This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 468530

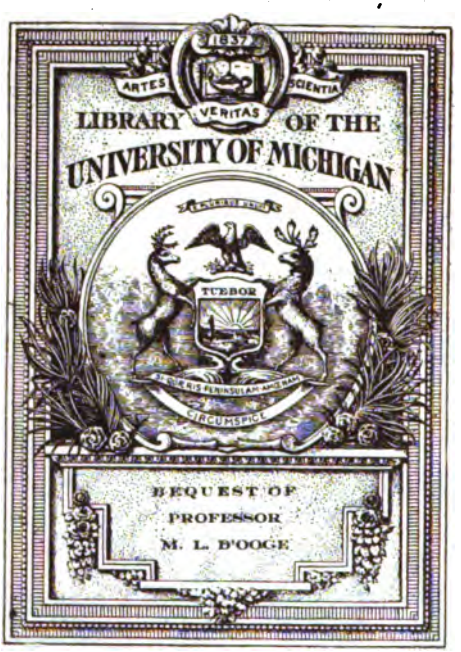
1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE
BEQUEST OF
PROFESSOR
M. L. D'OOGE

§ 80.5
D14
1789

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Majora:

AD USUM

Academicæ Juventutis

ACCOMMODATA.

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS;

QUAS PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, S.R.S. EDIN.

IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.
EIDEMQUE A SECRETIS ET BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POËTIS.

EDITIO SECUNDA, PRIORI EMENDATIOR:
Et in NOTIS plurimùm aucta.

EDINBURGI:
EXCUDEBANT CAR. STEWART ET SOCII, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.
VENEUNT IBIDEM APUD BELL ET BRADFUTE, ET C. DICKSON.
LONDINI:
APUD G. ET J. ROBINSON.

M,DCCC,II.

PRÆFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jamdiù mihi perſuaſiſſimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum uſum adoptarent. Sed vix priùs ejuſmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel ſeligere vel conſcribere inſtitueram, quàm ſtatim ſenſerim, neceſſe fore ut eas multò copioſiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis ſolutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, ſed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effeciſſe ut poſterioris editionem detrectare honeſtè non poſſem; magna tamen laboris ſuſcepti difficultas et perpetua, qua tenebar, ſollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum ſpem fruſtrarer; aliæque rationes, quas ſupervacaneum foret hîc enumerare, multò majorem, quàm voluiſſem, operi moram fecêre. Hanc igitur excuſationem faciles, ut ſpero, accipient Præceptores humaniſſimi, qui me per epiſtolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum ſe jampridem deſiderare;— quod, qualecunque demùm ſit, illis nunc tandem ſummâ cum obſervantiâ dicatum volo.

EXCERPTA Poëtica, quæ hîc exhibentur, ejus generis ſunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi deſiderio aptiſſima viderentur. Typis deſcripta ſunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

IN

393063

In Annotationibus, niſi quòd multò ſunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo obſervata eſt. Quæ ſelecta ſunt ex diverſis editoribus vel interpretibus, eorum ſingula, quantâ potui diligentiâ, ſingulis ſuis auctoribus adſcribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque ſimul, ne aliquid difficultatis ſive à me ſive ab aliis non expeditum relinqueretur, ſummam quoque curam adhibui. Fieri poteſt ut quibuſdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non niſi paucorum ſtudioſorum manibus contrectandi veniunt. Sed monſtrandum erat iter iis, qui majores progreſſus facere cuperent in ſtudiis hiſce elegantioribus; atque ſubſidia neceſſaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad uſum Studioſæ Juventutis præcipuè ſint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil niſi nota communicent, ex iis tamen Magiſtri juniores nonnihil adjumenti poſſint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abeſſet, paſſim adſperſæ ſunt breves aliquot narrationes et animadverſiones, ad poëtas et poëticas venuſtates aliaſque res, potiùs quam ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ ſuavitate condirent.

Atque hæc ſunt, quæ in univerſum præmonenda habui. Cæterorum ſingula in ſuis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque ſinas me repetitos hoſce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobiliſſimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, M DCC XCVII.

HUJUS EDITIONIS

PRÆFATIO.

INDULGENTIA, qua excepta eſt apud eruditos Præceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere conarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis diſcipulis multa errata typographica in textu, multoſque defectus in notis occaſio deprehendendi data eſt. Illa ut tollerem, hos ut ſupplerem ſtrenuè laboravi. Vereor tamen ne utriuſque generis quædam adhuc reſtent: verùm hoc confirmare audeo, librum longè quam antehac, præſertim in notis, abſolutiorem nunc evaſiſſe. Conatus autem mei multum debent duobus doctiſſimis mihique amiciſſimis viris, quorum nomina benignus Lector in procœmio ad notas infrà commemorata inveniet.

QUONIAM ſequentia ex Variis Poëtis Excerpta ſe ex optimis quibuſque editionibus, quæ comparari poſſent, deſumta eſſe præ ſe ferunt, Lector forſan primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditiſſimo RICARDO PORSON, hîc non ſequutus ſim. Ejus rei ratio nequaquam certè eſt, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium præſtantiſſimam eſſe nemo eſt qui negabit: ſed deficere jam cœperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novæ totus typis expreſſus eſt, antequam Medea Porſoniana lucem aſpexiſſet. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragœdiam, tum ad Sophoclis Œdipum Tyrannum, variis Porſoni criticis animadverſionibus, ex omnibus quatuor Tragœdiis quas ipſe jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoſcet vir humaniſſimus,

mus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHÆUS RAINE, S. T. D. Scholæ Carthuſianæ apud Londinenſes Archididaſcalus digniſſimus, cujus ſumma doctrina atque liberalitas notiores ſunt quàm ut meo indigeant præconio, ad me miſit imprimis Hecubam, deindè Oreſtem, utramque ab amico ſuo recèns editam. In his non vulgaris literatoris ſed ſuperioris ordinis critici manum ſtatim ſenſi; et ſimul intelligere gaviſus ſum, in animo eſſe editori doctiſſimo cæteras quoque ſingulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre; opuſque inſtitutum tandem claudere obſervationibus quibuſdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò poſt, Phœniſſas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterùm editam, cum Supplemento ad Præfationem, in quo multa egregia de tribus præcipuis metris Tragicis, citiùs quam ſperabamus, lucem viderunt. Omnia hæc diligenter evolvi; et quos ex iis fructus perceperim Lectori notas in Œdipum Tyrannum et Medeam inſpicienti apparebit.

OPTANDUM fuit ut editori acutiſſimo non ſolùm critici ſed et interpretis munere fungi placuiſſet; præſertim cum ex exemplis, quamvis pauciſſimis, quæ in hoc genere protulit, nullus relictus eſt dubitandi locus, quin partes hujus pari ſucceſſu ac illius ſuſtinuiſſet. Utcunque ſit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, ſi curriculo tam feliciter incepto inſiſtat, donec orbi literato demonſtraverit ille, ſi quis alius, adhuc eſſe ſuum Angliæ BENTLEIUM; et forſan, quod ad ſubactum attinet judicium, etiam Bentleio majorem.

QUOD ſi ſemel, prope initium ſequentium in Medeam annotationum, Criticum eximium, ob exteræ gentis æmulum nimio aceto ab illo perfuſum, leviter perſtringere auſus ſim; id non factum interpretabitur, famam ipſius vellicandi

vellicandi gratiâ, ſed ideo quòd virum valdè cupidus eſſem videndi, qui ſe eruditiſſimum reique criticæ ac metricæ peritiſſimum oſtenderit, eundem quoque præditum ingenio leni atque manſueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge humilioribus hiſce laboribus, eo conſilio ab initio ſuſceptis et jam denuò renovatis, ut docili juventuti ad Græcæ Poëſeôs intelligentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Ser. Edinburgi, Id. Aug. A.D. 1802.

Nuper Editus,

Hujus Operis TOMUS I. Complectens Excerpta
Ex variis Orationis Solutæ Scriptoribus.

EDITIO QUARTA.

Item,

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΣΣΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Minora:

Cum Notis Philologicis, atque Parvo Lexico, ad uſum Tironum accommodata.

EDITIO QUARTA.

*** *Quanquam diligentiſſimè curatum eſt ne liber mendoſus prodiret, nonnulla tamen vitia hinc inde obſervata ſunt, tum in quartâ editione prioris voluminis, tum in hac ſecundâ poſterioris, quæ Lector benevolus notata videbit ad finem operis. Præceptor et ipſe forſan plura inter prælegendum deteget; ſed nulla, ut ſperamus, niſi minoris momenti, quæ benignè condonabit et corriget.*

INDEX eorum quæ in hoc ſecundo Volumine continentur.

[☞ Obſervabit Lector Poëmata minora ſub finem hujus Delectûs diſtinctiùs nunc ordinata eſſe, omnibus tamen ſervatis quæ continebat prior editio. Et ne interiores paginæ titulorum, qui ſingulas libri partitiones indicant, vacuæ iterùm relinquerentur, iis ubique inſeruntur EPIGRAMMATA quædam adſcriptitia; ſed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus inſtructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex *HOMERO.*

Ex ODYSSEA.

Liber I. - - - - - *Pag.* 3
E Libro V, 43—269. - - - - 17
E Libro VIII, 24—71. - - - 24
———— 572—986. - - - 28
Liber IX. - - - - - - 29
E Libro XI, 1—43. - - - - 46
———— 386—639. - - - 48
E Libro XXIII, 205—230. - - - 56
Similitudines Selectæ. - - - - 57
Deſcriptiones Selectæ. - - - - 61

II. Ex *HESIODO.*

Ex OPERIBUS ET DIEBUS, 1—201. - - - 67
E THEOGONIA, 617—806. - - - - 74

III.

III. Ex *APOLLONIO RHODIO.*

Ex Argonauticis.

E Libro I, 1—233. - - - *Pag.* 81
——— 492—558. - - - - 88
E Libro II, 178—310. - - - 91
E Libro III, 1—5. 299—339. - - 95
——— 367—471. - - - 97
——— 744—765. - - - 100
——— 828—843. 919—926. - 101
——— 948—1162. - - - 102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E *SOPHOCLE.*

Œdipus Tyrannus. - - - - - - 114

II. Ex *EURIPIDE.*

Medea. - - - - - - - - 161

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E *THEOCRITO.*

Idyllium I. - - - - - 215
Ex Idyllio II. - - - - - 221
Idyllium III. - - - - - 226
——— VIII. - - - - - 229
——— XI. - - - - - 233

Idyllium

Idyllium XV. - - - - *Pag.* 236
——— XVIII. - - - - 243
——— XIX. XX. - - - - 245
——— XXIV. - - - - 247
——— XXX. - - - - 251

II. E *BIONE.*

Idyllium III. - - - - - 251
——— IV. XVI. XVII. - - 252

III. E *MOSCHO.*

Idyllium V. - - - - - 253
——— VI. VII. - - - - 255

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. *ODÆ.*

SAPPHUS *Reliquiæ quædam.*
I. *In Venerem,* - - - - - 257
II. *In Feminam amatam,* - - - 258
SIMONIDIS CEI *Fragmentum,* - - - - 259
BACCHYLIDIS *Fragmentum,* - - - - 260
ANACREONTIS *Quædam.*
Ode XVII. - - - - - 260
— XIX. XXX. XXXI. - - - 261
— XXXV. - - - - - 262
— XXXVI. - - - - - 263
E PINDARI *Carminibus.*
Olymp. I. - - - - - - 263
——— II. - - - - - 270
Pyth. I. - - - - - - 277

ERINNES *Ode in Fortitudinem*, - - *Pag.* 284

THEOCRITI *in mortuum Adonidem*, - - - 285

ANACREONTICA QUÆDAM.

I. *Basilii*, - - - - - - 287
II. *Ejusdem*, - - - - - - 287
III. *Juliani*, - - - - - - 288

II. *SCOLIA.*

PITTACI MITYLENÆI, I. II. - - - - - 290

SOLONIS ATHENÆI, - - - - - - 290

SIMONIDIS, - - - - - - - - 290

CALLISTRATI, - - - - - - - 290

TIMOCREONTIS RHODII, - - - - - 291

HYBRIÆ CRETENSIS, - - - - - - 291

ALPHEI MITYLENÆI, - - - - - - 291

SCOLIA ANONYMA, I. - - - - - - 291

——— II. III. IV. - - - - - - 292

III. *PÆANES.*

ARITHRONIS SICYONII, - - - - - - 293

ARISTOTELIS, - - - - - - - 294

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. *HYMNI.*

CLEANTHIS *Hymnus in Jovem*, - - - - 297

CALLIMACHI *Hymnus in Jovem*, - - - 298

——————— *in Lavacrum Palladis*, - 302

II. *SENTENTIÆ.*

MIMNERMI COLOPHONII, I. II. - - *Pag.* 307
——— III. IV. V. - - - - 308
SOLONIS ATHENÆI, I. II. - - - - 309
——— III. IV. V. - - - 310
SIMONIDIS CEI, I. II. - - - - - 311
——— III. - - - - - - 312
PYTHAGORÆ *Aurea Dicta*, - - - - 312
THEOGNIDIS MEGARENSIS, - - - - 315
AMPHIDIS, - - - - - - - 316
ANTIPHANIS, - - - - - - 316
EUBULI, - - - - - - - 316
PHILEMONIS, I. II. III. - - - - 317
——— IV. V. VI. - - - - 318
MENANDRI, I. - - - - - - 318
——— II. III. IV. - - - - 319
CLEARCHI, - - - - - - - 319
DIVERSORUM *Sententiæ*, - - - - - 319

III. *EPIGRAMMATA.*

EX ANTHOLOGIA.

Diverſorum Epigrammata Selecta, - - 322

NOTÆ PHILOLOGICÆ adjectæ ſunt ſeorſum ad finem, - - - *Pag.* 1—354.

CUM

Cum res geſtæ et eventus, quæ veræ Hiſtoriæ ſubjiciuntur, non ſint ejus amplitudinis in qua anima humana ſibi ſatisfaciat, præſto eſt Poëſis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Hiſtoria vera ſucceſſus rerum minimè pro meritis virtutum et ſcelerum narret, corrigit eam Poëſis, et exitus et fortunas ſecundum merita et ex lege Nemeſeôs exhibet. Cum Hiſtoria vera obvia rerum ſatietate et ſimilitudine animæ humanæ faſtidio ſit, reficit eam Poëſis, inexpectata et varia et viciſſitudinum plena canens. Adeo ut Poëſis iſta non ſolùm ad delectationem, ſed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuſpiam particeps videri poſſit, quia animum erigit et in ſublime rapit; rerum ſimulachra ad animi deſideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Hiſtoria) ſubmittendo.

Bacon. de Augm. Scient. Lib. II, 13.

Analecta Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA ex PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἀξονα δινήσας ἤματος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλας δ' ἀγαλλὸν ἀπημάλδυνεν Ὁμήρου,
Λαμπρότατον Μουσῶν φίλτρον ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς ποθ' Ὁμηρείης μεγάλης ὀπὸς ἔστιν ἀπύβης;
Τίς χθών, τίς ἢ θάλασσα μάχην ἐκ εἶδεν Ἀχαιῶν;
Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης
Ἠελίου, Τροίης ὅσαμ' ἔκλυεν· ἔκλυεν Ἄτλας
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐσπείρατον ἄρμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

Λοκρίδος ἐν νήμῃ σκιερῷ τέκεν Ἡσίοδον
Νύμφαι κρηναίδων λῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτί τε ποιμένες αἰγῶν
Ἔβρεναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ χ' ἥρυν ἀπέπνευσεν, ἐνὶς Μουσῶν
Ὁ πρίσθυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

I.

*Ex HOMERO.

[Juxta Edit. Sam. Clarke. Lond. 1740. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul à se reliquit. Quinct. x. 1.

†THS

ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων· 5
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ·
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. 10
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν στέγεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, ἐδ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται), ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δ' ἐν δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκτανεν Ορέστης·
Τῆ ὅγ' ὀπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἵ δ' καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ ἔπεμψα ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐύσκοπον Αργεϊφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσαο τίσις ἔσεσθαι Ατρεΐδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς

Ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι ἀμφὶ Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσον δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἀτλαντος δυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τῆς δυγάτηρ δύσηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δ' μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἱέμενον καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· ἀλλά νυ σοί περ
Ἐπέρχεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ἤ νύ τ' Ὀδυσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
Ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος νεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος δυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Εὐρυσθένει γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὐτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε φραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὀργὴν· οὐ μέν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν

Νύμφη πότνι' ἴρυτο Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Εν σπέσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, ἐδ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται), ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δ' ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκτανεν Ορέστης·
Τῆ ὅγ' ὀπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἵ δ' ἀρ' αὐτοὶ
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐῢσκοπον Αργεϊφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσαο τίσις ἔσσεται Ατρεΐδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἰοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσον δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τῆς θυγάτηρ δύσηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δ' μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἱέμενον καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· ἀλλά νυ σοί περ
Ἐνὶ στήθεσσι φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ἦ νύ τ' Ὀδυσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
Ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσπερχὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃν κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε φερώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὀργὴν· ὁ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπατα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα οἶκόνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπατα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀρσόμεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρά οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαι πάντας καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ·
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσασ', ὑπὸ ποσσὶν ἔδησατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ ῥ' κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπαιτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἧμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκπαγλον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε στόμασι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν

Τὴν δ' τολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλοι τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἠδὲ καὶ ἐκ φρεσὶν, ἔκποθεν ἐλθὼν
Μνηστήρων τῶν μὲν κτείδασκε κατὰ δώματα θείη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, ἄσιδ' Ἀθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύρειο· νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δ' ἆρα
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ὅττεό σε χρή.
Ὡς εἰπὼν ἡγᾶθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔνδοθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουρὸς ἀκοντήσσης ἔνδοθεν εὐξόου, ἔνθά περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δ' θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκθορεν ἄλλων
Μνηστήρων· μὴ ξεῖνος, ἀκηχεμένος ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθ'· παρὰ δ' ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα τόλλ' ὀπιθοῦσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δ' κρεῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια πυκτίλλα.
Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

Τοῖσι

Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
Σῖτον δ' δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δ' κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
Μνησῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν εὐπαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνησῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὃ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· 155
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Αθήνην,
Ἄγχι κὰχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τί κεν εἴπω;
Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις τε ἀοιδή,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν 160
Ανέρος, ὃ δή τε λευκὰ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κεῖμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ιθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε εἰθητός τε. 165
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ἐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴπέρ τις ὀπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; 170
Οππόιης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ τε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τῶτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι 175
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·

Τοιγὰρ

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Τῖος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Εἰς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῃ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' ἔρεαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸ μὲν φασὶ πόλινδε
Ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχει
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρῶσίν τε, πόσιν τε
Παρλιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρτύζουσ' ἀνὰ γυνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφασ' ὁπάδημιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθῳ.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δίος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἔτι πού τις ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Ἄγριοι, οἵ τε κάκιον ἰρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Ἔσσεται, ἀδ' ἔπειρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ὄζ αὐτοῖο τόσος πάϊς ἔς Ὀδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸ ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·

Ἐκ τοῦδ', ὅτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, ὅτ' ἐμὲ κῆνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· ἐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτεμε·
Νῦν δ', ὃς ἀπτερμότατος γέγαστο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γεγεῖν· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κατὰ κρηθμὸν κατάλεξον,
Τίς δαὼς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίνη, ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἆρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κῆνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κῆνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν πέρι πάντων
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ ἕ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἢ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο·
Ὤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν· οὐδ' ἔστι κῆνον ὀδυρόμενος γεναχίζω
Οἷον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

Ὅσσοι

Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ὑπερκρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην καταποιπνέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δ' οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται συγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δ' φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρράισουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀπεσχόμενος Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ τε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέπῃ.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ πρῶτ' ἐνόησα,
Οἴνῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῇς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρά οἱ ἔπῃ
Ἰὸς χρίσασθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γλυοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ ἐκὶ,
Οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὺ δ' φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅπτως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ὄπιν ἔμβαλέσθων·
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Αψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μίγα δυναμένοιο.
Οἱ δ' γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ τυτιῶς ὑποθήσομαι, οὐδὲ πίθηαι·
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐάκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ ἔρεο Νέστορα δῖον·
Καὶ θὴν Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνεῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοσήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεύσαι, καὶ ἐπὶ πλείστα πλερεῖξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅππως κεν μνησῆρας ἐνὶ μεγάροισι τοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν· ἐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Ἦ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ, φίλος, (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,)
Ἀλκιμὸς ἔσσο, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ ἔπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Ἠδ' ἑτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ ἔκποτε λήσομαι αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμαινον, ἐπαγόμενός περ ὀδοῖο,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,

Δῶρον

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆσιν, μάλα καλὸν, ὅ τοι καμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅ, τι κέ μοι δῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι,
Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἦ μὲν ἄρ' ὃς εἰπὼν ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διίπλατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δ', φρεσὶν ἧσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐετο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δ' μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δ' σιωπῇ
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετέλλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τῆ δ' ὑπερωΐόθεν φρεσὶ σύνθετο Δίσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε δύ' ἅμφιπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Λαῖτα παρειάων ἐχομένη λιπαρὰ πρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
Τῶν ἕν γε σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δ' σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀπόπαυε ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τέρπει· ἐπεὶ μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθεν, μιμνημένη αἰεὶ

Ἀνδρὸς,

Ανδρὸς, τῦ πλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Αργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις, ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν, ὅπτη οἱ νόος ὄρνυ) ; ἔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ.
Τέτῳ δ' ἐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν·
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ὀπιπλέυσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουέσσι νεωτάτη ἀμφιπέληϛ).
Σοὶ δ' ὀπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκέων·
Οὐ γὰρ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόσιμον ἦμαρ,
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δ' καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα πόμιζε,
Ἰστὸν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρά οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δ' Τηλέμαχος πεπνύμενος ἤρχετο μύθων·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Εσω (ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούειν ἐστὶν ἀοιδῦ
Τοιῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.)
Ηῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα πάντες
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Εξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἶκους·
Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον

Εμμεναι,

Ἔρμειαι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κάρτ', ἐγὼ ἧ θεὺς ὄπιθ' ὤσομαι αἰὲν ἑόντας,
Αἶψα ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γθύεσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὅλοισθε. 380
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν. 385
Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γθυερῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀντίνο', ἦτορ μοι καὶ ἀγάσσεαι, ὅττι κεν εἴπω;
Καί κεν τῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι. 390
Ἦ φῂς τῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύεμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμήεντερος αὐτός.
Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί· 395
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἄναξ ἔσομ' ἠμετέροιο,
Καὶ δμώων, ἕς μοι λῆσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβε παῖς ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετάοντος.
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, 405
Ὀπτόθεν ἔστ· ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· πῦ δέ νύ οἱ γθυερὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα.
Ἦέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἦλθ' αὐτῦ χρεῖος ἐλαλόμενος τόδ' ἱκάνει;

Οἷον

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεϑ', ὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· ἢ μὲν γάρ τι κακῷ ἀς ὦκα ἰώκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὔτ' ἔν ἀγγελίῃ ἔτι πάομαι, ἔποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίῃ ἐμπάζομαι, ἤντινα μήτηρ
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέῃϑ'.
Ξεῖνος δ' ἔτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
Μέντης, Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος υἱὸς ἔναι
Τίός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην ϑεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' ἐς ὀρχηςύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὴ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε·
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαςος.
Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ ϑάλαμος ϖεικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, ϖερισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ενθ' ἔβη ἐς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' ἀδυῖα
Εὐρύκλει', Ωπος ϑυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑκατόμβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν πεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' ἔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
Ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιςα
Δμωάων φίλεεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ωΐξεν ϑ' ϑύρας ϑαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεϊ ἔμβαλε χερσίν.
Ἥ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Παοτάλῳ ἀκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ ϑαλάμοιο· ϑύρην δ' ἐπέρυσε πορώνῃ
Αργυρείῃ· ἐπὶ ϑ' ηλῆϊδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.

Ενθ'

Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βάλενε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

*Ex τῆ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

43—269.

'Ως ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ τοσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δ' ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
'Ων ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Πιερίην δ' ὅγε βὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
'Οσσ' τε κατὰ δεινὰς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀλφήσσων, πυκιναὶ πίδακες δεύει ἄλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤιεν· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
'Ιστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
'Υλη δ' σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ενθα δ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

Σπῶτίς τ', ἰερηίς τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτῆ τετάνυσο περὶ σπέος γλαφυροῖο,
Ἡμερὶς ἠϐώωσα, τεθήλεα ϗ καφυλῆσι·
Κρῆναι δ' ἰξάεις πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλῃσι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ ϗ λειμῶνες μαλακοὶ ἴες, ἠδὲ σελίνοι,
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα κὲ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, κὲ τερφθείη φρεσὶν ἧσιν.
Ἐνθα γὰς Θηῆτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἰῷ Θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' ἐς εὐρὺ σπέος ἦλυθεν· ἐδέ μιν ἄντην
Ἠνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται)
Ἀθάνατοι, ἢν ἄντις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμε,
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε παθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι ϗ στοναχῇσι ϗ ἄλγεσι θυμὸν ἐρίχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἑρμέα χρυσόῤῥαπι, εἰλήλυθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γέ μφ ἔτι θαμίζεις.
Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, ϗ ἐ τετελεσμένον ἐστίν.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε ϗ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε ϗ ἤσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, ϗ ἥρασε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπειτα προσέφη μαϐόμφ· προσέφατο·
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τ' μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

Ζεὺς

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐθέλοντα·
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Αστεῖον; ἐδέ τις ἄλλη βροτῶν πόλις, οἵτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἑξαίτους ἑκατόμβας.
Αλλὰ μάλ' ὕπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο.
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ὅθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρᾶναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄρυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν περσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόῳ Αθηναίην ἀλίτοντο,
Ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τόν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει λιπαρεμπέμψαι ὅ, τί τάχιστα·
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Αλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Αμφαδίην, ἥ τίς τε φίλον ποίησιτ' ἀκοίτην.
Ὡς μὲν ὅτ' Ωρίωνι ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ηὼς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Εως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Αρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
Ὡς δ' ὁπότ' Ιασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧ θυμῷ ἄξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγαασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπις βιβάωτα
Οἷον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἕλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοτι πόντῳ.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τόν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Αλλ' ἐπεὶ ὕπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἐδ' ἀλιῶσαι·
Ερρέτω, εἴ μιν κεν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν ὧκα ἴγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἐδ' ὑποπεύσω,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκῃ).
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Οὕτω νῦν ἀποτεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Αργειφόντης.
Ἡ δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ηΐ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τόν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· ἐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατέβρεκτο δ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἐκέτι ἤνδανε νύμφη.
Αλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Εν στείσσι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθελέσῃ·
Ηματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον διερέσσεσκετο, δάκρυα λείβων·
Ασχῦ δ' ἰσαμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Αλλ' ἄγε, δέρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Υψῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ενθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι ἔρον ὄπιθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴκε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, ἠέ τι πομπὴν,
Ἣ με κέλεαι κεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ωκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὖρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, κεδίης ὑπερβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ως φάτο· μείδησεν δ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι, καὶ οὐκ ἀπεφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τ' μῦθον ἐπεφράδῃς ἀγορεῦσαι;
Ισω νῦν τόδε γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅσπερ μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,)
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Αλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε μοι χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ἠδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἶξον δ στεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Εδμεν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Αὐτὴ

Αὐτὴ δ' ἀνλίον ἶζεν Οδυσσῆϊ θάοιο,
Τῇ ἧ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ κὴ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύϊ ἠδὲ ποτῆτι,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ ἧ χαῖρε κὴ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ενθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Αθάνατός τ' ἔης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, ἣ αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κέμης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ ἔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας κὴ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηλις Οδυσσεύς·
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα κὴ αὐτὸς
Πάντα μάλ', ἕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', ἐς ἄντα ἰδέσθαι·
(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος κὴ ἀγήρως.)
Αλλὰ κὴ ὣς ἐθέλω κὴ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, κὴ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
Ηδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, κὴ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι κὴ πολέμῳ· μετὰ κὴ τόδε τοῖσι
Ὡς ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ,
Ελθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ
Τερπέσθην φιλότητι, παρ'
Ημος δ' ἠριγύεια
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλα
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φ

Λεπτὸν, ἀϱ χαρίεν, περὶ δ' ζώνην βάλετ' ἰξυΐ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰϱ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν εὐπαλλὲς, ἐλαΐινον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἰὔξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰϱ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψώ, δῖα θεάων.
Αὐτὰϱ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα τοὺς
Ξέσσε δ' ὀπηδαμέως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψώ, δῖα θεάων·
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοις
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίησιν ἔπηξε
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων·
Τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδίην ποιήσατ' Ὠρίων.

Ἰκρια δ' στήσας, ἀραρὼν θαμέσι στε
Ποίεε· ἀτὰϱ μακρῆσιν ἐπηρείσατο πλευ
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλ
Φράξ

ιν.
ζαν,
οι.
ἄλλον.
Αὐτὰϱ

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λύσασα.
Εν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε διὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά·
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' ἔρῳ πίτασ' ἱσία δῖος Οδυσσεύς.

*Ex τῆ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ξεῖνος ὅδ', ἢ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς Ηοίων, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ', ὡς τοπάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ ἐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται,
Ενθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
Αλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κέρη δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ πλῆσιν ἐρετμὰ
Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα δόμὸν ἁλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κέρσισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ερχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,

Μηδέ

Μηδέ τις ἀρνέσθω· καλέσασθε ϑεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα ϑεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
Τέρπνὴν, ὅππῃ ϑυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κήρυξ δ' μετὰ χεῖρα ϑεῖον ἀοιδὸν.
Κέρω δ' κριθέντε δύω, καὶ πεντήκοντα,
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ δῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ ϑάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένϑοσδε ἔρυσσαν,
Ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
Ἠλύσαντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὦρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος εἰς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴϑουσαί τε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὗας, δύο δ' ἑλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέροον, ἀμφί δ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κήρυξ δ' ἐγγύϑεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν·
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαϑόν τε, κακόν τε,
Ὀφϑαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Πολύφημος ϑῆκε ϑρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δ' δεῖπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε ϑυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

485—563.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι@ καὶ ἰδητύ@ ἔξ ἔρον ἕλθα.
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων·
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέην, τὴν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἰλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὡς φαθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν,
Ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλεον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγαπλύτου ἀμφ' Ὀδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὡς ὁ μὲν εἰπόνα· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ἡμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἤνδανε βουλὴ,
Ἢ διατμῆξαι κοίλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Ἢ ἐάαν μέγ' ὄναλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσειαν ἔμελλεν·
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφιπαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἤειδεν δ', ὡς ἄχυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοίλον λόχον ἐκπερολιπόντες.

Αλλον

Αλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν περαϊζέμεν αἰπήν.
Αὐτὰρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠὖτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ·
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
Νικῆσαι κ' ἔπεσσι, διὰ μεγάθυμον Αθήνην. 520
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δ' γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅς τε ἑῆς πρόθυρον πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
Ἀστεῖ κ' τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· 525
Ἡ μὲν τ' ἀνήσπονλα κ' ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δύρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ κ' ὦμους,
Ἔρεον ἐσανάγεσι, πόνον τ' ἐχέμεν κ' οἰζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθεσκε παρειαί· 530
Ὡς Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον ἔβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτῷ, βαρὺ δ' ςεναχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δ' Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα· 535
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπέομέν τε, κ' ὄρορε δῖος ἀοιδὸς,
Ἐκ τοῦδ' ἤτω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο 540
Ὅ ξεῖνος· μάλα τοι μὲν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Αλλ' ἄγε, ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξενοδόκοι κ' ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ κ' φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
Ανδὶ κασιγνήτῳ ξεῖνός θ' ἑτέρης τε τέτυκται
Ανέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ὀπιπεύει πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι περδαλέοισιν,

Ὅ, τι νέ σ' ἔρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἶτ' ὄνομ', ὅ, τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
Ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ οἳ φέριναιετάουσιν.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθεσθαι, ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμενοι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀρούρας
Ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχιστ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ὀλέθρος.

572—586.

Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅππη ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
Ἦ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἀργείων, Δαναῶν, ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὴ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ,
Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιοι τελέθουσι, μετ' αἵματά τε καὶ φίλον αὐτῶν;
Ἦ τίς πε καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Ἐσθλός· ἐπεὶ ἢ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

* ΤΗΣ

ΤΗΣ

ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδέικετε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀπευθέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν·
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, 5
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρεάων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν· 10
Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν ἅδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο γοερὰ λιλαίεσθαι,
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος γοάχιζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες. 15
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἄν ἔπειτα, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει· 20
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,

Δουλίχιόν

Οἵτινες ἀνέρες ἆεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδουσι.
Οἱ δ' ἀΐψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδοντ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅσις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτῆ βούλοιο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τὼς μὴν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τὼς ἄλλως κελόμην ἑρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ὀπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόσοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν ἦ προτέρω πλέομεν, ἀπαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
Ἰκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δ' ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Υλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Ἄγριαι· οὐ μὴν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Αλλ'

Αλλ' ἤγ' ἄσπαρτόν τε καὶ ἀνήροτον ἤματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε πάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ασσ' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκλείμενον ἐπάμοιτο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Υδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
Εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπὴ μάλα πῖαρ ὑπ' ἔδας.
Εν δ' λιμὴν εὔορμος, ἵν' ὲ χρεὼ πέσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέεσθαι, ὅτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ὁππέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἑκοτρύνῃ, καὶ ὁππνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπέος· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· ἀὴρ δὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
Αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, ἀὴρ δὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατέχετο γὰρ νεφέεσσιν.
Ενθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσίδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὐδ' ἴον κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ὁππέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, παθέλομεν ἱστία πάντα·
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ενθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγύεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεύμεθα κατ' αὐτήν.
Ωρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα ϗ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δ' τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε Διὸς μενοεπέα Θήρην.
Νῆες μοί ἕποντο δυώδεκα, ἐς δ' ἑκάστην
Ἐννέα λάϊχανον αἶγες· ἐμοὶ δ' δέκ' ἔξελον οἶϕ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, ϗ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἴνοϛ ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαϛοι
Ἡφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε, ϗ αἰγῶν.
Ἠμοϛ δ' ἠέλιοϛ κατέδυ, ϗ ἐπὶ νέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηϊγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγύεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ ϗ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵ τινές εἰσιν·
Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε, ϗ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐϛὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' ἐσέβαινον, ϗ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τ' χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλον, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὴ πολλὰ
Μῆλ', οἵϊές τε, ϗ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅϛ ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλεῖτ',

Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀτάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· ἐδὲ ἐφῆκε
Ανδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίμῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνετ' οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τὺς ἄλλυς πελόμην ἐρίηρας ἑταίρυς
Αὐτῦ πὰρ νηΐ τε μίνειν, καὶ νῆα ἐρύσσαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστυς
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱερεὺς Απόλλωνος, ὃς Ισμαρον ἀμφιεβήκει·
Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ καὶ ἀλόχῳ ἐσάωσε,
Αζόμενοι· ὤκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι
Φοίβυ Απόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· ἐδέ τις αὐτὸν
Ηείδει δμώων, ἐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Αλλ' αὐτός τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ ἔκποσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τόθ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ανδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ὁπαμένον ἀλκὴν,
Αἴριον, ὅτε δίκας εὖ εἰδότα, ὅτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', ἐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, σηκοὶ δὲ σηκοὶ
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαν· νᾶον δ' ὀρῷ ἄἶγεα πάντα,
Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγον.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρώτιστα ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι,
Τυρῶν αἰνυμένους εἶναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐτὸς δ' ἐγὼν ἐθόμην, (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,)
Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανὲς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἔνθα δὴ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν· ἤδε καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἥμενοι, εἴως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἐκλοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' εἰς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ στόμα ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν,
Ἀρνειούς τε, τράγους τε, βαθείης ἔκλοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὄβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι
Ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' ἕδρης ὀχλίσσειαν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγον ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἔσιδεν, ἔρετο δ' ἡμέας·
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Η τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπὲρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς

Ψυχὰς ταρβήμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέρουσες;
Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Αλλὰ κὴ ὣς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Αχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ηλθομεν· ὕτω πῃ Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι.
Λαοὶ δ' Ατρέιδαο Αγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπερθύριον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, κὴ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλὰς· ἡμεῖς δ' αὖτε πιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ κὴ ἄλλως
Δώῃς δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Αλλ' αἰδοῖο, φίλος, θεούς· ἱκέται δέ τοι ἁμέν.
Ζεὺς δ' ὑπερμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Νήπιος ἦς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν ἠλήλυθας,
Ὃς με θεοὺς κέλεαι ἢ δεδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Αλλά μοι εἶφ', ὅττη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
Ἦ πῃ ἐπ' ἰσχατιῆς, ἢ κὴ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ακρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

Αλλ'

Αλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δ' δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δ' γαῖαν.
Τὼς δ' Δαμασιεῖσὶ ταμὼν ὠπλίσατο δόρπον·
Ηθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἐδ' ἀπέλαπεν
Εσκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δ' κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ανδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔνδοθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ασσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρὸν,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ὀπασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτῇ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγύεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄνδρα ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αψ' ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ὀπιθείη.
Πολλῇ δ' ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι εὖχος Αθήνη.
Ἧδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἑκτάμεν, ὄφρα φοροίη

Αὐανθέν-

Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν ἐσορόωντες,
Ὅσσον θ' ἰσὸν νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπερόα μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος ἐσοράασθαι.
Τῇ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρασὰς,
Καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ὑποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παρασσὰς
Ἄκρον, ἄφαρ δ' ἁλὸς ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἧ ῥα κατὰ στείρας πέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε δὴ γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε κὴ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' ἐς εὐρὺ στέγος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ'· ἠδέ τι λῆπε βαθείης ἔκλυθεν αὐλῆς,
Ἤ τι οἰσάμενος, ἢ κὴ θεὸς ὧς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενος δ' ἤμελγε ὄϊς κὴ μηκάδας αἶγὰς,
Πάντα κατὰ μοῖραν, κὴ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων αἶψχι παρασὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Ὄφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐπεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὴ μαίνεαι ἐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε κὴ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο κὴ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
Ἡδὺ

Ἠδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις·
Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν ὄνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὡς ἔφαθ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον Αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔπιεν ἀφραδίησιν.
Αὐτὰρ ἐπὰ Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπειτα προσηύδων μειλιχίοισι·
Κύκλωψ, ἠρώτᾳς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης·
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἔστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἴνῳ,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸ μοχλὸν ὑπὸ σποδῷ ἤλασα πολλῇ,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἀΐσσειν, χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆορ φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσαν· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀείρας
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποστρέφουσιν ἱμάντι
Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δ' ἤρεκες ἰθύνεται αἰεν·

Ὡς

Ὡς τῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρίηκα μοχλὸν ἐλόντες
Δινήσωμεν, τῦ δ' ἅμα πειρίῤῥεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον,
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρε τε κράτος ἐστίν·)
Ὡς τῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δ' μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δ' δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπατ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ἦκον ἐν σπήεσσι δι' ἄπρηας ἠνεμοέσσας·
Οἵ δ' βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλῳ·
Ἱστάμενοι δ' ἔροντο περὶ σπέος, ὅ, τι ἑ κήδοι·
Τίπτε τόσον, Πολύφημε, ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνυς ἄμμε τίθησθα;
Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἢ βίῃφι;
Τὰς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρε προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Ὦ φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίῃφιν.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλε ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δ' στενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων·
Αὐτὸς δ' ἀνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
Εἴτινά πε μετ' ὄεσσι λάβοι σάκτα θύραζε·
Οὕτω γάρ πε μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

Αὐτὰρ ἐγὼ βέλεσιν, ὅπως ὄχ' ἄριστα φρόοιτο,
Εἴτιν' ἑταίροισιν θανάτῳ λύσιν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑρόμην· πάντας γὰρ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὡς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἤδη δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελή.
Ἀρσενες οἷες ἦσαν ἰὼν τρεφέες, δασύμαλλοι,
Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶδος ἔχοντες·
Τοὺς ἀκίων συνέεργον ἰῢγδρεφέεσσι λύγοισι,
Τῆς ἵνα Κύκλωψ εὕδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Σύβδρις αὐτόματος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δ' ἔκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
(Ἀρνειὸς δ' ἦεν, μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,)
Τὸν κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς
Κέμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτῳ θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὡς τότε μὲν σινάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγύεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκὸς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντα· ἄναξ δ' ὀδύνῃσι παπῇσι
Τειρόμενος, πάντων οἷων ἐκρεμάσσατο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων· τὸν δ' ἦκα μετένισσεν,
Ὡς οἱ ὑπ' ἀροπόκων οἰῶν στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔσσυτο θύραζε,
Λαχμῷ στενόμενος, ἐμοὶ κυκιὰ φρονέοντι.
Τὸν δ' ὀπιπτεύσας προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβὰς· πρῶτος δ' ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
Πρῶτος δ' εὐθμόνδε λιλαίεαι οἰκονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σύγε λυπεῖς

Ὀφθαλμὸν

Ὀφθαλμὸν πυθέας; τὸ ἀπὸ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν ἔτι φημὶ πεφυγμένον ἔμμεν ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονίοις, ποτιφωνήας τε γένοιο,
Εἴπᾶν, ὅππη κῆνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὖδεϊ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσει κακῶν, τά μοι ἐτίδαιος πόρεν Οὖτις.
Ὡς ἐπὼν, τὸ κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπέος τε, καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειῷ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὴ τὰ μῆλα πιαύκοδα, πίονα δημῷ,
Πολλὰ ξυστροπόνησις ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ γεκάχοντο γοῆσις.
Αλλ' ἐγὼ οὐκ ἔων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ,
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς πολλίτεια μῆλα
Πόλλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἁλὸς πλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' ἄσκαιον, καὶ ἐπὶ πλῆσι πάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἰζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Ἐδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ πρατερῇφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γε μέλλε μιχήσεσθαι πακὰ ἔργα,
Σχέτλι'· ἐπεὶ ξείνους οὐκ ἄζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Ἐσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔτι μᾶλλον χολώσατο κηρόθι μᾶλλον
Ἦκε δ' ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Καὶδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἐπέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα πατασσομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δ' αἶψ' ἠπαρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα,

Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηεν· ὁ δ' ἀπ' ἐμπάζετο ἱρῶν,
Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπαλοίατο πᾶσαι
Νῆες ἰὼσσελμοι, καὶ ἑταῖροι ἐκφύγοιεν.
Ὡς τότε μὲν πρόσσω ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἤμεθα δαινύμενοι πρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἠμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἠμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐπέλευσα,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε κρεμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' ἄσσαινον, καὶ ἐπὶ πλῆσιν κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν ἦ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

*Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν ἐς ἅλα δῖαν·
Ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς ἰκυῖα πρόηκεν
Ἰσμενον ἔρον ἴσα πλησίστιον, ἐμβλὴν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα τορησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δ' πανημερίης τέταθ' ἱστία πολιοπόρῳσης,
Δύετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ἡ

Ἡ δ' ἐς πέραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα δὴ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠελίος φαέθων ὀπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν αὖψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δαλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν. ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
Ἔνθ' ἱερῆία μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτῷ δὴ χοὰς χείομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γενέμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἠμετέροισι.
Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδαιρότομησα
Εἰς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα πελαινεφές· αἱ δ' ἀγίερθε
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ', ἠίθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.
Πολλοὶ δ' ὀτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχέσιν,
Ἀνδρες ἀρηῖφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἵ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.

Ἤλθε

386—639.

Ηλθε δ' επὶ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Εἶσε δ' αἶψ' ἐμὲ πᾶσι, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν·
Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν καλὰ δάκρυον ἀέων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε ταναηλεγέος θανάτοιο;
Ἠὲ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ἠέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,
Βῆς ἑῆας μνώμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλὰ,
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεύμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
Εκτα, σὺν ἀλομένῃ ἀλόχῳ, οἱ πόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ·
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλατίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας

Μυνὰξ

Μενὰξ κλεινομένων, ἢ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύρατο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δαῖτεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δ' κυνῶπις
Νοσφίσατ', ὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ ἐς Αΐδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὡς ἐπ οἰκότερον ἢ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληϊ·
Οἷον δὴ ἢ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κυριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γὲ
Αστάσι καὶ δειοῖσιν, ἰδὲ δμῳῇσιν ἐμοῖσιν,
Οἴκαδ' ἰλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύσσ' ἀδυῖα,
Ἥτε κατ' αἶσχ' ἔχευε, ἢ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, ἢ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δ' Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Τῷ νῦν μή ποτέ γ' σὺ γυναικί περ ἤπιος ἔσσο,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαύσκεμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῇς,
Αλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δ' κεκρυμμένον εἶναι.
Αλλ' ἐ σοί γ', Οδυσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικὸς·
Λίην γὸ πινυτή τε, ἢ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
Κούρη Ικαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Η μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,
Νήπιος, ὅς πε νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,

Ολβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεϊ ἐλθὼν,
Καὶ κάρη πατέρα προσπτύξεται, ἢ θέμις ἐστίν·
Ἡ δ' ἐμὴ ἠδὴ πᾶρ υἷος ἐπιπλησθῆναι ἄποιτις
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πάτριδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπερ ἔτι ζώοντος ἀκούεις παιδὸς ἐμοῖο,
Ἦ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ἦ που πὰρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἀτρέϊδη, τί μὲ ταῦτα διείρεαι; ἠδέ τι οἶδα,
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω συγεροῖσιν
Ἕσαμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Εἶσε δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μᾶζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροί
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, ἤτινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πετπαλόεσσαν ἱκοίμην·
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαϊΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰεὶ ἔχω κακά· σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ,

Οὔτις

Οὔτις ἀνὴρ προτάροιθε μακάρτατος, ἔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν,
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ἐνθάδ' ἐὼν· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Ἢ ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἢ κ' ἒ ἐκεί.
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὸ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὅτ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐὼν, οἷός τοτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κε τέῳ σύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνθ', ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πέπυσμαι
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὡς με κελεύεις·
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἔπεμπον
Ἠγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, κ' ἐχ' ἡμάρτανε μύθων·
Νέσωρ τ' ἀντίθεος κ' ἐγὼ τεκέσκομεν οἶω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ,
Οὔποτε εἰς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος ἀθρόον ἔκαν·

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσᾶδον, χαλεπὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσαότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δ' προσιπλαζε γθονέων·
Στεῦτο δ' διψάων, πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι·
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πίειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀνακροχέων· ἀμφὶ δὲ ποσὶ 585
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, κατεζήπασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα καταπρηθὲν χέε καρπὸν,
Ὄγχνας, μηλέας ῥοιὰς, μηλέας ἀγλαόκαρπους,
Συκᾶς τε γλυκερὰς, καὶ ἐλαίας τηλεθοώσας·
Τῶν ὁπότ' ἰθύσαι ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσαιτο, 590
Τόσσ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσᾶδον, κρατερὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ητοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι 595
Ακρον ὑπερβαλέειν, τόθ' ὑποτρέψασκε κραταιὴς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀνοκλής.
Αὐτὰρ ὅγ' αὖθ' ὤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἐῤῥεεν ἐκ μέλεων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μετ', αἰσυλόεσσα βίην Ἡρακληείην, 600
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπε' ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχα καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Αμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὡς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, 605
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν ταπεινώνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέῳ δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Αρκτοι τ', ἀξρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες, 610
Υσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐνὶ κάτθετο τέχνῃ.

Εἶσω

Ἕστη δ' αὐτίκα κᾶπος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καί μ' ὀλοφυρόμενον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆ δεῖλ', ἦ τινα κῆ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπαρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὅ δέ μοι χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· ἦ γὰρ ἔτ' ἄλλοι
Φράζετο τῶδέ τί μοι χαλεπώτερον ἔμμεν ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὣς ἐπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆ μίνυν ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἤθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐριτυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγάρετο μυρία νεκρῶν,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δ' ἴχλωρὸν δέος ἥρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δαΐφρονος ἥρως
Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' ἐσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δ' κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν ἐρεσσίη, μετέπειτα δ' πάλλιμος ἔρος.

* Ex

*Ex τῆ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

205—230.

Ὣς φάτο· τῆ δ' αὐτῆ λύτο γήνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δ' ἄρα χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρῃ δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Ὀδυσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἧεσθαι ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' ἐς τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Ἀιὲὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ἤδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην ἐ πρόσθεν ἐῷ ἐφράσατθετο θυμῷ
Λυσσῆν, ὅθ' ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν ὑ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ἀκλορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Ἣ νῶϊν ἔρυτο θύρας πυκινὴ θαλάμοιο,
Πείθας δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

*Ex τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβρὼ κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνὼ,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἐὴν ἀφήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεῦς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα κεδὸν ἔσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδών, μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατερὰς ἀλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, συγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὡς Ὀδυσῆϊ ἀσπασὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

‖ 3. Ζ, 102—109.

Οἵη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμαι τ' ἀΐζουσιν· ἀγέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὔπερ ἦγε κάρη ἔχεν ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριζήλη πέλεν, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἁδμής.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐγγεγαυῖα,
Μέζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δ' ὄπαζεν
Οὖλας ἦπε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν ἐπιχεύῃ ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δίδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δ' ἔεργα τελέσσαι·
Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἴέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖα θάλασσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἑρίηρας ἑταίρους
Οἴκλῃ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅτε ἄγραυλοι τόρτιγες περὶ βῦς ἀγελαίας
Ἐλθοῦσαι ἐς πόρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· ἐδέτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ πᾶσοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἔμεν, ὡς ἀ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. Π, 15—21.

Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάσια καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·

Ὡς

Ὡς ὃ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσσε κάρηνὸς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἵληκί τε κοῖτος ἄπαύρας,
Κάμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθυσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδών,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσαμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς ἠ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἰφθίονίο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι,
Τὰς μὲν τ' αὐλὸς οἶος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ τέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχήλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πλώσεσθαι ἴσαι,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ὀπισθοφάδην· τῶν δ' ὀρυμαγδὸς ἄρνυτ' ἀεικὴς,
Κράνων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

*9. X, 381—389.

Πάπληνεν δ' Οδυσεὺς καθ' ὁὸν δόμον, εἴτις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑπαλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τὰς δ' ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἐκβαλλον θαλάσσης 385
Διπλόῳ ἀγρύσαν πολυαπτῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς πολιοῖο ἐπὶ ψαμάθοισι πέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠελίῳ φαέθων ἀφέλετο θυμόν·
Ὣς τόθ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

†10. X, 401—406.

Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα μετὰ κλαμένοις νεκύεσσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι· 405
Ὣς Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

‡11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστασίῃσι γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧνίς Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπαγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι τηγῷ· 235
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπερόπευτα
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀστάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὣς ἄρα τῇ ἀστατὸς ἦεν πόσις ἀσοροώσῃ.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ημος δ' ηριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ηώς,
Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ ευνῆφιν Οδυσῆος φίλος υἱος,
Εἵματα εσσάμενος· περὶ ᾧ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄνδην.
Αἶψα δ' κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Αχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Αθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες· λαοὶ ἐπεσχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἵκμενον ἦρχε γλαυκῶπις Αθήνη,
Αρχαῆ, ζάφορον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὀπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Ἰσὸν δ' ἐλάτινον κοίλης ἔνδοθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δ' πρυτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐτρεπέεσσι βοεῦσιν.
Επρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ' κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Η δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ὑπερφίαλοι οἴνοιο·

Λεῖον

Λεῖον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀεηχμήτησιν·
Ἐκ πάντων ἧ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κύρῃ.
Παννυχίη μέν ῥ' ἦγε καὶ ἠῶ πεῖρε κίλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεσορίδη, τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκῆ τε στεροπὴν καθθώματα ἠχήεντα,
Χρυσῆ τ', ἠλέκτρῳ τε, καὶ ἀργύρῳ, ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός τε τοιήδε γ' Ολυμπίη ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σίδας μ' ἔχει ἀσορόωντα.

† 4. Ε, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σύναγχυ νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμῆ καὶ πόντον· ὀρώρεα δ' ἠρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγχέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. 296

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη
Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε πότ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ὀπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπλαται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ὑποδέδρομεν αἴγλη· 45
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

‖ 6. Ζ, 149—161.

Γυνέμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσσί;
Εἰ μέν τις θεὸς ἐσσὶ, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Αρτέμιδί

Ἀρτέμιδί σε ἔοικα, Διὸς κύρῃ μεγάλοιο,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄλκιμα εἰδυῖα·
Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δ' ἀδελφεοί· μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν ἐσοιχνεῦσαν.
Κῆνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἴκονδ' ἀγάγῃται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

*7. H, 81—132.

——— Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε πλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὡρμαιν' ἰσαμένῳ, πρὶν χάλκειον ἐδὸν ἱκέσθαι·
Ὡς γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἠὲ σελήνης,
Δῶμα κατ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δ' ἄρκιος κυάνοιο·
Χρύσειαι δ' θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Ἀργύρεοι δ' σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Ἀργύρεον δ' ὑπερθύριον, χρυσείη δ' ὀρώρη.
Χρύσειοι δ' ἐπάτερθε κυνες κυνες ἦσαν,
Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Ἑδραῖοι δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἔνθ' ἔνι πέπλοι
Λεπτοὶ εὐννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντές καὶ ἔδοντες· ἐπητανὸν γὰρ ἔχεσκον·

Χρύσειοι

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Ἕσασαν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πειρήνοντο δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἰσὸς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
Καιροσίων δ' ὀθονίων ἀπολέβετο) ὑγρὸν ἔλαιον.
Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὣς ἧ γυναῖκες
Ἰσὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
Ἔργα τ' ἐπίσαλα καλὰ, καὶ φρένας ἠθλάς.
Ἔκλοθεν δ' αὐλῆς μίγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται) ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα ἧ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυ), οὐδ' ἀπολείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται)·
Τῆς ἕτερον μὲν, θαλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσει) ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ἄνθει ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς ἠδὸν ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖά ῥ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

* 8. M,

* 8. M, 39—52.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἳ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας ἀσαφίκῃ).
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα,
Οἴκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δ' ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὕατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴκέ' ἐθέλῃθα.
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθω·
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.

† 9. M, 85—107.

Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σπύλακος νεογιλῆς,
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός· οὐδέ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες ἐσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ ἀμφιμήκεες· ἐν δ' ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δ' τρίσοιχοι ὀδόντες,
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπέος κοίλοιο δέδυκεν·
Ἔξω δ' ὀχέχε κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
Αὐτῆ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἅ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῇ δ' ἔπω ποτὶ ναῦται ἀπήριοι ἐυχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε πρατὶ ἰκάσῳ
Φῶτ' ἐξαρτάξασα νεὼς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ἄψα, Ὀδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὕπο δῖαι Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δ' πρόβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ὑπαρῥῆγες, λιμένος ποσιπεπληυῖαι·
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσωήων μέγα κῦμα
Ἐκτοθεν· ἔνδοθεν δ' ἄνευ δεσμοῖο μίνυσι
Νῆες ἐὐσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ πρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἠεροειδές,
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δ' κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἰσοὶ λίθοισι τετμήκασι, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, κατιβατοὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου, εἰσι θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
Ἀνδρες εἰσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

II.

II.

*Ex HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et molliſſimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietiſque cupidiſſimus; ut tempore tanto viro (Homero,) *ita operis auctoritate proximus.*
VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

†ΕΚ ΤΩΝ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ ϗ ΗΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. THOMÆ ROBINSON. OXON. 1737. 4to.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὃν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δ' βριάοντα χαλίπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην·
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλὰ ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀνοσωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἐρινῦσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, πρεσβυτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γαίων,
Εἰς ἄφενος σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ω Πέρση, σὺ δ' ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεά τ' ὀπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὅτῑ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπητανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὴ γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν,
Τῆ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκῃσι, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,
Ὥς τέ σε καὶ ἐς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῷ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Αλλὰ

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τὼνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δ' πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάϊς Ιαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δ' χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, �ὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἡφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδατι φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Αργειφόντην.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Αμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι ἐρόφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροΐ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Αθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Αργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. Ἐν δ' ἄρα φωνὴν

Θῆκε

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δ' τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθ' πὰρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀπεπέμπαν
Ἐξοπίσω, μήπε τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχε, νόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθον μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥηκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξέλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πῃ ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν

Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· ἠδέ τι δαλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δ' ποδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι-
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκλοθεν ἀτάλλων,
Φρεσὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἡσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ὀπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ κατώτερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῃ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτρεφε παρὰ μητέρι πεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος· ᾧ ἔνι οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίας. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδυν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκεον ποίησε, οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσι μὲν Ἄρεος

Εργ' ἔμιλε γονόεντα, καὶ ὕβριες· ἐδέ τι σῖτον
Ηθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Ατλαγοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐτίφυτον ἐπὶ σιβαροῖς μελίεσσιν,
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. 151
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῆ Αΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο. 155
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῦτο γαῖ@ κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πυκνοτέρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ανδρῶν ἡρώων θεῖον γένο@, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν· 160
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ωλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Εις Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο· 165
Ενθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτῳ τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
Εν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην
Ολβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μήκετ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ανδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι 175
Νῦν γὰρ δὴ γένο@ ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.

Αλλ'

Αλλ' ἔμπης κ᾽ τοῖσι μεμίξε) ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσσε κ᾽ τῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γανόμφοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, ἐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, κ᾽ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσε), ὡς τὸ πάρος πέρ·
Αἶψα δ᾽ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, ἐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· ἐδὲ μὲν οἵ γε
Γηράϊεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χερσὶ δικαι· ἕτερος δ' ἑτέρε πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκε χάρις ἔσσεται, ἔτε δικαίε,
Οὔτ' ἀγαθῦ· μᾶλλον δ᾽ κακῶν ῥεκτῆρα κ᾽ ὕβριν
Ανέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ κ᾽ αἰδὼς
Οὐκ ἔσαι· βλάψει δ' ὁ κακὸς τ᾽ ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὀμαρτήσει συγερώτης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Αθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπες,
Αἰδὼς κ᾽ Νέμεσις· τὰ δ᾽ λείψε) ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακῷ δ' ἀντ ἔσσεται ἀλκή.

---

*ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[JUXTA EDIT. FRID. AVG. WOLF. HAL. SAX. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριάρεῳ τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ὑπερέην ὑπέροπλον ἀγώμφιος, ἠδὲ καὶ ἔδος,
Καὶ μέγεθος, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἐνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, πραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥέη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρυός Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
[Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥέη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.]
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,

Συνεχέως

Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείας ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἅρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδεσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν]
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Οφρ' εἰπὼ, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει!
Ηδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμεθα,
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆος, ὅσσα παθόντες
Ες φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ὑπὸ δεσμοῦ.
[Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.]
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμονίη, οὐκ ἀδάητα τετεύξεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι περὶ μὲν κραπίδες, περὶ δ' ἐσσὶ νόημα,
Αλκῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇσι δ' ὑπὸ φρεσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Αψορρον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ηλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ! ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὡς φάτ· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλελίζετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς τε Ζεὺς Ερίβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
[Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσονθο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσχεθεν ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν δ' περίαχε Πόντος ἀπείρων,
Γῆ δ' μέγ' ἰσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ολυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν ἀπειτά τ' ἰωὴ
Ασπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσαν βέλεα γονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δ' ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἰὸν μένος, ἀλλά νυ τῆ γε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην, ἅμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανῦ ἠδ' ἀπ' Ολύμπου
Ἀστράπτων ἔσσυτο συνωχαδόν· οἱ δ' περαυνοὶ
Ἰπτάρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ κοτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἱλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δ' Γαῖα φερέσβιος ἰσμαράγιζεν
Καιομένη, λάπτε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Εζεε δ' χθὼν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τὰς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ασπετον, ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα περαυνῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δ' θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· ἔσσαλο δ' ἄντα
Ομφαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Αὖτως

Αὕτως ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο, τοῖος γάρ κε μέγισος δῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἱεσπομένης, τῆ δ' ὑψόθεν ἐξεριτόνηος·
Τόσσῳ δὴπ῾ ἔπειτα θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' Ανεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὅτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Εκλίνθη δ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κότος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἰσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐξ' ἀπὸ γαίης.
[Ισον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Ενναέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτη ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Εκ γαίης κατιὼν, δεκάτη ἐς Τάρταρον ἵκοι·
Τὸν περὶ χάλκειον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τρισσοιχὶ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα Γύγης, Κότος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίουσιν,

Ναίεσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθα ἧ Γῆς ὀνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον ἐς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θύελλη
Ἀργαλέη· δεινὸν ἧ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει' Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χαλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσετ', ἡ δ' ἔξαυτις ἐρύξει
Ἐρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος εἴνδος ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ὑποστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου εἴνδος ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἧς' ἂν ἵκηται.
[Ἡ μὲν ὑποχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.]
Ἔνθα ἧ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ὑπαδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' ἐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ ἧ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ', ὃν πρῶτα λάβησιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς ἧ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεῶν χθονίων πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες

Ἰφθίμων

Ἰφθίμη τ' Αἴδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἐσσῆσιν, δεινὸς δ' κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλεής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' ἐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
[Ἰφθίμη τ' Αἴδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
Ἐνθα δὲ ναιετάει συγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίονσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἐστήρικται.
[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁπποτ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,]
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλέβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱερῆς ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς ἁλιῤῥώθους εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήυτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.

Ἐννάετες

Ἐννάετες ἦ θεῶν ἀπομέρεται αἰὲν ἰόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυλὴν ὑπομίσγεται, ἐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ὑπομίσγεται αὖτις
Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον, τὸ δ' ἵησι κατασυφέλιξ διὰ χώρου.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

Ἄγχι ποιμαίνοισα μεσημβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
Εὗρεσον ἐν πρασιαῖς ὕρεσιν, Ἡσίοδε,
Καί σοι καλλιπίτυλοι, ἱρυσάμεναι περὶ πᾶσαι,
Ὥρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
Δῶκαν δ' κρήνας Ἑλικωνίδος ἴνθιον ὕδως,
Τὸ πλανῦ πάλιν πρόσθιν ἄεψιν ἴουξ,
Οὗ σὺ κορισσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
Καὶ γένος ἀρχαίων ἴγεσφις ἀμιθέων.

III.

*Ex APPOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo;
Turbáque Phaſiacam Graia bibiſtis aquam?
Ovid. Medea Jasoni.

†ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α'.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατὰ ῥόμα, ᾗ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Αργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένα συγερὴ, τῆδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἠνεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' ἐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
Χαμαιρίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Αναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξέσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνιχόμενον προχοῇσιν.
Ἶκτο δ' ἐς Πελίην αὐτοχεδὸν, ἀνὶ βουλήσων

Εἰλατίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι κ᾽ ἄλλοις
Ῥίζε θεοῖς, Ἥρης ϑ᾽ Πελασγίδος ἐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα ϑ᾽ τόν γ᾽ ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Εἵλυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Ηἱ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ᾽ ἀνδράσι νόσον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν ἓν οἱ πρόσθεν ὀπιπλέεσκεν ἀοιδὸς
Ἀργον Αθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ᾽ ἄν ἐγὼ χθιζήν τε κ᾽ ἤκομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ᾽ ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μῦσαι δ᾽ ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ᾽ αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεϊ ἐνηθῆσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσϑαι.
Αὐτὰρ τόν γ᾽ ἐνίκησιν ἀταρίας ἔρεσι πίτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ᾽ ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ακῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξάης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ᾽ ὀπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ορφέϊ μὲν δὴ τοῖον ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ηλυθε δ᾽ ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοκελεὸν, ὃν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ᾽ ὕδασιν Απιδανοῖο,
Παρσιάδι, ὄρεος Φυλλητίδος ἀγχόθι, ναίων,
Ενθα μὲν Απιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ενιπεὺς
Αμφω συμφορέονϑ᾽, ἀπόπροθι ἃς ἓν ἰόντες.
Λάριοσαν δ᾽ ἐπὶ τοῖσι λιτὴν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Ειλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐριδμενέων Λαπιθάων,
Οππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεϑωρήσσοντο,
Οπλότερος πολέμιζε· τότ᾽ αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένει δ᾽ ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.

Οὐδὲ

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκη ἔνι δηρὸν ἔλειπε,
Μήτρως Αἰσονίδαο· πασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· ἣ μιν ἀνώγει
Πηοσύνη κῆδός τε· ἐπικρινθῆναι ἀμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήσσασιν ἀνάσσων
Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδοντίοιο.
Οὐδ' Ἀλόκῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἐρμάκτο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
Τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κύρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανάρης.
Ἦλυθε δ' ἀφνειὴν προλιτὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινείδης, ἐσθλὸς μὲν, ἐὺ δ' ἐ πατρὸς ἀρέσσων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ὑπαλείασιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλίζω, ὅτε σφέας οἷος ἀπ' ἄλλων
Ἠλασ' ἀρισεύων· οἱ δ' ἴσπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἀσκελέως προτέρω δόμεν, οὔτε δαΐξαι.
Ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο παῖθι γαίης,
Θανόμφοις σιδάρῃσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἦλυθε δ' αὖ ΜΟΥΣΟΣ Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένην πάϊς· ἄσχι ἁ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.
Καὶ μὴν Ἀκτορίδαι υἷε ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἕξ Οὐτόλνης
Ὧρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ἅρμα τίσιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
Υἱέες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἰρου Ἀκτορίδαο·
Ἦτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋπλοκάμοιο Ἐριβώτης,
Ἰρου δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦεν ΟΙΛΕΥΣ
Ἔξοχος ἠορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνοι φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
Πέμπεν

Πίμπλειν Ἀβαντιάδης λελιημένον· ὁ μὲν ἔμελλε
Νοστήσαν Κήρινθον ὑποτρόπος· αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαξχθίλας Λιβύης ἐνὶ πάρασι δηωθῆναι.
Ὡς ὑπ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἑταυρᾶν,
Ὁππότε κἀκπάνες Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαιλο,
Τόσσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μετσηγὺς δύσις τε καὶ ἀπολαὶ ἀσορόων).
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΑΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοιλο,
Οἰχαλίης ἐπίκουροι, ἀτειρέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ὅν ποτε τόξον Ἐκηβόλος· ὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἐκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔτ' Αἰακίδαι μελιαίθοντ· ὁ μὲν ἅμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμάδου νόσφι γὰρ ἀλευάμφοι κατέναθεν
Αἰγίνης, ὅτι Φῶκον ἀδελφεὸν ὤλεναρίξαν
Ἀφραδέως. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ ἢ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιαθεὶς.
Τοῖς δ' ἔπι Κηρυκίηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαπὸς Ταλαοῖο, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Ἄλκιμον ἀμφοτέροισι τετεῖν ἰός· ὁ μὲν ἔτ' ἄλλως
Γαμβρὸς ἔην ἐσθλὸν γὰρ ἐὼν ἐσθλοῦ τε κηδεμονῆας.
Ἀλλὰ καὶ τηλεγέτεω περ ἐόντος καὶ μέγιον ἰόντα,
Γηγενέων ὅσσοι θρασυτάτοισι μετατρέπει ἠρώεσσι.
Φῶκον δ', ὃς περὶ πᾶσας Ἐρεχθεΐδας ἐπέπασο,
Γαμβρὸν ἀμαλλοσύνῃσι ὑπὸ χθόνα δισμὸς ἔρυκε,
Παμφανόωσαν ἀνηκεστον κατὰ οἶδον· ἢ τέ κεν ἄμφω
Γηγενέων κρατερῶν τέλος πάντεσσιν ἔθηλο.
ΠΦΥΣ δ' Αἰακίδης Σιφαῖα κάλλιστε δῆμον
Φωκῆνα, ἐσθλὸς μὲν ἐριούνιον προδαῆναι
Καὶ ἀλκὴ πρέπεν, ἐσθλὸς δ' ἀνίμοιο θυέλλας·
Καὶ τέλσον τέλεσ τε καὶ ἀστέρι τεκμήραλο.
Αὐτὰρ ἄρ' Ἰφικλῆς ἀρίστεων ἐς ὅμιλον
Ἔσκεν Ἀλκμηνὶς, κατὰ δ' ἦλυθεν ἐλδομένοισιν.

Αὐτὴ

Αὐτὴ γὸ κῇ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργῶ
Τεῦξεν Αρεϝορίδης, κέντης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ κὲ πασάων προφερεϝάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ' ἀρεσίησιν ἐπειρήσανθο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἴκανεν, 115
Ενθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκητι,
Πατρὸς ἰῷ, πηγῇσιν ἐφέσιῳ Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ κὲ ΑΡΗΙΟΣ, υἷε Βίαντος
Ηλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, ὃς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· ἡ δ' ἄμφι δύην ἰμόγησε βαρεῖαν 120
Αἰολίδης ϝαθμοῖσιν ἐν Ιφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν ὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένᾳ ἀθερίζαι.
Αλλ' ἐπὲ ἅϊε βάξιν ἀγαιρομένων ἡρώων,
Νᾶον ἀπ' Αρκαδίης Λυϝκήϊον Αργος ἀμάψας 125
Τὴν ὁδὸν, ἢ ζωὸν φέρε κάπριον, ὃς ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
Φίρβετο Λαμπείης, Ερυμάνθιον ἀμμίγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ' ἢ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυθῆος, 130
Ὥρμηθ· σὺν κὲ οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήϝης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔτι δὴ θέοιο κίεν Δαναοῖο γυέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἢ γὰρ ἦην Κλυτονήϊ Ναυϝολίδαο·
Ναύϝολος αὖ Λέρνῃ· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐοῦσα 135
Προίτῃ Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δ' ἄρηϊ
Πρίν ποτ' Αμυμώνῃ Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑςάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Αργος, ἐπὲ δεδαὼς τὸ ἐὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
Ηΐε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Αϝαῖος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γάιατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Δητοΐδῃς·

Πέμπεν Ἀξαν̃λιάδης λελιημένον· ὲ μὲν ἔμελλε
Νοσήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὸ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέν̃λας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.
Ὡς ὲκ ἀνθρώποισι πανὸν μήκιστον ἐκαυρεῖν,
Ὁππότε καὶκείνης Λιβύη ἔνι ταρχύσαν̃λο,
Τόσσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσσον τὲ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀν̃λολαὶ ἐσορόων̃).
Τῷ δ' αὖ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθον̃λο,
Οἰχαλίης ἐπίκροι, ἀπηνέος Εὐρύτε υἷες,
Εὐρύτε, ὧ πόρε τόξον Ἐκηβόλος· ὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὸ ἐκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μέλεκιάθον· ὲ μὲν ἄμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὸ ἀλευάμ̃νοι κατέναθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ξεναρίξαν
Ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ ἢ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιαθέ́ς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαθῦ Τελέον̃λος, ἐϋμελίης τε ΦΑΔΗΡΟΣ.
Ἀλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· ὲ μὲν ἔτ' ἄλλυς
Γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας.
Ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόν̃λα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς πέρι πάν̃λας Ερεχθεΐδας ἐκέκασο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον ποινὴν ὀδὸν· ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάν̃λεσσιν ἔθεν̃λο.
ΤΙΦΥΣ δ' Ἁγνιάδης Σιφαία πάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐθέλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐθέλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας·
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασ̃ο.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστῆων ἐς ὅμιλον
Ὧρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἦλυθεν ἐλδομένοισιν.

Αὐτὴ

Αὐτὴ γὸ κ᾽ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργῶ
Τεῦξεν Αρεϛορίδης, κέντης ὑποθημοσύνησι.
Τῷ κὲ πασάων προφερεϛάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ᾽ ἀρεσίησιν ἐπειρήσανϛο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ᾽ αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἵκανεν, 115
Ενθ᾽ ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκητι,
Πατρὸς ἑῦ, πηγῆσιν ἐφέϛιῶ Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ κὲ ΑΡΗΙΟΣ, υἱὲς Βίαν῾ῶ
Ηλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, ὃς τέκε Πηρὼ
Νηλῆϊς· ϕ δ᾽ ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν 120
Αἰολίδης ϛαθμοῖσιν ἐν Ιφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν ὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ᾽ Αἰσονίδαο λιλαιομένᾳ ἀθερίξαι.
Αλλ᾽ ἐπὲ ἅϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νᾶον ἀπ᾽ Αρκαδίης Λυϲκήϊον Αργος ἀμάψας 125
Τὴν ὁδὸν, ἣ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ᾽ ἐνὶ βήσσῃς
Φίρβετο Λαμπείης, Ερυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ᾽ ἦ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυθῆῶ, 130
Ὡρμήθη· σὺν κὲ οἱ Ὕλας κίεν, ἐϑλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ᾽ ἔπι δὴ θέοιο κίεν Δαναοῖο γϱυέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἦ γὰρ ἦην Κλυτονῆϊ Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνῃ· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόϲᾳ 135
Προίτῃ Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δ᾽ ἀρέϑη
Πρίν ποτ᾽ Αμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖϲα
Ναύπλιον, ὅς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ᾽ ὑϲάτιῶ μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Αργῶ, ἐπὲ δεδαὼς ϗ ἰὸν μόρον οἰωνοῖσιν 140
Ηΐϊε, μή οἱ δῆμῶ ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ᾽ ἦεν Αϐαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Λητοΐδῃϛ·

Λητοΐδης· αὐτὸς δ᾽ ἱεροπρέπειαν ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ᾽ ἀλέγειν, ἠδ᾽ ἔμπυρα σήματ᾽ ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κραιπνὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ᾽ ὠκυπόδων ὤρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τὼ δ᾽ ἥ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτω ὠδῖνι μιῇ τέκεν· ἠδ᾽ ἀπίθησε
Νιφομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ᾽ Αφαρηϊάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ τ᾽ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔσαν, μεγάλῃ θρασυθαρσέες ἀλκῇ
Ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δ᾽ ὀξυτάτοις ἐπέπασσο
Ὀμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλεν κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως τ᾽ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δ᾽ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ᾽ ὅ,τιν᾽ κεν ἀρήσαιτο
Μαρναμένῳ, τὸ τέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ᾽ ἴσαν Ἀρ-
Οἵ Τεγέην τε κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον [καδίηθεν,
Υἷε δύω Αλεῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ᾽ ἰέσθην
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ᾽ Αλεὸν λίπετ᾽ ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι
Παῖδα δ᾽ ἐὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ᾽ ὅ γε Μαινάλιης ἄρχε δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔνθεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι κῆρ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ κὴ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο
Ἔμμεναι· Ηλείοισι δ᾽ ὅ γ᾽ ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ὀλβῳ κυδιόων· μέγα δ᾽ ἴετο Κολχίδα γαῖαν
Αὐτόν τ᾽ Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων·
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ κὴ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίη υἷες
Πελλήνης

Πελλήνης ἀφίκανον Αχαϊδος, ἣν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκήεσσατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγαθυμέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ ἐν πόντῳ ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοὰς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἰχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἴκοντο·
Ἤτοι ὁ μὲν πολίεσσιν ἀγαυὸς Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ιμβρασίης ἔδος Ηρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἶσορε δ' ἄμφω
Ημὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Αλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, ὑμὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλά ἑ θῆκα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἔασκεν·
Ὧδ' ἔτι κερίζων ἁβρὸν θάρσεα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τῷ δ' οὔ τιν' ὑπέρβιον ἄλλον ὀΐω,
Νόσφιν γ' Ηρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἀπωλὶ,
Εὖ δὲ κῇ ἐν σαδίῃ δεδαημένος ἀνλιφέρεσθαι,
Θεσπιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν ᾧ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνα πάϊς Ωλενίοιο,
Λέρνα ἐπίπλησιν, ὑγυιὴν γε μὲν Ηφαίστοιο·
Τὼνεκ' ἔην πόδε σιφλὸς· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
Ηνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ κῇ μεταρίθμιος ἦε
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ιήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυβόλα ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ημος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίης·

Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΙΣ τε Βορήϊοι υἷες ἴκοντο,
Οὕς ποτ' Ερεχθηΐς Βορέη τέκεν Ωρείθυια
Εχατιῇ Θρήκης δυχειμέρῳ· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερέψατο Κερκοπίηθεν,
Ιλιοσὲ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύσσαν.
Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἐκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πλέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσσι Διωγένεος· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐκ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῆσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν ἐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμω Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης·
Αλλ' ἄρα καὶ τὼ μᾶλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήσορες ἠγερέθοντο.
Τὼς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ ἐξεναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι· ὣς γὰρ καὶ αὐτοῦ Ιήσονα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

—— προτέρω δέ κε νῆκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀναχόμενος κίθαριν, πέραζεν ἀοιδῆς.
Ηεισεν δ' ὡς γαῖα καὶ ἠρανὸς ἠδὲ θάλασσα

Τοπρὶν

Τοῖσιν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναειρόμενα μορφῇ,
Νάϊσος ἐξ ὁλοοῖο διείρυθεν ἀμφὶς ἔκαστα·
Ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Ἄρκτοι, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
Οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
Αὐτῆσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐνέμοντο.
Ἤειδε δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ ἔκλαθε τιμῆς,
Ἡ δ' Ῥείῃ· ἔπτοντο δ' ἐνὶ πύμασιν Ὠκεανοῖο·
Οἱ δ' τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς,
Δικλαῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν ἔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κραυνῷ,
Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ χέθεν αὐδῇ·
Τὴ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι πρὸχοος κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' ἔασιν ἠερέθοντες
Κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὶν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἢ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις, ὕπνῳ δὲ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνίστετο Τίφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτύνεσθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ὑποστείχουσα νέεσθαι.
Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ὑποχερὰ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἑρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἴπποισιν ἰδριόωντο.
Μέσσῳ δ' Αἰακίδης, μέγα τε θέσπις Ἡρακλῆος
Ἰζανον· ἄλγιστα δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἴνερθε
Ποσσὶν ὑπεπλύνθη νηὸς τρόπις· ἕλκετο δ' ἤδη
Πάσματα, κὴ μέθυ λᾶαν ὕπερθ' ἁλὸς· αὐτὰρ Ἰήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥς τ' ἠίθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Ἢ τε ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Ἐμμελίως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆϊ κιθάρῃ πέπληγον ἑρετμοῖς
Πόντιον λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δ' ῥόθια κλύζοντο·
Ἀφρῷ δ' ἔνθα κὴ ἔνθα πελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἰριδαινέων μέτα ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ ἔπελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα· μαρναὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ἀτρακὸς ὥς τις χλοεροῖο διεδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' ἐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, κὴ ἡμιθέων ἀνδρῶν μέτα, οἱ τότ' ἄριστοι
Πόντον ὑπεπλώοσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὴ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ κὴ αὐτὰς
Ἥρωας χάρεσσιν ὑπερφιάλους ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτης ὄρεος κίεν ἄλγιστα θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας, κὴ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
Νόσον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δεδίσκετο πατρί.

* Ex

*Ex τῆ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκλιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
Ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· ἐδ' ὅσσον ὀπίζετο, κῆ Διὸς αὐτῆ
Χρέων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῶ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· ἐδὲ γάνυσθ
Εἶα ἀπαρεσίοισιν ἐνάσσιν, ὅσσα οἱ αἰὲ
Θέσφατα πευθόμενοι ξεναιέ) οἴκαδ' ἄγεσκον.
Ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσεσαι
Ἁρπυιαι σώματος χερῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλάκτετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀπάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· ἐδέ τις ἔτλη
Μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἐγγύς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λάψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' αἰσαίων ἐνοσηνὶ κῆ δῦπον ὁμίλει,
Τόσσ' αὐτὲς παρεόντας ἐπῄσιεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἰῆς ἀπόνασθ ἐδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀπήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἧε δύρασε,
Τοίχυς ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο
Αδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῃ τέ οἱ αὐσαλέος χρὼς
Εσκλήκει, ῥινοὶ δ' σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
Οὐδῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δ' περιξ ἐδόκησε φίλεσθ

Νέοθεν, ἀθληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι πέπλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς ἔϐοησε, θεσπεσίοιο δὲ ἠγερέθοιτο,
Καὶ τάφον· αὐτὰρ ὃ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαιλοσύνῃσι.
Κλῦτε, Παναχαιῶν προφερέστατοι, ἠὲ ἑτεὸν δὴ
Οἶδ' ὑμᾶς, ἧς δὴ πρυτερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἅγε μετὰ πῶας Ἰήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἷδεν ἔπεσσι
Ἧσι θεοπροπίῃσι· χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητῶς
Υἷϊ, ἢ ἀργαλέοισιν ἀνάπλομαι ἐν κακότοισιν.
Ἰκεσίῃ πρὸς Διὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ἀνδράσι, Φοίϐῳ τ' ἄμφι, ἢ αὐτῆς ἕνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἵσιν μέμϐλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀϊέρα λύμης,
Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὖτως· ἐ γὰρ μᾶλλον ἐτ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς
Λαὲξ ἐπίϐῃ, ἢ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω.
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον ῥέμα) κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἁρπυιαι σώματός μοι ἀφαρπάζεσιν ἐδωδήν,
Ἐκ τόθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ἰχνω δ' ἤ τινα μῆτιν ἐπίῤῥοθον· ἀλλά με ῥᾷον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Ἢ κείνας· ὣδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται).
Τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δῆπος ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ ἀτλητον μένος ὀδμῆς·
Οὔ κε τις ἐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα καπῇ ἐν γαστέρι δέλξαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
Υἷας· ἐδ' ὀθνείοις ἀλαλκήσεσιν ἐόντες,
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ὀπλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὀλέῳ μαιλοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγάνατ' Ἀχήνωρ·

Τῶν

Τῶν ἧ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἧκεν ἄποιτις.
Ἶσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
Δάκρυ δ' ὀμορξαμένω χεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀχαλκόωπος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
Ἀ δεῖλ', ἤ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
Ἐμμεῖναι ἀνθρώπων· τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
Ἦ ῥα θεὰς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Ἀμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἰαμφοίσι
Χραισμεῖν, ἀ δὴ πρόχυτα γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νεῖκος ἀρίζηλος γὰρ ὀπιχθονίοισιν ἐνικτὰ
Ἀθανάτων· ἐπεὶ ἄν ῥὰ ἰερητύσαιμεν ἰοῦσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσσῃς
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμὸν ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἰθὺς κινεὸς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, ᾗ ἀμέψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ἶσκω Λητῦς υἱὸς, ὅ μοι πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴσκω δ' δοσώνυμος, ἦ μ' ἔλαχεν κὴρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ δ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς ἤ τις θεόθεν χόλος ἔστ' ἄνεπ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δ' ὑπερόπτεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ τακρώτιθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
Αἱ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ ὅτε πρῶτα
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' ἀϋτῇ

Πάντα

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέρονται
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δ' ἀνάγεται οὐδὶ λέληπται.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ὀπαχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔπεσθε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς ἄμμες ἐπίθην
Νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραὶ ἴσσεσκον ἀέλλας 276
Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, κὴ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
Ἢ αἶγας κεραὸς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
Θέωσι, τυτθὸν ὄντ τιταινόμενοι μετόπισθεν 280
Ἀκρης ἐν γθυέσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὡς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα χεδὸν αἰσσοντες,
Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
Πολλὸν ἐκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῆσι κιχόντες, 285
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἦλθε
Οὐρανόθεν, κὴ τοῖα παραφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὄρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς ἔ οἱ ἔτι χρέμψωσιν ἰοῦσαι· 290
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσσιν· ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ κὴ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὄρκῳ ἄξαντες ὑπέρτερον ἆψ ἐπὶ νῆα 295
Σεύαντ'. Στροφάδας δ' μεταπλέοντ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἁρπυιαί τ' Ἰρίς τε διέτμαγον· αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίῃ πτερύγεσσι. 300
Τόφρα δ' ἀρισῆες πινύσιν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντη φοιβήσαντες, ὀπηδὸν ἱερεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάρσισιν ἕθεντο,
Δαίνυθ' ἑζόμενοι· σὺν δ' σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ενθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μῦθον υἱέας ἐρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἑσσάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

*Ex τῦ BIBΛIOY Γ'.

1—5.

ΕΙ δ' ἄγε νῦν, Ερατὼ, παρά θ' ἵσασο, κἠ μοι ἔνισπε
Ενθεν ὅπως ἐς Ιωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ιήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ κἠ Κύπριδος αἶσαν
Εμμορες, ἀδμῆτας θ' τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον ὄνομ' ἀνῆπται.

299—339.

Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρξία θῆκαν ἑδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ασπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Εκ δ' τῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Τίπας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
Παιδὸς ἐμῆς κῦροι, Φρίξοιό τε, τ' πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἴανδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠὲ τίς ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέπλασεν; ἦ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ἠδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἕρμασιν Ηελίοιο

Δινεύσας,

Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐπόμιζε
Κίρκην Ἑσπερίης ἔσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Αἰαίην ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀποπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μῦθον ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἦδ' οἵτινες οἵ δ' ἐφέποντο
Ἀνέρες, ὅππη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἀμειβόμενα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδείσας ἀμφὶ σόλῳ Αἰσονίδαο
Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπὶ προφρονέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κάπηι μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηέος· αὐτὰρ δ' ὑπὸ δέρασι πεπλῆγτας
Νήσῳ Ἐναλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμι ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἱ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ἠλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρηΐαι, ἀλλ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν· ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἑκατοβάλαι
Νηὸς ἐῆς προτέρω ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ κε βρῶσιν ἅλις κε ἔμπαντ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο φερεκλέες ἐσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τὸν ἄξυ νέοντο.
Χρειὼ δ' ἣν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, ἔκ σ' ὀπάσσω.
Τόνδε τις ἰέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ κλεάνων βασιλεὺς φερέσβιον, ἔνεκεν ἀλκῆς
Σφωϊτέρης πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· ἐκ δ' ὑπαλύξαι
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, ἐκ δ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
Αἰολιδέων ῥύεσθαι, πρὶν ἐς Ἑλλάδα πᾶσαν ἱκέσθαι.

Τοῖα

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Αργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις.
Εἰσαΐων· ὑψοῦ δ' χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαξήσας· μθυέηνε δ' παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν ἔνεκ' ἐώλπει· 370
Εκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἐμφύοιο.
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῶθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκθοι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; ἐκ δὲ καὶ πῶας, 375
Σκῆπτρα δ' καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ητ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
Αμφοτέρας, οἷοισιν ὑπερβήκω πόδεσσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, 380
Οἷα δ' καὶ μακάρεσσιν ἐπευξάσθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δ' φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ανδιδύην ὀλοὸν φᾶσ' ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν. 385
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε ϛόλῳ· ἤ τι καὶ αὖτως
Αϛυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς κε ἕολπας,
Οὐδὲ μὲν ἰέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Γλαύκῃ ἐκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ πλέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀταθάλη ὤρσεν ἐφετμή. 390
Δὸς χάριν ἀνομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες ἐμῷ Αρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβὴν,
Εἴτ' ἔν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. 395
Ισκεν ὑποσσύνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δ' θυμὸς

Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνησιν·
Ἦκα δ' μυρομένη λιγέως ἀνενέπατο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ δαλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; ἤθ' ὅγε πάντων
Φθίσει ἡρώων προφερέστατος, ἅτε χερείων,
Ἐρρέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τῦτ' ἄγε, πότνα θεὰ Περσηΐ, τέλοιτο,
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· ἐς δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βεσσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὔνεκεν ἦ οἱ ἔγωγε κακὴ ἐκαγαίομαι ἄτη.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κέρη.

744—765.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται ἐς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δ παί τις ὀδίτης
Ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνειώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, ἐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Ἀλλὰ μάλ' ἐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
Δαδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νεὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη σηθέων ἔνδοθεν ἔθυεν,
Ἠελίῳ ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αὐγὴ
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
Ἠέ πε ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ σροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
Ὣς δ καὶ ἐν σήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τᾶρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

Ινας

Ἰνας, ἠ κεφαλῆς ὑπὸ νέατον ἰνίον ἄχρις,
Ενθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ακάματοι πραπίδεσιν ἐνισκίμψωσιν Ερωτες. 765

828—843.

Ἡ δ' ἐπεὶ ἓν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἳ οἱ ἀτημελίῃ καταειμένῳ ἠερέθοντο,
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δ' πέπλον
Καλὸν, ἐϋσταμπτοισιν ἀρηράμενον περόνῃσιν·
Αμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Αργυφέην· αὐτῇ δ' δόμοις ἔνι διεύσσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, ἅ οἱ δυωκαίδεκα πᾶσαι
Εν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ἠυλίζοντο,
Ἥλικες, ἅπτω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνεσαι,
Εσσυμένως ἠρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης ἐριβώλακα νηὸν ἄγοιεν.
Ενθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.

919—926.

Ενθ' ἅπαντες τοῖος ἐπὶ προτέρων ἐμνήσατ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένεν, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Αθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ημὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν δὲ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Αμπυκίδης, ἤδη τε ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.

Οὐδ'

948—1162.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν ἀθύροι
Μολπὴν, ἐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάασθαι.
Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, ἐδὲ ποτ' ὄσσε
Ἀμφιτόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δ' ἑλεύθης
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνασα παρειάς.
Ἡ θαμὰ δὴ σηθέων ἀάγη κέαρ, ὁππότε δέπτοι
Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαιτο δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
Ὅς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀγέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν ὀϊζύν·
Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν ἐσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δ' δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίῃ σηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὖτως
Ἠχλυσαν· θερμὸν δ' παρηΐδας ἅλεν ἐρεύθων.
Γένατα δ' ἔτ' ὀπίσω, ἅτε προπάροιθεν ἀέρσαι
Ἐθέλοντ', ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τέως
Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίαθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ κὴ ἄναυδοι ἐφέζασαν ἀλλήλοισιν,
Ἡ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν ὄρεσιν ἐρρίζωνται,
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ φρεσὶν Ἔρωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ὑποπεπτηῶτα
Θυμορρόῃ, κὴ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἄζεαι, οἷον ἐόντα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ἀνέρες, ὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,

Ἠα

Ηα τάρ· τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κύρη,
Η τι παρεξερέεαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάαι.
Αλλ' ἐπὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' ἐ Θέμις ἔϛ' ἀλιτέαι,
Αμφαδίην ἀγόρευε καὶ ἄρρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπὴ τοπρῶτον ὑπέϛης
Αὐτοκασιγνήτῃ μυθεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκῆων,
Καὶ Διὸς, ὅς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Αμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναϛρωφᾶι γενόμενος· ἐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων γονόεντος ὑπείρερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἡ Θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς ἦ καὶ ἄλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοσήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
Ἡμέας ἠΐόνεσσιν ἐφεζόμενας γοάασι,
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωὶς ἐϋφρονέουσ' Αριάδνη,
Ἣν ῥά τε Πασιφάη κύρη τέκεν Ηελίοιο.
Αλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπὴ χόλον εὖνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν ἦ καὶ αὐτοὶ
Αθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ ἀίθέρι τέκμαρ
Ασερόεις στέφανος, τόν τε κλέουσ' Αριάδνης,
Πάννυχος ἐρανίοισιν ἑλίσσεϑ) εἰδώλοισιν.
Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεϑ), εἴ κε σαώσαις
Τόσσον ἀριϛήων ἀνδρῶν ϛόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Εκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητύσι κεκάσθαι.
Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐϛυγέουσα βαλοῦσα
Νειλάρεον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀεξομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·

Οὐδ'

Οὐδ' ἔχεν ὅ,τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
Αλλ' ἄμυδις μῦθέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ κῆ πᾶσαν ἀπὸ σηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν Ερως ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τὸ δ' ἀμαρυγὰς
Οφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δ' φρένας ἔσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Αμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' ἄδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Οψὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κύρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος ῥιφυῶν ὁλοὰς σπείραλφ ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα δαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξαλφ εὐηγέα· τῷ δ' ἔνι δῆλυν
Αρνειὸν σφάζαν, ἢ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μεσσηγὺς δ' Εκάτην Περσηΐδα μαλίσσειο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ενθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
Αψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δεῖπος
Ηὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Ηὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολέσας
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ηρι δ' μυδήνας τόδε φάρμακον, ἦὺτ' ἀλοιφῇ,
Ἐυμνηθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

Εσσετ'

Ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
Πρὸς ᾧ κε αὐτῷ δερὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔσω,
Καὶ ξίφος· ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄχετος ἀΐσσουσα
Φλοὸξ ὁλοῶν ταύρων· τοίός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ' ἀέθλῳ
Χάζεο· κεῖ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατερὰς ζεύξῃς βόας, ὦκα δ' ἅπασαν
Χερσὶ κεῖ ἠνορέῃ συφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀναιχάζουσι Γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
Αἵ κεν ὁρινομένας πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρῃ λᾶαν ἄφες σιδαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Ἀλλήλους· κεῖ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ἰθῦσαι· τὸ δ' ἅπας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐκ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἦ φίλον, ἦ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, κεῖ σῖγα ποδῶν πάρος ὅσσε βαλοῦσα
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐάσειν
Πόντον ὑπερπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, ἅλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἦν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἶκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι· εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπὲρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Ἦ νύ κε ἀφνειῆ χεδνὸν ἴξεαι Ὀρχομενοῖο,
Ἦε κεῖ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δ' ἑκέρνη,
Ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόζυγος ἐσὶν ἐμοῖο.

Ὡς φάτο· τὴ δὲ κὴ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κέρης
Οὖλης Ερως, τοῖον ϝὴ παραβλήδην ἔτ@ ηὔδα·
Καὶ λίην ἐ νύκλας ὀϊομαι, ἐδέ ποτ' ἦμαρ,
Σεῦ ὀπλήσεαϝ, προφυγὼν μόρον, ἐ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Αχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλῃσι καπώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὖαδε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με κὴ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγα.
Εσι τις αἰπεινοῖσι περίδρομ@ ἤρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἰὺρεπὸς τε κὴ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὅς πρῶτος ποίησε πόλεας κὴ ἐδειματο νηὺς
Αθανάτοις, πρῶτ@ δὲ κὴ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἰμονίην δὴ τήνγε ϝεικοσίονες καλέουσιν.
Εν δ' αὐτῇ Ιαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ κὴ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' ἐδέ τις ἔνομ' ἀκῆσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὀρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμήριον ἄξυ πολίσσαι.
Αλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρης τε δόμους, τηλεπλέϊτην τ' Αριάδνην,
Κύρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν ἄνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἦν' μ' ἐρεείνας;
Αἴθε γδ', ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Αμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος ἔῃ.
Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
Τῆς δ' ἀλεγεινόταϝ κραδίην ἐρίθεσκον ἀνίαι,
Καί μιν ἀπηχεμένη ἀδινῷ προσπύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι κε τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύναν·
Αἰήτης δ' ἐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· ἐδ' Αριάδνῃ
Ισεῖμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Αλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ιωλκὸν ἵκηαι,

Μνώεο·

Μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, κῆ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἦλθοι δ' ἡμῖν ἀπότροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ηέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Η αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ενθενδ' ἐς Ιαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχέας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῆ ἰότητι πεφυγμένον· αἶψα γὰρ ἔην
Ατροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέζιος ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἑλεειὰ κατακροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς ἢ κῆ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπὴ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα κῆ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ κῆ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Εσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἶκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωσεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον ἢ λίχος θαλάμοις ἐνὶ κηριδίοισι
Πορσανίης· ἀδ' ἄμμε δι' ἀκρινέα φιλότητος
Αλλο, πάρος θανατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔνδοθε κατέδυτο θυμὸς ἀκουῇ.
Εμπης δ' ἔργ' αἰδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
Σχετλίη· ἃ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Οφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιαωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Αψ οἴκονδε νέεσθαι ἐὴν μετὰ μητέρα κύρην.
Ἡ δ' ἔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·

Ὥρη λαβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Οθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὡς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
Πέρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἦτοι Ιήσων
Εἰς ἑτάρους ᾗ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
Ἡ δ' μετ' ἀμφιπόλοις· αἱ δ' ᾗεδὸν ἀνίβολησαν
Πᾶσαι ὁμῶς· τὰς δ' ἤ τι φρεπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δ' πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλίην, ἐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δ' πόλινδε
Θοῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιῶσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
Ἡ δ' παλινδρομίῃσιν ἀμηχανίῃ ὅτε τι μύθων
Ἔκλυεν, ὅτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἐνερθε,
Λέχρις ἐρεσαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ὀπάξυνώσατο βελῇ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

Analecta Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA ex POETIS TRAGICIS.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Εἰς Αἰσχύλον.

Ὁ Τραγικὸν φάτνημα καὶ ἐφευρέσεως ἀοιδὴν
Πυργώσας σιδαρῇ πρῶτος ἐν ὑπαπίῃ,
Αἰσχύλε Εὐφορίωνε, Ἐλευσινίοις ἐπὶ αἴσῃς
Κεῖσαι, κυδαίνων σήμασι Τριπυκρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Εἰς Σοφοκλῆν.

Τὸν σὺ χοροῖς μέλψασα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κηφισίου,
Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι, καὶ ἐν σκηνῇσι τιθηλὸς
Βλάστες Ἀχαρνίτης κισσὸς ἕρνψε κόμην,
Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ ἑκατὸς
Αἰὼν ἀθανάτοις ἅρκιται ἐν σελίσι.

ΙΩΝΟΣ,

Εἰς Εὐριπίδην.

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας, τὸ πάρος νυπιὸς ἔχων θάλαμον·
Ἰσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔστω
Ἶσον Ὁμηρείοις ἀνδράσι χάρισιν.

I.

*E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. II. tom. in 4to.]

Adjungamus philoſophis doctiſſimum hominem, poëtam quidem divinum Sophoclem. Cicero *de* Divinat. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λίπων Κόρινθον Οἰδίπους, Πυτρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, κ᾽ γένυς φυτοσπόρου.
Εὑρὼν δ᾽ τλήμων ἐν τυναῖς ἀμαξιτοῖς,
Ἀκων ἔπεφνε Λαΐου γεννήτορα.
Σφιγγὸς δ᾽ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἡσχυνε μητρὸς αἰσχυμένης λέχος.
Λοιμὸς δ᾽ Θήβας εἷλε, κ᾽ νόσος μακρά.
Κρέων δ᾽ πιμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθοιτο τῦ κακῦ πικυτήριον,
Ἦκυσε φωνῆς μαντικῆς θεῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
Αὐτὴ δ᾽ μάτηρ αἰσχύνας διώλυτο.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

ΛΑιὲ Λαβδακίδη, παίδων γίνου ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱὸν· ἀτὰρ πιπρωμένον ἐστὶ
Παιδὸς ἐῷ χέρνιβσι λιπεῖν φάος· ὃς γὰρ ἵκηται
Ζηνὸς Κρονίδης, Πίλοπος συγγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱὸν· ὁ δ' ἠύξατό σοι τάδε πάλαι.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣτι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, ἓν μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δ' φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοσιν ἐπεγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτῷ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΛυθι, καὶ ἐκ εἴλυσσα, κακόπλοκε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ἀνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
Τέσσερσιν ἔφυ τετράπους ἠπιος ἐκ λαγόνων·
Ἡρακλέος δ' πίλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τῆ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἱκοὶ θοάζετε,
Ἱκτηρίοις πλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δ' ἀοιδῶν τε καὶ στεναγμάτων.
Ἃ 'γὼ δικαῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνᾶν, τίνι τρόπῳ παθίστατε;
Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντός μ' ἂν
Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ 'κτοικτείρων ἕδραν.
Ἱε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χάρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προστήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν ἠδύνᾳ μακρὰν
Πτέσθαι θυηπόλοις· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μάντεως σποδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ἤδη σαλεύει, κἀνανεῦσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίᾳ σάλῳ,

Φθίνυσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρτοις χθονὸς,
Φθίνυσα δ' ἀγέλαις βυνόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
Ὑφ' ἕνα δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς κ' γόοις πλουτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμοιρόν φ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφεδροι
Ἀνδρῶν ἧ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὃς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρέχομεν
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν εἰδότες πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθέντες· ἀλλὰ προθήκῃ θεοῦ
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσχροποι,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε τοι θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι κ' τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ἰθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ἰθ', εὐλαβηθῆθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλῄζει τ' πάρος προθυμίας·
Ἀρχῆς δ' τ' σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, κ' πεσόντες ὕστερον·
Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, κ' τανῦν ἴσθι χρεών.
Ὡς, εἴπερ ἄρξας τῆσδε γῆς, ὥστερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ὡς οὐδέν ἐστιν ὅστε πύργος, ὅστε ναῦς,
Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ω παῖδες οἰκῆροι, γνωτὰ, κὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείρονῆες· εὖ γὸ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, κὸ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ὄξις ἴσε νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὸ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεῖ
Μόνον καθ' αὑτὸν, κὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
Ὡς' ὐκ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὸ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, εἰς τὰ Πυθικὰ
Ἐπεμψα Φοίβου δώματ', ὡς πύθοιθ' ὅ,τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὸ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλέω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Οταν δ' ἵκῃ), τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν ἔην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ις. Αλλ' ὡς καλὸν σύ τ' ἔπας· οἵδε γ' ἀγλῶς
Κρέοντα προσάγοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ω ϝαξ Απολλον, εἰ γὸ ἐν τύχῃ γε τῶς
Σωτῆρι βαίνῃ, λαμπρὸς ὥστερ ὄμματι.
Ις. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ὲ γὰρ ἂν κάρα
Πολυσεφὴς ὧδ' ἔρπε, παῖκάρπε δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εὐλήν· λέγω γὰρ κὴ τὰ δύσφορ', εἰ τυχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Εστιν δ' ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ἔν προδείσας ἐμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ τῶνδε χρῄζας πλησιαζόντων κλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, ἅττα κἀγὼ σάφα ἴσω.
Οι. Ες πάντας αὐδᾶ· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πίνθος, ἢ κἀμοῦ σ' ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Αἴγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τὴν θεὸν πάρα.
Ἀνωχθ' ἡμᾶς Φοῖβος· ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνίπτοισιν τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος ἢ ξυμφορᾶς;
Κρε. Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οι. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρε. Ἦν ἡμῖν, ὦ ναῦ, Λαΐου ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οι. Ἐξοιδ'· ἐκήκουον γὰρ οὐσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τοῦτ' ἦν ὁ κτείνας, νῦν ὅσιά σε σαφῶς
Τοὺς αὐτοέντας χερὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἴδ' εἰσὶ πῆ γῆς; πῆ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἰχνος παλαιᾶς δυσέκμαρτον αἰτίας;
Κρε. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δ' ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δ' ἀμελούμενον.
Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λαΐου,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐδδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἦλθ' ἴσθ', ὡς ἀπεσάλη.
Οι. Οὐδ' ἄγγελός τις, ἢδὲ συμπράξας ὁδῷ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
Κρε. Θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν ἔχ' εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθὼν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν ἐλπίδος λαβόντα κἀμοῦ.
Κρε. Λῃστὰς ἔφασκε συλλοχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ πλανῆναι νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οι. Πῶς

Οι. Πῶς ἂν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· λαὸς δ' ὁλωλότος
Οὐδὰς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δ' ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, ἔργε τοῦτ' ἐξεύρεται;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τόνδ' ἔθεσθ' ὀπίσσεφήν·
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ δ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ ἐγχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὁστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κάνῳ προσαρκῶν τὸν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τἀπὸ δ' ἄρτι λιτῆρας κλάδους·
Αλλος δὲ Κάδμον λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχῶ
Ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπλακότες.
Ἱε. Ω παῖδες, ἵστωμέν θ' ὑπὲρ γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτὴρ δ' ἵκριτο, καὶ νόσου παυσήριος.

Στροφή.

Χο. Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐπτόαμαι φοβερὰν φρένα, δάματι πάλλων,
(Ιήϊε, Δάλιε, Παιάν.)

Αμφὶ

Αμφὶ σοὶ ἀζόμεν@, τί μοι ἢ νέον,
Η ξυτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσας χρέ@.
Είπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτά σε κέκλομαι, Ζηνὸς Διὸς, ἄμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσα,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τριτοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε κἠ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορνυμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκλοπίαν φλόγα πήματ@, ἔλθετε κἠ νῦν.

Επωδός.

Ω πότοι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας σόλ@,
Οὐδ' ἔνι φρονίδ@ ἴσχ@,
Ὧ τις ἀλέξῃ), ἔτε γὰρ
Εκγονα πλυτᾶς χθονὸς
Αὔξῃ), ἔτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνίσχυσι γυναῖκες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅτερ εὐπτέρου ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτᾳ πυρὸς ὄρμενον ἀπλᾶν
Πρὸς ἑσπέρᾳ θεῦ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμ@ ὄλλυ).
Νηλέα δ' ἡβύσθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖ) ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αὐτὰν παραβώμιον

Αλλοθεν

Αλλοθεν ἄλλαι λυσῶν πόνων
Ἰατῆρες ὄπιζοναχῆσι.
Παιὰν ὦ λάμπτερ, ξυνόισσά τε γῆρυς ὅμαυλος
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός
Εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Αρεά τε τ' μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκ@ ἀσπίδων
Φλέγα με ἀϊδόητ@ ἀϋτιάζων, ἔ·
Παλίσυντον δραόμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπυρον, ἔτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τ' ἀπόξενον ὅρμον
Θρήκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχε)·
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον περαυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τό τε σὰ χρυσοτρόφων
Ατ' ἀσπυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάμας' ἰνδατεᾶζ,
Αρωγὰ προσαθέντα,
Τάς τε πυρφόρυς Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διώσσει τ' χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον,
Μαινάδων ὁμόσολον,
Πελασθῆναι, φλέγοντ'
Αγλαῶπι πεύκᾳ,
Ἐπὶ τ' ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.
Οι. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, ταῦτ' ἐὰν θέλῃς ἔτη
Κλύων δέχεαζ, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετᾶν,
Αλκὴν λάβοις ἂν καὶ ναυκέφισιν κακῶν·

A

Ἀ γὼ ξένος μὲν τῷ λόγῳ τῶδ' ἥκω,
Ξένος δ' τῷ πραχθέντος· ἐ γὸ ἂν μακρὰν
Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὰς τέλῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τ' Λαβδάκε
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τῦτ' ἐμὲ κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
Κὰ μὲν φοβᾶ), τὰπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτῦ· πάσῃ) γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀσφαγὲς ἐδέν· γῆς δ' ἄπασιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκάσει).
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεθε, καί τις ἢ φίλων
Δείσας ἀπώσει τὸν, ἢ χ' αὑτῦ, τόδε,
Ἀ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῦτον, ὅστις ἐσὶ, γῆς
Τῆσδ'· ἧς ἐγὼ κράτη τε κ) θρόνους νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλῶ.
Κατεύχομαι δ' τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλείοσιν μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίου.
Ἐπεύχομαι δ', οἰκοισιν ἐ ξυνέστιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ ἐ ξυναδότῳ,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.

Ὑμῖν

Ὑμῖν ᾧ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶ θέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὕστως ἐᾶν,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπὶ τυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, 260
Ἔχων δ' λέκτρα, κἀ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γήν
Μὴ 'δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ'. ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς, 265
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
Ζητῶν τ' αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, 270
Μήτ' ἐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δ' τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔστ' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν ἀσαὶ θεοί. 275

Χο. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
Οὔτ' ἔκλυον γὰρ, οὔτε τ' κλανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δ' ζήτημα, τοῦ πέμψαντ' ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις ἔργασαί ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
Ἂν μὴ θέλωσιν, ὧδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἄ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἀνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' ἧ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Αλλ' ἐκ τοῖν ἀργοῖς ἐδὲ τῦτ' ἐπραξάμην.
Ἐπεμψα γδ, Κρέοντος ἐπόπτου, διπλᾶς
Πομπάς· πάλαι ᾗ μὴ παρῶν θαυμάζεν.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ κ' παλαι' ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλίχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ηκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' ἐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Αλλ' εἴ τι μὴν δὴ δέματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀρὰς ὑμῶν ὑ μὴ τοιάσδ' ἀράς.
Οι. Ὃ μὴ 'σι δρῶντι τάρβος, ὐδ' ἕπος φοβεῖ.
Χο. Αλλ' ὁ ἐλέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ω πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδασκάλου τε,
Ἀρρητά τ', ἐράνιά τε, κ' χθονοσιβῆ,
Πόλιν μὲν, εἰ κ' μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεσιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ', ὦ ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γδ, εἰ κ' μὴ πλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήματος,
Εἰ τὰς κλανούσας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ἔν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' ἄ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχας ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν κ' πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
Ῥῦσαι δ' πᾶν μίασμα τῦ τεθνηκότος.
Εν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε κ' δύναιτο, κάλλιστος πόνος.
Τε. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς

Εἰδὼς διώλεσ'· ἐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
Οι. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος ἐσελήλυθας.
Τε. Αφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ, 340
Κἀγὼ διοίσω τἠμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἴννομ' ἄπας, ἔστε προσφιλὴς πόλει
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀπεστερῶν φάτιν.
Τε. Ὁρῶ γὰρ ἐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς ἔγ μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω. 345
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀπέρριψῃς, ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσπυνθάμθα οἵδ' ἱκτήριοι.
Τε. Πάντες γὰρ ἐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ἐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξενέπω, μὴ τὰ σὰ κἠμὴν κακά.
Οι. Τί φῄς; ξυναδὼς ἐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 350
Ἡμᾶς προδῦναι, κ) καταφθεῖραι πόλιν;
Τε. Εγὼ ἔτ' ἐμαυτὸν, ἔστε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦτ'
Αλλως ἐλέγχεις; ἐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, κ) γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ; 355
Αλλ' ὧδ' ἄτεκτον κἀτελεύτητον φανεῖ;
Τε. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν ἐ κατᾶδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν ἐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 360
Τε. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ σέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἅ γ' ἦξε κ) σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί;
Τε. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀργιωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' ὀδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 365
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι πρᾶγον, εἰργάσθ' δ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καύνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ πρᾶγον ἂν σε τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνον.
Τε. Αληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, 370

Ὥπερ προεῖπας, ἐμμένων, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τόνδε, μήτ' ἐμέ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καί σε τοῦτο φεύξεσθ' δοκεῖς;
Τει. Πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ δ' ἐδαχθείς; ἢ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;
Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὃν ζητεῖς κυρεῖν.
Οι. Αλλ' οὐ τί χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρᾷς.
Τει. Εἶπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λελῃθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.
Οι. Η κἀγεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τἀληθείας θέμις.
Οι. Αλλ' ἔστι, πλήν σοι· σοὶ δ' οὐ ταῦτ' ἐπ' ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
Τει. Οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Απόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ω πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἕνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν,

Δωρητὸν, ἐκ αἰτητὸν, ἀσεχάρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Ὑφὰς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγυρτὴν, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον βλέπει, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Εἰπὲ, φέρ' εἰπὲ, πῇ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ βρῦψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ἡῴδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῷ πιόντος ἦν
Ἀνδρὸς διελθεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὔφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν τω γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παρασατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
Κλαίων δοκεῖς μοι κῇ σὺ, χὠ ξυνθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι κῇ τὰ τοῦδ' ἔπη
Ὀργῇ λελέχθαι κῇ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖα ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τει. Εἰ κῇ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γεν
Ἰσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὸ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥς' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ κῇ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ, κῇ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακῶ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; κῇ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτῷ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

Καὶ

Καί σ' ἀμφιπλήξ μητρός τε κἀ τῆ σῆ πατρὸς
Ελᾳ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δανόπυς ἀρὰ,
Βλέπονθα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δ' σκότον.
Βοῆς δ' ἀπ' σῆς ποίῳ ἐκ ἔσαι λιμήν;
Ποίῳ Κιθαιρὼν ἐχὶ σύμφωνῳ τάχα,
Ὅταν καταίθη τ' ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἀνορμον ἀσίπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Αλλων δ' πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνη κακῶν,
Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε κἀ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα κἀ Κρέοντα κἀ τὰμὸν δόμα
Προπηλάκιζε· σῆ γὰ ἐκ ἔσι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκβριβήσεταί ποτε.
Οι. Η ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τότε κλύειν;
Οὐκ ἐς ὄλεθρον; ἐχὶ θᾶσσον; ἀ πάλιν
Ἀψορρὸς οἴκων τῶνδ' ἀπερραφὲς ἄπει;
Τει. Οὐδ' ἐκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μᾶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἵπερ τὰς ἐμὰς ἐσειλάμην.
Τει. Ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκᾶ,
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
Οι. Ποίοισι; μᾶνον· τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;
Τει. Ἡδ' ἡμέρα φύσει σε, κἀ ἀλαφθερᾶ.
Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
Τει. Οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;
Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ' εὑρήσεις μέγαν.
Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
Οι. Αλλ' ἀ πόλιν τήνδ' ἐξέσω', ἕ μοι μέλει.
Τει. Απειμι τοίνυν· κἀ σὺ παῖ κόμιζ' ἐμέ.
Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Οχλᾶς, συθείς τ' ἂν, ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
Τει. Εἰπὼν ἄπειμ'; ὧν ἕνεκ' ἦλθον, ἀ τὸ σὸν
Δέσας πρόσωπον· ἀ γὰρ ἐσθ' ὅπᾳ μ' ὀλᾶς.
Λέγω δέ σοι τ' ἄνδρα τῶτον, ὃν πάλαι

Ζητᾶς

Ζητεῖς ἀπελῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, ἥτός ἐστιν ἐνθάδε.
Ξένῳ λόγῳ μέτοικος, ἔστα δ' ἐξηλυὴς
Φανήσεσθ' Θηβαῖος· εὐδ' ἠθήσετε
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
Σκήπτρῳ προδείκνυς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεσθ' ἢ παισὶ τοῖς αὑτῆ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς κἠ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς κἠ πόσις, κἠ τῆ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε κἠ φονεύς· κἠ ταῦτ', ἰὼν
Εσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς, ὄντιν' ἀ θεσπιέπεια
Δελφὶς ἔπτα πέτρα
Ἀρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα
Φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ κἠ σεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀπλάκητοι.

Αντιστροφὴ α'.

Ελαμψε γὰρ τῆ νιφόεντι
Αρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσῆ, τὸν ἄδηλον
Ανδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
Ανά τ' ἄντρα κἠ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος

Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀποσοφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα φοιτᾷ).

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν ἦν δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκεῦντ', ἔτ' ἀπαφάσκοντ'·
Ὅ, τι λέξω δ' ἀπερῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, ←
Οὔτ' ἐνθαδ' ὁρῶν, ἔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λακεδαιμόνιοι, ἢ τῷ
Πολύβᾳ νᾶκος ἔκειτ',
Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτε
Χρησάμφῳ δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν ἔμ' Οἰδιπόδα, 906
Λακεδαιμόνιοι ἐπίκυρ
Ἀδήλων θανάτων.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἦν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπόλλων
Ξυνετοὶ, κἠ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρει),
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμέψαιεν ἀνήρ· ἀλλ' οὔ
Ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμι
Ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

A v

Αν καταφάην· φανερὰ γὸ ἐπ' αὐ-
τῷ πληρόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, κὴ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ δ' ἠδύτολις.
Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ἄποτ'
Οφλήσει καπίαν.

Κρε. Ανδρες πολῖ), δέδ' ἵκη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν με τ' τύραννον Οἰδίπεν,
Πάρεμ' ἀτλητῶν· εἰ γὸ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν ἅτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔ τοι βίε μοι τῦ μακραίωνος τόθος,
Φέρονλι τήνδε βάξιν· ἐ γὰρ εἰς ἁπλῦν
Ἡ ζημία μοι τῦ λόγε τύτε φέρει,
Αλλ' ἐς μέγιςον, εἰ κακὸς μὲν ἐν τόλει,
Κακὸς) πρὸς σῦ κὴ φίλων πεπλήσομαι.

Χο. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῦτο τὔνειδος τάχ' ἂν
Οργῇ βιαθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πειθὲις ὁ μάντις τὺς λόγυς ψευδεῖς λέγει;

Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' ἐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν) κἀξ ὀρθῆς φρενὸς,
Κατηγορεῖτο τὐπίκλημα τῦτ' ἐμῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὸ δρῶσ' οἱ κρατῦντες, ἐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω πρᾶ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥςε τὰς ἐμὰς σίγας
Ἰκυ, φονεὺς ὢν τῇδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληςὴς τ' ἐναργὴς τ' ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' ἐπὶ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβέλευσω ποιεῖν;
Η τὔργον ὡς ἐ γνωρίσοιμί σε τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κὐκ ἀλεξοίμην μαθών;

Ἀρ' οὐχὶ μᾶλλόν ἐστι τυγχάνειν σε, 540
Ἀντὶ τε πλήθους ἐξ φίλων τηλαυγίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ' ὡς πείσεις; ἀπὶ τῶν ἀρημένων
Ἰσ' ἀπήλασεν, κἄστα πρὸς αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγεν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς 545
Σοῦ· δυσμαθὴς γὰρ ἐξ βαρέων σ' εὕρηκ' ἐμοί.
Κρε. Τῦτ' αὐτὸ νῦν μοι πρῶτ' ἄκυσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ἐπ' ὠ κακός.
Κρε. Εἴ τοι νομίζεις κῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τῷ νῷ χωρὶς, ἐκ ὀρθῶς φρονᾷς. 550
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγχρῆ κακῶς
Δρᾶν, ἐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ἐκ εὖ φρονᾷς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' ἐρέσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. Ἐπαθες, ἢ ἐκ ἔπαθες, ὡς χρέὼν μ' ἐπὶ 555
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψαθαί τινα;
Κρε. Καὶ νῦν ἴθ' αὐτὸς εἶμι τῷ βυλεύματι.
Οι. Πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δίδρακε ποῖον ἔργον; ἐ γὰ ἴσσομαι.
Οι. Ἀφανῶς ἔρρει θανασίμῳ χαρώματι; 560
Κρε. Μακρὸν παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' ἦν ὁ μάντις ἦτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρε. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Ἐμνήσατ' ἦν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἐσῶτος ἐδαμῶ πέλας. 565
Οι. Ἀλλ' ἐκ ἔρευνα τῷ θανόντι ἦχετο;
Κρε. Παρέχομεν· πῶς δ' ἐχί; κοὐκ ἠπόρημεν.
Οι. Πῶς δῆτα τόθ' ἦτος ὁ σοφὸς ἐκ ἤῦδα τάδε;
Κρε. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρενῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, κ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570
Κρε. Ποῖον τόθ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', ἐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὅθ' ἦκε, εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ

Οὐκ ἄν ποτ' ἔστι Λαΐου ξυμφθορᾶς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγεις τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταὐθ', ὥσπερ ἀκμὴν σὺ νῦν.
Οι. Ἐκμάνθαν'· ἐ γὰρ δὴ φόβους ἀλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γάμους ἔχεις;
Οι. Ἀρνησις ἐκ ἔνεστιν ἃν ἀνιχνεύσας.
Κρε. Ἀρχὰς δ' ἰσαίνη ταύτας, ἧς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃ δ' ἡ δίδωσι, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσόψηφός σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ σ' ἐκ κακὸς φαίνη φίλος.
Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δ' τοῦτο πρῶτον, ἄ τιν' ἐν δοκεῖς
Ἀρχαι ἰλίσθῃ ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἀτρεμοῦ εὕδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἕξει κράτη.
Ἐγὼ μὲν οὖν ἔγ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος ἔσθ' μᾶλλον, ἢ τυραννεῖν ἀρκῶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄπεστ' φόβου φίλου·
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπε κἀνυπαιτίους ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος τυρῶ,
Ὡς' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Αλλ' οὔτ' ἐρασὴς τῆσδε φ γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ὢν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἕλεσθε, τοῦτο μὲν, Πυθοῦ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῆ ἤγγειλά σοι
Τὸ δ' ἄλλο, ἐάν με τῷ τετρασκότῳ λόβῃ

Κοινῇ τι βουλεύσασθαι, μὴ μ' ἁπλῇ πάσης
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμη δ' ἀδήλῳ μή μ' ἁλῷς εἰτιῶν.
Οὐ γὰρ δίκαιον ἔστι τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, ἔστι τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὸν ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Αλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δ' κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πιστεῖν,
Αναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς ἐπ' ἀσφαλῶς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις ἐπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν τάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
Πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμελημένα.
Κρε. Τί δῆτα χρήζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
Οι. Ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς οὐκ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λόγοις;
Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦλά σ' εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν.
Κρε. Αλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμοῦ.
Οι. Αλλ' ἔφυς κακός.
Κρε. Εἰ δ' ξυνιεῖς μηδέν;
Οι. Ἀρκέσον γ' ὅμως.
Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος . . . .
Οι. Ω πόλις, πόλις.
Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ διαλλακτέον.
Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης

Γλώσσης ἐπήρατ', ἐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
Κρε. Ὁμαίμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀπεκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδ', ἢ κλεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τἀμὸν σῶμα σὺν τίχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
Ιο. Ὦ πρὸς θεῶν πίσευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Ἔπειτα κἀμέ, τέσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφὴ α'.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
Ἄναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
Χο. Τὸν ἔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
Καταίδεσαι.
Οι. Οἶσθ' ὃν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῄς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον·

Επεὶ

Ἐκὰς ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι τύμματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
Ἀλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνυσα τρύχει ψυ-
χαν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Καπὶ πρόσαψα τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Οι. Ὄδ' ἔν ἴτω, πεί χρή με σαντελῶς θανεῖν,
Ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, ἐ τὸ τεῦδ', ἐποικτίρω φόμα
Ἐλεινόν· ὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, συγήσεῖ.

Κρε. Στυγνὸς μὲν ἄκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῶ περάσης· αἱ δ' τοιαῦται φύσεις
Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.

Οι. Οὔκουν μ' ἐάσεις, καπὶ ὃς εἶ;

Κρε. Πορεύσομαι,
Σὲ μὲν τυχὼν ἀσπάστου, ἐν ᾧ τοῖσδ' ἴσος.

Αντιστροφὴ α'.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις καμίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;

Ιο. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

Χο. Δόκησις ἀσὼς λόγων
Ηλθε, δάκρυα δ' καὶ
Τὸ μὴ 'νδικον.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χο. Ναιχί.

Ιο. Καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονημένας,
Φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτῦ μὴ θιγεῖν.

Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τὸν ἐμὸν παρεὶς καταμοβλύνων κέαρ;

Αντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β'.

Χο. Ἀναξ, ἄπον μὲν ἰχ
Ἄπαξ μόνον, ἴδθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα, τιφάνθαι μ'
Αν, ἤ σε τοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἰμὰν γᾶν φίλαν
Ἐι πόνοις ἀλύκσαν
Κατ' ὀρθὸν ἤρισας.
Ταυτί τε τόμπος, εἰ δύνημο, γίνυ.

Ιο. Πρὸς θεῶν δίδαξον κἀμ', ἄναξ, ὅτυ τοτὶ
Μῆνιν τοσήνδε τράλματος τήσας ἴχας.

Οι. Ερῶ σὶ γὰρ τῶνδ' ἰς πλέον, γύναι, σέθεν
Κρίνων, οἷά μοι βεβλευκὼς ἴχα.

Ιο. Λέγ', εἰ ταφῶς τὸ νεῖκος ἰσκαλᾶι ἰρεῖς.

Οι. Φοίβα μι φησὶ Λαΐϊ καθιτάναι.

Ιο. Αὐτὸς ξυναφὼς, ἢ μαθὼν ἄλλυ πάρα;

Οι. Μάλλον μὲν ἤν κακὸργον εἰστίμψας, ἰτὲ,
Τό γ' εἰς ἰμυτὸν, πᾶι ἐλευθερῶ τόμα.

Ιο. Σὺ νῦν ἄφεῖς σεαυτὸν, ὧν λέγας τίρι,
Ἐμῶ 'πάκυσον, χ' μάθ' ὕνεκ' ἰσί σοι
Βρότειον ἐδὲν μαντικῆς ἴχον τίχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὸ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', ὐκ ἰρῶ
Φοίβε γ' ἀπ' αὐτῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅσις γθόνοιτ' ἰμῦ τε καὶπάντ' πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λησαὶ φονεύσι' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
Παιδὸς δ' βλαστὰς, ὰ διέχον ἡμέρας
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κἄνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἔῤῥιψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

Κἀνταῦθ'

Καὐλαῦθ' Ἀπόλλων ἔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γεγεῖν πατρὸς, ἔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν ὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὧν ἐπιρέπει σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ' ἀπέσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
Ιο. Ποίας μερίμνης τῆσθ' ὑποτραφεὶς λέγεις;
Οι. Εδοξ' ἀκοῦσαι σὲ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Ιο. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
Οι. Καὶ πῆ 'στ' ὁ χῶρος οὗτος, ὃ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῆζε[ι]· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
Οι. Ὦ Ζεῦ, τί μοι δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
Ιο. Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οι. Μή πω μ' ἐρώτα· σὺ δὲ λέγε Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἦβης τότε.
Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς κάρα,
Μορφῆς δὲ σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Ιο. Πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοπεῖσ', ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξαίτῃς ἔτι.
Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· εἰ δ' ἄν ἔρῃ, μαθεῖσ' ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὺς ἔχων
Ανδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κῆρυξ·

Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαΐου μία.
Οι. Αἰ αἰ· τάδ' ἤδη δῆλα φανῆ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τόσδε λέξας τὰς λόγους ὑμῖν, γύναι;
Ιο. Οἰκεύς τις, ὅστις ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει ταυῦν παρών;
Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧς γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἀ πράτη
Σέ τ' εὖ ἔχοντα, Λαΐου τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, σ' ἐμῆς χαρὸς θιγών,
Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον ἄπη τῆσδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἀπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀ μείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
Ιο. Πάρεσμεν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Ιο. Ἀλλ' ἔξεσ' μθύ· ἀξία δὲ κἀ μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
Οι. Καὶ μὴ σιγηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν κἀ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δ', Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέσκη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μθύτοι σ' ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπληθὴς μέθης
Καλεῖ παρ' οἶνον, πλαστὸς ὡς ἔην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δ' δυσφόρως
Τὄνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τ' λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπόμην, ὅμως δ'

Ἐκνίζει μ' αἰεὶ τῦθ'· ὑφᾶρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δ' μητρὸς κ᾽ πατρὸς πορεύομαι
Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
Ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύσηνα πρὸφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Ἀστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τόσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τ' τύραννον τῦτον ὄλλυσθ λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθυ τῆσδ' ὁδοιπορῶν τέλας,
Ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῄς,
Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρίσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τ' ἐκπεσόντα, τ' τροχηλάτην,
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρίσβυς, ὡς ὁρᾷ
Ὀχυ παρασέχοντα, τηρήσας, μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μυ καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλά συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκπυλίνδεθ·
Κτείνω θ τὺς ξύμπαντας· εἰ θ τῷ ξένῳ
Τύτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
Τίς τῦδέ γ' ἀνδρὸς ἐστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθ, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,

Ωθεῖν

Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· κ᾽ τάδ' ἤ τις ἄλλος ἦν
Η 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσιθείς.
Λίχη ϑ᾽ τῦ ϑανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὅπτερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἀρ' ἐχὶ πᾶς ἄναγν@·; ἐ μὲ χρὴ φυγεῖν,
Καί μοί φυγόντι μή 'στι τὰς ἐμὰς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, κ᾽ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἔφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἀρ' ἐκ ἀπ' ὠμῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ ϑεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαν@· πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μὲν, ὦ ναξ, ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἂν ἔν
Πρὸς τῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οι. Καὶ μὴν τοσῦτόν γ' ἐσί μοι τ ἐλπίδ@·,
Τὸν ἄνδρα τ βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένου ϑ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθ@·.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμῦ ϕαῦλον ἤκουσας λόγον;

Οι. Λῃσὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπαν,
Ὡς νιν κατακτάνειαν· εἰ μὲν ἔν ἔτι
Λέξει τ αὐτὸν ἀριθμὸν, ἐκ ἐγὼ πλανον.
Οὐ γὰ γένοιτ' ἂν ἐς γέ τις πολλοῖς ἴσ@·.
Εἰ δ' ἄνδρ' ἓν οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τῦτ' ἔσιν ἤδη τῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τῦτος ὧδ' ἐτίσατο,
Κἐκ ἔσιν αὐτῷ τῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἤκουσ', ἐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ἔν τι παρλείποιτο τῦ πρόσθεν λόγυ,

Οὔ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανῆ δικαίως ὀρθὸν, ὃν γε Λοξίας
Διῆπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῆ δανεῖν.
Κρίτοι νιν ἐ κεῖνός γ' ὁ δύσπους ποτε
Κατέκτανε, ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ἄλετο.
Ὡς ἐχὶ μαλάκας γ' ἂν ἔτε τῆδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν ἔνερθ', ἔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.
Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῆνα, μηδὲ τῦτ' ἄφῃς.
Ιο. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ὧν ἐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴ μοι ξυνέη φέροντι
Μοῖρα τὰν εὐσεβίαν ἁγναίαν λόγων
Ἐργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες, ἀρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει.
Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον·
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ἀκροστάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
Πρὸς ἀναιδῆ γάμων ἀνάρσιον
Εὐθ' ἁ ποδὶ χρησίμῳ χρῇ).
Τὸ παλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι.

Θεὸν

Θεὸν ἃ λήξω ποτὲ
Προσάταν ἴσχων.

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύει;
Δίπας ἀφόβητος, ἃδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμῳ χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανᾶ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξει,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔρξει
Ψυχᾶς ἀμύναν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον ἄμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδαπτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Αλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάνθ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνουσα γὰρ Λαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρεσιν ἤδη, κἀδαμᾶ

Τιμαῖς

Τ. παῖς Ἀτίλλιε ἰφθιμός·
Εἶεν ἢ τὰ θεῖα.

Ια. Χώρας ἄναξ, ἄλλ' ἆρα μου τυγχάνεις
Νεκρὸς ἐκεῖ δαιμόνιος, τάδ' ἐν χερῶν
Στείβῃ λαβὼν κατασφάγματα.
Τοῦτ' γὰρ ἄρα θεῶν Οἰδίττης ἄγαν
Δύστηνα παίσαντος· εἰδ', ὅτῳ ἀνὴρ
Ἔπεις, τὰ πολλὰ τῶν πάλαι τεθνηκότων.
Ἀλλ' ἔστι τῷ λέγοντος, ἢ φέρος λέγῃ.
Ὅτ' εἰ τυραννεῖ' ἦλθ' ἐς πλέον τινῶν,
Πρᾶξίς σ', ὦ Δεῖνα Ἀτίλλιε, ἔλιγχος δ' ἔσῃ,
Ἴσεται ἀξίωμα τοῖσδε σὺν κακοῦργοις,
Ὅστις λύσιν τιν' ἔχειν ἐναγῆ πόρῃς·
Ὡς τοῦτ' ἐκνικᾷ πάλιν, ἐκτεθνηκότων
Κἄνοι βλέποι ἐς ὡς ἀνοσιώτατον νεκρόν.

Αγ. Ἆρ' ἀμφὶ σαρκὶ σῷ γ' ἔχεις, μάθοιμ' ὅτου
Τὰ τανυσάνυκα δώματ' ἐστὶν Οἰδίττου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν ἅπαντ', εἰ κάτοιδ' ὅτε.

Χο. Στέγας μὲν αἵδε· καὐτὸς εἶδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δ' μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

Αγ. Ἀλλ' ὀλοία τε, κἀξὸν ὀλβίους ἀεὶ
Γένοιτ', ἐκείνῳ γ' ὅσα παυσίλυπος δάμαρ.

Ιο. Αὕτως δ' κἀγώ γ', ὦ ξένε· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐσεβείας ἕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.

Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε κἀπόσει τῷ σῷ, γύναι.

Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

Αγ. Ἐκ τ' Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐ ξερῶ τάχ' ἂν
Ἥδιον μέν· πῶς δ' ἐκ ἄν; ἀχθάλλοις δ' ἴσως.

Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰθμίας σήσουσιν, ὡς ἠὐδᾶτ' ἐκεῖ.

Ιο. Τί δ'; ἐγὼ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐξεραστὴς ἔτι;

Αγ. Οὐ

Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;
Αγ. Εἰ ἢ μὴ
Λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ω πρόσπολ', ἦχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
Ἰὼ ἐσί; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· κἀ νῦν ὅδε
Πρὸς τ' τύχης ὤλωλεν, ἀδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι. Ω φίλτατον γυναικὸς Ιοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
Ιο. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, κἀσκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἵν' ἦκε τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος ἢ τίς ποτ' ἐσὶ, κἀ τί μοι λέγει;
Ιο. Ἐκ τ' Κορίνθου, πατέρα τ' σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
Οι. Τί φῄς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνῃρ γρυῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμῳ χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τ' ἐμόν; ὁ μὲν θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἄψαυσος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ'· ὥστ' ἄν θανὼν εἴη ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' ἂν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖ παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' ἀδενός.
Ιο. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα πρόλεγον πάλαι;

Οι. Ἤιδας·

Οι. Ηὔδας· ἐγὼ ᾗ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῇ πρᾶτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξῃρητό σοι,
Εἰ μὴ τέθνηκε ζῶσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, εἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
Ιο. Καὶ μὴν μέγας γε φθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
Οι. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τὴν ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας ᾗ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ἄπεστι μέτα.
Αγ. Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὦ ξένε.
Αγ. Ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· ἔφη γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἰδεῖν.
Ὧν εἵνεχ' ἡ Κόρινθος οἰκὶ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦλθ' ἀπόπτολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ἐν τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
Επέπερ εὖνις ἦλθον, οὐκ ἐλυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

Οι. Αλλ'

Οι. Αλλ' ἔ ποτ' ἄμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμῶ.
Αγ. Ω παῦ, παλῶς ἐ δῆλ@ ἐκ εἰδὼς τί δρᾶς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἕνεκ' ἐς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβ@ ὀξέλθῃ σαφής.
Αγ. Η μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τῦτό μ' εἰσαεὶ φοβᾶ.
Αγ. Αρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἀδὶν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' ἐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γθυνητῶν ἔφυν;
Αγ. Ὅθ' ἕνεκ' ἦν σοι Πόλυβ@ ἀδὲν ἐν γθόνι.
Οι. Πῶς εἶπας; ἐ γὰρ Πόλυβ@ ὀξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον ἀδὲν τῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ὀξ ἴσου τῷ μηδενί;
Αγ. Αλλ' ἔ σ' ἐγένατ' ἔτ' ἐκεῖν@, ἔτ' ἐγώ.
Οι. Αλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χερῶν λαβών.
Οι. Κἆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χερὸς ἔστερξεν μέγα;
Αγ. Η γδ πρὶν αὐτὸν ὀξέπεσ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίας ἐν Κιθαιρῶν@ πλυχᾶς.
Οι. Ὡδοιπόρεις ἢ πρὸς τί τόσδε τοὺς τόπους;
Αγ. Ενῆυθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσάτην.
Οι. Ποιμὴν γδ ἦθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτῆρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγ@ ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνες;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἴμοι· τί τῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδ@ σπαργάνων ἀναλόμην.
Αγ. Ὡς' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ω πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δὺς ἦ ταῦτ' ἐμοῦ λῴον φρονεῖ.

Οι. Η γδ παρ' ἄλλε μ' ἔλαβες, ἐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
Οι. Τίς ἔστος; ἢ κάτοιδα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐε δήπε τις ὠνομάζετο.
Οι. Η τῦ τυράννε τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλισα· τότε τἀνδρὸς ἔτ@ ἦν βοτήρ.
Οι. Η κἄς' ἔτι ζῶν ἔτος, ὥς' ἰδεῖν ἐμέ;
Αγ. Ὑμᾶς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
Οι. Εστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τ βοτῆρ', ὃν ἐννέπε,
Εἴτ' ἔν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθ τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν ἐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ὄρ' ἀγρῶν,
Ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἠδ' ἂν τάδ' ἐχ ἥκιστ' ἂν Ιοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὃνπερ' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεθα, τόν δ' ἔτ@ λέγει;
Ιο. Τίπ' δ', ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐνθρασῆς· τὰ δὲ
Ῥηθέντα βούλε μηδὲ μεμνῆσθ μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', ἀ φανῶ τὰμὸν γένος.
Ιο. Μὴ, πρὸς θεῶν, ἔσπερ τι τῦ σαυτῦ βίε
Κήδῃ, ματεύσῃς τῦθ'· ἄλις νοσῦσ' ἐγώ.
Οι. Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ, ἐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ καπή.
Ιο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ ἀ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
Ιο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷσά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ιο. Ω δύσποτμ', ἄθε μήποτε γνοίης ὅς ἐσ.
Οι. Αξει τις ἐλθὼν δεῦρο τ βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλησίῳ χαίρειν γένει.

Ιο. Ἰὼ,

Io. Ἰὺ, ἰὺ, δύσηνε· τῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσαπᾶν, ἄλλο δ' ἔ ποθ' ὕστερον.
Xo. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπυς, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοικ' ὅπως
Μὴ 'κ σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.
Οι. Ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω· τεμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βεβήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὸ ὡς γυνὴ μέγα,
Τὴν δυσγύνειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τ Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδύσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὸ τέφυκα μητρός· οἱ δ' συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν κ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τεμὸν γένος.

Στροφή.

Xo. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τ Ολυμπον, ἀπείρων,
Ω Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ ὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπυ,
Καὶ τροφὸν κ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύσαν πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
Ἰήϊέ σοι Φοῖβε,
Σοὶ δ ταῦτ' ἀρέσ' εἴη.

Αντιστροφή.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα

Πανὸς ὀρεστιβάτα τε
Προστιλαῶσ', ἢ σί γε
Τις ϑυγάτηρ, Λοξίᾳ; τῷ
Γὰρ ἁλᾶσιν ἀγρονόμαι πᾶσαι φίλαι·
Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
Εἴθ' ὁ Βακχεῖος ϑεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατ' ἔκ τε Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

Οι. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαι λά τω,
Πρέσβευ, σαθμᾶσϑαι, τὸ βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μαρῷ
Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·
Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
Ἐσῶκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ὄπωπμη σύ μοι
Πρῶτοις, τάχ' ἄν τι τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χο. Ἐσῶπα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεῖς ἀνήρ.

Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸ Κορίνθιον ξένοι,
Ἦ τόνδε φράζεις;

Αγ. Τοῦτον, ὃν πρὶν εἰσορᾷς.

Οι. Οὗτος σὺ πρέσβευ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Οι. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμην.

Οι. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δ' ὁ πρόσχωρος τόπος.

Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἦν οἶσθα τῇδέ που μαθών;

Θε. Τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα κῆ λέγεις;

Οι. Τόνδ', ὃς πάρεσιν· ἢ ξυναλλάξας τί σοι;

Θε. Οὐκ

Θε. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κἀδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Ἀνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κατοιδεν, ἥμος ἡ Κιθαιρῶνος τόπον,
Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
Ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλας
Ἓξ ἤρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
Χειμῶνι δ' ἤδη τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ἠλαυνον, ἥτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σαθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ ἃ λέγω πεπραγμένον;
Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρᾶς χρόνου.
Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τόθ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θε. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἰσορεῖς;
Αγ. Ὅδ' ἐστὶν, ὦ τὰν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.
Θε. Οὐκ εἰς ὅλεθρον; ἢ σιωπήσας ἔσει;
Οι. Ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ' ἐπὰν τὰ σὰ
Δεῖ κολαστὰ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
Θε. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐπέπων τὸ παῖδ', ὃν οὗτος ἰσορᾷ.
Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονᾷ.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μοῦ οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸ γέρον᾽ ἁμὲ μὴ αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
Θε. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἰσορᾷ;
Θε. Ἔδωκα· κλεῖδα δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.
Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦξες, μὴ λέγων γε τοὐνδικον.
Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
Οι. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἑλᾷ.
Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

Θε. Ἐμὸν

Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ τυ.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας σέγης;
Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱκόρευ πλέον.
Οι. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν ξυνημάτων.
Οι. Ἡ δοῦλος, ἢ 'κεῖνός τις ἐγγενὴς γεγώς;
Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἀγὼ 'κεῖνου· ἀλλ' ὅμως ἀκουτέον.
Θε. Κεῖνός γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
Οι. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
Θε. Μάλιστ', ἄναξ.
Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας;
Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
Οι. Τεκοῦσα τλήμων;
Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄπιν.
Οι. Ποίων;
Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κἀκ εἰς μέγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ἔστος εἶ,
Ὃν φησιν ἔστος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
Οι. Ἰὼ, ἰώ· τὰ πάντ' ἂν ἐξίποι σκοτεῖν.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κλαυτόν.
Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
Ὡς ὑμᾶς ἴσα κἀ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Η τοσῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τ' σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν ἐδίνα μαπαρίζω·
Ὅσις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Επράτησας τᾶ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβε·
(Ω Ζεῦ,) καὶ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Εξ ἧς κὴ βασιλεὺς καλῆ ἐμὸς,
Καὶ τὰ μέγις' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
Τανῦν δ' ἀπύειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀζῄαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ;
Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπα κάρα,
Ὃ μέγας λιμὴν ὠὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ κὴ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ φατρῷαί σ'
Αλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
Εφεῦρέ σ' ἄπονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι
Τεκνοῦντα κὴ τεκνώμενον.
Ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ' ἔθε μήποτ' ἰδόμαν.
Οδύρομαι γὸ ὡς περίαλλα
Ιαχαίων ἐκ σομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ανέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, κὴ
Κατεκοίμισα τὠμὸν ὄμμα.

Εξ. Ω γῆς μίγισα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρᾶσθε πένθος, ἅπερ ἐγχωρεῖ ἔτι
Τῶν Λακεδαιμόνων ἐπιρρίπτεσθε δώματων.
Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον, ἔστε Φασῖν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἐκόντα, κοὐκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυπεῖ σ' αἵπερ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
Χο. Λέπει μὲν οὖν ἃ πρόσθεν ἠλάμπου, τὸ μὴ οὐ
Βαρύσπουν εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης πάρα.
Χο. Ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἀλγισ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
Ὅμως δ', ὅσον γε καὶν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην στρώσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ὀπίρρήξασ', ἔσω,
Κάλει τ' ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἵσιν αὐτοῦ δύσκεινον παιδουργίαν.
Εγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλοῦς,
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, κ' τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' ἐκ τ' οἶδ' ἀπόλλυ.
Βοᾶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' ᾧ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ἐξεπολεῖντ' ἐλεύσσομεν

Φοιτᾷ

Φοιτᾷ γδ, ἡμᾶς ἴσχος ὀξυτῶν τορᾶν,
Γυναῖκά τ' ἐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπυ
Κίχοι διπλῆν ἄρυραν ἔ τε κ᾽ τέκνων.
Λύσσῳ δ' αὐτῷ δαιμόνων δέκνυσί τις·
Οὐδὲς γδ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητῆ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δ' πυθμένων
Ἐκλῖνε κοῖλα πλῆθρα, κἀμπίπτει ἐς ἐγῆ,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσέδομεν,
Πλεκταῖς ἱμᾶσιν ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δέ γ' ἡ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
Πεῤόνας ἀπ' αὐτῆς, οἷσιν ἠξεσκέλλετο,
Ἀρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτῆ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' ἕνεκ' ἐκ ὄψοιντό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπαθεν, ἔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν ἃς μὲν ἐκ ἔδει
Ὀψοίαθ', ἃς δ' ἔχρῃζεν ἐ γνωσοίατο. —
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κἀχ ἅπαξ
Ἠρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῆ
Γλῆναι γῤύαι ἔτεγον· ἐδ' ἀνίεσαν
Φόνῳ μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμῆ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἀστατέγετο.
Τάδ' ἐκ δυᾶν ἔῤῥωγε, ἐ μόνῳ, κακά·
Ἀλλ' ἀνδρὶ κ᾽ γυναικὶ συμμιγῆ κακά·
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ὀλβῳ δικαίως· νῦν γ τῇδε θἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', ἐδέν' ἐς' ἀπόν.
Χα. Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῇ;

Εξ. Βοᾷ διοίγειν πλῆθρα, κἀ δηλῶν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς . . . . αὐδῶν ἀνόσι', ἐδὲ ῥητά μοι,
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι κἀ προηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δ' κἀ σοί· πλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον κἀ ζυγοῦντ' ἐκποδίσαι.

Χο. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ω δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ· δύσαν· ἀλλ' ἐδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ τυθείς, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οι. Αἰ αἰ αἰ αἰ,
Φεῦ, φεῦ· δύσανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾶ μοι φθογὰ πέπτει φοράδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξῆλυ;

Χο. Ες δεινὸν, ἐδ' ἀκουτὸν, ἐδ' ἐπόψιμον.

Στροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ σκότε νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
Ἐκπλόμβων ἄφατον,
Ἀδάμαστόν τε
Καὶ δυσέριστον· οἴμοι,

Οἴμοι

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσίδυ μ' ἄῤῥα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴκτεγμα, κἠ μνήμη κακῶν.
Χο. Καὶ θαῦμά γ' ἀδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Αντιστροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ὑπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθας, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίτερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
Χο. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφὴ β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα,
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;
Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ κἀ σὺ φῄς.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δή τοι' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
προσφιλὲς, ἢ προσήγορον
ἔστ' ἐς ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ἐκ γᾶς ὡς τάχιστα
Ὅτι τάχιστά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι,

Ὀποῖ' ἔπραξον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, κ᾽ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀγεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κ᾽ἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χ᾽ὁπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
Αλλ', ἐ γὰ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν,
Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ πε
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' ἐσόψεσθ' ἔτι.
Ἰτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Αλλ' ὧν ἐπαιτᾶς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρόσθεν ἀ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ'; ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
Κρε. Οὐχ ὡς γελάσῃς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὐδ' ὡς ὀνειδίων τι τῶν πάρος κακῶν.
Αλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ παραιχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γᾶν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄναχτ' Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον ὧδε δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πρόσδεξεται.
Αλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζεσθε.
Τοῖς ἐγγύς γὰ τἀγγὺς μάλιστ' ὀρᾶν,
Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπεὶ πέρ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
Ἀρίστῳ [illegible] πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
Πίθοῦ τι μοι· περὶ σοῦ γὰ, ἀλλ' ἐμοῦ, φράσω.

Κρε. Καὶ

Κρε. Καὶ τῦ με χρέας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπυ
Θνητῶν φανεῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρε. Εδρασ' ἄν, εἰ τῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τᾶ θεᾶ
Πρώτις' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
Οι. Αλλ' ἦ γ' ἐκείνε πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
Τὸν πατροφόνλην, τ' ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἴσαμεν
Χρέας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίε πεύσεθ' ὕπερ;
Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις. 1445
Οι. Καὶ σοί γ' ὑπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκες αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Εμᾶ δ' μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶνθ' οἰκητᾶ τυχεῖν. 1450
Αλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζε
Οὑμὸς Κιθαιρὼν ἔτ', ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶνθι κύριον τάφον,
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσῆτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον, 1455
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ἐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πὶ τῳ δεινῷ κακῷ.
Αλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ ἔσ', ἴτω.
Παίδων δ', τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ 1460
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τᾶ βίᾳ.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν ἔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐσάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετεσχέτην· 1465
Ταῖν μοι μέλεσθ'· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

Ψαῦσαι

Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποπλαύσασ' πακά.
Ιθ', ὦ ναῦ,
Ιθ', ὦ γονῆ γθυναῖε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημί;
Οὐ δὴ κλύω πω, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούνοιν; καί μ' ἐποικτίρας Κρέων
Επεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τι;
Κρε. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνὺς τὴν παρεῦσαν τέρψιν, ἣ σ' ἔσχεν πάλαι.
Οι. Αλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τ' ὀδῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ω τέκνα, πῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τῦ φυτεργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ πρὺξένησαν ὄμματα·
Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', ὅθ' ὁρῶν, ὅθ' ἱσορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ ἐ θέμις·
Νοὴμων τὰ λοιπὰ τῦ πικρῦ βίυ,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν ἐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἴξεθ' ἀντὶ τ θεωρίας;
Αλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
Τίς ἔτ' ἔσαι; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν θ' ὁμῦ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἥροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

Εκ]ησοθ'

Ἐλῄσαθ' ὑμᾶς, ὥστερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἄστα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔστιν ἐδὲς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνῳ πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὦ 'φυτεύσαμθ', 1505
Ὀλώλαμθ' δῦ' ὄντε, μή σφε ἐκπέθῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί. 1510
Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν ἔχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνεν· νῦν ἢ τᾶδ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίᾳ ἢ λώονος·
Ὑμᾶς κυρῆσαι τᾷ φυτεύσαντι πατρός.
Κρε. Ἄλις· ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι εἴσιγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, εἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ἦν ἔμι;
Κρε. Λέξεις, ἢ τότ' ἔσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. 1520
Κρε. Τᾷ θεᾷ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
Κρε. Τοιγαρῦν τεύξει τάχα.
Οι. Φῂς τάδ' ἦν;
Κρε. Ἃ μὴ φρονῶ γδ, ἐ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Ἀταγέ νύν μ' ἐνθεῦθεν ἤδη.
Κρε. Στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ κρατήσας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέστητο.

Χο. Ω πάτραι Θήβης ἔνοικοι, λεύσετε', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεὰ' αἰνίγματ' ἤδη, κὐ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις ὑ ζήλῳ πολιτῶν κὐ τύχαις ὑπέβλεπεν,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδᾶν
Ἡμέραν ὑπισκοπεῖν, μηδὲν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τῆ βίᾳ περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

*Ex EURIPIDE.

[Juxta Edit. Sam. Musgrave. Oxon. 1778. iv. tom. in 4to.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, facilè præcipuus.
Quinctil. Lib. X.

Ὑποθεσις

Μηδειας.

Ἰασων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος τὴν Μήδειαν, ἐξγυᾶται τὴν Κρέοντος, τὴν Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μιαθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται· Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχον γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσει· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τὰς Νόστους ποιήσας, φησὶν ὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κέαρ ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' ἀιδυίῃσι φαρμάκοισι·
Φάρμακα πολλὰ ἔψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρέπειν τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐξελύσασθαι γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν πρύμνη τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν καταπεσόντα, μαθόντας τῆς νεὼς διαλύσασθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐκπεσόντος γῶν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τιμωρῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γαμηκότι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, τὰς ἰδίας υἱὰς ἐχαρίσατο δὲ Ἰάσονι, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' ἑκάτερα κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὸν ὀγδοηκοστὸν ἕβδομον Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκλέους, Δίκτυς, Θερισταί, Σάτυρος ὁ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ *γυναικῶν.*
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ, *Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.*
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ἙΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙ-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Τρο. ΕΙΘ' ὤφελ' Ἀργῦς μὴ διαπτᾶσα σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας·
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθέισα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάλχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· ἐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν πλανῆν πᾶσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
πολίτας Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πᾶσα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἤπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὐτὸς τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὰ τοὺς ὅρκους, ἀναπαλεῖ δ' δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,

Τὸν

Τὸν πάντα συνῄκεσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρεσ', οὔτ' ἀπαλλάσσεσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς ὃ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκύα, νεθετεμφής, φίλων·
Ἦν μή ποτε ξρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀπῳμώξῃ φίλον·
Καὶ γαίαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας, ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, ὁπόταν ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγὼ γὰρ οἶδα τὴν δαμαίνων δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
[Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕστρωται λέχος·]
Ἡ γὰρ τύραννον, τόν τε γήμαντα, κλάιῃ,
Καὶ πάντα μᾶλλον συμφορᾶν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· εἴ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται . . . . .
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς ἐκ ἀλγεῶν φιλεῖ.
Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγυσ' ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπεται θέλει;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνοῦντα, κἀ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κὐρανῷ

Λέξαι,

Λέξαι, μολύσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας. μολουσαν
Παι. Οὕτω γὰρ ἡ τάλαινα παύσει γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κὐδέπω μεσοῖ.
Παι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας ἐκπᾶν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων κ̓ τὰ πρόσθ' ἐρημώσα.
Τρο. Μὴ πρὸς γλυκέος κρύπτε σύνδυλον σέθεν,
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε δήσομαι πέρι.
Παι. Ἤκουσά τευ λέγοντος, ὡς δοκῶν κλύειν, Ηαρ 465
Πέραις προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τόνδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ὤκνει ξέν;
Πάσχουσας, εἰ κ̓ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λέκτρ' ἐκπεπύσμενος,
Οὐκ εἰς ἐκεῖνον τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηλλῆχθαι.
Παι. Ἀτὰρ σύγ', ὦ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, κ̓ σίγα λόγους.
Τρο. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ὀλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ εἰς ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
Παι. Τίς δ' ἐχὶ θνητῶν; ἆρα γινώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δ̓ κ̓ κέρδους χάριν,
Εἰ τῶνδε γ' εὐνῆς ἕνεκ' ὁ γέρων πατὴρ;
Τρο. Ἴτ', εὖ γὸ ἔσται, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τῶνδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ

Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυθυμουμένῃ·
Ἤδη γὰρ ἄδον ὄμμά νιν ταυρεμβλέπηι
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· ἀλλὰ παύσε)'
Χόλυ, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,
Ἐχθρές γε μέν τοι, μὴ φίλυς δράσαί τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Δύσανος ἐγὼ, μελία τε πόνωι.
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δ' χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματ' ἔσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματ' ἐγγὺς,
Μηδὲ προσίλθητ', ἀλλὰ φυλάσσε-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγερᾶν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος ἔσω.
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῶ· τί ποτ' ἐργάσε)
Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. Αἰ, αἰ.
Ἔπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε συγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ, ᾗ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τόσσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

Χαλεπῶς

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
Τὸ δ' ᾠ· Τὸ γὰρ εἰθίσθ' ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον· ἐμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
γ' Οὐχὶ ῥᾳδίως ἡ ἔφη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν
Τέκνωμα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷσα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', ἐδίνα καιρὸν δύνα) θνατοῖς·
Μείζως δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Προῳδός.

Χο. Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον ἢ βοὰν
Τᾶς δυσάνυ Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἥπιος· ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλᾳ γὰρ ἔσω
Μελάθρων βοὰν ἔκλυον·
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἀλγεσι δώματος,
φίλια Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἄ πέπραν).

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρῦδα τάδ' ἤδη·
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκεται βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων ἀδεὶς ἀδὲν
Παραβαλπομένα φρένα μύθοις.
Μη. Αἰ, αἰ· διά μ' κεφαλᾶς φλὸξ ἀρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν
Βιοτὰν συγερὰν προλιποῦσα·

Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ·
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυρεμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· ἐδὲ παύσει)
Χόλυ, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκηψαί τινα,
Ἐχθρές γε μέν τοι, μὴ φίλυς δράσαί τι. 95

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτης
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ ἦ χόλον.
Στεύσατε θᾶσσον δώματος ἔσω, 100
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσε-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος ἔσω. 105
Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μάζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσει)
Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν. 110
Μη. Αἰ, αἰ.
Ἔπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
Ἀξί' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε συγερὰς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ, κἢ πᾶς δόμος ἔρ[illegible]
Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλῆμον
Τί δέ σοι παῖδες πα[illegible]
Μετέχουσι; τί τέ[illegible]
Τέκνα, μή τι π[illegible]
Δεινὰ τυράν[illegible]
Ὀλίγ' ἀρχόμ[illegible]

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλεσιν.
Τὸ δ' ὦ Τὸ γὰρ εἰθίζ ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον· ἐμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
γ' Ὀχθηρῶς τ' ἄη καταγηράσκειν. 125
Τῶν δὲ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν
Τέχνημα νικᾷ, χρῆθαί τε μακρῷ
Λῷσα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', ἀδίνα καιρὸν δύνα) θνατοῖς·
Μάζας δ' ἄτας, ὅταν ὀργιωθῇ 130
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

Προῳδός.

Χο. Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον ᾗ βοὰν
Τᾶς δυσάνυ Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἦπιος; ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλυ γὰρ ἔσω 135
Μελάθρυ βοὰν ἔκλυον·
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἀλγεσι δώματος,
φιλια Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ πέπραν).

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρεῦδα τάδ' ἤδη· 150
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
[illegible] 145

Στροφή.

Χο. Αϊες, ὦ Ζεῦ, ἠ γᾶ, ἠ φῶς,
Ιαχὰν, οἵαν ἀ δύσαν@
Μέλπει νύμφα;
Τί — ἀπλήσου Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστ
ερως Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δ' σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κάνῳ τόδε μὴ χαράσσῃ·
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου,
Οδυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μη. Ω μεγάλα Θέμι, ἠ πότνι' Αρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ενδησαμένα τ' κατάρατον
Πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
μ' αὐτοῖς μελάθροις Δαναιομένους;
Οἳ γέ μ' προδόντ' τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ω πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀστυνάσθην
Αἰσχρῶς, ἢ ἐμὸν κτάσασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἵα λέγει, κἀπιβοᾷ)
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισαι;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
Δέσποινα χόλον κατακαύσει.

Αντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ελθοι, μύθων τ' αὐδαλέντων

Δέξαιτ'

Δίξαιτ' ὀμφάν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργάν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μιθέη.
Τρο. Μήτοι τόγ' ἐμὸν προθῦμον
Φίλοισιν ἀπίξω.
Χο. Ἀλλὰ βᾶσά, νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, κ' τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τὰς ἔσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τρο. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, ἃ πάσω
Δίστοιναν ἐράν.
Μόχθα δ' χάριν τήνδ' ὀπάσω·
Καί-τοι τοκάδος δέρμα λεαίνης
Ἀποταυρεῖ δμωσὶν, ὅταν τις,
Μῦθον προφέρων, πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιὰς δ' λίγων, κἀδίν τι σοφὰς
Τὰς πρόσθε βροτὰς, ἃς ἂν ἁμάρτοις;
Οἵτινες ὕμνας, ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Επί τ' εἰλαπίναις, κ' παρὰ δαῖτας,
Εὗρον, βίᾳ τερπνὰς ἀκοὰς,
Στυγίας δ' βροτῶν ὑδὰς λύπας
Εὕρετο, μέση κ' πολυχόρδοις
Ὠδαῖς, παύειν, ἐξ ἂν θάνατοι,
Δαπανᾷ τι τύχαι, σφάλλωσι δόμους.
Καί-τοι τάδε μὲν κέρδος ἀπᾶται
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδαιτοι
Δαῖτες, τί μάτην τάνυσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτᾶς
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Επῳδός.

Χο. Ιαχὰν ἄϊον πολύσονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀνίκορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
Κληῖδ' ἀπέραντον.

IAMBOI.

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν δυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου τροδὸς
Δύσκλειαν ἐκλήσαντο, κἀ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς στέγαζχον ἐκμαθὼν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, ὠδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δ' ξένον μὲν κἄλλα προχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίᾳ τύπου.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, κἀ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ὐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, κἀ γνώμην ἔχα,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἄς, πρῶτα μὲν, δεῖ, χρημάτων ὑπερβολῇ,

Πόσιν

Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακὴ γὰρ τοῦτό γ' ἄλγιον κακόν.
Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
Ἢ χρηστόν· ἡ γὰρ εὐκλεὴς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξίν, ἢ δ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη κἀν νόμοις ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
Ζηλωτὸς αἰὼν· εἰ δ' μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν, ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δ' μάχην δορὶ,
Κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' ὁ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμὲ ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις τ' ἦδ' ἐστὶ, κἀ πατρὸς δόμοι,
Βίος τ' ὄνησις, κἀ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη·
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγυῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ', ἔχουσα, συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ἓν σε τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβῃ πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, κἀ σίδηρον εἰσορᾶν,
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,

Οὐκ

Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκλίσῃ πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' ἔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δ' ἡ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρε. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν ἡ πόσει θυμουμένην.
Μήδειαν, ἔκτον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν διπλᾶ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγε
Τῶδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπαμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἰ, αἰ· παρῴλης ἡ πάλαι ἀπόλλυμαι,
Ἐχθροὶ γὰρ ὄντι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ὅτῃ εὐπρόσοιστος ἐκβασις.
Ἐρήσομαι δ', ἡ καπῶς πάσχουσ', ὅμως,
Τίνος μ' ἔπαρτι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρε. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ φιλομπίσχειν λόγους,
μηχανᾶσθαι Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλει δ' πολλὰ τῶνδε δέρματος·
Σοφὴ πέφυκας, ἡ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπῇ δ', ἁλόντων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, ἡ γήμαντα, ἡ γαμουμένην,
Δράσειν τι· ταῦτ' ἔν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθεῖσ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' ἔργασαι κακά.
Χρὴ δ' ἔστ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας σοφοὺς ἐκδιδάσκειν σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

Σπαιροῖσι

Σκαιοῖσι μὴ γὰρ, καινὰ τροσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος, κὐ σοφὸς, πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει λυτρὸς φανῇ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν ἐμὶ ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' οὐ προσάπτης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφὴ.
Σὺ δ' οὖν φόβῃ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς;
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὡς εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκησας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εὖ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν γὰρ δὴ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· ἢ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι.
Κρε. Λέγεις ἀκούσας μάλθακὰ, ἀλλ' ἔσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν·
Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφὸς.
Ἀλλ' ἔξιθ', ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κἀκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἔσα δυσμενὴς ἐμοί.
Μη. Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τ' τε νεογάμῳ κόρῃ—
Κρε. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κἀδέν αἰδέσῃ λιτάς;
Κρε. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. Ὦ πατρὶς, ὡς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
Κρε. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.
Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
Κρε. Ὅπως ἂν εἶμαι, κἠ παρασῶσιν τύχαι.

Μη. Ζεῦ,

Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρε. Ἔρᾳ, ὦ ματαία, κοὐ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πονεῖμεν, ἡμᾶς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα;
Κρε. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χαιρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ' ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον— 340
Κρε. Οχλον παρίξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σε τυχεῖν.
Κρε. Τί δ' ἦν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα, 345
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν, εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τἀμοῦ γὰρ ἄν μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα, 350
πλὴν Κεἴνως δὲ πλαίσι συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρε. Ἧκιστα τἀμὸν ἦτορ ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενον δὴ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δ' τεύξῃ τῆδε· τρυφερόν τοι σοί, 355
Εἴ σ' ἡ πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεῶν,
Καὶ παῖδας, ἐνθὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
εἶθ' Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει. 360

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Δύσαινε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις; 365

Ὡς

Ὡς ἐς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

IAMBOI.

Μη. Κακῶς πέπραχ') παπαῖχῆ· τίς ἀνίερος;
Αλλ' ἔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω
Ες' ἔσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κήδευσασιν ἐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θαπτεῦσαι πότε;
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὡς', ἔχον αὐτῷ πάμ' ἐλᾶν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὸς
Θήσω, πατέρα τε, κἀ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτῆς ὁδοὺς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐξέρχῃ φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὧσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἕστρωται λέχος.
Αλλ' ἔν τι μοι πρόσκειται, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα, κἀ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων·
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτὰς ἐλᾶν.
Εἶεν.
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον κἀ δόμους ἐγγύους
Ξένου παραχὼν, ῥύσεται τέμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μεῖνασ' ἔν τι σμικρὸν χρόνον,
Ην μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μέτειμι τόνδε κἀ σιγῇ φόνον

Ην δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' ἔμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δεσποίναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλισα πάντων, καὶ ξυνεργὸν ἑλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἱππίας ἑρμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τἀμὸν ἀλγυνεῖ πέαρ.
ἀντ. Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυπρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κηδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' ἆα· φαίδρ μηδὲν, ὧν ἐπίσασαι,
Μήδεια, βουλεύσασα, καὶ τεχνωμένη.
Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχας; ἐς γέλωτα δῆ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν εὖ λῆ πατρὸς, ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίσασαι δὲ· πρὸς δὲ, καὶ τεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν εὖ λ' ἀμηχανώτατα,
Κακῶν δὲ πάντων τέχνοτες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαὶ
Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν
ἀντ. Δ' ἐπίτι πίστις ἄρηρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέψουσι φᾶμαι.
Ἔρχεται τιμὰ
Γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Αντιστροφὴ

Αντιστροφὴ α'.

Μῦσαι ϑ' παλαιγϐύων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν
Τὰν ἐμὰν ὑμνῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὧπασε ϑέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖϐος ἀγήτωρ μέλεων· ἐπεὶ ἀν-
τάχησ' ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γϱύνᾳ.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μᾶ ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σύ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομέᾳ καρδίᾳ, διδύ-
μας ὁρίσασα πόντε
Πέτρας· ἐπὶ ϑ' ξένᾳ
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρε
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
Τάλαινα, φυγὰς ϑ' χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Αντιστροφὴ β'.

Βέϐακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει
Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' ἔτι πατρὸς δόμοι,
Δύσανε, μεϑορμίσαντ'
Μόχϑων πάρα, τῶνδε λέκτρων.
Ἄλλα βασίλεια κρέσσων δόμοισιν ἑπέσα.

IAMBOI.

Ια. Οὐ νῦν πάτταϐον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε κ᾽ δόμους ἔχειν,
Κύφως φερούσῃ πρασσόντων βελεύματα,
Λόγων ματαίων ὕνεκ᾽ ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν ἐδὲν πρᾶγμ᾽, ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ᾽, Ἰάσων ὡς κακίστος εἶ ἀνήρ.
Ἃ δ᾽ εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιωμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῆρουν, κ᾽ σ᾽ ἐκώλυόν μίαν·
Σὺ δ᾽ ἐκ ἀνιᾶς μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δ᾽ κἀκ τῶνδ᾽ ἐκ ἀπερηκῶς φίλοις
Ἥκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ᾽ ἐνδεής πω· πολλ᾽ ἐφέλκει φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· κ᾽ γὰρ εἰ σύ μ᾽ ἐχθαίρεις,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μη. Ὦ παλλάκισες, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰκὸς ἦν καλεῖν
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει;
Οὔ τοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, ἀλλ᾽ εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ᾽, ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει᾽· εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κἀφιλησόμαν
Ψυχὴν, κακῶς σε, κ᾽ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῶν δ᾽ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσά σ᾽, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταὐτὸν συνεστίβησαν Ἀργῶον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων δαῖστῆρα
Ζεύγλῃσι, κ᾽ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ᾽, ὃς πάγχρυσον ἀμφίτων δέρας,
Στέραις

Στάσεως ἴσωζε, πολυπλόκοις ἄϋπνοσ ὠδαῖς,
Κτάναι', ἀνίσχον σοὶ φάσ' σωτήριον.
Αὐτὴ δ' πατέρα κ' δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 490
Πελίαν τ' ἀπέκτειναν, ὥστε κάλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτῶν, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβων.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκλήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὸ ἦν δ' ἄπαις ἔτι, 495
Σύγνωστ' ἂν ἦν σοι τῆδ' ἐραστθῆναι λέχους.
Ὅρκων δ' φρὺδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις, τοὺς τότ', ἢ κρατεῖ νῦν,
Ἢ καινὰ κεῖσθ' θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Ἐπεὶ σύνοιδά γ' εἰς ἐμ' ἢ εὔορκος ὤν. 500
Φεῦ δεξιὰ χὰρ, ἧς σύ πόλλ' ἐλαμβάνες,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην πεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὸ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς, 505
Ὁμως δ' ἐρωτηθεὶς γὸ αἰσχίων φανῇ·
Νῦν ποῖ τρέπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, κ' πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὧν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον. 510
Ἔχει γὸ ὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· ὓς δέ μ' ὑπ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
Εθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 515
Ἔχω τόσιν, κ' πιστὸν, ἢ τάλαιν' ἐγώ,
Εἰ φεύξομαι γ' γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,

Καλὸν

Καλόν γ' ὄναδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχὸς ἀλᾶται παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.
Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσῆ μὲν, ὃς πίδηλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τ' κάκὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Αλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἀρρωστίαις λαίφεσι πρασσόμενον ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν φορμάργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Εγω γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν τυγχάνεις χάριν,
Κύριν νομίζω τ' ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λογοὺς διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τὸν μὸν ἐκσῶσαι δέμας·
Αλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
Ὅτῃ γὰρ εὖ νίκησας ἐ κακῶς ἔχει·
Μάζω γε μέν τοι τ' ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
Νόμοις τε χρῇ, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ἦδοντ' ἔσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν εἶχες· εἰ δ' ἐν γῆς ἔπ' ἐσχάτοις
Ὁροισιν ὤκεις, ἐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἶη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ορφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ελεξ'· ἀμιλλᾶν δὲ σὺ προῦθηκας λόγων.

A

Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ἀνάδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοι μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετῆκεν δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῇδ' ἂν εὕροις εὖρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ἣ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δ' νύμφης ἱμέρῳ πεπλημμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπεύδην ἔχων·
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σταζοίμεσθα· γιγνώσκων, ὅτι
Πέντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
Σπάρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· ᾗ συναρμήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὡς ὀρθμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα κἀλλιστα, πολεμιώτατα
Τίθεσθε· χρὴν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος,
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τάσδ' ἐπόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
Μη. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·

Ἐμοὶ

Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγε
Πίφυκε, πλὴν ἓν ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ ἐξείλατο.
Τολμᾷ πανοῦργον. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς σὺ νῦν μὴ νῦν ἀς ἔμ' εὐχήμασι φθορᾶς.
Λίσσων τε δεινός. εἰ γὰρ ἦν πλεῦσαί σ' ἔτι
Χρὴν σ', ἅπερ ἦθα μὴ κακὸς, πεῖσαί μ'.
Ια. Καλῶς γ' ἂν ἦν μοι τῷδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλα
Εἴ σοι γάμου κατᾶπτον, ἥτις νῦν
Μη. Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μίσημα χόλου.
Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδόξου ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον ἠ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, ἠ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κλίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ, ἠ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρησὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυσκύχης ἄνευ δόκει.
Μη. Τέρπου, ἐπαδὴ σοὶ μὲν ἐς λῷστ' ἐμπεσοῦσ',
Ἐγὼ δ' ἔρημος τῆνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' ἄλαν· μηδὲν ἄλλον αἰτίῶ.
Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, ἠ προδοῦσά σε;
Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἦσα τυγχάνω δόμοις.
Ια. Ὡς ἠ χρῄζομαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·
Ἀλλ' ἔστι τις βύλα, παισὶν ἠ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,

Ξένοις

ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ,
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν διδοῦ,
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ἀλλ' ἔν γ' ἐγὼ μὴν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε κἀκ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
Χώρει· πόθω γὰρ τῶν νεοδμήτων κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώτιος.
Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρτέαν, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ἐλθόντες, ἐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις ἔτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἰμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Αντιστροφὴ α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀπόρεστα τε νείκη

Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
Πίφυκε, πλάσην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ εἰσιλᾶν,
Τολμᾷ πανουργᾶν· ἴσι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς κἀ σὺ μὴ νῦν ὡς ἐμὲ εὐχήμων ᾖς,
Λίγειν τι δεινός· ἓν γὰρ ἓν κλινεῖ σ' ἔτος.
Χρῆν σ', ἅπερ ἦλθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῆ φίλων.
Ια. Καλῶς γ' ἂν ἔν μοι τῷδ' ὑπηρέτας λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις ἐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. Οὐ τοῦτό σ' ἔσχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λίχος
Πρὸς γῆρας ἐκ εὐδόξου ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ὕπνῳ
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.
Αλλ', ὥσπερ εἶπον κἀ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, κἀ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοστόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἐρυμα δώμασι.
Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅσις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ, κἀ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυσυχὴς εἶναι δόκει.
Μη. Ὑβρίζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς ἀσφαλῆ πόρον
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' ἔλαχε· μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ.
Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, κἀ προδοῦσά σε;
Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.
Ια. Ὡς ἐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλέονα·
Αλλ' εἴ τι βούλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνως δοῦναι χερὶ,

Ξένοις

Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ,
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν διδοῦ,
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. Ἀλλ' ἔν γε λόγῳ μοι δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε κἠ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
Μη. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῇ νεοδμήτῳ κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώτιος.
Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρτέαν, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις ἔτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Αντιστροφὴ α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἄπονόν τε νείκη

Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις
Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζε-
σ', ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

Ω πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γεγοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυστέρατον αἰῶ-
ν' οἰκτροτάτων ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
Δ' ἐκ ἄλλος ὕπερθεν,
Ἢ γᾶς πατρίας στερεᾶς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, ἐκ δ' ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσαι.
Σὲ γὰρ, ὦ πόλις, ὦ φίλων τις,
Οἰκτίρει παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάρις ὅλοιθ', ὅτῳ παρέστι
Μὴ φίλας τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κληῖδα φρενῶν· ἐ-
μοί γε φίλος ἔ ποτ' ἔσαι.

IAMBOI.

Αι. Μήδεια, χαῖρε· τῶδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον ἐδὲς οἶδε προσφωνεῖν φίλῃς.
Μη. Ω χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῆ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ὁπερωφᾷ πέδον;

Αι. Φοίβε

Αι. Φοίβε παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μη. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐφάλης;
Αι. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τέκνας βίου;
Αι. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονός τινος τύχῃ.
Μη. Δάμαρτος ἦσης, ἢ λέχους ἄτερ σέθεν;
Αι. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. Τί δῆτα Φοῖβός σοι πατὴρ παίδων πέρι;
Αι. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
Μη. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. Μάλις', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖ φρενός.
Μη. Τί δῆτ' ἔχρησεν; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. Ἀσκοῦ με τὸ πρόχοιλα μὴ λῦσαι πόδα —
Μη. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τίς ἐστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μη. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αι. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. Καὶμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. Αλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αι. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρῶς τε συντέτηκ' ὅδε;
Μη. Αἰγεῦ, πάκιστός ἐστι μοι πάντων πόσις.
Αι. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. Τί χρῆμα δράσας; φρᾶζέ μοι σαφέστερον.
Μη. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. Ἦτοι τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
Αι. Πότερον ἐραθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἦφυ φίλοις.
Αι. Ἴτω νῦν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μη. Ανδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέρανέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. Συ/γνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ολωλα· κἀμὲ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
Αι. Εᾶ δ' Ιάσων; ἦδε ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. Λόγῳ μὲν οὐχί, καρδίᾳ δ' οὐ βέλτιον.
Αλλ' ἄπιθι σὺ τῆσδε πρὸς ἡσυχάδος,
σὲ Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἰκτείρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν ἀσίδης,
Δέξαι δ' χώρᾳ κ' δόμοις ἐφέσιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' ἐκ οἶδ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, κ' παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Επειτα παίδων, ὧν ἐπῳγέλλη γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρενὸς ἐμοὶ πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Παράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Εκ τῆσδε μὲν γῆς ἤ σ' ἄγειν βυλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἑάντερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὐ σε μὴ μεθῶ ποτέ.
Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Αναίτιος γὰρ κ' ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. Εσαι τάδ'· ἀλλὰ τίσις ἐ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αι. Μῶν

Αι. Μῶν ἐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. Πέποιθα· Πελίᾳ δ' ἐχθρὸς ἔσι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὴ ζυγεὶς,
Αγεσιν ἐ μισθὸς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ· μαθεῖ' ἂν
Λόγοις ἢ συμβὰς, κ) θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, καὶ πικηρευκεύμασιν
Ουκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβος ἐσι, κ) δόμος τυραννικός.
Αι. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις πρόμηθίαν. ὦ γύναι'
Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', ἐκ ἀφίσαμαι·
Εμοί τε γὰ τάδ' ἐσὶν ἀσφαλέσερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἔξηγοῦ θεούς.
Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τέμνε, θεῶν τε συνιθὲς ἅπαν γένος.
Αι. Τί χρῆμα δράσαν, ἢ τί μὴ δράσαν; λέγε.
Μη. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγαν
Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκεσίῳ τρόπῳ.
Αι. Ομνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, τοῦ θ' ἡγεμόνος ἅπας
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
Μη. Αρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ μμένων πάθοις;
Αι. Α τοῖσι δυσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Καγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχις' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, κ) τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Αλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐτίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπὶ γυναῖ' ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

IAMBOI.

Μη. Ω Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κἀς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθρὰς τὰς ἐμὰς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰ ὠ 'νὴρ, ἢ μάλις' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφαν' τῶν ἐμῶν βελευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄξυ, κὰ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη γὰ πάντα τἀμά σοι βελεύματα
Λέξω· δίκην γὰ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγες.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακὰς λέξω λόγες,
Ὡς κὰ δοκεῖ μοι ταῦτα, κὰ καλῶς ἔχαν
Γάμες τυράννων, ἧς προδὰς ἡμᾶς ἔχει·
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, κὰ καλῶς ἐγνωσμένα.
Παῖδας γὰ μεῖναι τὰς ἐμὰς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον κὰ πλόκον χρυσήλατον
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Κἄντερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖ γὰ, πᾶς δ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης,
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὠμωξα δ', οἷον ἔργον ἐς' ἐργαστέον·
Τὰ ἐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα,

Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
Οὐ γὰρ γελᾷς τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ιτω· τί μοι ζῆν κέρδος; ἔστ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐστιν, ἔστ' ἀπεστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνικ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πειθῆσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τοὐπιτόν, ἔστε τ' νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδεὶς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρᾳ τρόπᾳ,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμβνῆ·
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Επεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δ' συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Αλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσας, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ιτω· φειστοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Αλλ' ἔα, χώρει, καὶ πόμιζ' Ιάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξας δ' μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδοσμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ερεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπτο, φερσόμφοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαινοῦσες ἀβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθά ποθ' ἁγναὶ
Ἐννέα Πιερίδες
Λέγουσι Μοῦσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ α'.

Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
Τὰν Κύπριν κλῃδοῦχον ἀφυσαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
Μητρὸς ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἀμφιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
Τὰ σοφία παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργούς.

Στροφὴ β'.

Πῶς ἔν ἱερῶν ποταμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμόν σε χώραν
Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
Τὰν ἐχ' ὁσίαν; μήτ' ἄλλων
Σπέψαι τεκέων πλαγάν,
Σπέψαι φόνον οἷον αἰρῇ.
Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες
Παντῶς ἱκετεύομεν,
Μὴ τέκνα φονεύσῃς,

Ἀντιστροφὴ

Αντιστροφὴ β'.

Πῶς ἡ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ
Χαρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματὰ προσβαλοῦσα 865
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις· φόνωι δ' ἀνήσῃ,
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τίγξαι χέρα φοίνιον
[Ε]τλάμονι θυμῷ. 870

ΙΑΜΒΟΙ.

Ια. Ἥκω πελευθὸς· κἠ γὸ ἔσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκούσομαι τοῦνεκ γ';
Τί χρῆμα βάλλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν 875
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπέργασται φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· χαιτία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμενοῦσι τοῖσι βουλεύσασιν εὖ;
Ἐχθρὰ ἢ γαίας κοιράνοις παθίσαμαι, 880
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, κἠ κασιγνήτης τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν πορίζοντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα ἢ χθόνα 885
Φεύγοντας ἡμᾶς, κἠ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἡδόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, κἠ μάτην θυμουμένη·
Νῦν ἔν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἢ χρὴν μετεῖναι τῶνδε τῶν βεβευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν τ' ἂν παρεξάναι λέχει,
Νύμφήν τε κηδεῦσαν ἥδιστ' εἶθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν· οἷον ἐσμὲν, ἐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες, ἔχειν χρὴν σ' ὁμοιοῦσθ' κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτεῖναι νήπι' ἀνὶ νηπίων.
Παρείμεθα, κ' φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβέβευμαι τάδε.
Ω τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λάβετε σίγας·
Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε κ' προσάπτεσθε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, κ' ξυναλλάχθητ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, κ' μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', ἦτω κ' πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ' ἀλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, κ' φόβου πλέα·
Χρόνῳ γ' νᾶκος πατρὸς ἐξαιρεμένη,
Ὄψιν τεράσην τήνδ' ἔπλησα δακρύων·
Χο. Καὶμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ἁρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· εὖ δ' ἐκεῖνα μέμφομαι.
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθ' γένος
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει·
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὼ μεθέστηκεν πίαρ,
Ἔσωσε γ' τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βελήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῶν Ὑμῖν γ', παῖδες, ἐκ ἀφρονεστέρως πατρὸς
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν· προμηθέως 920
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἐσεῖσθ' σὺν κασιγνήτοις ἔτι·

Ἀλλ'

Αλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεσ)
Πατήρ τε, κ) θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμβής.
Ιδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὐτὴ τί χλωρῶις δακρύοις τέγγας κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννεμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μη. Δράσω τάδ'· οὐκ ἄπιστά σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀτὶ δάκρυσιν ἕφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ὄμμασιν τέκνοις;
Μη. Ετικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ὤξηνχε τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γλυήσει τάδε.
Αλλ' ὧντιν' ὤκεε εἰς ἐμὲς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκ), τῶν δ' ἐγὼ μνηθήσομαι.
Στὸ τυράννους γῆς μ' ἀπερίλλειν δοκᾶ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδών σοι, μήτε τοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμᾶς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκθραφῶσι σῇ χερὶ,
Αἰτῶ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
φ' Ια. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πατρᾶ γὰ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσ πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, κ) πάσαν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
Μη. Συλλήψομαι γὰ τῆδέ σοι κἀγὼ τόδε,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλίστους βροτῶν
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ,
Λεπτόν τε πέπλον, κ) στέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν

Κόσμον νομίζειν δεῦρο προστόλων τινά. χ
Εὐδαιμονήσει δ' ἐχ' ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ανδρός γ' ἀρίστου σῇ τυχοῦσ' ὁμευνέτης,
Κεκλημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἡλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέρουσες· ἄτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς πτυχὰς χέρας;
Δοκεῖς στανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σύ· πάσθαν δῶρα κῆ θεὸς, λόγος.
Χρυσὸς δὲ, πρέσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς
Κάνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ἢ χρυσοῦ μόνον.
Αλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντες πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῆσδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δίξασθαι τάδε.
Ιθ' ὡς τάχιστα· μητρί δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Νῦν ἐλπίδες ἔτι μοι παίδων ζωᾶς, ἴσως
Οὐκέτι· σάσσει γὰρ εἰς πόνον ἤδη. φονον
Δέξει νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
Δίξει δύσαν ἄταν,

Ξανθᾷ

Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει, τ' ἄϊδα κόσμον τ'
Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Πάσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων
Χρυσεόστεπτον σέφανον ἀμφιθέσθαι.
Νερίτροις δ' ἤδη παρὰ νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖ,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύσανος·
Ἅταν δ' ἐχ ὑπεκφεύξει.

Στροφὴ β'.

Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν ἃ κατειδὼς
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλόχῳ τε σᾷ συγερὸν θάνατον·
Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ;

Ἀντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι δ' σὸν ἄλγος,
Ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.

IAMBOI.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖν ταῖδες οἵδέ σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Εδέξατ'· ἐρήνη δ' τἀπεῖθεν τέκνοις.

Μη. Εα.

Μη. Εα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔτηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
Κἀκ ἀσμένης τάνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
Μη. Αἰ, αἰ.
Παι. Ταδ' ἐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἰ, αἰ μάλ' αὖθις.
Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. Ηγγελας οἰ' ἤγγελας· ἔ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, κἀ δακρυρροεῖς;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰ θεοὶ
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει, κρατεῖς τοι κἀ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Αλλως κατάξω πρόθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κύφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δομάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πέρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ω τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιποῦσες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' αἰὲ μητρὸς ἐστερημένοι·
Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν ἔρχομαι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὀναθῇ, κἀτιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, κἀ γυναῖκα, κἀ γαμηλίους
Ἑυνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀναψέβαν.
Ω δυσάλαινα, φ ἐμῆς αὐθαδίας·
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Αλλως δ' ἐμόχθην, κἀ κατεξανθὴν πόνοις,
Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Η μὴν τόθ' ἡ δύσηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ θέσθαι νέκυν,

Ζηλωτὸν

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φρονῖς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυτρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμᾶς ὦ μητέρ' ἐκεῖ' ὄμμασιν φίλοις
Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο χῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τ' ταυτὸν γέλων;
Αἰ, αἰ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βεβούλματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τέκνων κακοῖς
Λυπῆσαι, αὐτὴν δὶς τόσα πλάξαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βεβούλματα.—
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ σ' ἐμῆς κάκης,
Τὸ κῆ προϊεῖσ' μαλθακὰς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δ' ἐμὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ προφθερῶ.—
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
Ἄ, ἄ.
Ἐασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δ' χρὴ,
Ἡμεῖς πλενσοῦμεν, οἵπερ ξεφύσαμεν.
Πάντως πέπραχ' ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανα, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὀλλυ'· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Αλλ',

Αλλ',—ἔμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τόσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.—
Παῖδας προσαπεῖν βέλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ω φίλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ω μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· ὑπέρ' ἐμὲ προσβλέπειν
Οἷαι τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δ' κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἤμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἠλθον μείζους, ἢ χρὴ γυναῖκα
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐσι
Μῶσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,
Σοφίας ἕνεκεν· οὐ πάσαισι μὲν ἔ·
Παῦρον δή γε ἐν πολλαῖσιν πολλαῖς
Εὕροις ἂν ἴσως,
Οὐκ ἀπόμεσον τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
Πάμπαν ἄπαιδες, μήθ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γεγαμένων.
Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπαιδοσύναν
Εἶθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχουσ'·
Οἷσι

Οἵσι ϑ' τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελίτη
Κατατρυχομένους τ' ἄπαλα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως ϑρέψωσι καλῶς, θρέψωσι,
Βιότου ϑ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, ἢ τ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἐν ϑ' τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν καταιρῷ ϑνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον ϑ' εὗρον,
Σώματά τ' ἀς ἦδεν ἦλθε τέκνων, θ' ἡβᾶν εἰσῆλθε
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ ϑ' κυρήσει,
Δαίμων ἔτος, φρεῦδος ἐς ἀΐδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ἂν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι ϑεὸς ὀπιβάλλαν;

IAMBOI.

Μη. Φίλαι, τάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀπαῦθεν οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεύμά τ' ἠρεθισμένον·
Δέκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
Αγ. Ω δεινὸν ἔργον παρανόμως ἐργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπέσ' ἀκήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ·
Μη. Τί δ' ἀξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρσίως κόρη,
Κρέων ϑ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις

Τολοιπὸν ἤδη κ᾽ φίλοις ἐμοῖς ἴσῃ.
Αγ. Τί φῄς; φρονᾶς μὲν ὀρθὰ, κ᾽ μαίνῃ, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἐσίαν ἠσπασμένη,
Χαίρεις πλύνουσα, κ᾽ φοβῇ τὰ τοιάδε;
Μη. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ στέρχου, φίλε.
Λέξον ἢ πῶς ὤλοιλο· δὶς τόσον γὰρ ἦν
Τέρψεως ἡμᾶς, ἀ τεθνᾶσι ταχέως.
Αγ. Ἐπὰ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Σὺν πατρὶ, κ᾽ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἡθημεν, οἷπερ σοῖς ἐπάμυομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι᾽ ὥτων δ᾽ εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, κ᾽ πόσιν σὸν, νᾶκος ἐσπάσαι τὸ πρίν.
Κύνα δ᾽ ὁ μὲν τις χεῖρ᾽, ὁ ἢ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ ἢ κἀυτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στίγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ᾽ ἐσκόμην.
Δέσποινα δ᾽, ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν ἐσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ᾽ ὀφθαλμὸν ἐς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέν τοι πρὸκαλύψατ᾽ ὄμματα,
Λευκὴν τ᾽ ἀπέστρεψ᾽ ἔμπαλιν παρηίδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ᾽ ἐσόδους· πόσις ἢ σὸς
Ὀργάς τ᾽ ἀφῆρει, κ᾽ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ᾽· ὦ μὴ δυσμενὴς ἴσῃ φίλοις,
Παύσῃ ἢ θύμου, κ᾽ πάλιν στρέψας κάρα,
Φίλους νομίζοσ᾽, ὥσπερ ἂν τόσοις σέθεν·
Δέξῃ ἢ δῶρα, κ᾽ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ᾽, ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ᾽ ὡς ἐσᾶδε κόσμον, ἐκ ἠνέσχετο,
Αλλ᾽ ἦνεσ᾽ ἀνδρὶ πάντα· κ᾽ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα κ᾽ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,

Λαμπρῷ

Λαμπρῷ κατόπτρῳ χηματίζε) κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματι.
Κἄπειτ' ἀναΐξᾳ ἐκ θρόνων διέρχε)
Στέγας, ἀέρου βαίνουσα παλιύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τέκνοις ἐς ὀρθὸν, ὄμμασι ἐποπτεμθῆ.
Τηνθένδε μὴν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὸ ἀλλάξασα, λιχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, κ) μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσᾶι.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά τι
Ἢ Παιὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
Χρυσῆλατα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας πρέψουσαν, αἱμά τ' ἐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀνίμολκτον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κώκυτον· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δ' πρὸς τὴν ἀρρίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφορὰν· ἅπασα δὲ
Στέγη τυπεῖσιν ἐκλύτοις δρομήμασι.
Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἔκπλεθρον δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀιθήκετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου κ) μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν πενάξασ' ἡ τάλαινα ἠγέρετο·
Διπλῶν γὸ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
Χρυσῆς μὲν ἀμφὶ κρατὶ πάμβρος πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵεν νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δ' λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἑδάπτον σάρκα τ' δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναΐξασ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτα τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα κάρανον· ἀλλ' ἀρηρότως
Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπὰ κόμην

Εσεσε, μᾶλλον δὶς τόσονδ' ἐλάμπετο·
Πιτνεῖ δ' ἐπ' ἔδας συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόνλι πάρλα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλον ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρας
Εσαζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκρῦ· τύχην γὰρ ἔχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
Αφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ·
Ωμωξε δ' εὐθὺς· ἐς δ' ἐπιβὺξας χέρας
Κύνες, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
Τίς τ' γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἵμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Επεὶ δ' θρήνων κ' γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσέχεθ', ὥστε κίσσὸς ἕρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν καλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δ' πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, κ' μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχὴν· κακῶν γὰρ ἐκτὸς ἦν ὑπέρτερος.
Κᾶν' δ' νεκροὶ, παῖς τε, κ' γέρων πατὴρ,
Πέλας· τοιοῦτοι δαιμόνων συμφοραί.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' ἐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,
Οὐδ' ἂν τρίσας ἄκουμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι κ' μεριμνητὰς λόγων,

Τέτυς

Τύτες μεγίστην μοῖραν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ ἐδές ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ολβε δ' ὑπρφυέντος, εὐτυχέστερος
Αλλε ἡβόιτ' ἂν ἄλλω, εὐδαίμων δ' ἂν ἔλ
Χο. Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ 1240
ξυνα Καπὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ω τλῆμον, ὡς σε συμφορὰν οἰκτίρομεν, συμ
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδε δόμες πυλας
Οἴχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
Μη. Φίλαι, δέδοκ) τέργον, ὡς τάχιστά μοι, 1245
Παῖδας κτανέσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶς χθονὸς,
Καὶ μὴ χολὴν ἄγεσαν, ἐκδῦναι τέκνα
Αλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
[Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ ϗ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·] 1250
Αλλ' ἔα', ὀκλίζε, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναπαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Αγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βάλβῖδα λυπηρὰν βίε,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, 1255
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· κ) γὰ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ιὼ γᾶ τε, κ) παμφαὴς 1260
Ακτὶς ἀελίε, κατίδετ',
Ἰδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
Δ' αἷμα πιτνᾶν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Αλλά νιν, ὦ φάος διογχὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Αντιστροφή.

Μάταν μόχθ' ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γλύος φίλιον
Ετέκες, ὦ κυανεᾶν
Λιπᾶσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξεινοτάταν εἰσβολάν.
Δαλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνᾶ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβει;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογχῦ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνλαισι· ξύνοικα δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παις. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
Ετε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ακέας βοάν; ἀκέας τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνου
Δοκεῖ μοὶ τέκνοις·
Παις. Ναί πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Αρσεν αὐτόχειρι μοίρᾳ πλευᾶς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ινὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ὠξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
Πίπτει δ' ἀ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυοτεκῆ,
Ἀλῆς ὑπερβένασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν θ' παῖδοιν ξυνθανεῖσ', ἀπόλλυται.
Τί δή σοι ἔτι μένει μείζονος ἄτας;
Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

IAMBOI.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' ἐργασμένη
Μήδεια τοῖσδε γ', ἢ μεθέσπεσεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε πρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρ' βάθη,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέπυσθ', ἀπόπλέναστα ποιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθ' δόμων;
Ἀλλ' ἐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, ἃς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.
Ἐμῶν δ' παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γόνῳ,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χο. Ω τλῆμον, ἐκ οἵων θ' οἵ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰάσων· ἐ γὰρ τέσθ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀπόπλεῖναι θέλει;

Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χαρὶ μητρῴᾳ σέθεν.

Ια. Οἵ μοι, τί λέξας; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι·

Χο. Ὡς ἐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.

Ια. Πῆ γάρ νιν ἔπλευ', ἐντὸς, ἢ ξωθεν δόμων;

Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ια. Χαλᾶτε

Ὡς μή τις αὐτὲς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβες ἀναστῶν· γῇ ϑ' τῇδε Σισύφῳ
Σεμνὴν ἑορτὴν ϰ' τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῆδε δυστυχῆς φόνε.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, πατθανῇ κακὸς κακῶς,
Αργεῖς πάρα σὸν λαψάνῳ πεπλησμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ια. Αλλά σ' Ερινὺς ὀλίσεις τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μη. Τίς δὲ πλύει σε ϑεὸς, ἢ δαίμων.
Τᾷ ψευδόρκῳ, ϰ' ξεναπάτᾳ;
Ια. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, ϰ' παιδολέτορ.
Μη. Στεῖχε πρὸς οἶκους, ϰ' ϑάπτ' ἄλοχον.
Ια. Στείχω, διοτῶν γ' ἄμορος τέκνων·
Μη. Οὔπω ϑρηνεῖς· μὴ ϰ' γῆρας.
Ια. Ω τέκνα φίλτατα.
Μη. Μητρί γε, σοί δ' ἔ.
Ια. Κἄπειτ' ἔκλας;
Μη. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ια. Αἰ, αἰ· φιλίᾳ χρῄζω σόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπλύξασθαι.
Μη. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος.
Ια. Δός μοι πρὸς ϑεῶν
Μαλακῆ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπ).
Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεϑ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

Αλλ'

Αλλ' ὁπόσον γῆν πάρα, κ᾽ δύναμαι,
Τάδε κ᾽ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
Μαρ[υρόμενο]ς δαίμονας, ὥς μοι
Τέκνα κ[τάνα]σ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρὰς,
Οὓς μὴ ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σᾶ φθιμένους ὁπ[ιδέσθ]αι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπ[τως κ]ραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

Analecta Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS TERTIA.

EXCERPTA ex POETIS BUCOLICIS.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
Κρουνοί, τὸ βληχὴ πελυμιγὴς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπὲς σύριγγι μελισδέτᾳ εὐκελάδῳ Πάν,
Ὑσρὸν ἰὸς ζωπλῶν χάλος ὑπὸς καλάμων·
Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἰσήσαλο.
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμμα.

ΔΑφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικὰς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τὼς τρατὰς φόρκας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἃ ποτ' ἰμαλαφίρει.

ΑΛΛΟ.

ΛΗΣ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμους αὐλοῖσιν ἀέσας
Ἀδύ τι μοί; κἠγὼν παιδὸ' ἀειράμενος
Ἀρξοῦμαί τι πρέκων· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θυλξᾶς
Δάφνις, παρδέτᾳ πτύσματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ τράγος λασίας δρυὸς ἄρξε ἄκουτιν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ἐρφανίσαμος ὕπνω.

I.

*E THEOCRITO.

[JUXTA EDIT. L. C. VALCKENAER. LUGD. BAT. 1781. IN 8VO.]

Admirabilis in ſuo genere THEOCRITUS, *ſed muſa illa ruſtica et paſtoralis non forum modò, verùm ipſam etiam urbem reformidat.* QUINCTIL. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Πρώτυ Εἰδυλλίυ.

ΕΝ τύτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλυς Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἴπολος. Ὁ δὲ Θύρσις βυκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀπαθανατίζει Δάφνιδα· καὶ αὐλεῖ τύτυ αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τῦ Αἰπόλυ γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.
† Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄδυ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδει· ἀδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

Αἴκα

Αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος χέρας, ἐς τὲ καταῤῥᾷ
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ ϗ καλὸν κρέας, ἔσε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβε) ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγωνϗ),
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ ϗ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τῦτο γεώλοφον, ἆ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τ' Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐνλί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ, (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα ἔδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πλελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπῳ
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ Θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς ϗ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἄ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξε) ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κιστύβιον, κεκλυσμένον ἀδὲϊ καρῷ,
Αμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύε) ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ ϗ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖ) ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ενδοθεν ϗ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε ϗ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες

Καλὸν

Καλὸν ἰθαράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλον
Νακέας ἐπίεσαι· τὰ δ' ἀ φρενὸς ἄπλετα αὐτᾶς.
Αλλ' ὄφα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπᾶι νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς ᾗ μέτα γρῖπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λευκὰς, ἐφ' ᾇ στεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νὺν ὅσον θέος ἐλλοπιεύειν·
Ὣδε οἱ ὠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ ᾗ θέον ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις ςαφυλαῖσι παλὸν βέβριθεν ἁλωά·
Τὰν ὀλίγοι τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτᾷ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἐ πρὶν ἀνῆσαι
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκρέατισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ἔτί τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ,
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δίτας ἐξεπέπλαται ὑγρὸς ἄπανθος,
Αἰολικόν τι δάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ τορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ωιον, ἢ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι τα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι πᾶσαν
Αχραντὸν, τῷ κέν τυ μάλα τρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἰκέν μοι τὺ φίλος τ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κἄ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔτι κα εἰς Ἀΐδαν γε τ' ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὠ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.

Πᾷ ποτ' ἄρ' ἦβ', ὅπα Δάφνις ἐτάπειο, πᾷ ποτα, νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνεῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, ἐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἀρχεῖε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χώ 'π δρομοῖο λέων ἀνεπλάυσε θανόντα.
Ἀρχέτε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δί τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔραισαι;
Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμῆες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δί τε κῶραι
Πᾶσας ἀνὰ πράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖ),
(Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐστί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' ὠπόλω ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὠπόλος, ὅστις ἐσορῇ τὰς μηκάδας εἶα βατεύσαι,
Ταχέται ὀφθαλμὼς, ὅτι ἁ τράγος αὐτὸς ἴαλλε.
Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεσαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ἁ μετὰ ταῦσι χορεύες.
Τὼς δ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ † αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ δὴν † ἔρωτα πατεύχεο, Δάφνι, λυγιξᾶν·
Ἀρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμάβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι ῥιμεσσατὰ, Κύπρι δυατοῖσιν ἀπειχθής·
Ηδη γὰρ φράσδεα πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν
Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὖ λέγετ; τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ιδαν,
Ἔρπε ποτ' Αγχίσαν· τηνὰ δρύες, ὧδε κύπαρος,
Ὧδε καλὰ βομβεῖ πολλᾶ ποτὶ ῥεμάνεσσι μέλισσαι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡρεῖος χ' Ὦδωνις, ἐπεὶ κὴ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πῶκας βάλλει, κὴ θηρία τᾶλλα διώκει.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅτις σεσῆ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸ βώταν νικᾷ Δάφνις, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω λύκοι, ὦ δῆες, ὦ ἀὶ ὄρεα φυλάσδες ἅπλοι
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἐπ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Αρέθουσα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χᾶτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως κὴ πόρλιας ὧδε ποτίσδων.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ χ' ἀμφιτολᾶς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας ᾗ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τᾶνο Λυκαονίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ενθ', ὦ ναξ, κὴ τάνδε φίλ' εὐπάλοιο μελίσσαν
Εκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικλάν.
Η γὰ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αΐδος ἔλκομαι ἤδη.
Δήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἃ ἢ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἴναλλα γρύοιτο, κ' ἀ πίτυς ὄχνας ἰνάπαι,
Δάφνις ἐπὶ θνάσκει· κ' τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι, 135
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' ἐπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἠθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοῖραν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα 140
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸ δ' ἐς νύμφαισιν ἀπῆχθη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίδυμα τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Στέσω ταῖς Μοίσαις, ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν κ' ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω. 145

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ παλὸν κόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι καδέων· κ' ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδᾶαν· τέττιγ' ἐπὰ νύγα φέρβεαι ἄδης.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὅσδει·
Ὡρᾶν πεπλύθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκεῖς. 150
Ὠδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἰ δ' ἢ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνᾳξῇ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Δεύτερυ Εἰδυλλίυ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δέλφιδι Μυνδίυ τινὸς ἰρῶσα, ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτρους τι καὶ φαρμάκους, διά τινος Θεραπαίνης Θεσύλιδι ὑποδιακονυμένης, ἐρ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλυμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας τυφλιρινὰς θεάς· τὴν δὲ Θεσύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σόφρονος μετήνεγκε μίμων.

*ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.
Εἰδύλλιον β'.

1—41.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέσυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τ' ἐμοὶ βαρὺν εὖλα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκατᾶιος ἀφ' ὧ τάλας ἐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔσσω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ ἀμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίσταν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· κὰ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν κὰ σκύλακες τρομέοισι,
Ερχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, κὰ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, κὰ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκας
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.

Αλφιτά

Αλφιτά τοι πρᾶτον πυρί τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέσυλι δαλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπόταται;
Η ῥά γέ τοι μυσαρὰ κὴ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Παυσ', ἅμα κὴ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὁσία πάσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κηξαπίνας ἄφθη, κἀδὲ στοδὺν ἔδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι κὴ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τᾦ καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
Ὡς κεἰνῳ δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Αρτεμι κὴ τᾦ ἐν ἄδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, κὴ εἴτι σε ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταὶ κύνες ἅμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκέον ὡς τάχος ἄχει.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.
Ηνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.
Ἀ δ' ἐμὰ ἀ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Αλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν κὴ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Αρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα κὴ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς κὴ Δέλφιν ἴδοιμι κὴ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιταρᾶς ἔκλοθε παλαίσρας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τᾦ ἄνδρα.

Τῦτ'

Τῆτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ πράσπεδον ὥλεσε Δέλφις,
Ὤ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀῤῥίω ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἴ αἴ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἰϋγξ, ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, τοτὸν κακὸν αὖριον οἰσῶ.
Θέσυλι, νῦν ἢ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι κὴ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιᾶ·)
Καὶ λέγ' ὀπφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστία πάσσω.
Ἰϋγξ, ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Νῦν δὴ μύνη ἰοῖσα πόθεν τ' ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ηνθ' ἁ τῶ Τρέλλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Αλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία τομπεύεσκε φέεσθαι, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾴσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀσχίθυρον ναίοισα κατεύξατο, κὴ λιτάνευσε
Τὰν τομπὰν θάσασθ'· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτεον, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καμφιελαμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίσας.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκων,
Εἶδον Δέλφιν ὁμῶ τε κὴ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γνοιὰς,
Στήθεα δὲ σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῦσι.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δαϊλαίας· τὸ δ' κάλλος ἐτάκετο, κὐδ' ἔτι ποσσὶν
Τήνας ἐφρασάμην, ὐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον
Ἔσω· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·

Κέμαι

Κέμαν δ' ἐν πλινθῆρι δέκ' ἄματα, κ) δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μᾶλλον ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάλλων·
Ἐρρεον δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' λοιπὰ
Οσσ' ἔτ' ἦς κ) δέρμα· κ) ἐς τίνος ἐκ ἐπέρασα; 90
Η ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄτις ἐπᾴδει;
Αλλ' ἦς ἠδὲν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὕτω τᾷ δώλᾳ τ' ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἴδ' ἄγε Θέσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. 95
Πᾶσαν ἔχα με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνὲ γὰ φοιτῇ, τηνὲ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόνθα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον, 100
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὸ καλᾶ, κ) ὐφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, κ) ἄγαγε τ' λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Αξλι θύρας ὑπὲρ ἠδὸν ἀμειβόμενον τοδὶ κέφω, 104
(Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δ' μετώπω
Ἰδρὼς μευ κοχύεσκεν ἴσον ποτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἠδ' ὅσσον ἐν ὑπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 110
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠ "σοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἔζετ' ἐπὶ κλινῆρι, κ) ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Η ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρόσθ' ποκα τ' χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, 115
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τύδε σέγος, ἦ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰ κἠγὼν, ναὶ τ' γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἡ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι φερίζωστρηαιν ἑλιπλάν.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἀ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· ἢ γὰρ ἑλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', ἄκρα μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, τὰ δ' ἄμπυκα ἔσχετο μοχλῷ,
Πάντως κὴ πελέκεες κὴ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφέλλειν
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς ἔλευ,
Ὦ γύναι, ἐσπαλίσασα τεὸν ποτὶ σᾶτο μέλαθρον,
Αὕτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα κὴ Λιπαραίᾳ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149.

Κὤτέ τι τᾶνδ' ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμεραι, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ἐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Αὖ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κὤτέ μοι ἀλλά τε πολλὰ κὴ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι κὴ τρὶς κὴ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ πάρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὥτε νιν ἤδιτον εἶδον·
Ἦ ῥ' ὑπ' ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δ' ἐλάσσω;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυτῇ, τὰν Ἄϊδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξᾶ.
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξένοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πόντι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄγκυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Ὑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
τῆ Τρίτη Εἰδυλλίω.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τῆ ἰρῶνος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἰρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτῆ τῆ πράξιος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τῆ ὀνόματος μὴ δηλυμένου· ἐνόησε δ' ἄν τις βάτιλον εἶναι· τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα διὰ ἐτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, ἢ τὸν ἔρωτα, ὃν οἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Ἦ ῥά γέ τοι σφὼϊν κατωφαίνομαι; Σμικρίδων αὐτὸν καλοῦντος. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα ἔστι ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.
Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποθὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκοντ' κατ' ὄρος, κἠ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμβύε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· κἠ ἢ ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύξῃ.

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, τί μ' ἐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπλασα καλεῖς τ' ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαί ἐγγύθεν ἢμεν,
Νύμφα, κ' προχύσεος; ἀπάγξασαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δίπλα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὤ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· κ' αὔριον ἄλλά τοι εἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γὰρ οἵμαν
Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, κ' ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν δ' ἁδὺς, κ' τὰν πίερίν, ἁ τὸ πυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τ' Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, θρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων κ' ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπλει.
Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ πυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπλυξαί με τ' αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσω.
Ἐστι κ' ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν σίφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λιπλὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσσι κ' εὐόδμοισι σελίνοις·
Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
Ὥπτερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ολτις ὁ γριπεύς.
Κῆπα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τίτυκ).
Ἔγνων πρὰν, ὅπα, μευ μεμναμένω ἐ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλίφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχει ἔξεμαράνθη.
Εἶπε κ' Αγροιὼ τἀληθία κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, ἕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔκαιμαι· τὺ δέ μευ λόγον ἀδέα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με κ' ἁ Μέρμνων Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπὰ τύ μοι ἐνδιαθρύπῃ.
Αλλ) ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτὰν; ἀσεύμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὥδ' ἀποκλινθείς·

Καί κέ μ' ἴσως κονίδοι, ἐπεὶ ὑπ' ἀθαμαλίνα ἐλθί.
Ἱππομέδης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὰν θρόμον ἄνυεν· ἀ δ' Ἀταλάπα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλτεν ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ ῥαίνις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπες
Ες Πύλον· ἀ δ' Βίαντος ἐν ἀσκοίνησιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἀ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δ' καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ἕτως Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὡς ἐδὲ φθίμφθόν μιν ἄτερ μαστδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τ' ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δ', φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐπύρησεν, ὅσ' ἀ πευσᾶσθε βέβαλοι.
Αλγίω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ἀ μέλια· ὑπ' ἴτ' ἀπίδω,
Κασσῦμαι δ' πισὼν, κἠ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἴδοιν).
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῆς Ογδόης Εἰδυλλίου.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· ἀντὶ δ' ἐριζόντων ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, ἐκλαφόντες κρῖνον αἰπόλον, ἕ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον ἦ τιθέντες τὰς ἰδίας σύριγγας· τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Εστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ ἐιδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

*ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήλετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ἄρεα μακρὰ Μενάλ-
Αμφω τὼγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω, [κας.
Αμφω συρίσδειν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδειν.
Πρᾶτος δ' ἦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίερε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν ἐροπόκων οἰῶν συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασᾷς μ', ἐδ' ἔτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὧν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῆτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον ἔη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δ' θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ τόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δ μᾶλα ποθέσπερα παντ' ἀριθμεῦνται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγ' ἦν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δ τῶ πατρὸς ἁ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μάν τοι κἠγὼ σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι κ τ δάκλυον ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε Δαφνιθὲς διέτμαξεν.
Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσετ' ἀμείων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τ αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ἃ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακύσας,
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκλὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· ἔτω δ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἶκεα κ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικλὰ προσφιλὲς ἄσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι κ᾽ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἷπερ ὁμοῖον
Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἦν τι Μενάλκας
Τῆδ᾽ ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἴαρ, παντᾶ δ᾽ νομοὶ, παντᾶ δ᾽ γάλακτος·
Οὔθατα πλήθυσιν, κ᾽ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ᾽ ἁ καλὰ παῖς ὀπίσσω· αἱ δ᾽ ἂν ἀφίρτοι,
Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ᾽ αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ᾽ ὅϊς, ἔνθ᾽ αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῶσιν, κ᾽ δρύες ὑψίτεραι,
Ἐνθ᾽ ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ᾽ ἂν ἀφίρτοι,
Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ᾽ αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ ἔριφοι·
Εν τήνῳ δ᾽ τῆνος· ἴθ᾽ ὦ κόλε, κ᾽ λέγε Μίλων᾽,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κ᾽ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ᾽ ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ᾽ ᾄσομαι ἁσκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ᾽ ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ᾽ αὐχμος,
Ορνισιν δ᾽ ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· κ᾽ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι᾽ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεσαν.
Τὰν τυμάταν δ᾽ ᾠδὰν ἔτως ἐξῆρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τεκάδων μευ,
Μηδ᾽

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
Ω Λάμπυρε κύων, ἄτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὔμμες ὀκνᾶθ' ἁπαλᾶς πορέσασθαι
Ποίας· ἔτι καμᾶσθ' ὅππα πάλιν ἄδε φύηται·
Σίτλα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὴ ὠ ἔρνες ἔχωνλι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς πόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, παλὸν παλὸν ἦμις ἔφασκεν·
Οὐ μὰν ἐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τ' τικρὸν αὐτᾷ,
Αλλὰ πάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν ἔρπον.
Ἀδᾶ' ἀ φωνὰ τᾶς πόρλιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ δὲ χὠ μόχθος γαρύει), ἀδὺ δὲ χ' ἀ βῶς·
Ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμω, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῖ δ' ἀ μόχθος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἀδύ τι τὸ ϛόμα τοι, κὴ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκούσῳ ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῆς με κὴ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τ' ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, κὴ ἀνάλατο, κὴ πλατάγησε
Νικήσας· ἄτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
Ὡς δ' κατεσμύχθη κὴ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὠτερος· ἄτω κὴ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀπάχοιτο.
Κὴκ τύτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγηλο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Ενδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται ᾗ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ· φέρεται ᾗ καί τι ποιημάτιον αὐτῦ ἀντηγορημένον ὑπὸ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.
Εἰδύλλιον ια'.

ΕΥΔΕΝ τοῦτον ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἢ τ' ἔσχεισον, (ἐμὶν δοκεῖ) ἢ τ' ἐπίπαυσον,
Η ταὶ Πιερίδες· κῆφον δέ τι τῆτο κ' ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρὴν δ' ἃ ῥάδιον ἐνλί.
Γινώσκειν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόνλα,
Καὶ ταῖς ἰνύα δὴ πεφιλαμβύον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γᾶν ῥάϊσα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡ'ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Αρτι γνὺὰσδων περὶ τὸ σόμα τὼς κροτάφως τε·
Ηρατο δ' ἔτι ῥόδοις, ἃ μάλοις, ἀδὲ κιπίννοις,
Αλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγᾶτο ᾗ πάνλα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ ᾗ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀΐονος κατετάκετο φυκιόεσσας,
Εξ ἀῦς, ἔχθισον ἔχων ὑπακάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθιζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Υψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄεισε τοιαῦτα·
Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τ' φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα παπλᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὖθ' ὕτως ὅππα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅππα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγας δ' ὥστιρ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ηράθην μὲν ἔγωγα τεᾶς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
Ηνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὐακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος βρίψαᾳ· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσαᾳ δ' ἐσιδὼν τὺ ᾖ ὕστερον ὐθέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' ἀ μέλε, ἀ μὰ Δῖ', ἀθέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἕνεκα φεύγας·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τίταᾳ ποτὶ θᾶτιρον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δ' ῥὶς ἐπὶ χάλε.
Αλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' ἀ λάπτα μ' ἤτ' ἐν θέρα, ἤτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χαμῶνος ἄκρος· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς ἄτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ πήμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρους, κ᾽ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἄφικεν τὺ ποτ' ἄμμε, κ᾽ ἐξᾶς ὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν ἢ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρσχθῆν.
Ἄδιον ἐν τῶὐρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξᾶς·
Ενθὶ δάφναι τηνεὶ, ἐνθὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ενθὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἀ γλυκύκαρπος·
Ενθὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἀ τολυδένδρεος Αἴτνα,
Ασυκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, πρεῖτι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχαν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,] 50
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι, κ᾽ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ σεῦς κ᾽ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ

Καὶ τ' ἓν ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὐδέν.
Ὢ μοι, ὅτ' ἐκ ἴτεμέν μ' ἁ μάτηρ βραίχι ἔχοῖλα,
Ὦ κατίδυν ποτὶ τὶν, κ' τὰν χίρα τεῦς ἐφίλασα, 55
Αἰ μὴ τὸ σόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ ρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγὼν ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θήρεος, τὰ δ' γίνεϳ ἐν χαμῶνι·
Ὡς' ἐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι γᾶν γε μαθεῦμαι, 60
Αἴκά τις σὺν ναῒ πλέων ξέν@ ὧδ' ἀφίκηϳ·
Ὡς κεν ἴδω τί τοθ' ἁδὺ κατοικεῖν τ' βυθὸν ὕδρειν.
Ἐξέρθοις, Γαλάτεια, κ' ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμ@) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, κ' γάλ' ἀμέλγειν, 65
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμᾶαν ἐνᾶσα.
Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, κ' μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον ἄπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λιπ[ὸν ἐόῖλα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν κ' τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ 70
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, κ' θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τ' φεύγοῖλα διώκεις; 85
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κ' καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκ[α κέλονϳ,
Κιχλίσδονϳι ϗ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμ@ ἐπαίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
Μυσίσδων· ῥᾶον ϗ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζυσαι· ὑποτίθηται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γύνος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τῦ κεκωθύλυς Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῦ Πτολεμαίυ τῦ Φιλαδέλφυ γυναικός· ἦθος δὲ ἄχουσι αἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομισάσας τὰ ἄθυλα τῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δ' ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἄδυσά τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλυσαν.

*ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.
Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίπρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει πάλλισα·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δ' τεθρίππων·

Παῖδα

Παῖλᾶ κρηπῖδες, παῖλᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκατερωτέρω ἔμ' ἀποικᾶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἴχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸς, ἀπ οἴκησιν· ὅκως μὴ γάτεαις ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὄροιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λίγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δέινωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰθάνει) τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνω πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάλλα) νίτρον κᾆ φῦκος ἀτὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισπαιδεπάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμᾶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἄταν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον κᾆ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνεῶ Πτολεμαίω,
Θασόμβροτ' Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα,
Ὧν ἔδες, χ' ὧν ἔπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρτεν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, ἆρε τὸ νᾶμα, κᾆ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὶς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδονται παθεύδειν·

Κινεῦ

Κινεῦ δὴ, φίρε Θᾶσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δᾶ.
Ἀδ' ὡς νᾶμα φίρει· δὸς ὅμως· μὴ πολὺ, ἄπλησε,
Ἔσχει ὕδωρ· δύσανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδᾶς;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἀ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρναπος; ὧδε φίρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπλυχὲς ἱμπερόναμα
Τῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἑσῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω παθαρῶ μνᾶν
Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν τοτίθημα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπίβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἴλαπες
Τὠμπίχονον; φίρε μοι κὴ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· ὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' ὐ δᾶ τυ γλυκύν.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τ' μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλέαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς κὴ τόκα τῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀπάριθμοι κὴ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τέκων, ὐδὲς κακοεργὸς
Δαλεῖ τ' ἰόνλα, παρέρπων Αἰγυπτίσί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεπροταμψοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεσοί.
Ἀδίσα Γοργοῖ, τί γλυοίμεθα; τοὶ Πτολεμιεαὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέσα ὁ πυρρός· ἴὸ' ὡς ἄρισ· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, ὐ φευξῆ; Ἀφχρησᾶται τ' ἄγονλα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρίφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· κὴ δὴ γεγψυήμεθ' ὅτιοθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγέρομαι ἤδη.
Ἴππον κὴ τὸ ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιφα δεδοίκω
Ἐκ παιδός· στεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ὀπῤῥᾷ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθᾶν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν παρώμνυοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίφα παίδων, πάρη δὴν πάντα τελᾷ).

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ πρεσβῦτις ἀπώχετο δεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, κὴ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅστος ὅμιλ©.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεστέσι©· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ κὴ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πόσσχ' αὐτᾶ, μή τυ πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσίνθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
Ὦ μοι δαλαία, δίχα μευ τὸ θερίφριον ἤδη
Ἐχισαι, Γοργοῖ· ποτῖῶ Διὸς, ἔτι χθόνιος
Εὐδαίμων, ὦ ἔνθρατε, φυλάσσεο τὠμπίχονόν μευ.

ΖΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν· ὅμως ἦ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΖΕΝΟΣ.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ ἐμίς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κὲς ὥρας, κῆπετα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ ἔης,
Ἀμμι ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ. χρησῶ κ' οἰκίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δαλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλις'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν ἔπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ κ' ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασᾶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναίας· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωοτράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐσάκανθι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦνθι,
Ἐμψυχ', ἀπ' ἐνφανίᾳ. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειτ)
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴακχον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖτ).

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦνθι πλατεάσδοισαι ἄπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί ϝὴ τὶν, ἃ κωτίλαι ἁμίς;
Πασάμφως ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ὑπετάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τᾶτο, Κορίνθιαι ἐμὶς ἄνωθεν,
Ὡς κ' ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρίεστὸς ἔη,
Πλὰν ἐνός· ἀπ' ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ὑποπάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τ' Ἀδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,

Ἅτις

Ἄτις ἁ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσευε·
Φθιγξῆταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· διαθρύπλᾳ ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, 100
Αἰτεινάν τ' Ερυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Αφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Αχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ερχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰέ τι φερῶσαι. 105
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ανθρώπων ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Αμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
Τὶν δ' χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικέα θυγάτηρ, Ἑλένα ἐμφυῖα, 110
Αρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀντιτάλλα Ἀδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Αργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσεαι ἀλάβαστρα·
Εἰδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
Ανθεα μίσγουσαι λευκῷ παλαὶ ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὁσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πεπεπνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερτοτόωνται Ερωτες, 120
Οἷοι ἀηδονίδες ἐφιζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ω ἴδιος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· 125
Ἁ Μίλατος ἐρᾶ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Εσρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Οπλοκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κινῆ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἴξω
Οἰσεῦμες ποτὶ πύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, ᾗ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπας, ὦ φίλ' Ἄδωνι, ᾗ ἐνθάδε, κ' ἐς Ἀχέροντα,
Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μοναύτατος· ἔτ' Ἀγαμέμνων
Τέτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος ἄπατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ὁ Πύῤῥος ἀτὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, ᾗ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, ᾗ Ἀργεῖος ἄκρα Πελασγοί.
Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, ᾗ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅππᾳ ἀφίκῃ, φίλος ἦξᾰς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἁ δὲ θύγατρες
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνᾶ.
Ὥρα ὅμως κ' ἐς οἶκον· ἀτάρισος Διοκλείδας.
Χὠ μὲν ὄζῳ ἄπαν· παιπάντι ᾧ μηδὲ ποτίνθης.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγάπατε, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίπευ.

*ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ τοκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νοσφᾰπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶτ' πόλιος, μίγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδάρεῳ κατεπλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλένᾱν ὁ νεώτερος Ατρέος υἱός.

Ἀειδον

Λαδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλ@ ἐληρετίοισαι
Ποσὶ σὺν παλίλλοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατίδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγύνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' ἐς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὖδεν μὲν χρήζοισα καθ' ὥραν αὐτὸν ἰχρῆν τὺ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ μητρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπὰ ἢ ἴνας, ἢ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἑτ@ ἐξ ἑτ@, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε.
Ὀλβίε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπλαγεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ᾧ ἄλλοι ἀριστῆες, ὡς ἀνύσαιο·
Μύr@ ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξῆς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατᾷ ἠδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', ἐὰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἀμμες γὸ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμ@ αὐτὸς
Χρισαμέναις ἀνδρεσὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπέ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀνίσλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἔπεσε, λευκὸν ἔαρ χαμῶν@ ἀνίσ@,
Ὧδε ἢ ἁ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἀμῖν,
Πιέρᾳ μεγάλα ἄτ' ἀνίδραμε κόσμ@ ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάριττος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε ἢ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδε) ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλίῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἁ κιθάραν τὶς ἐπίσα) ὧδε κροτῆσαι,
Ἀρτεμιν ἀείδοισα ἢ εὐρύσερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐνῖ.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκῆτις ἤδη·
Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι ἢ ἐς λειμώνια φύλλα

Ἐρψῶμες, στεφάνως δρεψεύμφαι ἀδὺ τνίσλας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλίνα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἀρνες γαναμέναις ὄϊϙ μαϛὸν ποθέοισαι.
Πράτα τοι στέφανον λῶτω χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιϛον·
Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδϙ ὑϛρὺν ἄλειφαρ
Λασδόμφαι, ϛαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιϛον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεϛράψε) (ὡς ταριών τις
Αννάμη) Δωριϛὶ, Σίδυ μ'· Ἑλίνας φυτὸν ἁμέ.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπάνθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κηροτρόφϙ, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις ϗ Διὰ Κύπρις ἴσον ἔραϗ
Ἀλλάλων· Ζεὺς ϗ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν ἐς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων ϛέργον φιλότητα πνίσλες,
Καὶ πόθον· ἔϛραϗ ϗ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθηδε.
Νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπὰ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὔτριχα δαράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναις, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

*ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιϑ'.

ΤΟΝ κλέπλαν ποτ' Ερωτα κακὰ κέρδασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμφων· ἄκρα ϗ χειρῶν
Δάπλυλα πάνϑ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, κ᾽ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κ᾽ ἄλατο· τᾷ δ' Αφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, κ᾽ μέμφετο ὅτλί γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, κ᾽ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ ϗ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

BOY-

*ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλουσά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι,
Καὶ, μ' ὑπερθομένοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῦ·
Βωκόλε, ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὐ μεμάθηκα
Ἀβροίπως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χάλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλίττεις, ὀττοῖα λαλεῖς, ὡς ἄβρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γλῶσσον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν·
Χάλεά τοι νοσέουσι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ὀξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, κὴ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἃ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Οτλί με τ' χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, ἤπατέ μοι τὸ κρήγυον· ὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ὀξατίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖ δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι πέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα κὴ παπᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἐρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

Ἀδὺ

Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγα μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι παλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀσυκὰ ἐκ ἐφίλασεν,
Αλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' ὕποτ' ἀκέα,
Ὡς παλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄστεσι πόρλιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ενδυμίων ἦ τίς ἦν; ὁ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω ἦ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάκτα ἦλθε, καὶ ἀς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥία, κλαίοις τ' βωκόλον· ἐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐκλάγχθης;
Εὐνίκα ἦ μόνα τ' βωκόλον ἐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τ' ἀδία μήτε κατ' ἄσυ
Μήτ' ἐν ὄρεα φιλέοις, μοίνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

*ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον πδ'.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα τοχ' ἁ Μιδεᾶτις
Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ιφικλῆα,
Αμφοτέρως λύσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀτεσκύλευσε τεσόντος.
Ἁπλομένα ἦ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵποισθε.

Ὡς

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὰς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἀμφὶ δὲ τρίφυλλον μεσονύκλιον ἐς δύσιν ἄρκτου 11
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ τέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέας φρίσσοντας ὑπὸ στέρνοισι δράκοντας
Ὧρσεν ἐπὶ πλατὺν ἀϑὸν, ὅϑι ῥαθμὰ κοῖλα ϑυράων 15
Οἶκω, ἀπαλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἑξαλυϑέντες ἐπὶ χϑονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἔξέπνεον ἰόν·
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον, 20
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέρεωλο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Αλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ητοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ ϑηρὶ ἀνέγνω
Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας ἔδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· ἔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν, 25
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος ἔσχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅϑι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται·
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ ϑεοὶ ἐχθαίρουσι.
Τὼ δ' αὖτε στέρνοισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα 30
Οψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Αψ δὲ πάλιν δείλυον, ἐπὶ μογέοιεν ἁπάντας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πεφρίκοντες ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Αλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ανσαθ' Αμφιτρύων· ἐμὲ γὸ δέος ἴσχει ὀπυιρόν· 35
Ανσα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα ϑείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέας ὅτι νυκτὸς ἀωρί πε οἵδε τε τοῖχοι
Πάγλες ἀριφραδέες, καθαρῶς ἅτερ ἠριγυήας;
Εσί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἐσι, φίλ' ἀνδρῶν. 40
Ὡς φάϑ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλιον δ' ἅρμησε μετὰ ξίφος, ὄρρ' οἱ ὕπερθε

Κλινῆρος

Κλινῆρ᾽ ἐδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρο.
Ητοι ὅγ᾽ ὠρισνᾶτο νεοκλώσῳ τελαμῶν᾽,
Κυφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Αμφιλαφὴς δ᾽ ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ᾽ ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶνλας,
Οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ᾽ ἐχαρεῶν᾽ ἐλόνλες
Δμῶες ἐμοὶ, σιδαρὺς ᾗ θυρᾶν ἀνακόψατ᾽ ὀχῆας.
Ανσατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτᾶ.
Οἱ δ᾽ αἶψα προχύνλο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήθη ᾗ δόμος, στεύδονλος ἐπάσω.
Ητοι ἄρ᾽ ὡς ἄδοντ᾽ ὀπιτίθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χάρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχονλα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ᾽ ἐς πατίρ᾽ Αμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ᾽ ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας ᾗ πάρος κατίθηπε ποδοῖιν
Πατρὸς ἐᾧ θανάτῳ πεπαρωμένα δανὰ πίλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπαντα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείης ἀκράχολον Ιφικλῆα.
Αμφιτρύων ᾗ τ᾽ ἄλλον ὑπ᾽ ἀμνέαν ἕιτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ᾽ ἐς λέπρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ορνιχες τρίτον ἄρλι τ᾽ ἔχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάνλιν, ἀλαθέα πάνλα λέγονλα,
Αλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεᾷ ὅπως τελέεᾷ ἔμελλεν
Ηνώγα· Μηδ᾽, ἅτι θεοὶ νοέοινλο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπλε· ᾗ ὡς ἀπ ἔξιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπάγαι,
Μάνλι Εὐηρέδα, μάλα σε.φρονέονλα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγε βασίλεια· ὁ δ᾽ ἀνλαμέβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὸ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ἄστυ
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γένατι νῆμα
Χερὶ κατατρίψονλι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι

Αλκμήναν

Αλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔσῃ Αργείοισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἠρανὸν ἄστρα φέρουσα
Αμφαίνευ τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ κῆ θηρία πάντα κῆ ἀνέρες ἥσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐς Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ γὰ πάντα πυρὰ Τραχῖνι ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων πεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος Διὰ δηλήσασθαι.
Εσαι δὴ τῦτ' ἄμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεται ἰδὼν λύκος ἐκ ἐθελήσει.
Αλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔσω,
Κάπναια δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιύρῳ,
Η βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αἶον ἄχερδον·
Καῖε γὰ τῷδ' ἀρίαισιν ἐπὶ χίζαισι δράκοντε·
Νυκλὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα καινῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ηρι γὰ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἤριον· ἆψ γὰ νέεσθαι,
Ασρεπῶ· καθαρῷ γὰ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι)
Θαλλῷ ὑπερραίνειν ἐσεμμένον ἁβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ὑπερρέξαι καθυπέρτερα ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰὲ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, κῆ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείῳ πεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τ' παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄσρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐλαύσαι κῆ ἐπίσκοπον εἶναι οἰῶν,
Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε κῆ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.

Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελίων ἱδροφόροι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλονται παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτης
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' ἐς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμέαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸ δ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ὀπιπεύων βλοσυρῷ ἐπέπατο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασκε ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργεϊ ἐν ἱπποβότῳ καμήλια· καὶ οἱ ἀάγης
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δέρατι δ' προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασκε, ξιφέων τ' ἀνέχεσκε ἀμυχμόν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασκε
Δυσμενέων ὀπόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάσωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὀπποκα κλᾶρον ἄπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναΐε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάσορι δ' ἔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον ἦ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λέπει τὸ τίλος τῆς παρόδου Εἰδυλλίου.]

*ΕΙΣ

II.

*Ε ΒΙΟΝΕ.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' ὁ πολίμως, ὁ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἵμελπε,
Καὶ βώτας ἐλέγκειν, καὶ ἀείδων ἐνέμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδὺν πόρλιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάμπυκα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἐτρέφιν ὐ κάλπεσσι, καὶ ἤρδε τὸν Ἀφροδίτην.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

†Εἰδύλλιον γ'.

Ἄ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τ' Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τ' Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, σίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθες, καὶ ματέρος ἔργα·
Κηγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τ' ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἐμὲ μ' ἐδίδαξεν ἐρώτυλα πάντ' ἐδιδάχθην.

* Εἰδύλλιον

* Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τ̃ Ερωτα τ̃ ἄξριον ὐ Φοξέονῖαι,
Ἐκ θυμῶ ϑ̃ φιλέυνῖι, ϰ̀ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔτον ϑ̃·
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραξον ὀπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύγονῖι, ϰ̀ ἐκ ἐθέλονῖι διδάσκειν·
Ην ϑ̃ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἀδὺ μέλίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπαγόμεναι προρέονῖι.
Μάξλυς ἐγὼν ὅτι μῦθ@· ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γδ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, ϰ̀ ὡς πάρ@· ἐκ' ἔτ' ἀείδω·
Ην δ' αὖτ' ἐς τ̃ Ερωτα ϰ̀ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ ϛόματος ῥέει ᾠδά.

† ιε'.

ΈΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφροϧυείας,
Ἑσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄξρων,
Χαῖρε φίλ@· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγονῖι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδυ φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομϧα, τάχιον δύεν· ἐκ ἐπὶ ϕωρὰν
Ερχομαι, ϰ̀ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶϛ.

‡ ιζ'.

ΆΜΕΡΕ Κυπροϧύεα Διὸς τέκος ἠδὲ Θαλάσσας,
Τίπλε τόσον Θνατοῖσι ϰ̀ ἀθανάτοισι χαλέπλας;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, ϰ̀ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάνλεσσι κακὸν τ̃ Ερωτα τέκηαι,
Αξριον, ἄσοργον, μορφᾷ νόον ἐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ νιν πλανὸν ϰ̀ ἐκβόλον ὥπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόνλα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

III.

*Ε ΜΟΣΧΗΟ.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

Αλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπίλειπτος ἀοιδά.
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† Εἰδύλλιον ε'.

ΤΑΝ ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, ἀὐ δ' ἔτι μοι γᾶ
Εντὶ φίλα, ποτάγει ϗ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ ϗ θάλασσα
Κυρλὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ ϗ κύματα μακρὰ μερμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω ϗ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ενθα ϗ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ἄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, ϗ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τ' ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἁ τέρπει ψοφέοισα τ' ἄγριον, ἀχὶ ταράσσει.

* Εἰδύλλιον

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Εἰς τὰς ἐννέα Λυρικάς.

ΠΙΝδαρε, Μουσάων ἱερὸν σέμνα, καὶ λάλε Σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ βίβλου
Ἔσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν παμάτοις,
Ἤ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σιλλίς, ἠδύ τε πειθῦς
Ἴβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἔσπεισε, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελοῦς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε, πάσης
Ἀρχὴν αἱ λυγικῆς καὶ πίερας ἐσπάσατε.

Εἰς τὰς αὐτάς.

ΕΚλαγες ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπτα τιερπνὰ
Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπεις Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος· ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν·
Λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνίσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Ἀλκαῖος κιθάρᾳ Λέσβιος Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ ἑνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἑρατειναῖς
Ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα κατασφάφεται.

I.

*Ο Δ Æ.

Non, ſi priores Mæonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricæ latent,
Ceæque, et Alcæi minaces,
Steſichorique graves camænæ:
Nec, ſi quid olim luſit Anacreon,
Delevit ætas: ſpirat adhuc amor,
Vivúntque commiſſi calores
Æoliæ fidibus puellæ.
HOR. L. IV. OD. IX.

†ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α'. Εἰς Αφροδίτην.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Αφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Αλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀίοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δ' δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Ἄρμ' ὐπαζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
Ὠκέες σρεῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω

Αἶψ' ἀλλ' ὀξίκοιλο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μαδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἠρε' ὄ τι γ' ἦν τὸ πίσοινθα, κ' ὄ τι
Δή σε κάλημι,
Κ' ὄ τι ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πάθημι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὐβρίζει;
Καὶ γὰ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δ' δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δ' μὴ φιλᾶι, ταχέως φιλάσει,
Ἢ ἔ κεν ἐθέλλοις.
Ελθ' ἐμοὶ κὤ νῦν, χαλεπᾶν δ' λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
Θῦμος ἰμέρρει, τέλεσσον· τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνετ' μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, κὤ πλασίον ἀδὺ φωνᾶσάς σ' ὐπακούει,
Καὶ γελαίϊς ἰμερόεν· τό μοι μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὠς γὰ ἔδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
Αλλὰ καμμὶ γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὐπαδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι·

Καὶδ'

Καδδ' ἰδρὼς ψύχρος χέεῖ), τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀίρεῖ, χλωροτέρα ἢ ποίας
Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνες.
Αλλὰ πᾶν τολμητὸν, ἐπεὶ πένητα----

* * * * * * * *

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρναξι ἐν δαιδαλίᾳ ἄνεμος
Βρίμε πνέων, πινηθεῖσά τε λίμνα
Δέρματι ἤρεπεν, ὐδ' ἀδιάνθοισι
Παρεισᾶς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος, 5
Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
Ητορι πνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
Χαλκεογόμφῳ ἢ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' αὐαλέαν
Ὑπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν 10
Παριόντος κύματος ἐκ ἀλέγεις,
Οὐδ' ἀνέμου φθόγγον, πορφυρέᾳ
Κάμψος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν 15
Ὑπεῖχες ἔας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
Εὐδέτω ἢ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
Ματαιοβελία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
Ετος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι. 20

Εμαίνετ' Αλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπυς Ορέστης,
Τὰς μητέρας πλαγάζες.
Εγὼ δ' μηδένα πλὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Εμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
Δεινὴν πλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ιφίτειον.
Εμαίνετο πρὶν Αἴας
Μετ' ἀστίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ σέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, ἀ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

*λέ. Εἰς Εὐρώπης ἀπόνα.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ πᾶι,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὸ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
Περᾷ δ' πόντον εὐρὺν,
Τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δ' ταύρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεὶς
Επλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

*λϛ'.

*λς'. Εἰς τὸ ἀναμφῶς ζῆν.

Τί με τὰς νόμες διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίναν
Ἀπαλὸν πόμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζαν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κάρα σέφουσι.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν με κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζώνα καλύπτεις·
Ὁ θαινὼν ἐκ ὑπνου μᾶ.

---

†ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡Εἶδος α'.

‖ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Κέλητι.

Στροφὴ α'. Κῶλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἐξοχα πλούτου.
Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
Ἐλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον

Ἐν

Εν ἀμέρᾳ φαενὸν ἄεξον
Ερήμας δι' αἰθέρος·
Μήδ' Ολυμπίας ἀγῶνα
Φείδεσθον αὐδάσομαι·
Οθεν ὁ πολύφατος
Υμνος ἀμφιβάλλει
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδᾶν
Κρόνε παῖδ' ἐς ἀφνειὰν ἱπομάχας.
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑσίαν·

Αντιστροφὴ α'. Κ. ιζ'.

Θεμιστᾶον ὅς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, θρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν·
Αγλαΐζει δ' καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ανδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν· ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασάλᾳ
Λάμβαν'· εἴ τι μοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκᾳ χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φρονίσιν·
Ὅτε παρ' Αλφεῷ σύτο, δέμας
Ακέκμητον ἐν θρόμοισι παρέχων,
Κράτει δ' προσέμιξε δεσπόταν.

Επῳδὸς α'. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα· λάμπει
Δέ οἱ πλέος παρ' εὐάνορι Λυδᾷ
Πέλοπος

Πέλοπος ἀπεικίᾳ· τὸ μεγαθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαρῷ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὰ, ἐλέφανΐι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμῴον.
Ἦ θαύματα πολλὰ
Καί πᾳ τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τ' ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶνΐι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπανΐα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἐσι δ' ἀνδρὶ φάμᾳ
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μέσων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλε, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσας,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις

Ὕπατοι εὐρυτίμας
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα θεντέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε κὴ Γανυμήδης
Ζηνὶ ταῦτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπι-
λες, ἀδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ἔστι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμνον κατὰ μέλη,
Τραπίζαισί τ' ἀμφιδεύεται κρεῶν
Σίθεν διεδάσαντο, κὴ φάγον.

E. β'. K. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι· ἀπίρδεια λέλακχεν
Θαμινὰ κακαγορεῖς. Εἰ δ' δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπια σποποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος ἔτος· ἀλλὰ γὸ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
Ἀταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ παντὸς ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰὲν μερόπων κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶ).

Σ. γ'.

Σ. γ'. K. ιζ.

Εχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τῦτον, ἐμπεδόμοχθον
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσαν· ἀ ϑ ϑεὸν
Ανήρ τις ἔλπεται τι λασί-
μεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.
Τέκνα τροῆκαν υἱὸν
Αθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύπτομον
Αὔθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γθύεαν ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόνησεν γάμον.

Α. γ'. K. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν· ἄλλοι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄτρυτον βαρύκλυτον
Εὐτρίαιναν· ὅδ' αὐτῷ
Πάρ' ποσὶ κεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τίλλεϑ'; πίδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκειον·

Εμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ες Αλιν, πράτα ϑ' πίλασον,
Επεὶ τρεῖς γε κ' δέκ' ἄνδρας ὀλίσας
Ερώνλας, ἀναβάλλε) γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός· ὁ μέγας ϑ' πίνδυ-
νος ἄναλκιν ἐ φῶ-
τα λαμβάνει· ϑανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἀπάνλων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἑτοσὶ
Αθλός γ' ὑποκείσε)· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὡς ἔννεπεν· ἐδ' ἀ-
κρώνλοις ἐφάψατ' ὤν ἔπεσ-
σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Εδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πλεροῖ-
σίν τ' ἀπάμανλας ἵππυς.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάυ βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε ϑ' λαϊγέτας ἓξ
Αρεταῖσι μεμαλότας υἱές.
Νῦν δ' ἐν αἱμακυρίαις
Αγλαΐαισι μέμικλαι,
Αλφεῦ πόρῳ πλιθὲς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξεινοτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ· τὸ ϑ' πλέος

Τηλόθεν

Τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δ', λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Α. δ'. Κ. ιζ'.

Αἴθλων γ' ἕνεκεν· τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχει παν-
τὶ βροτῷ· ἐμὲ δ' στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή· πέποιθα δ' ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πνοαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδε',
Ἔχων τᾶτο πᾶδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν· εἰ δ' μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
Ἐπίκυρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον· ἐμοὶ μὲν ὧν Μοῖσα καρδιαρώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· ἐπ' ἄλλοι-

σι

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔχατον κορυφᾷ βασιλεῦσι· μηκέτι
Πάτλαινε τόρσιον.
Εἴη σέ τε τῦτον
Ὑψῦ χρόνον κατᾶν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλᾶν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,
Ἅρματι.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΑΝαξιφόρμιγγες ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔσασεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δ' τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γενεθλητῆρα ὀπὶ
Δίκαιον ξένον,
Ἐρεισμὰ Ἀκράγαντος,
Εὐνόμων τε πατέρων
Ἄωτον ὀρθόπολιν·

Α. α'.

A. α'. K. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔχον οἴκημα
Ποταμῷ, Σικελίας τ' ἔσαν
Ὄφθαλμὸς· αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλεῖστόν
Τε κῆ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Αλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἑδρα Ολύμπια νέμων,
Αἴθλων τε κορυφάν,
Πόρον τ' Αλφεῷ,
Ιανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρχεαν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

E. α'. K. η'.

Λοιπῷ ῥύει· τῶν δὲ πεπραγμένων,
Εν δίκᾳ τε κῆ παρὰ δίκαν,
Απρίητον εἰδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι ῥύοιτ' ἄν.
Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμαθέν.

Σ. β'. K. ιδ'.

Ὅταν θεῶν μοῖρα πέμπῃ
Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἐπεὶ δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κύραις, ἔπα-
θον αἰ μεγάλα· πένθος

Δὶ

Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
Ατοθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνῷ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λέγουσι δ' ἐν ᾗ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Αλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ινοῖ τετάχθαι τ' ὄ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ητοι
Βροτῶν κέκρι)
Πεῖρας ἔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον ἀμέραν
Οπότε, παῖδ' ἀλίου,
Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ροαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

F. β'. K. η'.

Οὕτω ᾗ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τ' εὔφρονα πότμον,
Θεόρσῳ σὺν ὄλβῳ
Επί τι ᾗ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ ἔ περ ἔκλαινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος,

Συναυλόμφῳ, ἐν ᾧ Πυ-
θῶνι χρηωδὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῦσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γλώσσᾳ ἀρήϊον.
Λάφθη ᾧ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόλοι Πολυνείκα,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμφῳ, Ἀδρασιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐσκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμφ.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναῖ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον· τὸ δ' τυχᾶν,
Περώμφων ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὲν πλεῖστος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε κὴ τῶν.

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀϛροτέραν.

Ε. γ'. Κ. ή'.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέρ[illegible] ἃ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποιναὶς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἁλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάϛᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον ϛ νύκτεσσιν αἰὲ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέϛερον
Ἐθλοὶ νέμον) βίο-
τον, ἃ χθόνα ταρ[illegible]σσον-
τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Καινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἀδακρυν νέμον)
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀπχέονϛι πόνον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

Ψυχὰν,

Ψυχὰν, ἵσταλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνε τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὔραι ἐλίσσουσιν· ἄν-
θεμα δ' ἐν χρυσῷ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκονθι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. ή.

Βυλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυς
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχούσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονθ'·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεκ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ς'. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἀμαχον ἀσφαλῆ πίο-
να. Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Αὖς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀσπά-
νῳ ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων

Χατίζει· σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες ἦ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς,
Ἀκραντα γαρύετον,

A. ε'. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Επεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Αγε, θυμέ· τίνα βάλλομαι
Εκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστὸς
Ἱέντες; ἐπί τοι
Ακράγαντι τανύσας,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεᾶ νόῳ,
Τεκεῖν μήτιν' ἑκατόν
Γε ἑτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ε'. K. η'.

Θήρων. Αλλ' αἶνον ἔβα κόρα
Οὐ δίκᾳ συναντόμενα, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐθλῶν κακοῖς
Εργοις· ἐπὲι ψάμμα ἀριθμὸν ὑπερφευγεν·
Εκεῖνα ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

ΠΙΝΔ.

*ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α'.

†ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Ἅρματι.

Σ. α'. Κ. ιϛ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος ἁ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν πλέανον·
Τᾶς ἀκόει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονᾳ δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·
Καὶ τ' αἰχμᾶτὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Αενάου πυρός· εὖ-
δει δ' ἀνὰ σκάπῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πλέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Α. α'. Κ. ιϛ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀσκόλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἀδὺ κλαΐσρον, κατέχευας· ὁ δ' κνώσσων
Ὑσρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι καταχόμῳ· καὶ γὰρ βιατὰς Ἀρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν

Ἐσχέων

Εσχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι· κῆλα δ' καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοιδᾶ σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

E. α'. K. ιε'.

Ὅσσα δὴ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζων βοὰν
Πιερίδων ἀϊόνα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατονταπάραν[ος]· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτᾷ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάντες
Χιόν[ος] ὀξέας τιθήνα·

Σ. β'. K. ιϛ'.

Τᾶς ἐρευγόνται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀσβόται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισίν μὲν προχέοντι ῥόον καπνῷ
Αἴθωνι· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνὸς ἐρπετὸν

Δεινοτάτης

Δεινοτάτας ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δ' καὶ παρ' ἀν-
των ἀκέσαι,

A. β'. K. ιϛ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δίδες κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· σφωιν δ' χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον πενθᾶ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν ἔη ἀνδάνειν,
Ὅς τᾶτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τᾷ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γέλαν· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέστα νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκᾳ

E. β'. K. ιε'.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
Ἐς πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν ἔρον· ἐοικότα γὰρ
Καὶν τελευτᾷ φερέπονον νό-
σον τυχεῖν· ὁ δ' λόγος
Ταύταις ἐπὶ συμφυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔστεφ στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε πλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε κ' Δάλοι' ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν
Κασταλίαν

Καγαλίαν φιλέων,
Εθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμῳ εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἐκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτείαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ κὴ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ' ἐγὼ κᾶπιον
Αἰνῆσαι μῶμοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσέ τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμῳ δονέων,
Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμευσαθ' ἁπλίας.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν ἕτω κὴ κλεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσαιεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμε-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοιο Θεῶν παλάμαις τιμάν,
Οἵαν ἔτις Ἑλλάνων δρέπα,
Πλέτᾳ σεφάνωμ' ἀγέρωχον· νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκλήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐρατεύθη· σὺν δ' ἀνάκτα μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν· φανεῖ ὃ Λαμνόθεν ἕλ-
κεα ταρόμβων μεταλλάσ-
σοιας ἐλθεῖν

Ε. γ'.

E. γ'. K. ιε'.

Ἥρωας ἀνλιθέας Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνος Δαναοῖς,
Ἀθενεᾶ μεν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ερα), καιρὸν διδύς.
Μοῖσά, κ) πὰρ Δεινομένει πελαδῆσαι
Πάθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' ἐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρ@.
Αγ', ἔπετ' Αἴτνας βασιλεᾶ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. K. ιϛ'.

Τῷ πόλιν κείναν Θεοδμά-
τω σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδ@ ϛάθμας Ἱέρων
Εν νόμοις ἔκλιστε. Θέλοντί ϗ Παμφύλε
Καὶ μὰν Ἡρακλεΐδᾶν ἔκγονοι,
Οχθαις ὕπο Ταϋγέτ@ ναίοντες, αἰ-
ὲὶ μῶσαν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιῦ
Δωριῆς· ἔχον δ' Αμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν πλέ@ ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ις'.

Ζεῦ, τέλει αἰὲ ἢ τοιαύ-
ταν Αμφία παῤ ὕδωρ
Αἶσαν ἀγοῖς ἢ βασιλεῦ-
σιν Δαναΐναν ἴτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν πεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ὀπτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας.

E. δ'. K. ις'.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον
Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν·
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δυλέας· αἰρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
Μιθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μήδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Πὰρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξανθ' ἁμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ε'. Κ. ιϛ'.

Καιρὸν ἐ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συλλανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μέων ἔπε)
Μῶμο· ἀνθρώπων· ἀτὸ γὸ κόρο· ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀσῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλις' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Αλλ' ὅμως, πρέσσων γὸ οἰκιερμῶν φθόνο·,
Μὴ παρίει καλὰ· νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ σρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ ϗ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

Α. ε'. Κ. ιϛ'.

Εἴ τι κ ϗ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρε)
Πὰρ σέθεν· πολλῶν ταμίας
Εσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιτοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ ταρμφῶν,
Εἴτίρ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Εξίει δ' ὥσπιρ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἰσίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, ἐντραπίλοις
Κέρδεσσ'. Οπιθόμβροτον αὖ-
χημα δόξας

Ε. ε'. Κ. ιε'.

Οἷον ἀντιχομφῶν ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ λογίοις ϗ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κρονίσι φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν ϗ ταύρῳ χαλκέῳ παυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παγλᾶ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχον]·
Εὖ ϗ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἆθλων·
Εὖ δ' ἀκέσαι, δευτέρα μοῖ-
ρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐξεύρσῃ, ϗ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκ]·

---

*ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, Ζυγάτηρ Αρη©.
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίσα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδ© ἀῤῥήκτῳ βασιλῆον ἀρχᾶς,
Οφρα κοιρανῆνον ἔχοισα κάρ©
Αγεμονεύῃς,
Σᾷ δ' ὑπὸ σθεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας ϗ πολιᾶς Θαλάσσας
Σφίγγ]· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ασσα λαῶν.
Πάντα ϗ σφάλλων ὁ μέγις© αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,

Σοὶ

Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον ἦρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστευς
Ανδρας ἀϊχματὰς, μεγάλευς, λοχεύεις,
Εὔσαχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς ἅδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχουσα χαίταν,
Ωχράν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τ' ὖν πρὸς αὐτὰν
Εταξε τὼς Ερωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τ' ὖν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ὀξόπιθ' ἐλαύνων,
Ετυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβᾶτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Αφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τ' ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ

Ὁ θὴρ δ' ἔλιξεν ὧδε,
Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, ἢ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώςδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τ' καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τ' εἶχε μηρὸν
Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τύτυς λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτυς κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω θεισσὼς;)
Ερωτικὼς ὀδόντας.
Αἰ δ' ἐχί σοι τάδ' ἀρκᾶ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χέλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Εκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κἀς ὕλαν ἐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Εκαυε τὼς ἴρωτας.

ANA-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

*α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Ὁναρ λέγων προσῆκε.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε κἠφίλευτο.
Τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὤζε Ἀνακρεόντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἆρας
Ἐδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι κἠνῦν
Ἔρωτος ἐ πέπαυμαι.

†β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἅπτου Μούσης,
Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε κἠγελώσας·
Ὁ δ' ἥρως εἰ δύναιτο,
Γράφε κἠνόμους φιλένους.

* ιγ'.

*ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένῳ ἄνδρα ἕκαστον,
Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἕλκος ἔχων
Καρδίῃ, φαιδρῷ προσενείκῃ προσώπῳ,
Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
Ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δ', φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δ', πλουτεῖν ἀδόλως· ἔπειτα
Τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

†ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.
Ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε καὶ Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

TIMO-

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῾ΡΟΔΙΟΥ.

Ὠφελίς γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
Μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
Καὶ χέρνιβα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐσί.

῾ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόξυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λασιήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
Πατέω τ' ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μυρίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λασιήϊον,
Πάντες γόνυ κεκλήκοτες ἐμοὶ, κυνέουσι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

*ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκεις ἔραμαι βίε, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΘΕΝ δ' ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

†ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἴθ' ἦξην οἱοῖός τις
Ἦν ἴκαρος, τὸ σῆθος
Διελόντα γυῶναι, ἔπειτα

Τὸν

*ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετα πολύμοχθε γήρα βροτέῳ,
Θήραμα κάλλιστον βίῳ,
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνος πλῆναι μαλερὸς ἀπάμπαυσας·
Τοῖον ἐπὶ φρεὶ ἔρωτα βάλλας,
Καρτὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσῆ τε πρέσπει ἐν γονίων,
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνε.
Σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Εργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν,
Σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
Αἴας τ' Αΐδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκα φιλίας μορφᾶς
Ὁ Ατρείως ἔπλετο
Αελίῳ χήρωσεν αὐγάς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
Αθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίᾳ σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίᾳ.

FINIS
EXCERPTORUM LYRICORUM.

Analecta Græca Majora.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

Πλὴν ὁπόσα ῥίζεσι κακοὶ σφετίρῃσιν ἀνοίαις·
Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, κ᾽ ἃ φίλα σοι φίλα ἐσίν.
Ὧδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοσας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
Ὡσθ᾽ ἵνα γίνεται πάντων λόγον αἶεν ἐόντα,
Ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
Δύσμοροι, οἵτ᾽ ἀγαθῶν μὴ ἀὲ πεῖσιν τοθίοντες,
Οὔτ᾽ ἰσορρῶσι θεῦ κοινὸν νόμον, ἔντε πλύνσιν,
Ὃν κεν παθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
Αὐτοὶ δ᾽ αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλῆ ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλα,
Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
Οἱ δ᾽ ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι ἠδέϊ κόσμῳ,
Αλλοι δ᾽ εἰς ἄνεσιν, κ᾽ σώματος ἡδία ἔργα,
Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἀναίδεα τῶνδε χρειάων.
Αλλὰ Ζεῦ πάντωρε, πελαινεφὲς, ἀρχικέραυνε,
Ανθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
Ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δ᾽ ἣν κυρῆσαι
Γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
Ὄφρ᾽ ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
Ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπίοικε
Θνητὸν ἐόντ᾽· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
Οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

---

*ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἕοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπουδῇσιν ἀείδειν
Λαΐον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον ἐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ ἀείσομεν, ἢὲ ΛΥΚΑΙΟΝ;
Εν δοιῇ μάλα θυμὸς· ἐπεὶ χρὼς ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ιδαίοισιν ἔν ἄντροις φασὶ χρυσάν,

Ζεῦ,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· τόνδε, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτευξήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῳ Ῥείη τέκεν, ἦχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρη θάμνοισι κατηρεφέα· ἔνθεν ὁ χώρος
Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἐρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ὠδῖσιν ἐπιρρίσγει· ἀλλά οἱ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀτιδαμίης.
Ἔνθα σ' ἐπὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεβήσατο πόλτων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάθων ἀλλ' ἔτυ μάγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μείλιξ γὰ μάλ' εὔυδρος καλέεται
Αὖτις) ἐπὶ τημόσδε, Ῥείη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἣ πολλὰς ἐφύτευθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤαρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ἔχησιν ἀμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω, διερῇ τις ἐόλλος,
Ἰλυὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τε, πολύξιόν τε Μετώπην
Διψαλίος· τὸ γὰ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔπατο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης χαμάδην φάτο πότνια Ῥείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀνσανύσασα δεὴ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πελὺ διίστη,
Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὠνα, τεὸν σπείρωσι, Νίδη δέ σ' ἔθρεψε νομίσσαι
Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτη Νυμφέων, αἳ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ ἠβώσῃ, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε δεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κῆνο Νίδην ἐνόμηνε· τὸ μέν ποθι πελὺ, παρ' αὐτὸ
Καυκώναν πολίεθρον, ὃ Λέπρεον περφάτισαι,

Συμφίρες) Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνυσι Λυκαονίης ἄρπλοιο.
Εὖτε Θεὰς ἀπίλασεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρυσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)
Τετάκει τοι πίσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκᾶνο
Ομφάλιον μετέπατα πέδον καλέυσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ ϗ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναλο
Δικλαῖαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήσεα
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ ϗ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γένλο γὸ ὀξαπιναῖα Παναρέϊδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλέεσι Πάναπρα.
Οὔλα ϗ Κρῆτές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσανλο
Τεύχεα πεπληγονῖες, ἵνα Κρόνος ἔασιν ἠχὴν
Ασπίδος ἐσαΐοι, κὴ μὴ σέο κυρίζοιλος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, ὠράνις Ζεῦ·
Οξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἵκλοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι κὴ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ὁπαδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' ἐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δώματα νᾶσαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' ὐλύμπῳ τε κὴ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὅς μάλα μὴ νεπίηλος; ἐπ' ἰσαίη γὸ ἔοικε
Πήλαϗ· τὰ ϗ τόσσον ὅσον διὰ πλέῖον ἔχυσι·
Ψευδοίμην ἀΐονλος ἃ κεν πεπίθοιεν ἀκυήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα ϗ χειρῶν,
Σή τε βίη, τό τε Κάρλος, ὃ κὴ πίλας ἔσαο δίφρε.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπέροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρλατον· ἐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμες, ἐκ ἄνδρα σακέσπαλον, ἐ μὲν ἀοιδόν·
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἀνλιαρῆκας,

Αλλα

Αλλα μίλαν ἑτέροισι· σὺ δ' ὄξίλεο πολιάρχυς
Αὐτὲς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρίτης, ὧν πάπ̃α· τί δ' ἐ κρατέοντος ὑπ' ἰχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὐδάομεν Ηφαίστοιο,
Τευχησὰς δ' Αρηος, ἐπακτῆρας ϗ Χιτώνης
Αρτέμιδος, Φοίβε δὲ, λύρης εὖ ἀϐότας οἴμυς·
Εκ ϗ Διὸς βασιλῆες· ἐπὲ Διὸς ὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφε τεὴν ἐρίναο λῆξιν·
Δῶκας ϗ πολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ακρης ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνυσιν.
Εν ϗ ῥυηφενίην ἔϐαλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλις ὄλϐον·
Πᾶσι μὰκ, ὐ μάλα δ' ἴσον· ἴοικε ϗ τεπμήραϖ
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὸ εὐρὺ βίϐηκεν.
Ἐσπέριος κᾶνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
Οἱ ϗ, τὰ μὲν πλαῶνι· τὰ δ' ὐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλυσας, ἐνέκλασσας ϗ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη παναπέρλατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔρματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γρύετ', ἐκ ἔσαι· τίς κεν Διὸς ἔρματ' ἀείσε;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρείην τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλϐος ἐπίσαϖ ἄνδρα ἀέξαν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδε δ' ἀρετήν τε ϗ ὄλϐον.

ΕΙΣ

*ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

*Ὄσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἴξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρθι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἰσάκεσσα, κὴ ἀ θεὸς εὔτυκος ἔρπα·
Σεῦθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σεῦθε Πελασγιάδες.
Οὔ τοκ' Αθαναία μεγάλως ἀτενίψατο πάχας,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅπα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηθυέων·
Αλλὰ πολὺ τράτισον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ωκεανῶ
Ἰδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἰφοίβασεν ἢ παλάτα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ω ἴτ' Αχαιϊάδες, κὴ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγων αἶσι φθόγγον ὑπαξονίαν)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰ Αθαναίαι χρίματα μικτὰ φιλᾶ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ πήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾳ Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, ἀδὲ Σιμοῦντος
Εβλεψε δίναν ἐς ἀμφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις ἢ ἀμυγέα χαλκὸν ἰλαΐσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἃ ἢ, δὶς ἐξήκοντα ἀμαρτείξασα ἀμώλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀσίρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
Ω κᾶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνίδραμε, πρωΐιον οἷαν
Ἢ ῥόδον, ἢ σίδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

Τῷ

Τῷ κ᾽ νῦν ἄρσειν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
Ὦ Κάστωρ, ᾧ κ᾽ χρίεν Ἡρακλέης.
Οἵσετε κ᾽ λίνα οἱ ταλχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίτας
Πίξῃ, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἐξιθ᾽ Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἵλα,
Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀτρεϊδᾶν.
Ὦ θάνα, φέρεν κ᾽ ἀ Διομήδεος ἀσπὶς,
Ὡς ἔθεν Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῖν πεχαρισμένος ἱρεύς.
Ὅς πόκα βωλευτὸν γνὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάσδοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤχετ᾽ ἔχων, Κρᾶνον δ᾽ εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρᾶνον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀποῤῥώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, ἃς νῦν ὤνομα Παλλατίδες.
Ἐξιθ᾽ Ἀθαναία περσέπολι, χρυσειοπήληξ,
Ἵππων κ᾽ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ᾽ ἀπὸ πρανᾶν, μηδ᾽ ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς πάλπιδας ἐς Φυσάδειαν
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε κ᾽ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἤξει φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ θάνᾳ τὸ λουτρὸν ἄγων καλόν· ἀλλὰ Πελασγὲς,
Φράσδεο μὴ ἐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τῶργος ἰσοψεφὲς τοῦτο πανυσάτιον.
Πόττι᾽ Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μίσφα δ᾽ ἐγών τι
Ταῖσδ᾽ ἰρίων· μῦθος δ᾽ ἐκ ἐμὸς, ἀλλ᾽ ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναίᾳ νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβας
Πηλύ τι κ᾽ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, κ᾽ ἔ ποκα χωρὶς ἔγειλο·
Ἀλλὰ κ᾽ ἀρχαίων εὖτ᾽ ἐπὶ Θεσπιέων,

Δωσῶ κ᾽ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον·
Καὶ μόνῳ, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγησίλᾳ.
Ὡς φαμένα κατέπευσε· τὸ δ᾽ ἐκλύες, ᾧ κ᾽ ὀπύσῃ
Παλλάς· ἐπὶ μοῦνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ᾽ ἔτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς ἐκ ὀπύεα
Ψεύδεα· [μηδ᾽ ἀτελῆ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ἔρχεσ᾽ Ἀθαναίη νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεϊ,
Σύν τ᾽ εὐαγορίᾳ, σύν τ᾽ εὐφρασι, σύν τ᾽ ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεὰ, κάθευ δ᾽ Ἀργεῖ Ἰναχίῳ.
Χαῖρε κ᾽ ἐλελάϊσα, κ᾽ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ἵππως, κ᾽ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

II.

*SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene conſilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ.
Hor. Od. III. 4. 41.

†MIMNERMOY ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς ἦ βίος, τί ἦ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, ἠδὲ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Ἀιὲὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος ἦ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

II.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει τολυάνθεμος ὥρη
Ἠρος, ὅτ' ἀψ αὐγὴ αὔξεται ἠελίου,
Τῷ ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,

Οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες ϑ' παρεσήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
Ἡ δ' ἑτέρη ϑανάτοιο· μίννυϑα ϑ' γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα δὴ τεϑνάναι βέλτιον, ἢ βιοτός.
Πολλὰ γὰρ ἐν ϑυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ὀϊδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
Ἄλλος νοῦσον ἔχει ϑυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν
Ἀνϑρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἶ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
Ἐξηκονταέτη μοῖρα κίχοι ϑανάτου.

V.

Δειλοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

*ΣΟ-

*ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Ἴσον τοι πλυτεῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐσι
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρε πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεσι,
Γαςρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,
Παιδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκῃ
Ὥρη, σὺν δ' ἤθη γίνεται ἁρμοδία,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ ἀδεώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων ἀδὲς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδὺς θάνατον φύγοι, ἀδὲ βαρείας
Νέσες, ἀδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

II.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι.
Τὺς δ' ἑτέρυς ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ ὃ γλύκιον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνᾶ, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ ὃ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐσὶν ἄριςος
Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχυσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμε μεμνημένον εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γλυκέην.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ ὃ νῦν κε γλῶσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριςος,
Ὀκτὼ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα κε δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύνα μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτῆ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ

Τῇ δεκάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσα θεὸς ἔπλετ' ἐνιαυτὸς,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἰὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων ἥ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὅλλυται· εἰς ἓ μοναρχὴ
Δήμου ἄϊδρις ἰὼν δυσοσύνην ἔπεσε.

IV.

Πρὸς Μίμνερμον ἐπόνλα,

ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Αλλ' εἴ μοι καὶν νῦν ἔτι πάσεαι, ἔξελε τῦτο·
Μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην.
Καὶ μεταποίησον λιγέως ταδὶ, ὧδε δ' ἄειδε·

ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Μηδ' ἐμοὶ ἄπλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ μὲν πλεῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Αλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς ἐ μεμψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

*ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

Οὐδεν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἐν ᾧ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παῦροί μιν θνητῶν ἴασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐξαπίθενθο· πάρεσι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ἀνδρῶν ἥ τε νέων ϛήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὅφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεϛα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηραϛέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἐξ ἥβης ᾗ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν πλῆθι χαριζόμενος.

II.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκλυτος
Πάντων, ὅσ' ἐϛὶ, κοὐ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νῶϊ δ' ἐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
Ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
Ὅτως ἕκαϛον ἐκτελευτήϛει θεός.
Ἐλπὶς δ' πάντας καπιπεθέη τρέφει
Ἀτρεκέον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἠμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νίωτα δ' οὐδὲς ὅϛις ἐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε καὶ γαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει δ' ἐπ μὲν γῆρας ἄζηλον λαὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηϛι· τοὺς δ' δύϛηνοι νόϛοι

Φθάρυσι

Φθάρυσι θνητῶν· τὰς δ' Ἄρει δεδμημένας
Πέμπει μελαίνης Ἅιδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι·
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν·
Οἱ δ' ἀσχόνην ἥψαντο δυσήνῳ μόρῳ,
Καὶ τάρβετοι λέπουσιν ἠλίῳ φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' ἐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφρασοι δύαι,
Καὶ πήματ' εἰσίν· ἃ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμι, ἐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς ἐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λήιζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, ἐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

*ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄσχις ἐγγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
Πράέσι δ' εἶπε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν ἴστως ἴσθι· κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, καὶ λαγνείης τε,
Καὶ θυμῷ· πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν·

Εἶτα

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Αλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κλᾶῃς φίλα, ἄλλοτ' ὀλέσσαι
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ἤν ἂν μοῖραν ἕλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκλα·
Ιᾶῃς ᾗ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε ᾗ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε κὴ ἐσθλοὶ
Προσπίκλωσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεᾶῃ σαυτόν· ψευδὸς δ' ἦν περ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεσθῶ.
Μηδὲς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐσι·
Βελεύου ᾗ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέλῃ).
Δειλῶ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρῆσσε ᾗ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίσασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεὼν, κὴ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τ' περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Αλλὰ ποτῶ τε μέτρον, κὴ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεᾶῃ· μέτρον ᾗ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.
Εἰθίζου ᾗ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε ᾗ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι ᾗ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· κὴ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ὀκνηλήσσεο· χρηστὰ ᾗ, τέρπου.

Ταῦτα πόνα, ταῦτ' ἐπιμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε
Ταῦτά σε ἡ θέμις ἀρετῆς ἐς ἴχνια θήσει.
Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέραν ψυχᾶ παραδόντα τετραχίδυν
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεσῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δ' κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύνασιν, ἥ τε ἔκαστα διέρχεϊ. ἥ τε κρατεῖ·
Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ πάντος ὁμοίην,
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων ἐν ἐσορῶσιν
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δ' κακῶν παῦροι συνίασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δ' κύλινδροι
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπέρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυσσὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν ἐ δεῖ προσάγειν, ἔπονται δ' φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν με κακῶν λύσειας ἄπαντας,
Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐσὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δέπνυσιν ἕκαστα.
Ὧν ἔ σοί τι μέτεσι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δ' πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' ἔρχε βροτῶν, ὧν ἔπομαι, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, ἃ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην σήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

*ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Η πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμφω.

Κρεὶσσ μὲν γὰρ ὄνες διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγλωίας· καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι· γῆμαι δ' κακὴν κακὸς ὁ μελεδαίνα
Εθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄποιτις
Πλουσίου· ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀνὶ' ἀγαθόν.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀσσῶν
Μαυρούσσας· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς,
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἶκος ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ενδοξον κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Εὐνάειν, ἢ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Ὅσις τοι δοκέει τ' πλησίον ἴδμεναι ἐδὲν,
Αλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόος βεβλαμμένος ἐσθλῶν.
Ισως γὰρ πάντες ποικίλ' ὀπιζόμεθα.

Οἱ κακοὶ ὁ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Αλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Εργα τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὔβριν,
Ελπόμενοι κέρδος πάντα λέγειν ἕτυμα.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμὸς κορος ὤλεσεν ἤδη
Ανδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἔστ' ἔσσεται, ὅστε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδα.

Ἐστὶ τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐσπαταχεῖσθαι
Τεθνεώς· ἀλλά τι μοι ζωὸν ἐφύοιτ' ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον σῶμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

---

†ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φαιδία,
Ἁπαλὰ τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
Ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τὰς ἀρνεμόνας
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλὰς ποιεῖν.

---

‡ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡεῖς γὰρ μόνας κρατῆρας ἐσπεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον

Ἔρωτος·

Ερωτ῀ ἡδονῆς τε· ἓ τρίτον δ' ὕπνε,
Ὃν ἀσπιόνῖες οἱ σοφοὶ πεπλημένοι
Οἴκαδε βαδίζεσ'· ὁ ᾗ τέταρ῀ ἐκ ἔτι
Ἡμέτερος ἐς', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ ᾗ πέμπ῀ος, βοῆς·
Ἑπ῀ ᾗ κώμων· ἕβδομ῀ δ' ὑποπίων·
Ογδο῀ ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔνατ῀ χολῆς·
Δέκατ῀ ᾗ μανίας, ὥσε κ᾽ βάλλειν ποιᾶν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀῖγεῖον χυθεὶς
Ὑποσπελίζει ῥᾷσα τὺς πεπωκότας.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

ΑΝὴρ δίκαιός ἐσιν, ἐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Αλλ' ὅσις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βέλεται.
Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχετο,
Αλλ' ὅς τὰ μεγάλα παρ῀ρεῖ μὴ λαμβάνων,
Εχειν δυνάμεν῀ κ᾽ κρατεῖν ἀζημίας.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάν῀α Δ῀ατηρεῖ μόνον,
Αλλ' ὅσις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκα῀, κ᾽ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἥδιον ἐδὲν, ἐδὲ μυσικώτερον
Ες', ἢ δύναῦ λοιδορέμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορέμεν῀
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

III.

Πάν῀ ἐσὶν εὑρεῖν, ἐὰν μὴ ἓ πόνον
Φεύγῃ τις, ὅς πρόσεσι τοῖς ζητεμένοις.

IV.

IV.

Πολὺ μᾶζον ἐϛι τᾦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ὑπισχνουμένοις
Δᾶν τ' κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Εϛὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον ϛ τὺς ἰατρὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐϛρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· ἂν δ' ἐπὰν πλαίσωσί τι,
Αὐτὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' ἂν ἄλλων τότε.
Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν κ᾽ τὸ θεωρεῖν ἓϛ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κᾂν δύ' ἅπτη συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' ἅπτη πολλὰ, κ᾽ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον ϛ τῦδε τ' Ὁμηρον λάβε.
Οὕτω γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφας,
Αλλ' ὁδὶ ἂϛ Ὁμηρον ἅρηκεν μακρόν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ κράτιϛόν ἐϛι τἀληθῆ λέγειν
Εν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεῖγνῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖϛον μέρος.

II.

II.

Μὴ τῦτο βλέψῃς, ἀ νεώτερ☉ λέγω,
Αλλ' ἀ φρονέντων τὰς λόγας ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὁσις ἢ διαβολαῖσι πάθεται ταχὺ,
Η τοι πονηρὸς αὐτός ἐσι τὰς τρόπας,
Η παιδάπασι παιδαρίᾳ γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτισός ἐσ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὁσις ἀδικεῖᾷ πλεῖσ' ἐπίσαται βροτῶν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

ΕΙ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάσης ἡμέρας
Αλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν ἐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν ἢ πρότερόν γε τῦ πόνε τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑσερῦμεν τἀγαθῦ.

---

†ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ὅπλον μέγισόν ἐσιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρησὸς θέλε.
Ανθρωπ☉· ἱκανὴ πρόφασις ἐς τὸ δυσυχεῖν.
Ὑπερ σεαυτῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτῦ λέγε.

Τῶν

IV.

Πολὺ μεῖζον ἐϛι τῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ὑπομενομένοις
Δεῖν τ' κακῶς ἔχονλα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄνλα ῥᾴδιον παραινέσαι
Εϛὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον ϛ τὺς ἰατρὺς οἶδ' ἐγὼ
Υπὲρ ἐλπρατείας τοῖς νοσῦσιν εὖ σφόδρα
Πάνλας λαλῦνλας· εἶτ' ἐκὰν πλαίσωσί τι,
Αὐτὺς ποιῦνλας πάνθ', ὅσ' ἂν ἕων τότε.
Ετερον τό τ' ἀλγεῖν κ τὸ θεωρεῖν ἓϛ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγονλα τῶν δεόνλων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' ἔπη συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγονλα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' ἕπη πολλὰ, κ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον ϛ τῦδε τ' Ὅμηρον λάβε.
Οὕτω γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφα,
Αλλ' ὁδὲ εἰς Ὅμηρον ἔρηκεν μακρόν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ πράτιϛόν ἐϛι τἀληθῆ λέγειν
Εν παιδὶ καιρῷ· τῦτ' ἐγὼ παρεϛγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖϛον μέρος.

II.

II.

Μὴ τῦτο βλέψῃς, ἀ νεώτερ☉ λέγω,
Αλλ' ἀ φρονέντων τὰς λόγας ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅσις ἢ διαβολαῖσι πάθεται ταχὺ,
Η τοι πονηρὸς αὐτός ἐσι τὰς τρόπας,
Η παντάπασι παιδαρίᾳ γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτισός ἐς' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅσις ἀδικεῖ☽ πλεῖς' ἐπίσαται βροτῶν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

ΕΙ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάσης ἡμέρας
Αλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν ἀὸὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν ἢ πρότερόν γε τῦ πόνυ τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑσερῦμεν τἀγαθῦ.

---

†ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ὅπλον μέγισόν ἐσιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρησὸς θέλε.
Ανθρωπ☉ ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυσυχεῖν.
Ὑπερ σεαυτῦ μὴ φράσης ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτῦ λέγε.

Τῶν

IV.

Πολὺ μεῖζον ἐστι τῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς βλεπομένοις
Δεῖν τ' κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Εστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον δ τὺς ἰατρὺς οἶδ' ἐγὼ
Υπὲρ ἐξουσίας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· ἂν δ' ἐκὼν παίσωσί τι,
Αὐτὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' ἂν ἕων τότε.
Ετερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔξ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὺ' ἔπη συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' ἕπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δ τῦδε τ' Ὅμηρον λάβε.
Οὕτω γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφας,
Αλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον ἔρηκεν μακρόν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ πράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
Εν παντὶ καιρῷ· τῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

II.

Μὴ τῦτο βλέψῃς, ἀ νεώτερ© λέγω,
Αλλ' ἀ φρονίμων τὰς λόγες ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅσις ἢ διαβολαῖσι πάθεται ταχὺ,
Η τοι πονηρὸς αὐτός ἐσι τὰς τρόπες,
Η παντάπασι παιδαρίε γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτισός ἐς' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅσις ἀδικεῖαζ πλεῖς' ἐπίσαται βροτῶν.

---

*ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

ΕΙ τοῖς μεθυσκομβίοις ἑκάσης ἡμέρας
Αλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν ἀὸὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν ἢ πρότερόν γε τῦ πόνε τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑστερῦμεν τἀγαθῦ.

---

†ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ὅπλον μέγισόν ἐσιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρησὸς θέλε.
Ανθρωπ© ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυσυχεῖν.
Ὑπερ σεαυτῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτῦ λέγε.

Τῶν

Τῶν εὐτυχούντων πάντες ἐσὶ συγγνωσῆς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐσιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς τό σ' εἰπεῖν πολλὰ κ̀ τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βέλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Βέλτιον δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἰσῶς μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν χρεῶν ᾖς βίῳ.
Μέμνητο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς παντάχῃ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ ῆ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκαταφρόνητόν ἐσι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτῷ πλεῖον ἡδὺς ἡδένα.
Μόχθων ἀνάγκη τὰς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ὀλιγωρίας δῆλα πάντα γίγνεται.
Οὐδὰς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ ῆ ποιεῖς βλέπει.

III.

III.

*EPIGRAMMATA.

[Ex Anal. Vet. Poet. Gr. Edit. Brunck. Argent. III tom. 8vo.]

Sed tamen et parvæ nonnulla eſt gratia Muſæ.
Mart. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαυκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τιλιυτήσασαν.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δ' ἁρέρτων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τῦτο λίγοις Αΐδᾳ·
Βασκανος ἐσσ' Αιδα· τὰ δέ τοι καλά μιν ποθορῶνλι
Ωμοτάταν Βαυκῆς ἀγγελίονλι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἅς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾷδ' ἐπὶ παδιςὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς,
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναις γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ες θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. 8

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ κ' τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βέλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Βέλτιστ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἰσῶς μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν χρεὼν ᾖς βίᾳ.
Μέμνητο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς παντάχ' γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ ζ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκατάφρονητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτῷ πλεῖον οὐδὲν οὐδένα.
Μόχθων ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ὀπωρελείας δῆλα πάντα γίγνεται.
Οὐδὰς ὁ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὁ δ' ποιεῖς βλέπει.

III.

III.

*EPIGRAMMATA.

[Ex Anal. Vet. Poet. Gr. Edit. Brunck. Argent. III tom. 8vo.]

Sed tamen et parvæ nonnulla eſt gratia Muſæ.
Mart. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαυκίδα τὴν νύμφην ὑ τῷ θαλάμῳ τιλιυτήσασαν.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν ϑ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τῦτο λέγοις Αἴδᾳ·
Βασκανος εσσ' Αιδα· τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶνϛι
Ωμοτάταν Βαυκῦς ἀγγελέονϛι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἅς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾷδ' ἐπὶ παδεϛὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς,
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ες θρήνων γοερὸν φθέϊμα μεθηρμόσαο. 8

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ανδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτῷ
Ἱππίᾳ Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
Ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' ἔσσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νῦν ἐς ἀταθαλίην.

II.

Πραξιτέλης ὃν ἔπαχε διηκρίβωσεν Ερωτα
Εξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο δίδυς ἐμέ· φίλτρα δ' τίκτω
Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρεμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὰς ἐκπροχέων πλοκάμους,
Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδα, ἥ τε φιλορρώξ
Αμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἴνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
Ησκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἣ σοφὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἢ τ' ἐρασῶν
Εσμον ἐνὶ προθύροις Λαΐς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσ
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος ἃ δύναμαι.

II.

II.

Αἱ Χάριτες τέμψός τι λαβεῖν, ὅπερ ἐχὶ πεσεῖν,
Ζητῆσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνες.

III.

Ναυηγῷ τάφος ἁμί· ὁ δ' ἀνλίον ἐσὶ γεωργῷ
Ὡς ἀλὶ κ᾽ γαίη ξυνὸς ὕπες Ἀΐδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
Ἡδονῆ, αἰχίσως κεραμένα πλοκάμως,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἅπασιν
Ἀ κακόφρων Τέρψις πρέσσον ἐμῦ κέκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης ἦτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν ὃ τεθνηκὼς
Ισον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο ϖεπλέον ἰλύος ὧδε
Τῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίης·
Αλλὰ μολὼν μάλα τοῦθον ὑπὲρ δαμαλήβατον ἄκραν,
Κᾶσί γε πὰρ κείνᾳ τοιμενίᾳ πίτυϊ,
Εὑρήσεις κελαρύζον ἐϋκρήνε διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τὲς ἁπαλὲς πάλας ἔδαψε κλάδες.

Τῷ δ' ἕπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κᾶρε, κάκιστε,
Γναθμοῖς ἡμίτεφον κλῆμα τὸ καρτόφορον·
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος ἔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσσον ὀπισπάσαί σοι, τράγε, θυμὸν ἔχῃ.

III.

Ὁλκάδα τὴν μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἄλλα μετρήσασαν,
Ἐν χθονὶ, τῇ πτύκας ἀς ἐμὲ καραμίνῃ,
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὶ γεναμίνην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἄ δάλαμε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, ἃ καταταξᾶς
Δάκρυσι διγλήνως ἅπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἃ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἄδαν·
Τραχὺς γὰ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δ' κύνες κλαίγεύνλι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Οσίων ἀδὲ τέφρα λέπεται οἰχομένας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνάτκαν μὴ λέγε τὺς ἀγαθύς.

II.

α Σύνομος ἦν ὁ ξᾶνος, ὁ κ' σίχος ἃ μακρὰ λέξω·
Θῆρις Αρισαίυ Κρὴς ὑπ' ἐμοί· β δολιχόν·

III.

Εἶπας Ἥλις χαῖρε Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλᾶ τέχεος ἐς Αἴδην,
Αξιον ἔτι παθὼν θανάτυ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν, τὸ περὶ ψυχᾶς, γράμμ' ἀναλεξάμενος.

ΗΔΥ-

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελὴς Βάκχε, καὶ λυσιμελὴς Ἀφροδίτης
Γενῆται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάρη.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἦλυθεν ἄνδρας,
Ἕπλὰ πρὸς Ἀργαίων τραύματα δεξάμενος,
Δακνὺς ἀνδία πάλα· τὰ αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
Θὲς ἐπὶ πυρκαϊᾶς Τύννιχος ἅπτε τάδε·
Δαλοὶ πλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραβάλα νόμας Δαμάτριον ἔκλανε μάτηρ,
Ἃ Λακεδαιμονία τ' Λακεδαιμόνιον·
Θηκλὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, ἅπτεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ὑπερύκνα', οἷα Λάκαινα γυνά.
Ἐρρὲ κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, ἃ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι,
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' Ἅδαν,
Ἐρρέ· τὸν ἃ Σπάρτας ἄξιον, ἃ σ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τῦτο, Φιλαινὶ, λίην ὑπήνιον ἔσω.
Εἰ μὴ πρὸς Νέλῳ γῆς μοιρίης ἔτυχες,
Ἀλλά σ' Ἐλευθέρνης ὅδ' ἔχει τάφος· ἐσὶ γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ANTI-

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

II.

Πλῆτος Ἀρισείδη δάμαλις μία, ἣ τριχόμαλλος
Ἦν οἷς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἡμέροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκλαγε δ' ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν· πενίης ὤλετο βουκόλιον.
Πηοδέτω δ' ὅ γ' ἰμάντι καὶ αὐχένος ἄμμα λυγώσας,
Οἰκῆος ἀμυκητῷ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

III.

Ὅ πρὶν ἐγὼ ἣ ψῆρα, ἣ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος, ὑψιπετῆ Βισονίαν γέρανον,
Ῥινῦ χερμασῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πλανῶν ἔργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τὶς ἀτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τ' ἐκ ῥιζῶν πικρὸν ἐνεῖσα χόλον
Ἠελίῳ χήρωσεν· ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων
Τὰν ποσὶν ἐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· ἣ γὰρ ὄθ' ἡμᾶς
Ὀλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποπτοπόρευν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.

Ex

Ἐκ δ' ὕδατος τ' παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ,
Σκεπλομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' ἐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γένων
Ματρὸς κοιμαθὲς τ' βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Εὔφορμοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
Πλεῖτε, παλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ἢν πε ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τῆτ' ἔπος ἀγγείλαθε· Καλὴ νυὲ, σός με κομίζει
Ἵμερος ἐ ναύταν, ποσσὶ δ' πεζοπόρον.
Εἰ γὰρ τῆτ' ἔποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα κ' Ζεὺς
Οὔριος ὑμετέρας πνεύσε᾽ ἐς ὀθόνας.

II.

Δάκρυά σοι κ' νέρθε διὰ χθονὸς Ἡλιοδώρα
Δωρεῖμαι, ςοργᾶς λείψανον ἐς Ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Στένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γδ, οἰκτρὰ φίλαν σε κ' ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἲ αἲ, τῆ τὸ πόθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἥρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γνεῖμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναςκάλισαι.

III.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ὑπνυμφίδιον Κλεαρίςα
Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Ἀςὶ

Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπὶ ἐφράσσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἦξω δ' αὐτίκα κε κ᾽ ἐς ἀξίρας· ᾧ γὰρ ἐπίχον
Μᾶζον ἐμὸν, μέαν ὐδ' ὅσον Αἰγιόχυ.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χάματι πόνος ἄγαν θρασὺς, ὐδὲ γαλήνης
Αργῆς ἠσπασάμην τὴν πολυπενεμίην.
Αἱ μεσότητες ἄριστοι, ὅτη δέ γε πράξιες ἀνδρῶν·
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τᾶρτιον ἠσπασάμην.
Τῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
Εἰσὶ τινὲς πρηῆς κ᾽ βιότυ Ζέφυροι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Αλκων ὁλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
Αθρήσας, δεξῇ τόξον ἐκαμψε χερί·
Θηρὸς δ' ἐκ ἀφάμαρτε· διὰ σόματος γὸ ὀϊστὸς
Ηϊξεν, τυτθῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφυς.
Παυσάμενος κ᾽ φόνοιο, παρὰ δρυῖ τῇδε φαρέτρην,
Σῆμα κ᾽ ὐτυχίης θῆκε κ᾽ ὐσοχίης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, κ᾽ χλαῖνα, κ᾽ ὕδατι πιληθεῖσα
Μᾶζα, κ᾽ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐραδομένη,
Καὶ δίπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μίτρα βίοιο
Αρκια· κὴν τύτοις ἦν τι φρονιστότερον.
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
Εἶπε· Τί κ᾽ σὲ μάτην, ὄρφνον, ἠχθοφόρυν;

II.

Α καλὸν, αὐτοσόητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
πσοι χαρῶν, αὐτοπαγᾶς θαλάμαι,

Προίκι-

Προίκι© ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, ἠχὶ μακίλλας,
Οὐ βοὸς, ἐ γαμψῶν δευομίνα δρεπάνων,
Γαυλῷ ϑ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μίλισσα
Πηγάζει σκήπτους δαψιλὶς ἐξ ὀλίγυ.
Χαίροις' εὐαγίης, ϰ ἐν ἄνθισι τοιμαίνεϑι,
Αἰθερίῃ πῆναὶ νικλαρος ἐργάτιδες.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάνλιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητᾶτε πίλευϑον,
Ἐρροιτ' ἀκαμὴς ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμίας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικλε,
Τλήμονας, ἐδ' ἰδίην ἐδότας ἀκλειῆν.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τίρπα μόνον, ἐ κατίχα ϑ,
Ὡς ἄτιρ ἀλκίσρυ νηχόμενον δίλφαρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρῶποι δάλης, ὅτε πίνομεν· ἢν ϑ χρόηται
Ὄρφρος, ἐπ' ἀλλήλυς ϑῆρις ἐγειρόμεϑα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδένι μηδὲν ὀφάλων·
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅσις ἄπαις.
Ἢν ϑ μανὲὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσϑι· μάτην δ' Ἐπίκυρον ἴασον
Πῇ τὸ κενὸν ζητᾶν, ϰ τίνες αἱ μονάδες.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ Φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγῷ
Ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρεισομένη,
Λαθριδίῃ Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνῷ
Πῶμα, κυκλωπάην πλησομένη πύλιπα·
Πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς ἅ παλαιὴ
Νηῦς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
Λάϊνον, οἰνηρῶν γάστονα θαλοκτίδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Οὐκ ἴοθ' ὅτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχεσαν
Βέλεσ' ἔχαν, φρονίμοις ὄμμασι πεθόμενος·
Αλλ' ὅσις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τὰς κρίναν εἶδος ὀπωπαμένας.

II.

Ηράθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἦ ῥ' πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τέκνομα πυνθάνεται·
Τίς; πόθεν ἐς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μόλις εἶπας
Τοῦτ' ἔπος, Ὡς ἀδεὶς ἀδὲν ἔχοντι φίλος.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μετὰ θηλάζοντα.

Ἔλπε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν ἐπέτι μαζὸν ἀμέλξας,
Ἔλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·

Ἤδη

Ηδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα κ᾽ ἐν Αἴδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μὲν ἀπόπλα λέγῃς με κακῶς, ἐδὲν ἀδικεῖς με·
Αι᾽ δ᾽ παρόπλα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν κάμες· ἀλλ᾽ ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω κ᾽ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Εν πᾶσιν μεθύουσιν Ακίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τἔνεκα κ᾽ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλεὴς Αἴδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
Αλλά με μὴ κλαίοις· κ᾽ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, κ᾽ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δ᾽ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

IV.

Ανθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας.
Οὐ λήσεις δ᾽ θεὺς, ἐδὲ λογιζόμενος.

V.

V.

Πλοῦτ' ὁ τ' ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Παυὶ φιλοστήλυγι, καὶ ἐρεσφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἀμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφρόνισι Μάρκος
Μηδὲν ἐλὼν, αὐτὸς τὰς κύνας ἐκρέμασε.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐτρίω.

IV.

Τῷ λιθίνῳ Διὸς ἐχθὲς ὁ πλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτεῖν ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Μακροτέρῳ σαυρῷ σαυρούμενον ἄλλον ἑαυτῷ
Ὁ φθονερὸς Διοφῶν εἶδε, καὶ ἐτάκη.

VII.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

VIII.

VIII.

Τὰς καταλέψαλας γλυκερὸν φάος ἐκέτι θρηνῶ,
Τὰς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶλας ἀεὶ θανάτυ.

IX.

Μάλνον, ὅτ' εἰς Αἴδην κατέβη, τρομέων Αϊδωνεὺς
Εἶπεν· Ανασήσων ἦλυθε καὶ νέκυας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Αττικὰ ῥήματα πέπλε,
Εὐζήλως ἐσὶν καὶ φρονίμως μελετᾷν.
Οὐδὲ γὰ εἰ πάρκαρε, καὶ εἰ κοναβᾶ, τό τε σίζα,
Καὶ κελάρυζε λέγες, εὐθὺς Ὅμηρος ἔση.
Νῦν ὑποκεᾶζ δεῖ, τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥσε νοεῖν ἃ λέγες.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ολυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσει ἀσφαλέως.
Χὠ μάντις, Πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνα, τῇ ἢ θέρες ἀνάγυ.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε κἀῶδε,
Αν μὴ παρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κώφη κόνις, οἰκίδιε Νέαρχε,
Οφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύνα τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσαι,
Τῆς ῥινὸς γὰ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.

Οὐδὲ

Οὐδὲ λίγα ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ ἐὰν παρῇ· ἐ γὸ ἀκύα
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ ϛ ἀκοῆς ἀπέχα.

ῬΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχας Ἥρης, Μελίτη, τὰς χἔρας Αθήνης,
Τὺς μαζὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ ϛ Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅσις ἀκύα·
Ἡμίθιος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐϛίν· ἔχα δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν Θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν Θανάτῳ.

II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἶθε ϗ μήτε γυνὴ, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως κ᾽ σβέννυται· ἡ ϗ γυνὴ πῦρ
Ασβεϛον, φλογερὸν, πάνϛοτ' ἀναπτόμενον.

III.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, κ᾽ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Εκ γὸ ϛ Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης Θάνατοι.
Ιλιὰς ἦν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐϛὶ γυναικός.
Αὐτὰρ Οδυσσείη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάνϛα μὲν οἶδα, λέγας· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχας.
Γευόμφος πάνϛων ὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

V.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λογον ἐξηρύκων, ὡς πάθος αἰσχρότατον.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, μὴ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ελπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν ἃ ἀπάτης· ἦλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίη δ' συνοικῶ.
Υβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε· πάντα δανάζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλέης δίζεσθε δόμους, λῃστορες, ἄλλως·
Τοῖσδε γάρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης ὁ ῥινός· ἐπὶ τὴν ῥῖνα λέγουσες
Ἑρμοκράτες, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Στεύδων ἐ φιλίᾳ με μαθεῖν ἰυῶπις Ερευθὼ,
Πάραζον παιδίην πλάσματι περδαλίφ.
Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μίμνε δ' κύρη
Αρλιτος, ἡμετέρῳ μνῆσιν ἔχουσα πόθῳ.
Ἡ δ' μέγ' ἐσονάχησε κ' ἤλατο, κ' τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, κ' ἐυπλόκλῳ βόστρυν ἔρηξε κόμης,
Καί με μθύων ἐπέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπαθὴς
Ομματι θρυπλομθύῳ συπατέιμυσα μένων.
Ολβιος ἐς πόθον ἐμί· τὸ γὸ μθύσιμον ἀνύσαις
Πάντων, ἐς μεγάλην τῦτο δέδωκα χάριν.

II.

Σοὶ, μάπαρ αἰγίκναμε, παράκλιον ἐς ἐσιοπὰν,
Τὸν τράγον, ὦ διοτᾶς ἀγέτα θηροσύνας.
Σοὶ γὸ κασορίδων ὑλακὰ κ' τρίσομον αἰχμὰ
Εὔαδε, κ' ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
Δίκλυά τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλώμθα, κ' καλαμευτὰς
Κάμνων, κ' μογερῶν πᾶσμα σαγηνοβόλων.
Ανθετο δ' Κλεόνικος, ἐπεὶ κ' πόντιον ἄλσαν
Ανυε, κ' πλῶκας πολλάκις ἔξεσόθε.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον σεφάνων ὑπδεύσ), ἔτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοβλήτων, πότπια, κερυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολέπτ), ἰδὲ κομίζει
υσος ἀπεκλήτε σῆς τριχὸς ἀγλαΐης·

Ινδὴ

Ἰνδὴ δ' ὑακινθῶδες ἔχει χάριν αἴθοπι αἰγλῆς,
Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χαίλεα δ' ὀροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυλλος ἐκείνη
Ἤθεος ἁρμονίη, κεῖνος ἔφυ Παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίζνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
Καὶ βροτέην βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσας,
Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολωτόμενος.
Αἰνέομαι δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφημόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης καμήλια· παρθενίη δὲ
Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλασσομένη.
Τέτνηκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

"Οὔνομά μοι.. τί δὲ τοῦτο; "πατρὶς δέ μοι.. ποία δὲ τοῦτο;
"Κλαυσὶ δ' εἰμὶ γλαῦκες· καὶ γὰρ ἀφαυροτάτη;
"Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· καὶ γὰρ ἀδόξως;
"Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν... τίς τίνι ταῦτα λέγει;

V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σόφον σόμα, θεῖον Ὅμηρον,
Κλαυσὶ ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
Μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.

Καὶ

Καὶ γὸ ἀλητεύσα κασιγνήτη τοτὲ Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρε κιθάρης μελιηδέα μολπήν.
Εὐτέρπη τραγικοῖο χορῆ πολυηχέα φωνήν.
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα τόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὕμνους ἀθανάτων Ερατὼ πολυτερπέας εὗρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ ἠρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα πεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους σήλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐσί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι χρῆς, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥίγῃ· τῇ δὲ τρύγη, δρέπανον·
Εν πλοίοις ἄγκυρα· κατασπείρουσι δ' ἄροτρον·
Γίνεται γριπεῦσι· ὀψοφάγοις κρεάγρα,

Ναυτηγοῖς

Ναυτηγοῖς χίνδυλα· γεωργοῖς ᾗ πρασόκυρον·
Τέκ]οσιν ἀξίνη· τοῖς ᾗ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστε σκεύες Κάστωρ τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

V.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀνατίτα]ι, ἐδὲ καθαρμῶν
Χρεώ· ἀ ἀρετῆς ἥψατο ἐδὲν ἄγ@.
Ὅσις δ' ἐλοόν ἦτορ, ἀπόσιχε· ἦ ποτε γᾶ σὴν
Ψυχὴν ἐνίψεις, σῶμα διαινόμεν@.

VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, κὴ Αιχίσης, κὴ Αδωνις.
Τὲς τρεῖς οἶδα μόνες· Πραξιτέλης ᾗ πόθεν;

VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἵνοπλον Αφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἵνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα·
Κύπρι, θέλες ἔτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀνλίον ἄρην;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ ᾗ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν ἐργάσατο.

IX.

Λάδας τὸ σάδιον ἐφ' ἥλατο, ἅτε διέπ]η,
Δαιμόνιον τὸ τάχος, ἐδὲ φράσαι δυνατόν.
Ὁ ψόφ@ ἦν ὕστληγ@ ἐν ἅσι, κὴ στεφανῦτο
Λάδας, οἱ δ' ἄλλοι δάκ]υλον ἐκ ἔδραμον.

X.

XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Περάτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ἔνθα κατ' Ηλυσίων πεδίων στείβουσα γίγηθας
Ἀνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἐπίοσθεν ἀπάντων·
Οὐ χαμὼν λυτεῖ σ', ἐ καῦμ', ἐ νέσος ἐνοχλεῖ,
Οὐ πάνη σ', ἐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' ἐδὲ ποθεινὸς
Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὸ ἀμέμπτως
Αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ολύμπε πλησίον ὄντος.

FINIS
EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

ANALECTORUM GRÆCORUM MAJORUM

TOMUM POSTERIOREM.

IN GRATIAM

STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDITIO NOVA,

PRIORI AUCTIOR ET EMENDATIOR.

IN NOTAS PROŒMIUM.

IN hac ſequentium annotationum novâ editione plurimum debeo doctrinæ atque ſpectatæ amicitiæ THOMÆ YOUNG, M. D. S. R. S. qui, cum Edinburgi tunc temporis degens operam ſuam ad priorem hujus voluminis editionem magis abſolutam, quod ad Epigrammata ſpectat, efficiendam benignè contuliſſet, ſimul atque me novam hanc parare intellexit, totius prioris editionis et textum, ut vocant, et annotationes ad incudem revocavit; ſuumque exemplar, cum multis erratis typographicis correctis, et variis novis annotationibus locupletatum, Londino ad me nuper remiſit. Fructum igitur laboris ejus ad meos uſus lubens converti, atque hanc occaſionem in limine amplector gratias magnas agendi viro amiciſſimo, ob hoc repetitum in me voluntatis indicium.

Viſum eſt et alii viro docto, JACOBO TATE, A. M. olim Collegii Sidnei, quod Cantabrigiæ eſt, Socio, nunc verò Richmondiæ in comitatu Eboracenſi Gymnaſiarchæ dignißimo, multa in Sophoclis Œdipum Tyrannum et Euripidis Medeam à ſe ingeniosè excogitata, mecum liberaliter communicare; ex quibus, quæ ad rem meam facere videbantur, ſelegi, et in ſuos quæque locos inſerenda curavi. Egregiam certè laudem meretur vir hic benevolentißimus, qui juvenis adhuc tantos jam in Græcis Literis progreſſus fecit, ut ab ejus induſtriâ ingeniique acumine plura exquiſitiora et minimè vulgaria propediem expectemus.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA ex PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

I. Notæ in Homerum.

* Ex Homero.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, quæ eſt Poëtica, incipiendam duximus à ſelectis quibuſdam ex Odyſſeâ Homeri. Nihil ex Iliade hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora ſunt quam Odyſſeæ; et unuſquiſque Linguæ Græcæ Studioſus, utcunque tenuis ſit ejus bibliotheca, imprimis poſſidere debet exemplar Novi Fœderis Græcè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in poſteriorem hunc tomum tranſtulimus. 3.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odyſſeæ, attinet, is antiquiſſimus omnium ſcriptorum Græcorum, quorum ulla opera ad noſtra tempora pervenere, habendus eſt. Quæ enim compoſuiſſe dicitur Orpheus, Muſæus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum æſtimandum ſit hodiè extat. Heſiodus forſan Homero fuit æqualis; ſed vix audiendi ſunt ii qui illum perhibent vetuſtiorem.

Neque Homerus tantùm poëtarum Græcorum antiquiſſimus eſt, verùm etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè præſtantiſſimus; unde princeps omnium ſæculorum poëtarum, et præcipuus Poëta, ſemper habitus fuit et dictus. "Homerus," inquit Cicero, "propter ex-"cellentiam, commune poëtarum nomen apud Græcos effi-"cit ſuum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè ſimilis "nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur: "Clariſſimum—Homeri illuxit ingenium, ſine exemplo maxi-"mum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum ſolus "appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum eſt, quod "neque ante illum, quem ille imitaretur; neque poſt illum,

3. " qui eum imitari poſſit, inventus eſt. " [Lib. i. cap. 5.] Verùm enimverò præconiorum quæ de eo antiqui ſcriptores memoriæ prodiderunt, vel quæ ei a recentioribus tributa ſunt, magnum aliquem numerum hîc proferre nimis foret longum, et ab inſtituto noſtro alienum. Eorum amplam meſſem inveniet lector curioſus ad finem Gnomonologiæ Homeri, per doctiſſimum Jacobum Duportum. Quicunque autem Homeri excellentiam penitùs cognoſcere cupit, is potius præcipui ipſius Poëtæ opera diligenter perſcrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi poteſt. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetuſtis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis ſtudioſam juventutem obſeerare, ut ſummam attentionem adhibeat ingenii monumentis quæ ſuperſunt exquiſitiſſimi hujus poëtæ. Quanquam enim, cum quibuſdam ex ſummis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus ſcientiæ in Homeri carminibus poſſe inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odyſſeam abundare adeò immenſâ varietate imaginum ac ſimilitudinum, atque incredibili numero rerum geſtarum, quibus hominum mores, ſtudia et affectus ad vivum, ut ita dicam, repræſentantur, ut fieri non poſſit quin lectoris animus, cui acies non prorſus eſt obtuſa, ſummum fructum et voluptatem unà capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. " Quid enim, " ut verbis utar viri ornatiſſimi Roberti Lowth, " nobis uſu " venit Homerum legentibus? Quis eſt tam iners, tam in- " humanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem " non moveat et percellat, ſuoque veluti afflatum inſtinctu " ſecum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacr. Poëſ. Hebr. Præl. i.] Etiam interpoſitio illa ac miniſterium deorum, quæ totam Iliadem et Odyſſeam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi diſci poteſt quid Græcorum antiquiſſimi cenſerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod perſonas ſuas divinas ad naturæ humanæ imbecillitatem ſæpiſſimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum ſit, ſummo poëtæ nequaquam vitio verti debuiſſet. Nam ſi deos aliter quam pro captu vulgi repræſentare conatus eſſet, hoc philoſophum non poëtam fuiſſet agere; atque in unâ parte artis ſuæ ſe planè hoſpitem oſtendere: Quippè Homeri fuit deos ſuos, juxta atque heroas exhibere, non quales eſſe debuerint, ſed quales famâ accepiſſet. * In hoc igitur, ut in multis aliis, eum imitati

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. α, 2.

imitati ſunt ſequentes poëtæ; et præſertim elegantiſſimus Virgilius, qui etſi miniſterio deorum in Æneide utatur, modo multò magis artificioſo, quod ad ſtructuram fabulæ ſuæ, quàm noſter Homerus, (uti præclarè oſtendit vir eruditiſſimus Chr. G. Heyne, in Excurſu ſuo primo ad Lib. i. Æneidos, *) tamen notioni Homericæ de eſſentiâ et naturâ deorum ubique adhæret: Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, næ is poëtas nec Græcos nec Latinos rectè intelligere poteſt. 3.

Porrò; Homeri poemata optimam deſcriptionem ſtatûs civilis Græciæ aliquandiu et ante et poſt bellum Trojanum continent; unde hiſtorici quoque nomen mereri à quibuſdam habitus ſit. † Geographorum ſui ſæculi eum fuiſſe facilè principem inter omnes conſtat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus ſubindè apparent, præſertim in poſteriore parte libri ſecundi Iliadis, quæ vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione hiſtorici; nec ſua regionum mentio eadem eſt ac deſcriptio geographi; quippè longè alia eſt ratio poëtica ac hiſtorica vel geographica. Peculiaris autem laus eſt Homeri, ut finem hiſtorici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, ſed multò jucundiorem et amœniorem. Immò, Horatio judice, etiam philoſophis Homerus anteponendus eſt,

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo et Crantore dicit:

" Pleniùs, "—(verbis iterum utor ornatiſſimi Præſulis ſuprà citati,) " qui non partitionum ac definitionum formulas je-
" junè explicet, ſed morum atque affectuum humanorum
" imaginem, vitæque communis et civilis univerſam ratio-
" nem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accu-
" ratè perfectéque exprimat, ut qui ex philoſophorum Scho-
" lis ad illius acroamata ſe conferat, ſentiat ſeſe ex implica-
" tiſſimis anguſtiis in ampliſſimi cujuſdam et florentiſſimi cam-
" pi ſpatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis ſolùm et
" præceptionibus et nudis ſententiis doceat, ſed ſuavitate
" carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veri-
" tate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delec-
" tet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque
" ipſius honeſti ſpiritu quodam imbuat. " [De Sacr. Poeſ. Hebr. Præl. i.] Sed in Homeri carminibus tam multa quoque

* Editt. ſcil. 2. et 3.

† Vide *Wood's Eſſay on the original Genius and Writings of Homer*, pag. 181. ſqq.

3. que occurrunt de rebus imitantibus, de medicinâ, ſculpturâ, commercio variiſque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in illis antiquis mundi temporibus, ut ſummi poëtæ opera promptuarium quoddam ſcientiæ heroicarum ætatum meritò haberi poſſint;—ſcientiæ non quidem acquirendæ ex jejunis et abſtractis principiis ac præceptis, ſed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quaſi ob oculos poſitis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta eſt varietas, quanta nullius hominis obſervationi, niſi ſummo ingenio et mente perſpicaciſſimâ ac penè divinâ præditi, unquam obverſari potuiſſet.

Quin et omnia hæc tradita ſunt dictione adeò copioſâ, eâdemque ſimplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad ſententiam, ſive ea ſit ſublimis, ſive mediocris, ſeu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni ævo critici ad Homerum ſemper ſummâ cum admiratione reſpexerint. De eò loquens Ariſtoteles—Λέξει, inquit, καὶ διανοίᾳ κάλλιστος ὑπογράφων. [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quinctilianus, "nemo in magnis ſublimitate, in parvis proprietate ſuperaverit. Idem lætus ac preſſus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate mirabilis: nec poeticâ modò, ſed oratoriâ virtute eminentiſſimus." Et paulò poſt:—"Verùm hic omnes ſine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul à ſe reliquit." [Inſt. Orator. lib. x. cap. 5.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non ſolum varia eloquentiæ genera in variis orationibus quæ perſonis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illuſtrata animadverterunt; ſed et ibidem repererunt exempla copioſiſſima omnium orationis et ſyntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales ſunt metaphoræ, allegoriæ, proſopopœiæ, atque id genus alia, quæ ſcilicet ſuarum eſt artium ſingulatim enarrare; ſed quorum uſum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipſâ Naturâ didiciſſe videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immenſum progrediar, (ubi quicunque Homerum juſtis laudibus proſequi aggreſſus fuerit, finis ei circumſpicienti nuſquàm apparere videtur,) mihi tantùm obſervare liceat, quicquid animum humanum heroicorum facinorum admiratione in ſublime rapiat, quicquid lætitiam, luctum, miſericordiam, cæteroſque affectus, quorum exercitatione aut is valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne ineſſe carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum geſtarum, deſcriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; ſed in Iliade et Odyſſeâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes tam benè ſunt diſpoſitæ, omneſque tam apte inter ſe connexæ, ut exempla adhuc abſolutiſſima præbeant nobiliſ-

mi

mi illius fontûs humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici 3.
Poëmatis.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodò affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facilè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat. * Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantâ eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quæ ejus erat modestia, omninò reticuit. † "Omnes homines," inquit doctissima Dacieria, "cupiunt cognoscere "qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed "ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam ex"pleri potuit; et omnium mortalium celeberrimus semper "erit maximè omnium tenebris obvolutus." [Praef. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur: ‡ "Adeò nimirum," inquit Politianus, vir elegantis ingenii, "sese supra hominum con"ditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis at"tollit, adeóque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria "cœlum, et mater esse Calliope videri possit." [Praef. in Iliad.]

Narrationem quidem haberamus de vitâ Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiæ patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quæ de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quæ de vitâ celeberrimi hujus poëtæ scripsit Plutarchus et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur,

Quàm

* Vide Acer Πλοῦτος dis jeune Anacharsis. Interpr.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidam de se mentionem inducit, vers. 169—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et cæcum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynæthio, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Græciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit. Harles.

‡ Vide Gisberti Cuperi Commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Exstat in Polemi suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. ii. coll. 292.

3. Quàm longè a belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184. * Marmor autem Arundelianum caſum hunc 25 annis ponit altiùs, nempè ante prim. Olymp. 433; hoc eſt ante Chr. N. 1209. Vix ullus eſt ſcriptor qui Homerum floruiſſe ſtatuit propiùs ad Trojæ excidium quàm annis quinquaginta; † [i. e. ante Chr. N. 1134;] nec exinde remotiùs quam quingentis et viginti quatuor. [i. e. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx. ‡] In tantâ de hac re ſententiarum varietate, nobis viſum eſt ſequi multò majorem virorum doctorum numerum, || ætatem ſummi poëtæ ponendo circiter annum poſt captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N. ¶

Quibus parentibus ortus fuerit prorſus eſt ignotum. Nam quæ de his vulgò circumferuntur narrationes omninò ſunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quæ a Plutarcho conſcripta dicitur: "Fuiſſe "in Io inſulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam "Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à dæmone "quodam Muſarum familiari compreſſam; eamque gravidam "factam in regionem nomine Æginam conceſſiſſe; unde "latrones, qui irruptionem illuc feciſſent, eam Smyrnam in "ſervitutem duxiſſe; ibique Mæoni Lydorum regi donâſſe. "Cumque rex puellam propter pulchritudinem amâſſet, "inque matrimonium duxiſſet; illam, dum apud Meletem "ambularet,

* Vide Heynii Excurſ. iii. ad Æn. Lib. iii.

† Vide *Eſſay on the Genius and Writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius, ut videtur, ſententiam ſuam ſuſtulciat, ſummam nempè poëtam artem ſcribendi neſciſſe; quam ſtabilire, ſed nullo ſucceſſu, laborat.

‡ Opinatur doctiſſimus Dodwellus Homerum poſt Olymp. xxiii. floruiſſe; 500 annis poſt Trojæ excidium; et hanc ſuam opinionem ſummâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diſſ. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctiſſimus Corſinius, Faſt. Att. Tom. iii, p. 158.

|| Vide Salmaſium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

¶ Herodotus, qui vixiſſe vulgò ſtatuitur circiter Olympiad. lxxxiv; hoc eſt circiter annum ante Chr. N. 444, refert in ſuâ hiſtoriâ, lib. ii. 53; Homerum et Heſiodum ante ſe, ut ipſe putabat, extitiſſe annis quadringentis, et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et poſt captam Trojam 340. Sed cum hoc non conſentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adſcriptâ, niſi legatur cum Scaligero τετρακόσια pro ἑξακόσια. Vide Corſinii Faſt. Att. ubi ſupra.

" ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta 3.
" flumen peperiſſe. " Hæc fabula, quam narrator ſe apud
Ariſtotelem in tertio de Poëticâ libro, ſed qui nunc deperditus eſt, inveniſſe ait, mentionem non meruiſſet, niſi quòd indè ſcimus Homerum à Mæone *Mæonidem*, à Melete *Meleſigenen* interdum fuiſſe appellatum. Sed utcunque fide ſit indigna hæcce fabula, multæ aliæ non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdere.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuiſſe vel ex eo apparet, quòd de hoc honore ſeptem civitates olim contenderint; quarum nomina ſequente verſiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ.

Unde Cicero, " Homerum, " inquit, " Colophonii civem eſſe
" dicunt ſuum, Chii ſuum vindicant, Salaminii repetunt,
" Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant. Itaque etiam delu-
" brum ejus in oppido dedicaverunt: permulti alii præterea
" pugnant inter ſe, atque contendunt. " [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores conſentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo, Pylum atque Ithacam ſubſtituunt. Vir doctiſſimus Leo Allatius, ipſe Chius, in libro ſingulari de Patriâ Homeri conſcripto, Homerum in celeberrimâ inſulâ Chio natum eſſe contendit, et hanc ſuam opinionem variis teſtimoniis eruditè ſuffulſit. [Gron. Theſaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quaſdam Aſiaticas peregrinans luſtraverat, patriam Homeri credidit vel Chion inſulam, vel Smyrnam, vel ſaltem locum aliquem oræ Aſiaticæ inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem veriſimillimum reddidit argumentis ex ipſis Homeri carminibus petitis, quæ admodùm difficile foret infirmare. [*Eſſay on the Original Genius* and *Writings of Homer* *, p. 13. 33.] Ex iis autem quæ de Homero nar-

 rantur

* Accedit huic operi—*A Comparative View of the antient and preſent ſtate of the Troade.* Sed viator noſter nihil diſtinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ viâ erraſſet, omnia in deſcriptione ſua mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytæ iſtius regionis deſcriptionem, quæ auctorem habet Chevalierium, virum ingenioſum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel ſeorſum Anglicè, noſtris annotationibus illuſtratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Æneid. in Heynii edit. 3tiâ. Lipſ. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, juſtâ ſuâ laude fraudandus eſt Woodius, quippe qui de ſummi poetæ lectoribus in multis locis, etſi non in omnibus, tentaminis ſupra laudati, optimè meritus ſit.

3. rantur unum eſt de quo nullus omninò dubitationi locus eſſe poſſit, cum nempè egregium fuiſſe peregrinatorem. Ipſe, tanquam ſuus Ulyſſes,

——— multorum providus urbes;
Et mores hominum inſpexit.

Hoc quoque ex carminibus ejus paſſim, et præſertim è parte poſteriore libri ſecundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifeſtiſſimum eſt. Hæc enim, eâ qua Homerus vixit ætate, à nemine componi potuiſſet, niſi ab illo qui regiones ibi deſcriptas ipſe viſiſſet. Volunt nonnulli eum fuiſſe Ægyptium genere, ex domo illuſtri et regiâ, liberaliſſimis ſtudiis educatum; eumque divitiis omnibuſque copiis inſtructum itinera ſua confeciſſe. Sed hæc opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Veriſimilius videtur, quod affirmant alii, eum ΑΟΙΔΟΝ, ſive *Vatem errantem*, fuiſſe, et varias regiones ſub hac perſonâ peragrâſſe, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis ſuis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, Sect.* viii.] Fertur præterea Homerum fuiſſe cæcum; et multi credidere eum ſub perſonâ Demodoci, cæci vatis regis Alcinoi, ſemet ipſum adumbratum voluiſſe:

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Odyſſ. 9, 63.

Sed et ipſa ejus cæcitas à nonnullis negatur. "Traditum "eſt," inquit Cicero, "Homerum cæcum fuiſſe. At ejus "picturam, non poëſin videmus. Quæ regio, quæ ora, qui "locus Græciæ, quæ ſpecies formaque pugnæ, quæ acies, "quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita "expictus eſt, ut quæ ipſe non viderit, nos ut videremus, "effecerit?" [Tuſcul. Diſp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "ſi quis cæcum genitum putat, "omnibus ſenſibus orbus eſt." [Lib. i. c. v.] Potuiſſet tamen ille captus eſſe oculis in ſenectute; rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix veriſimile eſt. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiiſſet; in Io tandem mortuus fuiſſe ac ſepultus dicitur. Incolæ ejus loci, multos poſt annos, monumentum quoddam in littore ſitum pro Homeri ſepulchro monſtrare ſolebant *.

Duo

* Hodiè aſſervatur Petropoli in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Ægæo à claſſe Ruſſici,

Duo maxima ſummi Poëtæ opera, quæ ad noſtra tempora pervenere, ſunt Ilias et Odyſſea. In illâ de irâ Achillis, atque adeò de bello Græcorum ad Trojam geſto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyſſis, poſt bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Præter hæc duo poëmata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quædam Epigrammata, Homero vulgò adſcripta. Sed utrum hæc ſint carmina genuina ſummi Poëtæ non convenit inter eruditos. 3.

Cæterùm apud antiquos nihil unquàm fuit celebrius Iliade et Odyſſeâ. Maximis principibus et heroibus ſemper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "ſcriptores rerum ſuarum magnus ille Alexander ſecum habuiſſe dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, *O fortunate adoleſcens qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Et verè; nam niſi Ilias illa extitiſſet, idem tumulus qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruiſſet." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magiſtri ullum ſcriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctilianus, "ut Aratus *ab Jove incipiendum* putat, ita nos ritè cœpturi ab Homero videmur. Hic enim (quemadmodum *ex oceano* dicit ipſe *omnium vim fontiumque curſus initium capere*) omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit." [Inſt. Orator. x. 1.] Atque ſcripta Homeri, diù ante tempora Quinctiliani, juventuti ſolere prælegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris exceſſiſſet, adiit quendam ludimagiſtrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiiſſet, atque ab homine tuliſſet hoc reſponſum, *Se nihil Homeri habere;* eum, colapho impacto, ſtatim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantaſque laudes quibus Homerus in omni ævo ad cœlum ſublatus fuerit, non mirum eſt eum quoſdam quoque nactum fuiſſe vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus præripuit famoſus Zoilus; qui vixit ſub rege Ptolemæo Philadelpho, et propter convicia, quæ in ſummum poëtam profuderit, cognomen Ὁμηρομάστιγος meruit, regiſque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periiſſe; illud tantùm malevolentiæ præmium conſequutus,

Ruſſicâ, ante paucos hos annos, illùc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex inſulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, ſub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a ſketch of M. Chevalier, with illuſtrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795. in 4to. pp. 20. cum tabb. æneis.

3. ſequutus, quòd nomen ſuum nobilium apud poſteros ſcriptorum caſtigatoribus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obſcurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato ſplendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutius forſan immorati ſumus quàm inſtituti noſtri ratio poſtulabat. Sed de Homero loqui orſus quis facilè poteſt filere? Hactenùs proceſſiſſe non tamen pœnitebit, ſi modò juvenilis indè animus Iliadis et Odyſſeæ penitùs cognoſcendæ cupidine incendatur. Quicunque plura ſcire cupit de Homero ejuſque ſcriptis, eum relegamus ad libros quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione quam procuravit doctiſſimus et diligentiſſimus Harleſius, Vol. i. p. 317, ſqq.

HOMERI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Omninò abhorreret ab inſtituti noſtri brevitate hîc recenſere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantùm paucas notabimus; illum qui pleniorem enumerationem deſideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harleſ. Introd. in hiſt. L. Gr. p. 25, ſqq.]

1. Homeri Opera (ſcil. Ilias, Odyſſea, Batrachomyomachia, et Hymni) Græcè, recenſita ad MSS. codices et Euſtathii ineditos tunc commentarios, labore et induſtriâ Demetrii Chalcondylæ, &c. *Florentiæ*, 1488. 2 vol. *in fol.* [Quæ eſt Editio princeps.]

2. ——— Græcè. *Venetiis* in ædibus *Aldi*, 1524. 2 vol. *in* 8vo. [Hanc vocat Erneſtius in præf. Aldinam tertiam.]

3. ——— ab Antonio Francino, *Venetiis* apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537. 2 tom. *in* 8vo. [Hæc eſt Claſſica editio, cum Venetis codd. collata et caſtigata, ita ut Francinus in epiſt. ad lectores gloriaretur, poëtæ textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuiſſe. Hæc eſt editio quam Dorvillius in Vanno criticâ, p. 390, vocat accuratiſſimam: quod judicium Erneſtius in præf. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. HARLES.]

4. ——— Ilias et Odyſſea, cum commentariis Euſtathii. Titulus libri eſt: *Εὐσταθίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὁμήρου Ιλιάδα,—καὶ εἰς τὴν Οδυσσείαν, μετὰ ὑποφορτάτης*

ὑπερφυτάτῃ καὶ πάνυ ἀφιλήμῃ πίνακι. *Romæ, apud Antonium Bladum*, &c. 1550. IV tom. *in fol.* [Prodiere iterùm, *Baſileæ*, apud *Frobenium*, 1560. Edita ſunt etiam III volumina novæ Euſtathii editionis ab Alexandro Polito, cum verſione Latinâ, notiſque perpetuis, quæ quinque priores libros Iliados tantùm continent. *Florent.* 1730,—33. *in fol.*] 3.

5. Homeri Opera. Extant apud Poëtas Græcos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566. *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ——— Ilias et Odyſſea, et in eaſdem Scholia, ſive interpretatio, veterum, &c. operâ, ſtudio et impenſis Joſuæ Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiæ*, 1711. 2 vol. *in 4to.*

7. ——— Ilias et Odyſſea, Gr. Oxon. 1714. 2 vol. *in 8vo.*

8. ——— Ilias, Græcè et Latinè. Annotationes —ſcripſit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729. 2 vol. *in 4to.* [et iterùm, 1754; eadem formâ, typis nitidioribus, ſed minus emendatè.]—Odyſſea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adſcripta. Edidit, Annotationeſque, ex notis nonnullis MStis a Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740. 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyſſea Clarkiana, præſertim Ilias, ſæpè prodiere in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et verſionis ſine notis in locis diverſis prodierunt.]

9. ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΕΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. *Glaſguæ*, 1756. *in fol.*—ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—Ο ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, cui ſubjuncta ſunt reliqua Homero vulgò adſcripta. *Ibid.* 1758. 4 vol. *in fol.* [Opus ſplendidiſſimum atque emendatiſſimum.]

10. Opera omnia, ex recenſione et cum notis Sam. Clarkii. Acceſſit varietas lectionum, &c. cura J. Aug. Erneſti, qui et ſuas notas adſperſit. *Lipſiæ*, 1759. 5 vol. *in 8vo.*

11. Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recenſita. Scholia in eam antiquiſſima, &c.—nunc primum edidit cum aſteriſcis, &c. Jo. Baptiſta Caſpar d'Anſſe de Villoiſon——*Venetiis*, 1788. *in fol.* [Præmiſit editor doctiſſima prolegomena.]

*** Sed hæc hactenùs. Editionem autem omnium longè præſtantiſſimam, ad exemplum Virgilii ſui adornandam, expectamus à manu viri celeberrimi Chr. Gottl. Heyne. In hoc opere eum jampridem occupatum eſſe, ab ipſo viro ornatiſſimo jamdudum accepi.

Interea

3. Interea Studioſæ juventuti plurimùm commendari debet libellus cui titulus: INITIA HOMERICA; ſive Excerpta ex Iliade Homeri; cum locorum omnium Græcâ Metaphraſi ex Codd. Bodleianis et Novi Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis Chriſti ſocius. *Oxon.* 1788. pp. 76. *in* 8*vo*. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utiliſſimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctiſſimus, de Græcis literis optimè meritus et à me nunquam ſine laude nominandus, Juventutem φιλόμηρον egregiè demereret.]

† ΤΗΣ ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΡΑΨΩΔΙΑ, ἃ ΓΡΑΜΜΑ, A.] i. e. HOMERI ODYSSEÆ *Rhapſodiæ, ſive Litera prima.* Ῥαψῳδία, *Contextura carminum* et quaſi *conſarcinatio*. Ego exiſtimo ῥαψῳδίας initio dictas fuiſſe poëmata longiuſcula, et quidem hexametris verſibus ſcripta, quòd multis verſus veluti conſutos haberent: poſtea verò latiorem fuiſſe datam huic verbo ſignificationem; ſic tamen ut de deſcriptione verſuum heroicorum potiùs dictum ſit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde etiam peculiariter ſinguli ejus Iliadis et Odyſſeæ libri ῥαψῳδίαι apellantur. H. STEPHANUS. Homeri poëmata ex Aſiâ in Græciam primum tranſvexiſſe Lycurgum refert Plutarchus, item Ælianus. In Græciâ diù circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros diſpoſita, ſed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ.—Libellos iſtos primus ordine diſpoſuit, contexuit et quaſi conſuit, [Ὁμηρῳδοῦντα] Piſiſtratus: "Qui primus Homeri libros, confuſos antea, ſic diſpoſuiſſe dicitur ut nunc habemus." Cicero de Orat. iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac diſponendi ſcripta Homerica quidam eidem Cynætho attribuunt, quem auctorem volunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoiſoni Prolegg. ad Hom. edit Ven. p. 35.] Libros autem ſingulos et Iliadis et Odyſſeæ ſingulis literis alphabeti, diu poſt ætatem Homeri, deſignatos eſſe notiſſimum eſt. Verùm ut ſtudioſa juventus faciliùs videat quibus ex locis poëmatis deſumta fuerint ſequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, viſum eſt ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEÆ.

Poëma initium capit ab invocatione Muſæ et propoſitione univerſæ materiæ; ut poſtea fieri ſolebat, ad exemplum Homeri, in cæteris hujuſmodi carminibus heroicis. Celebraturus ſummus Poëta varios Ulyſſis, poſt captam Trojam, errores, varios

varios casus, variaque discrimina ab eo priùs exantlanda quàm 3.
in patriam Ithacam reditûs diem posset videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant ibique omne genus molestiæ, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur: sed, primum omnium, heroem suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentæ Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phæacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset coopertus foliis, postridie, strepitu Nausicaæ, regis Alcinoi filiæ, ejusque virginum, quæ ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus, ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quæ ipse viderat, quæque passus erat. Loquitur præsertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Æolo, Læstrigonibus, Circe, descensu ad Inferos, Sirenibus, bobus Solis cæsis a sociis suis, tempestate propterea immissâ, quæ illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phæaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoo, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervæ monitu, adit Eumæum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervæ, in patriam redire parat; ipsáque adjutrice, insidias fugit quas ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumæum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumæo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumæo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna

passus,

3. paſſus, tandem noctu, poſtquam proci cubitum iviſſent, armis omnibus, auxilio Telemachi, remotis, eos aggredi parat; et cunctos, ſervato Phemio cantore et Medonte præcone, interficit; dum Euryclea, quæ eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, ſervique fideles, quibus ſe aperuerat, fores cuſtodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho ſuſpenſis, et ſcelerato caprario Melanthio crudeli ſupplicio affecto, tandem à Penelope agnoſcitur; deinde patri ſuo Laërti ſe notum reddit. Ithacenſes autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenſo propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulyſſe ac Telemacho prælium committunt: ſed citò placantur à Minervâ, quæ fœdera inter utroſque facit,—

Μέντορι εἰδομένη, ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Mentori aſſimilata, tum corpore, tum etiam voce.

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homerici ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque ſuaviſſima regnat ſimplicitas. In Odyſſeâ quidem ſummus poëta minus ſublimis eſt, minus "afflatus numine jam propiore dei," quàm in Iliade. Quod ſi illa hujus majeſtatem non æquet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utiliſſimis, multò magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, diſcordiam, cædemque ferè perpetuam; Odyſſea verò rerum ſeriem amæniorem, vetus hoſpitium, naturæ ſimplicis imagines, vitæ privatæ ſollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet æſtus:

Hæc autem—

——— *quid virtus et quid ſapientia poſſit,*
Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem.

Longinus quidem, magni nominis criticus, cenſuiſſe videtur Iliada ingenii palmam Odyſſeæ facilè præripere; quia argumentum ac ſtylus in illâ quàm in hac multò plerumque ſublimior. Undè etiam colligit Poëtam compoſuiſſe Odyſſeam in ſenectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] "E contrario" (ut obſervavit vir doctiſſimus Sam. Clarke F.) "contendit Dna. *Dacier*, in præfatione ad "Odyſſeam, hoc non Poëtæ ingenio deficienti, ſed rei utique "ipſius diverſitati tribuendum; Homerúmque, etiam ſi O-"dyſſeam priorem, Iliadem poſteriorem compoſuiſſet; u-

"tramque

" tramque tamen eandem ac nunc habemus, compoſiturum fu- 3.
" iſſe. Similiter et Duportus; *Par* inquit *in utroque opere*
" *vis et vigor et ſplendor ingenii.* [Præf. in Gnomonologiam
" Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade,
" cujus materia grandior, ſtylum multo magis ſublimem eſſe
" quàm in Odyſſeâ, ubi materia plerumque tenuior; notan-
" dum tamen et in Odyſſeâ omnia ubique tam aptè et vividè
" depicta eſſe, ut dubitari poſſit annon arti potius quam in-
" genii defectui aſcribenda ſit iſta diverſitas. Homerum enim
" *nemo* (ut rectè obſervavit Quinctilianus, lib. x. cap. 1.) *in*
" *Magnis ſublimitate, in Parvis proprietate ſuperaverit.*"
[Ad ver. 1. Odyſſ.] Operæ pretium erit etiam inſpicere quæ de hac re diſſeruit Popius, in Poſtſcripto ſuo ad Verſionem Anglicam Odyſſeæ.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEÆ.

Deorum concilium ſit de Ulyſſis in Ithacam è Calypſûs inſulâ dimiſſione. Minerva deſcendit ad Telemachum; et, formam induta Mentæ regis Taphiorum, eum in Pylum ad Neſtorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre abſente eos interrogaret, proficiſci hortatur. Dea diſcedens numen ſuum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris ſuæ, qui ſedent auſcultantes Phemium inclytum cantorem. Ipſa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè deſcribitur. Cantorem, qui reditum Græcorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; ſed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per ædes tumultuantur, quorum ſtrepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi ſaltatione et cantu ſe oblectant. Tandem dormituri adeunt quiſque ſuam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et totâ nocte ſecum de ſuo itinere reputat.

Ver. 1. Ἀνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον.] *Virum—dic—verſutum,*—Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant virum vexatum et "actum ſatis maria omnia circum," quod, Poëta exprimit per—ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, ſed) animi, ingeniique verſutiam ac ſolertiam variam, quibus egregiè præditus erat Ulyſſes, et quæ perſonam ejus ubique deſignant. Quum enim pleriſque heroum perſonis, tum in Iliade, tum in Odyſſeâ, communis inſit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè ſupra ſortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repræſenta-

3. verit, ut eum a cæteris omnibus facilè poſſis diſtinguere: neque ullus eſt poëta dramaticus, ſi Shakeſperium forſan excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri poſſit. Quod autem ad Ulyſſem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, verſutum, per varios illos caſus, perque tot diſcrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non ſolùm epitheton πολύτροπον, quo hîc et alibi [vide Odyſſ. α, 330.] utitur; ſed aliæ voces et locutiones, in utroque poëmate paſſim occurrentes, hujuſmodi perſonam egregiam optimè depingunt; e. g. πολύμητις Ὀδυσσεύς, *plenus conſilii Ulyſſes*, [Iliad. α, 138, 311. γ, 200, 216. ψ, 274, &c.—Od. β, 173. δ, 763,—&c.] δολόφρων, πτολεμήτης, *bellicoſus, verſutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. ε, 168, &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit conſilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ι, 203, &c.] πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *patiens nobilis Ulyſſes*, ob multa adverſa quæ ſapienter tulit. [Iliad. Ϡ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ϱ, 280, &c.] πολύαινον, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad. ι, 679. ϰ, 544. Od. μ. 184. atque Iliad. λ, 430.] Ω Ὀδυσεῦ πολύαινε, δίλον ἄϊ', ἠδὲ πόνοιο *O Ulyſſe laudatiſſime, dolorum inſatiabilis, atque laboris*. τλήμων, *fortis, patiens*. [Iliad. α, 231, 498.] ταλαύφρων, *magnanimus*. Ὀδυσσεῦ ταλαύφρονος—ἀϋτὴ, *Ulyſſis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam ἀτάλαντος Διὶ μήτις, *æqualis Jovi conſilio*. [Iliad. β, 169, 407, 636. ϰ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολύμητις Ὀδυσσεύς, Ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, περιπευκὲς πᾶς ἰόντας, Εἰδὼς παντοίης τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.—*Solers Ulyſſes, Qui nutritus eſt in populo Ithacæ, aſperæ licet exiſtentis, Sciens omnimodoſque dolos et conſilia prudentia*. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem ſic deſcribitur,—Εἰ μὲν δὴ ἑταῖρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, Οὗ πρὶ μὲν κραδίη τε θοὸν μένος ἠδὲ καὶ ἰφθὶς ἀγχίνοος Ἐν πᾶσίν τε πόνοισι, φίλει δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη; Τὼ δ' ἐκπομένω, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο Ἀμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἱ νόος ἐσθλὸς. *Si quidem revera ſocium jubetis me ipſum eligere, Quomodo tunc Ulyſſis ego divini oblivi ſci potero, Cujus eximiè quidem propenſum cor, et animus fortis In omnibus laboribus; amatque ipſum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam eſt admodum peritus conſilii*. [Iliad. κ, 242.] Cæterùm de proprio nomine heroïs hic, in operis exordio, ſuppreſſo, ita Euſtathius:—Σημείωσαι ὅτι σιωπᾷ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ Ποιητὴς, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἐγκωμίοις, καὶ ἀναζῶν τὸν ἀκροατήν. *Nota autem quòd ab initio nomen Ulyſſis Poëta reticeat, efferens eum honeſtis epithetis atque encomiis, et allicians auditorem*.

2. Πλάγχθη,] *errare factus eſt, erravit.* Nam verbum πλάζω [f. -αγκω pro -ακω, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè πλάγχθη, ſine augm. pro ἐπλάγχθη, aor. 1. paſſ.] ſignificat in voce act. *errare facio*, in voce paſſ. *errare fio*, in voce med. *errare facio meipſum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibuſdam temporibus haud multum diſcriminis eſt utrum medium vel paſſivum ſenſum uſurpaveris, idcirco uterque aoriſtus paſſ. nec non perf. et pluſq. paſſ. ſumi ſæpiſſimè videntur in ſenſu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm ſolenne eſt Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguæ Græcæ forma, quâ utebatur ſummus poëta, ea eſt quæ ex dialectis Ionicâ et Æolicâ præcipuè conſtabat; inter quas magna erat affinitas, et quas uſurpâſſe videtur ſine ullo diſcrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas veriſimile eſt eum peregrinantem collegiſſe; quum tamen illæ differentiæ inter varias Gr. Linguæ dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc eſſent ignotæ. [Sed de hoc argumento vide quæ doctiſſimè diſſeruit vir clariſſimus, mihique amiciſſimus, Th. Burgeſs, in annot. ſuâ ad Dawes. Miſc. Crit. p. 397. itemque in præf. ſuâ, p. 17. quibus calculum appoſuit celeberr. Villoiſonus, in Addend. ad ſua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.] —ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πλολ. ἔπερ. *poſtquam Trojæ ſacram urbem evertiſſet.* Undè Ulyſſes ab Horatio [Epiſt. lib. I. ii, 18.] vocatur *domitor Trojæ;* quia ſcil. plus poteſt, quo maximè pollebat Ulyſſes, conſilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius. [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis conſilî expers mole ruit ſuâ.* Cæterùm Troja vocatur *ſacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum præſertim quod Trojæ mœnia ſtructa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [Διὰ τὸ ἐπεπυχῖδαι ὑπὸ θεῶν. *Schol.*] "Vel ſimpliciter ob magnitu-"dinem et nobilitatem. Heſych. ἱερὰ, μεγάλη, ἀγαθή." T. YOUNG.

3. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poëtic. 141. Vide etiam Epiſt. lib. I, ii, 18.

4. Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ—] *—multum ille et terris jactatus et alto.* Æn. i, 3.

5. Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν κ. τ. ἑ.] *Anxiè cupiens vitam ſuam ſervare, et reditum ſociorum comparare.* Ἀρνυμαι verb. defect. *ſervare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam præmium laboris.*

6. —ἐρύσατο,] *ſervavit.* Ῥύω, *traho, libero, eripio;* in form. med. quæ ſæpiſſimè occurrit apud Hom. *ſervo quod meum*

40. —τίσις ἔσσεται—] *ultio foret*, vel *ultionem fore*—prædiximus ſcil. non *ultio erit*. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —ἧς ἱμείρεται αἶαν.] *ſuam deſideraret patriam, cuperet in patriam ſuam redire*. Latuit enim Oreſtes apud Strophium regem Phocidis per complùres annos.

43. —ἄλγεα πάντ' ἀκίτισεν.] *cumulatè omnia luit*.

46. —λίην—ἰωκάσθη—ἀλιτέσσι·] *meritiſſimè pernicie*.

5. 50. —ἐμφαλὸς—θαλάσσης,] *umbilicus maris*. Eodem modo Græcis antiquiſſimis, geographiam minus ſcientibus, Delphi umbilicus terræ eſſe dicebantur. Conf. Eur. Med. 673.

52. Ατλαντος—] Conf. Æn. iv, 247, ſqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuiſſe Calypſo, "inſulam Ogygiam poſſidens, quam Melitam infra Siciliam autumant, qui "rem verè factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam "inſulam ſuo more ἰλιοπίζει (in alium locum tranſponit) et in "Atlanticum mare transferre videtur. Hinc fruſtra eſt quærere, cur dicatur hæc inſula media maris? nam eſt in vaſto "Oceano ex fictione poëtæ." DAMM.

55. Τῆ θυγάτης—] *Hunc Phœniſſa tenet Dido, blandiſque moratur Vocibus*—Æn. i, 670.

57—60. —αὐτὰς Οδυσσῆος—] Senſus eſt:—Ulyſſes cupit fumum exilientem videre ſuæ terræ, etſi mortem extemplò ſubiturus; [ut rectè Dio Chryſoſtomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptiſſima! [Conf. Ovid. ex Ponto, Lib. i. Epiſt. iii, 33. et Apul. Apol. i.] —ἐδέ τυ σοί πῃς Ελείσεται φίλον ἦτορ, *neque ſanè tibi commovetur tuum cor*.

62. —τί νύ οἱ τόσον ὠδύσατο,] *quid tandem illi tantùm iraſcaris?* ὀδύσσομαι, *ſuccenſeo*. f. ὀδύσσομαι. aor. 1. ὠδυσάμην, ὠδύσασο, eliſi σ, ὠδύσαο, Atticè contractè ὠδύσω· et ſic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] *nubium coactor*, Homericus nominativ. idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton eſt Jovis, quia Jupiter eſt aër ſuperior ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. —ἕρκος ὀδόντων—] *Septum dentium*, i. e. τὰ χείλη, *labra*.

66. Ὅς περὶ μὲν νόον ἐσθλὸν ἔχῃσι βροτῶν, &c.] Notandum præp. περὶ in compoſ. ſæpè denotare *eminentiam*, item *abundantiam*. Hìc, per tmeſin, diſtrahitur à ſuis verbis; et conſtructio eſt, Ὅς μὲν περίσσὶ βροτῶν [καὶ] νόον, περιώδησι δὲ ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι, *qui quidem mente ſuperat alios mortales, affatim verò dedit ſacra immortalibus diis*.

69. Κύκλωπος κεχόλωται,—] ſubauditur ὕπνῳ. Angl. *is enraged on account of the Cyclops*. Tempus eſt ſcil. quod ritè vocatur *præſ. perf.* ὄφθαλμῷ ἀλάωσεν [ſine augm. pro ἠλάωσεν,

ab

τὸ ἀλαὸν, *cæcum reddo.*] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye.* De Cyclope vide infrà Od. ι.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] *Neptunus terræ quaſſator.* Ita dicitur quia mare cauſa motuum terræ credebatur.

75. —πλάζω—] *errare facit.* Vide ſuprà ad v. 2.

76. —ἡμεῖς εἰ δὴ περιφραζόμεθα πάλιν Νόστον,] *nos ipſi deliberamus de reditu ipſius.* Φράζω, in voc. med. ſæpe ſign. *delibero.*

79. —ἐριδαινόμεν—] Pro ἐριδαίνειν.

84. —διάκτορον Ἀργειφόντην.] *internuncium Argicidam.* Ita dicitur Mercurius quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno cuſtodem Iûs deſignâſſet, interfecerat. Quæ Euſtathius aliique commenti ſunt de etymologiâ vocis Ἀργειφόντης ad rem eſſe minimè videntur. 6.

85. Νῆσον ἐς Ὠγυγίην—] Vide ſuprà ad v. 52. ὀτρύνομεν, pro ὀτρύναμεν, *celeriter mittamus.*

90. —κερτομίοισιν] Vide ſuprà ad v. 25.

91. —μνηστῆρσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστῆρσιν ἀπειπεῖν, *omnibus procis interdicere.*

92. —ἀδινὰ—] neutr. plur. adverbialiter. —ἑλίπεδας ἕλικας βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves.* ἕλιπους, -οδος, ὁ, ἡ Angl. *crooked or bent-footed;* ἕλιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. *crankle horned.* ἕλιξ, ἡ, eſt etiam ſubſtantivum, et ſignif. *res torquens ſe.*

94. —ἔνθ' πυ—] *ſicubi.* Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἴσχηται.] i. e. ἴσχῃ. *ipſum,* ſcil. Telemachum, *gloria inſignis habeat.*

96. —ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἐδήσατο—πέδιλα,] Obſerva vim med. voc. [item infrà in ἕλετο] *ligavit ſua talaria,*—τά, *quæ,* pro relativ. vel articul. poſtpoſ. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] ἡμὲν—ἠδ'—*tam—quam.* ὑπερ, ſupple θαλάσσης, uti ἡ γῆ, *terra,* vocatur ξηρὴ. Cf. Il. ω, 339, et infrà Od. ε, 44. item Æn. iv, 239.

98. —ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·] ἅμα σὺν πνοιαῖς ἀνέμου, *ſimul cum flatibus venti.*

99. —ἀκαχμένον—] *acuminatam.* Ab ἀκὴ, *cuſpis,* venit ἀκάζω, *acuo,* f. -ασω vel -αξω, unde in perf. paſſ. ἀκάσμαι, vel ἄκαχμαι, et in particip. ἠκασμένος, vel ἀκαχμένος, et ſine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βριθὺ, μέσσα, &c.] Pulcherrima deſcriptio! δάμενον, Ion. pro δάμεντα.

101. —τοῖσίν περ κοτέσσεται] i. e. οἷς κοτέσσεται, *contra quos irata erit.*

102. Ὃς ἧ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων] i. e. ἧ κατοῦθε [ἀπὸ] καρήνων Ολυμπου. conf. Il. α, 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη. *Stetit.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγήνορας·] *procos ſuperbos.* Erant nimirum nobiliſſimi ex circumjacentibus inſulis.

107.

107. Πιστοῖσι—δυσὶν ἔπεσσι,] Vide Athenæum, lib. i, cap. 14. ubi luſus hic procorum particulatim deſcribitur. CLARKE.

7. 114. Ἧσο—τετιημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *mœſtus corde.* τίω, *punio, crucio.* cf. Od. β, 298, &c.

115. Οσσόμενος πανίς' ἰοθλὸν ὑπὸ φρεσὶν,] pulcherrima quidem phantaſia!

116. —σκιδασκε—δόμῳ,] *diſperſionem faceret.*

120. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν·] Ion. pro ξεῖνον δηθὰ θύρῃς ἐφεστάναι, *Hoſpitem diu ad januam ſtare.*

123. —πας' ἄμμι φιλόσται·] i. e. παρ' ἡμῖν φιλῆσῃ, *à nobis amicè excipiêris.* φιλόσομαι, φιλήσεται, eliſo σ, φιλόσται, contractè φιλᾶσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8.

124. —πασσάμενος·] pro πασάμενος, à πάομαι, *poſſideo*, et ſæpè, apud Homerum, *guſto.* ἐπὶ σε χρεί. *quo opus eſt tibi*, ἔπεσσι, Ion. et poet. pro ὕπνος.

130. —ὑπὸ λῖτα πετάσσας,] i. e. ὑποπετάσσας λῖτα, *tegumento molli ſubſtrato*, λιτὸς, ὴ, ὸν, *tenuis, tenui filo textus.* [cf. Iliad. 9, 441.] Sed λῖτα eſt hîc accuſ. à λίς, quod in hoc ſenſu in uſu eſt tantùm in dat. et accuſ. Λίς, -ιος vel λὶν, λινὸς, ὁ, eſt *leo.* Vid. Il. λ, 239. cf. Il. 9, 441, ubi λῖτα poteſt eſſe accuſ. plur. a λῖτος.

134. —ἀδύσειε,] opt. aor. 1, idem quod ἀδύσαι. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] ab ἀδέω, *tædio afficior*, &c. quaſi pro ἀηδέω, ex a priv. et ἥδυς, *ſuavis.* ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἰλθὼν μετ' ὑπερφιαλοις, *veniens inter ſuperbos.* Cæterùm ὑπερφίαλος eſt ὁ ὑπὲρ τὴν ἰσχὺν φιάλην ποιῶν, *fœdifragus*; indè *inſolens, ſuperbus.* Vide infrà ad ι, 106.

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέψαντο,] *juvenes coronabant*, i. e. *implebant uſque ad ſummam*, &c. Hinc Virg. *Crateras magnos ſtatuunt et vina coronant.* Æn. i, 724. ubi vide quæ annotavit doctiſſimus Heynius.

150. —ἐξ ἔρον ἵεσθε—] i. e. ἐξίεσθε ἔρον, *exemerant deſiderium* —cf. Il. σ, 469. et quæ ibi protulit acutiſſimus Clarkius.

151. —ἄλλα μεμήλει,] *alia curæ erant.* μεμήλει, per Sync. et ſine augm. pro ἐμεμελήκει.

155. —ἐπεφίλλετο—] *præludebat*, in quo ſenſu ſæpiſſimè ſumitur ἐπαείδεσθαι. Vide Theocr. Idyll. viii, 71, &c.

157. —πευθοίατ'] Ante vocal. aſpir. pro πευθοίατο, et hoc Ion. pro πευθοίντο.

158. —ἦ καὶ μοι μεμετήσεται ὅ,τι κεν εἴπω;] *num etiam mihi* [μεμετήσῃ] *iraſcéris* [ὅ,τι i. e. διὰ ὅ,τι] *ob id quod dixero?* "Interrogationis nota hîc et infrà v. 389, mihi potius omittenda videtur; ἦ interrogativum vix extra Septuaginta et Novum Teſt. occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen allatus Serrano jamdudum diſplicuerat. Facilis autem eſt ellipſis vocum *dicam tamen.*" T. YOUNG.

163,

163, 164. —*ἰδοίατο—ἀρησαίατ'*] Pro *ἰδοίμην*, *ἀρησαίμην*. Vide ſuprà v. 157.

166. —*κακὸν μόρον*,] i. e. *διὰ κακὸν μ.* *malo fato.*

169. —*ἀτρεκέως*] non *verè*, ſed *accuratè*, *particulatim.*

171. —*ἀφίκτο—*] *ἀφίκομην*, *ἀφίκτο*, elifo *ο*, *ἀφίκτο*, Atticè *ἀφίκτο.*

172. —*τίνες ἔμμεναι τυγχάνουσι;*] *quofnam ſe eſſe prædicant?* Vide ſuprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.

184. —*μετὰ χαλκὸν*·] Angl. *in queſt of braſs.* 9

188. —*εἴρεαι—*] *ἔρομαι* vel *εἴρομαι*, *interrogo.* in ſubj. *ἔρωμαι*, *εἴρηται*, elifo *ο*, *εἴρεαι.* pòſt contractè *εἴρῃ.*

192. *Παρτιθεῖ*,] per ſync. pro *παρατιθῆ*. *τιθέω*, idem quod *τιθέμι*, interdum in uſu eſt.

193. —*ἀνὰ γυὸν ἀλωᾶς οἰνοπέδοιο.*] *per fertile ſolum areæ vitibus conſitæ.*

195. —*βλάπτουσι κιλίνδω.*] *impediunt a vid. ἀπὸ κιλίνδω* ſcil.

199. —*ἰρυκανόων*·] *detinent.* Vid. ſuprà ad v. 25.

201. —*καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω*,] Angl. *and as I think it will turn out*, nam *τελέεσθαι*, idem quod *τελεῖσθαι*, eſt inf. fut. 2. med. vel potius fut. 1. pro *τελεσέεσθαι.* Vide Villoiſoni Animadverſiones ad Longi Paſt. p. 248.

204. —*ἴχνυι*·] Ion. pro *ἴχῃ.*

205. *Φράσσεται*,] Poeticè pro *φράσεται*, Angl. *He will contrive*,—*πολυμήχανος*, vide ſuprà ad. v. 1.

209. —*τοῖον ἰμερόεντα μετὰλλοισι*,] *ad hunc modum nos inviſebamus invicem.*

210. —*ἀναβήμεναι*,] pro *ἀναβῆναι.*

212. *Ἐκ τοῦδ'*,] ſcil. *τοῦ χρόνου.* 10

213. —*πεπνυμένος*] Angl. *diſcreet.* a *πνέω*, *ſpiro*; *πνυέομαι*, apud Hom. *ſapio.* Vide infrà ad 9, 586.

216. —*ὦ γάρ πώ τις ὃν γόνον αὐτὸς ἀνίσχω.*] *nunquam quis ſuam ſtirpem undè ortus ſit, ipſe per ſe cognovit, ſed ex parentibus ſuis audivit,—nunquam quis genituram ſuam ipſe per ſe ſcivit*, nam non cavillatur—Telemachus, quaſi nullus filius certum habeat patrem, ſed matri tantùm de patre credendum eſſet: ſed ſimpliciter loquitur, maximè cum is nunquam patrem ſuum ipſe adhuc vidiſſet, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuiſſet. Eſt ergo h. l. *γόνος* abſtractum, loco concreti *πατὴρ.* DAMMII *Lexicon.* Nam vulgaris ſignificatio *τοῦ γόνος* eſt *natus*, *ſoboles.*

217. *Ὡς δὴ ἴσην' ἔφιλον—ἔμμεναι*] *Utinam ſanè ego fuiſſem,*—[Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] *τεν*, i. e. *τυ*, quod pro *τινος.*

218. —*κλυτίοισιν ἐοῖς ἔπι—*] i. e. *ἐφ' οἷς κλύουσιν*, *in bonorum ſuorum poſſeſſione—κλῆσις -ατος*, *τὸ*, *poſſeſſio.*

222. —*νόσφιν—*] Nulla ex analogiâ produci poteſt media

hujus vocis. Pronuntiabatur fortaſſe hic *πόπομεν*. CLARKE. Vide tamen infrà, ad p. 72. v. 154.

225. —*ἔπλετο;*—] i. e. *ἔπιλετο*, quod quanquam ſit imperf. temp. omninò hic, et alibi ſæpiſſimè apud. Hom. reddendum per *eſt*. [cf. Iliad. *α*, 418. *ϛ*, 480. *ζ*, 434. &c. Od. *ϛ*, 364. *δ*, 441, &c.] *τίπτε ἧ σι χρειώ*; ſcil. *ἐστὶν οἷς σι. quæ neceſſitas urget te?* *χρειὼ* vel *χρειώ*, -*οος*, contr. -*ως*, *ὡ*, vox Ionica idem notans quod *ἡ χρεία*. DAMMII *Lex*.

226. *Εἰλαπίν'*, *ἰὴ γάμε*; —*ἕρανος*—] *Εἰλαπίνη*, *ἡ μεγάλη εὐωχία*, *ἐν ᾗ πατὰ φίλος καὶ συνεροφὰς εὐωχῆσθαι*.—*Ερανος*, *τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον*. *Schol.* *Ελαπίν'*—rariſſimè elidituir longa vocalis, vel diphthongus *ει*. Vide Morelli Proſod. p. 5.

227. —*ὑπερφιάλως*—] Vide ſuprà ad v. 134.

229. —*ἐρίων*,] Vide ſuprà ad v. 25.

231. —*ἀνείρεται*] Vide ſuprà ad v. 123.

232. *Μίλητον μέν ποτε*, &c.] Conſtructio eſt: *ποτε μὲν δὴ οἶκος ἰμείρετο ἴμμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων*, Angl. *Formerly indeed this houſe uſed to be opulent and flouriſhing*, &c.

234. *Νῦν δ' ἑτέρως ἐκάλεσσε θεοί*,] Angl. *But now the gods otherwiſe ordain*; *μνηστῆρες*, vide ſuprà ad v. 25.

241. —*Ἁρπυιαι ἀνηρέψαντο*·] *Harpyiæ abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis ſunt erepti, nec ſcimus qua delati ſint. cf. *ξ*, 371. et *υ*, 77. item Æn. iii, 210, 214. ibique Excurſ. eruditiſſimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope init.

243. *Κάλλιπεν*·] pro *κατελίπετο*.

II. 246. *Δουλιχίῳ τε*, *Σάμῃ τε*, &c.] *Nemoroſa Zacynthus Dulichiumque Sameque*. Æn. iii, 270. *Δουλιχιόν τε Σάμη τε*, *ἠδ' ὑλήεσσα Ζακύνθος*. Od. *ι*, 24. *ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ* occurrit et alibi. At *Σάμη* lectum fuit etiam a Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x, p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quæ deinceps Cephalenia. *Dulichium* eſt prope Cephaleniam, undè etiam nunc *parva Cephalenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler* p. 35 ſqq. HEYNE.

247. —*κραναὴν Ἰθάκην*] *Scopulos Ithacæ*, *Laërtia regna*. Æn. iii, 272.

262. *Ἰὼς χρείωθεν*—] non niſi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, ſed in Od. *α*, 260. HEYNE, ad Æn. ix, 773.

264—274. —*φιλέοντο*—] Ion. 3. ſing. imperf. ind. pro *ἐφίλει*.—*ὁμιλέοντες*, ſubauditur *ἐσι*. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] —*γινοίατο*— Ion. pro *γινοίτο*.—*Θεῶν ἐν γόνασι κεῖται*· *Ἐν τῇ τῶν Θεῶν ἐξουσίᾳ ἐστί*. *Schol.*—*ἄνωγα*, *jubeo*. Eſt præſ. ſcil. perf.—*ἀπούρας*—pro commun. *ἀπούρῃ*. Vide ſuprà ad v. 123.—*ξυνίει*, contr. pro *ξυνίῃς*, præſ. imperat. verbi *ξυνίω*, id. quod *συνίημι*, *committo*;

committo; item *intelligo, attendo*; ab eodem ξυνίω, in uſu eſt 11.
imperf. ξυνίων, contr. ξυνῶν, et ξυνίον, quaſi a ξυνίω.—ἐμπάζετο, ex ἐμπάζεσο, quod vulgò ἐμπάζευ. Sic ἔρχεο, infrà 281; et ἔρχεο, 284.—πίφραδε, non perf. med. à φράζω, ſed præſ. imperat. à verbo poëtico πίφραδω, *dico, ediſſero*. [cf. Il. ξ, 500. σ, 9. et υ, 340.] —ἄνωχθι. pro ἀνώγθι, ab ἀνώγημι, id. quod ἀνώγω, *jubeo, hortor*.

275. Μητίεται δ',] Schol. legendum conjicit Μήτης δ', ſed nihil opus; nam hujuſmodi ſyntaxis ἀνακολούθῳ ſæpè occurrit apud Homerum. Vid. Il. ζ, 353. γ, 211. ζ, 710. κ, 224. annotante Clarkio.

277. Οἱ δὲ—] Euſtathius de patre, Scholiaſtes de procis explicat: certè ἕδνα propriè à procis vel nuptæ vel nupturæ, vel patri dabantur. [Vide Eurip. Med. 236, et lexica in voce.] Dabantur ſæpius utrinque dona, quæ hinc μέιλια et ἀντιμείλια, indè ἕδνα dicebantur. Vult autem aliquando ἕδνα idem ac μείλια; undè in utroque ſenſu ſponſæ dicebantur ἀνάεδνοι, cum ſecundum varias facultates, corporiſque atque animi dotes vel nihil marito afferebant, vel nihil ab eo accipiebant. Φερναὶ pro donis quibuſlibet ſponſæ datis occurrit apud Eur. Med. 961. Hic autem probabilius videtur procos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eâ accipere. T. YOUNG.

279. —πίθηαι·] ſubj. aor. 2. m. πιθάμαι, πιθέσαι, eliſo υ 12.
πίθησαι, unde contractè πίθῃ.

282. —ὄσσαν—] ὄσσα ἐκ Διὸς eſt fortuitò audita quædam vox, index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic. Od. ζ, 216. DAMM.

286. Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν] Τετίκται ὕστερον ἐπεισῆλθε. EUSTATHIUS.

288. Ἦ τ' ἂν,—] Ἦ τ' ἂν τλαίης ἐνιαυτὸν, Angl. *Thou mighſt ſurely endure even for a year, πῆμ τετυχόμενος, though diſtreſſed.*

291. Σῆμά τέ οἱ χεύσαι,] *Tumulum ei erige, καὶ ἐπὶ κλέος κλεεῖξαι Πολλὰ μάλ', et inſer ei inferias multas.* Hùc ſcil. pertinebat ſepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congeſta. DAMM. Cæterùm de hujuſmodi σήμασι, τύμβοις, &c. vide quæ nos notavimus ad *Troadis Deſcript.* auctore *Chevalierio*. [p. 89. Verſion. Angl. in 4to.] χεῦσαι, κλεεῖξαι, ſunt aor. 1. inf. act. ſubauditur ſcil. ἔρυ, vel tale aliquid; uti in φράζεσθαι, ver. 295. et alibi ſæpiſſimè.

297. Νηπιάχῃς ἐχέμεν] τιθέναι ἄφρονα εἶναι. *Schol. puerilia perferre, conſectari.* ἐχέω, eſt propriè *porto, habeo in dorſo.*

298. Ἦ ὑπ ἀϊδηος] Pronuntiabatur ἠὲ ἀΐδης. Vide quæ acutiſſimus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349. et ad υ, 188.

304, 305. —ἀσχαλόωσι] vide ſuprà ad v. 25. —ἐμπάζεο, vide ſuprà ad v. 264.

309. —ἐκαγρόμενός τις ὁδοῖο,] *feſtinans de itinere.* ὁδοῖο regitur à τις ſubaudità: præpoſit. exprimitur Il. ψ, 437. ἐκαγρόμενοι τινὶ νίκης. ἐκάγω, *impello*, ἐκαγόμην, in med. *feſtino.*

13. 317, 318. —δόμεναι] pro δῶναι.—Καὶ μάλα καλὸν ἐλόν· *Etiamſi donum pulcherrimum (mihi dandum) ſumas*, σὺ δ' ἄλλον ἕξεις ἀμοιβῆς. *tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum ſit.* T. YOUNG.

320. Ὡς δ' ὅτε ἀνέρπουσα διέπτατο·] *Tanquam avis autem è conſpectu avolavit.* ἄνερπουσα ſumitur adverbialiter; nominat. ſcil. plur. neut. ab ἀνέρπουσις, -α, -ος, quaſi ex α priv et ἔρπουσα, *video.*

323. —ὀτρύνατο] *ſuſpicatus eſt*, aor. 1. med. ſine augm. reduplicato σ ab ὄω, *puto.*

326. Εἶσατ'] pro ἧστο.

340. —πινύσσων·] pro πινύσσουσα. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. Τοίη γὰρ κεφαλὴ πέλεται, τοῖόν,] *tale enim caput*, i. e. talem virum, *deſidero.* Sic Hor.—*deſiderio tam chari capitis.* L. i. c. 24.

14. 344. —κατ' Ἑλλάδα—] Κατὰ τὴν Θεσσαλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὑπάρχει Ἑλλάδες. *Schol.* rectè; nam Homerus nuſquam utitur voce Ἕλλας, pro univerſâ Græciâ, nec Ἕλληνες pro omnibus Græcis.

349. Ἀνδρῶν ἀλφεστῆσιν,] ἀλφεστῆσι, dat. plur. Ion. pro ἀλφηστῆς, ab ἀλφήστης, ου, ὁ, *inventor*, ab ἀλφίω, *invenio.* ἄνδρες ἀλφησταὶ in genere ſunt ἄνθρωποι. DAMM.

352, 353. Ἥτις ἀκουόντεσσι, &c.] *quæ audientibus recentiſſima obverſatur auribus.* Idem. ἀκουόντεσσι, pro ἄκουσαι.—ἐπιτελλόμενον—*ſuſtineat.*

361. —πεπνυμένον—] Vide ſuprà ad v. 213.

373. —ἴθ' ὑμῖν μῦθον ἀπτολογίης ἀτερείσω,] ut *vobis ſermonem ſine curâ* [i. e. audenter] *edicam.* ἀπτολογίης, adv. ab ἀπτολογὴς, *non curans*, quod ex ἀπὸ et ἀλόγω, *curo.*

15. 379. —πεπαλίσθαι ἔργα γένεσθαι,] *facta retributa fieri.*

381. —ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύλλα,] i. e. ἐμφύλλα χείλεσιν ὀδάξ, *adhærentes labris mordicùs*, i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips*, i. e. *gnawing their lips.* Nam, ut obſervat Dammius, ἐμφῦναι eſt ἄψασθαι γυναικὸς καὶ ἐπτοπλαῖναι τῇ εἶδει ὡς ἂν γένοιτο. Vide Il. α, 513.—ὡς ἔχετο ἐμπεφυῶτα. *Sic tenebat adhæreſcens*, Angl. *thus ſhe held faſt, clinging*; ſermo eſt de Thetide ſuppliciter adhæreſcente genibus Jovis.

383. Ἀλίτροχος—] Inter procos Penelopes admodum conſpicuus. Nobilis erat Ithacenſis, ſuperbus, audax, et imprimis Telemacho infeſtus.

386, 387. Μή σέ γ'—βασιλῆα Κρονίδην Πεποίθοι.] Angl. *O may Jupiter never make thee king*, ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, *in the ſea-begirt Ithaca.* Hæc loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι;—] *eſſe.* præſ. perf. paſſ. à τίκτομαι.

Οὐ

Οὐ μὲν γὰρ, " refertur iſtud γὰρ ad id quod eleganter retice- 15.
" tur: *Miror te ita dixiſſe:* vel, *Tibi hac in re non aſſen-*
" *tior; non* ENIM, &c." [Vide ad Il. ε, 22.] CLARKE. τι
κακὸν βασιλεύεμεν, *aliquid malum* eſt *regem eſſe:* αὐτὰρ τι οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πόλεται, *ſtatimque* ei [i. e. regi, quod βασιλεύεμεν, *regnare, regem eſſe*, indicat.] *domus dives fit.*

394. Ἀλλ' ἄγε βασιλῆες Ἀχαιῶν, &c.] Principes Achæorum juvenes et ſenes, ex quibus poteſt rex eligi: ergo ſoli vos juvenes proci non eſtis iis ad quos ſolos ſpectat regia dignitas, —ineſt præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. DAMM.

398. —δμῳάων, ἃς μοι λελάσσετο, &c.] *ſervorum quos mihi* (filio et heredi ſuo) *prædando peperit Ulyſſes.* Ergo bellicoſum patrem innuit fuiſſe, qui ſervos ex bellicâ prædâ ceperit. *Idem.*

399. —Εὐρύμαχος—] Nobilis quoque Ithacenſis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, ſed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi cauſa. *Idem.*

402. —δόμοισιν οἷσιν] *ædibus tuis;* nam οἷσιν, quod idem eſt ac οἷς, videtur hic poni pro σοῖς.

403. Μὴ γὰρ ὄφ' ἥλιος εἴην—] Angl. *For never may the* *man come,* ὅστις ἀποφθίσει ἑλόμενος σε ἀέκοντα βίηφι, *who ſhall violently deſtroy thy poſſeſſions againſt thy will!* Ubi obſerva, verbum ἀποφθίειν habere duplicem accuſativum; et βίηφι, quod eſt pro βίῃ Ion. pro βίᾳ, hic ſumi adverbialiter.

409. —τοῦδ' ἱκάνει;] *huc venit?* nam τοῦδε ſæpè ſignificat idem ac ἵσλαῦθα, δεῦρο, *hîc, huc.*

410, 411. Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται,] *Quam exſurgens ſta-* 16.
tim abit! neque ὃν ὑπόφημι Γενέσθαι: *neque voluerit ut cogno-*
ſceremus, γὰρ ὃ μὲν εἶκτο κακῷ [κατὰ] τὸν ἀεῖ ἐόντα, *non enim vultu*
ſimilis eſt vili homini. γενέσθαι, pro γνῶναι.

414. —αἰγιαλῆς] Hæc vox hic vulgò putatur eſſe dat. pl. Ion. pro αἰγιαλοῖς· ſed quia verbum ἥλθε ſequitur in ſing. num. quod conſtructionem efficit valde duram, mallem Euſtathio adſtipulare, qui legendum proponit αἰγιαλοῦ in gen. ſing. adeo ut regatur ab ὑπὸ ſubintellectâ. Nam quod a Sam. Clarke F. obſervatur, verbum ſcil. πείθομαι cum *Genitivo* conſtructum apud poëtam nuſquam occurri, id quidem minimè ad rem eſſe videtur. Nam πείθομαι, in voce paſſivâ, ſignificans *perſuadeor*, neceſſariò habet poſt ſe gen. cum præp. ὑπό. Sed πείθομαι, in voce med. ſignificans *pareo, obtempero, obedio*, &c. habet poſt ſe dativum.

433. —ὔποτ'—] *nunquam*, cum eâ, ſcil.

441. Βῆ ῥ' ἴμεν—] Vel βῆ ῥ' ἴτην, vel βῆ δ' ἴτην, locutio frequens apud Homerum, *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. Il. ε, 199.

ϑ, 199, & 209. ε, 167. ϑ, 220, &c.] sic etiam βάτε' ἴθι, *vade, age.* Il. β, 8.

442. —ἐπὶ ᾗ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἰμάντι.] Constructio est: ἐτανύσσατο δὲ κλ. ἰμάντι. *pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —οἷος ἀάτῃ,] *ovis floridâ lanâ.* ἀάτη vel -ον, *flos, præstantissimum cujusvis rei.*

444. —πίφαυσκε] Vide suprà ad v. 273.

---

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypsonem ut eam jubeat dimittere Ulyssem. Calypso ægrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsûs solvit.

43. —διάκτορος—] Vide suprà ad α, 84.

44. Αὐτὰρ ἔπειτα—] Conf. suprà α, 96; et Æn. iv, 238. *Dixerat*, &c.

47. Εἵλετο δ' ῥάβδον,—] *Tum virgam capit*, &c. Æn. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ὑπνώοντας—] *dormientes*, pro ὑπνίοντας, ab ὑπνίω, *dormio.*

50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*

51. —λάρῳ ἐϊκυῖα ἰοειδέϊ,] Τὸν ἐρωδιὸν, ὃ τὸ σῆμα. Λάρος δὲ, ὄρνιον θαλάσσιον. *Schol.* Angl. *a gull*; or, *sea-mew.* Vide Æn. iv, 254.

54. Τῷ—] i. e. τούτῳ· λάρῳ scil.

56. —πόλῃ—ἰοειδέϊ,] ἰοειδὴς, -ὲς, ὁ, ἡ. *nigricans*, ὁ μέλας, ὁ ἄνθος ἴος (*floris violæ*) οἷός ἴσχει, *speciem et formam habens.* DAMM.

59. —ἐπ' ἐσχαρόφιν—] *ad focum.* ἐσχαρόφιν, Poëticè pro ἐσχάρᾳ.

60. —σπιδέεσσι,] σπιδέστος, -ης, ὁ, ἡ. *quod facilè findiur*; ex σύ et σχίζω, *findo.* Σύα, ἡ· vel, ut hìc, Σίον τὸ. *thya arbor.* "Est δενδρεον σπιδὲς," inquit Dammius, "maximè si ligna ejus "uruntur."

62. Ἰστὸν ἐποιχομένην,] Angl. *plying the loom.* Vide Il. α, 31.

63. Ὕλη δ' ὀπίης—] Ordo est: Ὕλη δ' τηλεθόωσα περίσσευε ἀμφὶ ὀπίης, *Sylva autem virescens circumcreverat specum.* τηλεθάω, verbum poëticum, idem quod θάλλω. præs. part. τηλεθάων, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθόων, reduplicato scil. dimidio τῦ ω, quod est ὁμικρὸν.

18. 66. —ἴρηξίς—] Ἰκτῖνας ψιλοπτέρους. Κορώνας δ' ἑτέρους, καὶ τοὺς Παλαιοὺς, οἱ αἰθυίας. EUSTATHIUS. Angl. *cormorants.*

69. Ἡμερὶς ἡβώωσα,] *Vitis pubescens.* Angl. *a young luxuriant*

τιλαι vine. " *On arriva à la porte de la grotte de Calypſo,*— 18.
" *elle étoit tapiſſée d'une jeune vigne, qui étendoit également*
" *ſes branches ſouples de tous côtés.* " *Les Aventures de Telémaque, par Fenelon, Liv.* i. Αμπελος, οἷς διατολλὴν τῆς αἰγιά-λ⊕. *Schol.* ἴδω, verbum poëticum, idem quod ἴδω. τεθήλα. pluſquamperf. med. verbi θάλλω, *floreo, vireo.* τεθήλα quod eſt præſ. perf. ſignif. Angl. *I flouriſh*, vel *I am become luxuriant*, ἐτεθήλειν, vel Ionicè τεθήλεον, in pluſq. *I flouriſhed.* Vide notas S. Clarke ad Iliada, paſſim; et *Origin and Progreſs of Language*, vol. ii. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.

74. Θυίσατο—] Pro θυιάμαι dicunt interdum Iones θυίομαι, f. θυίσομαι. Sic v. 75. θυεῖτε, pro ἐθύετο. item v. 76.

84. —διενίσσετο,] More Ionico, pro ἐδίεττο, imperf. a δέρκω, vel δερκέομαι, *aſpicio.*

86. —σιγαλόεντι·] σιγαλόεις vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et ſilentio ſpectatus;* quaſi à σιγὴ, *ſilentium.* Vir doctiſſimus Joannes Taylor, in Lection. Lyſiac. 703. legendum conjicit hîc et alibi paſſim apud Homerum, (ope Æolicæ literæ F, quam *Digamma* vocant,) σιϜαλοϜεις. " Vexatiſſima, " inquit, " iſta ῥίγια vel ἠνία, εἵματα. " ἕαματα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ paſſim apud Homerum le-" guntur, emendari jubeo ſemper σιϜαλοϜεῖα. Qui a σιγὴ " deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλᾶσαι " apud Heſychium eſt ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλόεν (cor-" ruptè Γ pro F exponitur ab eodem ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμ-" πρὸν, &c. Σιγαλόεντα. λαμπρὰ, ποικίλα, ἢ τὰ ἕαματα. " Cæterùm de *Digamma* Æolico, deque ejus uſu multiplici, vide *Foſter on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes Miſcell. Crit. Edit. Burgeſs, p. 113. et quæ ibi annotavit editor doctiſſimus, p. 336. cæteróſque de hac materiâ ſcriptores ab eo indicatos.

87. —Ἑρμείαν χρυσόῤῥαπιν,] *Mercuri auratâ virgâ.* Ἑρμείας, vel Ἑρμείας, vel contractè Ἑρμῆς. *Mercurius.* εἰλίλυθας, Poëticè pro ἐλήλυθας, vel ἦλυθας. Sic Iliad α, 202. et alibi.

88. —πάρος γέ μιν ὅτι θαμίζοις.] Quum πάρος, *antea*, cum tempore præterito conjungi poſtulet, Barneſius hîc legendum proponit θάμιζες, in imperfecto, ſine augm. pro ἐθάμιζες, ut ſenſus ſit, *antea quidem neutiquam frequens hic adeſſe ſolebas;* quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus eſt; nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore præſenti conjungit; tumque reddi poſſit, *alias.* Sic, [Iliad. α, 553.] Καὶ λίην σε πάρος γ' ὀτ' ἐέρομαι, ὅττι μεταλλᾷς. *Et omninò te alias neque interrogo neque perſcrutor.* Juno ſcil. alloquitur Jovem. [Od. ϑ, 36.] —ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι. *quicunque*

quicunque alias sunt præstantissimi. Et hîc,—*alias quidem tu non frequens ades* hîc. Vide Iliad. *o*, 386, 425.

90. —εἰ τετιλεσμένοι ἐστίν.] ἀ φύσιν ἴσχει τῦ δύνασθαι τελεσθῆναι. ἃ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. *Schol.*

93. —πίρασσον—] Pro ἐπίρασον, à πειράσσω.

94. —ἔδεν] *comedebat*; ab ἔδω, quod idem est cum ἐδίω.

95. —ἤρατο—] pro ἦρε, *refecerat*; non à præterito med. ἤρατο, sed ab aoristo ἤραρον. CLARKE, ad Iliad. *β*, 110.

19. 103. —Διὸς—αἰγιόχοιο] *Ægidem habentis Jovis.* Sunt qui vertunt, *à caprâ nutriti.* Vera autem prior interpretatio. *Idem*, ad *α*, 202.

108. —Ἀθηναίην ἀλίτοντο,] *peccârunt graviter in Minervam.* [ἀλίτω, in aor. 2. m. ἠλίτομην.] Cf. Æn. i, 39. *Pallasne exurere classem*, &c. et quæ ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —ἀπόφθιτοι] *perierunt.* ἀποφθίω, est Ionicè pro ἀποφθίνομαι, *pereo.*

111. πελάσσαν.] *appropinquare fecit, appulit.* Scriptum est cum duplice *σ*, quia fut. et aor. 1. πελάσω, penult. corripiunt.

118. —ζηλήμονες] Angl. *jealous.* à ζηλέω, f. ήσω. Scribitur et, teste Eustathio, δηλήμονες, ὅ ἐστι βλαπτικοί. Sed hoc frigidum.

119, 120. —ἀγάασθε,] *invidetis.* Occurrit ἀγάω tantùm in formâ med. ἀγάασθε, contractè ἀγᾶσθε, et duplicato *α*, ἀγάασθε, more Homerico. Sic infrà, 122. ἠγάασθε in imperf. πεπίθετ', i. e. πεποίηται.

123, 124. Ἔως μὲν] Pronuntiabatur ἕως μεν. CLARKE. Ὀρτυγίῃ, τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] —Ἀρτέμιδος ἰόεν, Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv. *Et integræ Tentator Orion Dianæ, Virgineâ domitus sagittâ*, κατεσφάνθη. à perf. med. verbi φένω, *occido*, oritur novum verbum σφένω, per sync. σφέω, undè in imperf. ἐσφέοντο.

125, 127. Ὡς δ' ὁτὲ' Ἰασίωνι—] Δημήτερ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ἰασίῳ Ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. Hesiod. Theogon. 969.—Ὦ θυμῷ εἴξασα, *suo animo obsecuta.*—Νειῷ ἐν τριπόλῳ· Angl. *in a thrice tilled fallow.* Cæterùm apud Jasionem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. —ἄγασθε,] *invidetis*; ab ἀγάομαι. Aliter ἀγᾶσθε, quod contr. pro ἀγάεσθαι. Vide suprà ad v. 119.

130. —περὶ τρίτιος βεβαῶτα—] Angl. *riding on his keel.* Ab obsoleto βάω, venit in perf. med. βέβαα, in particip. βεβαώς, in gen. βεβαότος, et βεβᾶτος. Vide Sam. Clarke, ad Il. *γ*, 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 18.

20. 132. —ἕλτας—] Per sync. pro ἕλατας. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, Ελται inquit (quod Grammatici

Grammatici contractum esse aiunt ab ἴλαασι) idem esse putem ac ἄλλα, sed antiquioris formæ. Ab ἴλω sive ἴλλω, ἴλσω, ἴλσασι, ut à πίλλω, πίλσασι, &c. Index iv, ad Dawes. Misc. Crit. κεάζω, *findo*, f. κεάσω; et apud Hom. κεάσσω, ut sit penultima longa. Vide suprà ad v. 111. 20.

133. Ἐπ' ἄλλοι—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, meritò suspecti sunt Ernestio; nec sunt in Comment. Eustathii.

139. Ἔρρετω,] Angl. *Let him begone;* Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastæ apud Barnesium.

140. —πέμψω δέ μιν—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego:* Immò dimissura erat: sed, *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. ERNESTI.

144. —ἀσπαδίης—] ἀ-σπαδίης. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicæ *scaibe*. T. YOUNG. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. Ἴα] i. e. ἴα, *ibat*. Ab ἴω, et εἶμι, pro quo εἴμι, *eo, vado;* est imperf. in usu apud Hom. ἴον, -ες, -ε· et perf. med. ἶσο, -σας, -σε· quæ formæ sæpissimè occurrunt.

152. Δακρυόφιν τέρσετο· *A lachrymis siccabantur.* δακρύοφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατέβρεχτο γὰρ γλουτὸς αἰεὶ—Ἐν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τῦ βάτ χρόνος ἢ κατετήκετο. *Schol.*

154. —ἰαίνεσκε—] Ionicè pro ἰαίνε, ab ἰαίνω, *respiro, dormio:* sic paulò infrà διεμήσατο pro διέμητο.

163, 164. —ἀτὰρ ἴκρια πύκνα—] Angl. *but make a close-compacted deck*—τὰ ἴκρια sunt *tabulata quibus navis contegitur supernè;* πύκνα propriè significat *compinge tibimet ipsi*, vel *tuo commodo;* ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] ἠεροειδέα πόντον, *obscurum pontum.* Notandum: ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aër:* sed ἀὴρ, vel Ion. ἠὴρ, -ερος, ἡ, [undè ἠεροειδὴς,] *caligo, nebula.*

171. —πολύτλας—] Vide suprà ad α, 1. 21.

174. —πίλνασι—] Iambus est. Eadem synalæpha sæpè occurrit. Sic infrà p. 22. v. 215. Θεὰ, p. 23. v. 231. ἰξύϊ, quod potius sine diæresi scribendum, p. 37. v. 283. Νέα, p. 39. v. 347. πρίν. T. YOUNG. Idem sæpe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Iliad. α, 18. β, 268. &c.

175. —νῆες ἴσαι] sunt *naves utrinque æquales*, vel *æquales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimæ. Sic Schol. ἴσαι καὶ τὰς τοίχας. De—πειρέσι, vide suprà ad α, 25.

181. Χερὶ τέ μιν καταπρηΰνει,] Angl. *and she stroked him with her hand.* Idem versus sæpè occurrit apud Homerum. καταπρηΰνω, *blandè mulceo.* Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. Ἡ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι,] Τὸ—ἀλιτρὸς ἐστι, ἢ ὁκ ἀποφάλια

εἰδὼς, ἀλλὰ τῷ ἅλιτος ἢ ἐκ ἄκρας τὸ ἁλιεὺς, ἢ ταῦτα μὲν ἀκριβέστερον ἴσμεν· ἀκριφόλιος γὰρ ὁ ἀκριβέστερος ἢ ἀδιάβλητος. EUSTATH.

183, 184. —ἐπιφρά̈σῃς ἀγορεῦσαι;] *induxiſti in animum proloqui?* φράζω, *dico.* φράζομαι, in voce med. *delibero.* ἐπιφράζομαι, *cogito, molior, induco in animum;* ἐπιφράσῃς, aor. 1. paſſ. in ſenſu med. [Vide ſuprà ad α, 2. item Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Ἰσω νῦν τοῦδε Γαῖα—Conf. Æn. xii, 176. *Eſto nunc Sol teſtis,* &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —κάθιζεν] *reſedit;* ſubaudito ſcil. pron. recipr. nam ἕζω, vel κάθιζω, eſt *ſedere facio.* ἕζεν paulò infrà, *ſedit.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

22. 205. —σὺ δ' χαῖρε ἢ ἴφθιμε.] Τὸ ἴφθιμε, ὁ ἢ ἴφθιμα λόγοτας, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schol.* Quæ ſi vera ſit interpretatio, ſententia erit; *Quamvis diſcedere et me linquere paras, opto tibi nihilominùs omnia benè cedant.* CLARKE F.

209. —ἱμερόεντές περ—] *quantumvis cupidus—*

224. —μετὰ ἢ τοῦτ τοῖσι γενέσθω.] Ordo eſt: ἢ τοῦτ γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this diſaſter happen among the reſt.*

228. Ἠμος δ' ἠριγένεια, &c.] Ἠμος, *quando, cùm;* conj. poëtica, cui reſpondet, τῆμος *tum, tunc.* ἠριγένεια, epith. Auroræ; eſt ex ἦρ, ἦρος τὸ, *tempus matutinum, lux matutina;* et γενέσθαι· et ſign. vel *tempore matutino nata,* vel *lucem matutinam gignens.* Occurrit hic verſ. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, *roſea-digitos;* epith. laudatiſſimum Ariſtoteli. Virg. paſſim imitatus eſt verſum hunçce pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. Εἴκοσι δ' ἴκελοι πάσῃ,] δένδρεα ſcil. *viginti arbores ipſas dejecit.* Angl. *He felled full twenty trees.* "De fabricâ "navis Ulyſſeæ et navigatione lege Cl. Riccii Diſp. Homer. "xlix." ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311. lib. v. ſuæ Verſionis.

246. —ἴνεικε τέρετρα—] Angl. *brought wimbles,—*

248. Γόμφοισιν—ἢ ἁρμονίῃσιν—] Angl. *with large nails and ſeams;* ἄρσεν, *aptavit,* pro ἦρσεν, vel ἄρε, aor. 2. verbi ἄρω, *apto.*

249. Ὅσσον τίς τ' ἴδμῃφι—] *Quantumque quis faciet ventrem imum navis onerariæ capacis benè peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulyſſes.* ἴδμῃφι νηὸς, Angl. *the hold of a ſhip.*

252. Ἰκρια δ' ἔστησε,] Vide ſuprà ad v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.] *cæterùm longis aſſeribus perficiebat.* ἐπηγκενίς, ίδος, ἡ, [unde ἐπηγκενίδεσσι, dat. pl. Poëticè pro ἐπηγκένισι,] eſſe videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* Ἐπηγκενίδες, inquit Euſtathius, σανίδες ἐκ πρώρας ἐις πρύμναν τεταμέναι ἢ ἐκτυπησμέναι.—ἰκρίωμα, *antenna;* πηδάλιον, *gubernaculum.*

256, 257. Φράξε δὲ μιν ῥίπεσσι—] Angl. *He fenced her with*

a border of wicker-work all around. εἰρυῖσι, dat. pl. Ion. pro εἰρυΐαις, ab εἰρυΐος, ᾱ, ον. *Salignus, ex ſalice.* Th. εἰρία, *ſalix.* Κύματος ἄλαδε ἴμεν· [i. e. ἴσαι] Angl. *to ward off the waves.* πολλὴν ἐπεχείατο ὕλην· *he ſtowed in her abundance of ballaſt.*

260. —ὑπέρας] Ὑπέραι ſunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut Cæſar loquitur B. G. iii, 14. deſtinantur. ERNESTI. κάλως, Τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγονται καὶ κατάγονται αἱ κεραίαι. *Schol.* Πόδες ſunt funes quibus anguli extremi velorum puppim verſus ducuntur. ERNESTI. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the ſail;* ὁ πούς, *the rope at the lower extremity:* illa ſcil. extendit ſurſùm à cornu antennæ obliquè ad malum; hic deorſùm ab angulo veli ad latus navis puppim verſus.

262. —τῷ τετέλεσται—] *ei* [i. e. *ab eo*] *finita ſunt*—

266. —ἧια] —*vel.* τὰ. *viatica.* Hic pronuntiatur ἧα, uti notavit Barneſius et Clarkius F. 24.

---

* ΕΚ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinous Phæacum rex, ignoto hoſpiti ſuo amiciſſimus, de ejus deductione concionatur. Juſſu regis, nautæ navem in profundum deducunt. Interea inſtruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur. Rogatu Ulyſſis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipſius Ulyſſis, lachrymæ heroi oboriuntur. Quibus obſervatis Alcinous cantilenæ finem imponit, atque Ulyſſem interrogat quiſnam et unde gentium ſit.

24. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανεν, —] *Cæterùm poſtquam convenerant,* —ῥ' *ut dictum eſt ſuprà.* CLARKE F. [ἵκανεν, pro ἱκάνοιεν, ut ſæpiſſimè:] Phæaces ſcil. in cujus inſulam, poſt tempeſtatem à Neptuno ei immiſſam, Ulyſſes, relictâ Calypſo, vix tandem pervenerat.

30. Πομπὴν δ' ἐπέρνα, —] Angl. *He implores a ſafe conduct; and begs that his requeſt may be ratified.*

35. Πεντήκοντα] Angl. *of firſt rate ſpeed.* —κώπῃ ἧ δύω, ἧ πεντήκοντα, i. e. ſecundum Sam. Clarke, [ad Il. ι, 182.] κώπῃ δύω, ἧ κώπαι πεντήκοντα. et κώπῃ δύω κεκριθέντε, ἧ κώπαι πεντήκοντα κεκριθέντων, Angl. *let two and fifty youths ſet themſelves apart,* ἔνθα ἄριστοι πάρος, *who on other occaſions diſtinguiſh themſelves.* [De πάρος cum præſ. temp. vide ſuprà ad ι, 88.] Cæterùm eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Græcos duali numero pro plurali interdum uſurpâſſe, vide eundem virum doctiſſimum Sam. Clarkium more ſuo, i. e. acutiſſimè, refellentem, ubi ſuprà, [item ad Iliad. α, 566.

24. β, 288.] et alibi paſſim. Contra Clarkium tamen affirmat Erneſtius [ad Il. α, 566.] exempla ita perſpicua eſſe, ut nullo modo eludi poſſint. Verùm unum tantùm protulit è ſcriptis Homeri, ex Iliad. ſcil. δ, 452. ποτηται—ορωδιάλεκτον· —infeliciter! Nam ſermo eſt ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato v. 1004, [rectius 1025.] βοῶπις κολοιοί· alterum è poëmate περὶ λίθων, Orpheo, vulgò ſed falſò, adſcripto, v. 77. ubi φωγίτης ponitur pro φώγων vel ἰφώγων· ad quem locum ita annotavit vir eruditiſſimus Geſnerus, Erneſtii amicus: "Hîc quidem apertè dualis numerus pro "plurali ponitur, quod cupidè nimis negâſſe Clarkium ab "Homero fieri, pulchrè, jam monuit vir ſummus Erneſtius, "qui ad Il. α, 566. et hoc loco Orphico et Homeri ipſius "pluribus prolatis oſtendit, omninò etiam duali uſos eſſe, ubi "de pluribus ageretur." Nihil tamen ejuſmodi, niſi jam ſupra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Erneſtius. Addit quidem "ſe talia exempla plura reperiſſe, quæ "notare omnia ſuperſedit." Neſcio an hoc ſit quod Geſnerus vocat *pulchrè monuiſſe*. Ad iſtud autem Pſeudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: "Numerum dualem pro plurali hîc poni non inficiandum eſt; "ſed nolim ex hoc ſcriptore canonas grammaticos conficere." [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quæ igitur de hac re protulit Erneſtius non ſunt magni momenti, niſi forſan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiaſtes his verbis: τῷ δὲ βοῶπι, δύοιν ἀρότροιν ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικοῦ· τοῦτο γὰρ ἴδιον αὐτῷ· ὁ καὶ Ὁμήρῳ εἴδη. Sed quod ad Homerum attinet hoc nimis temerè dictum videtur. Hujuſmodi ſyntaxeos uſum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis: 1. Ex Pind. Ol. ii, 154. γεγίντον—de quo vide infrà ad locum. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φράζεσθον εἴτινες ἐσὶ—Sed Æëtes hîc alloquitur Jaſonem, qui —ἐν πείσεσσι μετέπρεπε,—et comites Jaſonis in uno ſodalitio. 3. Ex Heſiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —βαζέσθω ἑκάεργον. Ibi ſana lectio eſt βάζοιμι ἑκάεργον. Vide inf. ad loc. 4. Arat. 968. —κεἰξαπίνης βαρέη διεσάκει φωνῇ—quod ad rem facere videtur, niſi forſan ſermo ſit de duobus generibus, corvis ſcil. et graculis. Ad ſummam: major exemplorum copia adhuc deſiderari videtur ad infirmandam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. Δυσάμενοι—] Ordo eſt: εὖ δὲ δησάμενοι ἑτέρωθι ἐπὶ πλοῖον πείσεις ἔχοντες· *Quum autem benè ligaveritis remos ad tranſtra omnes exite:*—ἀλεγίσσετε θοὴν δαῖτα, *ſubitum parate convivium.*

25. 45. —ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν—] i. e. ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃ—*ubicunque animus* ipſum *impellat.*

48.

48. —περιθέντε—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent περιθέντι, quod primam necessariò corripit. Vide ad Il. α, 309; et ρ, 129. CLARKE. De duali numero vide suprà ad v. 35. 25.

53. Ἡξίνασθε δ' ἐρετμὰ—] *Aptârunt*que *remos in* τροπεῖς διερμαντίνοισι, *strophis pelliceis*. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] πάντα κατὰ μοῖραν, *omnia ritè*. ἀνὰ δ' ἱστία, κ.τ.λ. i. e. ἀνεπέτασαν ἡ λευκὰ ἱστία. Vide Il. α, 480.

55. Ὑψοῦ δ' ἐν νητῷ] Ὀρμίζειν ὑψοῦ ἐν νητῷ, scil. ὑσρῷ, est solventium è portu vel à littore, cùm navis deducta ſtat in aquâ altâ: at ὁρμίζειν ὑψοῦ ἐν ξηρῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. Βάν ῥ' ἴμεν—] i. e. ἔβησαν ἴσαν. Vide suprà ad α, 441.

57. —αἴθουσαι] Αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμέναι τοαί. *Schol.* ἕρκεα, *septa*; Angl. *the courts*. δόμοι, *triclinia*, *diætæ*, *æci*. ERNESTI.

59. —δυοκαίδεκα μᾶλ' ἄριστοι,] Conf. Æn. i, 633. *Nec mimàs interea*, &c. Ubi ita notavit Heynius:—" ex toto Ho" mero satis constat, heroicis temporibus hospitis adventu in " domo ſtatim sacrum sit, cæditur victima, et ex eâ epulo " sacro hospes excipitur. "

60. —δύο δ' ἁλιπόδας βῶς·] Vide suprà ad α, 92.

61. —ἀμφί δ' ἔπον,] i. e. τι ἄμφεπον, *et curarunt*, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν. *apparârunt*que *convivium amœnum*, τετύκοντο, pro ἐτέτυκτο. Vide Il. α, 466.

62. —ἐρίηρον ἀοιδόν·] Heroicis temporibus semper ἀοιδὸς conviviis, quæ ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Æn. i, 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 112.

63. Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—περιφίλησε, *valdè dilexit*.

67. Καὶ δ' ἐκ παρκαλίφιν κέρασεν—] i. e. κατακέρασεν ὁ φέρασίγα—ἐκ παρκάλιν.

68. —ἐπίφρασθε χερσὶν ἰλίσθαι Κίρυξ·] Ἤτοι ἑτοίμασον, ἵνα ἀπίλωσι τὰς χεῖρας. ἢ τὰς χύσεις ἐπίβασις, ἵνα γνῶ ἵνα κεῖται. *Schol.* ἐπίφρασθε, aor. 2. ab ἐπιφράζω, *indico*, *admoneo*.

485. —ἐξ ἔρον εἷλε,] i. e. ἐξεῖλε ἔρον—*exemissent desiderium*— Vide suprà ad Odyss. α, 150. [Conf. Æn. i, 220. 727. viii, 184.] ἔρος, ου, ὁ· *amor*, *desiderium*: pro quo posteà dixerunt ἔρως, ωτος. 26.

488. Ἦ σέ γε Μοῦσ'—] *Aut te Musa docuit*,— Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. —Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδω,] *Achivorum fatum canis*,—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—Νείκος Ὀδυσῆος— κ.τ.λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. —τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,] *Inſtar montis equum, divinâ Palladis arte, Ædificant,*—Æn. ii, 15. et alibi paſſim. Vide celeberrimi Heynii Excurſ. iii. et vii. ad Lib. ii. Æn.

508. Ἡ κατὰ πτερόεν βαλέειν—] Vide *Deſcription of the Plain of Troy, by M. Chevalier*, p. 117. et Æn. ii, 31.

510. Τῇ κε δὴ—] *Quâ utique demùm* ſententiâ *etiam poſſet peragendum eſſet.* CLARKE F.

511. Αἶσα γὰρ ὧδ' ἀπολέσθαι.] *Jam Trojæ ſic fata ferebant.* Æn. ii, 34. ἐπὴν πόλις, κ. τ. λ. *poſtquam urbs intra ſe concluſiſſet—*

27. 519. Κεῖθι δὴ—] Ordo eſt: φάτο δὴ [ἑωυτὸν—Ὀδυσσεὺς nempè] τολμήσαντα αἰνότατον πόλεμον κεῖθι— Angl. *He ſang that Ulyſſes having there riſked a dreadful engagement, then too proved victorious,—*

523. —φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,] *ſuum maritum amplexata,—*

527. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη—] *Ipſi circumfuſa, lingua nomine ſtridulè ejulat:*— [Vide Il. τ, 284.] Nihil amplius vult hæc ſimilitudo quam quod Ulyſſes ἰλαπινὰ ἴκελον. —οἱ δ' ὄπιθεν πόπλοισις δέρεσκον μεταφρένους, κ. τ. λ. *illi verò ponè* [i. e. hoſtes] *cædentes haſtis tergum, atque humeros* [fœminæ ſcil.] ἄγριον ἀναγκάγουσι, *ducunt* eam *in ſervitutem,*—Ἐΐρ⊕, ὑ, ὁ. *ſervitus;* ab ἴρω, *necto.*

539. —ὄρορε] *ſe excitavit, exorſus eſt,*— aor. 2. act. pro ὄρνυ· et hîc ſubauditur ἑαυτὸν. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. τέτυκται.] *parata ſunt*, et paulò infrà, *eſt*:—præſ. ſcil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547. —ὅς' ἐλίγου πῃ ἐπιψαύσῃ περαιδέος.] *qui ſcilicet vel minimum attingit mente.* Angl. *who poſſeſſes the ſmalleſt intelligence.* Ἀπλῶς καὶ ταῖς φρεσὶν· ὃ ἐστι φρόνιμος ἐστι. *Schol.*

28. 556. —τετυκμέναι φρεσὶ νῆες.] *naves quæ dirigunt ſe et contendunt ad propoſitum locum mentibus propriis,*—quaſi rationales. DAMM. Hæc et quæ ſequuntur de navibus Phæacum, ad verbum ſumta, planè ſunt fabuloſa et incredibilia. Sed ex portentoſâ hac deſcriptione hoc, in genere, colligendum eſt, Phæaces præſtantiſſimos fuiſſe remiges, ut poſſent gubernaculo carere; eoſque portentoſis narrationibus delectatos fuiſſe.

563. —ἴκτι—] hîc, ut alibi paſſim, pro ἵκτην.

572. —ἀπτολάϊ[χθες] Vide ſuprà ad α, 1.

586. —πεπνυμένα εἰδῇ.] *res prudentes intelligat.* πτέω, f. πτύω, *ſpiro, ſpirare facio;* it. *ſapere facio;*—hinc paſſ. πέπνυμαι, *ſapio, habeo ſpiritus egregios:* hujus verbi ſolùm perfectum paſſ. per omnes modos, apud poëtam occurrit, πεπνύμην, *ſapiens factus ſum, valdè ſapio*, &c. DAMM. Vide ſuprà ad α, 213.

* ΤΗΣ ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ῬΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, I.] HOMERI ODYSS. LIB. IX. [Vide ſuprà ad p. 3. n. †.] Ulyſſes ſe notum facit Phæacibus; et hiſtoriam ſuorum errorum incipit. Narrat pugnam ſuam cum Ciconibus, quorum urbem Iſmarum evertit; adventum ad Lotophagos; deindè ad terram Cyclopum; ibique incluſionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quam, ſex ſociorum ejus à Cyclope devoratis, ipſum Polyphemum vino ſomnoque gravatum excæcet. 29.

Ver. 5. —τίλος χαρέστερον—] *rem gratiorem*—"Eſt—fami-"liaris Ionicè ſcribentibus dictio τίλος, quæ ſæpè nihil ſonat "aliud quam χρῆμα, *res*." CASAUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—ἔχῃ κατὰ θῦμον—i. e. κατίχῃ θῦμον—

12. —θυμὸς ἐπιτρέπειε—] Angl. *thy mind has a deſire*—Sic. Virg. *Sed fixus amor*, &c. Æn. ii. ad init.

17. —ἐγὼ δ' αὖ ἔπειτα,—] ἐγὼ ὃ ἔπειτα, ὑπεφυγὼν τηλὸς ἦμαρ, καὶ παίων δώματα ἀπήνηθε, ἄν ἴω ξείνῳ ὑμῖν. Angl. *And that I afterwards, when I have eſcaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourſe of hoſpitality with you.*

19. Ἐμὲ' Ὀδυσῆϊ—] Sic Virg. *Sum pius Æneas—famâ ſuper æthera notus.* [Æn. i, 378, 379.] Notati hi verſus, quod Æneas egregie ſe ipſum commendat. Rectè, noſtris moribus ſi rem æſtimes; ſecùs, ſi heroicis, ut ex toto Homero ſatis conſtat. Exempla aliorum v. ap. Pierſon. Veriſim. p. 206: adde Spencium (in *Eſſay on Pope's Odyſſey*, P. i. p. 52.) Hic ipſe verſus ex Homero adumbratus Odyſſ. ε, 10. Ulyſſes apud Alcinoum: Ἐμὲ' Ὀδυσῆϊ Λαερτιάδῃ, ὃς πᾶσι δόλοισιν Ἀνθρώποισι μέλω (*carus et honoratus ſum propter ſagacitatem conſiliorum in re bellicâ*) καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. *famâ ſuper æthera notus*, ex poëticæ orationis genio, nihil aliud quam ſimpliciter, celeber et inclytus. Inclytum autem ac notum ſe calamitatibus ſuis dicere, minus habet offenſionis etiam noſtris moribus, &c. HEYNE, Excurſ. ad locum.

21. —ἰδέσθαι·] *conſpicuam.* ἰδέσθαι, reſoluto ϑ, ἰδέϑαι, inſerto ε ἰδέεσθαι.

23—25. —ναιετάουσι] *habitantur.* ναιετάω, *habito*, *frequento*; ſignif. etiam, *ſum frequens*, *habitor*.—Δυλιχίόν τε,—Vide ſuprà ad α, 246.—χθαμαλὴ—vulgò redditur *humilis*, *depreſſa*; et πανυπερτάτη, *omnium ſuprema*. Locum ab interpretibus minùs rectè acceptum ita interpretatur vir ornatiſſimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac ſi poëta dixiſſet "non modo "montem iſtum, ver. 21, ſed totam inſulam, etiam χθαμα-"λὴν, etiam quibus in partibus *depreſſior* eſſet, comparatè ta-

"mea

" men cum circumjacentibus infulis, πανυπερτάτην ἐπὶ γαῖαν πεσὼν-
" θαι. " Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. Hor. Epiſt. i. vii, 41.
" Πανυπερτάτη reddi poteſt *extrema*, nempe occidentem ver-
" ſus, quod voluiſſe videtur poëta, " T. YOUNG.

30. 28. Ἧς γαίης—] i. e. *ἰδίας γῆς*, Angl. *than one's native land.*

30. Ἐν πάτρῃ—] Vide ſuprà ad *a*, 15.

32. Αἰαίη—] *Ææa.* Ita dicitur Circe ab Αἶα, quæ urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe ſoror Colchici regis; et inſula ejus dicitur νῆσος αἰαίη.

39, 40. Κιμέριοι πίλασσιν Ὑρωμέρῃ·] idem valet ac ἐπίλαοί μι Κιμέριοι πόλει Ὑρωμέρῃ. Erant autem Κίμμιοι Thraciæ populus. Trojanis auxilia tulerant; hinc Ulyſſes eos pro hoſtibus habuit. Vide Il. ε, 73.

42. —ἀτιμοξέμμενος—ἶσης.] Supple *μοίρης*, *fraudatus æquali portione.* ἀτιμόω, eſt, uti Dammius interpretatur, *εἰς ἄτην ἐμβαλλω, in labem et offenſionem induco.* ἀτιμόομαι eſt, *εἰς ἄτην ἐμπίπτω*, hinc ἀτιμοξέμμενος, *fraudatus.*

43. —διερῷ ποδὶ—] *celeri pede*—διερὸς propriè ſignificat *qui humerum habet, qui rigatus eſt, recens:* inde metaphoricè *vegetus, vivus;* a διαίνω, *rigo.* Sunt qui putant διερῷ ποδὶ hîc de navi intelligi: ſed hoc ſimplicitatem Homer. minùs redolet.

46. —ἠὲ ὑλίποδας ἵππους βῶς.] Vide ſuprà ad *a*, 92.

49, 50. ἀφ' ἵππων—μάρνασθαι,] non *ex ipſis equis*, ſed *è curribus* pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. SAM. CLARKE F. καὶ ὅτι χρὴ πεζὸν ἰέναι, *et, ubi opus eſt, pedibus*; nam πεζὸν ἰέναι idem ſonat ac πεζοὺς ἰέναι.

54. Στυφέμεναι δ' ἐμάχοντο] Στυφέμεναι eſt *inſtructâ acie.* ERNESTI.

31. 58. Ἡμῶ δ' ἠέλιῶ μετανίσσετο βουλυτόνδε,] Μετανίσσεσθαι μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν ὁ Ἥλιος κατὰ ὕψος βουλυτοῦ· ὅς ἐστι μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτι βόες λύονται τῷ πόνῳ. EUSTATHIUS. *Cum ſol tranſiret ad eum locum cœli, in quo eſt, boves ſolvi ſolent ab opere.* DAMM. Conf. Virg. Eclog. ii, 65. et *Gray's Elegy*, ad init.

59. —κλῖναν—] i. e. ἐκλῖναν Ἀχαιούς· *inclinârunt Achivos*, ſenſu tranſitivo; *pepulerunt Achivos.*

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης—] i. e. Numerus occiſorum erat 72; ſex ſcil. *pro* unaquaque nave, non ſex *ex* unaquaque nave. Numerus navium Ulyſſis erat 12. Vide infrà ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μιν—] Non hîc ſupervacaneum eſt iſtud ἄρα· ſed vim habet hujuſmodi: *Neque, uti tam properè fugientibus verisimillimum erat,*—Vel, *Neque impediit trepida noſtra fuga quin, priuſquam ulteriùs progrederemur*, &c. CLARKE F. πρὶν τρὶς αὖτοι τινα ἕκαστον—*priuſquam ter vocâſſemus unumquemque*, &c. Ἀρχαῖον ἦθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀναλαμβάνειν τὰς ψυχὰς ἀναπαλεῖν τρέτον τοὺς πεφιλοσοφῆσθαι, ἐπὶ ἀστυ-

c.1

σιν εἴκαδε· ἢ ἵνα καὶ ἐκ τοῦ ἔτι ἀπολέσειεν ἐν τῇ πλάνῃ, προσίλοιτο. Conf. Virg. Æn. vi, 505.

66. —δμηθέντες.] *trucidati.* Pronuntiabatur δμυθέντες, uti obſervârunt Barneſius et Clarkius F.

68. —νὺν ἵ πρύσσει—] Conf. Æn. i, 92. iii, 198. v, 11.

70, 71. —ἐπικάρσιαι,] Vulgò redditur *obliquæ*: Euſtathius autem, Ἐπικάρσιαι ἤ, (inquit) ἐκ πλάσεως νῦν ἰσάλου τῇ ἴσῃ θέσει, ἀλλ' ἐπὶ πρῴρην, διὰ τὸν ἐκ τῆ σφοδρῆ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἴσλασιν.—ἴσως δ' ἐπικάρσιαι, Angl. *plunged as it were headlong*: cui interpretationi favet vocis etymon; eſt ſcil. ex ἐπὶ et κάρ.—ἱστία δὲ σφιν—*Vela autem ipſis*—ἴς ἀέμοιο διέσχιεν τριχθά τε καὶ τετραχθά, *vis venti diſcidit in tres quatuorque partes.* Verſus notiſſimus, cujus numeri optimè repræſentant vim ejus rei quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quæ ibi annotavit vir ornatiſſimus Sam. Clarke.

73. Αὐτὰρ ἔ ἐσυμένως—] *Ipſas vero* [naves ſcil.] *feſtinantèr*—προερέσσομεν [ἐρετμοῖς] ἠπείρονδε, *protruſimus remis ad* terram *continentem.* Vide Il. α, 435.

80. —Μάλιστα] Ἀρχαϊκῶν τῆς Λακωνικῆς. Κίθηρα, -ων, τὰ νῆσος τῆς Λακωνικῆς. *Sobal.*

83, 84. —ἐνθένδε Γαίης Λωτοφάγων,] *conſcendimus terram Lotophagorum,*—[quæ ſcil. ſita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, ſed in Libyâ.] οἵτ' ἄνθινον ἄνδος ἔδουσι, *qui floreſcentem cibum edunt.*

106. Κυκλώπων—] In ſingulari Polyphemus καθ' ἑαυτὸν vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες ſunt populus Siciliæ, in regione valdè fertili, οἱ Αἰολίδαι poſtea dicti. Ulyſſis ævo habitabant ſparſim, quiſque in agro ſuo: hinc credibile fit, potuiſſe Polyphemum pati ea quæ paſſus eſt, utpote ſolus, extra ſocietatem aliorum, et deteſtabilis ſine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθάλμους· neſcit omninò hunc monſtroſum μῦθον recentiorum, ineptè et immoderatè fingendi. Imo ipſe Polyphemus fuit quidem unoculus; ſed caſu fortaſſe amiſerat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρον τῷ ὀφθαλμῷ, nec certè ſiluiſſet hanc ἰδιότητα, ſi in mediâ fronte oculum unum habuiſſet. Damm. Vide Euſtath. ad ver. 187. qui hujus quoque ſententiæ eſt. ὑπερφιάλους vulgò redditur *fœdifragos, perfidos*; item *ſuperbos, arrogantes*; interdùm *vinoſos*; quaſi ex ὑπὲρ et φιάλη, quia fœdera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυὴς, *qui nimis excrevit*, indè *excellens.* Poteſt igitur hic reddi *ingens*, ut ad *ſtaturam* Cyclopum referatur. [Vide ſuprà ad α, 134.] Cæterùm in hujus vocis conſonante φ latere Æolicum digamma putat amicus meus doctiſſimus T. Burgeſs, quaſi olim ſcriptum eſſet ὑπερϜιάλους; atque adeò vocem ipſam deducendam ab

ſcrupulo, uſurpat φίλοι ἔνεχ᾽ ἡμῖν δυσάντων. Sin autem hoc diſplicet, poteſt ſumi δυσάντων in genit. abſoluto.

262. —μετιόωσι] *conſtituere*. Angl. *to ordain*; pro μετιόωσι, contractè μετιῶσι.

266. —ἡμεῖς δ᾽ αὖτι κιχησόμενοι—] *nos venimus ſupplices accidentes ad tua genua.*—κιχήσω, vel κιχάνομαι, *invenio, aſſequor.*

280. Ἦ νυ ἐν᾽ ἐγχατιῇ, ἢ ἐγγὺς σχεδόν,] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco*, ſ. *utrum longè hinc, an propè*, ut ver. 117. ἔστι σχεδὸν ἠὲ ἀπόπροθι. ERNESTI.

38. 289. Σὺν δὲ δύω μάρψας,—] i. e. συμπάρψας δὲ δύω—Conf. Virg. Æn. iii, 623, ſqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurſ. xvi, poëtam tuentem contra reprehenſionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. ſub fin.] Cæterùm hujuſmodi deſcriptiones gigantum crudelium naſcam et averſionem fœditate ſuâ non facere, probant, inter cætera, quæ Shakeſperius, peritiſſimus ille judex humanæ naturæ, Mauram ſuum narrantem induxit de modo quo is Deſdemonæ, pulcherrimæ ac nobiliſſimæ puellæ, amorem conciliâſſet. [Vide *Othello*, Act i. Sc. 8. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo hiſtoriam ex Odyſſeâ hic exhibere; quia tales ſummi poëtæ miras narrationes non ſolùm ingenuæ juventutis naſcam et averſionem non excitare, ſed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipſæ quæ deſcribuntur utcunque fœdæ ſint et horrendæ, earum tamen à ſummis poëtis deſcriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere ſolent.

301. Οὐτάμενον—] Non ex ἐνῶν, indè enim fit ἐνάμενος, vel ἐντάμενος quod antepenultimam neceſſariò producit: ſed quâ analogiâ ex τίθημι fit τιθέμεν, ex δίδωμι, διδόμεν· eâdem ex ὕημι fit ἑέμεναι, indeque ἐνάμενος, quod antepenultimam neceſſariò corripit. CLARKE, ad *Il.* φ, 68.

39. 325. —ἴδον τ᾽ ἔρεψιας—] Ἐξυπαρύσιον τῶν χειρῶν τὸ διάστημα ἐγγυιά ἐστι. *Schol.* Angl. *a fathom.* Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —ἰδίωνα] idem quod ἀνωΐστον, *acui.*

335. —ἰλάσσαν] Per ſync. pro ἱλαγίσσαν, vel ἱλασίσσαν.

347. —τᾶ.] Ionicè pro τᾷ, quod contractè pro τῇ, *accipe*; à τάω, f. ταυ, *capio, accipio.*

40. 359. —ἀπορρώξ.] *i, i. avulſus*, &c. item ſubſtant. *portio, pars*, &c, à ῥήγνυμι, *frango.*

366. Οὖτις ἔμοι γ᾽ ὄνομ᾽ ἔστ᾽· Οὖτις—] Οὖτις, *nemo*, habet in accuſ. οὖτινα, non ὄντα. Nec eſt ὄντα hìc per apocopen pro οὖτινα, ut eſſe potuiſſet ante vocalem; ſed exquiſito artificio hìc ponitur ante conſonantem, quò molliùs Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyſſis fuiſſe proprium crederet. Poſt autem ipſe Polyphemus [ver. 366.] Οὖτιν ἐγὼ κάματον ἔδμεναι— inquit, id tanquam nomen proprium hoſpitis intelligens, quod

lector

lector interpretari poſſit ἔτινα, *neminem*, [ἔτιν ſcil. pro ἔτιν' ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyſſis conſilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ *neminem* poſtea devoraturum. Cæterùm ſe ita appellari ideò præſertim finxit Ulyſſes, quod providiſſet ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio non futurum. Vide infrà ver. 408, ſqq.

372, 373. —ἀπεδοχμώσας—] Πλαγιώσας· δοχμὰς γὰρ τὰ πλάγια. *Schol. Inflexâ craſſâ cervice.* [Conf. Æn. iii, 631. ſqq. *Cervicem inflexam poſuit*, &c. καθὰ μεν—Ἥρω— i. e. καθήρει δὲ μεν—φάρυγος δ' ἐξιεντο οἶνος, i. e. οἶνος ἧ ἰσίουτο ἐκ φάρυγος, *vinum è gutture erumpebat.* Conf. Ovid. Metam. xiv, 211.

377. ἀναδύη.] Angl. *ſhould flinch.* ἀναδύω, *emergo ex aliqua re; refugere et detrectare aliquid.*

384. Δίνησ.] Angl. *I twirled it round.* —τρυπῷ contractè pro τρυπάω, à τρυπάω, *terebro.*

386. —τὸ ᾧ τείχει ἰμερτὸς ἄλιν·] Angl. *and it ſpins inceſſantly.*

389. ἴδσω ἀύτμὴ,] Angl. *the ſteam ſinged*, &c. ἰδω. f. ἴδσω, 41.
amburo. ἀύτμὴ, *ſpiritus, vapor.*

390. —σφαραγεῦντο] Ionicè pro ἐσφαραγεῦντο, à σφαραγάω, f. ησω, *ſonum edo.* μύζας δὲ [ἐσφαλμὲ] οἱ σφαραγεῦντο πυρὶ, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τὸ σὶζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, σὶζ, ita Quinctilianus: "Mimimè," inquit, "Nobis conceſſa eſt ὀνο-"ματοποιία. Quis enim ferat, ſiquid illis meritò laudatis, λίγ-"ξ βιὸς, et σὶζε ὀφθαλμὸς, fingere audeamus?" Lib. i. cap. 5. ſub finem, citante Clarkio F.

403. Τίπτε τὸν—ὀδύσσας,] Τίπτε τὸν referendum ad ἀρημένος, vertendumque non *cur*, ſed *quid tantum læſus, tantoperè vociferatus es:* quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarêre. ERNESTI.

404. —ἄμμι] Non eſt, ut quidam putant, dualis pro plurali; ſed, ut Scholiaſtes, Ἄμμι, ἡμῖν, Αἰολικῶς. ad Il. α, 59. τιθῆσθα, etiam Æolicè, pro τιθῇς.

408. —Οὔτίς μὲ κλέπτει—] Vide ſuprà ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφόων,] Angl. *groping with his hands,*—ψηλαφόων, pro ψηλαφάων. Vide ſuprà ad α, 25.

425. —ὄϊες—] Dactylus eſſe videtur, eadem ratione qua ἀδάπτοτος choriambus. ERNESTI. Ita ἀτονίσθαι infrà v. 451; in ὄϊες autem quibuſdam viris doctiſſimis digamma non otioſum videri poteſt; id enim in ὄϊς affuiſſe è voce Latinâ *ovis*, colligitur. T. YOUNG.

426. —ἰσθμοῖς εἴρας] Ὃ ἴσι μέλαν, ὡς ἡ ἐν ἄλσει κεῖται. EU- 42.
STATHIUS.

427. Τὰς ἀκὶν συνάρμοσεν—] Angl. *Theſe I ſilently bound together with well twiſted twigs—* Σύλλεις αἰνύμενος, *taking them together.*

46. nocte peractâ, altero die ad Circem revectus eſt. Hanc Ulyſſis ad domum Ditis profectionem imitati ſunt multi alii poëtæ: ſed in hoc genere palmam omnibus præripuit elegantiſſimus Virgilius, in Æneidis lib vi. "Virgilio," ut verbis utar Heynii, "ſanè omninò major laus inventa aliorum "ornandi quam nova excogitandi convenit; inventis tamen "alienis tam ſollerter interdum uſus eſt, ut æqualem cum "primo inventore laudem mereatur. Inter hæc ponemus de- "ſcenſum Æneæ ad inferos. Homerum haud dubiè ante "oculos habuit; at ab Homericâ Necyiâ quantus artis et "ingenii progreſſus ad Æneidis librum ſextum!" [Excurſ. xiv. ad Æn. Lib. vi. Vide totum hunc Excurſum, itemque cæteros quibus librum vi. Æneidis, atque adeò totam hanc de Νεκυίᾳ materiam, doctiſſimè illuſtravit vir egregius; ubi ſimul calamum primarii philologi facilè poſſis indagare.] Quanquam autem in hac parte operis ſui Virgilius omnes æmulos procul à ſe reliquerit, inſunt tamen in Homeri ſimpliciore Νεκυίᾳ, quædam imagines et deſcriptiones planè admirandæ; ideóque ante oculos ingenuæ inventutis ponendæ.

Ver. 6. —νὺξ κυανοπεπλόμενος] *νυκτὶ κυανοπεπλομένῳ, nigricantem peplum habenti.*

7. Ἰκμενον ἦρα ἴει πλησίστιον] *Secundum ventum immittit implentem velum.*—ἴει· ἴω, unde ἴημι, habet in imperf. ἴεν, ἴες ἴεμεν, ἴετε· ἴεν, &c. v. 7. λ.

8. Κίρκη—] —*Circes poculæ noſti; Quæ ſi cum ſociis ſtultus, cupiduſque bibiſſet, Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis et excors; Vixiſſet canis immundus, vel amica luto ſus.* Hor. Lib. i. Epiſt. ii, 23. De iis, quæ apud Circen Ulyſſes ſociique ſunt experti, expoſitum eſt in libro ſuperiore. De Circes inſulâ, vide Heynii Excurſ. i. ad Æn. Lib. vii.—"αὐδήεσσα, "Ἡ περιόπτος, ἢ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη." Eustathius. Fortaſſè per αὐδήεσσα hîc intelligendum eſt *cantu excellens.* Clarke F. Rectè. Cf. Il. ε, 221. et 227. item Æn. vii, 11.

12. —σκοπιαὶτε] Vide ſuprà ad α, 25.

47. 14. —Κιμμερίων ἀνδρῶν—] Gens erat Cimmeriorum quæ habitabat ſupra pontum Euxinum; ſed per viros Cimmerios hic intelligendus eſt populus Italiæ prope Baias et lacum Avernum. "Locus (inquit doctiſſimus Heynius) apprimè "erat idoneus ad hominum animos religionum terroribus ſol- "licitandos. Accedebant tamen ad hanc locorum naturam "priſcæ opiniones de extremo occidente, adeóque de loco- "rum inferorum aditu, quem aliquando in his locis conſitu- "erant Græci omnis terrarum occidentalium faciei prorſus "ignari. Ad has opiniones mythos ſuos attemperavit Ho- "merus; Virgilii ævo locorum notitia ſatis magna vigebat, "quam ut iis inhærere liceret.—Admodum probabile eſt— "priſcâ

" priscâ ætate cavernas quæ ibi erant hominibus pro domibus 47.
" fuisse, donec ad meliorem vitæ cultum procederent, natám-
" que hinc esse de Cimmeriis fabulam Od. λ, 13, sqq.; etsi
" tenebris illis perpetuis silvæ quoque continuæ, quibus con-
" valles montium obsitæ erant, majorem horrorem addere de-
" buerunt. " Excurs. ii. ad Æn. lib. vi. ubi vide plura: item Excurs. iii. Conf. Ovid. Metam. xi. 592. *Est prope Cimmerios*, &c. Tibull. iv, 64. Virg. Geor. iii, 537.

18. —ἠερίθεν] *de cælo.* Sæpè apud Homerum, ut hîc, construitur cum præp. adeò ut ἀπ' ἠερίθεν sit idem quod ἀπ' ἠέρος.

26. —χοὰς χέομεν] *libamina fundebamus*— Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.

27. —μελιηδέϊ,] *mulso: μελίηδεον*, vel *μελίηδυτον*, est *infusum est melle et lacte.*

29. Πολλὰ δ' γεγάμην—] *multum autem supplicabam manium exanimibus personis,—γεγάμην* [undè *γεγάμην* pro *ἐγεγάμην* imperf.] est *genibus advolutus ero*; " nam, " ut observavit doctissimus Dammius, " mos erat veterum genua superiorum aut à qui-
" bus opem rogabant, blandè amplecti aut tangere passis ma-
" nibus. " Notandum autem hîc exemplum syntaxeos Græcæ: ἐγὼ ἐγεγάμην—κέρσαν ταύρον, supple ὑπισχνούμενος vel tale quid, Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ἱέρευσ' ἐνὶ οἴκῳ βοῦν, ad verbum—*ego supplicabam mortuis vovens reversus in Ithacam sacrificaturus esse*, &c. i. e. —*vovens me, reversum in Ithacam, sacrificaturum juvencum quæ nondum paperit.* Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini; sic Hor. iii. Od. 27. *Uxor invicti Jovis esse nescis.* τοῦρον βοῦν—Sic Virg. Æn. vi, 251. *sterilem vaccam.*

31. —σοφόν τ' ἀμπλησόμεν ἐσθλῶν'] *pyramque impleturum bonis.* ἀμπλησόμεν et ἀμπλησομένους, pro ἀμπλήσειν. Sic ἐφευρόμεν, pro ἐφεύρειν.

34. Τὰς δ' ἐπεὶ—] Constructio est: ἐπεὶ δ' ἐλεύσομαι τὰς εὐχωλὰς λιτὰς τε, [δηλονότι] ἅπτα παρῶν, *Sed quando precatus sum has votis precibusque—gentes* scil. *mortuorum,—*τοὶ δ' μῆλα λαβὼν ἀποδειροτόμησα ἐς βόθρον, *tum pecudes probensas jugulavi ad fossam.* Conf. Virg. Æn. vi, 315. *Ecce ruunt variæ species,—*&c.

37. —Ἐρέβευς] Pro Ἐρέβους, Ionicè; ab Ἔρεβος, -εος, τὸ,

386. Ἠλθε δ' ἐπεὶ—] i. e. ἐπήλθε δὲ—ἀγυιάξατ', ante vocalem 48.
aspirat. pro ἀγυιάξατο, quod Ionicè pro ἠγυιάσαντο ἦσαν, *congregatæ erant.*

388. —πέπρωτο ἑκόντων.] *fatum obierunt.* ἑκόντων, aor. 2. ab ἑκοντέω, f. 2. ἑκοντῶ, *obvo, fector*, &c.

391. Πιτνὰς] *expandens*; præs. part. à πίτνημι, quod idem est ac πετάζω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 43.

392. Ἀλλ' ἦ γάρ—] *Sed* frustra, *nam non ampliùs ei erat vis firma*, &c.

401. Βοῦς πρεσπαρέμενον,] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem.*—Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν ἐις Κίσσους τῇ ἀφετηρίᾳ ἐπὶ ἐπιχωρίους, ἵν᾽ εὖ ἀκούσθῃς, ἐπάγεις τὰ ὄρεσιν ἀνοικείοις πρεσβεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide Il. ι, 45. et Vol. I. ad p. 31. n. 10.

409. Ἔξλα,] ἑλάω. *secido*, idem quod κέλομαι, habet in aor. 2. ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἔκαν.

413. Οἱ ῥά—] Supple πεπόνητο· —ἀλαπάδνῃ τραπέλῃσι, *epulis lautis*. Vide ſuprà ad ω, 226.

49. 417. Ἀλλά με—ἀλοφύρασθαι—] *Sed miſertus eſſes*—Vide ſuprà ad ω, 62.

419. —θῦεν—] *undabat*—θύω, *furo, cum impetu feror*; undè metaphoricè, ut hîc.

422. —αὐτὰρ ἐγὼ—] Ordo eſt: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαῖαν ἀείρων χεῖρας ὕδαλλον περὶ φάσγανῳ ἀμυδιόωσαν· Angl. *But I, while extended on the earth, raiſing up my hands, graſped my ſword, dying as I was*: ἡ δὲ κεκοῦφις Νεοφόνητο, *but the abandoned woman retired*, ἀδὲ ἴκελη καθύπνῳ χερσὶ ὀφθαλμοὺς μοι ἔκνεν πῦρ ἐὸν [ἔκαυε] Αἴδῃ, συνεῖσαι τι εἰπεῖν. *nor did ſhe take the trouble to cloſe my dying eyes, or my mouth, with her hands*, &c.

426. Ὡς ἐν αἰνύτῃσιν—] Vide infrà ad Eur. Med. 270. 412.

429. Κεχαδία—νύμφη] *Marito cui virgo nupſerat*—κεχαδία eſt, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quæ virgo primùm nupſit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuiſſe primum Clytæmneſtræ maritum, eumque ab Agamemnone interfectum, de eo nihil noverat Homerus.

432. Ἥτι κεν αἰσχὸς ἔλῃσι,] i. e. Ἥτις κεν τοιοῦτον αἰσχὸς, *Sibique offudit ignominiam, et futuris in poſterum Fœmineis mulieribus*,—ᾗ [ἐκείνῃ] ἤ κεν ἔρεξε [i. e. ᾖ] ὑστέρῳ, *etiam ei quæ proba fuerit.*

435. —ὑψόσε] *Altitonans*: nominat. pro ὑψόσης, ut κεφαλεγερσέα, μητίετα, &. τ. λ.

436. —γυναικὸς διὰ βυλὰς,] Ἐοῦσα συνοικοῦσα τῷ τοῦ Ατρέως γυναῖκα Ἀερόπην, δι᾽ ἣν τῷ αὐτῷ μοιχευθέντων ὑπὸ Θυέστου πολλὰ ἐγένετο δεινά. EUSTATHIUS.

440. Τῷ νῦν μή ποτε—] εἶναι eſt, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel ſubaudiri poteſt θέλῃς. Sic infrà πεφανυίαι, quod pro πεφάνθωσαν, et φάθι, et iterùm εἶπαι. Pro φάμι, dicunt poëtæ, φάεσι, φάουσι, et πεφάασι.

448. —μετ᾽ ἀνδράσιν ἶζε ἄρειφι,] Τυτίσι, συνιοῦσιν τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτυφθαι αὐξηθείς. EUSTATHIUS.

50. 455. Νῆα κατισχήσειας·] *Navem appelle*. κατισχήσεις, i. e. κατισχεῖν, infinit. uti ſuprà, pro imperat.

457. —ζόφοῦδε—] Vide ſuprà ad ω, 25.

465. Ἔσσυμαι ἀχνύμενος,—] *ſtamus dolentes*,—Nam ἔσσυμαι, cum ſpiritu aſpero, eſt pro ἱσάμεθα· et ἔσσαμαι, quod eſt præſ. perf.

pèrf. ſæpè ſignificat *ſto*; et ἵστασαν, *ſtabam*. Alii malunt ſpi- 50.
ritum lenem, ut ſit ἔστημεν pro ἔστημεν, aor. 2. *ſtetimus*. In hiſce autem omnibus ſubauditur pronomen reciprocum. Vide ſuprà ad ι, 442. p. 42.

466. —Πηλεϊάδαο] Πηλείδης, υ. Ionicè Πηλεϊάδης, Πηλεϊάδαο, et Πηλεϊάδαο· et -δαο pronuntiatur tanquam una ſyllaba. [Vid. Iliad. α, 1.] Æol. Gen. Πηλεΐδαο. Cæterùm Achilles ita dictus, ut et Πηλείων, à patre Peleo; atque Αἰακίδης, ab avo Æaco.

473. —μήσεαι—] *molieris*— Μήδομαι, f. μήσομαι, μήσεσαι, eliſo σ, μήεαι, pòſt, contractè, μᾶαι.

474. —ἄϊδόσδε κατελθέμεν,—] *ad inferos deſcendere*,—Non liquidò conſtat utrùm Ulyſſes, ſacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad ſe evocârit; an intra oſtium ipſe ingreſſus eſſet. Quæ hic dicta ſunt ab animâ Achillis, et quæ poſtea viſa ſunt ab Ulyſſe, poſteriori opinioni; quæ autem deſcribuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniumque turba quæ evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de induſtriâ forſan à ſummo poëtâ hæc obſcuritate ſunt involuta, quo magis ſublimem ſuam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.

475. —θεσπεσίων—κεφαλάων;] *hominum defunctorum?*

477. —Πηλέ◉—] Pronuntiatur, duobus ſyllabis, *Pelyor.*

478. Τειρόμενον κατὰ χῆ◉,] χῆος, χήεος, τὸ. *debitum, officium*; item *oraculum, vaticinium*, &c. ut hìc.

480. —ἀμῆς] Æol. pro ἡμῖν, quod per ſyncopen pro ἀμίτερος. Vide Il. κ, 448. π, 830, &c.

482. —μακάρτατος] μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. *Schol.* Su- 51.
perlativus ſcil. comparativè poſitus. Nec inſolita eſt apud Græcos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvi, 3. χαλεπώτερον, pro χαλεπώτατον.

485. —τῷ μήτι θάνῃ ἀκαχίζων,] *quare neutiquam luge quod mortuus ſis*,—ἀκαχίζειν, Ion. pro ἀκαχίζω.

488. Βουλοίμην—] Ordo eſt: κε βουλοίμην ἐὼν ἐπάρουρος θητεύειν παρ' ἄλλῳ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ, ὅς, κ. τ. λ. *mallem ruſticus exiſtens mercede ſervire alii inopi viro, cui*, &c. Quam ſententiam vituperat Plato, de Republ. lib. iii. Et Lucianus ex eodem loco argumentum ſumſit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. —ἤ τι πίσυνσαι,] *ſi quid audiveris*, —πίσυνμαι, πίσυνθαι, πίσυνται, perf. paſſ. à συνθύνομαι, f. σύνομαι, perf. πέσυμαι.

501. Τῷ κε τὸν σύξαιμι μέν◉—] Sic conſtrue: Τῷ *tunc* [i. e. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] κε σύξαιμι μένος ᾧ χεῖρες ἀάπτους, *facerem robur et invictas manus* meas *horrendas*— [nam συγέω, quod vulgò ſignificat *horreo aliquid*, vel *odi*, hìc tranſitivè ſonat *horrendum* vel *odioſum reddo*] τὸν [i. e. τὸν, quod pro

τιμὴ] *ejusmodi*, [eorum ſcil.] *οἳ νῦν βαλιοῦλαι* [pro *βαλιοῦλαι*, et hoc contractè pro *βαλίλαι*] *qui illum violant, ἐχθρὸν τ' ἀπὸ τιμῆς, averſique ab honore.* Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in ſenem patrem Peleum.

508. —*ὃν Σαίρῃ*] Σαΐρης ὁ, πόλις Δαλονίας. *Schol.*

52. 518. —*εἶον τὸν Τηλεφίδην*—] i. e. *ἐκμάθοιν τὸν Τηλεφίδην οἷος ἦν ὃν πανύσφετο—tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit*, &c. —*γυναικὸν ἕνεκα δώρου· muliebris propter dona.* Obſcurus habetur hic locus ob defectum hiſtoriæ. Alii aliter interpretantur. Κήτεσι à quibuſdam redditur *ad magna marina animalia pertinens*, undè *valdè magnus*. Aliis eſt nomen populi in Myſiâ. γύναιον δῶρον vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei perſuaderent ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam ſuarum filiarum Eurypylo promiſiſſe.

522. —*ὃν πάρ' Ἐπειοῖς*.] Vide ſupra ad 9, 493. p. 26.

534, 535. —*ἀτ' οὐ βολαμίοις*—] *neque eminùs ictus oculo aere, neque cominùs vulneratus.*

541. —*ἄρυτο ὃ κακὰ πάσχων.*] *narrabant ſingula ærumnas ſuas.* ἄρυτο imperf. med. ab ἄρω vel ἄρομαι, quod eſt idem ac *ἀείρω, dico.*

543. —*ἀφορέων*,] *abſiſtebat.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. Παῖδες ἡ Τρώων ἀίνυσαν] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quàm ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Conſedere duces*, &c. Ovid. Met. l. xiii, ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δὲ μὴ ἄφυλον νεῖκος—] *Utinam ſanè non viciſſem*, &c. Vide infrà ad Eur. Med. ver. 1.

53. 548. —*γαῖαν πανύσσαι*,] Vide *Chevalier's Deſcription of the Plain of Troy*, quam nos Angl. fecimus; Index, voce *Ajax*.

549. —*ὃς πάρ μὲν εἶδος*—] i. e. *ὃς μὲν περιπάντων* [*κατ'*] *εἶδος, ἡ περίεσσετο* [*κατ'*] *ἔργα, qui quidem formâ præſtantiſſimus erat et rebus geſtis.* περὶ in comp. cum gen. ſæpè excellentiam denotat. [Vide Il. *a*, 258.] De πίσυνος vide ſuprà ad 4, 190.

555. —*σῶν*] Supple *ἕνεκα*.

559. —*σὺν*] Ion. et Poët. pro *σοὶ*. *ἐπὶ μοῖραν ἔσσαι*, i. e. *æquæ partes*.

562. —*ὁ δέ μ' ὠδὺν ἀμείβετο*,—] Exquiſitiſſimè, ut benè notum eſt, imitatus eſt hunc locum elegantiſſimus Virgilius; Æn. vi, 469. *Illa ſolo fixos oculos*, &c. Vide Longin. § ix.

564. —*χ' ἑκὼν περοίμι*—] i. e. *ἑκὼν κε* [quod eſt *κεν*] *περοίμι, tamen ille* me *allocutus fuiſſet*, &c.

569. —*δμῶες ἄρυτο*—] *cauſas dicebant*—Cf. Æn. vi, 431. et Heynii Excurſ. xi.

572. Θῆρας ἑοὺς ἐλεόντα,] *feras una cogentem et includentem*, ἐλεόντα pro ἐλεῶντα, ab ἐλεὼν [et ἑλεὰν] *turba, includo*. De Orione vide Diodor. Siculum, Hiſt. Lib. iv.

574.

574. —ἀαγὲς.] ἀαγὴς, ους, ὁ, ἡ. *non fractus, non frangendus*, ex α pr.v. et ἄγω, *frango*.

575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον—] Conf. Æn. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. iii, 997.

576. —ὁ δ' ἐν' ἰσάσι πᾶσιν πίλυτο.] Antiquo ſermone ad corporis vaſti ſpeciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Δίεφλεον ἔνδον ἰόντες·] *In viſcera penetrantes.*

579. —ἥλατο,] Propriè eſt *rapuit*, quod et Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. ERNESTI.

583. Σημῆνε δ' ἀνῳάων,] Angl. *He ſhewed ſigns of extreme* 54.
thirſt,—Nam, ut obſervavit Mericus Caſaubonus, "eſt in iſto "verbo [σημῆνε ſcil. quod pro ἐσήμηνε] (ut alibi pluribus) ani- "mi geſtientis et aliquid cupidè molientis, per externos geſ- "tus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuiſſe "Tantali, ſeu in pedes erecti, ſive alio quocunque geſtu, (ut- "de pugilibus olim loqui ſoliti,) πρόσωλιν, ut ardentiſſimam "ſitim præ ſe ferret." Conf. Il. γ, 83. β, 597. ι, 241, &c. Πίσειν δ' οὐκ ἦεν ἐπεὶ ἐπιλήθετο, *but could get hold of nothing to drink*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

585. Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολείπετ' ἀναῤῥοχέων] *toties aqua peribat abſorpta*. ἀπολείπετο, Ionicè pro ἀπώλετο, ἀναῤῥοχέω, aor. 1. part. paſſ. verbi ἀναῤῥέχω, *deglutio, abſorbeo*. Vide Od. μ, 240.

586. —κατεζήνασκε—] Ionicè pro κατεζαίνε, ἀ κατεζαίνω, *arefacio*. ex κατὰ et ἀζαίνω, *ficco*; quod ab ἄζω, idem ſign.

593. Λᾶαν βασάζονθα π. α.] *protrudentem ante ſe in ſublime lapidem ingentem ambabus* manibus. βασάζω, *in altum procedere facio, extollo*; nam eſt ἀ βάω, *ire facio*. DAMM. Cæterùm hæc laboris Siſyphæi deſcriptio inter Criticos celeberrima eſt, ubi Poëta ſcil. verſûs ſui numeros, verborumque ipſorum ſonum ad rei dicendæ naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ, 363.] Dionyſ. Halicarn. Πῶς ὧν δηλόσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὑποκειμένων, ἄξιον ἰδεῖν. Καὶ μὴν Σίσυφον ὑσεῖδον,—Λᾶαν ἄνω ὤθοντε ποσὶ λάφυσ. Ἐντεῦθεν ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τῷ βάρει τῷ πίεζε, τὸν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς πόνον, τὸν διεγειρόμενον τοῖς κάλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὸν μόγις ἀνωθούμενον πέτρον. Περὶ συνθ'. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ἑρμ. § 27. *Pope* hujus loci verſ. cum ejus annot. item *Campbell's Philoſophy of Rhet.* Vol. ii. p. 238.

596. —κρατεΐης] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. *Schol.* ἐπιῤῥιπτεῖ ἐστι, ἀντὶ τοῦ κρατεῖται.—Γράφεται δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ λίθου κρατεῖ ις, ἤγουν ἡ κρατεία ἰσχὺς τοῦ λίθου. EUSTATHIUS. τοτ' ἀποστρέψασκε [ἀπέστρεφε] κρατεΐης, Angl. *then the impetuous force of the ſtone recoiled upon him*. Eſt et Κρατεΐης nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597.

597. —λᾶας ἀναιδὴς.] *lapis impudens*, i. e. *impetuoſus, immanis.* Mirâ felicitate in hoc verſu ſummus poëta venuſtatem ſuprà notatam aſſequutus eſt.

599. —κονίη] *vapor* pulveri ſimilis. Angl. *a ſteam.*

600. —φίλον Ἡρακληείην,] *olim Herculeam*; i. e. ſimpliciter *Herculem.* [Cf. Il. σ, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* Lib. i. Od. iii, 36.

612. Μὴ τιχησάμενον,] Ordo eſt: ὃς ἴσκέτην κῆνον τιλεμάχῳ ἐμῇ τέχνῃ μὴ τιχησάμενον [τι ἄλλο,] μηδὲ τιχέσαντί τι ἄλλο. Angl. *He who had deſigned that thong by his art, never having executed, nor ever would be execute, ſuch another.* Erat nimirùm unicum in ſuo genere.

55. 617. —ἀγαλάζου,] ἀγαλάζω, verb. Homericum, idem quod ἄγω, *duco, fero*, &c.

633. —Γοργόνος αἰφαλὸν δεινοῖο πελάγει] idem quod Γοργόνος αἰφαλὸν δ. κ. *Gorgonis caput horrendi monſtri.*

---

56. * Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. XXIII, 205—230. Penelope tandèm agnoſcit Ulyſſem.

205. Ὣς φατο·] *Sic dixit*—Ulyſſes ſcil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indiciis ſe reverâ Ulyſſem eſſe jam demonſtraverat.

210—212. —πίσυνοι·] *prudentes eras.* Pluſq. pro ἐπίσυνοι. [Vide ſuprà ad 9, 586.] θεοὶ δ' ἄπαζον ἴζῖν, *dii autem dabant cerumnam*, Οἵ νῶϊν ἀγάσσαντο, *qui nobis inviderunt.* [νῶϊ] μίσγεσθαι παρ' ἀλλήλοις παρεόντας ἴδος, *nos unà invicèm manentes delectari juventute*, καὶ ἱκέσθαι [ἥβης] ἐὸν γήραος *et pervenire* ad *limen ſenectutis.*

216. —ἀπάφοιτ'] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαφέω, pro ἀπατάω, *decipio.*

220. —Εἰ ἤδη—] Dicit nimirùm Penelope, " *Nequaquàm* " *Helenam viro ſe dediſſe alieno, ſi prævidiſſet tot ac tanta* " *mala inde eſſe oritura.* " CLARKE F.

225. Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ'] Signa ſcil. per quæ Ulyſſem ſuum Penelope agnoverat: uti in hoc libro ſuprà expoſitum eſt, ver. 183 et ſqq.

---

57. * Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] *Ex* HOMERI ODYSS. *Quædam* COMPARATIONES *ac* DESCRIPTIONES *Selectæ.*

† 1. Δ,—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyſſis comparantur à Menelao hinnulis in ſpecu leonis à matre cervâ depoſitis.

333.

333. Ω πόποι,] Occurrit hæc exclamatio ſæpiſſimè apud Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quaſi à particulâ οἴ, gementis voce, cum repetitione τῷ π. " ἦ " verè, adjicitur et μάλα confirmationem adjuvans, quare " Heſych. ἦ μάλα explicat. ὄντως λίαν. Confirmationi cumu- " lus additur, quandò tria hæc junguntur, ἦ μάλα δή, quo- " rum uſus eſt in ſummâ admiratione. " HOOGEVEEN. 57.

334. Ἤθελον ὑπόπτηναι,] Angl. *they wiſh to lie*, &c. nam præſ. tempore nos utimur ubi Græci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἐστὶ, et ἤπλετο, i. e. ἐπίλετο, pro πίλνται, ut notum. Latini quoque uſurpant interdum *erat* pro *eſt*.

335. —ξυλόχῳ] Συνδένδρῳ τόπῳ, καίτοι θηρίων. *Schol.* Εἰλεῖσθαι δ', λόχοις ξύλοχοι, ὡς αὖτις αὖτις, καίτοι, τόποι, ὁρμαὶ κατάδυσις. EUSTATHIUS. Angl. *in the den*.

337. Κτιμὲς ἐξερέῃσι] Angl. *ſhe roams the mountain ſides*—ἐξερέῃσι, pro ἐξέρῃ. Ἐξέρω, ἐξείρω, et ἐξερέω, *eloquor*, *interrogo*, item *exquiro*, *inveſtigo*.

338, 339. —εἰν εὐνήλυθεν εὐνὴν,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in ſenſu maximè indeterminato. Ἀμφοτέρωσι δ' τοῖσιν, *et cervæ* ſcil. *et hinnulis*. κείνοισι, i. e. ἐκείνοις, *procis* ſcil. Penelopes.

*** Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

‡ 2. E,—] 2. LIB. V, 391—398. Ulyſſes, quum diu in fluctibus natâſſet, tandem conſpicatus terram, comparatur liberis lætis ob bonam patris reſtitutam valetudinem.

396, 397. —τοῖσι δὲ οἱ ἔχεπε δαίμων,] ἔχεπε, ἐπέπτυλον, ἢ ἐπεδάϊσσεν, ἢ μετὰ βλαῦας ἐπῆλθεν. *Schol.* χεύω, propriè eſt *ingruo*, *adorior* et *invado violenter*. Tandem ſignificabat *utendum do*—et *oraculum edo*. χεύομαι eſt *utor*, ut notum tironibus.—καπέστησε ἕλωσιν, *à morbo liberant*.

398. —Ὀδυσῆ ἀσπάσιον φάνετο γαῖα καὶ ὕλη.] *Ulyſſi dulce apparuit terra et ſylva*. Sic Virg. *Triſte lupus ſtabulis*, Ecl. iii, 80. " Legitur et Ὀδυσῆι, quod malo. " T. YOUNG.

* 3. Z,—] 3. LIB. VI, 102—109. Nauſicaa inter ancillas comparatur Dianæ inter Nymphas.

102. Οἵη δ' Ἀρτέμιδος ἴσιν—] *Qualis autem Diana incedit de monte ſagittis gaudens*,—Conf. omninò hanc exquiſitiſſimam ſimilitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Æn. i, 409—503. *Qualis in Eurotæ ripis*, &c. et vide præſtantiſſimi Heynii Excurſ. xx. ad locum. Suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianæ: Ἐκ δ' Ἑλένη θυλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθ', Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ ἐναλίγκιος.

106, 107. —γήγεθε δέ τι φρένα Λητώ·] *gaudet verò mente Latona*, intuens filiam Dianam.—ἧγε ἴχεσι κέρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ 58.

πασέων,

αὐτάων, ipſa tenet caput et frontem ſuper omnes, κάρη, τὸ, indecl. *κάρηνον, ν, τὸ.* Sed poëtæ ſæpè utuntur pl. num. γέγωθε eſt præſ. perf. med.

108. —καλαὶ δέ τε πᾶσαι.] *pulchræ vero et omnes*, i. e. tametſi omnes ſuæ Nymphæ ſunt pulchræ.—παρθένος ἀδμής. *Virgo intacta*, ſeu *innupta*; ut rectè Ernestius.

† 4. Σ,] 4. LIB. VI, 229—235. Ulyſſes, lotus et unctus, veſtes indutus et pulcherrimas à Minervâ factus, comparatur argento auro incluſo.

230. —κάδ' ἄρα κάρηνα] Ordo eſt: καθῆκε δὲ ἴλας κόμας [ἀπὸ] κάρηνος, *demiſit autem criſpos comas à capite.*

232. Ὡς δ' ὅτε τις, &c.] Apparet ex his ipſis locis talem argenti aurique in uno opere conſociandi uſum ac morem viguiſſe, et placuiſſe Homeri ſaltem ætate: Talis erat calathus Helenæ ex Ægypto apportatus Odyſſ. δ, 132. κάλαθος Αἰγύπτου· χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα ἦεν ἀργύρεα. Talis erat crater ibid. v, 615. Omninò variis metallis vas vel uteuſile exornandi morem fuiſſe declarat v. c. lectus Ulyſſis Od. ψ, 200. HEYNE. Excurſ. xxii. ad Æn. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quæ nos annotavimus ad *Chevalier's Deſcription of the Plain of Troy*, p. 150, ſqq.

235. Ὡς ἄρα τῷ—] Ulyſſi ſcil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Æn. i, 588. *Reſtitit Æneas*, &c.

‡ 5. Κ,—] 5. LIB. X, 407—417. Ulyſſis Socii, eum læti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. Βῆν δ' ἴμεν,—] *Perrexi autem ire*—vel *ſtatim profectus ſum.* βῆν, pro ἔβην, ſæpè autem invenitur hoc modo conſtructum apud Hom. Vide Il. α, 73, & 273. ubi βὰς δ' ἴμεν eſt pro ἐβήσαν ἐς' ἴμεν. ν, 160. βῆ δ' ἰέμεν quod eſt ἔβη δ' ἴεσαν. et alibi ſæpiſſimè. Vide ſuprà ad α, 441.

410. —περὶ βοῦς ἀγελαίας] *circum vaccas armentales*—πεῖται, &c. *omnes ſimul ſaliunt obviam factæ.*—πείσας enuntiatur tanquam duæ ſyllabæ.

415. Δακρυόεντες ἴχανον] Dammius reddit: *effundebantur mihi obviam lacrimabundi*, præ gaudio triſtitiæ commixto.

416, 417. —ἰμεν] pro ἴσαν.—ἐοίκεσαν, pro ἐοίκεσαν.—ἐπέφνον, pro ἐπέφανον.

* 6. Π,—] 6. LIB. XVI, 15—21. Eumæus fidelis ſubulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum poſt diuturnam abſentiam.

15. Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε,] *Oſculatus eſt eum caput*—Eumæus ſcil. Telemachum reducem à peregrinatione. [κεφαλὴν τε—ſupple καλὰ.] τὼ ἄμφω φάος καλὰ, *et ambo lumina pulchra.*

18.

18. —ἐξ ἀπίης γαίης] *è longinquâ terrâ*, ſecundum Heſychium; ſed Etymol. Magnum exponit: ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου. 59.

19. Μῶνυξ, τηλύγετος.] *Unicum, dilectiſſimum.* [τηλύγετος] propriè eſt *natus cùm pater jam ſenex eſt*, Angl. *a Son born to one in his old age;* undè, *a favourite Son.* [Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, *upon whoſe account*, &c.

20. —δῖον ὑφορβὸν] Quem paulò ſuprà συβώτην appellaverat eundem hîc vocat ὑφορβὸν, quod eodem redit. In antiquiſſimis nimirùm temporibus neutiquam erat inhoneſtum negotium paſcere et curare ſues. Eumæum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα κύνον περιφῦς.] *Totum oſculatus eſt circumplexus*, —Mos erat oſcula figere in caput, oculos, manus, &c. ut ſuprà potuiſſet notari ad v. 15.

† 7. †.—] 7. LIB. XIX, 515—524. Penelope comparatur luſciniæ. Ipſa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo eſt: πυκιναὶ ἧ ἐξέπαυε μελῳδὸς ἀμφ' ἀδίνων κῆρ μοι ἐρίθυεν [ἐμοὶ] ὀδυρομένῃ, *crebræ autem acutæ curæ circa intimum meum cor laceſſunt me lugentem.*

518. —Πανδαρέου κούρη.] Aëdon filia Pandarei Mileſii nupſit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem inſipiens interfecit. In luſciniam, vel, ſecundum alios, in cardueleſ, mutata, caſum filii deplorat, eumque lugens ſæpè nomine vocat. —ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, *vere recens orto.*

*** Conf. Virg. Geor. iv, 511. *Qualis populeâ mœrens Philomela*, &c. et quæ ibi notavit præſtantiſſimus Heynius.

‡ 8. χ,—] 8. LIB. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confuſi aſſimilantur bobus armentalibus agitatis aſilo: poſteriore, Ulyſſes et ſocii vulturibus, qui minoribus avibus inſiliunt.

299. Οἱ δ' ἐρίθυνθεν—] *Ii vero trepidabant*,—Proci ſcil.

300. —αἶλος ὀλοὸς] *celer aſilus*— Virg. —*cui nomen aſilo Romanum eſt, œſtron Graii vertêre vocantes*, Geor. iii, 146. ubi vide quæ annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulyſſes ſcil. cum ſociis—

304. Τοὶ μὲν, &c.] *Hæ quidem in campo*, ἴυγγες [ἐοῦσαι] πίφαυσκόμεναι, *volant ad nubes perterritæ*,—

306. —χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·] Viri intelligendi paſtores vel ruſtici, ſpectantes illam quaſi venationem et capturam, delectantur hoc ſpectaculo. ERNESTI. Melius Popius, qui ἄγρῃ de prædâ intelligit. T. YOUNG.

309. —αἵματι θῦνεν.] *ſanguine undabat.* θύω eſt *furo; cum impetu feror*, &c. θῦνεν, i. e. φοιτῶσιν εἶχε τῷ θύειν. Vide ad Il. λ, 419.

60. * 9. Κ,—] Lib. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piſcibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Παπτήνεν δ' Ὀδυσεὺς] *Circumſpectavit autem Ulyſſes*—παπτήνεν pro ἐπαπτήνεν, à παπταίνω.

384. Παπτώσσας] *Collapſos*—παπτώσσας enuntiatur tribus ſyllabis.

385, 386. —πολιῆς ἁλὸς ἰχθυόεσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem ſol lucens aufert animam.*

† 10. Χ,—] Lib. XXII, 401—406. Ulyſſes, procis interfectis, comparatur leoni qui paſtus venit de bove agreſti.

401. Εὗρεν δ' ἔπειτ'—] *Invenit deindè Ulyſſem.*—Euryclea ſcil.

‡ 11. Ψ,—] Lib. XXIII, 233—239. Ulyſſes venit optatus Penelopæ tamquam terra naufragis.

237. —πολλὰ δ' περὶ χροῒ τέτροφεν ἄλμη] *multa verò circa corpus accreſcit ſalſugo.* τέτροφεν, perf. med. [et eſt præſ. perf.] à τρέφω, quod propriè eſt *congulo, condenſo.* Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, *Læti verò conſcendunt terram;* ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, *conſcendunt;* et, paulò ſuprà, ἐφύγομεν, *effugiunt.* De aor. in hoc ſenſu vide Vol. I ad p. 19. n. 6.

---

61. * 1. Β,—] 1. Lib. II, 1—13. Telemachus manè ſurgens et ad concionem proficiſcens.

1. Ἦμος δ' ἠριγένεια—] Vide ſuprà ad p. 22. v. 228.

2. —τέτυκτο] pro τύπτω poëticè.

5. Βῆ δ' ἴμεν—] pro ἔσῃ δ' ἴθι. *perrexitque ire*, vel *extemplò ivit.* Vide ſuprà ad α, 441.

13. —θρῴσκοντο.] pro ὀρῴοντο, imperf. ab Ion. verbo θρῴομαι, quod idem eſt ac θρώσκομαι.

† 2. Β,—] 2. Lib. II, 420—434. Initium navigationis proſperæ.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho ſcil. cum ſociis. ἴω, imperf. ἴον, ἴους, ἴου, contract. ἴων, ἴους, ἴον, ab ἵημι, quod id. ac ἵεμαι, *mitto.*—Αὐρηῒ, *opportunum*—ἀυρηὶς, ιος, ὁ, ἡ. *purè ſpirans;* quaſi ex α priv. et ϝαρέω, *miſceo.* Euſtathius tamen; Αὐρηῒ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως οὖτα, ἤτοι πνέοντα. agnoſcit et priorem etym.

424. —μετώπῳ] Μετώπῳ ᾗ, ἢ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἰχὼς ἐκέχυται. λιχθέντος ὕστερον, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς διδομῆσθαι. *Schol.*

426. —εὐτρόπελοισι βοείοις.] *benè-tortis loris.* Βοέας καὶ βοείους λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντας πλεκτοὺς. *Schol.*

428. —νηὸς ἰούσης·] Angl. *while the ſhip was on her way.* Occurrunt hi tres verſus Il. α, 481.

429.

429. —διαπρήσσουα πίλιυθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπρήσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio.*

431. —ἐπισσώρους οἴνοιο·] *plenos vini.* ἐπισσωρὸς, -ος, ὁ, ἡ· *plenus uſque ad labra.* Angl. *brim-full.* ἐπισσώρευν κρητῆρας, *coronare pocula; implere ſummo tenus.*

* 3. Δ,—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia. 62.

71. Φράζεο, Νεστορίδη,] *Obſerva, Neſtoride,*—Alloquitur Telemachus Piſiſtratum Neſtoris filium comitem itineris ſui à Pylo ad Spartam.—καθάματα pro κατὰ δάματα. ἠχήεντα, Angl. *reſounding;* indè, *grand, magnificent.*

75. Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά·] Angl. *What immenſe variety there is!* ἄσπετος, ex α priv. et poëtico ἴσπω, *dico.*

† 4. E,—] 4. LIB. V, 291—296. Tempeſtas.

291. Ὣς ἐπέων,—] Neptunus ſcil. infeſtus Ulyſſi. Conf. Æn. i, 81. *Hæc ubi dicta,——ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt,* &c. Ubi Heynius, " ſimplicior " inquit " Homerus Od. ε, 291, ſq. nec tamen minùs ſublimis. "

249. ἐρέφει δ' ἐρεμνὸν νύξ.] *ingruit autem à cœlo nox.* ἔρω, in perf. med. ἔρρα et ἐρέφω, unde nov. verb. poët. in præſ. ἐρέφω. Σὺν δ' Εὖρός, &c. Sic Virg. *Unà Euruſque Notuſque ruunt,* &c. Ad quem locum—" Sequitur, " inquit Heynius, " tempeſtatis deſcriptio omnium ferè poſt Virgilium poëtarum imitatione nobilitata, in qua obſervandum, quomodo " omnia ſint ad terrorem et admirationem narrata. " Ubi vide plura: et conf. ejuſdem Excurſ. iii. ad Æn. Lib. i. ubi vir eruditus miratur abſentiam Aquilonis; eóque magis, quod cum cæteris ventis Βορέης αἰθριαγενέτης ab Homero memoratus ſit. Cæterùm Homerica hæc procellæ deſcriptio magnoperè laudatur à Dionyſ. Halicarn. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσ. § 9. Virgilium autem in hac Homero longè ſuperiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et abſurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poëtic. paſſim.

‡ 5. Z,—] 5. LIB. VI, 41—46. Deorum ſedes.

42. —ἔδος φασὶ θεῶν ἕδος—] Hunc locum feliciſſimè imitatus eſt Lucretius: *Apparet Divum numen ſedeſque quietæ; Quas neque concutiunt venti, neque nubila nimbis Adſpergunt; neque nix acri concreta pruinâ Cana cadens violat; ſemperque innubilus æther Integit, et largè diffuſo lumine ridet.* Lib. iii. 18, ſqq. quos verſus exquiſitiſſimos ideò appoſuimus, quòd *Poëma de rerum Naturâ* Studioſæ Juventuti vix unquam præſtò adſit.

44. —οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται] *neque nix* eò *pertingit.* ἀλλὰ μάλ' αἰθρη πέπλαται ἀνέφελος, *ſed omninò cœli ſerenitas expanditur*

ditur immunis nubium. [Conf. Æn. vi, 640. *Largior hic campos æther*, &c.] λευκὴ δ' ἀμβρόσιον ἐκάλυψε. *candidúsque ambit ſplendor.* ἀμβρόσιος, perf. med. et eſt præſ. perf.

‖ 6. Z,—] 6. LIB. VI, 149—161. Ulyſſes in ignotâ terrâ alloquitur Nauſicaam.

149. Γούνων σε, ἄνασσα·] *Supplex te oro, ô regina! γούνομαι*, à *γόνυ*, eſt propriè *ſupplex oro tangens genua*; quod facere, apud veteres, ſolebant ſupplices. Sed γούνομαι quoque ſignificabat ſimpliciter *ſupplex oro*; et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hîc. θεός νύ τις, &c. Conf. Æn. i, 326. *O, quam te memorem?* &c. et vide Heynium ad locum.

63. 157. —χορὸν ἐσαφικάνων.] *choream ingredientem*: ubi ponitur particip. in gen. fem. quia ſermo fit de Nauſicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 77. n. 6.] ἐσαφικάνων, pro ἐσαφικάνω, ab ἐσαφικάνω, *ingredior*. Pro Δινοτόνοιο ſyntaxis poſtulat λίσσω, uti obſervavit Euſtathius. Sed ejuſmodi conſtructio non infrequens eſt apud Hom. Hîc genitiv. abſolutus eſt.

158. Κῆνος δ' αὖ, &c.] Ordo eſt: Ὅς βρίσις ἄνδρεσσι ἀγάγηται σὸν οἶκον. *Qui, præpotentior* aliis procis *ſponſalibus, duxerit te domum.* βρίθω, *gravis ſum*; item *præpondero, ſum potentior.* ἀγαγήται, vocis med. *duxerit* tanquam *ſibi propriam.*

* 7. H,—] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —ἐλελίχθατ'—] pro ἐλελιμένοι ἦσαν, vel, ſine circumlocutione, ἐλέλιντο, pluſq. paſſ. ab ἐλίνω, vel ἐλάω. Hanc lectionem Barneſius reſtituit ex Scholiaſte, pro vulgari ἐρηρέδατ', quod pro ἐρηρεισμένοι ἦσαν, et quod occurrit infrà v. 95.

87. —περὶ δ' ἰρὶς κυάνοιο·] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. Ἀργείοις, &c.] *Argentei autem poſtes in æreo ſtabant limine*, ἀργύρεοι δ' ὑπερθύριον ἐπὶ— Angl. *and a golden lintel upon them*, χρυσείη δ' κεφαλή, *and a golden architrave.* κεφαλή, *cornix*; ſumitur etiam pro *curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur*; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. obſervat, pro quavis ſummitate poni quoque videtur.

89. Ἀργείοις δὲ σταθμοὶ—] In hac lectione prima in σταθμοὶ eſt corripienda. ERNESTI. Malè; nam δὲ ante σ corripi non poteſt: potius ejiciendum ι, σταθμοῖ'. Neque hoc numeroſum. Nimis autem audax σταθμοὶ δ' ἀργ — Barneſii. T. YOUNG. Sed qua ratione per ſynalœphan, effertur λίλαια diſſyllaba, et θεὰ vel κρέα monoſyllaba, eadem ferè—pronuntiari poſſet—μοὶ ἐν. Vide ſuprà ad p. 20, v. 174.

92. —ἰδνίοισι κρεμάθροισι,—] Angl. *with exquiſite ſtall*; ἰδνίοισι vel εἰδυίοισι pro εἰδανίοισι· κρεμάθροισι, pro κρεμάστροισι, à κρεμάω,

πρωνὶς, ἡ, *pectus*, in pl. *αἱ πρωνίδες*, *præcordia*. Eadem locutio occurrit alibi ſæpè, et de Vulcano.

95—97. Ἐν δὲ θρόνοι, &c.] *Intùs verò ſolia ad parietem acclinata erant utrinque*, [Vide ad v. 86.] *in loca interiora à limine uſque: ὕθα πέπλοι λεπτοὶ ὑπῆτοι ἐρηρέδατο* [Ion. pro ἐρηρέδαίατο] *ibi pepli* [forſan *tapetes* vel *pulvinaria*] *tenues benè-neti inſtrati erant*,—

99. —ἐστιητὸν γὰρ ἔχουσιν.] *aſſiduè enim epulabantur*; i. e. epulis delectabantur.

100. Χρύσειοι—κοῦροι] i. e. *Auratæ ſtatuæ juvenum*— 64.

106. —οἷά τε φύλλα μακιδνῆς αἰγείρου.] tales *qualia folia proceræ populi*; quæ ſcil. perpetuò moventur.

107. Καιρόεσσαι δ' ἐτύνθησαν, &c.] *Benè-textis autem à linteis diſtillat humidum oleum*; i. e. tam benè texta erant lintea ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, ſed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ἦτοι ὕστις ἦεν συνεχὴς, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διυλθεῖν· ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἴσχειν, διὰ τὴν λειότητα· ἢ τεύχεσιν ἴσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρεῖν· ἢ ὕστις ἀπεσίλβουν τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. Cæterùm καιρόεσσαν eſt pro καιροσσῶν, à nominat. καιρόεις, &c. *benè contextus licio*; à καῖρος, *licium*.

109. —ὡς ἡ γυναῖκες,—] Intellige ex ſuperioribus, ἐστὶν ἰδεῖν, &c. *peritæ ſunt in telâ texendâ*.

113. Τετρόγυες·] *Quatuor jugerum*. τετράγυον γυῆν· γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν. *Schol.*

114. —πυφύκασι] *creſcunt* [πυφύκω verbum nov. poët. a perf. verbi φύω.] τηλεθόωντα, *virentes*. τηλέθω, idem quod θάλλω. τηλεθόων, τηλεθόωντα, &c. pro τηλεθάων, τηλεθάουσα, &c. Vide ſuprà ad *a*, 25.

117. Τάων] Æol. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν.

122—126. —ἄλωὴ ἐρεπτόμενος·] *vinea plantata eſt*. Τῆς μὲν ἕτερον [μέρος ὄν] θειλόπεδον ἐπὶ λευρῷ χώρῳ τέρσεται ἠλίῳ· *Hujus quidem altera pars, quæ eſt apricum ſolum in lato loco, ſiccatur ſole*: δ' ἄρα τε τρυγάουσι ἑτέρας [σταφυλὰς] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, *et quidem vindemiant alias uvas, alias verò calcant*: πάροιθε δέ τε, &c. *et coram iis in conſpectu ſunt uvæ immaturæ, florem deponentes, aliæ verò ſubmatureſcunt*.

127, 128. Ἔνθα δὲ, &c.] *Ibi verò excultæ areolæ ad extremum ordinem omnis generis conſitæ ſunt, perennè florentes*.

131. —ὅθεν, &c.] *undè aquabantur cives*. Τοῖαί γ' ἐν Ἀλκινόοιο [πόρῳ] ἦσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hîc cŏnſtrui cum verbo quoque plur. Cæterùm ad hanc poëticam deſcriptionem alludit Miltonus, doctiſſimus poëta, de ſuo Paradiſo loquens: *Spot more delicious! than thoſe gardens feign'd Or of reviv'd* ADONIS; *or renown'd* ALCINOUS, *hoſt of old* LAERTES' *ſon*. Lib. ix, 439.

* 8. M,—]

65. * 8. Μ,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyſſem alloquitur.

39. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] ſubauditur ἐς. *Sirenum voces et Circes pocula noſti.* Hor. Epiſt. ad Loll.

42. —τῷ δ' οὔτι γυνὴ, &c.] *huic neutiquam uxor*, &c. Conf. *Gray's Elegy: For them no more the blazing hearth ſhall burn*, &c.

45. —ὀτυφθεὶς] hîc pro ὀτίων.

47. παρὲξ ἐλάων] *prætervigato.* ἐλάων pro ἐλάων. ſubauditur ὄρμον, vel tale aliquid; ut alibi, quandò infinitivus pro imperat. poni dicitur.

† 9. Μ,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyſſem alloquitur.

85. Ἔνθα δ'—] Σκύλλη ἰναλίη, &c. *Hîc autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllæ ſpeciem declaratam habemus, mythum omninò ſimpliciorem et rei declarandæ magis conſentaneum "videmus Odyſſ. μ, 85—100. Scopulus eſt, cum antro, "cujus fundo illa pedibus ſuis adnata adhæreſcit: undè "ποδὶς δυώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. 89, ſaltèm illa "pedibus ſuis inſiſtere nequit; itaque medio tantùm corpore ex antro prominet et ſex ſua capita latè exerit, ut "piſcetur, undè vivat, belluas marinas Δελφῖνας τε κύνας τε "καὶ ὅποθι μείζων ἔληται Κῆτος. Vox porrò ejus eſt qualis catuli v. 86. τῆς ἦτορ φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, Γίγνεται." HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurſ. iv. Conf. Æn. iii, 420. ſqq. et quæ ibi notavit idem vir egregius.

89. —ἄωροι] *inutiles ad movendum*, quaſi ex α priv. et ὄρω, *excito.* Alii aliter interpretantur.

95. Αὐτὰρ δ' ἰχθυάα—] *Illic autem piſcatur, ſcopulum circumluſtrans.* ἰχθυάω, *piſcor*, in 3. perſ. ἰχθυάα, contr. ἰχθυᾶ, Poët. ἰχθυάα. περιμαιμώωσα, idem quod περιμαιμάωσα, *cupidè quærens.*

66. 100. —νῆϊς κυανοχρώτου.] Subauditur ἐν vel ἀπὸ. *è nave cæruleam habente proram.*

101. —χθαμαλώτερον] *humiliorem.* —πλησίον, ſupple ἐστί. —καί κεν διοϊστεύσειας, *et* inter hos *jaculum poſſes tranſmittere*, i. e. diſtantia ejus a Scyllâ non major eſt jactu ſagittæ.

* 10. Ν,—] 10. LIB. XIII, 96—112. Portus Phorcynis.

96—98. Φόρκυνος δέ τις λιμὴν,] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνος ἐστὶ ἱερὸν τῷ Θαλασσίῳ δαίμονος. *Schol.* —ἐν δέμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, *duo verò projecta in ipſo Littora abrupta*, λιμένος πρόσκλυσιν [idem quod προσπίπτουσι] *portui adjacentia et eum verſus inclinantia*

sua se. Προσπεπτωκῖας πρὸ τῦ λιμένος, ἢ ἐις αὐτὸν ἔσαι τῶν ἀνέμων. EUSTATH. Conf. omninò amœniſſimam illam deſcriptionem hujuſmodi portûs, Æn. i, 159. *Eſt in ſeceſſu longo locus*, &c. [quæ me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primæ ejus lineæ, ut obſervavit ad locum Heynius, petitæ ſunt partim ex Odyſſ. ε, 404, et 411, ſqq. ubi Ulyſſes enatat naufragio in Phæaciam, partim Odyſſ. ν, 95, ſqq. ubi in Ithacam eſcendit. De toto loco vide ejuſdem eximii viri Excurſ. vi. ad Lib. i. Æn.

99. Αἴτ' ἀνέμων, &c.] *Quæ à ventis raucis defendunt magnum fluctum ab alto.*

101. —ὅταν ὅρμυ μίτρον ἵκωνται.] *cùm portus ſpatium intraverint.* Vel, ut Schol. ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται.

106. —τιθαιδώσσυσι—] ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὁ ἐστὶ τὸ μέλι. *Schol.*

107. Ἐν δ' ἔσαν λίθιαι πεφυμέναι, &c.] Angl. *And within likewiſe were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave* their *purple veſtments*,—

109. Ἐν δ' ὕδατ'—] Ὑδατ primam ancipitem habet. T. YOUNG.

110. —κατατίβηται ἀνθρώποισιν,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTÆ IN HESIODUM.

67. EX HESIODO.] Heſiodus poëta fuit antiquiſſimus et celeberrimus, Aſcræus vulgò dictus [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl. vi, 70.] ab Aſcrâ Bœotiæ vico, ad radices montis Heliconis; ſive ibi natus, ſeu educatus tantùm poſtquam pater è Cumâ, Æolicarum urbium unâ, quæ hujus patria erat, Aſcram migrâſſet: de qua migratione Heſiodus ipſe nobis narrat. [Ἔργ. καὶ Ἡμερ. v. 633, ſqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuiſſe dicitur. Scripta ejus remotiſſimam redolent antiquitatem; ſed incertum adhùc eſt quo tempore potiſſimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos æquales fuiſſe, alii Homerum Heſiodo longè vetuſtiorem affirmant. Ἡν δ' Ὁμήρῳ, inquit Suidas, κατά τινας, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Παρθένιος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι πάντων ἑαυτὸν διαφυγεῖν ἀξιοῦσι. Non noſtrum eſt hîc loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum ſeniorem Heſiodo ſtatuunt, quæ, teſte Joan. Ger. Voſſio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurium eſt, potiùs acquieſcamus; ita tamen ut hujus juventus in illius ſenectutem incidere potuiſſet. [Vide ſuprà ad p. 3. et Fab. Bib. Gr.

Vol.

67. Vol. i. p. 96. edit Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγών, quem Græcè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentionis historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologiâ: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.]

Ἡσιόδῳ· Μοῦσαι Ἑλικωνίδες τόνδ' ἀνέθηκαν,
Ὑμνῳ νικήσαν ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Ἔργ. καὶ Ἡμερ. v. 652.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquàm in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus quæ summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Rarò," inquit, "assur-"git Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occu-"pata. Tamen utiles circa præcepta sententiæ lenitasque "verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma "in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate præcipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquàm assurgere affirmâsset, ad lectores *Titanomachiæ*, quæ tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quæ extant Hesiodi sunt Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Θεογονία, et Ἀσπὶς Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi; atque id multi ab eo prorsùs abjudicant. *Opera et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poëmatis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *facete* ac *molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem præstantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii. 176.] "Vix enim," ut affirmat idem vir egregius, "in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeæ sen-"tentiæ sunt expressæ.——Quod autem Ascræum carmen "appellat suum opus Virgilius id eò pertinet," eodem Heynio judice, "quòd in simili ferè genere versatur, non quòd "ex Hesiodeo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam "est

" eſt compoſitum. " [Proœm. in Geor. ſub fin. ubi vide plura.] Cæterùm quod ibidem obſervatur, " comparatione " Virgilii ad Heſiodum inſtitutâ, nihil exilius, jejunius et " aridius Heſiodo, nihil copioſius et plenius eſſe Virgilio, " in eo eximius criticus quibuſdam forſan videri poſſet Aſcræo ſeni paulò iniquior, ſi neſcirent quæ ab eodem obſervata fuerint de loco ſublimi in Theogoniâ. " Ex his, " inquit, " et ſimilibus locis poëtarum antiquiſſimorum character con- " ſtituendus eſt, quo aſſurgere illis licuerit; nam ſimile quid " ſeriorum poëtarum ingenia non protulere; et piget, He- " ſiodeum ingenium non tam ex hoc ac ſimilibus in Her- " culis Clipeo, ſed ex iis partibus æſtimari, quæ tenuiora " ſunt et ex placido ac mediocri genere. " [De Theog. ab Heſiod. conditâ, Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. ii. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Heſiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur ſyſtema religionis Græcorum; ſed fabuloſa deorum generatio exponitur ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica ſubindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitæ attinebat, traditum eſt Heſiodum ruris et otii fuiſſe amantiſſimum. " Vir " fuit, " inquit Velleius Paterculus, " perelegantis ingenii, " et molliſſimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quie- " tiſque cupidiſſimus. " [Hiſt. Lib. i.] Muſarum alumnum, quod poëtis ſolenne eſt, ſe fuiſſe, agnos paſcentem ſub Helicone divino, ipſe teſtatur. [Theog. 22. Oper. et D. 660.] Ad provectam ſenectutem perveniſſe, atque morte violentâ tandem periiſſe perhibetur. Sed de hac auctores minùs conſentiunt, nec ullius eorum narratio præ ſe fert vel ſpeciem veritatis. De vitâ Heſiodi ſcripſere Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Urſinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Voſſius, et omnium copioſiſſimè Operum ejus Oxonienſis editor Th. Robinſon, qui Diſſertationi ſuæ inſerendum curavit calculum Aſtronomicum de ætate Heſiodi, qui auctorem habet Joſephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi ſuprà; item Vol. I. p. 565, ſqq. edit. Harles. 67.

HESIODI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Heſiodi Opera et Dies; unà cum Orationibus Iſocratis 18, et Eidylliis Theocriti. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Quæ eſt Edit. princeps.]

2. Heſiodi Theogonia. Ejuſdem Scutum Herculis. Ejuſdem Georgicôn libri duo; unà cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. *Venetiis apud Aldum*, 1495. *in fol.*

67. 3. Heſiodi Aſcræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Herculis. *Venitiis, anno à partu virginis*, 1537. *in* 4*to*. [Hæc eſt edit. Fr. Trincavelli.]

4. Heſiodi Aſcræi quæ extant, cum Scholiis Græcis, &c. eum Indice copioſiſſimo. Operâ et Studio Dan. Heinſii. *Ex Officinâ Plantinianâ Raphelingii*, 1603. *in* 4*to*.

5. Poëtæ minores Græci. Heſiodus, &c. Edit. Radulphi Wintertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. *in* 8*vo*. [*Ibidem et Londini* ſæpiùs repetita. Optima eſt Lond. 1739.

6. Heſiodi Opera omnia ex recenſione Jo. Georgii Grævii, &c. *Amſtel.* 1667. *in* 8*vo*.

7. Heſiodi Aſcræi quæcunque extant. Gr. et Lat. ex recenſione Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Paſoris. *Amſtelod.* 1701. *in* 8*vo*. [Clerici animadverſiones, quæ ſunt copioſiſſimæ, non magni æſtimantur ab eruditis. Tam abſurdis ſomniis refertas eſſe putat Heynius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre moleſtum ſit.]

8. Heſiodi Aſcræi quæ ſuperſunt, cum notis variorum. Edidit Thomas Robinſon, S. T. P. *Oxon.* 1737. *in* 4*to*.

9. Heſiodi Aſcræi, quæ extant Opera, cum notis ſelectis, accedit Paſoris Index Studio Schrevelii, ad editionem Robinſonii recenſuit notaſque ſuas adjecit Jo. Tob. Krebſius. *Lipſiæ*, 1746. *in* 8*vo*. et 1778.

10. Heſiodi Aſcræi quæ extant, cum notis variorum, &c. curante Chr. Frid. Loëſnero. *Lipſiæ*, 1778. *in* 8*vo*.

11. Theogonia Heſiodea, textu ſubindè reficto, in uſum prælectionum ſeorſum edita à Frid. Aug. Wolf. *Halæ Saxon.* 1783. [Huic edit. accedunt quædam præſtantiſſimi Heynii.]

*** Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 596, ſqq. edit. Harles.

† Ex τῶν ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ Ἔργων καὶ Ἡμέρων.] i. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI *Operibus et Diebus*. [1—201.] Ἔργα καὶ Ἡμέραι, *Opera et Dies*, eſt poëma didacticum, in quo cùm agri colendi rationem tradit, tùm in primis fratrem Perſen ab ignaviâ et voluptate ad virtutem et diligentiam revocare ſtuduit. HARLES.

Ver. 1—10. Μῦσαι, &c.] Decem primos verſus, qui continent invocationem Jovis et Muſarum, auctorem non habere Heſiodum affirmant Pauſanias, Tzetzes aliique: et doctiſſimus Brunckius, in ſuâ Gnomicorum Poëtarum editione, eos omiſit. [Vide Fab. Bib. Gr. Lib. ii. c. 8.] Περιήγησιν—ἐκ τῆς Πιερίας. αἰσθόμενοι—ταῖς ὑμετέραις μελῳδίαις. κλείουσαι—δοξάζουσαι τὰς ἀνθρώπους. *Schol.* κλέω, eſt *celebro, alicui gloriam concilio*. Poſt κλείουσαι rectè intelligit Moſchopulus ὅς ἂν ἐθέλητε. Δεῦτε δὴ—

δὴ—*Agite quæso.* ἰνίπτετε ἰμνείουσαι rectè exponit Grævius ὑμνεῖτε, ut ἀρπάζων ἰφέρεις pro ἥρπαζες, κρίνψασίς ἴχυσι pro ἔκρυψαν, &c. 3. Ὅν τε διὰ, &c. Sic conſtrue et diſtingue, ut benè vidit Gronovius: τε δ' ὃν βροτοὶ ἄνδρες [εἰσὶν] ἀφατοί τε φατοί τε· [εἰσὶ] τε ῥητοί τ' ἄῤῥητοι ἴκητι μεγάλοιο Διὸς. Angl. *through whom mortal men are obſcure or renowned: and they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove.* Simplicitatem quandam habent hæ repetitiones, quæ antiquitatem redolet. ἴκητι, eſt *volente aliquo.* Ἑρμείαο ἴκητι, *Mercurii voluntate*— Odyſſ. ο, 318, &c. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, *facilè enim extollit,* ῥεῖα δ' καλίπλοι βριάουσα, [ſupple ἑαυτὴν,] *et facilè deprimit extollentem ſe.* 6. ἄδηλον ἄξει, *obſcurum auget,* h. e. evehit, ornat. 7. κάρφει, *attenuat.* 9. Κλῦθι, &c. ad Jovem refertur. Τύνη δ' ἴθυνε δίκαιας [σὺν] δίκῃ, &c. *Tu autem* Jupiter *rege judicia juſtè; ego verò Perſæ vera dicam.*

11—13. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος,] *Non ſanè unum eſt contentionum genus,* i. e. duo ſunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐστὶ. Nec inſolitum eſt *erat* pro *eſt* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotiſmis, p. 210, edit. Zeunii.] 12. νοήσας eſt hic *prudens, ſapiens,* vir *intelligens.* διὰ δ' ἄνδιχα, &c. et διάνδιχα δ' ἔχυσι θυμὸν, Angl. *and they are of a different diſpoſition.* "Quid verò miri," inquit Grævius, "Poëtam ἔριδι tribuere animum, quum inter deos "referantur et hîc et in Theogonia?"

14—16. —ὀφέλλει,] αὐξάνει. σχετλίῃ—χαλεπὴ· βαρεῖα. ὕτις 68.
—ὑδὸς. τὴν γε—ταύτην. *Schol.* ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης, &c. *ſed neceſſariò immortalium conſiliis litem colunt gravem.*

17—19. Τὴν δ' ἐτέρην,] τὴν καλὴν. πρωτέρην—τῷ χρόνῳ· ἐγένοντο—ἐγένοντο. νὺξ—ἡ. ἐρεσσώνη—σκοτεινὴ· Θῆκε—ἔθηκε· ἐποίησε. μὲν—αὐτὴν. —ὑψίζυγος—ὁ ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—οἰκῶν. *Schol.* Θῆκε δὲ μὲν πολλὸν ἀμείνω, ſcilicet ἔριν Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. *Poſuit illam longè meliorem in terræ radicibus,* [hoc eſt, in terrâ,] *et inter homines.* Ἐν ἀνὴρ πονῶ repetendum. GRÆVIUS. Cæterùm hæc ἔρις bona nihil aliud videtur quam æmulatio.

22. —ὃς] ὅτῳ·, πτωχὸς. Iners, inquit, videns alium labore divitias inveniſſe, et ipſe eâdem ratione opes quærere ſtudet. GRÆVIUS. ἀρόμενοι—ἀρῶν. ἠδὲ—καὶ. *Schol.*

27. Ω Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eúmque dehortatur à contentionibus forenſibus, quia infeliciter circa eas verſatur, cui ſingulis temporibus ſui proventus non adfuerint. SYLBURGIUS. τῷ—τῷ σῷ. ἐνικάτθετο—ἐϛκατάθου. κακόχαλ[illegible]· —ὁ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρων. νόμοι· ἐπιϛάσεις—πρὸς μόνας φιλονεικίας διωρθῶϛα. *Schol.* ἀγορῆς ἐκκλησίαν ἐῤῥᾳ. *concionum auditorem*

Tzetzes vidiſſe videntur, hoc modo interpretantes: φρονίδεσι ἐσθίουσας τὰ μέλη.

67. Εν ϑ' ϑήμιν κύνεόν τι νόον] i. e. ἐνθεῖναι δέ τι κύνεον νόον, *indere vero et impudentem mentem*, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος *et fallaces mores*:—διάκτορον Αργειφόντην, *internuncium Argicidam*; notum Mercurii epitheton. Sic Il. Α. 103. Φ. 497, &c.

70, 71. —Αμφιγυήεις] Eſt ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιός. χαλὸς *utroque crure*. et eſt epitheton Vulcani, non ψεγικὸς ſeu ſenſu vituperatorio, ſed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινὰ ἰδιότητα: hinc et addi ſolet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut apparet non ignominiæ cauſâ poſitum, ſed ob perſonalem Vulcani characterem. Damm. Lex. Hom. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκτιλον,— Subintellige πώεσμα, πλάσμα. ἴκτιλόν τι πλάσμα, ἴνδαλμα, εἴδωλον. Guietus. Κρονίδαο διὰ βυλὰς, *Saturni filii conſiliis*. -δαο, διὰ, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —Εν δ' ἄρα φωνὴν] φωνὴ, hîc eſt ὄνομα, ut apud Il. γ, 161. ubi φωνῇ perperàm παρίλεκτον docent, et exponunt *voce*. Grævius. Φωνὴ ſi idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuiſſet ἐνίθησι· neque in loco Homeri citato eum ſenſum habere videtur: diſtinguendum levius poſt βαρυπλήκτοις, plenius poſt πάρος. T. Young.

70. 82. —πῆμα' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.] *detrimentum hominibus induſtriis*. ἀλφηστῆσι, Ion. pro ἀλφαστῆς, ab ἀλφάω, *invenio*.

96—98. —ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι] *in non fractâ pyxide*—Δόμος enim, ut notavit Grævius, quodvis receptaculum, et vas notat. —πρόσθεν γὰρ ἐπήμβαλε πῶμα πίθοιο, *priùs enim injecit operculum vaſis*— Pandora ſcil.

102. —ἰφ' ἡμέρῃ—] Legendum cenſet Grævius ἰφήμερον. Hor. *Poſt ignem ætheriâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors*, &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —ἐκκορυφώσω] ἐξ ἀρχῆς λέξω. *Schol.* ἐκτίλεσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; Guietus. —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. *tu vero in præcordiis tuis conde*. Locutio quæ ſæpè occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ἴδῃ, ὅτι. ὁμοίως—ἐκ τῆ αὐτῆ γένος. γεγάασι—ἐγένοντο. *Schol.* Hîc incipit celeberrima enarratio diverſarum hominum ætatum.

111—116. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν,] *Ii quidem qui temporibus Saturni erant*, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν, *cum in cælo regnaret*, ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον [dele δ' et lege ſimpliciter ἔζωον, vel cum Grævio ζώεσκον,] *et ut dei vivebant, ſecuro animo præditi*, τε νόσφι κῆρε πόνων καὶ οἰζυος, *et ſeorſùm ſine laboribus et ærumnâ*. [τε nullo modo deleri debet, ut cenſet Grævius; reſpondet enim [illegible] —αἰὲν δ' [κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, *ſemper* [illegible]*us* [i. e. ſine mutatione] *pedibus et manibus gau*[illegible]: eſt, ut rectè Guietus, ſemper integris membris,

non

non ſeneſcentibus,] τέρπονθ' [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλίῃσι— *delectabant ſe in conviviis*, &c. Ἀφνειοὶ μήλοισι, *abundantes pomis*, vel *fructibus*, &c. Hunc verſum ex Diodoro Siculo reſtituit Grævius.

119. —πολλόν] à nominativo regulari πολλὸς, πολλὴ, πολλὸν. πολὺς flectitur etiam regulariter, [apud Homerum et noſtrum; gen. πόλιος, in dat. pl. πολίεσσι, pro πόλεσσι, ut in verſu 120. 71.

121. —κεν—] Legendum videtur δ' ἐκὼν δὴ, nam κεν hîc locum non habet. T. YOUNG.

125, 126. Ἠέρα ἐσσάμενοι,] *Aëra induti*,—ἐσσάμενοι, reduplicato σ, poëticè pro ἑσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἕω, ἕννυμι, vel ἵννυμι, *induo*.—Πλουτοδόται—πλουτίζουσι τὰς ἀνθρώπους. *Schol.* —γέρας βασιλήιον— Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum: quia βασιλικὸν τὸ ὠφελεῖν. GRÆVIUS.

129. —οὔτι φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτι νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu ſimile, neque ingenio.* Φυὴ hîc non eſt ſola ſtatura et proceritas corporis ſed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magiſtri docent. Νόημα eſt *ingenium*. Gloſſæ MS. Voſſianæ: νόημα, φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. *Id.*

130, 131. Αἰὲ ἑκατὸν μὲν, &c.] *Sed centum annis puer apud matrem ſedulam nutriebatur*.—Increpat Heſiodus mollem iſtam et effæminatam educationem, quæ, ut ait Quinctilianus, *nervos omnes et mentis et corporis frangit*. ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾗ ἔνι οἴκῳ. *creſcens valdè rudis in domo ſuâ*.

132. —ἧς ἥβης μέτρον ἵκοιτο,] *et ad pubertatem ἵκοιτο*, Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud eſt quam ipſa ἥβη. GRÆVIUS. Haud abſimile eſt iſtud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod eſt ipſa *mors*.

136—138. —ἔρδειν—] eſt hîc *ſacrificare*. Sic Virg. *Cum faciam vitulâ*. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ἕξεσ ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 445.] Η θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. *Ut juſtum eſt hominibus in ſedibus eorum conſuetis*; nam ἦθος interdùm ſignificat *locus conſuetus ad commorandum*. Cf. infrà, v. 167. item Il. ζ, 511.—Ζεὺς Κρονίδης ἐκεκύψει—ſupple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ὑπαιχθόνιοι—] Hæc eſt verborum συνύφεια· Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι ὑπαιχθόνιοι. Hi beati mortales ſecundi ſunt terreſtres, ſcilicet dæmones: hoc eſt ſecundi gradûs, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei ſæculi θνητοῖς ſunt orti. Qui quidem non regium honorem ſunt adepti, ἀλλ' ὅμως τιμὴ γε τοῖσιν ὀπηδεῖ. *ſunt* tamen et hi in dignitate conſtituti.—Καλέονται verò hîc eſt εἰσί. GRÆVIUS.

145. Ἐκ μελιῶν,] Has voces interpretes reddunt, *de fraxinis*, quaſi innuiſſet poëta hoc genus hominum duræ, firmæque texturæ fuiſſe. Eadémne autem generatio et ænea fuit et fraxinea? Ἐκ μελιῶν δεινόν τι καὶ ἄμαχον, *Haſtile terribile et validum*. Τὸ μελιῶν eſt genit. plur. Dor. pro τῶν μελιῶν. Με-

λία

λία autem non ſolùm pro *fraxino* uſurpatur, ſed metaphoricè etiam ab Homero, cæteriſque poëtis pro *haſtâ*. [Vide Il. β, 542.]—Obiter notari poteſt Ovidium, qui in quatuor ætatum deſcriptione ad Heſiodum reſpexit, æneum ſeculum per armorum ſtudium ab aliis diſtinguere, *Tertia poſt illas ſucceſſit aënea proles, Sævior ingeniis, et ad horrida promtior arma.* THEOBALD, apud *Robinſon.*

72. 148, 149. Ἀπλατοι·] Latinis ſunt *inconditi*, qui moribus ſunt inculti. Tzetzes ἄξεστοι. Cic. *vaſti et agreſtes.* GRÆVIUS. μεγάλα ἦ βία—ſupple ἦν αὐτοῖς, erat *autem* illis *magna vis; καὶ χεῖρες ἀκάμαι ἐπέφυκον ἐξ ὤμων ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσιν, et manus invictæ ſuper valida membra naſcebantur ex humeris.*

153. —ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἄϊδος,] εὐρώεις hìc eſt *ſqualidus*, [ab εὐρὺς *ſitus. ſqualor.* ut Virg. *loca ſenta ſitu* dicit,] aut *tenebricoſus.* Gloſſa MS. Voſſii: εὐρώεντα, σκοτεινόν. Suidas: εὐρώεντα, σκοτεινὰ, ζοφώδη. Sic et Heſych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερὸς verò non eſt meo judicio *frigidus*, ſed *dirus, illætabilis, horrendus.* Heſych. Κρυερὸν, φρικῶδες, μυσερὸν, ἀπαιδὲς, φυσερὸν, ἰλαρὸν, αἰσχρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δυσχερές. GRÆVIUS.

154. Νύνμαι] Vide ſuprà ad Odyſſ. α, 222.

160. —πρότερη γενεῇ,] Verte: *priori ætate*, non *generatione*, ut vulgò. *Idem.*

162. Τὰς μὲν ὑπ' ἐπταπύλῳ] Intelligit non tantum τὰς ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας dictos, ſed etiam eos qui Ἐπίγονοι dicebantur, i. e. τὰν ἐπτὰ τῶν ἐπὶ Θήβας filios. Utrique Thebas adorti ſunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum ſubminiſtrârunt Æſchylo nobiliſſimæ tragœdiæ ejus nominis: poſteriores verò pulcherrimi poematis Epici, cui titulus: *The Epigoniad;* quod auctorem habuit ſummi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P.

167. —ᾗ τέ' ἐπάσσεις] *et ſedes tribuens.* Vide ſuprà ad v. 37—39.

169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων·] Hunc verſum ex MS. repoſuit Grævius.

171. Ἐν μακάρων νήσοισι,] Hæ νῆσοι μακάρων decantatæ erant apud veteres poetas. Cf. Odyſſ. δ, 563, ſqq. Pind. Olymp. ii, 109—149. Scolion Calliſtrati: Ἐν μύρτου κλαδὶ, κ. τ. λ. Æneid. vi, 638, ſqq. et quæ ibi annotavit doctiſſimus Heynius: item Plin. lib. vi. c. 23.

174. Μηκιτ' ἔπειτ' ὄφελον, &c.] *O utinam ego quinto non intereſſem Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1.

73. 181, 182. Ἐστ' ἂν, &c.] γενόμενοι ſunt τυχόντες. Sic autem verte: *Quum vix nati caneſcant*, hoc eſt, ſeneſcant, quum vix poſtquam lucem aſpexerunt ſenio conficiantur.—Οὐδὲ πατὴρ ἐοῦσιν ὁμοίιος, Non hæc referenda ſunt ad ἰδίας ἀνομότητα, ſed

Sed ad γνώμας. Loquitur de diſcordiâ et diſſentione animorum. GRÆVIUS. 73.

185—188. ἀτιμώσουσι] eſt ἀτιμᾶν φιλῶσι, *contumeliâ afficere ſolent.* et μέμψοιλαι eſt μέμφεσθαι φιλῶσι, et v. 189. ἕτερος δ' ἑτέρῳ πόλιν ἐξαλαπάξει, eſt ἐξαλαπάζειν εἴωθε, *ſolet expugnare*, &c. Iliad. α, 80. ὁτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, *quando irafci ſolet viro inferiori*, et ſic ſæpè. *Idem.* Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he ſhall be enraged againſt a man of inferior degree.* [Conf. Viger. de Idiotiſm. p. 207. edit. prim. Zeunii.] βάζοντ', quod pro βάζουσι, eſt hîc, ut docent nonnulli, dualis pro plurali βάζουσις. [Vide quæ vir ornatiſſimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. α, 566. et vide ſuprà ad Odyſſ. 9, 35.] Vera lectio hic eſt: βαζοντες ἴκωσι, atque ita legiſſe videtur Moſchopulus. ἰδὲ θεῶν ἄκοιν ἀιδέσις, *neque deorum vindictam veriti:* Nam ἄκοις non eſt *oculus*, ut quidam putant, ſed *pœna, vindicta divina*, &c. Sic Iliad. π, 388. θεῶν ἄκοιν οὐκ ἀλέγοντες, *deorum ultionem nihil verentes.* [conf. Odyſſ. φ, 29.] οὐδὲ μὲν οἵ γε ἀποδοῖεν [ἀποδοίησαν] θρεπτήρια γενέσθαι [γίγνεσθαι] τοκεῦσιν, *neque hi ſanè ſenibus parentibus educationis præmia reddere volunt.*

191. —ὕδρις] ὑβριστὴν. *Schol.* abſtractum ſcil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμόσσαι] i. e. per tmeſin pro ὀμόσσαι ὅρκον.

199, 200. Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἔτην,] Ἀθανάτων φῦλα ſunt *Dii.* Sic ſuperiùs φῦλ' ἀνθρώπων ſunt *homines*, φῦλα γυναικῶν *mulieres.* GRÆVIUS. προλιπόντ' pro προλιπόσα nominativo dual. feminino. Oſtendit Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Œdip. Col. 1676. item ad Electr. 977.] pronomen ſeu participium plurale maſculini generis de feminâ adhiberi poſſe; ita etiam maſculinum duale: ſed in ſingulari numero id nunquam obtinere. Ἰδίδε τάδε, ἀντὶ τῆδε τάσδε. inquit Schol. [ad Electr. 977.] ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅτις σύνηθες Ἀττικοῖς. τὸ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος· (Il. ι, 778.) τὸ δὲ βάτην τρίχαικα πελώριον ἴθμαθ' ἱκοίμην. Ad quem locum Iliadis quæ annotavit Clarkius Brunckio valdè ſunt improbata. —τὰ δ' λείψεται ἄλγεα λυγρὰ— *relinquentur autem dolores graves*— λείψεται—καταλειφθήσεται. *Schol.* Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

---

* Ἐκ τῆς ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.] h. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI THEOGONIA, five *Deorum Generatione.* [617—807.] Qui in hoc poëmate aliquod ſyſtema religionis Græcorum traditum putant, næ illi vehementer errant. "Conſtat enim Heſiodum non id egiſſe ut fabulas à ſe con- "geſtas ad philoſophicam rationem aut excuteret aut argu- 74.

" tè componeret, ſed ſpectâſſe hoc, ut pro poëtici ingenii
" modulo qualicunque ordine diverſas fabulas in unum car-
" men contexeret eaſque poëticis ornamentis commendaret:"
—uti oſtendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Differt. ſuâ de Theogoniâ ab Heſiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott. 1779, Vol. ii. p. 125, ſqq.] ubi totam Theogoniam Heſiodeam enucleatè enarravit vir ille præſtantiſſimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, judicio tam ſubacto cum ſummâ doctrinâ conjuncto prolatas, ut inter primarios, qui in hac palæſtrâ ſudârunt à renatis uſque literis, meritò cenſendus ſit. Ad diſſertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare viſum eſt; nam inſtituti noſtri brevitas partem aliquam Theogoniæ hic tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque deſcriptionem* eo conſilio ſelegimus, ut non ſolùm ſimplicitatis Heſiodeæ exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, ſed etiam ſublimitatis, quâ Heſiodus excelluiſſe non vulgò creditur, cum ingenuâ Juventute communicaremus.

74. *Ver.* 617. Ὡς Βριάρεων τὰ πρῶτα—] Heſiodum conſarcinâſſe ſua è pluribus carminibus, iterùm intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam perſequitur, multò copioſius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod ſuprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuiſſe a Jove vinculis ſolutos, quibus, virium vaſtarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur; tum narratur bellum, nullâ expoſitâ cauſâ qua eſſet conflatum, nec diſertâ fatis commemoratione eorum qui illud geſſerunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda ſit hæc particula, unà cum ſequente loco de Tartaro, inter potiora vetuſtioris poëſeos ſpecimina. HEYNE. " Ὡς Βριάρεων τὰ πρῶτα— Πατὴρ Κρόνος hîc intelligitur. Lectio vulgata eſt: Βριάρεων δ' ὡς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriuſque Linguæ Βριάρεως duabus primis brevibus fit, doctiſſimus Editor Wolfius levem hîc mutationem fecit metri cauſâ.

626. Γαίης φραδμοσύνῃσιν—] *Terræ conſiliis*, &c. —αὐτὴ γὰρ κατέλεξε σφιν ἅπαντα δικαίως, *ipſa enim narravit illis omnia diſertè*, ἀρίστη σὺν νίκῃσι νίκην, &c. *ſe cum illis victoriamque et ſplendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτῆνές τε θεοὶ,—] Titanes intelligendi ſunt veteres illi Uranidæ, inter quos minor natu Cronos ipſe: cui deorum et mythorum ordine antiquiori ſucceſſit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτῆνες θεοὶ Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris ætatis; Dii vero poſterioris ſunt orti Saturno. " Cro-
" ni autem ipſius," ut obſervavit Heynius, " nulla fit men-
" tio;

" tio; ut ex poëtæ mente bellum hoc factum videri debeat " poſt Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes ad- " verſus novum principem ſeditionem moviſſent. Infrà ta- " men [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis Cro- " nus memoratur. "

633. —δωτῆρες ἐάων.] *datores bonorum.* ἐῦς, ἐῆα, ἑῦ. Ion. ἀῦς. genit. ἄος et ἕος. *bonus, pulcher.* genit. pl. ἄων, Æol. ἐάων. [cf. Odyſſ. ϑ, 325, 335.] Verſum ſequentem uncis circumſcripſit Wolfius, quia repetitus videri poteſt ex v. 725.

636. Συνεχέως μαχέοντο, &c.] Quod decem annos continuatum eſt bellum, donec pugnâ illâ memorabili, quæ narrata eſt, finiretur; poteſt id ornatui poëtico tribui; poteſt tamen tempus fortè continuorum terræ motuum deſignari, donec erumperet inteſtina elementorum diſcordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius cenſet orationem hîc fore expeditiorem ſi cum v. 634, abeſſent quoque 635-6. 75.

638. —ἴσον ἑ τέλος· τέτατο πτολέμοιο.] *æquali adhuc fortunâ in pugnis uſi fuerant.* τέλος πολέμοιο pro πολέμου notum eſt ex Hom. qui et ipſe ſæpè ſic loquitur. Alias eſt: ϑοὸς ἴσον τέτατο πολέμου τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἴσα τέτατο. Rationem tranſlationis optimè diſces ex Il. ε, 410, ſqq. coll. ſimili loco μ, 433. V. ſq. κέντρα Centimanos deſignat, quos ut benevolos ſibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinſecùs intelligimus. WOLF.

642. Ὡς τέλλε—] Additamentum alienæ manus hoc eſſe putant Guiet. et Heyn. Mihi quidem verſus nunc ferendus videtur. *Idem.*

643. Δὴ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen ſ. Gyen: nam v. ſqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι φιλότητος ἑῆσς,] *Memores placidæ meæ amicitiæ,* ἧς ἐς ſcil. ἔσσα παθόντες, &c. *quantis beneficiis affecti in lucem iterùm veniſtis,* &c. ἑῆσς, à nominat. ἑῆὺς, ὁ, ἡ. ex ἑὸ et ἐῦς, uti ſuprà, v. 633.

656. —ὅτι πρὶ μὲν πρωπίδες, &c.] Corr. πρίν. Guiet. emend. πρέ σοι πρωπίδες. Malui pro ἴσι ſcribere ἴσσι quod magis Homericum eſt. WOLF. Si πρὶ δ' ἴσσι τόφρα ex judicio correctum legitur, neceſſe erit refingere quoque πρωπίδας. HEYNE.

657. —ἀρῆς—] Vulgò putatur Ion. genit. ab ἀρὴ, *diræ, damnum:* [et ſic Scut. Herc. 29, et 128.] in quo, ut obſervavit Wolfius, prima ſyllaba ab antiquioribus intenditur, quæ brevis contra eſt in Ἀρης. Reponendum igitur cenſet ἄρεως. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485.

658. Σῆσι δ' ἐπιφροσύνησιν—] Vulgò Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνησιν.

666. —μάχην δ' ἀμάγεσθον ὄτρυνεν.] *pugnam arduam excitârunt;* ubi Dammius putat ad verbi etymologiam reſpici, ὅτις

μέγα αἴρω, cum α intensivo. Cæterùm, ut rectè observat Robinsonus, " ex hac descriptione prælii deorum et Titanum " satis constat poëtam nostrum non solùm, ut vult Quinctilianus, *in mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam " ad summum Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil " certè grandius occurrit in descriptione illâ Homericâ τῆς " Διομαχίας, quæ tantoperè à Longino celebratur. "

76. 669. —Ἐρίδουποιν—] Per paragogen poëticam pro Ἐρίδουπος, et hoc pro Ἔρις, à nominat. Ἐρίδουπος, ου, τὸ. Et τὸ ἐξ subintelligitur, ut notavit Guietus.

675. Πύργας ἀλεγεάοντας—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —ἴσους—πολέσσιν—] videntur jungenda; ita melius procedant reliqua, quæ subjiciuntur. HEYNE.

688. Εἶλαι μὲν μύιες, &c.] Εἰλεῖν, εἰλίειν, εἰλεῖν et ἰλεῖν cognata, quibus adde τὸ εἴλαρ. Ea δέ τι πάσαν φαίνει βίην. i. e. ἔμφασιν. GUIETUS.

690. —οἱ δ' ἀστραπαὶ] *fulmina autem* —ἅμα [σὺν] βριαρῇ τε ἠδὲ ἀστεροπῇ εἴλαρ πεπιεῖν ἀπὸ πάσης χειρὸς, τε τυφθεντες ἐλιχθεν φλόγα, *unà cum tonitru et fulgure extemplò volabant à robustâ manu, et crebra contorquentia sacram flammam.* De εἴλαρ ita Schol. εἴλιον, ἐκ τῆ σπινθῆρος, ὡς ἀπὸ τῆ ἑλκύσαι, εἶλαρ, ἕλκτικως, ταχέως· ἡ αὐλὶ τῆ ἰσχὺς, ἐκ τῆ παρεκτείνε, ἐπειδὴ ὁ ἀφιεμένω ἰσχὺς γινέται· χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ τουτῇ τῇ λέξει. Erit sic idem, quod antè συνεχῶδες. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. ἑλυφάω est *contorqueo*. Vide suprà ad Od. α, 25.

697. Τιτῆνας χθονίους·] Id est Terræ filios. GUIET.

298. —ὅσσοι δ' ἄμερδε—] ὅσσοι per apocop. pro ὅσσοι. Et in Lex. Homerico ita Dammius: ἀμέρδω *f.* σν. notat propriè, ἀποστερῶ μερίδ@, *privo aliquem portione ei debitâ*, ab α priv. et μερίζω, *non attribuo in divisione partem*, in specie est, *privo aliquem facultate videndi*, &c.

700. —χάο@·] Notabile quod in hac particulâ χάος alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso æëre; et quod v. 732, Tartaro πύλας ἐπίθηκε Ποσειδᾶν χαλκείας, non Hephæstus. εἴσατο (ἴδοιτ') δ', (ὥστ') ἄντα ἰ. ἰδεῖν ἰὼ ο. ο. ἀκοῦσαι, πάντας, ὡς ὅτι γαῖα κὴ ὑρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο. τοῖος γὰρ, &c. *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si cœlum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda hæc; alias γάρ κε vitiosum esset. ὀρώρει κε pro ἄν, mox μίγας ὑπὸ in ed. Trincav. et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725, ὄλοο. Versus autem 705, prorsùs ex superioribus confictus et otiosus est. HEYNE.

77. 720. Τόσσον ὕπερθ', &c.] Sic Apollodorus —τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἴχων διάστημα, ὅσσον ἀπ' ὑρανοῦ γῆ. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. 9, 13, sqq. item Æn. vi, 577, sqq.

727.

727. —περὶ δειρήν.] *circumcirca.* Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Heſiodeus poſtulat δειρὴν περί. Cæterùm quæ indè à 729, ἔνθα θεοὶ ad v. 745, ſequuntur, paſſim à ſerioribus rhapſodis amplificata eſſe ſuſpicari licet. Cohærent inter ſe tantùm illa: quod *Tartarus muro aheneo cinctus eſt, ejuſque pinnacula tenebræ obſident, ſuprà eum verò terræ et maris fundamenta ſeu radices ſunt:*—728. *eodemque in loco Noctis domus.* 744, 5. Nam mera repetitio è ſuperioribus eſt in vſs. 729—733. 736—744. In ultimis τῇ Νυκτὸς ἰφ. εἰκὸς δοιὰ ἔστασεν parùm commodè dictum eſt, cum ſaltèm repetitum eſſe deberet ἔνθα: *eodem quoque in loco* Noctis ædes ſunt; ut 758, *eodem in loco* Somnus et Mors domos habent, et 767, Hades et Proſerpina et Styx. Cæterùm ex his ad intelligendum in promtu eſt, *Tartarum* antea locum *Hadæ* obtinuiſſe, cui mox Pluto ſucceſſit. Virg. Tartarum ab Elyſio ſejunctum in locis inferis collocavit, ſceleratorum ſedem: Æn. vi, 548, ſq. et in Excurſ. p. 658. HEYNE.

728. —πυφίκασι] ſcrib. πυφίασι, ut editt. Trincav. Steph. &c. exhibent. Πυφίκασι antepenult. productam haberet. WOLF.

732. —πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν] Quòd Neptunus dicitur Tartarum muniviſſe portis, quæ exitum Titanibus præcluderent, non Vulcanus, rectè mireris. [Vide ſupra ad v. 700.] Cauſam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc ſermo eſt, Vulcanus ex Heſiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cùm Jovis imperium jam ſtabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem.*

736—742. Ἔνθα δὲ—] In ſequentibus dubito an omnia ab Heſiodo ſint et ſatis ſana. Partim hæc jam antea dicta, partim verſus ab Homero mutuati ſunt, ut ſtatim v. 739. ex Il. υ, 65. V. 741, malit Guietus ἰκεῖ' ὅτε—γένοιτο, 2dâ perſ. ſed forte τις intelligi debet. Tum conſtr. θύελλα πρὸ θυέλλης φέρει κεν ἔνθα κ' ἔνθα. Vide Il. ζ, 346, υ, 63. *Una ex aliâ procella eum modò huc, modò illuc abriperet. Idem.* 78.

745. Ἔστηκεν,—] *Stat;* et paulo poſt Ἑστὼς, pro ἱστὰς, *ſtans.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

749. —ἀμοιβόμενοι μ. ὠ. χ.] *alternis vicibus ſubeuntes magnum limen æreum.*

750. —καταβήσεται,] Guietus corr. καταδύσεται. Sed futurum à Græcis ſæpiùs pro aor. poni ſolet. WOLF. καταβήσεται potiùs novum videtur eſſe præſ. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. ε, 109. ubi vir ornatiſſimus hoc novum præſ. καταβήσομαι non agnoſcit; quanquam analogiâ non diſſimili perſæpè uſurpare viſus eſt Homerus verbum δύσομαι, δύσω, ἐδύσετο, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. καταβήσετο, quod Clarkius legit κατεβήσετο in aor. Sed et invenitur καταβήσεται [Il. ε, 382.] uſurpatum

patum tanquam tempus præſ. quod vir acutiſſimus videtur non obſervâſſe.

754. Μίμνει τὸν, &c.] *Expectat tempus ſui itineris donec venerit*, i. e. per notum Græciſmum, *Manet donec tempus ſui itineris venerit.* Prius quoque benè Latinè dici poteſt. Tres ſequentes verſus Heynio et Wolfio inſerti videntur alienâ manu.

759. —ὐδί ποτ' αὐτὰς] Conf. Od. λ, 15, ſqq.

766. —ἐχθρὸς δὲ, &c.] Hoc ita intelligo, ut Θάνατος dicatur inviſus eſſe vel illis, quorum tamen vita in ejus poteſtate non eſt, diis immortalibus. WOLF.

767. —θεῶ χθονίῳ] χθονίος h. l. eſt pro καταχθονίος. *Idem*, δόμοι ἀχλύεντες. Angl. *reſounding manſions.* —ἑστᾶσιν, pro ἑστᾶσιν, *ſtant.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

79. 778. —ἀμφὶ δ'—] ex more rudis ſermonis pro: καταῤῥῶγα ἢ ἑστηκυῖαν κίονα. HEYNE.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 verſus, ſi ſenſum diligentius ſpectes, ita inepti ſunt, ut nihil ſuprà. WOLF.

781. Ἀργαλέης] ſc. ἴσασι, nec mutandum in ἀργαλέη. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda eſt, eodem modo ut *Nympha aliqua.* Incolit illa antrum, è quo fons ſcaturire putandus eſt, mox loca infera ſubiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, poſteà ſolenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeo afferri ad deos narrat poëta, quotiès jurandum ſit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύσηται. Edit. Par. ὅς κε ψεύδηται, melius quam vulgò. HEYNE.

789. Ὠκεανοῖο κέρας,] Κέρας fluvii pars eſt vel brachium, quo ſenſu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —τὸν—] Intellige διὰ τὸν Στύγα. In ἀπολείψας ut conſonam duplicarem non neceſſarium erat. In compoſitione enim, etſi rariùs, particulæ ἀπὸ, περὶ, ἐπὶ præſertim ſequente λ poſtremam producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminâſſe videntur. WOLF. Si ἀπολείψας eſt à λείπω, *libans* ſimpliciter ſignificat. Sin à λείπω, redde, cum Wolfio, *fidem deſerens:* qui ἐπίορκον adverbium putat. Heynius aut ἐπίορκον ſcribendum cenſet cum Guieto, aut ἐπίορκον ὀμόσσῃ jungendum, *qui pejeraverit.*

798. —ἐπὶ κῶμα καλύψῃ.] i. e. κῶμα ἐπικαλύψῃ αὐτὸν.

80. 801. —ἀπομοιρῆται—] Occurrit ſanè et in Ἔργ. 578; ſed ibi eſt *vindicat ſibi, ſortitur.* At h. l. eſt ἀποσχοίρισται, quod eſt ἀπαμείρεται. v. Etymol. et Heſych. h. v. HEYNE.

804. Εἰραῖς] *cœtibus:* idem quod ἐρατοῖς. Correctio eſt Ruhnkenii, pro vulgato Εἰρέσι. Putat Heynius quod ἐρατὸς non minùs locum habuiſſet, reſpectu alterius ὡς βυλὸν.

806. Ὠγύγιον,] *antiquam*—Nam jungitur cum ὕδωρ *aquam*; et non cum ὄρκον, ut rectè Wolfius.

III. NOTÆ IN APOLLONIUM RHODIUM.

* EX APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poëta heroi- 81.
cus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: ſed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam profeſſus eſſet, et ab illis jus civitatis accepiſſet, *Rhodius* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reverſus, Eratoſtheni ſucceſſit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ, ſub rege Ptolemæo Euergetâ. Callimachi diſcipulus fuerat; ſed ei poſtea factus eſt inviſiſſimus, quia, ut vulgò creditur, ſcripta ejus ſive contempſerat, ſeu ſibi arrogaverat.

Scripſit IV libris Argonautica, ſeu de Expeditione Argonautarum, qui celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Peliâ, è Theſſaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* aſportaturi. [Anno ante C. N. 1225.] Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *æquali quadam mediocritate*. Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum apellat ἄνθρωτον, *vitio carentem*; hoc indicare volens plus ſtudii et curæ in eo fuiſſe quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius; quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tùm ætatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus juſto ſeverum eſſe interdùm videbitur: nam et non rarò aſſurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipſi Homero vix impar cenſeri poteſt. " Itaque " (inquit Biblioth. Criticæ auctor) " Virgilius, qui ſolus ex Antiquis proximè acceſſit ad Homeri " præſtantiam, quique ejus exemplum, cùm in deſcriptione " argumenti, tùm in ornamentis et omni carminis cultu, ſecutus eſt, multas tamen eaſque elegantiſſimas imagines ex " Apollonio aſſumſit. " Vol. ii. Part. ii. p. 27. Amſtelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262, ſqq. Edit. Harles.

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, literis quadratis capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa. 1496. *in* 4*to*. (al. 1498.) [*Florentinam* hanc appellant.]

2. Apollonii

81. 2. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, cum Scholiis, in ædibus *Aldi et Andreæ ſoceri, curante Franciſco Aſulano.* 1521, *in* 8vo. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ——— Græcè, ſine Scholiis. *Pariſiis*, 1541. *in* 8vo. [*Pariſina.*]

4. ——— Græcè, cum indice et Scholiis, ex offic. *Petri Brubachii*, 1546, *in* 8vo. [*Francofurtenſis.*]

5. ——— Græcè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. tranſlata per Valentinum Rotmarum Saliſburgenſem, cum annotationibus. *Baſileæ*, 1572, *in* 12mo. [*Baſilienſis.*]

6. ——— Græcè, cum Scholiis; et annotat. Henr. Stephani, 1574, *in fol.* [*Genevenſis.*]

7. ——— Libri iv. ab Jeremia Hoelzlino in Latinum converſi; commentario et notis illuſtrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, *in* 8vo.

8. ——— Edidit, novâ ferè interpretatione illuſtravit, &c. Joannes Shaw, A.M. *Oxon.* 1777, ii. vol. 4to. *maj.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1778, *in* 8vo.]

9. ——— è ſcriptis octo veteribus, quorum plerique nondùm collati fuerant nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, *in* 8vo, *et* 4to.

*** E plurimis, qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo ſaltem nomine, ſed et alias præclaras ob dotes, idonei editoris curâ digniſſimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius ſeptem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem ſqualore ad hunc uſque diem infuſcatum remanſerit. Sunt enim editiones illæ omnes mendoſiſſimæ.—Tenebricoſam verſionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere poſſit, niſi ſenſum è Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum ſutiliſſimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkenius.*—In editionum cenſum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ Oxonii prodiit curâ Joannis Shaw, A. M.—Verum eſt profectò, Homerum Apollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur. BRUNCK.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α'.] i. e. *Ex* APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—234. Invocatio, Argumenti Propoſitio, Catalogus.

Ver.

Vſr. 1. Ἀρχέμεναι σέο, Φοῖβε,] Splennis hîc eſt poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά— & Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα— Heſiodus: Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα— Ab Apolline unum è ſuis poëmatibus exerſus fuerat Megarenſis Theogonis: 83.

Ω ἄνα, Λητῶς υἱὲ, Διὸς τέκος, ἄμμες σέο
Λώσομαι ἀρχόμενοι, σὺ δ' ἀναστενάμμενος.
Ἀλλ' ἄλλο πρῶτόν τι, τὸ ὕστατον, ἐν τὸ μέσσοις
Ἄειδε. BRUNCK.

Ἀρχέμεναι σέο, [i. e. ἀπὸ σοῦ] *Incipiens à te,* [De ἄρχω et ἄρχομαι, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μούσαμαι, —ὡς μάλιστα ἄξει τὰ ἴνδικα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα. *Schol.*

2, 3. —Πόντου κατὰ στόμα,] Boſphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum verſus. De πέτρῃσι Κυανέῃσι, quæ et Συμπληγάδες vocantur, vide infrà, ad Eurip. Med. init.

4. Χρύσειον μετὰ κῶας—ἤλασεν Αἰγιάλου.] Angl. *in queſt of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur κῶας, ατος. τὸ. vel κῶος, ους. τὸ, *vellus.* De Αἰγιάλῳ vide infrà ad Eur. Med. init.

6, 7. Μοῖραν μίμνε—] *Fatum maneret*— [De præſenti temp. hoc modo Græcis uſurpato, vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.] Quæ ſequuntur ſic conſtrue: —δυσμενέας ὑπ' ἀνώγει· [ἀνώγειν] τοὺς ἀνέρας, ὅλον ἴδμεν ἀμοιβαῖον βιοτῶν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the men from among the people, whom he ſhould ſee having only one ſandal.*

8. —θοὸν] idem quod θόον, hîc pro vulgari ταχὺν, eſt ex felici emendatione Giſberti Cuperi, approbante Brunckio, his verbis: " Invocatio deſinit in verſu 4. tum incipit narratio: " poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ " ταχὺν minimè ſtare poteſt. " Cæterùm βάζω, ἢ βάζω, *loquor*, hîc ſumitur pro *oraculo.*

9. —Ἀμύκου,] Hîc, et lib. iii, 67, nomen eſt perennis fluvii. Apollodorus p. 48. [54. edit. Heyn.] διαβαίνει δὲ ποταμὸν Ἀμυκὸν, ἔνθα μονομάχησε, τὸ ὕστερον ἀπολέσας ἐν τῷ μάχῃ πόδα. Vide Th. Munkerum ad Hygini fab. xii. BRUNCK.

10. Ἄλλο μὲν ἐξεύροιτο ὑπ' ἰλύος,] *Alterum quidem ſervavit,* poſtquam eſſet *ſub limo,* i. e. è *limo.*

15—17. —φρέσσατο] cum duplici σ, ad ſyllabam longam 83. efficiendam, ut benè notum Homerum legentibus. φράζω, *dico, aliis oſtendo, enarro*; ſed φράζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, conſilium ineo.* ἐφράσσατο, *ſecum reputavit,* εἰ οἱ ἄλλον ἄλλοι ναυτιλίης πολυμοχθοῦσι, *atque ei certamen inſtituit navigationis laboriоſiſſimæ,* i. e. *poſtquam ſecum reputaſſet, ei certamen,* &c. ἄ κεν —ἰλύσῃ. κε, quod eſt ἂν, conſtruitur

82. cum ἀλόντι, ὅτε' ἂν ἀλόντι. Pro κεν vulgò καὶ, malè, uti offendit Brunckius.

18, 19. —ἐπιπλέουσιν] Abſurdè vulgò legitur ἔτι πλέουσιν. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaſte confirmatam revocavimus. BRUNCK. Ordo eſt: οἱ ἀοιδοὶ μὲν δὴ περίδυσιν [γνωμέσιν— vide infrà ad init. Soph. Œd. Tyr.] ἐπιπλέουσιν Ἀργῶ ναῦσιν οἷσι ὑπερφυσύντορα Ἀθήνας, *Veteres quidem poëtæ perhibent Argum fabricaſſe navem conſiliis Minervæ.* De fabricatore navis Argûs non conſentiunt auctores, neque de etymologiâ nominis. Vide infrà ad init. Eurip. Med. Sed plena ſunt omnia Lexica ejuſmodi hiſtoriis.

25, 26. —σκοπιὴν Πιμπλείδος ἄϊχι] *prope ſpeculam Pimpleæ*— Πίμπλα, unde Πιμπλεὶς, mons Bœotiæ, Muſis ſacer. —Αὐτὰρ, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. *Unde vocalem temerè inſecutæ*, &c. et Od. xxiv. *Quod ſi Thrëïcio blandiùs Orpheo*, &c. item *Congreve's Mourning Bride: Muſic hath charms*, &c.

29. —πολλέουσι] pro πολλάουσι, *floruêre*: vide ſuprà ad Od. α, 25. Sic σχέσιον pro σχάσιν. —ἧς ὅ γ' ἐπορὼ, *quas ille longo tractu*, διλογμίας *deliniat*, ut vulgò reddunt: Sed obſervandum eſt verba Latina carere participio præſ. temporis in voce paſſivâ, quod valdè eſt incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdùm ſententiam auctoris prorſùs extinguit. Vide Il. α, 410, ubi ῥεόντων redditur ab interpretibus *cæſis*; quod abſurdum eſt.

39. —ἀκόρητοι ἰὸς ἣν ἰόντες.] Vulgò legitur ἀκόρητοι, ſenſu diverſo. Sed illud præſtat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, ſcil. uſque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. iv, 135. BRUNCK.

40—44. —ἐπὶ τοῖσι] i. e. ἐπὶ τούτοις, Angl. *next to them.* ἡρώων Λαπιθάων, ſupple ἐπὶ, *tempore præpotentium Lapithārum.* Erat ſcil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo ſuprà in Odyſſeâ, ſed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ἐπλέτερος, ab ἔπλον, *telum*, eſt propriè *armis inſtructior*, unde *junior*; ἐπλέτερος γενεῇ, *natu minor*. [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρύθουσι, Ion. imperf. à βαρύω, quod idem eſt ac βαρύνομαι, *moleſtiâ gravi afficior, ingraveſco*. [conf. Iliad. π, 519.] ὡς τοπάρος περ, *ſicut antea*. Vide Odyſſ. β, 305. θ. 31. et alibi.

83. 48. Πηρείνη δὲ καὶδος] Πηρείνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. κῆδος autem τὴν ἐπιμιξίαν, τὴν φροντίδα, quæ acceptio è lexicis nota. BRUNCK.

49. —ἰοφόρσιον] Poëticè pro ἰοφόρον, à nominat. ἰοφόρσιος, -ος, -ον. *abundans pecoribus*, ex ἰὸς et ὄϊς, *agnus*; legitur et ἰοφόρσιος, -ος, -ον. In quibuſdam libris ſcribitur cum duplici ρ, ſed perperàm, uti oſtendit Brunckius.

51, 52. —πολυλλίτου Ἑρμέω ὑιὸς,] *manubiis divites Mercurii filii*, —Ἑρμέω, Æol. genit. ab Ἑρμέης, quod idem ac Ἑρμέας,

Ἐρμῆς, υ, contractè Ἑρμῆ, ῦ. οἱ δαῆναι δίλυς, *benè docti dolos.* 83.
Δαίω, *disco, intelligo*, &c. in perf. med. δίδαα, unde in participio, διδαώς, -υῖα, -αος: quæ methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ϱ, 519. διδαὼς ἐπ' ἱμερόεντα, *doctus carmina delectabilia.*

53. —νεοτμήσειεν] Vera scriptura hujus verbi est νέοτμεον, in f. 1. νέοτμεα, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἔστ' ἂν τοῖν—νεοτμήσειεν, Angl. *and went to them while they were setting out*, &c.

60. Κελαινέεσσιν ὀλέσθαι,] *à Centauris periisse,*—

63, 64. —δίνευτο] Barbaram et Græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, δίνευτο. Vero propius Homeri Scholiastes, δίνευτο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16. In supp. v. ἀξηλῶναι pro vulgato ἰγηλῶναι dedit idem Schol. τῷ ἀξηλῶναι *deficere* opponitur ἀναπεπλῆς, ut ἄπληστος opponitur τῷ δαῆναι· ἰξηλῶναι notat *inclinare, in fugam vertere.* Facilè hæc composita commutantur. BRUNCK. Conf. Ovid. Metam. xii. —*manet imperfossus ab omni*, &c. δίνευτο κοίλῃ γαίῃ, *subiit altus terram.* κοίλῃ, *in imo*, per synec. pro κοιλότῃ, à κοῖλος. —θεινόμενος στιβαρῇσι ἰλάσμασι κατηγδην, *ictus validis abietibus cum impetu corruentibus.* κατηγδην, adverb. à κατήγνυω, *corruo.*

67, 68. —ἄῖσσε δὲ λίμνης Σηπιάδος—] Σηπιὰς λίμνη τῆς Θετταλίας. Δολοπηΐδα τὴν Θετταλίαν φησί. Δόλοπες γὰϱ ἔθνος Θετταλίας. Κτιμένη πόλις Θετταλίας. *Schol.* ναιετάασκε, Ion. pro ἐναίετο, *habitabat*, à ναιετάω. cf. Il. λ, 672. ϱ, 308.

69. —Οἰτύλου] à nominat. Οἰτύλος, contractè Οἴτυς, ῦλ@·, quæ urbs celebris Λακεδαιμονίων ἐπικαιριδίων.

75. Ἔξοχος ἐσσεύοντο,] Subauditur κατὰ. οἱ δαῆναι, vide suprà ad v. 52.

81. ἰλαλαχόωντας] *vagatos*— Vide ad Odyss. φ, 2. δηϊοῦντας, 84.
interfici, à δηΐω, *interficio.*

82, 83. —κακὸν μέγιστον ἐπαύρειν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: ἐπὶ τῶν μεγίστων κακῶν, ἃ μὴ ἐπαυρεῖν τοὺς ἀνθρώπους συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Hesiodi Ἔργ. 240. et nos ad Æschyli Prom. 28. BRUNCK. In hac autem Scholiastæ interpretatione, quæ Brunckio adeò arridere videtur, nequeo, quæ est mea cæcitas, videre sensum poëtæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Grævio ad locum indicatum; et quæ Brunckius ipse notavit ad Æschyli Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μέγιστον hic possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos

poëtas

84. poëtas interdum dicere μάσσειν, pro μάσσειν. [Vide Soph. Œd. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάσσεσθαι, in chori cantibernio, ubi voces Doricæ admittuntur, poteſt eſſe pro μάσσειν. Conſtruo et interpretor hoc modo: ἐς ἱκνεῖσθαι ναυτίλον, [vel ναυτίλῳ. nam hoc verbum invenitur conſtructum interdùm cum accuſativo, interdùm cum genitivo.] ὃν [ἔστι] ἐπιφράσσασθαι μάσσειν. *adeo attingere nauta*, vel *gloſſi nautæ, non eſt hominibus res longiſſimè remota.*— [ἱκνεῖσθαι, eſt *attingo, gigno, fruor*; et ſumitur in utramque partem. Sic, Iliad. λ. 572. πάρος χρὼς λευκὸν ἱκνεῖτο, *antequam corpus candidum attingeret.* Loquitur Poëta de jaculis. conf. ε. 316. ο. 302. item ψ. 340, ubi conſtruitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce medâ apud Homerum, Iliad. α. 410, ἵνα νῶϊν ἱκοίμεθα βουλῆφιν· ubi obſervandum βουλῆφιν, regi ab ἵνα ſubaudito; *ut omnes fruantur,—ſibimet ipſis placeant, præter regem:* vel ſic ἵνα, *ut omnes fruantur ſuo rege.* Ironicè ſcil. dictum. Sed Grævius reddit; *ut omnes plaudentur præter regem.* cf. Od. ε. 106.] —ἀνιηθεὶς νεμεσσητὸν ἐνίσπω· ἢ γὰρ Ἀθήνῃ— *ſiquidem eos ſapientes curaverim etiam in Libyâ, vivos iisse* [ἴσασι] Κάλχας ὅστις τοι τά γε δόκιμος τε καὶ οἰωνοῖσι ἰδυίῃσι ἐπιφράσσατο [vide ſuprà ad v. 29.] νοστόν. Locutio poëtica ad magnam diſtantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem ita reddendum præmonit T. Young: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet.*

87. —Εἰρόπην τε,] Vide Odyſſ. λ. 226. εἶδος autem in ſup. v. ut Euſtathius admonet ad Il. ω. 441. ἀπὸ τοῦ σαφῶς ὁρᾶσθαι, ἀλλὰ τὸ τυχὸν σῶμα. BRUNCK.

101—104. Θησέα δ'— Περιθόῳ] Legitur Περιθόου, ῳ, et Περιθόῃ, ῃ, ᾳ. De Theſeo et Perithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Æn. 618. et Hor. Lib. iii. Od. 4. ad fin. et quæ ibi annotârunt viri doctiſſimi Heyne et Jani. Pro vulgato κόσμον, vel κοσμὸν ἅπαν, repoſuit Brunckius κοσμὸν ὅλον, *communem expeditionem.* Sic autem conſtrue: εἶδεν δ' ἄμφω, ἔστε ὑπὸ Ταινάρῳ χθόνα Θησέα, ὃς ἱκάνεσκε παρὰ πάτρης Ἐρεχθείδαο, ἑταίρου κοσμὸν ὅλον [τὸν] Περιθόῳ. ἦ τε ἄριστα κατὰ δρυμὰ θῆλυν ἐλαφον τιτάνῳ καμάσσασθον πεδίοιο. *ceriſtale autem vinculum cubiculat-ſub Tænarid terrâ Theſeum, qui celebris erat ſupra omnes Erechtheidas, dum communem expeditionem proſequebatur cum Perithoo. Ambo certè impoſuiſſent facilioren cuivis laboris omnibus*—Argonautis ſcil. ſi eos comitati eſſent.

105—112. ΤΙΦΥΣ] Celeberrimus navis Argûs gubernator. conf. Virg. Eclog. iv, 34. *Alter erit tum Tiphys*, &c. —δούρου, Uſa major ſic dicta κατ' ἐξοχήν. Ex hoc loco apparet veteres curſum navium ſolere dirigere obſervatione ſolis et ſtellarum. τὸν δὲ σὺ, *et cum ipſe.* [nam σὺ, à nominativ. ὁ, eſt omnium generum.] Ἄρηος— vide ſuprà ad v. 29. —κύνας ἀστηρικούσας,

ἀνθρωποείκελος, sic Virg. *divinâ Pallados arte.* Æn. ii, 15. et vide Odyss. 9, 493.

119. —ὃς τότε Πηλῆϊ] Vide infrà ad Theocrit. Idyll. iii. 85. cf. Propert. ii. 3, 51.

122. Οἱ δὲ μὲν ὣς ἄϊον—] βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules*, ut notum. [Iliad. σ, 117. cf. γ, 105, &c.] Sic Horat. *Herculeis labor.* [Lib. i. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη Ἡρακληείη. Il. λ, 689. et alibi. Αλλ' ἐνὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the aſſembling of the heroes, ſoon after he had paſſed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the boar alive, who uſed to feed in the foreſts of Lampia, along the extenſive marſh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immenſe bark, at the entrance of the forum of Mycenæ; and ſet out, himſelf of his own accord, without the knowledge of Euryſtheus.* Cæterùm hiſtoria et labores Herculis etiam pueris notiſſima.

138. —ὃς πάρ᾽ πάσας, &c.] Ordo eſt: ὃς περιώσατο πάσας ναυτιλίῃσι, *qui vincebat omnes arte navigandi.*

141. —μὴ οἱ, &c.] Ordo eſt: μὴ δῆμος ἀγάσσατο οἱ [ὕπατα] φιλότητι. *ne populus ei invideret propter gloriam.* Nam ἀγάζεσθαι non ſolùm ſignificat *admirari*, ſed, cum dativo junctum, *invidere.* [Vide Iliad. ε, 71.] —ἰότητι, adverbialiter *verè.*

145. —ἴφθιμα σήματα] vocantur ſigna, quæ περιώσιος in 86. victimis ardentibus obſervabant, ut omen futurorum indè captarent. KUSTER, ad Suidam.

147. —ἔρεσσεν—] In hac voce et in ſimilibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Diatr. in Eur. Hec. p. 5, 25, &c. et Sylv. Crit. I. p. 81.] putârunt Ν ἐφελκυστικὸν, ut vocant, non opus eſſe ad ſyllabam longam efficiendam in Anapæſticis ſcil. et Iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliquâ ex hiſce literis incipit, ſequente conſonante ſimplici; nos, monente amiciſſimo Tho. Young, in hac editione illud Ν, à Brunckio omiſſum, libenter revocavimus; [Vide infrà p. 87. v. 283. p. 88. v. 217.] cujus rei rationem quicunque requiſiverit, cum communi ſenſu planè carentem pronunciàvit clariſſimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigienſis Ricardus Porſon; qui hanc quoque literam finalem in Tragœdiis Euripideis nuper à ſe editis, etiam ubicunque ſubſequens vox incipit à mutâ ante liquidam, et ſyllaba neceſſariò longa habenda eſt, conſtanter retinuit: ſic, Oreſt. 64. —πικρὸν τρόπον,— ubi vide quæ vir ille acutiſſimus ulterius obſervavit. Hanc ſententiam comprobavit Godofr. Hermannus Prof. Lipſienſis, in libello à ſe nuper edito, cui titulus *De emendandâ Ratione Græcæ Grammaticæ*, cap. V. ubi de literâ ν paragogicâ diſputat.

149,

149, 150. Τηλυγέτους] *charos, dilectos,*— [ſed ſignificationes hujus vocis, Homero uſitatiſſimæ, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π, 19.] —*οὐδ' ἀνίσουν νοστοῖσιν*, Angl. *nor was ſhe averſe from their going; γὰρ μάθετο ἐπιάλμια λύσσεσιν Ζηνὸς, for ſhe thought of* their performing *deeds worthy of the progeny of Jove.*

151. —ΑΥΓΚΕΙΤΕ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —*αἴ κέν οἱ ἐρίσσειε Μαχήμενος*,] *et quodcunque cuperet inter pugnandum, τὸ πέλεσθαι, id fieri, οἱ ξυνοχῇ πολέμοιο*, Angl. *in the brunt of the war*, i. e. ei dedit poteſtatem ſui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. xii, 556.

166. —*ἀμπόλιν*] i. e. *ἀπὸ φίλην* —*ἕπετον*, pro *ἕπετο, comitem dedit.*

168. —*ἄρρηκτα δέρεα*,] non pendet à ſequenti verbo *πέλλεν*, ſed ab alio ſuppreſſo verbo. BRUNCK. Vide hoc ſchema infrà illuſtratum ad Soph. Œd. Tyr. v. 269.

172, 173. —*ὃν δὲ φάτις Ἡελίοιο Ἐμμεναι·*] i. e. *ὃν δὲ φάτις* [*ἔσχε*] *εἶναι* [*υἱὸν*] *Ἡλίου.* —*κυδιόων*— vide ſuprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diverſus fuit ab Amphione, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii, Od. iii. —*ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, in oris elatioribus littoris*, nam *ὀφρὺς, ſupercilium*, ſignificat quoque, *prominentia terræ, littus arduum.*

87. 183, 184. —*οὐδὲ θοὰς βάπτην πόδας*,] Locus notabilis adumbratus ex Il. υ, 226—229. ubi poëta deſcribit equos Erichthonii. cf. Virg. Æn. vii, 808. de Camillâ; *Illa vel intactæ*, &c. et *Pope's Eſſay on Crit. Not ſo when ſwift Camilla*, &c. —*ἀλλ' ὑπογωμῷ ἄκρους ἴχνοι ὅσον*, [i. e. elliptice, pro *κατὰ τοσοῦτο ὅσον ἔσι ὑπογιόδαι, tantum quantum eſt madefieri*, vel quantum vocari poſſit madefieri.] *ὑπόφηνε δι᾽ ὑγρῆ κελεύθου*. Angl. *But juſt dipping the ſoles of his feet, he ſkimmed along the watery way. ἴχνος*, non ſolùm *veſtigium*, ſed interdùm, ut hic, *planta pedis. δι᾽ ὑγρῆ, qui humorem habet, humidus. ὑπόφηνε*, pro *ἐπεφήνατο*, perf. paſſ. in med. ſenſu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 2.

188. *Παρθενίην*,] Perperàm vulgò *Παρθενίης*. Ordo eſt: *οἱ δ' Αἰγαίῃ νοσφισθέντες Παρθενίην, ἵδῃ Ἰμβρασίης Ἥρης*. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Cf. ii, 872. Inſulæ Sami antiquum nomen eſt *Παρθενίη*. Vide Callimach. Hymn. in Delum 48. BRUNCK.

203. *Λίγυν ἐπάλμενον*, &c.] i. e. *πῶλος Λίγυν κατ' ἐπάλμενον, ὃς μὲν πατὴρ Ἠφαίστοιο κατὰ γενεήν.*

204. —*ποδὶ*] Vulgò *πόδα*. Illud dant codd. quatuor.— Patrem ſuum referebat, quem utroque pede claudum fuiſſe fabulantur: ideo Poëtis *ἀμφιγυήεις* dicitur. —*σφαλὴς* autem hîc

παρὲκ,

ἀνὴρ, βεβλημένος notat: alias ſignificationes apud Heſych. vide, et Euſtath. ad Il. ξ. 142. BRUNCK.

219. Τὰ μὲν ἐν' ἀνεστάτοισι, &c.] Tota hæc deſcriptio fra- 88.
trum Ζήτου et Καλαΐδου eſt admodùm poëtica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica.

231. —αὐχεύσιλο Ερμιονεύς·] i. e. αὐχεύσιλο εἶναι, *gloriabantur ſe eſſe.* Vide ſuprà ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —πρυτέρω—] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautæ, ſole in veſpertinam caliginem declinante, ſuper toris foliorum ad littus ſtratis diſcumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis eſt inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis ſe invicem proſcindunt; —πρυτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη, *ulteriùs verò lis proceſſiſſet,* [Vide Iliad. ψ, 490.] Εἰ μὴ ἑταῖροι ἀμειλήσαντες [κατιέντων] δαιτὸς ἔρυσσαν, αὐτὸς τ' Αἰσονίδης κατερύκανεν. *niſi ſocii iis certantibus interminati cohibuiſſent, ipſéque Jaſon cohibuiſſet:* ἐν δὲ καὶ [αὐτοῖς] Ορφεὺς ἀνασχόμενος λιβάξειν λαιῇ [χέρι] πέρην ἐν ἀοιδῇς. *atque inter illos Orpheus, lævâ manu ſuſtolliens citharam, tentáſſet cantilenam.*

496—500. Ηεῖδε δ' ὡς γαῖάν, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. *Namque canebat,* &c. —τοπρὶν συναερόμενα ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ μορφῇ, *priùs conjuncta inter ſe ſub unâ facie* vel formâ, [cf. Ovid. Metam. Fab. 1. *Ante mare et tellus,* &c.] ἐξ ὁλοοῦ νείκεος διακρίνασα ἕκαστα ἀμφὶς, *è pernicioſâ lite diſcreta erant ſingula à ſe invicèm.* —ἠελίου κέλευθοι. Sic Virg. Æn. vi, 796. *Extra anni Soliſque vias,*—

505. —ὁ μὲν Κρόνῳ ἄπιθε τιμῆς,] *hic quidem Saturno cedebat* 89.
honoris cauſâ,—nam τιμῆς regitur ab ἔπιθε ſubaudito.

508. Οφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος·] Sic Juvenalis Sat. vi.—*Jove nondum Barbato,*—ſed more Satyrico, diverſo ſcil. ab Epico.

512—514. Η,] Per aphæreſin pro φῆ· ut ſæpè apud Homerum, et hoc pro ἰφῆ, *dixit.* —ἄμοτον, *inſatiabiliter.* μότον eſt *linteum concerptum,* quo vulnera expleri ſolent à chirurgis; unde ἄμοτος, υ, ὁ, ἡ. *qui expleri non debet vel poteſt.* [cf. Iliad. δ, 440.] —ἠρεμόωσιν ὄπασιν ἐρέουσαν ἐπὶ κληῖδι, *quieſcentes auribus erectis ad oblectationem.*

515. —τοῖσιν σφιν ἐπέπιστο θελξινόου ἀοιδῆς.] *tale in ipſis blanditimentum cantûs relinquebat.* Ita ex MSS. quibuſdam reſtituit Brunckius, pro vulgato θέλξιν ἀοιδήν.

516—518. Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπιστα] *Neque diu poſt,* πεμπεκέρασσαν [reduplicato σ, ut ſæpè apud poëtas] λοιβῇς, *miſto libamine,* ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ] δίκης ἐπὶ, *prout fas eſt,* τίον τε χύσθαι αἰθομένους γλάσσῃσι, *donec quoque profundebant in linguas ardentes.* [Libatio iſta poſtrema, ut obſervavit Brunckius, ſuper victimarum

victimarum linguas in honorem Mercurii ſiebat. Ham. Od. α, 136. γ, 332.] δὲ ἰωνόεν [pro ἰωνάεν] ὕσσε δικὸ κάρηα, *et ſonni recordabantur per noctem.* Optimo verò jure ſuſpicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δὲ pro Δι irrepſiſſe.

523. Βαιήσεσαι] et βαίσεσαι, idem quod βαίνειν· ἐπιβαίνειν τῆς, Angl. *to go on board*, &c.

525. Παλιὰς—Ἀργὼ,] *Peliaca Argo*, Vide infrà ad Eur. Med. 3.

526, 527. Ἐν γὰρ οἱ δίχα θεῖον ἐλήλατο,] *In eâ enim trabs divina impacta erat*, [δίχα, *baſtile*, item *tota baſta*; propriè eſt, ut hîc, *lignum longum, cortice ſpoliatum, trabs*,] τὸ μὲν [ἐκ] Δωδωνίδος Φηγῆ Ἀθηναίη ἔρματα ἁρμὸν τάμοσα, *quam è Dodonæâ quercu Minerva adaptaverat mediæ carinæ.* Φηγὸς, *fagus*, item *quercus*: Dodonææ quercus ſcil. vocales erant.

528. —ἑπομφαδὸν] *continuâ ſerie*, à σφηδὸν, vel σφαδὸν, *ſeries, cohærentia.*—ἐπάρμους— ἁρμονίᾳ, *ordine ſedebant.* Vide ſuprà ad v. 29.

90. 531. —μέγα τι δίνῃ· Ἡρακλῆϊ] Vide ſuprà ad v. 122. ἄγχι δέ οἱ μάλα θεῖον, *prope ſe autem poſuit ſuam clavum*— Hercules ſcil.

532. —καὶ οἱ ὑπερθε—] *Atque ei ſub pedibus* (altius) *immerſa navis carina.* T. Young.

538, 539. —ἀμφὶ—πάλον μάστευον πάλλευσιν·] Ex Homero Il. σ, 571. —τοὶ δ' ἀμφοτέρῃς ἀμφὶ Μολῃ τ' ἰῦξμα τε, καὶ ἀμφὶ ἑοῖς ἐτάροισι ἔκοντο. Brunck.

540, 541. Ὡς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος] Ita, monente Dorvillio, [Miſcell. Obſerv. iv, p. 194.] repoſuit Brunckius, pro vulgato Ὡς ὑπ' Ὀρφῆος, claudicante verſu. Cæterùm quiſnam eſt qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —μάστιξε δ' ἐπιπλάζοντα, *flectus autem fremebant*: apud Homerum invenitur μάστιος, ια, ον, *frymens, ſtrepens*, &c. ſed τὸ μάστιον, *fluxus*, eſt recentiorum poëtarum.

542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα κ' ἔπειτα, &c.] Talis qualis hic et ſequens verſus ab Homericâ ſublimitate non multùm diſtare videtur. Tantùm non ſunt: Οἷαι Τρῳῇσιν ἔπειτα, ἐπιστάμεναι πολέμοιο, Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, ἠὲ φέβεσθαι. Il. ι, 221. Sed qui ſequuntur, ad v. 561. ipſo principe poëtarum non ſunt indigni. Eorum autem pulchritudines diſcipulis ſuis particulatim enarrare periti eſt Magiſtri inter prælegendum.

545. Τύχαι·] Scholiaſtes: ἔοικε ἐπιθέναι τοῖνυν περὶ τὴν τῶν κυμάτων φύσιν. Virg. Æn. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies: mirantur et undæ, Miratur nemus inſuetum* Fulgentia *longè* Scuta *virûm.* Brunck. Scholiaſtes verò ſenſum poëtæ minus rectè cepiſſe videtur: nam τὰς ἴσας [Angl. *table*

the

the ſhip was on her way. cf. Iliad. α, 482.] eſt genit. abſ. et τεύχεα non ſunt *ornamenta navis, ſed arma Argonautarum.* Reddas igitur ſic: Eorum *autem arma, nave progrediente, fulgebant ſub ſole, tanquam flamma.* Sedebant nimirum, [ut ſuprà v. 530.] armis juxtà poſitis.

546—552. Ατρεκὲς] eſt *ſemita directa, via* ex qua non eſt declinandum, ex α priv. et τρέπω —ἰδομένη διὰ, &c. —ἰθάμβεον ἐσορέωσαι— [pro ἐσορέωσι, ut ſæpiſſimè ſuprà.] *admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniæ,*— Ιτὼν, ὄνος, ἡ. et Ιτών, ubs Moloſſiæ, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hîc, Ιτώνις. ἐπικραδαίνοντας ἐρετμὰ, *vibrantes* vel *impellentes remos.*

554. Χείρων—] Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱὸς, ἐξ ὧν Κυλλήνιον, magnus inventor in arte Medicâ: magiſter Æſculapii et Achillis. —ἄγη eſt *littus*, ab ἄγω, *frango*, quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρείῃ χερὶ κελεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand;* ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νόστον ποιεομένους, *he prayed for a ſafe return to them as they were ſetting off.* —παιδοκτασίης, *uxor* ſcil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φίλῳ διεδίσκετο πατρί. *porrigebat eum ſuo patri,* Peleo ſcil. jam proficiſcenti cum cæteris Argonautis. διεδίσκομαι, interdùm redditur *propino:* vide Odyſſ. γ, 41. ο, 120. Pulcherrimè excogitata—hæc de centauro Chirone et infante Achille.

---

* Ἐκ τῆ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.] *E* LIB. II, 178—310. Phinei Hiſtoria.—Poſt varios caſus et diſcrimina Argonautæ tandem appellunt ad oram Bithyniæ; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine cæſtûs interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adverſam, Boſphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt. 91.

178. Ἐνθάδ' ἐπάλιον οἶκον, &c.] *Ibi ad littus domum habuit,* &c.

181—185. —οὐδ' ὅσσον ἐπίζετο,] *neque ullam reverentiam obſervabat*— [ὅσσον, i. e. κατὰ τοσοῦτ' ὅσον ἐγί τι. vide infrà v. 190.] καὶ χρείων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερὸν νόον Διὸς αὐτῦ, *et exponens intrepidè hominibus ſacram mentem ipſius Jovis.* [χρείω, vel χρέω, idem quod χράω, *oraculum edo, vaticinor.*] τῷ καὶ ἐπίαλλεν οἱ δηναιὸν μὲν γῆρας. *quapropter ei immiſit* [Jupiter nempè] *perpetuam quidem ſenectutem.* —οὐδὲ ἔα γανύσσαι ἀπειρεσίοισιν ἐπάσσιν, *neque gaudere patiebatur copioſo victu.* ἀπείρεσιος, ſtrictè ſignif. *infinitus, immenſus,* &c. ἄπειρος, ατος, τὸ. in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν ὅτι ἔστιν ἐπιτήδειον, *omne quod juvat et prodeſt,* et *quo frui poſſumus:* in ſpecie eſt *ribus.*

188—190. Ἀρνυτ—] Vide ſuprà ad Odyſſ. ϕ, 241. —*ἵνα ζώοι ἀκάχοντα, ut vivens cruciatus ſubiret.*

191—193. —*ἐδέ τις ἴνλη*] *Nec quiſquam* hunc [fœtidum odorem ſcil.] *ſuſtinere poſſet, μὴ ὄτι φορέοιτο λειψανίοιϑε, ſedum* reliquias illas *gutturi admovens, ἀλλὰ μᾶϑ' ἱσίος ἀπὸ τηλοῦ, ſed ne quidem ſtans procul.* Quæ ferè eſt interpretatio Brunckii; qui pro vulgato *μὴ* reposuit *μὴ ὄτι, non ſolum non, ſedum*, quibus particulis, ut hìc, negantibus, ſubjungitur ſemper in altero membro, *ἀλλ' ἐπ, ἀλλ' ἐδέ.* ut benè oſtendit doctiſſimus Hoogeveen, [Doctr. particul. Ling. Gr. p. 741, ſqq.] *ἱσίος* participium eſt, inquit Brunckius, formæ Ionicæ, diſſyllabum. *τοῖον οἱ ἀπίπτη λείψανα δαιτὸς, adeo ei exhalabant reliquiæ epularum.* De hac fœdâ imagine vide præſtantiſſimi Heynii Excurſ. vii. ad lib. iii. Æn. ſub fin. et Excurſ. xvi.

195, 196. *Τόσσ' αὐτὸς παρεόντας ἐκῶν,*] *Illos ipſos* [Argonautas ſcil.] *adeſſe ſenſit, ἂν ἰόντων, quibus venientibus, Θυμὸν οἱ ἦεν ἐπ Διὸς, conſilio Jovis ei conſtitutum erat, ἀπονάσϑαι* [per ſync. pro *ἀπονήσεσϑαι*] *ἧς ϑοίνης, ſe ſuo cibo fruiturum.*

197—199. —*ἀκήριον αὖτ' ὄνειρον,*] *vanum tanquam ſomnium, ἀκήριος* eſt *non animoſus, animâ privatus, mortuus.* —*ἀμφαφίην*, idem quod *ἀμφαφάων, contrectans*, vox Homerica. —*ἄψεα, membra. ἄψος, εος, τό. junctura membrorum:* deinde *membrum quodvis.*

201. —*μένοι δ', &c.*] Ordo eſt: *μένοι δ' μοῦνον συνέεργον ὀστέα, pellis vix continebat oſſa.*

92. 205. —*ἀδληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κάκλιτ' ἄνευδε.*] Angl. *and without ſpeaking, he was diſpoſed to languid ſleep*, i. e. *in ſilence he exhibited a drowſy langour.*

220—222. *ἀ γὰρ μοῦνον*, &c.] *nam non ſolum Erinnys extremo pede invaſit oculos* mihi; quod nihil aliud eſſe videtur quàm quod *violenter eum privâſſet lumine*, —*τῷ γήρας ἀμέρσαν ὀϊζὺς τέλος ἵκεν*, i. e. ſecundum Brunckium, *καὶ ἵκεν γῆρας, ἃ ἔ ποτι μέλλω ὀϊζὺς τέλος μερόεσϑαι.* Scilicet voces *ὀϊζὺς τέλος*, ut notavit idem vir acutiſſimus, non cum verbo *ἵκεν*, ſed cum nomine *ἀμέρσαν* connectendæ.

231. *Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντ' ἐλελαμένον κέαρ ἦεν.*] *Ne ſi ei ex adamante ductum eſſet cor.* ἐλαύνω, quod varias habet ſignificationes, redditur interdum, *duco, ductile opus facio: ἀδάμας.* pro *ferro* vel *chalybe* interdum ſumitur; atque ita Schol. *ἀδάμας ἢ σιδηρῦ εἶδος.* Homini autem audaciſſimo, duriſſimo et planè effero aſcribere ſolebant veteres *σιδήρειον ἦτορ* vel *Θυμὸν*, &c. Vide Il. χ, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Illi robur et æs triplex Circa pectus erat*,—Ubi vide quæ notavit doctiſſimus Jani.

232. *Ἀλλά μι πικρὴ δῖτα κατίσχει δαιτὸς ἐνιſπεῖν.*] Ita demùm, ut dedimus, reſtituit hunc verſum Brunckius, qui affirmat alium

um non esse in hoc toto poëmate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operæ pretium foret nobis hanc rem hîc loci recoquere.

234. Τὰς μὲν—] *Quas verò*, vel *has verò*— Harpyias scil.

239. Εἰ δὲ ἐγὼν ὁ πρὶν, &c.] *Siquidem ego olim aliquandò*, &c.

240. Ἴσκεν Ἀγηνορίδης·] Sic *dicebat filius Agenoris*:— apud Hom. ἴσκω, est *scio*, *fingo*, *assimilo*: poëtis recentioribus *dico*. 93.

244. —συνηγερέτισον—] Sic rectè emendavit Ruhnkenius, Epist. Crit. ii. p. 58. Vulgò συνηγερέτισον. —τί νύ τοι τόσα κῆδε ἀνῆπται; Hom. habet Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται. Il. β, 15.

260. —εἰ μηδ' ὧδε θανόντι—] Subauditur μοί.

263. —πεπονήατο] Ion. pro ἐπεπόνηντο, *instruxerunt*—

281. Ἀκρης ὑπ γναθμοισι—] *extremis maxillis fruſtrà frendent dentibus*. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Æn. xii. 753, et Ovid. Met. i. 533. Item Statii Theb. v. 165. 94.

283. Τάων, &c.] i. e. ἥλιθα ἐπίχευον τῶν ἀκροτάταις χερσί. *fruſtrà invadebant eas extremis manibus*. Ubi notanda vis temporis imperf. ἥλιθα invenitur apud Homerum et signif. *satis*, *abundè*, *effusè*, *valdè*; quasi ἀπ' ἅλις. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum μάτην, ἐπιῤῥῆ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δαψιλῶς. ἐπιχέω, *cum impetu hostili invado*, *ingruo*, ut sæpè apud Homerum.

288. —Βορέω,] Βορέας, ω, ὁ. Ion. genitiv. est Βορέω, à nominat. Βορῆς, Ion. Βορῆς, contractè pro Βορέας. Æol. genit. est Βορέαο, uti suprà.

291, 292. —λοισθὴν Στυγὸς ὕμοσον,] cf. Il. ο, 37. Æn. xii, 816. —τέτυκται, *est*. Vide suprà ad Od. δ, 544. p. 27.

296. —Στροφάδας] Vide Æn. iii, 209, sqq. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius,

300. —μεταχθονίη] Probant hoc pro vulgato μεταχρονίη H. Steph. et Brunck. μεταχθονίος significare videtur *qui posthabet terram*, *qui reliquit terram*. μεταχθονίη hîc sonat *posthabitâ*, vel *relictâ* terrâ.

308. —ἱμερόεντες.] Verbum poëticum, *vigilantes*. Sic Il. λ, 550. ρ, 660. 95.

---

* Ἐκ τῆ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.] *E* LIB. III, 1—5. Invocatio ad Erato.—In fine libri secundi narratur quomodo Argonautæ in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quæ præest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medeæ, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.] *tu enim et Veneris officium sortita es*, —ἀδμῆτας—παρθενικὰς, *innuptas puellas*— Appositè

Ovidius, *Nunc mihi, ſi quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, ii, 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris. Medea Jaſonem deperit.—Inter heroas convenerat oratores mittere ad aulam Æetæ regis Colchorum. Eò proficiſcuntur ipſe Jaſon, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam poſt interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopes, ut patris fatum, qui juſſu Æetæ tandèm interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Græciam navigantes naufragium fecerant ad inſulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontes et Cytiforus. Tenendum tamen eſt Argum Phrixi filium non illum eſſe Argum, navis Argûs fabricatorem, ſed alterum ejuſdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jaſonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum viſus eſt Jaſon Medeæ, regis alteri filiæ, quæ eum ſtatim, ſic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hoſpitio excepti, lautè epulantur.

299. —σφιν] pro σφίσι, *ipſis*— oratoribus ſcil. quos jam memoravimus.

302. Ἐκ ϛ τῦ—] i. e. ἐκ ϛ τυτῦ τῦ χρόνυ, *debinc*.

306—308. —ἢ τίς ἄτη] ἐκπλαγεὶν σωμένους μεσαγὺς; *an malum aliquod interpellavit in medio vos ſervantes voſmet?* Pro vulgato σωμένους prætulerunt H. Steph. et Brunck. σωμένυς. activum enim eſt, inquit hic, verbum ἐκπλάζω ſignificans ἐμποδίζειν. σωμένυς reddi poteſt *proficiſcentes*; nam Heſychio σώσιλο eſt ὁρμῶντο. ἤρχοντο. ὁ μὲν πάθοιμι ἐμεῦ πρόφρονος, &c. *non quidem mihi paruiſtis oſtendenti*, &c.

96. 311. Κίρκην] Vide ſuprà ad Od. λ, 8. p. 46.

321. —αὐτὰς δ' ὑπὸ δίνῃσι πιτνάσσας, &c.] nos *ipſos autem trabibus illapſos inſulæ Martis ad oram ejecit unda*, &c. πιτνάσσας, pro πιτνάσσοντας.

332. Χρειὼ δ' ἣν ἰδίλῃς ἐξίδμεναι,] *Rationem autem ſi vis cognoſcere*, χρειὼ et χρεὼ, οος, contractè ους, ι. idem quod χρεία, *utilitas*, *uſus*, *neceſſitas*, &c. —ἴδμεναι, eſt ab ἴδομαι, in infin. ἰσάμεναι, Ionicè ἰσάμεν, per ſync. ἴομεν et ἴδμεν, unde ἴδμεναι.

333. Τόνδε—] *Hunc*— Jaſonem ſcil. τις βασιλὴς πιφυσμένος ἴμμενος ἐλάσσαι αἰπύνθεν πάτρης τῆ ἑλόντα, *quidam rex ex impenſè cupiens abigere longè à patriâ et poſſeſſionibus.* πιφυσμένος, *qui circum auditur*; quaſi à πιφαύω, *circumſono*. indè πιφυσμένως, adverbialiter, *valdè*, *impenſè*.

335. Σφωϊτέρῃ] hîc ſignif. *ſuâ*, etſi σφωϊτέρος, à σφῶϊ, proprie

priè ſonat *veſter*, de duobus: [atque ita Hom. Il. α, 216.] —πέμπετε νῆάδε δῖῳ, *mittit hùc ire*, ἀμήχανον, *ſine conſilio.*

336. —ὐδ' ὑπαλύξειν] Ordo eſt: ἧ τοῦτο γενὴν Αἰολιδῆων ἐ ὑπαλύξειν θυμαλγέα μῆνιν ἔχ χόλον ἀμειλίκτοιο Διὸς, ὐδ' ἄτλητον ἄγω τι ποινὰς Φρίξοιο, πρὶν κῶας ἰσίδεσθαι ἐς Ἑλλάδα. τοῦτο, per ſync. pro τοῦτο τοι, *promittit.* Vide ſuprà ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —ἱμαξῆσονῖαι ἰφ' Ἑλλάδα;] Ordo eſt: πρὶν τινα ὑμῶν 97.
λευγαλέον δίκω ἧ λευγαλέοι Φρίξοιο ἰδεῖν, αὐτίχ' ἱμαξῆσονῖαι ἰφ' Ἑλλάδα, ſenſu perſpicuo. Eſt autem formula iratis et minitabundis apta, hodiéque vulgi ſermone ſatis trita. *Maturate fugam, ni quis veſtrum vellus et Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidiſſe optaverit.* Scilicet his verbis ſignificat Æetes, eos, ni properè abeant, ſubitò iiſdem ſuppliciis plectum iri, quæ mox dicit ſe de illis ſtatim ſumturum fuiſſe, ni hoſpitali menſâ fuiſſent à ſe excepti: et ſic exſectis linguis et amputatis manibus vellus in Græciam, et Phrixum reportâſſent ſatis triſtificum. BRUNCK. ἱμαξῆσονῖαι, pro vulgari ἱμαξῆσονῖαι, è duobus codd. extractum fuit a Brunckio. Refertur autem iſte dualis ad δίκος et Φρίξοιο. Sed dubito an vir acutiſſimus ſenſum poëtæ rectè ceperit. In vulgatis pro ἰφ' Ἑλλάδα ſcribitur ἀφ' Ἑλλάδος· ponatur igitur punctum interrogationis poſt ἰδεῖν, et comma poſt Ἑλλάδος· atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece [a fleece to his coſt] —and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but*, &c. Judicent periti. Locus eſt difficilis.

386. —σχίο μοι τῷδε κέλῳ.] μοι, ut fæpè, redundat; et ante τῷδε ſubauditur περὶ. *moderare teipſum de hac expeditione.* σχίο, idem quod σχέο, vel σχῶ, ut tironibus notum.

388. —τίς δ' ἂν τόσον—] Conf. Od. ι, 99.

397. Διχθαδίῃν] Conf. Il. α, 189, ſqq. 98.

399. Ἦ ὄγε—] Vide Clarkium ad Il. χ, 409, *aut ille periculum faceret vis* eorum.

406. Ὡς αὐτοί, &c.] Hîc alludere videtur ad Peliam, de quo ſuprà, ad v. 333.

408—410. Τόν ῥ' αὐτὸς περίημι χερεῖν,] i. e. κατὰ τόν ῥ' αὐτὸς, &c. *quo ipſe ſupero manibus*, ὀλοὸν περ ὐπλα, *periculoſum quanquam ſit.* δοίῳ ταύρῳ χαλκόποδε μοι ἡμοσσαι ἀμφὶ, &c.

411—416. Τὼς ἐλάω, &c.] *quos jugatos impello per novale Martis quatuor jugerum*, τὴν αὔλιν τριῶν ἐπὶ τέλεον ἀρότροιν, &c. *quod cùm ſtatim ad finem exaraverim, ὐ βάλλομαι αὐτὴν Δηῖῳ ἐν ὀλυρῆσι πυρόεσσαν, non injicio fruges Cereri ſulcis tanquam ſemen*, ἀλλ' ὀδόντας δεινοῖο ὄφιος μεταλθήσοντας ἀνδράσι τυγχανοῖς [κατὰ] δῆμας. *ſed dentes horrendi ſerpentis generantes hominibus*

bus armatis corpus: ſeu *hominum armatorum corpori:* τὰς δ' αὖθι δαΐζον κέαρ ὑπ' ἰφῖ δυεὶ περιτυδὸν ἀϊλιόφιλας, *quos ibi diſſecans interfixio circumcirca meâ haſtâ obviam euntes.*

419. —ἀπούρας ἐς βασιλῆος] οἶκον ſcil. *ad* domum *regis* Peliæ.

426. —περδαλίοισιν.] ἔπεσι ſcil. *aſtutis verbis.*

427. —μάλα τοί με δίκῃ, &c.] *valdè admodùm circumcludis me,* ſed *meritò.*

99. 430. Ῥίγιον ἄνθρωπός γε, &c.] Hanc lectionem ex MSS. reſtituit Brunckius, pro vulgari Ῥίγιον ἀνθρώπουσι κακῆς ἐκδύσετ' ἀνάγκης, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram neceſſitatem, quæ me huc adegit.* Id eſt: nihil mihi gravius accidere poterit ipſâ neceſſitate, quæ me hùc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. Πρηχὺ δ' ἄρ', &c.] Ἐμφατικῶς αἱ περίοικοι τὸν συντυχῆ ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῦν ἐμφανισμοῦ. Καὶ πας' Ὁμήρῳ, πρηχθεὶς ἀλιδδήμενος. *Schol.* Conf. Æn. iv, init. et v. 83.

100. 466, 467. —εἰ μὴ ἄφιλλον ἀκήρατον ἐξαλύξαι.] *utinam ſanè ſine damno effugiat!* [Vide infrà ad Eur. Med. init.] —κέντα διὰ Περσηΐ. Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ἀς τῷ Περσαίῳ συγγενέσθαι. τινὲς δ' αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. *Schol.*

471. —ἰάλλετο] In uno cod. Reg. Brunckius ſcriptum reperit αἰόλλετο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. ἴαλλεν, ἐκινήσατο, ἢ ἐπτερύξατο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Heſych. Εἴλητας, τετάρακται, ἐκλύεται, ἀδύνατοι.

744—765, 828—843.] Statûs Medeæ deſcriptio.

744—751. Νὺξ μὲν ἔπειτ'—] Omninò cum hac deſcriptione conferatur Virgiliana illa ejuſdem generis, [Æn. iv, 522.] *Nox erat,* &c. quæ, ut pulchrè memini, dulcedine ſuâ me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Græcum, Brunckio judice, non aſſecutus eſt imitator Romanus. Vim ſomni quantò meliùs exprimunt iſta Apollonii,

——— καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνώτων ἀδινὸν περὶ κῶρ' ἰαλυπεῖν.

quam Virgilii *pecudes,* frigidaque, licet verbis ornatiſſima, *volucrum* enumeratio! Hæc ille: nec temerè quis inficias ierit totam deſcriptionem Græcam quidem ſimpliciorem eſſe ac ſublimiorem, Romanam verò ſuaviorem atque ornatiorem. Verùm καί τινα, &c. ſic conſtrue: ἢ ἀδινὸν κῶμα περικαλύψειν τινα μητέρα τεθνώτων παίδων, et *altiſſima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum.* σιγὴ δ' ἔχεν μελανούσην ἠέρα, *ſilentium autem tenebat nigreſcentes tenebras.* cf. infrà Theocr. Idyll. ii.

756. Ἠελίῳ ὥς—] Vide comparationem in Æneide, hinc deſumt. viii, 22. et quæ ibi notavit præſtantiſſ. Heynius.

761—765. —ἴδετο δ' αἰεὶ] Ordo eſt: δ' ἴδυτο ἐμίγχουσα διὰ χρὸς

χρὼς αἰὲν ἰτέῳ' ἱνδολ, *et dolor exurens per corpus ſemper confi-*
ciebat eam intus, τι ἀμφὶ ἀρμιὰς ἴτυς ἢ ὑπὸ νείατον ἰνίον κεφαλῆς
ἄχρις, ὑθ' ἁλιγυνέστατοι ἄχος δύνει, ὀκνὸν' ἀκάματοι Ἔρωτες ἰνισκίμ-
ψασιν ἀνίας πραπίδεσσιν. *et circa teneros nervos atque ſub imum*
occipitium capitis penitùs, ubi accerrimus dolor ſubit, quandò
invicti amores infigunt moleſtias præcordiis.

830. Αἳ οἱ ἀτημελίῃ, &c.] *quæ ei negligenter demiſſæ pende-* 101.
bant, —κατακρύπτω, idem quod κατακρύπτω, à κατίπτω, *demitto*:
ἐκρέμαντο, imperf. ab ἐκρεμάμαι, quod interdùm, ut hìc, ſignificat
pendeo. Vide H. Steph. Theſ. in voce ἀκρέμων.

835. Ἀργυφέην.] *albam*. Ita, pro vulgari ἀργυρέην è ſex codd. et Florent. edit. repoſuit Brunckius.

837. —ἄλλα τ' ἐπιγνὺς ἀμφίσσεσθαι ὀπίσσω.] *et alia* vel *nova*
oriturq eram in poſterum.

838. —δυοκαίδεκα πᾶσαι] *non pauciores quam duodecim*,
duodecim ipſæ. Vide Clarkium ad Il. κ, 261.

919. Ἐπ' ἄντα—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum perveniſſet, dimiſſis ancillis, ingreditur. Interim Jaſon, hortantibus Argo et Mopſo, illam ſequitur. Ad colloquium venit in templo ſolus cum ſolâ.

923. Ἠμὲν ἰκάνῃ ἰδεῖν, &c.] *ſeu coram ſpectandus, ſeu com-*
pellandus foret.

926. Ἀμπυκίδης,] *Filius Ampycis*, Mopſus ſcil.

948. Οὐδ' ἄρα, &c.] *Nec animus quidem Medeæ convertebat* 102.
ſeſe ad alia conſideranda, quantumvis canentis; [ἔμως, *tamen*,
eam hìc, ut opinor, habet vim ac ſi dixeris—*tamen*, inquam,
non convertebat ſeſe, &c.] πᾶσαι δὲ [μαλπαὶ] ἧς τινα μολπὴν
ἐλίσσοι, ἐπ ἴσης ἀρχὴν ἐφήδειαν οἱ ἰηιάσθαι. *et omnes cantilenæ*
quamcunque modularetur non diù placebant ei, adeo ut dele-
ctarent. Hujuſmodi autem conſtructio ubi relativum ὅστις
ponitur in numero ſing. poſt antecedens in plur. non inſolita
eſt. Sic, Xenoph. de Cyr. Inſt. Lib. iii, ſub fin. πάντας ὅτῳ—
ubi vide quæ annotavit Th. Hutchinſon; qui alia exempla
indicavit.

954. Ἡ ῥαμὰ δὲ σφέων ἰάγη κέαρ.] *Certè crebrò in præcordiis*
cor agitatum eſt. ἰάγη, pro ἤγη, aor. 2. paſſ. ab ἄγω, *frango*.

959. —μέλεσι, &c.] Sic conſtrue: δ' ἐπῆκεν ἄσπετον ἄζος
μέλεσι, *et immittit ingentem ærumnam pecori*. Aor. in hoc
ſenſu ſtudioſis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

962. Ἐκ δ' ἄρα, &c.] Deſcriptio quàm vigore plena!

973. Γνῶ δὲ μιν Αἰσονίδης, &c.] *Senſit autem Æſonides ipſam*
implicitam eſſe malo divinitùs immiſſo, —ἐνιπεπλεγμένην, pro ἐμπε-
πλεγμένην, perf. part. verbi ἐμπίπλω. Vide ſuprà, ad Od. ν, 96
—98. p. 66.

977—979. —ἐνιπεπτάμενον,] In quibuſdam libris legitur
disjunctim

disjunctim ἐι ναυτάσσειν. Ἴα est Ion. pro ἵν. τῷ— *quare ne coram me nimis erubescas* —ἤ τι παρεξερέωμαι ὅ τοι φίλον, ἤ τί φάσθαι. *quo minus perconteris quodcunque placet, aut dicas.*

103. 983, 984. —ἐπεὶ τοιῇδέ τοι ὑπέστης] *quoniam ab initio pollicita es sorori, te* mihi *grata medicamenta daturam.* Chalciopæ enim id promiserat Medea.

986. —ὃς ξείνοις, &c.] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3.

990—993. Σοὶ δ' ἐν ἐγὼ, &c.] *Tibi vero ego referam gratiam posteà ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes.* tibi scil. *nomen et pulchrum comparans decus: sic et alii quoque heroes celebrabunt te,* &c.

995. Ἡμίας ἤϊόνεσσιν ἐφεζόμενος γοάασκε,] Sic Poëta eximius, mihique amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragœdiâ, cui titulus *Douglas: Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —φίλασσε.] pro ἐφίλασσε, imperf. med. à φίλημι. vel, ut alii volunt, pro ἐφιλάσσατο, à φιλάω. μίτρην δὲ οἱ αὐτὴν τίκτεν ἀστερόεις στέφανος, τὸν τε πλέκεν' Ἀριάδνης, ἰλλόμενος κάπυσσε βροντήσιν ἐδάλοισιν. *eique in medio æthere signum,* scil. *sidereæ corona, quam et vocant* coronam *Ariadnes, volvitur per noctem inter cœlestia simulachra.* Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Thesco destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate.

1006. —ἦ γὰρ ἴσκεαι, &c.] *et enim certè videris,* quantum judicare liceat *à formâ, blandis moribus ornata esse.*

104. 1013—1016. Πρόφρὼ δ' ἀφεδάησεν] *et statim manu non parcâ*—&c. καί νυ καὶ ἀφύσσασα πόθεν ψυχὴν ἀπὸ γυίων, ἀγκαλέσσατο καὶ ἱμερόεσσαν ἐγγυάλιξεν οἱ χαρίσσῃ. Nihil hoc potuit expressiùs dici.

1018—1021. Στρώσσεν] στρώσσω hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est: τοῖος Ἔρως ἀπεστρώσσατο ἰδέσθαι φλόγα ἀπὸ ξανθοῖο κεφάλου Αἰσονίδαο, &c. *talis amor emittebat dulcem flammam*— i. e. *talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Æsonidis, et oculorum Medeæ splendorem auferebat.* [conf. Ovid. Am. iii, 12. et ii, 19.] οἷόν τε ῥόδον τέτατο περὶ ῥοδίοισιν ἰαυκίνη ἠοῖοις φαίσσον. *veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis.* Pro vulgato ῥοδίοισι, Bruncknius è quatuor codd. protulit ῥοδέοισι, quod positum putat pro ῥοδῆσι è dialecto; quia Dores η in ε mutant. Idem tamen addit quæ sequuntur: " Hanc lectio- " nem qui non probârit, per me licet reponat ῥοδόεσσι. Est " autem ῥοδὴ seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* rosas producens. " Conf. Il. ψ, 597.

1025.

1025. Αὐτὰρ ἡ δὲ τοίοισι—] Supple ἔπεσι. *Vir tandem verò talibus verbis eum blandè compellavit virgo.*

1026. Φράζευ νῦν.] *Attende animum nunc.*— Vide infrà ad Theocr. Idyll. ii. v. 69.

1029—1034. Δὴ τότε—] *tunc ſanè obſervatâ mediâ nocte æquis portionibus diviſâ; poſtquam te laveris undis perennis fluvii, ſolus ſeorſùm ab aliis, in veſtibus atris, foſſam effodias rotundam, inque eâ mactes agnam, et integram crudam pyræ imponas, quum rùrſùm aggreſſeris pyram ad ipſam taſſam.* Conf. Æn. vi, 253, ubi præſtantiſſimus Heynius obſervat, diis inferis fieri *holocauſta*.

1035. Μηνυτῆι, &c.] Ordo eſt: δὲ μειλίσσων [pro Ion. μειλίσσεαι,] Ἑκάτην μηνυτῆι Περσηΐδα, *et places Hecaten unigenam Perſei filiam,*—

1039. —ἄρσαι μιαιφόνῳσιν ἐπίσσω,] *impellat te retrò converti.* ἄρω, *excito, impello*, fut. Æol. ἄρσω, undè aor. 1. ind. ἄρσα, ſubj. ἄρσω, ἄρσῃς, ἄρσῃ, Ion. ἄρσηαι.

1040. —μή πως τοὶ ὕπατον κελάδοντα] *ne quo modo ſingultus imperfectis reliquias,*—

1042. Ἠῶι] *Manè:* ab ἠώς, ὁ, τὸ, ὁ ἠῶιος, *tempus matutinum.*

1046. Πρὸς δὲ—] Supple τόνους, *præterea, nisi ſimul* 105.
ſupple εἰσὶ.

1056—1060. —τοῖσι] i. q. διὰ τοῖς, *per novales.* λάβρα ἄφρις σποδιήσσων λᾶας, Angl. *fiercely threw among them a heavy ſtone:* οἱ δ' ἐν αὐτῷ, *and they on account of this,* ὃν ἐλίσσοντα &c. καὶ δ' αὐτὸς ἐπόρνυτο ἰθὺς [διὰ] θοῦνιν, *et tu ipſe feſtina ruere* per *ardentem pugnam.*

1061. —νίσσεο δ' ὄμπνις,] *attamen abi—* ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ] φίλον [ἐσί σοι] *quo libeat,* ᾗ ἔπλευ σοι ἀφορμᾶσθαι πάσθαι, *quocunque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —ὅτ' ὄμελλεν] πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόκροθι ἑῆο [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longiſſimè à ſe.*

1069. —Μνώεο] Ion. imperat. à μνώομαι, quod idem ac μνάομαι, *recordor*, &c.

1083. —ἴανδε] et ſuprà, v. 1062. ἴαδε, pro ἧδε, perf. med. 106.
verbi ἥδω, *delecto.*

1086. —ἰὼξεστὸς] Vulgò ἰὼβόσιος, *dives ovium.* ἰὼξεστος, quod prætulit Brunckius, eſt vox inſolita, ſignificans hîc, ut ille putat, πολλὰς ἴσχουσα ῥεστάς. Hi autem ῥεστοὶ fuiſſe videntur *alvei* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ ſalſâ; æſtuaria interdùm vocant, quæ ſcil. aquâ implentur acceſſu maris æſtuantis, ejuſdemque receſſu vacuantur; unde videntur curſu fluviis ſimilia. Quod innuit Pauſanias, in Atticâ, cap. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Heſych. in voce ῥεστοὶ, et Etymol. Magnum p. 703. Sed nimis " inſolita " eſt vox ἰὼξεσ-

τος, ſolenne autem πολύφημος πολυφάτης: quare mavult T. Young ἐϋφήμους τε καὶ ἐϋφάτους.

110. Αἴθι γὰρ—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theſeo* de illâ, ſic nobis pater tuus *eſſet amicus.*

1109. Αλλ' ἴσο—] *Sed tantum—*

107. 1115. Οφρα σ',] Ordo eſt: ἵφρα, περφίσσων ἰλαίσχεαι ἐν ἐφθαλμοῖσιν, μᾶλλον σε περφυσίων ἰμεῖ ἰέναι.

1127. —Δῶ ἰκάνω] *planè ſervati fuerint* —ἰκάνω, pro ἰκνέωμαι. —δὲ παρακοίτις ἀμύσσεον λίχνῳ· ὅτ' παρθένοις θαλάμοις, *ornabis autem noſtrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem duxero.* παρακοίτις pro παρακοῖτις, fut. 1. à παρακοίτω, *augeo, orno*, &c. ſic ſuprà [v. 1124.] παρακοίτιν.

108. 1157, 1158. Ἡ δὲ παλιλλογίῃσιν ἀμύσσεται] *illa verò animi agitationibus perplexa—* λελάσται, pro ἐλελάσται, perf. paſſ. à λάω vel λαίω, quod idem ac λιλαίω, atque, ut deponens, λιλαίομαι, *cupio.*

1161. —περφίσσεται] *anxiè cogitans qualis mali facinoris particeps eſſet ſuo conſilio.* —ξυνόσσατο, idem quod ἐκοσσήσατο, à ξυνὸς, quod idem ac κοινὸς, *communis.*

*** Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis hæc, in præſentiâ, ſatis ſunto; quibus ſeduló excuſſis, ſtudioſus diligens, ſine dubio, totius poëmatis perlegendi cupidine flagrabit. In ſequentibus Jaſon pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum ſociis, conſcenſâ iterùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Theſſaliam tandèm, multis exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam, revehitur.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA ex POETIS TRAGICIS.

APUD Græcos antiquiſſimos mos erat laudes Bacchi vindemiæ tempore celebrare. His feſtis, cantores in choris dithyrambos, ſive hymnos in Bacchi honorem, canere ſolebant, perunĉti ora minio vel vini rubri fæcibus. [Tibull. Eleg. ii, 1, 55. Horat. Art. P. 275, ſqq.] De tenui hâc origine crevit Tragœdia; ſic dicta ἀπὸ τῦ τρύγυ καὶ τῆς ᾠδῆς, quaſi *hirci cantilena*; ſive iſtud animal daretur in præmium cantoribus, ſeu tanquam hoſtis vinearum Baccho vindemiæ tempore immolaretur. Ut verò cantores in hiſce choris tempus aliquod interquieſcendi habeant, vir quidam, Theſpis nomine, unicum actorem vel hiſtrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Theſpidis, qui hiſtriones ſuos plauſtro circumvexiſſe dicitur, nihil nunc extat. Poſt hunc venit Æſchylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Theſpidis interlocutore, duos ſubſtituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, hiſtriones larvis et ſyrmate inſtruxit, atque cothurno elevavit, formámque veram Tragœdiæ dedit, qualem videmus in ipſius ſeptem dramatibus quæ adhuc ſuperſunt. "Tragœdias" [verba ſunt Quinctiliani] "primus in lucem *Æſchylus* protulit, ſu-"blimis et gravis, et grandiloquus ſæpè uſque ad vitium, "ſed rudis in pleriſque et incompoſitus.—Sed longè clarius "illuſtraverunt hoc opus *Sophocles* et *Euripides*: quorum in "diſpari dicendi viâ uter ſit poëta melior, inter plurimos "quæritur." [Lib. x. 1.] Æſchylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus eſt Olymp. LXIII. 4. ante Chr. N. 525. Tragœdiarum ejus ſpecimen hîc dare prohibet inſtituti noſtri brevitas, quæ nos non finit, niſi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob cauſam non poſſumus hîc longiùs excurrere in hiſtoriam Poëſeos dramaticæ Græcorum; neque diſſerere de naturâ Tragœdiæ, deque Theatro Athenienſium. Multi auctores multa ſuper hac materiâ ſcripſere. Præceptoris diligentis eſt talia perſcrutari, eorumque ſummam diſcipulis ſuis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare poteſt ab Ariſtotelis de Poëticâ Libro, iiſque qui in hunc annotationes et commentarios compoſuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat præſertim *Ariſtotle's Treatiſe*

on Poetry tranſlated, with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond. 1789. in 4to. ubi multa doctiſſimè ſanóque admodum judicio prolata inveniet: et *Maſon's Elfrida, and Caractacus, Dramatic poems written on the model of the Antient Greek Tragedy; with Letters to Dr Hurd.* Extant cum *Poems by W. Maſon, M. A.* 1764. 8vo. item *Le Theatre des Grecs, par Brumoy, nouvelle edition, Paris,* 1785. in 13 voll. in 12mo. *Voyage du Jeune Anacharſis en Greece,* ch. laſt. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Græc. p. 162. Edit. Harleſ.

I. NOTÆ IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Athenienſis, poëta tragicus ſublimis, natus eſt Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; poſt Æſchylum 30; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragœdiis poſtea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter inſtituendum curavit. Muſicam et ſaltandi artem, Lampro præceptore, didicit; atque Poëticam ab Æſchylo edoctus, ingenio ſuo tragœdiæ provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuiſſe prædicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam poſt victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicium pæana prælufit citharâ et deſaltavit Athenienſibus. Viginti tantùm annorum fuit, quum tragœdiam ſuam primam edidit, magiſtrumque ſuum Æſchylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperiſſe dicitur. Ex multis, quas ſcripſit, tragœdiis ſeptem tantùm ſuperſunt, quæ omnes in ſuo genere ſunt exquiſitiſſimæ. Formam theatri mutavit, ſcenæ ornamentum et picturas adjecit, atque tres hiſtriones colloquentes induxit. Ingenii quidem ſublimitate Æſchylo par erat; judicio autem et accuratione longè ſuperior. Princeps Græcorum poëtarum tragicorum ab aliis habitus eſt; alii palmam tantùm cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem eſſe, contendunt. Majorem laudem gravitatis ac ſublimitatis, fabularumque ſtructuræ artificioſæ, certè meretur Sophocles; in affectibus mœroris et miſericordiæ commovendis Euripides, ſine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem perſonas quales eſſe oportet finxit; Euripides verò quales ſunt. [Ariſtot. de Poët. p. 98. Edit. Tyrwhitt.] Sed uter in univerſum alteri anteponendus ſit unicuique pro ſenſu ſuo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello ſuo de ſenectute, ad ſummam ſenectutem tragœdias fecit.

fecit. Nonaginta quidem annos natus obiiſſe dicitur; ſcilicet 111.
Olymp. xciii. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen ſuum ſeptuageſimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem ſuam operam in ſtudio poëſeos poſuerat: Reipublicæ quoque conſuluerat. Annos enim 55 natus, ſeptimo ante bellum Peloponneſiacum, unà cum celeberrimo Pericle, adverſum Anæum Samiorum civitatem dux miſſus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis: ubi pro Ol. LXXXIV. lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle ſcripſerunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 193, ſqq. edit. Harleſ.

SOPHOCLIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Sophoclis Tragœdiæ ſeptem cum commentariis. *Venetiis in ædibus Aldi Romani*, menſe Aug. 1502. in 8vo. [Præſtantiſſima (inquit Brunckius) omnium hæc editio eſt, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet.]

2. ——— cum interpretationibus vetuſtis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per hæredes Phil. Juntæ.* 1522. in 4to. [Quæ repetita eſt, 1547.]

3. ——— Gr. cum Græcis Demetrii Triclinii Scholiis ſeorſim; apud *Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris.* 1552. in 4to. [Hæc edit. maximi habita eſt ab omnibus editoribus uſque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et præ Aldinâ principe nihili æſtimata.]

4. ——— una cum omnibus Græcis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, ſeorſùm excuſæ ſimul prodeunt. *Anno* 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ——— Gr. in quibus præter multa menda ſublata, carminum omnium ratio hactenus obſcurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri. *Antwerp. ex offic. Chriſt. Plantini.* 1579. in 12mo. [Edit. rariſſima.]

6. ——— cum verſ. Lat. additæ ſunt lect. variantes, et notæ viri doct. Thom. Johnſon in 4 tragœdias. *Glaſguæ*, 1745. 11 tom. in 8vo.

7. ——— Gr. et Lat. novâ verſione donatæ, ſcholiis veteribus, &c. notiſque perpetuis et variis lect. illuſtratæ, operâ Thomæ Johnſon. *Londini*, 1746. III tom. in 8vo.

8. ——— cum interpretatione Latinâ et Scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonnier, regiæ Bibliothecæ cuſtos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciſcus Vauvilliers, regius lector

111. lector et Gr. L. Profeſſor. *Pariſiis*, 1781. II tom. in 4to. [Hæc editio quæ complures annos ſub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non ſatisfecit. Atque hoc ipſe eò magis dolebam, quòd Capperonnerium olim noveram, virum certè doctiſſimum, benevolentiſſimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Pariſiorum viſitantes officioſiſſimum. Quod equidem lubens agnoſco, quippe qui beneficentiæ ejus particeps eſſem. Hujus editionis merita rectè æſtimari videntur in Bib. Crit. Amſtel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, ſqq. Vauvillierius, qui, etſi inter primarios criticos non numerandus ſit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehenſionem acutiſſimi Brunckii incurrit.]

9. Sophoclis quæ extant omnia cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recenſuit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*, 1786. II Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, II tom. in 8vo; et, 1778, Scholia in tertio Vol.] Pleniorem vide enumerationem editt. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harleſ.

---

113. *** Has annotationes in Sophoclis Œdipum Tyrannum et Euripidis Medeam viſum eſt exordiri à brevi expoſitione metrorum præcipuorum, quibus uſi ſunt Poëtæ Græci Tragici; metrorum ſcilicet Iambici, Trochaici, et Anapæſtici. Hanc autem potiſſimùm debeo humanitati viri docti JAC. TATE, A. M. ſuprà laudati, [Proœm. in Not.] qui mecum amiciſſimè communicavit ſequentia Schemata, accuratiùs certè et veriùs exhibita, quam in Grammaticis, vel in ullo de re metricâ Græcorum tractatu, invenire eſt; idque tùm ex propriâ obſervatione, tùm ex notulis pretioſis, quibus nuperam ſuam editionem Euripidis Hecubæ, Oreſtis, et Phæniſſarum inſtruxit vir celeberrimus RICARDUS PORSON.

I.
DE METRO IAMBICO.

Metrum Iambicum Trimetrum Acatalecticum, apud Tragicos ſcriptores, in locis imparibus, i. e. in loco primo, tertio, et quinto, recipit vel Iambum vel Spondeum; in locis verò paribus, i. e. ſecundo, quarto, et ſexto, Iambum ſolummodò. Sed,

1. In omnibus locis imparibus, pro Iambo Tribrachys; in ſecundo, pro Spondeo Anapæſtus vel Dactylus; in tertio, Dactylus ſolummodò; in quinto, neuter eorum, ſtare poteſt.

2. In

2. In locis paribus, ultimo excepto, Iambus in Tribrachyn reſolvi poteſt. 113.

3. In omnibus locis, præter ultimum, ſi adhibetur *Nomen Proprium*, Anapæſtum licet admittere. Hoc modo,

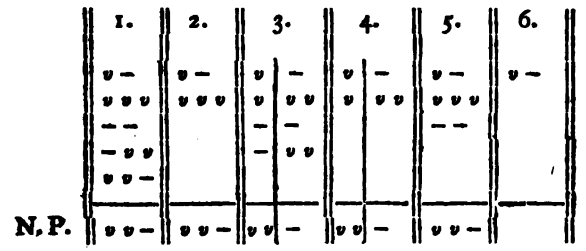

OBSERVANDA.

1. De Anapæſto vel Dactylo in carmen Iambicum vel Trochaicum cum Nomine proprio admittendo, metro reverâ inviolato ubi violari videtur, vide quæ magno ingenii acumine obſervavit Clarkius, ad Hom. Iliad. β, 811.

2. Pauſa, quæ ſemper ſit in Iambico Trimetro Tragico, et ſemper ad finem vocis, locum habet plerumque poſt τριθημιμέρη, interdum poſt ἑφθημιμέρη, uti lineolâ ſimplici perpendiculari ſuprà denotatur. Fit tamen exceptio in gratiam α privativi, et præpoſitionis in compoſitione. Sic, Soph. Antig. v. 77.

Τὰ τῶν θεῶν τοιῶδ' ἀ | τιμώσασ' ἰσχύει.

Eur. Phœniſſ. v. 79.

Ἐγὼ δ' ἐρῶ λυσσ' ὑπ | ὀστοῦδον μολεῖν.

Eur. Oreſt. v. 12.

Ὦ τλήμονα ξύναιδ' ἰπ | τελοῦσι θεά.

3. Recta ſtructura Iambici Trimetri Tragici, ictúſque metrici diſtributio meliùs intelligentur; atque cauſa mutationum pedum regularium dilucidiùs apparebit, ſi, cum Daweſio, [Vide Miſc. Crit. edit. Burgeſs. pp. 194, 195.] verſus diſpertimus in binas metri portiones, ut prior ſit Iambica τριθημιμερὴς, poſterior Trochaica ἑφθημιμερής. Ad hanc rationem ſemper ſpectat Iambicus Trimeter, ſive pauſa ſit proximè poſt τριθημιμέρη, ſeu, more minùs uſitato, poſt ἑφθημιμέρη. Sic, Eur. Oreſt. verſs. 6, 7.

Καρυφὰς ὑπερθέλλ | ὀθλᾶ—δοίμαΐνων πῦτρᾶν,
Λαρ πυπώτυσ— | καὶ τὸ τοῦ τυφῶτ δι᾽ πῦρ.

Atque

113. Atque adeo nullus pes ultimam ἰφθημιμέρους Iambici Trimetri intrare poteſt, qui ſede congruenti in ultimâ ἰφθημιμέρους Trochaici Tetrametri Catalectici excluditur; et vice verſâ: namque omninò eædem ſunt hæ metri portiones. Itaque, quoniam, ut infrà videbitur, Dactylus in ſedem quartam Trochaici Tetrametri Catalectici admitti nequit; idcirco Anapæſtus ſedem tertiam Iambici Trimetri Acatalectici non, niſi propriâ Tragicorum pronuntiatione violatâ, hoc eſt, ipſo metro jugulato, poteſt obtinere.

4. Quanquam vulgarem ſcanſionis methodum, utpote uſu comprobatam, ſupra exhibuimus, qua verſum vulgò vocatum Iambicum Trimetrum ſex pedibus conſtare fecimus, ejúſque loco tertio et quinto, cum viro doctiſſimo Ric. Porſon, [Vide Præf. ejus ad Eur. Hec.] Anapæſtum excluſimus; tamen quærentibus qualis pes, et quare in certis quibuſdam locis, legitimè admittendus ſit, vera ratio ex iis, quæ de hujus carminis ſtructurâ tradiderunt Bentleius et Daweſius, colligenda eſt. [Vide Miſc. Crit. ubi ſuprà.] Eorum nomina hìc conjungere licet, quia nulla inter eos in hac re alicujus momenti intercedit diſcrepantia. Ecce igitur novum hujus carminis Schema ad mentem ferè Bentleii, Daweſii et Porſoni conſtructum, et nunc primùm, ut uno intuitu conſpiciatur, exhibitum. Sic,

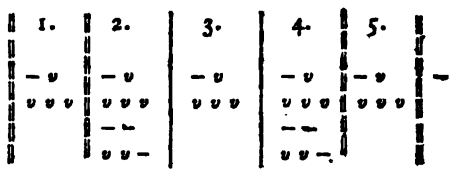

Atque adeo in Iambico Trimetro, ita ad modum ſcanſionis Trochaicum adaptato, Trochæus tantùm et Tribrachys in ſedes impares, et præter hos Spondeus et Anapæſtus in pares, admitti poſſunt. Quam brevis hæcce ratio, memoriæque retentu facilis! Quam multò præſtantior Iambico ſchemate, quippe quæ et oculis magis dilucida, et auribus gratior, quia numeroſior, ſit! Summa eſt præterea ei cum regulis carminis Trochaici Tetrametri affinitas; adeóque rem metricam Dramaticam ſimpliciorem ſimul et luculentiorem efficit. Ictus, quem vocat Daweſius, in primas omnium quatuor pedum ſyllabas pariter incidit, et hìc indicatur notâ accentûs acuti. Sic, Eur. Med. 1167.

Μαχρὰν ἀντέσας πάτραν καὶ πατρὸς ἑστίαν.

[πάτραν pronuntiandum ferè ac ſi ſcriptum fuiſſet πάτ᾽ρα.]

Soph.

Soph. Œd. Tyr. 537. 1134
Ἰδὼν τὸ ἐν ἡμοι, ταὐτ' ἐκὼν εκουσά σοιμ',
[ἐν ἡμοι ferè tanquam ἐν' ἡμοι.]

Quod autem ad Porſoni obſervationem attinet, [ad Eur. Hec. 347.] —" pauciſſimos apud Tragicos verſus occurrere " ſimiles Ionis initio, "

Ατλας ὁ χαλκήρεις κίονας ἐρείδων,

vide *Monthly Review, Sept.* 1801. p. 107. [Cf. Eur. Hec. edit. Hermanni, Lipſ. 1800. p. 107. ubi multa ſubtiliùs et acriùs diſputata ſunt.]

II.
De Metro Trochaico.

Metrum Trochaicum Tetrametrum Catalecticum, apud Tragicos ſcriptores, in locis imparibus Trochæum tantùm, in paribus Trochæum vel Spondeum recipit. Sed,

1. In imparibus Trochæus in Tribrachyn reſolvi poteſt; et, ſi adhibetur nomen proprium, pro eo licet Dactylum ſubſtituere; ſed forſan hoc tantùm in primo, ſecundo, tertio, quinto, et ſexto.

2. In paribus, ultimo excepto, Trochæus in Tribrachyn, et Spondeus in Anapæſtum reſolvi poteſt. Hoc modo,

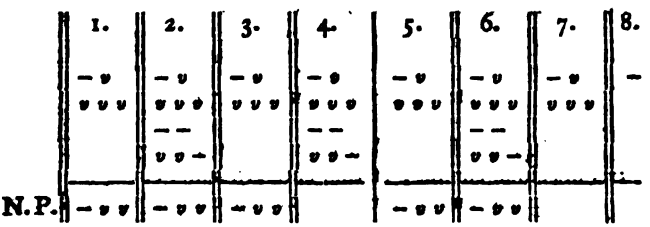

Observanda.

1. In Trochaico Tetrametro Catalectico ſemper ſit pauſa poſt dimetrum; et dimeter cum voce ſemper terminari debet: uti ſuprà denotatur ſimplici lineolâ perpendiculari. Excipitur autem *α* privativum, et forſan *ἀ* pro *ἅμα ſimul.* Sic, Æſch. Perſ. v. 165.

Ταῦτά μοι διπλᾶ μέριμν' ἀ | φραστὰς ἐσιν ἐν φρεσί.

Eur. Iphig. Aul. v. 324.

Οὐ, πρὶν ἂν δόξω Δαναοῖς ἄ | πασι τἀξηγεσμένα.

113. Quod ſi diſplicet hic verſiculus, facilis eſt emendatio:

Οὐ, πρὶν ἂν δόξῃ Δαναοῖσι | πᾶσι τανῦν ἐπιφανῆναι.

2. In metris verò Tragicis Iambico et Trochaico quæſtio adhuc eſt: Utrum licet pedibus reſolutis concurrere, et quibus ejuſmodi pedibus, et in quibus locis? In metro Iambico Anapæſtis non licet concurrere. Eur. Oreſt. v. 20.

Μενέλαε Ἕλλην,—&c. ita corrigi debet:

Μενέλαε Ἕλλην | ὃ δὴ Κλυταιμνήσης λέχος.

Affirmat poſt Daweſium Porſonus, [ad Oreſt. 499.] ne Comicis quidem licere Anapæſtum ponere in quartâ ſede Iambici Trimetri, præeunte Dactylo in tertiâ. Quod tamen de Dactylo ſequente Anapæſtum non eſt cur itidem dicendum credas. In Tragicis autem Trimetris nullus dubito quin, ſi *Nomen proprium* excluditur, quivis pes reſolutus in ſchemate ſuprà tradito admiſſus eum altero concurrere poſſit, tàm in præcedente πυθμενίσῳ, quàm in ſubſequente ἰφθιμίσῳ: et eorum nonnulli reverâ concurrere inveniuntur. Atqui rarò invenitur verſus ſimilis ſequenti: Oreſt. 635.

Ἃ δ' ἐλεύθεις, ἄπουδος, πατρὸς ὡς λαβὼν πάρα.

cujus rei evidens eſt ratio. Pauciſſimi enim Iambici Trimetri Tribrachyn habent in primo loco; et res, quæ ſingulæ rarò occurrunt, rariſſimè ſimul coire oportet.

III.

DE METRO ANAPÆSTICO.

Metri Anapæſtici Syſtema apud Poëtas Tragicos è Dimetris præcipuè conſtat; et tum abſolutiſſimum eſt,—

1. Quando unuſquiſque pes, aut ſaltem unaquæque Syzygia, deſinit in vocem; et

2. Quando verſus penultimus Syſtematis eſt monometer Acatalecticus, quod vulgò Βάσις Anapæſtica vocatur; et ultimus eſt Dimeter Catalecticus, cujus ſtructura eadem eſt ac ultimæ ἰφθιμίσῳ in verſu hexametro heroico; nam huic omninò ſimilis eſt, et, uti hæc, multò amantior Anapæſti quam Spondei in metro ſecundo. Hoc verſu excepto, qui vulgò appellatur *Paræmiacus*, reliqui verſus ſyſtematis Anapæſtici, apud Tragicos, ſunt omnes vel Dimetri vel monometri Acatalectici, et in quocunque loco recipiunt indifferenter vel Anapæſtum, vel Spondeum vel Dactylum.

OBSERVANDA.

OBSERVANDA. 1131

1. Pauciſſimi verſus, apud Tragicos, à priore canone ſupradicto recedunt, ſimiles huic Soph. Philoct. ſub. fin.

Νύμφαις ἀλίαισιν ἐπευξάμενος,—

Hæc autem variatio, auribus minimè ingrata, ſubinde occurrit apud Ariſtophanem, præſertim in terminationibus -ας aut -ᾳ aut -ειν, uti ſuprà.

2. Obſervent tirones *Paræmiacum* eſſe ubi poſt tres pedes quatuor temporum una redundat ſyllaba, quæ, quia ſententiam claudit, communis habetur: nam nulla licentia permittitur ultimæ ſyllabæ verſûs Anapæſtici niſi in Paræmiaco ad finem ſententiæ; ſed ſemper connectenda eſt cum verſu ſequenti, ac ſi pars eſſet ejuſdem verſûs, ſcanſione non interpellatâ: quæ vulgò vocatur Συνάφεια. Vide *Bentley againſt Boyle*, p. 132, &c. edit. Lond. 1699. Clarke ad Hom. Iliad. α, 51. Dawes Miſc. Crit. p. 30. edit. Burgeſs.

3. Ex ſupra dictis igitur liceat, illuſtrationis gratiâ, proponere emendationem v. 106. Eur. Med. quæ Clarkium [ad Iliad. α, 82.] et Brunckium [ad locum] videtur effugiſſe:

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρεμένου—
Cl. —— δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρεμένου—
Br. —— δ' ἀρχῆς ἐξαιρεμένου—

Sic autem—(notantur *ictus*, non accentus)—reponendus eſt:

Δηλόν δ' ἀρχῆς ἐξ αἰρεμένου.

Ad eaſdem quoque normas, et ad Συνάφειαν, nunc extra omnem controverſiæ aleam à Terentiano, Bentleio, et Daweſio poſitam, exigere auſim quoſdam verſus ejuſdem dramatis, qui, uti vulgò leguntur, ferè totidem videntur complecti errores. vv. 1092—1099.

—— ἄλλα γαρ ἕτερα
Μόνα καὶ ἅμα, τὰ προσφιλῆ,
Σοφιᾶς ἐντὸν πασασι μεν αὖ·
Πανδὲν ΓΑΡ δὴ γενος ἐν πολλαῖς
[non πολλαισι᾽]
– ⏑ – ⏑ ⏑ – Εὐφρὸς αν ἰσᾶς
φ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – – Το γυναικειον ὑπ᾽ ασπιδίσιον.

Hìc, ſententia atque una Syſtematis portio in *Paræmiacum* definit, præcedente Monometro Acataleƈtico, ſive *Baſi* Anapæſticâ.

Και φάμι βροτῶν, ὁίτινες ὁίτιΝ
Πάμπαν ἀπείρου—π. τ. λ.

Quæ

113. Quæ verò de tribus præcipuis metris Tragicis ſuprà diſputavimus, iniquum foret non agnoſcere nos eorum fundamentum inveniſſe in libello cui titulus: *An Analyſis of the Greek Metres: By J. B. Seale*, D.D. cujus editio tertia nuper prodiit; operæ, ſine dubio, viri eruditiſſimi, ſed minus abſoluto, (abſit verbo invidia) quàm quod poſtulare videretur præſens harum rerum proyecta jam, atque etiamnum progrediens, cognitio. Ne hoc temerè dictum videatur, lectorem relegamus ad cap. 1. ſect. 1. ubi vir doctus metrum Iambicum tractat.

Vulgaris doctrina ibi tradita, de pedibus quos recipit Iambicus Trimeter, certè minus rectè ſe habet; et correctio ejus Porſoniana firmioribus nititur fundamentis, quàm ut ullo criticorum conatu ſubverti poſſit: neque nihil ad correctionem illam firmiùs ſtabiliendam conferre forſan cenſebitur quod nos de ultimis portionibus Trochaici Tetrametri Catalectici et Iambici Trimetri, eas nempè omninò eaſdem eſſe, obſervavimus.

Verſus primus, quem ibidem protulit vir doctus utpote Anapæſtos recipientem vice Iambi et Spondei, triplicem, uti nunc legitur, errorem continet: Oreſt. 20.

Μᾶτερ Ἑλένη· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος.

Nam, 1. Incipit, malo quidem augurio, à duobus Anapæſtis. 2. Pauſam tollit, atque adeo ſibi ipſi neceſſ conſciſcit. 3. Conſuetudinem Tragicorum Græcorum violat, conjungendo voculam δὲ cum Κλ- ad longam efficiendam ſyllabam. [Vide Porſon. ad Oreſt. 64. et vide ſuprà ad p. 86. v. 147. atque infrà ad Eur. Med. 250.]

Verſus quartus ibidem exhibitus nihil eſt ad rem; non enim Anapæſtum, ſed innocuum Tribrachyn, in quarto continet:

Τας παρ' ἐμοὶ τυραννος Ευμένιδας ὁδ' ἐπεμψ' ἀνήρ.

Deindè, Anapæſti in ſecundo corrigendi gratiâ, verſum profert vir doctus è Soph. Ajac. Flag. 716. qui eſt in cantilenâ choricâ, neque omninò Iambicus Trimeter cenſendus eſt; dum non animadvertit congruentem *ſtrophes* verſum, qui quidem, ſi opus eſſet, facili negotio corrigi poſſet, omiſſâ voculâ σ', ſed qui multò majorem, uti nunc eſt, ὑφέγμενον, habet:

v. 702. Ἐφρεξ' ἐν ἐρωτι,
πεφυγμενος δ' ἀπεπλαγχθην.

v. 716. Ελυσεν γαρ αινον
ἀχος απ' ὀμματων Αρης.

Deſique,

Denique, repugnante ſuo ipſius exemplo, 113.

Μὴ ἴλῃς Ἑλλήνων, &c.

negat pedes reſolutos poſſe concurrere: cujus contrarium quidem verum eſt. Nihil enim prohibere videtur quo minus Dactylus in tertio Tribrachyn habeat utrinque. Sic, Eur. Ion. 1162.

Πρωτόν μεν ὀρφῶ πλήγνυμι πέρι σαλλόμενος πτηλόν.

et in Soph. Œd. Tyr. 967. Dactylus certè locum tertium occupat, ſequentibus duobus Tribrachis; idque ſatis numeroſè:

Κτανόντ' ἰμίλλων πάτερα τὸν ἐμὸν ὅ δὲ θανών—

Sed hæc hactenus. Verùm ex hoc ſpecimine anſam forſan arripiet vir eruditus, facem jam præferente celeberrimo in eadem Academiâ Linguæ Græcæ Profeſſore, priùs retractandi libelli ſui utiliſſimi de Metris Græcis, quàm eum quartùm in lucem proſilire ſinat.

---

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] Œdipus Tyrannus ſeu Rex inſcribitur hæc Tragœdia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Cæterùm, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce Ἐχετλαῖος.) "vox Τύραννος Homeri ævo omninò nondum in uſu "erat: pòſt recepta hæc vox, in *bono* ſenſu deſignabat prin- "cipem; donec *malis* tantùm principibus tribueretur τὸ τυ- "ραννῶν, relictâ juſtis principibus appellatione, βασιλεὺς, "ἄναξ." Erat autem Œdipus filius Laii Thebanorum regis, et Jocaſtæ; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à ſe de prole conſulto, intelleciſſet fore ut à filio ſuo interficeretur, recens natum paſtori armentorum ſuorum occidendum tradidit; qui miſericordiâ commotus, ne ſpem omnem vitæ auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, cum ex arbore ſuſpendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faciens, quum vagitum audiviſſet, ad locum accurrit, puellum ſervavit, lætúſque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de cœlo miſſus, ſummâ curâ ſuſceptus eſt, atque à pedum tumore, *Oedipus* nominatus. Adoleſcens factus fortè audivit ſe filium Polybi et Meropes non eſſe. Statuit igitur Delphos clàm adire, ut oraculum conſultaret de veris parentibus. Ibi ei conſulenti hoc tantùm reſponſum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concum- "beret, patrémque, qui eum genuiſſet, occideret." His auditis,

eorum multitudo. ἱκτηρίοισι, *ramis ſupplicibus ornata.* Sunt [ὲν] ἀγορᾶιοι. *ſedet in foro,* ὡς τι Il. β. 2. *Pallasque ad geminos delubra,* τι ἐπὶ μαλίοις σταθῷ Ισμηνῷ, *et ad ſatidicum focum* vel aram *Iſmeni;* vel Iſmenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta fluvium Iſmenum colebatur. Cæterùm de μαλίοις σταθῷ ita Krebſius: "Uſitatiſſimum Græcis "eſt duo ſubſtantiva ponere, ita ut alterum munus adjectivi "ſuſtineat.—Œd. Tyr. 21. μαλίοις σταθῷ pro μαλιῷ." Ad Heſiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. ἄγαν γὰρ σαλίσσει—] Angl. *now ſtrikes exceedingly;* ἢ ἐν ἐπὶ αἷμά τι [ἐπὶ] ἀναστῆσαι κάρα [ὲν] βυθοῦ φοινίου σάλου, *and is no longer able to raiſe its head from the depths of a bloody tide.* Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis deſumtum. Cæterùm quod ad αἷμα τι attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25—28. Θάνατον μὲν πάλαιχθ' ἅπαντες χθονὸς,] Angl. *waſting away with the fruits of the earth, utique;* [πάλαιχθ' eſt propriè, *flos roſæ nondum apertus;* indè *folliculus quivis,* Angl. *the huſk of any fruit;* πάλαιχθ' ἔχοντες, *an huſk with fruit in it;* βόσιμον, eſt *à bobus depaſtus;* ſed βωτόν, cum accent. in penult. (ut obſerv. H. Stephanus ad vocem) eſt βοῶν ἀρότοισι, *bobus paſcendis accommodatus:* at ἀγέλαις βόσιμος, hîc tantùm ſignificat, (notante eodem Stephano,) *bonus gregibus,* vel *bonus more paſcentibus gregibus.*] —τοκάσι τε ἀγόνους γυναικῶν, Angl. *and with the productions of women abortive;* nam ἀγόνους eſt, ſecundum Scholiaſten, κακογόνους, *male natis:* —ὁ δ' ὁ πυρφόρος, &c. conſtructio eſt: ὁ δ' πυρφόρος θεὸς, ἔχθιστος λοιμὸς, ἐνσκήψας, ἐλαίνει πόλιν. *iguifer autem Deus, peſtis* ſcilicet *teterrima, ingruens, exagitat urbem.*

31—34. Θνῄσκει μὲν νυν, &c.] νυν ſine accent. idem quod νῦν, *igitur.* Sic autem conſtrue: ἐγὼ νυν, ἐὰν οἵδε παῖδες ἱζόμεθ' ἑρίσιοι, κρινοῦσι σε ἐν ἐσόμεσσι μὴ θεῖοι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἔν τε συμφοραῖς βίου, ἔν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων.— *Ego igitur hique pueri conſedimus ad fores tuas. te cenſentes non quidem diis parem; primum autem inter homines, et in vitæ calamitatibus et in deorum interventibus.* Nam, "in συμφοραῖς βίου" [verba ſunt Brunckii] "intellige quicquid ſponte ſuâ hominibus in "vitâ evenire ſolet: ταῖς συνήθεσι, τοῖς συνειθισμένοις. in δαιμόνων "ξυναλλαγαῖς, quicquid numen deorum invehit præter ſoli-"tum, quicquid ſit deorum interventu.—Infrà, 960, Œdi-"pus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, "*morbi interventu.* In Œd. Col. 410. ποίας φανείσης ξυναλ-"λαγῆς; *cujuſnam interventu?*" Porrò obſervandum idioma Græcum duplicem negationem [ἐὰν μὴ] poſtulare, quarum alteram reſpuit Linguæ Latinæ ratio.

35. Ὃς

35. Ὃς γ' ἐλύσας, ἄστυ—] Non eſt quod conſtructio difficilior exquiratur, ſc. ἐλύσας τῇ θεσπῳδῷ ἐν θεσπῳδὸν παρέχομεν,— cum ſententia ſimplicior rectè interpuncta ſatis pateat: ſc. *adveniens urbem Cadmeam exſolviſti illud Sphingis vectigal*; —nempè *Sphingem interficiendo*. BURTON. Non immeritò tamen priorem iſtam Syntaxin, quam difficiliorem vocat Burtonus, tanquam unicè veram calculo ſuo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut ſit: μολὼν [ἐς] ἄστυ Καδμεῖον ἐλύσας [ἡμᾶς] ἐκ [τῆ θεσπῳδῷ] σκληρᾶς ἀοιδῆς, ἣν θεσπῳδὸν παρέχομεν. et obſervat conſtructionem ejuſmodi apud Eur. Med. 12. ubi vide quæ et ipſe annotâram. Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. 114

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. *And that too*— Phraſis quæ effertur Græcè plurali numero.

40. —Οἰδίπου κάρα,] *Oedipi caput*, pro ipſo Œdipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Aſcanio, Æn. iv, 354. *Capitiſque injuria chari*. BURTON.

42. —ὅτι τυ θεῶν—].τυ pro τινὸς. οἶδα τυ, *noſti quoquomodo*. Vide Coll. Gr. Min, ad p. 35. n. 2.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι—] *Uſu enim peritis video felici quoque eventu conſilia maximè vigere*. BRUNCK. Ita interpretes: ſed συμφορὰν pro *eventu conſilii* ſumi poſſe non credo; ea enim vox fortuitum aliquid ſemper innuere videtur: hîc autem potius in primitivo ſenſu ſumi, loquúſque adeo totus ita reddi poteſt: *Sicubi alicujus deorum vocem audiſti, vel etiam à mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertóſque viros etiam collationes conſilii maximè in uſu eſſe*. Ipſius ſapientiam ſuprà laudaverat; jam etiam alios conſultâſſe poſſe addit: qui ſenſus vulgato multò melior videtur; otioſum enim aliàs foret καὶ, neque tota ſententia loco ſuo digna. T. YOUNG,

48. —τῆς πάρος προθυμίας·] ἴσχυε ſcil,

49. —μεμνήμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108, n. 4. Sententiam autem ſic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis ſub auſpiciis partæ recordatio parùm proderit, ſiquidem ad breve tempus erecti poſtmodo demùm excidamus*.

51—53. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.] *Itaque reſtauratam urbem in tuto colloca*. BRUNCK. γὰρ τότε παρέσχες τὴν τυχὴν ἡμῖν, *tum enim fortunam exhibuiſti nobis, ominis boni, ſecundo omine; νῦ τανῦν ἴσος γενοῦ, et nunc ſis ſimilis* tui. τανῦν. i. e. κατὰ τὰ παρόντα νῦν ὄντα.

54. —ἥτις ἄρχεις τῆσδε γῆς,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

58. —γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά—] Pleonaſmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ, 333. 115.

60. —σοῦσῆς—] Nominativ. abſolutè uſurpatus, ut ſæpè fit. Angl. *diſtreſſed though you be*.

115. 66, 67. Αλλ' ἴσθι πολλὰ—] Angl. *but be aſſured that I have indeed ſhed many tears.* διαξύσασθαι, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [ὡς] πολλὰς ὁδοὺς [ὡ] πλάνους φρενῶν, *and have wandered many ways in a labyrinth of care.* Pro πλάνους, vulgares Editt. habent πλάνας, quod eodèm redit.

70. —ἐμοὶ γαμβρὸν,—] Græcis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias affinitate juncti ſunt; generi, ſoceri, uxoris fratres, ſororum mariti. BRUNCK. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinſman.*

73. Καί μ' ἥμας ἥδη ξυμμετρᾶμενον χρόνῳ—] Conſtructio videtur eſſe: καὶ ἥμας ξυμμετρᾶμενον χρόνῳ ἥδη λυπεῖ με τί πράσσων. Angl. *And the preſent day when calculated by the time of his departure, already begins* to make *me uneaſy about what he is doing.* τῷ γὰρ ἐκείνου πίσυν, *for unreaſonably,* &c.

78. Αλλ' ὡς καλὸν—] Nempe juvenes, ex ſcenæ parte exteriori proſpicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus ſignificant. BURTON.

80. Ω Ϝαξ Απολλον, ἆ γὰρ—] ἆ γὰρ, *utinam.* [Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.] gl. εἴθε δή. Librorum omnium lectio eſt ὃ τύχη γέ τῳ, quam agnoſcit Euſtathius p. 1145. et alibi: et retineri poterat. Nihilominùs certiſſima mihi videtur, ut elegantiſſima eſt, Markiandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τὸς, cui reſpondet in proximo verſu ὅστις. BRUNCK; qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici ſorte veniat, ut hilari vultu adeſt.* τοιοῦτος, vicem ſupplet adjectivi. Sed reſpuit iſtud τὸς Jac. Tate, tanquam Ioniſmum ignotum Iambicis Euripidis.

82. Αλλ' ἐπιόντας μὲν,] Sub. ὡς ἴσθι ἐπιόντας· —ὃ γὰρ ἂν— elliptice; ſi enim aliter res ſe haberet non utique —[κατὰ] κάρα πολυστιφῆς— BURTON. ὃ γὰρ ἂν κάρα. Coronati enim ſoli domum redibant, quibus lætæ ſortes obtigerant. Quocirca benè in Scholio additum ἐπί τισι αἰσίοις. Quibus verò vel triſtia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adverſi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. BRUNCK; apud quem vide plura.

84, 85. —ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.] *propè enim ſatis adeſt audire ut nos poſſit.* —ἐμὸν κλύσιμα, pro ἐμὸς κλύστης. Sic Eur. Oreſt. 479. Ω χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλαε, κλύσιμ' ἐμόν. 1237. Ω ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. et Phœniſſ. 298. Ω ξυγγένεια τῶν Αγήνορ· τέκνον. pro ὦ ξυγγενής. Et ſic ſæpè res pro perſonâ, ſeu, ut barbarè loquuntur, abſtractum pro concreto ponitur. Infrà, 128. τυραννίδος ὕπο πιστόν, pro τυράννου ὑπὸ πιστός. Hoc ſchema Latinis etiam uſitatum. Cicero de Oratore iii, 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipſis, in quibus illa ſunt, appellantur.* BRUNCK.

87. —λέγω γὰρ καὶ τὰ δίκτυα'—] Ænigmatica reſponſio dubiam

dubiam injiciens ſollicitudinem, obſcurè innuens quod poſtea diſertè indicat, videlicet ſalutem publicam per homicidæ pœnam eſſe reſtituendam. —κατ' ἐμὲν ἐξαλοίμεθα,— ſub. τίλος, vel ſimile quiddam: ut interpretatio ſit hæc —*etiam adverſa, modò vid reclè ad exitum perducantur, at à propoſito non aberrent, in fortunam bonam cedere*— nempè ἐς τὸ ἄμεινον γιγνόμενα—τὶς ὁ Λαΐου φονεύς. BURTON.

92. Ἔτοιμος—] Sub. ἀμὶ. *Id.* 116.

99. Πεὶν καθαρμῷ—] Cum nominatim deſignaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus præciperetur, plures impatiens ſubdit interrogationes. *Id.*

100. Ἀνδραλατοῦλας—] *extra fines abigentes*— reſpondet ſcil. Creon ad priorem Œdipi interrogationem.

101. —ὡς αἷμα χυρεῖζον—] Accuſativus abſolutè poſitus pro genitivo, ſchema eſt Atticis ſcriptoribus perquam familiare. BRUNCK. *Conf. Monk. Hippolyt. not. v. 23.*

114, 115. Θεωρὸς,—] Eſt qui ad oraculum conſulendum peregrè proficiſcitur. BURTON. Θεωρὸι λέγονται οἱ μὴτε οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸς πεμπόμενοι. HARP. SUID. Ἀπῆλθε— ὁ Λαΐου εἰς Δελφὸς, χρησόμενος περὶ τῦ ἀφανισμῦ παιδὸς, ἐκ ἄρα ζῴη. *Schol.* ὃς ἀπῆλθε— nempè *non rediit domum ſalvus, neque exierat ſalvus.* BURTON. Cæterùm ἀπεύχομαι, in voc. med. eſt quaſi dicas *mitto maipſum*, i. e. *eo, proficiſcor*; et aor. 2. paſſ. ſæpè ſumitur in ſenſu medio. Sic Eurip. Med. 673. τί δ'—ἰσάλου; *quare verò inviſis—?* Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ὅτου τις ἰσμαθὼν ἰσχύσαι' ἄν;] Conſtructio eſt: ἐκ ὅτου [Attiecè pro ἅτινος] τις μαθὼν ἂν ἰσχύσειε, Angl. *from whom one having learned* the fact, *might make the* proper *uſe* of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γὰρ,] γὰρ refertur ad aliquid ſubauditum— Nullus eſt nuncius &c. —*moriuntur enim* omnes *præter*, &c. ubi obſervandum præterea tempus, quod eſt præſens imperfectum indefinitum, [θνήσκουσι, *they die*,] poni pro præſenti perfecto definito [τεθνήκασι, *they are dead.*] Sed ſcriptores Græci præſens illud ſæpiſſimè uſurpant de re præteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoriſto. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdùm, ut videtur, pro hoc præſenti definito, i. e. pro præſenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον;—] i. e. ποῖόν ἐστι τὸ ἐκεῖνό ὅν; Angl. *of what ſort is that one circumſtance? γὰρ μαθὼν ἂν ἐν ἐκείνῳ πόλλα, for the knowledge of one circumſtance might lead to the diſcovery of many, οἷς λάβοιμεν, κ. τ. λ. if we could obtain*, &c.

122. —μιᾷ βάμι—] idem quod τὸ ἐνὶ ἀνδρὶ βάμι. BURTON.

124. Πῶς ὃν ὁ λυτὴς,—] Sic conſtrue: πῶς ἂν ὁ λυτὴς ἂν ἔλθοι ἐς τοῦτο τέλος, ἐκ μὴ [κατὰ] τι ἐπρόνοιτο ἐκεῖνο ἐξὸν ἀργύρῳ; 117.

Angl.

117. Angl. *How could the robber have proceeded to ſuch a pitch of audacity, if he had not been tampered with* [*bribed*] *from hence?* i. e. by ſome citizen here. Quomodo et Brunckium locum expoſuiſſe video, [*niſi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuiſſet:*] eumque ſuffultum à Scholiaſte: *ἢ μὴ τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκεῖνα φόνον.*

128. Καιὸν ἦ πεῖον ἐμπεδᾶν,] Sup. *ἐν.* —τυραννίδος ἔτνω πεσόντος, abſtractum pro concreto. Vide ſuprà ad v. 84.

130. Ἡ πανοικτὸς Σφιγξ—] Diſquiſitionis intermiſſæ cauſa veriſimilis. BURTON. —τὰ πρὸς ποδὶ σκοπεῖν, &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And preſent cares ſoon buried the remote.*

134.—τόνδ' ἄπιθ' ἱστορήσων·] *curam hanc ſuſcepiſtis.* BRUNCK.

138. Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ,—] Scil. *ἐκβὰς αὐτὸς τῶν' ἀνοσιωδῶ πόνος, ſed meapte cauſâ hoc amovebo ſcelus. ἀνοσιωδῶ,* Attica futuri forma pro *ἀνοσιωδήσω. Idem.*

142. —βάθρων ἕδραθε,—] gl. *ἀνάστητε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν.* Sedebant enim ad aram pro ſupplicum more. Vide Œd. Col. 1158. *Id.*

146. —ἃ πανδίκους.] Hæc locutus exit è ſcenâ Œdipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut ſtatim convocaret modò aliquem juſſerat; interea manet ſenex ſacerdos Jovis cum ſuis, quos quatuor verſibus his ſequentibus alloquitur.

147. Ὦ παῖδες, ἑτόρμεθα·] Cum comitatu conſurgit ſacerdos, quum ea impetraverant quorum gratiâ ſupplicantes convenerant— *ὃν δ' ἐξαγίσασθαι, ea quæ hic pulam jam promiſit*— τὸ ὃν eodem caſu refertur ad τῶνδε, Attice. BURTON. Non autem è ſcenâ decedunt, uti quidam putant; exſurgunt tantùm ab aris, mutantque ſuam poſitionem, quo partibus Chori melius fungantur; quas quidem per totum drama ſuſtinere videntur, incipientes à ſequente cantilenâ, ſeu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in ſcenam ingrediatur, redeatque Œdipus. Quare nodum in ſcirpo quærere videntur viri docti qui de chori perſonis in hac Tragœdiâ diſputant. Vide Hiſt. Acad. Inſcrip. Tom. ii. p. 173.

151. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς φάτις,—] *O Jovis dulciſona dictio*— Quæ ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant reſponſa. BURTON. ἀδυεπὴς, vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum ſolent uſurpare. τίς ποτ' ἔσας [εἰς] ἀγλαὰς Θήβας, [ἀπὸ] τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος;— ἔσας, τᾶς, Dor. pro εἰς, τὰς. Conſtituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores ſedecim verſus efficerent Strophen et Antiſtrophen; reliqui autem eſſent monoſtrophicis

ſtrophici. Cæteræ Editiones hoc carmen totum exhibent monoſtrophicum.

152—166. —ἐλίσσομαι φοβερὰν φρένα,—] Sup. κατὰ. Angl. *my fearful mind is on the rack.* [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] δείματι πάλλων, *trembling with alarm.* [Obſervat Porſonus, ad Eur. Oreſt. ſimplex πάλλω medio ſenſu occurrere Electr. 438.] Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν! *O healing, Delian Apollo!* [ἰήϊος cum ſpiritu leni derivatur Heſychio ab ἵεμαι, *fano*, quia ſcilicet Apollo Medicorum deus; cum ſpiritu autem aſpero, ab ἵημι, *mitto*, quia ſcilicet mittit ſagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab ια, quod Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] ἀζόμενος [τὰ] ἀμφὶ σοὶ, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.* [Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πάλλων, ſed minus rectè, ut mihi ſaltem videtur. Vide Iliad. α, 21.] Sit punctum poſt ἀζόμενος· et comma tantùm poſt χρίος, idemque, poſt Φάμα, ut conſtructio hoc modo procedat: ὦ ἄμβροτε Φάμα, τίνων χρυσίας Ελπίδος, ὅστί μοι τις ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομέναις ἀρεις, μοι τρῶτα πεπλομένῳ σι, ἄμβροτ' Αθάνα, θύγατερ Διὸς, τε Αρτεμιν ἀδελφεὰν γαιάοχον, ἃ θάσσει τιμᾶλία κυκλοτέρη θρόνου ἀγορᾶς,—ἠ Φοῖβον ἐκατόβολον,—ἰὼ τρισσοὶ προφάντορ μοι ἀλεξίμοροι,—εἴ ποτε καὶ, προτέρας ἄτας ὑπερφερομένας πόλει, ἀνίσχοντι φλόγα πήματος ἐκδέκτου, ἔλθετε ἠ νῦν. *Fama immortalis, filia aureæ Spei, dic mihi quam rem conficies mihi, vel novam, vel rurſùs volventibus anni tempeſtatibus venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva filia Jovis, et Dianam ſororem terricolam, quæ inſidet throno ſplendido rotundo fori, et longè-jaculantem Phœbum,—io! tres vos adeſte mihi, malorum depulſores;—ſi quando, priore noxâ civitati impendente, exterminâſtis incendium tantæ cladis ex hâc regione, etiam nunc venite.* Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et pleriſque codicibus, pro vulgari κεκλομένῳ, repoſuiſſe κεκλομένῃ, ut concordet cum proximo μοι, quod ſine dubio bona fuiſſet lectio, ſi punctum poſt χρίος in comma mutâſſet. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuiſſet comtemni, quanquam ſuffulta fuerit ab Euſtathio rationibus non ſatis idoneis. Eſt re verâ nominativus abſolutè poſitus, ut ſæpè fit apud Atticos ſcriptores. κεκλομένος, Angl. *while I invoke.* Rectè autem Burtonus explicat, ἄμβροτε Φάμα, *divina vox oraculum reddens;* idémque notat poëticæ dictionis figurativæ elegantiam in χρυσίας τίνων Ελπίδος· et "τιμᾶλια, ait, pro τιμαλῆ, η puro, more Attico, in α mutato." More Dorico potius; et obſervat Porſonus ad Eur. Phæn. 1307. "hic Doriſmum non obtinere, niſi ubi terminatio vocalem ſequitur." Sed τιμᾶλις in nominativo eſt contractè τιμαλῆς, undè regulariter in accuſativo τιμᾶλιν, ut Ἡρακλῆς, contractè Ἡρακλῆς, in accuſ. Ἡρακλῆν, et ſimilia.

118.

169.

118. 169. —πρέπως τόλος,] τόλος, eſt *exercitus, expeditio*; item *populus*, ut hìc.

170. Οὐδ' ἴσ φρενῶν ἔρκος.] ἴσ, cum accentu acuto in penult. eſt pro ἴσῃσι, ut ἴσι, pro ἴσασι, &c. Angl. *nor is there any force of mind*, ad verbum, *ſword of thought*; "meta- "phora," inquit Burtonus, "ab haſtâ quæ in defenſionem "corporis adhibetur."

171. —ἔτι γὰρ ἔκγονα, &c.] *neque enim matureſcunt inclytæ terræ fruges.* Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obeſſe, fetúſque animantium perdere, donec placarentur, expiato ſcelere. BRUNCK. Cæterùm ἔκγονα eſt præſ. med. ab ἔκγω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. —ἔτι τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur eſſe —ἔτι γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνίσχουσι [ἐαυτὰς ἐξ] *intùs manentes, neque mulieres parturientes exſurgunt ex lacrimoſis doloribus*, Angl. *nor do women in childbirth ſurgive their rueful throes.* ἀνίσχω eſt *ſurſùm tollo*; et pronomine reciproco ſubintellecto, (quod ſæpè requirunt ejuſmodi verba in ſermone Græco,) ſignificat *ſurgo*. Ἰήϊοι κλαυθμοὶ ſunt *dolores* ubi *Apollini* Ἰήϊε, i. e. *Medico*; vel *Dianæ*, vota fiebant. Vide ſuprà ad v. 152.

177. Κρουσθεὶς ἀμαιμακέτῳ πυρὶ—] Vulgò reddunt: *ocyùs igne indefeſſo*,— de etymologiâ vocis ἀμαιμακέτος lexicographi non conſentiunt. Secundum quoſdam eſt ex α inteſſivo et μαιμάω, *cum impetu cupio et feror in aliquid*: ſed alii aliter. Vide H. Steph. Theſaur. App. in voce.

178, 179. —ἰσπίσω θεοῦ.] τῷ Ἅιδῃ. *Schol.* Ὧν πόλις— ſcil. δ' ὧν—πόλις pro incolis— ſcil. tanta erat morientium turba ut vix numerari poſſet. BURTON.

180. Νηλὲς ὃ γύαλλε—] νηλὲς neutrum plurale adverbii vice. BRUNCK. —γύαλλε neut. pl. cum quo concordat νηλὲς. Vide infrà v. 1425. J. TATE.

183. Ἔν δ' ἄλοχοι, &c.] i. e. ἄλοχοι ὃ ὑ [τῇ πόλει] τε πολιαὶ μητέρες ἐπ' [αὐτοις]— *Uxores autem ibi, et juxta illas canæ matres, ἱκέτιδες ἄλλαι ἄλλοθι, ſupplices aliæ alibi, ἐπισυμφώνοι ἀύτᾶν παρεδρεύουσι, clamorem lamentabilem edunt prope altaria.* [ἵνα κα] λυσεῖν πόνον, *propter triſtia mala*. Sed ἀύτᾶν eſt ex conjecturâ Muſgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Neſcio tamen annon vulgaris lectio, ἀὐτᾶν ſcil. παρὰ βάθρα, ſit potior; quæ ita conſtrui et reddi poteſt ut παρὰ βάθρα ἀὐτᾶν ſit idem ac παρὰ ἀὐτᾶν τῶν βωμῶν, *ad littus altarium*, metaphoricè ſcil. pro *prope altaria*: niſi potiùs παρὰ βάθρα ἀὐτᾶν ſit *ad littus* vel *marginem fluminis*— Iſmeni ſcil. ubi altare Iſmenii Apollinis conſtructum erat. Judicent eruditi, qui

hendò

benè norunt quàm ſit difficile genuinum ſenſum poëtarum Tragicorum ubique in hiſce chori cantilenis expromere.

187. Παιὰν ἦ λάμπει—] Elegans à viſu ad auditum tranſitio, Poëtis admodum familiaris. Sic infrà v. 474. BURTON. Angl. *The pæan ſounds aloud.* Vide Bacchyl. p. 260. —ὕμνοι φλὼγοβλαι. 119.

190—197. Ἀρεά τι τὸν μελαγὸν, &c.] Sic conſtrue: τι [ſupple δὸς—ut Schol. videtur] τοτίσαι [κατὰ] δρόμημα παλίσσυτον, τὸν μελαγὸν Ἄρεά ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων [i. e. ἄνευ χαλκείου ἴσχυος τῆ ἀσπίδι]· locutio poëtica durior quidem illa et involuta; ſed non infrequens. Sic Eur. Phœniſſ. ἄπτηλος φαεννῶν, &c. BURTON. ὁ χρόμιος ὅπλοις— *Schol.*] φλέγει μὲ ἀδιάζων πεῖσιν, [δὸς τοτίσαι] ἄπτερον πόντου, ἢ ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, ἢ ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον—Θρηίκιον κλύδωνα. Quæ ſic Angl. reddi poſſunt— *and do thou cauſe to retire, by a retrograde courſe, this pernicious God of war, who now, though unarmed with ſword or ſhield, deſtroys me, while he advances with a tremendous noiſe;*—cauſe him, I beſeech thee, to retire *far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhoſpitable ſtation for ſhips—the Thracian ſea.* "Παλίσσυτον δρόμημα τοτίσαι. gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum eſt δὸς, quod "in gloſſâ etiam notatum. Eſt autem hæc ellipſis in præci- "bus maximè ſolennis. Vide Comicum Theſmoph. 286. "Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam τι in "v. 190. neutiquam delendam eſſe. Πάτρας ἄπτερον. gl. τῆς "πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μαχρᾶς. Sic membr. et tres alii co- "dices, cum Aldinâ editione; optime ſanè. Altera lectio "ἔπτερον planè mendoſa eſt." BRUNCK. Ἀπόξενον ὅρμον. Pontum Euxinum ſcilicet. Æſchylo ſimiliter (apud Lycophronis Scholiaſten ad Alex. v. 1286.) ἰχθυόξενον, uti et ipſi Lycophroni Æſchylum ſecuto κακόξενον, appellatum propter immanem accolarum feritatem: qui, teſte Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amſt. 1707.) hoſpites immolare ſolebant. Poſtea, cùm iſtarum gentium mores Græcorum commercio emolliri cœpiſſent, Pontus Εὔξεινος et Εὔξενος dicebatur. Vide Ovid. Triſt. l. iv. el. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. i. c. 19. Ammian. Marcell. l. xxii. c. 8. Ἀρεά τον μελαγὸν, catachreſticè, pro morbo hoſtiliter graſſante. BURTON.

198. Τέλος—] Angl. *at its concluſion.*

200. Τὸν—] *illum*, illum Martem ſcil. Morbum quem hoc nomine appellat.

203—215. Λύκει' ἄναξ, &c.] Conſtructio eſt: Λύκει' ἄναξ, ἐν θέλοιμι ἰδυντιδαί τι τὰ σὰ ἀδάματα βιλια ἀπὸ χρυσοφόρων ἀξονῶν, πρεσβύτα ἀρωγά, τι τὰς πυρφόρους αἴγλας Ἀξιωτιδος, ξὺν σοὶ δαίμονι Λύκει' ἄναξ· *Lyciæ rex* Apollo, *utinam poſſem diſtribuere*

huere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et igneos Dianæ ſplendores [i. e. ſplendida Dianæ ſpicula] *cum quibus Lyrios montes percurrit.* [Dea ſcil. venatrix.] τὸ κιλλιστικὸν τὸν χρυσοφαετῆ οἰκείως· Βάκχον τοῦτον, ἐπώνυμον τῆσδε γῆς, ἐμοσχεύσαν Μαινάδων θιάσοις ἀγλαΐσιν πτυχαῖς, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀτιμίαν ὑφ' θεοῖς· *et invoco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum Evium cognominem hujus terræ,* [Bacchum Thebanum ſcil.] *Mænadum comitem, flammantem ſplendidâ tædâ, ut appropinquet contra hunc deum infamem inter deos.* Θεὸν, Peſtis pro Deo habita, ut obſervavit Burtonus, propter poteſtatem nocendi. ἀϊκελῶν, genitivus pluralis nominis ἀϊκέλα, notante Brunckio, qui in textum recepit ἐμόσχολον ex duobus codd. pro vulgari μοσόχολον. Gloſſæ: ἐμοσχώσατο· συνέθρεψεν, συνεδοιτόφευσεν. Cæterùm idem vir acutus, et de Literis Græcis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè ſenſum poëtæ cepiſſe, qui reddidit ἂν θελοιμι ἰδιατεῖσθαι τα σὰ ἀϊδήματα βέλεα. *utinam diſtribueres tela tua invicta.* quod utique debuiſſet eſſe— *utinam ego diſtribuerem, vel diſtribuere poſſem, tela tua invicta. utinam mihi præſto eſſent tua invicta tela,* &c. *quæ diſtribuerem.* Nam Brunckii interpretatio neceſſariò poſtulâſſet σι ante ἰδιατεῖσθαι. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] ἰδιάτημαι eſt verbum deponens,

216. Αἴτεις·—] *Petis adhuc—* Angl. *You are ſtill imploring:* [καὶ] ἃ δ' αἴτεις, *but with reſpect to the object of your requeſts,—* In ſcenam ſcil. rediens Œdipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, præſente nunc populi multitudine.

220. 219. Ἃ γὰ ξένοις, &c.] *quæ ego dicti hujus factique hactenùs inſcius, proferam.* τῦ λόγυ, τῦ πραχθέντος reguntur à σιγῇ ſubintellectâ, notante Burtono. ἃ γαρ ἂν μαθὼν ἔχοιμι αὐτὸς, refertur iſtud γὰρ ad aliquid ſubintellectum: Quæ cum ita ſint, opus eſt mihi veſtro auxilio,— *neque enim ipſe inveſtigando longè procederem, nullum habens indicium.* μαθὼν, ſc. κατὰ τὴν μαθεῖν ὁδὸν, ut obſervavit Burtonus, μὴ ἐκ in unam ſyllabam coaleſcunt, notante Brunckio.

222. Νῦν δ', ὑστερος, &c.] *Nunc autem,—nuper enim civis cenſeor apud vos cives.—*φίλε τῦ, inquit Schol. πιστολογίσεως, καὶ ἀξίως αὐτὸς ὑπομιμνῆσαι ξένος ὢν καὶ ἄπολις. J. TATE.

227. Κεἰ μὲν φοβεῖται—] Subaudiendum σημαινει· ut ita locus vertatur: *Atque etiam ſi terrore afficiatur, ipſe accuſationem contra ſe ſupprimens,* deçlaret tamen. Quaſi dixiſſet: Καὶ εἰ μὲν διὰ φόβον τις τὸ ἐπιλλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτὸς ὑπεξαιρεῖ, σημαινει. Idem enim voluit poëta φοβεῖται ὑπεξαιρεῖ dicens, ac ſi dixiſſet φοβέμενος ὑπεξαιρεῖ. HEATH. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς ἂν ὁ λεγας, καὶ φοβεῖται λέγων αὐτὸς καθ' αὑτῦ, τὸν φόβον ὑπεξαιρεῖ λεγέτω· ἐδὲν γὰρ δεινὸν πεισεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται.

ξενοι. Ita Schol. ſed *Heath* interpungit comma poſt φοβῶνται, 120. et refert τὰπόλλυμαι ad τὸ ὑπεξελθὼν, non ad φοβῶνται: ut ſententia ſit—*atque etiam ſi terrore afficiatur ipſe accuſationem contra ſe ſubitrahens vel diſſimulans*, nihilominus omnia indicare jubeo—repeti enim hoc debet, ut conſtet ratio hujus clauſulæ, πάσχειν γὰρ ἄλλο μὲν οὐχὶ χρὴ ἀνδρὶ· *præter exilium nihil omninò atrox et crudele patietur*. BURTON. Vir doctus ſuprà laudatus, Jac. Tate, hunc locum ſic vernaculè reddidit: *And if he hath, from fear of puniſhment, hitherto kept back a confeſſion of guilt, in which his own ſecret is involved*,—let him come forward and avow it now without fear—*for this is the only harm he ſhall ſuffer—he muſt quit the country*, but no injury ſhall be done to his perſon. Vide Sam. Clarke ad Iliad. α, 135—137.

229. —ἄπεστιν—] gl. ἀπολώλεκται. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. Ἀ 'κ τῶνδε δεῖσας,—] Conſtructio eſt: χρὴ πλέον [ἢ] ἐμοῦ ἃ δείσας ἐκ τῶνδ' ἐν τῶνδε, Angl. *after theſe things,—next*. Sophocli valdè frequentatum, ut obſervavit Brunckius.

236. —ἀναυδᾶν—] refertur ad τὸ τίνα infrà: ſcil. *interdico ne quis Thebanorum hominem iſtum quicunque fuerit*, &c. BURTON.

240. —χέρνιβας νίπων·] Quid ſit χέρνιβας νίπων docebit Athenæus, cujus hæc ſunt verba L. ix. p. 409. Ἔτι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, ὡς ὁ Δικαίαρχος δηλοῖ ἐν τῷ βωμῷ λαμβάνοντες, ἐφ' ὃ τὴν θυσίαν ἐκτέλουν· ἢ τούτῳ περιρραίνοντες τὰς παρούσας ἡγνίζον. BRUNCK.

246. Κατίσχομαι δ' τὸν δεδρακότ', ἄστις τις ἐξ ὧν λέληθεν,] *Exſecror autem cædis auctorem, ſive is ſit unus ignotus*, &c.

248. Καιὰν καιᾶς νιν—] Ingraveſcit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum ſpirat, quam hæc Œdipi oratio; quid enim horribilius, vel miſerabilius hâc diranum commemoratione, quas in ſuum ultrò imprudens caput devocat? BURTON. Cæterùm, pro ἄμοιρον, lubens hîc repoſui ἄμορον, jubente viro eruditiſſimo R. Porſon, ut vitetur Anapæſtus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide præf. ejus in Eur. Hec. et vide ſuprà ad init. harum Nott. in Œd. Tyr.

249. —οἴκοισιν ἐν ξυνοικίᾳ—] Sic optimè Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur, prorſus abſurdè ἐν τοῖς ἀμοῖς γόνοις' ἐμοῦ συνοικόντος. At nulla cauſa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipſe comperiſſet ſecum domi ſuæ habitare: illum ſtatim expellere poterat, aut quovis ſupplicio multare. Quod ſequitur πυθοῦ, ad interfectorem ſpectat, ſi quis fortè in Œdipi domo neſcientis verſetur; non ad ipſum Œdipum, ut ineptè ſomniârunt interpretes. BRUNCK. Mihi omninò non abſurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quàm ut, quæ aliis imprecatus eſſet Œdi-

pus, eadem in ſe, ſi noxius fuiſſet, imprecaretur. T. YOUNG. Quâ interpretatione et cenſurâ Brunckii neſciens concurrit Jac. Tate; qui dubitat an ἐπεύχεσθαι τινὶ τῶν aliquid aliud ſignificare poſſit quàm imprecationem contra loquentem. Certè idioma Græcum omninò poſtulat ut ἐπεύχεσθαι τινὶ τῶν ſignificet —*precor ut ego patiar*, ἐπεύχῃ τινὶ τῶν, *precaris ut tu patiaris*, &c. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.

121. 258. —νῦν δὲ γ' ἐπεύχομαί σ' ἐγώ,] *Nunc vero auctor ſum ipſe quoque*,— Sic liquidò ſcriptum eſt in codice chartaceo regio. BRUNCK.

260. —καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,] *et conjugem* ejus *conſortem in procreandâ ſobole*, τὸ κοἰνὸν κοινῶν παίδων [idem ac κοίνους παῖδας] ἄν—εἰ γένος ἐκείνῳ μὴ δυσώνυμον—ἦν ἔν ἐκπεφυκότα· *et communes cum eo liberi ſuſcepti fuiſſent mihi, ſi proles ejus non fuiſſet infelix*. Ubi notandum voculam ἄν præmuntiam eſſe verbi, eandemque unà cum ſuo verbo repeti; ut ſæpè fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. Ἀπ' ὧν ἐγὼ τοῦθ',—] Verba ſic ordinanda ſunt: ἀπ' ὧν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ἀντιρρὸν [ὑπὲρ] τῷ ἐμῷ πατρὸς,—In vulgatis, pro τοῦθ' legitur τοὐθ', quod et ferri poteſt. Cæterùm fatalis hæc circumſtantia, ut benè obſervat Burtonus, ab Œdipo inſciente ſæpè memoratur; et ſolerter ſanè hoc eſt à Poëtâ conſultum ut ſubindè vehementior et horror et miſericordia audientibus ingeneretur.

267. Τῷ Λαβδακείῳ παιδί,—] idem ac τῷ Λαβδάκου παιδί, vel τῷ παιδὸς Λαβδάκου· nam æquè dici poteſt τὸν ἀντίχειρα τῷ φίτυ τῷ παιδὸς, et τῷ παιδί. Atque ſimiliter Homerus Dativo utitur, ubi potuiſſet eſſe Genitivus; obſervante doctiſſimâ Dacierià; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem Λαβδακείῳ attinet, eſt adjectivum poſſeſſivum pro caſu poſſeſſivo, vel genitivo nominis: veluti quum Latinè dicimus *Epiſtolæ Ciceronianæ*, pro eo quod eſt *Epiſtolæ Ciceronis*. Sic Iliad. β, 54. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλαιγενέος βασιλῆος, ubi Νεστορέῃ, quod eſt idem ac Νεστόρεος, conſtruitur cum βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. ubi Euſtathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et poſt eum Brunckius. Verùm ellipſis hîc loci ita ſupplenda eſt—τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, ὄντι· [nam Λαβδακείῳ eſt idem ac Λαβδάκου, ut Νεστορέῃ pro Νεστόρι·] τῷ παιδὸς Πολυδώρου, τοῦ Πολυδώρου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόσθε, atque ita porrò.

269—271. —εὔχομαι Διὸς—] Conſtructio eſt: εὔχομαι Διὸς μήτε γῆν ἀνῆσαι αὐτοῖς τινὰ ἄρουραν, μήτ' ἂν παῖδας γενέσθαι, *precor deos ne terra proferat iis ullum incrementum*,—hactenùs rectè procedit ſententia; ſed quid eſt, μήτ' ἂν γῆν ἀνῆσαι αὐτοῖς παῖδας γενέσθαι; nam hæc plena ſyntaxis poſtulat—*neve igitur* terra proferat iis *ſobolem mulierum*, vel *ex mulieribus*.

tribus. Sine dubio hæc locutio inter eas numeranda eſt, quæ paſſim inveniuntur apud auctores utriuſque linguæ, ubi verbum duobus vel pluribus ſubſtantivis adhibetur, quod eorum tantùm uni proprium eſt. Pro ἀνάσσει igitur aliud verbum ex analogiâ ſubſtituendum eſt; e. g. τρέφει, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut ſenſus ſit, *neve igitur nutriat iis ſobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nouriſh any children to them by their wives.* [quippe Terra jure appellatur πανδώτις, et πυργοτρόφος.] Sic Iliad. α, 532. —ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς ἅλα δῖαν ἔδυ βαθέαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ δὴν πρὸς δῶμα. Ubi Thetis rectè dicitur *deſilire* [ἀλλέσθαι] *in mare profundum*, non itidem Jupiter *in ſuam domum*, ſed *redire*, vel *venire* in ſuam domum. Ad hunc locum ita Euſtathius —ἴσως ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἔξωθεν ἥκειν, ἵνα ᾖ, ὡς Θέτις μὲν ἅλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε. Atque Iliad. γ, 327. Ἵπποι ἀερσίποδες, αἳ ποικίλα τείνετε ἴκριον. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctiſſimo Villoiſono, ita notatur—τὸ ἱκριόν ἐκ ἴσι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἱμάντων· ὡς ἐπὶ τοῦ, Πολὺ δὲ ἱδρὼς κατὰ ἀρμὸν, τοῦ δὲ οἱ ἵπποι. Vide etiam Odyſſ. γ, 289. et Euſtath. ad locum: item Soph. Electram, 435. et quæ ibi obſervavit Brunckius: nec non Virg. Æn. vii, 187. annotante Heynio. Verùm de hoc ſchemate omnium pleniſſimè diſſeruit vir eruditiſſimus D'Orvillius, ad Charitonem, p. 394, et ſqq. Operæ pretium erit inſpicere etiam quæ vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigornienſis Epiſcopus, olim de hâc re ſcripſit, in notis ſuis in Horatii epiſtolam ad Auguſtum, v. 97. ubi eruditiſſimum Batavum acerrimè reprehendit ob quædam ab illo temerè effutita in viros elegantiſſimos Addiſonium et Popium. —ἀλλὰ τῷ ποτμῷ τῷ νῦν— Peſtem intelligit, quâ tum Thebani affligebantur. 121

276. Ὥσπερ μ' ἀρᾶσιν ἕλκεις,—] *Since you have involved me in this execration*, ὧδε—ἐγὼ, *thus will I ſpeak*, γὰρ ὄντ' ἔκλεον— particula γὰρ referri hîc videtur ad aliquid ſubintelle-ctum—Et poſſum loqui faciliùs—*ego* ENIM *non interfeci*, ὅτι ἔχω [δυνάμαι, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] δεῖξαι τὸν κτανόντα, *neque poſſum indicare interfectorem.*

278. —τὸ ᾧ ζήτημα—] Nominativus ſolutus; non verò qui vice genitivi eſt, et Latinorum ablativo abſoluto reſpondet; ſed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam poteſt, ſublatâ diſtinctione poſt ζήτημα, ut conſtructio ſit: ἦν δὲ τῷ πίμπλησιν Φοίβῳ τόδε τὸ ζήτημα, ὁπόθεν, ὅστις ἔρεξεν ποτε. Vel adhuc, tranſpoſitâ ſequenti diſtinctione, ἦν δὲ τὸ πίμπλησιν Φοίβῳ τὸ ζήτημα, ὁπόθεν, ὅστις ποτε ἔρεξεν τόδε. Prima ratio omnium videtur optima. BRUNCK.

282. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶν δή,—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus ſit opportunè ſuggerens, atque Tireſiæ jam in ſcenam prodeunti præmuniens viam. —τὰ δεύτερ' ἐκ τοῦδε ἂν λέγοιμ' ἃ μοι δοκῶ. ſententia eſt: *ſiquidem, quod primum eſt*, Apollo mentem ſuam apertè declarare recuſet, *at liceat id quod ſecundas habet partes, ſuggerere.* BURTON. Angl. reddi poteſt:—*I might mention what appears to me to be the next reſource.* Reſpondet Œdipus cum animi impetu —εἰ κἄ τρίτ' ἐσὶ, μὴ παρῇς τὰ μὴ οὐ φράσαι, *If you have ſtill a third, by no means omit to mention it.*

284. —ταῦθ' ἱερᾶσί] Id eſt τὰ αὐτὰ, ut rectè ſcriptum et expoſitum reperi in uno cod. Perperàm vulgò ταῦτ'. BRUNCK. Cæterùm Tireſias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ eſt communis appellatio Apollinis.

122. 287. Αλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς ὦδε τῶν' ἐκρᾳδίμην.] *Neque hoc negligenter faciendum curavi.*—ἐν ἀργοῖς, idem ac ἀργῶς· et ἐκρᾳδίμην in ſenſu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα—] *Enimverò cætera, quæ vulgò feruntur, nihili ſunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perſtringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parùm ſibi conſtantes: quo magis neceſſarium videbatur Tireſiam conſulere, ex quo ſolo veritatem poſſent exquirere. BURTON. καφά. gl. ἀνυπόστατα,—πελάται, τυλφά.

295. Τὰς σὰς ἀκούων—] gl. τὰς σὰς ἀκούων τοιάνδε κατάρας οὐχ ὑπομενοῦσι σιγῇ φυλάσσειν.

297. Αλλ' ἐξελέγχειν αὐτὸν ἔστιν·] gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Chorus nimirùm obſervat Tireſiam cæcum Vatem appropinquantem, à quibuſdam in ſcenam inductum.

305. —εἰ κἀμοὶ πλάνης τῆσδ' ἀγγέλων,] *ſi fortè id non jam audiſti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK.

310, Σὺ δ' ὦν,] Sic Aldus et codd. omnes. Perperàm Tricliniùs ὦν mutavit in ὡ, putans fortè negationem cum φθονήσεις requiri, quæ jam adeſt in geminato μήτε. *Idem.* Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy ſkill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,—*

314. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν·] *in te enim ſumus.* id eſt, *in te omnis poſita eſt ſpes noſtra.* BRUNCK.

316—318. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν,—] Hæc et quæ ſequuntur ſic poſſunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wiſdom, ὅταν μὴ λύπῃ τίνι* [i. e. λυπούντι] *where it availeth not its poſſeſſor! γὰρ ἐγὼ καλῶς εἰδὼς ταῦτα διώλεσα, for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it,— ἃ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην, otherwiſe I would not have come hither.*

123. 328, 329. —ἐγὼ δ' ἃ μή ποτε Ταῦτ' ἐξεύρων,] Sic repoſuit Brunckius,

Brunckius, pro vulgatâ— τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Senſus loci ſic ex- 123.
primitur in gloſſâ: ὃ μή ποτε εἴπω τἀμά, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφαίνω, ἤγουν φανερὰ ποιῶν τὰ σὰ κακά· qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci poſſe videtur: ἐγὼ δ' ὃ μή ποτε ἂν εἴπω τἄμα, [i. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] ὡς μὴ ἐκφήνω τὰ σὰ κακά. Angl. *never will I declare the ſentiments which I poſſeſs from my ſkill in divination, that I may not expoſe thy diſaſters.*

332. Ἐγὼ ὥστ' ἰμαυτὸν,] Ita Brunckius pro vulgatâ, ἐγώ τ' ἰμαυτὸν, κ.τ.λ. quam ſuam lectionem invenit apud *Athenæum* l. x. p. 453. et in duobus codicibus. Nimirùm ἐγὼ ὥστ' rectiùs reſpondet ſequenti ὥστε σ' ἀλγυνῶ· et paſſim occurrit ἐγὼ ὡ diſſyllabum, uti monſtravit idem vir doctiſſimus ex Œd. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —ἐργασεται,] gl. εἰς ἐργὴν πεπόσεται.

336. Ἀλλ' οὐδ' ἄτιστος κἀπιλώτητος φανεῖ;] Angl. *But wilt thou ſhew thyſelf ſo barſh and obſtinate?* ἄτιγκτος. gl. σκληρὸς, ἀμειλίκτος· ἀτιλώτητος, ἄπραικτος, ἀκαμπὴς. Angl. *inflexible.* Ceterùm φανεῖ eſt Atticè pro φανῇ. et lectio eſt Euſtathiana. Eodem modo βυλόμαι, οἰόμαι, in 2dâ perſonâ βύλει, et οἴει. et ἐπίλομαι, ὄψομαι, ὄψει. Sed vide Porſon ad Eur. Hec. præf. pp. iv, v. *acid. Mark ad Heſych. 333*

337. Ὀργὴν ἰμίμψω τὴν ἰμὴν·] Angl. *Thou findeſt fault with my diſpoſition.* Nam ὀργὴ hic ſignificat *mores, ingenium;* et refertur ad ea quæ Œdipus proximè dixerat in Tireſiam. *vid. Elmsley.*

341. Ἥξει γὰρ αὐτὰ,] γὰρ refertur ad aliquid ſubauditum,— Nihil opus eſt ut taceam de his, *apparebunt* [gl. παραγενήσεται, φανήσεται] *enim ultrò,*— De αὐτὸς in hoc ſenſu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. " Obſervent tirones, in hujuſmodi reſponſionibus Anglicè reddendis, ſupplendam eſſe particulam *nay* vel *yes*. *For* aut exprimi poteſt, aut non, ſicut res poſtulet et auris patiatur. Hic autem locus ita reddi poteſt Angl. *Nay*: [you need not be ſo angry at my ſilence; *for*] *the ſecret will find its own way to light, let me be ever ſo ſilent.* In multis exemplis ubi ex reſponſione oritur alia interrogatio, idioma Anglicum poſtulare videtur *then.*" JAC. TATE.

342. Οὐκοῦν ἃ γ' ἤξει—] *Ergo quæ manifeſta futura ſunt et te mihi par eſt dicere.* BRUNCK.

343. —πρὸς τοῦδ',] *Proindè*— θυμῷ δ' ὀργῆς, ἥτις [ἐσὶ] ἀξυμετάτη, *ſævi iracundiâ atrociſſimâ.*

345. —ὡς ὀργῆς ἴχω,] gl. ὡς διάκειμαι ἵνα ὀργῆς· alia —ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἴχω cum genitivo oſtendi ad Comici Lyſiſtr. 173. BRUNCK. Non puto ἵνα vocem eſſe hic ſupplendam, quæ nunquam in tali locutione exprimitur. Syntaxis potius eadem eſt ac—ἐς τόδ' ἀπορίας— καὶ γῆς;—ἵν' ἐκ κακῶν.—Angl. *to this pitch of difficulty—to what place*

place of the earth?—in what a ſtate of evil you are! So ὡς ἐργῶς ἔχω,— *conſidering the manner* (we ſhould ſay *the degree*) *of paſſion in which I am!* Vel breviùs—*ſuch is my preſent anger!* Τοῦδε, τοί, et ἵνα tanquam nomina haberi poſſunt. J. TATE.

346. —ἴδε γὰρ δοκῶν ἐμοὶ—] Conſtructio poteſt ſuppleri hoc modo: ἴδε—δοκῶν ἐμοὶ—ἐργάσθαι τι [κατὰ τόσον κακὸν] ὅσον [τις] μὴ χρῆναι [ὧν λεγόντων ἐργάσθαι τοῦτο.] *Idem.*

350. Ἀληθῆ;] gl. ἐφωτικόν. *Itane vero?* BRUNCK.

124. 355. —καί που—] Sic ſcribendum. Encliticum hîc eſt που, non adverbium loci *quo*, ut malè vertit Johnſon. *Idem.*

360. —ἢ πειρᾷ λόγων;] λόγων eſt lectio Brunckiana, pro vulgatâ λόγων, *aut ſermonémne meum tentas?* i. e. *expeririſne an iterùm eadem tibi ſim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin Sophocles ſcripſerit, ἢ χὠ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν; Forſan tamen vulgata eſt vera lectio: *an tentas me loqui* ulterius?

361. Οὐχ ὅστις γ' ἐκεῖνόν γε σόν] Ad priorem partem interrogationis reſpondet Œdipus, ἠχὶ ξυνῆκας; ſcilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ ὅτως, ὥστε ἐκεῖνόν ἱστορούμενον, ἅπερ ξυνῆκα. BRUNCK.

362. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, ὃν ζητεῖς κυρεῖν·] ὃν relativum refertur ad antecedens φονέα, non ad ἀνδρὸς, et regitur in genitivo à κυρεῖν. Vel forſitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpretatio vulgaris, *aio te interfectorem eſſe ejus viri, cujus interfectorem quæris.*

363. Ἀλλ' ἤ τι χαίρων—] χαίρων eſt *impunè*. uti γεγηθὼς, infrà v. 368. Sic Longin. ſect. xvi. Χαίρων τις αὐτῶν τὰμὰ ἀλγυνεῖ κἄμε. Ubi vide quæ annotavit vir doctus Joan. Toupius. πημονάς. gl. λοιδορίας.

365. —ὡς μάτην ἐρεῖσεται.] ὡς μάτην gl. ἐκεῖ ἀκαίρως. In uſu ſunt apud Homerum et alios Poëtas ἔρω et ἄρω, *dico*, undè in fut. 2. paſſ. ἐρέσσομαι. Vide Iliad. ψ, 795. In uſu ſunt etiam ῥέω, ἐρέω, et εἴρω, undè in fut. 1. med. ἐρέσσομαι.

366, 367. Λελῆθέναι σε φημὶ—ὁμιλῶν',—] *Aio te non animadvertere te conſueſcere*, vel, *aio te inſcium conſueſcere.* [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotiſm. p. 252. Edit. Zeunii.] " σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali " numero unam matrem innuit. Sic infrà 1184. Œdipus ait, " ξὺν οἷς τ' ἐκεῖνος μ' ὁμιλῶν, ὅτ' ἦμ' ἐκ ἴδιος πλανᾶν. quorum hoc " ad ſolum patrem, ſuperiùs ad ſolam matrem refertur. Eſt " hoc ſchema Tragicis valdè uſitatum, de quo videndus Ga- " takerus opp. T. i. p. 351. " BRUNCK. ἵν' εἶ κακῶν— *quo in ſtatu miſeriæ poſitus es!* Hîc et paſſim τὸ ἵνα denotat tàm ſtatum, quàm locum. BURTON.

374. Μιᾷ τρίβῃ πρὸς νυκτὸς,] Id eſt, μίαν σε νὺξ τρίψει. gl. διόλλυ ἐν τῇ σκότει διατρίβουσις, qui verus eſt horum verborum ſenſus.

ſus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρέφειν ſenſu τῷ ἴσχειν, quâ de re videndi Caſaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστε μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον ὅστις φῶς ὁρᾷ βλάψαι ποτ' ἂν *ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere poſſis.* BRUNCK. In vulgatis legitur βλάψαι, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. teſte Brunckio, legitur βλάψει. Quod autem Tireſias reſpondet in vulgatis editionibus, judice eodem Brunckio, planè contrarium eſt illius, quod reſpondere debuit: ὁ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν. Immò, inquit hic, ὁ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In iſtis γὰρ refertur ad ſuppreſſam ſententiæ partem, facilè ſupplendam: ὐδ' ἂν σε βλάψαιμι· ὁ γὰρ μοῖρά ὅτι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facilè, imperitis deſcribentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταδ' ἐκπράξαι. gl. τάδε τιμωρῆσαι. Quid verò? *Scelus, cujus auctorem inveſtigas, quòdque te ipſum patrâſſe ignoras.* Obſcurè loquitur Tireſias, ita ut quod is cogitet, non ſtatim adſequi poſſit Œdipus: ſed nobis qui legimus, perſpicua eſt ſententia, modo ulcus lectionis ſanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum ſine neceſſitate, imò cum magno ſententiæ detrimento, ab eo hîc mutatum feliciter oſtendit Jacobus Tate, in literis ad me datis; qui hoc modo ſenſum poëtæ enarravit: ŒD. *Thy blindneſs alone protects thee from harm, from my hand or from any other's who enjoys the bleſſing of ſight.* We pity thy wretched ſtate, and in that pity thou art ſafe. TIR. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. *I fear thee not. My ſkill in prophecy aſſures me thou canſt do me no harm.* (v. 448. ὁ γὰρ ἐὼν ὅπου σύ γε μ' ὀλεῖς.) *Apollo is all-ſufficient to protect his ſervant—or to avenge him.* Thou dareſt not harm me. Quod ad ταδ' ἐκπράξαι— attinet, τὰ κατ' ἄμε ἐκδίκησαι— inquit Scholiaſtes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat ei Œdipus quid ipſe facturus eſſet, niſi Tireſias ſenex fuiſſet et cæcus, adeoque tutus ab injuriâ ſub præſidio naturalis miſericordiæ. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363.) ΑΛΛ' ἔ τι χαίρων— (v. 368.) Η σὺ γενηθὼς, &c. deindè ſequitur comminatio acerbiſſimè prolata; (v. 374.) Μὴς τρέφῃ, &c. denique, (v. 402.) —ὡς δὶ μὴ 'δόκους γ' ἐμοῦ, &c.

380. —σὴ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα] *et tu ars* [vel ſapientia] iſta mea, *quæ artem* [ſapientiam] aliorum hominum *ſuperat*—[alludit ad artem ſuam quâ ænigma Sphingis explicâſſet] τῷ πολυζήλῳ βίῳ, *cum vitæ genere* conjuncta, *quod magno ſtudio expetitur:* ſubauditur ſcil. σὺν [vitam regalem intelligit,] ὄνος, &c. Angl. *what a ſtore of envy is laid up with you!*

390. Εκὸν,—] *alioqui, ſi ſecus eſt.* gl. ὡς δὶ μὴ, ἄγε ἐκεί. BRUNCK.

391.

391. —μεψιμόδος κύων,] *perplexi carminis inventrix canis.* Diriſſima quoque monſtra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. fur. 1277. τὸν τ' ἀμφίκρανον ϗ πολιοῦλαιτῆ κύνα Ὑδρας φοινίους. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat μεγαλους Διὸς κύνας. BRUNCK.

402. Ἀγαλλατίσεται.] Sententia eſt—*videmini ſanè tum et tu, et ille qui hæc unà confinxit* [nempè Creon] *non ſine damno veſtro agreſſuri me tanquam piaculum regno expellere* BURTON. ἀγαλλατισεται. gl. ἡμὶ θαλονότι, ὃν λόγους φάσια εἶναι. Pleriſque in codd. ut in Aldinâ edit. tenui ſpiritu notatur. At meliùs aſpiratur. Euſtathius ad Odyſſ. λ, p. 1704. τὸ ἀγαλλατεσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐκεῖνο μέν τοι ϗ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. BRUNCK. Ita Grammatici, et forſitan rectè; ſed vulgò etiam ἄγος cum leni ſpiritu ſcribitur. T. YOUNG.

404. Ἡμὶν μὲν—] Obſerva hìc Chori opportunè moderantis officium: quale deſcribit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis faveátque et conſiliétur amicis, Et regat iratos.* BURT.

408. —ἐξισωτέον τὸ γᾶν] Conſtructio eſt: τὸ γᾶν ἀντιλέξαι ἴσα ἐξισωτέον ἐστὶ μοι, quæ Brunckius benè reddidit; *æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: τοῦδε γὰρ, κ. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo.*

411. Ὡς' ὁ Κρέοντος πρόσθεν γλῶσσάν σοι.] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit.* BRUNCK. Nimirùm alludit poëta ad veterem apud Athenienſes morem, quo omnes *inquilini* μέτοικοι, ſibi ſumere debebant *patronum.* Vide Heſychium ad vocem προστάτου, p. 1051. edit. Alberti.

415. —ϗ λήθης ἐχθρὸς ὤν] *Non animadvertis te inimicum eſſe* [Vide ſuprà ad v. 366.] τοῖς σοῖσιν αὐτῷ πᾶσι, *tuis ipſius apud inferos,* &c.

126. 417. —ἀμφιπλὴξ—] ὁ ἀμφοτέρωθι πλήξιππος ἐκ τῆ πατρὸς ϗ μητρὸς. *Schol.*

418. Ελᾶ.—] Mœris Atticiſta in *Dictionibus Atticis*: ἰλᾶν, Ἀττικῶς· ἐλάσαι, Ἑλληνικῶς. Sic in Œdip. Col. v. 373. βλᾶν, pro βλάσαι. v. 398. κατασκιᾶσι, pro κατασκιάσουσι. BURTON. Vide Daweſii Miſcellan. Critic. edit. Burgeſs. p. 77. et Villoiſon. ad Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgeſſius in ſuis ad Daweſium doctiſſimis annotatt.

420—423. Βοᾶς ὃ τῆς σῆς ποῖ· ἐκ ἴσαι λιμένος;] *tui autem clamoris qualis non erit portus*—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; *Quò autem non pervenient ejulatus tui? ποῖ· Κιθαιρὼν ἐχὶ τάχα* [ἴσαι] *σύμφωνο·* [σοι,] ὅταν κατασκάψῃ σου ἄνορμον ὑμέναιον, ἐὺς ὃν ἔπλευσας [ἐν] δόμους, τυχὼν εὐκλοίας; *Quis Cithæron queſtus tuas brevi non recinet, quum conſcius fœdus fueris hymenæi, cujus in importunam ſtationem domi tuæ appuliſti ſecundâ navigatione uſus?* Κιθαιρὼν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hìc autem præcipuè nominatur Cithæron,

Cithæron, ut præ cæteris maximè conſcius malorum quæ Œ- 126.
dipo acciderant.

425. Ὅσ' ἐξισώσει—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 594. Vulgò ἅ σ' ἐξισώσει σοί τι κῆ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verùm ἅ σ' ἐξισώσει σοι abſurdum mihi videtur. ἐξισώσει hîc neutrum eſt, ut παρισώσει apud Comicum in Veſpis 565. BRUNCK.

426. —κῆ τὰμὰν ῥῆμα προσπαλαίζῃς.] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi obſervandûm ῥῆμα pro *verbis* vel *ſermone* ſæpè apud Sophoclem uſurpari. [Vid. inf. 671.] προσπαλαίζω eſt *luto aſpergere*, inde *contumeliâ afficio*. Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.

427. Κάκιον ὄντες—] Jac. Tate legendum proponit Ὅσῳ κάκιον— auctoritate munitus Porſoni monentis—" tutiſſimam " corrigendi rationem eſſe vocalarum, ſi opus eſt, tranſpoſi- " tionem. " Atqui non hîc videtur *opus eſſe*; nam ſenſus optimè exprimitur per κάκιον hîc adverbialiter ſumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantûm non improbo déque cunctis doctoribus benè merito, nuper ſtabilivit ſcriptor quidam doctiſſimus anonymus, in his rebus apprimè ſagax— [ἐν ἄκροις πᾶσι μάθοις τιν.] *Monthly Review, Aug.* 1799. p. 427. " Adjectiva nimirum comparativi gra- " dus in ΙΩΝ habere iſtud I penultimum breve in dialectis " Ionicâ et Doricâ, ſed longum in Atticâ. "

431. —ἄπει;] εἶμι, *eo*, cum ſuis compoſitis, in formâ præſ. ſæpiſſimè habet ῑ ſut. ſignif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Daweſius verba iſta apud Atticos re verâ futura eſſe. Miſcell. Crit. p. 82. edit. Burgeſs.

433. Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μᾶλλα φωνήσουτ',] γὰρ refertur ad ἐκαλέσα σε, vel tale aliquid, ſubauditum:—Vocavi te, *non enim noveram te ſtulta locuturum*. Cæterùm ἤδη, pro vulgari ἤδεισ, eſt ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique [at, judice T. Young, nimis audacter,] retinuit: Nam ἤδη eſt per contractionem ex Ionico ἤδεια. Solent enim Attici [verba ſunt H. Stephani, Append. p. 138.] pluſquamperfecta Ionica deſinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ει, reſolutione diphthongi, contrahere, et pro πεπτοιήκεα dicere πεπτοίηκα, itidemque ἤδη pro ἤδεια. Eſt autem hoc ἤδη prima perſona ſingul. præt. pluſquamperf. med. ex themate εἴδω. Vide Ariſtoph. Nubes, 329. et qui ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in ſuâ præſtantiſſimâ poëtæ Comici editione.

434. —ἐκεῖ σχολῇ σ' ἂν—] *alioquin ægrè te domum meam arceſſiviſſem.* ἐκεκλάμην. gl. μετεκεκλάμην. Simplex pro compoſito. κίμενον et κίμεσθαι hoc ſenſu frequentat Sophocles. Vide

infrà 860. Œdip. Col. 293. Antig. 165. Phil. Co. 495. BRUNCK.

436. —ἴμφρονες.] gl. φρόιμοι. Pro εὔφρονες Brunckius reſtituit ex omnibus codd. et Aldinâ edit. ἴμφρονες.

438. —φύσει σε.] gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης.

440. Οὔκουν σὺ ταῦτ'—] Sarcaſmus malignus, per quem alludit ad Œdipi ſollertiam in ſolvendo Sphingis ænigmate. De voce ἴφυς vid. ſuprà ad v. 9.

441. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ'—] Angl. *Do—reproach me with that in which thou ſhalt find my greatneſs conſiſts.*

442. Αὕτη—ἡ τύχη—] gl. αὕτη ἡ εὐδαιμονεῖς.

444. Ἀπειμι—] Vide ſuprà ad v. 431.

445. —ὡς παρὸν τό γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς,] Angl. *Since thy preſence diſturbs the buſineſs in hand,* [τὰ ἐμποδὼν, i. e. τὰ ἐν ποσὶ.] εὐθεῖς τ' ἂν,—ἐκ ἂν ἀλγύνοις πλέον. *And being gone thou wouldſt give us no further trouble.* ὀχλεῖς. gl. ταράττεις. εὐθεῖς, πορευθείς. Cæterùm de voculâ ἄν tanquam verbi prænuntia, ejuſdemque cum ipſo verbo repetitione, vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

448. —πρόσωπον.] gl. ἀξίωμα. Atque ita reddidit Brunckius, *dignitatem* ſcil. Forſan ὁ δείσας τὸ σὸν πρόσωπον poſſet reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown.* Οὐ γὰρ ἐν σ' ὅπου μ' ὀλεῖς, *for it is not in thy power to deſtroy me.*

127. 456. Σκήπτρῳ προδεικνύς,] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. BRUNCK. Angl. *groping his way with a ſtaff.*

459. —ᾧ τῆ πατρὸς ὁμοσπορᾷς] gl. ὁμόγαμος. Angl. *both a ſharer of his father's bed,* &c.

462. —Φάσκειν—] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur Grammatici. Infin. potiùs per ellipſin τῷ κελεύω σε, vel ἔξεσαι σοι, vel cujuſvis ejuſmodi.

463. Τίς, ὤνδρ'—] Τίς ἐστὶν ὃν λέγει ὁ Ἀπόλλων—τίς ἔστιν ἐστὶν ὄνδρα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; *Schol.* Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex præſenti rerum ſtatu dubio ac difficillimo.

465. Ἀρρᾳ' ἀρρήτων—] *maximè nefanda:* ut in El. 849. δειλαίας δειλαίων, *miſerrima:* et alicubi ἴσχατ' ἐσχάτων κακά, *mala pluſquam maxima.* BRUNCK.

467. Ὧρα τιν ἀσκαδῶν ἵππων] Quum quintus hîc Strophæ verſus, qui, in omnibus codd. et libris editis, pro ἀσκαδῶν habet ἀσκοπόδων, neutiquam par eſſet, uti debuit, quinto ſequentis Antiſtrophæ, qui in Aldinâ editione ſic ſe habet: Φωτᾷ γὰρ ὑπ' ἀρρίαν ὕλαν· cum quo conſentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet ὑπαὶ, pro ὑπ', et hoc διὰ τὸ μέτρον, ſecundum Triclinii notam ſuprà ſcriptam; [Turnebus autem mutavit iſtud ὑπαὶ in ὑπὲρ, ut videtur, ſine ullâ auctoritate,] idcircò Brunckius, ut hanc inconcinnitatem tol-

leret,

loret, in textu ſuæ præſtantiſſimæ editionis verſus hoſce duos ſic conſtituerat:

Ὥρα νιν ἀλλάξασθαι ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπαὶ τ' ἀῤῥείαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus poſtea incidiſſet in lectionem Heſychianam prioris horum verſuum, quæ exhibet ἀιλλάδων [Vide Heſych. Lex. p. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit, poſterioris verò Aldinam et manuſcriptorum reſtituit: et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit:

Ὥρα νιν ἀλλάδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀῤῥείαν ὕλαν.

Hanc igitur utriuſque verſûs lectionem, tanquam viro illi doctiſſimo unicè probatam, nobis viſum eſt in textum hujus noſtræ editionis recipere. Cæterùm ἀιλλάδες ἵπποι ſunt *equi velociſſimi ſicut procella*. Vide Henr. Steph. Theſ. t. 1, c. 1129. f.

472. —ἀπλάκητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius et Scholiaſtes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκητοι, quæ vox extat Trach. 120. BRUNCK. ἀπλάκητον. ἀναμαρτήτως. Σοφοκλῆς Τραχίνιαις. HESYCHIUS.

473. Ἐλαμψε γὰρ—] *Illuſtris enim nuper emiſſa eſt nivoſo è Parnaſo dictio, latitantem ut quiſque virum inveſtiget: namque agreſtibus abdit ſe ſilvis,*— BRUNCK. χηρεύων, *viduus*, i. e. *ſolitarius, ſine vaccarum armento.*

480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς—] *edita terræ ex umbilico oracula* 128.
ut effugiat: BRUNCK. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita: quam urbem in medio orbis terrarum ſitam eſſe finxerunt veteres. BURTON. Vide Eur. Med. 673.

481, 482. —τὰ δ' αἰὲν ζῶντα περιπετᾶται.] *illa vero ſemper vigentia circumvolant.* BRUNCK.

485. Οὔτι δοκῶν', ὅτ' ἀποφάσκοντ'·] Angl. *while I neither give him credit, nor contradict him: ὅτι λέγω δ' ἀπορῶ, but am at a loſs what to ſay.* πέτομαι δ' ἐλπίσιν, *and I flutter on the wings of expectation,* ὅτ' ἐοῦν [τὰ] ἐνθάδε, ὅτε [τὰ] ὀπίσω *ſeeing nothing clearly either reſpecting the preſent or the paſt.*

489—497. Τί γὰρ ἢ Λαβδακιδαις,—] Hæc et quæ ſequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent; quæ hoc modo expediri poteſt: γὰρ ἔγωγε ὅτι πώποτ' ἔμαθον πάροιθεν, ὅτε [μανθάνω] τανῦν τι νῖκος ἔλαττ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [υἱῷ] Πολύβου, Angl. *for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference ſubſiſted between the race of Labdacus* [Laius viz.] *and the ſon of Polybus,* [Œdipus viz. who was ſo reputed,] πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βεβαιῳ, *from which having derived any ſolid argument,* [βέβαιον, propriè

lapis Lydius, quo aurum probatur: ſed ſenſu latiori; *pro quovis indicio*, vel *argumento*, quo aliquid probatur. BURTON.] ἀμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [ταν'] Οἰδίποδα, *I may be thereby induced to give credit to this domeſtic oracle* [the oracle viz. of Tireſias] *reſpecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the ſecret murder for the ſon of Labdacus.* Ubi obſervandum, 1. vocem χρυσάμπυξ in verſu undecimo hujus Strophæ ibi repoſitam eſſe à Branckio, petitam è veteribus ſcholiis, verſûs integritate ſic poſtulante, ut congrueret cum eodem verſu antiſtrophico; 2. ἄμα, vel ἐπάμα, futurum eſſe Atticum. Vide ſuprà ad v. 431. "Locus univerſus, inquit T. Young, corruptus eſſe videtur: minùs impeditus foret ſenſus ſi v. 493, non χρυσάμπυξ, ſed μαντόμπυξ reponeretur —πρὸς ὅτῳ βαιάν ἄμα ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν, μαντόμπυξ Οἰδίποδα, Angl. *on the evidence of which I ſhould agree with this new opinion, in condemning Oedipus.*

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάλιϛ'] Angl. *but that a prophet among men advances further in knowledge than I*, there is *no certain way of judging.*

129. 506, 507. μεμφομένων ἂν κατασταίην—] i. e. ἐν ἂν κατασταίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incuſárint,—flocci fecerint.* Heſych. κατασταίη, κατανεύων πρὶν ἴδοιμι' ἐφθὸν ἔπος, *priuſquam videro dictum eventu comprobatum.* BRUNCK. Brunckius mihi videtur ſenſum hujus loci malè cepiſſe. In proximè ſequentibus ſermo planè eſt de Œdipo; undè concludi licet, præſertim quoniam αὐτῷ uſurpatur, ſermonem in proximè præcedentibus quoque fieri de eodem Œdipo. Atque ita Scholiaſtes: ἐγὼ δὲ ἐκ ἂν ποτε ἐπαινέσαιμι τὰς μεμφομένας τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum) —ἐξ' ἐφθὸν ἐν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμι ταῦτα τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδοσιν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Αλλ' ὅπου' ἴγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ',
Οφθὸν ἔπος· μεμφομένων
ἂν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum καταφημί unquam, quemadmodum κατηγορέω, conſtrui cum gen. perſonæ. Apud Ariſtotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus καταφατικὸς apud Scholaſticos planè opponitur τῷ ἀποφατικῷ. Simplicior certè hæc interpretatio, et ſeriei ſententiæ convenientior: Angl. *One man may ſurpaſs another in attainable*, i. e. in human wiſdom: *but till I ſee, till I have ſenſible evidence in* the caſe, *never will I affirm that they are in the right, who accuſe the king. For well did he approve himſelf the friend of this country in a criſis of danger before*, &c. J. TATE.

508. πλησίον'—πέφα—] Sphingem intelligit.

509. τὸ σοφὸν ὄφθη,] *et ſapiens ille* [Œdipus ſcil.] *viſus eſt.*

[Vide

[Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] τι βασάνῳ ἠδύπολις, 129.
certaque probatione civitati dilectus. τῷ ὕποτ' ὀφλόσει κακίαν ἀπ' ἐμοῦ φρενὸς. *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur.* De verbo ὀφλισκάνειν, vel ὄφλειν, vide Vigerum de præcip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265.

513. δεινὸν ἔκτυπωμένους κατηγορεῖν μου—] *ut audivi regem Oedipum contra me atrocia verba loqui.* μου ſcil. regitur à præp. κατὰ in compoſitione.

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. τι φέρον εἰς βλάβην, Angl. *any thing tending to injure him.*

519. Φέρουσι τάνδε βάξιν.] Angl. *while I am charged with this accuſation.* γὰρ ἡ ζημία τούτου τοῦ λόγου ὁ φέρει εἰς ἁπλοῦν μοι ἀλλ' εἰς μέγιστον, *for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmoſt importance, if* viz. *I am at once to be called a traitor in the city,* &c. De phraſi φέρει εἰς ἁπλοῦν, et φέρει εἰς βλάβην, paulò ſuprà, vide doctiſſimum Markland. ad Eurip. Suppl. 295.

525. Πρὸς τοῦ δ' ἰφάνθη—] *Undenam apparuit,* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ἀμαύρων ἐρρῶν—] *Oculiſne rectis, rectaque mente hoc crimen proferebatur contra me?* οἱ γὰρ σώφρονες κατηγοροῦς ἔχουσι τὸ ἄμεμπτον, οἱ δὲ μαινόμενοι παραπεπτωκότες. *Schol.*

531. Αὐτὸς δ' ἐδ' ἦδη—] Chorus cùm Œdipum jam adeſſe cerneret, nihil ultrà reſpondet. BURTON.

532. —τοῦσι δ' ἔχως τόλμας πρέσσοντα—] ἦγον ἆδε θρασὺς ἢ ἀναιδὴς εἶ; BRUNCK.

534. τοῦδε τἀνδρὸς—] id eſt ἐμοῦ. *qui pallàm me perimis,*— Sæpè οὗτος ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δειλαιὸς, ut apud Latinos Comicos *hic homo.* Sic in Trach. 305, Deianira ſe ipſam indicat his verbis, τῆσδε γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente.* BRUNCK. Vide infrà 815. et ad Eur. Med. 1348.

538. Η—ὡς ὁ γνησίοιμι—] Iſta non amplius ad verbum ἆδε referri poſſunt, ſed aliud ex analogiâ adſumendum eſt, ὑποληπτέον, ἐλπίζειν. *Idem.*

539. —κοὐκ ἀλεξήσειν μαθών;] ἦγον ἢ, ὡς μάθοιμι, ὁ δυνησόμενον ἀπεσοβῆσαι, ἀμύνασθαι. *Idem.*

543. Οἶσθ' ὡς ποήσων;] Dedit Brunckius ποήσων, pro vulgari ποιήσων, ſecundum formulam poëtis Atticis familiarem. De quâ videndus eſt idem vir doctus ad Ariſtoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperâ editione Joannis Clerici, [ſub nomine Philelcutheri Lipſienſis] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. hæc habet: "Οἶσθ' ὅτι ποήσων— *Scio te facturum*— Inepta hæc ſcri- "ptura eſt, ne Græca quidem. Vera lectio eſt, Οἶσθ' ὅτι 130.

ποήσων,

" πρᾶσσον, *Scio* [lege *Scis*] *quid facies.* Ratio autem con-
" ſtructionis eſt, quia inverſo ordine eſt accipiendum, *Fac*
" *ſcis quid:* ut Latini dicunt *Faciam neſcio quid.* " Vide etiam *Giſb. Koen.* ad Gregor. de Dialect. p. 8. qui inter alia plura hoc profert: " Conſtructionis verè Atticæ difficultas
" quæ primo intuitu ſubeſſe videtur, evaneſcet, ſi οἶδ' ὅ, τι
" ποιησον; οἶδ' ὁ δρᾶσον; cum ſimilibus perpaucis poſita acci-
" piantur pro ποιησον, δρᾶσον, οἶδ' ὅ; *fac, ſcin' quid?* " Cf. Porſonum ad Eur. Hec. 229.

545. —μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς—] ἐπὶτὶ μετ' ἰδιώτας σε ἐκεῖνα διὰ τὴν δυσμενείαν. *Scbol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ— *quod ad hanc ipſam tuam accuſationem attinet audi quomodo reſpondeam.*

555. —ὡς χρεὼν] Aldus ὡς χρεών. Cod. Auguſt. ὡς χρή. Reliqui omnes χρεὼ ἦ, quæ omnes ſcripturæ perindè mendoſæ ſunt. Vide Daweſii Miſcell. Crit. p. 332. BRUNCK. In quo Daweſii loco, hæc inter alia habet vir doctus: " Nempè
" ab aoriſto indicativo ἔχρην notiſſimâ fluunt analogiâ χρὴ,
" χρεὼν, χρῆναι. " p. 324. edit. Tho. Burgeſs: ubi vide plura, et quæ editor doctiſſimus mihique amiciſſimus ibi notavit.

557. —τῦν δ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλεύματι.] i. e. νῦν εἰμι ὁ αὐτὸς τῷ β. *et nunc idem ſum ſententiâ.* h. e. *nunc eâdem ſum ſententiâ*, vel *nunc mea ſententia eadem eſt.* Hæc lectio δ' αὐτὸς pro vulgari ἐπ' αὐτὸς, probata eſt Valckenario ad Phœn. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porſon. ad Hec. 299.

566. —ἔφυναν—ἔσχετε—] gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

567. —πῶς δ' οὐχί;] Angl. *and why ſhould we not?*

570. Τὸ σὸν δὲ γ' εἰδέναι,] *quod ad te attinet*, vel *quod eſt propriè tuum.*—Innuit vatis ſubornationem, qui Œdipum accuſârat. BURTON. ad alios et quidem codd. τοῦτό γ'

572. Ὅθ' ὕπνος'—] Sophocles pro ὕπνος ſignificante *Quies*, dixit ὅθ' ὕπνος in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. Ὁ μῦθος, ὡς μὴ ἐλάφοις σὺ κοινωνὸν τῷ βουλεύματος, ἐκ ἂν ἐμὲ ἔφη τῶ Λαΐῳ φονέα. *Scbol.*

131. 574, 575. —ἐγὼ δὲ σὲ μαθεῖν δικαιῶ ταὐτὸ—] *Ego item te percontari cupio itidem ut tu me modò.* ταὐτὸ, i. e. κατὰ τὰ αὐτά. Vulgò malè rurſus exhibetur ταὐτὸ, ut ſuprà, 284. BRUNCK.

576. ἁλώσομαι] *deprehendar.* fut. 1. med. in ſenſu paſſ. ut ſæpè obſervare eſt, apud Græcos ſcriptores. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

577. —γήμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you married*— Sic infrà 699. τίνας ἔχεις, pro ἔσχες. et 701. βεβουλευκὰς ἔχει, pro βεβούλευκε. item in Œdip. Colon. 1140. θανμάσας ἔχω. ubi ſcholiaſtes, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

578. Ἀρκοῦς ἂν ἴσως ἂν ἀνίσους.] Pro ἂν ἴσως Toupius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit

jicit—*οὐκ ἄν ἴσειν—negari non poteſt.* Ubi vide plura. Hæc autem viri acutiſſimi conjectura nullo modo admitti poteſt: nam, ut rectè affirmat eruditiſſimus auctor *Notarum brevium* ad Toupii Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] "vocula ἄν præſenti indicativo nunquam jungitur." 131.

579. *Ἀρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ,—] et regnas pariter cum eâ, γῆς ἴσον [μέρος] νέμων, terræ equalem portionem adminiſtrans?* Angl. *And do you reign with the ſame power, and over the ſame extent of dominion with her?*

580. *Ἃ ᾽ν ἦ θέλουσα,—] i. e. ἃ ἄν ἦ θέλουσα,* quod idem eſt ac *ἃ ἂν—* [vel ut *Schol. ἅτινα ἂν*] *θελῃ.*

581,—583. *Οὔκουν ἰσῶμαι σφῷν ἐγω δυοῖν τρίτος;] Nonne ego, qui tantùm tertius ſum, me equalem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur infrà enucleatè oſtendit. Œdipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè reſpondet, *ἰσθι γὰρ δὴ τὸν κακὸν φαίνῃ φίλος.*—ſubauditur *πάλαι ὄντας*, ad quod refertur *γὰρ*. [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixiſti, *Nam in hoc quidem te etiam planè oſtendis malum amicum. Οὐκ ἂν φαινοίμην κακὸς φίλος, ἐὰ σεαυτῷ λόγον διδοὺς, ὃς ἐγὼ ἐμαυτῷ δίδωμι.* [Sic enim ellipſis a Scholiaſte ſuppletur.] *Non* [inquit Creon] me malum amicum oſtenderem, *ſi tecum rationem initurus eſſes, uti ego* mecum. *διδόναι λόγον ἑαυτῷ* eſt *ſecum ratiocinari, argumentari.* Locutionem ferè ejuſmodi videre eſt Eur. Med. 1089, ſqq. Nec multùm abſimilis eſt iſta, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3.

588. *—τύραννα δρᾶν,] gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεῦς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν.* Primitivum pro poſſeſſivo;—*quæ regis ſunt facere.* BRUNCK.

592, 593. *Πῶς δῆτ'—] Conſtructio eſt: πῶς δῆτα τυραννὶς ἔφυ ἡδίων ἐμοὶ ἔχειν—* De *ἔφυ* in præſ. temp. vide ſuprà ad v. 9.

598. *Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἄπαιδα—] εἶσι* [i. e. *ἐνεῖσιν*] *αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἔχειν ἐν ἐμοί. Omnia quæ cupiunt ut conſequantur in me poſitum eſſe intelligunt. τυγχάνω* cum quarto caſu conſtruitur. —Exempla paſſim obvia. BRUNCK.

600. *Οὐκ ἂν γένοιτο τῶν κακῶν καλῶς φρονῶν,] qui de felicitate ſuâ tam rectè ſentit non eſt quod ille tibi invideat vel inſidietur.* BURTON.

601. *Ἀλλ' ὅτ' ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,] Sed neque amator ſum hujus conſilii,* [de regnandi aucupio loquitur,] *ὅτε ποτ' ἂν τλαίην [εἶναι] μετ' ἄλλου δρῶντος, neque unquam potui tolerare ut eſſem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. *Καὶ τῶνδ' ἔλαχον, τοῦτο μὲν,—] ἔλαχον,* ſupple *ἐγὼ τοῦτο μὲν,* Angl. *in the firſt place,* refertur ad *τοῦτ' ἄλλ',* i. e. *τοῦτ' ἄλλο, in the next place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.] Alii aliter

aliter legunt et diſtinguunt, ſed omnium optima videtur hæc lectio Brunckiana.

132. 608. Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ—] *incertâ autem ſuſpicione ne me privatim accuſes.*

616. Καλῶς ἔλεξεν—] [σοι] ὑλαβουμένῳ τισῶν,— *Pulchrè locutus eſt, ſi tu caves ne labaris,—*

624. —οἷόν ἐστι τὸ φθονῶν,] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit: οἷός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. *quam primum oſtenderis, quæ mea ſit erga te invidia.* BRUNCK.

626. —τὸ γοῦν ἐμόν.] Gloſſa ſupplet, συμφέρον δὲ φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἔχοιμ' ἂν φρονῶν σε. *Idem.*

628. Εἰ δ' ξυνιεῖς μηδέν;] *quid ſi rem non intelligas?* Pro vulgari ξυνίεις Brunckius repoſuit ξυνιεῖς, 2. ſing. præſ. ind. à ξυνίω· antiqua eſt forma quâ ſæpiſſimè utitur Homerus: 2. perſ. imperf. ſcribitur ξυνίεις, contractè pro ξυνίεις. ἀρκεῖν γ' ὅπως. *Nihilo tamen minùs imperandum eſt.*

629. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—] Creontis ſermonem abrumpit Œdipus: ſententiam ille abſoluturus erat, ὀρθῶς λέγειν, vel ſimile quid. BRUNCK. Forſan ſubintelligendum eſt ἄρχειν poſt κακῶς, ut ſenſus ſit—*non quidem eſt imperantis imperare malè.*

632, 633. μεθ' ὅς τὸ νῦν, κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

133. 637. —οἷ—] gl. πορεύσῃ. Vide ſuprà ad v. 431.

630. —δυοῖν ἀκτομένοιν κακοῖν,] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; ſed boni ominis, ut videtur, gratiâ, obſcurè ſignificat, quod ſuprà Œdipus apertè dixit: θνήσκων, ὃ φυγῶν σε βούλομαι.— Cæterùm obſervanda rara ſynalœphe in δυοῖν, quod hîc monoſyllabum eſt. BRUNCK.

643. Τέμεν σῶμα,] i. e. μή. *Idem.*

644. Μὴ νῦν ἀναίμων,] Angl. *may I not now proſper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 9.] νῦν, *now, in this life.*

647. —τόνδ' ὄρκον—θεῶν,] *hoc juſjurandum, cujus teſtes deos advocat.*

652. Τὸν ὕστε πρὸν πάτριον,] *hunc neque unquàm antea ſtultum, νῦν τε ὃν ὅρκῳ μέγαν, et nunc ſanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres juſjurandi religio, quique eâ ſe "obſtrinxiſſet, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hip- "pol. 1047." BRUNCK.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—] Conſtructio eſt: μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτίᾳ τὸν ἐναγῆ φίλον νὺν ἄφαντον λόγῳ ἄτιμον. Sententia eſt, Anglicè expreſſa: *never to condemn and diſhonour your friend, who is under ſo ſacred an obligation, without clear evidence.*

669,

660. Οὐ τὸν—] pro ὐ μὰ τὸν— Sæpissimè μὰ sic supprimitur, ut infrà 1088. BRUNCK.

662. Επὶ ἄθυς,—] Constructio est: ἐπὶ ὀλοίμαν [καὶ] ὅτι [ἐπὶ] τυμάτου, ἄθυς, ἄφιλος, ὡς κ.τ.λ. *Sed miserrimè peream, diis hominibusque invisus, si*, &c.

667. —καὶ τάδ'—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. *and that too,—and especially*, ὡς τὰ καιὰ πρὸς σφῶν προσάψει [malè in quibusdam libris προσψαίσει] *si mala a vobis orta accedant*, &c. 134.

669. —ἴτω,—] ἀπολλύτω, ἴτω ὀλοίμεθα, ἀπολολύσθω. *Schol.*

671. Τὸ γὰρ σὸν,—] γὰρ ἐκπλήττει τὸ σὸν ὀλοιὸν τόμα, ὡς τὸ τῶδε, Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide suprà ad v. 426.

673. Στυγοὺς μὲν ὄντων δῆλος· εἰ·] Fortassè vertendum: *Te* horum precibus *constat cedere irato, infenso etiamnum, animo: hujus autem iræ pœnitebit*, (ita enim accipio βαρὺς δ', ἴσῃ,) *cum sedatus fueris.* BURGESS. δῆλος εἰ ἀμὸς ὤκνον· ὅταν ἡ ἐπὶ τὸ πίκρας ἴλλῃς τῆς ὀργῆς, τότε βάρεως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. *Schol.*

677. Σὺ μὲν τυχὸν ἐπίστος, ἐν ᾧ τοῖδ' ἴσος,] Ad verbum: *te expertus mei nescium, quum sim apud hos æqualis.* i. e. idem ac antea sui eorum existimatione. Benè Scholiastes: σὺ μὲν μὴ ἐπισταμένη τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἐπίστοτός μοι· πρὸς δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν κ᾽ πρόσθεν ἔχων περὶ ἐμέ. " En sententiam " moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiæ et " dignitatis conscientiæ consentaneam!—hæc locutus *Creon* " exit—neque rursus, nisi in fabulæ Exodo, in scenam regre- " ditur. " BURTON.

680. Ματοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνῶσα τις ἐστιν ἡ κατέχουσα αὐτὸς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δύσκρις ἐπὶ τοῖς λόγοις] Angl. *a strange suspicion arose from certain things that were said*, καὶ δὶ τὸ μὴ ἰδίκου δάκνει. *and what is unjust is also provoking.* Minùs distinctè in his et quæ proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpæ arguere vel Œdipum vel Creontem.

686. —ἐν' ἔληξεν, αὐτῷ μόνον.] *ubi defit contentio, ibi subsistere.* BRUNCK.

687. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις,—] Angl. *seest thou to what this tends? thou who art a man of integrity! when thou thus slightest and debasest my understanding.* Rex Coryphæum alloquitur propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem, in proximè sequentibus obnixè profitetur. Hæc omnia cupidiorem reddunt Jocastam in causam contentionis inter Œdipum et Creontem inquirendi; undè oritur sequens iste dialogus inter Œdipum et Jocastam, in quo poëtæ ars exquisita mirè elucet.

135. 690. Ἴδῃ δὲ—] gl. Ἴδῃ δὲ διδάξῃ με παρέρροια, ἀστοχῶ ἐπὶ τὰ συμπτὰ, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστις τὸν ἐμὸν φίλον γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανίαις τυθέντας. Burtonus reddit: παρεμφέροντα, ἄστοχον ἐπὶ φρόνημα— *omni ſapientiâ deſtitutum, ita ut ad ſanam mentem nulla reflet via.* Vide Vol. I. ad p. 4. n. 1.

695. Ὅς τ' ἐμὲν φίλαν κ. τ. λ.] *qui caram meam patriam è calamitatis fluctibus emergere non valentem proſpero curſu direxiſti.* Bruncк. ἀλύοντα ἐν πόνοις eſt *vagantem in laboribus*, Angl. *when toſſing* or *driving on a "ſea of troubles."* ἰᾷζε, eſt *ſecundo vento provehe*; ab ἴᾳ⊙, *ventus ſecundus.* ἰᾴνων, quod quidam libri editi exhibent, verſum jugulat; et præterea, ſi vocis genuinam ſignificationem reſpicis, eſt planè abſurdum. Vide ἰᾴνω in Lexicis: et, ſi plura vis, adi Bruncкium ad Ariſtoph. Ranas, 94.

699. —πόνους ἔχοις.] gl. ἴσους. [vide ſuprà ad v. 577.] ἰσάνει μῆνιν, nihil aliud eſt quàm μανίαν, quemadmodum Tragici dicunt ἰσάνει βοὴν pro βοᾷ. Bruncк. Cæterùm ὅτε πρέſβατος reguntur ab ἔτεκε ſubintell.

700. Ἐρῶ σὶ γὰρ κ. τ. λ.] *Dicam— (tibi enim à me major quam ab iſtis* [Chorum intelligit] *habetur reverentia.)* περὶ Κρέοντος— *de Creonte, qualia in me machinatus eſt.*

702. Λέγ', ἐι σαφῶς] Conſtructio eſt: λέγ' ἐι ἐρᾷς, σαφῶς ἰσχαλῶν τὸ νεῖκος ἐκεῖνο. Angl. *Say,—if you are to ſpeak as laying the cauſe of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say, whether you are to charge him directly with the cauſe of the quarrel.*

703. Φονία μι—κεκτάναι.] *me eſſe peremptorem*— Nam κατακτάναι ſæpè redditur *ſum.* Vide ſuprà v. 10.

705, 706. —ἐπεὶ, τό γ' ἐις ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.] ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτῦ μέρος, [vel κατὰ τὸν ἑαυτῦ δύναμιν] ὁ μάλις πᾶσαν κακηγορίαν λόγων ἀκρατῆς κυνῶ. *Schol.* στόμα hîc, ut centies alibi *ſermonem* ſignificat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, idem eſt ac κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Æſchylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖ. Bruncк. Reddi poteſt Angl. *Since he*, [viz. the prophet] *without reſtraint, never fails to babble in a moſt licentious manner.* Obſervent tirones ἐλευθεροῖ eſſe præſ. ind. contractè pro ἐλευθερόει.

707. —ἀφὲις σιωπὴν, ἃν λόγους περὶ,] *omiſſâ omni de iſtis, quæ dicere inſtituiſti, curâ.*— Bruncк.

708. —ἴσπ' ἐσί σοι] De σοι, quod in hujuſmodi locutionibus redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.

716. —ἐν τριπλαῖς ἀμαξευτοῖς·] *in quodam trivio.* κελεύς ἡ τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίπουν. *Schol.*

717. Παιδὸς δὲ βλαστὰς,] Subauditur κατὰ. Angl. ad verbum, *And as to the birth of the child, ὃ διάκονον ἡμέρας τρεῖς, ἢ ἐκεῖνος ἐξεύρης νιν* [κατ'] ἄρθρα ποδοῖν, *three days did not paſs from*

from that time, until his father having bound him by the ankles, &c.

724. Ὧν ἰσ̓ίσπου σὺ μηδὲν.] *quarum rerum tu nullam ratio-* 136.
nem habeas; [ſic Hom. Il. α, 160. τῶν ὅτι μάλιστα πίσυνός ἐσσι.] Quæ proximè ſequuntur, eorum difficultas, quam agnoſcit etiam Brunckius, forſan expediri poſſet Anglicè hoc modo: γὰρ θεὸς αὐτὸς ῥαδίως φανεῖ [τὰ πρόσφορα] ἃ χρέων ἐστὶν ἐκείνῳ, *for the deity himſelf will eaſily manifeſt thoſe things whoſe utility he purſues*. i. e. *for wherever the deity has any uſeful purpoſe in view he will himſelf make things manifeſt*.

728. —ὑποσταφεὶς—] gl. τῆς παρούσης ἐκστάσεως. id eſt: ὑπὸ πολλῆς φροντίδος σταφεὶς ἀπὸ τῆς παρούσης ἐκστάσεως τοῦτο λέγεις; BRUNCK.

731. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ',] γὰρ refertur ad id quod reticetur: ἠκούσας, audiviſti; *hæc enim dicebantur*, ἐδόκει που λέξαντ' ἔχειν. [i. e. ἐλέξη. Vide ſuprà ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceaſed*.

738. Ω Ζεῦ, τι μὴ δέᾳσεις—] Ne utravis cæſura omninò exulet, verſus hic ſcribi debet—Ω Ζεῦ, τι δέᾳσεις μὴ, κ. τ. λ. Vide Porſonum ad Hec. 734. et vide ſuprà ad initium notarum in Œd. Tyr. JAC. TATE.

740. —φύσιν] gl. τὸν τῦ σώματος ὄγκον. In fine ſeq. verſûs libri omnes habent ἴσχειν, ubi, ſi gloſſarum auctores audimus, ſubaudiendum ἦν vel ἐνύσχειν, quod prorſus eſt abſonum.—Verbum ἄσχω duobus ſubſtantivis ſufficit; ſed requiritur adverbium, quo quæſtio ad definitum tempus reſtringatur. *Quo erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occiſum fuiſſe?* BRUNCK.

742. Μέγας,—] Angl. *tall*, χαίζων, ἄρτι [κατὰ] λευκανθὲς κάρα, *having his head already ſilver'd o'er with white hairs*.

744. —ἔοικ' ἐμαυτὸν—] Ordo eſt: ἔοικα ἐκ εἰδέναι ἀρτίως προβάλλων ἐμαυτὸν εἰς δεινὰς ἀρὰς. Conſtructio apud Græcos ſcriptores uſitatiſſima: *videor mihi me inſcientem modo objeciſſe meipſum atrocibus exſecrationibus*. Ejuſdem ſyntaxeos exemplum occurrit ſupra v. 658. Sed hoc etiam tironibus ſatis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197, ſqq. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθὼν' ἐρῶ.] Angl. *but what you ſhall aſk, I'll tell, if I know it*.

760. Ἐξικέτευσε,] Notent tirones, in ἐξικέτευσε, ob augm. temporale, produci. T. YOUNG. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 127.

761. —σφε—] idem ſæpè apud poëtas pro ἑ, vel αὐτὸν. 137.

766. Πάρεστιν.—] *Licet, Datur, Facultas eſt*. H. STEPH. Theſ. t. 1. c. 1235. c. gl. δυνατόν ἐστι τῦτο. Schol. interpretatur ἐφίεται—ἐπιθυμεῖς, et ἐθέλεις. Si intelligitur ἐφίεται poſte-

riore ſenſu, lectio rectè habet: ſin priore, qui verior videtur, τῦτο admitti non poteſt. Sed facilis mutatio in τῶδ' ἰφάνη. J. TATE.

769. —ἄξια δέ πω μαθεῖν] Ordo eſt: ἦ καὶ ἐγὼ [ἐμοὶ] ἄξια πω μαθεῖν τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἴχνεῖα. gl. βαρέως διαπέφασται.

771—773. —ἐς τοῦτον ἐλπίδων ἰκνῶ βεβῶτες.] Angl. when I am arrived at ſuch a pitch of dreadful expectation. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμι μᾶλλον; ἢ σοὶ; cui enim potiori indicarem quam tibi? ἐν δὲ τοιῶνδε τύχαις· quum hanc fortunam expertus ſim: ſeu potiùs, quum in tali diſcrimine verſer. δὲ τύχας ἴσως idem eſt, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνας βαίνειν, in dolore eſſe, dolore adfici: δὲ φόνου χωρεῖν, necem intentare, dare: δὲ πόθου, δὲ φόβου ἰκνεῖν, deſiderare, formidare. Atque alia hujus generis multa. BRUNCK.

777. —θαυμάσαι μὲν ἄξια,] admiratione quidem digna, [vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] σπουδῆς γε μᾶλλον κ.τ.λ. non tamen meâ tantâ ſollicitudine digna.

780. Καλεῖ—] Lege Ἐκάλει—Nam, ut affirmat Daweſius, "ſermonis Attici ratio verborum augmenta praetermitti vetat." Conf. Porſonum in praef. at Eur. Hec. —πλαστὸς] πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος. *Schol.*

138. 788. —δν μὲν ἐκέρσας ἄτιμον ἐξέπεμψεν·] Subauditur τυχὶ. Angl. diſmiſſed me without honouring me with any reſpect reſpecting the purpoſe of my coming:—

791. —χρέος—] Vide ſuprà ad v. 555.

794. —τὴν Κορινθίαν] τῆν Κορινθίαν γὰρ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δ' ἄστρων μετρήσων, ἤγουν μαντεύσων βλάπτων, ἐξ δ' ἄστρων σημάλλειν αὐτὴν, ἀπεδήμουν, κ.τ.λ. *Schol. Corinthiæ terræ valedicens, ſotiſque ex aſtris poſthac conjecturam facturus, quam longè ab eâ receſſiſſem, fugere decrevi, donec eò pervenirem*, &c. BRUNCK. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρήσων uſurpâſſe ut partic. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρησόμενος.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. —τὸν τροχηλάτην.] gl. τὸν ἡνίοχον.

808. —μίσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μίσον τῆς κεφαλῆς.— Ordo eſt: τηρήσας, καθικετό μοῦ ὀπλοῖς κίνδυνος κατὰ μίσον κάρα. —καθικνεῖσθαι ſenſu feriendi ſemper cum genitivo conſtruitur. BRUNCK. διπλοῖς κίνδυνον· ἡ δύο πλαγιῶν—ἡ μέσην δύο κίνδυνοι ἰσχύσι. *Schol. Triclinii.*

810. Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν·] gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτεινεν.

813. —τῷ ξένῳ] τῷ φονεύσαντι. *homini illi, mihi incognito.* Gallicè diceremus *cet inconnu.* BRUNCK. Angl. *if any relationſhip ſubſiſts between this ſtranger and Laius*, &c.

815. —τῶδέ γ' ἀνδρὸς—] gl. ἐμοῦ· ut ſuprà, 534. et mox, 529. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. BRUNCK.

817. Ὦ μὴ ξένον—] Conſtructio eſt: ὦ μὴ ἔχειν τινὰ ξένον μετ'

μήτ' αὐτῶν δέχεσθαι [με] δόμοις, μήδε τινὰ προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut fit per hypallagen pro ὃν μὴ τινι ξένων ἔχοι δόμοις δέχεσθαι.

824. —μή 'στι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quæ certè multò melior vulgatâ μήτε· εἴ με χρὴ φυγεῖν, ἢ μή ἐστι μοι φυγόντι ἰδεῖν τὰς ἐμὰς, Angl. *Since I muſt become an exile, and in that ſituation debarred of the ſight of my friends, μήτ' ἐμφανεῖναι* [pro ἐπιφανεῖναι] *πατρί δος· and not ſuffered to reviſit my native land; or I muſt*, &c. 139.

828. Ἆρ' ἐκ σέθεν ἀμοῦ—] Sic conſtrue: ἆρ' τις κρίνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ἐμοῦ δαίμονός ἐσ' ἀνδρὶ τῷδε [i. e. ἐσ' ἐμοι, vide ſuprà ad v. 534.] ἀνοσίοις λόγοις; quæ Brunckius ita reddidit: *Noune qui ab immiti dæmone hæc mihi deſtinata judicaret, rectè ſentiret?* Simplicius autem erit, judice T. Young, ſi intelligas ἀνοσίοις λόγοις ἐσ' ἀνδρὶ τῷδε.

833. Καλῶδ'—ξυμφορᾶς—] Αἰλιαρίφως, συμφορὰν καλῶδε· ἢ μαλακωτῶς. *Schol.*

847. —ὡς ἐμοὶ ῥίπτον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius ſubſtituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ, omninò ſine ullâ neceſſitate: ἐμὲ ante ῥ Iambus eſt. Nam "ſermonis Attici" [ut rectè obſervavit doctiſſimus Daweſius, Miſcell. Critic. p. 160. edit. Burgeſs.] "eſt proprium omnibus omninò "verbis à ῥ prout hodie ſcribuntur incipientibus duplicis "conſonantis vim perpetuam conferre."

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν·] gl. μετακαλεῖν. De poteſtate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii, p. 4. BRUNCK.

855. Καίτοι νιν ὅ γοῦς γ' ὁ δύστηνος ποτὲ Κατέκλαυ',] *Atqui* 140.
eum miſellus ille neutiquam occidit,— BRUNCK. De ſuo filio loquitur quem interemptum putat infantem in τῳ ἄδοτῳ ἄρει. Vide ſuprà v. 719.

857. Ὡς' ὐχὶ—] Conſtructio eſt: ὥσθ' ἵνα' ἴγωγ' ἂν ἐγὼ ἂν βλέψαιμι μαλίστας ὅτι τῇδ' [ὁδῷ] ἐσ' ἂν τῇδ' ὕστερον. *Quamobrem egomet vaticinia neque huc neque illuc reſpexerim in poſterum.*

860. —στιλβῖδα,] gl. μετακαλεσόμενον, καμπύμενον, μετεωριλβῖδα.

863. Εἴ μοι ξυνείη—] Εἴ idem quod εἴθε, *utinam*; et conſtructio eſt: Εἴθε μοῖρα ξυνείη μοι Φέρεσθαι [i. e. Φέρειν, ut rectè Burtonus] τὸν ἱερώτατον ἁγνείαν πάντων λόγων τε ἔργων [περὶ] ὃν κ. τ. λ. Angl. *May fate aſſiſt me* [or *may it be my happy lot*] *to preſerve the venerable ſanctity of all thoſe words and deeds reſpecting which the ſublime laws are ordained, which have their origin in regions of celeſtial air*, &c. Horror ſcilicet animum Chori ſubit, propter nefandam Jocaſtæ audaciam quâ debitam deorum oraculis fidem elevare conata eſſet. Ipſius igitur impietatem perſtringit in hâc ſublimi cantilenâ, eâ qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus ſtare virtutis

140. virtutis et ſanctimoniæ. Vide Horatii Art. Poët. 193. & quæ ibi diſſeruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd.

867. —Ολυμπος] Olympus mons Theſſaliæ altiſſimus; undè pro cælo apud poëtas haud rarò accipitur. Hîc autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. Ὑβρις φυτεύει τύραννον·] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ὁ τύραννος φυτεύει Ὕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiaſtes locum ſic interpretatur: ὑπερφανια, καταφρόνησις αὐξανει, ἐπαίρει ὁ ἑαυτῆ τὸν βασιλεα. Ὑβρις, ὅν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὸς τὸ μέτρον πλημμῆ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα ἐις ἀκροτάτην ἀποβάθρα, ῥίπτει ἐκεῖθεν ἐις δυσχίαν, ὅθεν ὁ πορεία συμφορίαν καὶ ἀφελίμως χρῆται. Unde Brunckius verba poëtæ ita reddidit:—*rex, ubi temerè multis ſe exſatiavit, quæ nec opportuna nec utilia ſunt, illum Injuria ſummo et abrupto in faſtigio impoſitum, in exitium impellit, undè fruſtrà conatur aufugere.* Poſt ἄχρηστον, quod Aldus, omneſque veteres codices exhibent, inſeruit ΜΗ. "Pro-"nomen," inquit, "quod inſerui, non minùs ad ſententiæ "quàm ad verſûs integritatem neceſſarium eſt.—Solus Tri-"clinius ex conjecturâ ἀνώφελον, peſſimè. ἀχρεῖον hîc tranſiti-"vum eſt, ut præc. v. ἀναπαύσας." Sed utinam vir doctus exempla protuliſſet horum verborum in ſenſu tranſitivo. Nam non ſufficit auctoritas Scholiaſtæ, qui intranſitivum ἀναπαύσασα per tranſitivum ἀναβιβάσασα, et intranſitivum ἄχρηστον per tranſitivum ῥίπτει interpretatus eſt. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus; *Inſolentia cum contumeliâ* [nam Ὕβρις ita ſignificat] hominem ei addictum *tyrannum facit:* i. e. facit eum multò magis κακὸν καὶ ἄνομον quàm antehac. Sed finem reſpice hujus Ὑβρις, quo τύραννος quoque neceſſariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paûllò obſcurius, non ita tamen ut non poſſimus hanc rem ſatis diſtinctè intelligere, ſaltem tàm diſtinctè quàm ipſe Chorus voluit;—ſed reſpice finem ejus—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem ſuam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit,)—*It gluts its appetite with every deed of folly and wickedneſs, and in the madneſs and blindneſs of its paſſion, ruſhes up to the higheſt and craggieſt ſteep of deſtiny, where one falſe ſtep, eaſily made, plunges it into irretrievable ruin.* Reddas igitur ab initio *Antiſtrophes* hoc modo: *Inſolentia* cum contumeliâ conjuncta, hominem *facit tyrannum:* hujuſmodi *Inſolentia, ubi temerè multis ſe exſatiaverit, quæ nec opportuna ſunt neque utilia, poſtquam in abruptum verticem* [ἀκροτάτην, ſupple χώρην] *aſcendit, præceps ruit in exitium inevitabile,* [ubi *utili*

pede

pede non utitur, i. e.] *undè fruſtrà conatur aufugere.* Triclinius hæc rectè cepiſſe videtur: —ὑβρίσται γὰρ ἄνομοι, οἱ τοῖα ἢ Ιοκάστη, αἰξηθέντες εἰς ἄκρον ἵπτασθαι εἰς τὴν τοιαύτην ἀναίσχυντον πίστωσιν, ὡς δυσνίκητοι τῷ ἀθίῳ τὸν αἴτιον διάγειν—Sed hæc omnia eruditi præceptoris judicii ſunto.

879. —πάλαισμα] ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Juſſerat Apollo, ut Laii occiſor inveſtigaretur. Ex Jocaſtæ verbis timere poterat Chorus ne ab hâc inveſtigatione rex deſiſteret, quod ne fieri ſinat Deum precatur. BRUNCK.

883. —ὑπέρτολμα] gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice 141.
adverbii. *Idem.*

888—895. Δυσπότμου χάριν' χλιδᾶς,—] Conſtructio eſt: ἀ, χάριν δυσπότμου χλιδᾶς, μὴ κερδανεῖ τὸ κέρδος· δικαίως, ſi, *propter infauſtas delicias, juſtis non ſtudebit lucris, καὶ τῶν ἀσεβῶν ἔρξεται, nec à rebus impiis abſtinebit; ἢ* [ἀ] *μανάζων ἵξεται* [περὶ] *τῶν ἀθίκτων, aut ſi demens hærebit non tangendis.* τίς ἀνὴρ, [ἀν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτὲ ἴξει [i. e. δυνήσεται, vel ἴξει τὴν δύναμιν. In vulgatis ſcribitur ἔρξεται, error manifeſtò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus ſententiâ ac metro. Brunckius dedit ἴξει ex emendatione Heathii; poſteà autem vidit ſcribi debuiſſe ἵξει, (præeunte tamen amico meo eruditiſſimo Burgeſſio) quod in textum igitur recipi debuit.] ἀμύνων βέλη ψυχᾶς θυμᾷ; *Quis enim homo*, qui totus *in his* eſt, *ab animo ſuo conſcientiæ ſtimulos unquam arcere poterit?*

898. Γᾶς ἐπ' ἀμφιλόγοις—] Vide infrà Eur. Med. ad v. 673.

899. —Ἀβαισι—] Abæ (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnaſſum, Apollinis oracula clara. BURTON.

901. Εἰ μὴ τάδε χρηϊδεικτα κ.τ.λ.] *niſi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur.* BRUNCK.

903. —εἴτε ἔρρ' ἀκούεις,] *ſi rectè audis*, i. e. *ſi rectè vocaris*—

906. Φθίνουσα γὰρ—] γὰρ ἤδη ἐξαίρουσιν παλαιὰ θέσφατα Λαΐου φθίνουσα, Angl. *for they are now ſubverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laius, as if it were failing.*—

911. Κόραις ἄναξιν,] Non ſoli reges, ſed cujuſcunque civi- 142.
tatis primores veteribus appellabantur ἄνακτες. BRUNCK. Sed honorifica hæc appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis ſenibus quibuſcunque. BURTON. Tireſias ſuprà, 284. vocatur ἄναξ. De perſonis Chori vide ſuprà ad v. 147.

914. Ὑψὺ γὰρ—] *Oedipus enim tenet animum nimis altè ſuſpenſum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.* —" hoc id ipſum erat quod ſua- " dere voluit *Jocaſta*; ut hæc ſit argumenti vis: cùm vati- " ciniis *præteritis* nulla habeatur *fides*, nulla itidem et his " *recentibus* haberi debet. " BURTON.

919.

919. —*Λύκει' Ἀπόλλον.*] Apollo Lycius dictus eſt à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuiſſe credebatur, uti refert Pauſanias, [Lib. i. c. 19.] vel à Lycia in Aſiâ inferiore, ubi apud Pataram ſex menſibus hiemalibus agere ſolebat, ut reſponſa daret, ſex autem æſtivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurſ. ii. ad Lib. iv. Æneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuiſſe teſtatur idem Pauſanias [Lib. ii. c. 10.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους] qui ovilia tantopere vexabant ut nullus ex illis fructus capi poſſet, interimerent. [Vide etiam Pauſan. lib. ii. c. 19. item Schutz ad Æſchyl. Septem adverſ. Thebas, v. 144—147.] Cæterùm Lyceus mons erat Arcadiæ, Pani Deo ſacer; quod tirones meminiſſe debent. —*ἄſχιστος γὰρ εἶ, proximus enim es.* i. e. tuum enim templum proximum eſt.

924. *Ἀλλ' ἐν πατρὶ ὑμῶν,—*] *Jocaſtæ* ad templa deorum properantis orationem abrumpit inopinata nuntii à Corintho venientis in ſcenam ingreſſio. BURTON.

936. —*τὸ δ' ἔπος—*] ſubauditur *κατὰ*.

143. 949. *Πρὸς τῆς τύχης—*] Angl. *in the common courſe of nature.* gl. *ἀπὸ φυσικῆς θανάτου, by a natural death.*

959. —*θανάσιμον βοσκήσετε.*] Suppl. *ὄϊν*.

960. —*νόσου ξυναλλαγῇ;*] Vide ſuprà ad v. 34.

963. *Καὶ τῷ μακρῷ γε, κ. τ. λ.*] Ita ſanè, *et longo, quod vivendo emenſus eſt tempore.* BRUNCK.

966. —*ἄρνις,—*] contractè pro *ἄρνιος*, ab *ἄρνος*, -*ου*, vulgò *ἀρνίου*.

968. —*ἐγὼ δ' οὐδ' ἐνθάδ' ἀψυκτος ἥκω,*] *at ego, qui hùc ſum, enſem in eum non ſtrinxi.* BRUNCK.

144. 977. —*ᾧ τὰ τῆς τύχης κράτιστ',*] Angl. *of whom Fortune is the ſole director.*

982. —*ἀλλὰ ταῦθ'—*] Ordo eſt: *ἀλλὰ* [*ἐκεῖνο*] *πρὸς ὅτῳ ταῦτα ἴσιν ὀδὸν, φέρει, κ. τ. λ.* Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29.

987. *Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς—*] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.*

993. —*ἢ ἐχὶ θνητὸν—*] pro vulgatis ἢ ὄ, quæ apud poëtas Atticos ſemper ſunt monoſyllaba, (quod et agnoſcit Triclinius) Brunckius repoſuit ἢ ἐχί· rectè, ut opinor; nam media in θνητὸν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Η ἢ- Spond. τὸν; ἐ ὀ- Iamb. χὶ θνη- Tribrach. &c.

1005. —*ὅπως—τὸ πρόξαιμί τι.*] Sic Ariſtoph. Plut. 341. Pace 341. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum ſimilia paſſim obvia, *πρόσθεν* ſenſu *τὸ πρόσχρη* adhibetur. BRUNCK.

1007.

1007. Ἀλλ' ὅ ποτ' ἦμεν—] *Sed nunquam ibo in eundem locum* 145.
cum parentibus. De ἦμι et suis compositis in sensu futuro vide
suprà ad v. 431.

1008. —πηλοῦ δ' ἀληθῆ σὺκ ἐδὼς—] Notus Græcismus.
Angl. *It is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. πρὸς δίκης] gl. μετὰ δίκης. *Jure, meritò.* BRUNCK.

1017. —ὁ γὰρ Πόλυβος—] Angl. *Was Polybus then not*
my father? Vide suprà ad v. 541. J. TATE.

1018. Οὐ μᾶλλον ἀλλὰ τῶδε τἀνδρὸς,] *non magis quam ego,*
[vide suprà ad v. 534.] ἀλλ' ἴσον, *sed æquè.*

1021. —παῖδα μ' ἀνομάζετο;] ut verbi reciproci planè idem
est, quod ἀνομαζόμην ὑπ' αὐτῆς. BRUNCK.

1035. Δοκεῖ γ' ἔνδοξος σπαργάνων ἀνταίρειν.] Σπαργάνα sunt
Latinè *fasciæ*; item *monumenta, crepundia*; Angl. *tokens,*
badges; quæ et interdùm vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut
observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.)
"infantes antiquitùs cùm aliquæ misericordiæ exponebantur,
"moris erat ἀναθήματα quibusdam donis munerates, relinquere:
"quæ Græci γνωρίσματα, Latinè *crepundia* vel *monumenta* vo-
"cant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpre-
tum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit:
Monumenta sanè illa nativa sum, quibus non est quod glorier.
Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens,*
or badges. σπαργάνων regitur ab ἀνὰ suppressâ.

1036. Ὦ δ' ἀνομάδης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἶδα et πούς.

1037. —πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός—] ἐμοὶ τοῦτο, τὸ διατρέψαντα
τὰ ἄρθρα; *Schol.*

1052. —καὶ μάντιν] Attica crasis pro καὶ ἐμάντευσε. BRUNCK. 146.

1056. —τὰ δ' ἐφάνθη—] Ordo est: μηδὲ δ' ἄλλο μηνύσθαι
τὰ ἐφάνθη μάντι.

1062. —οὐδ' ἂν ἐν τρίτοις—] Vide Musgravium ad Eur.
Andromach. 637. qui citans alia hujusce modi exempla hæc
addit: "Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis
"notam fuisse, si quis à tribus retrò ætatibus ignobilis esset."
Οὕτως δ', ὅτι ἰσάζουν δυσγένειαν αὐτῇ σπανιότητα, φησὶν ὅτι καὶ
κωλύει τὸν ζήτειν. *Schol.* Quæ confirmantur per ea quæ Œdi-
pus dicit infrà, 1070, et 1078, sqq.

1072. —ἔλθοι δ' ἥ ποτ' ἔτυσεν.] Hæc locuta exit è scenâ
Jocasta nunquam rediturа.

1074. Ἄξουσι] Perperam Aldus ἄξουσι, Turnebus ἀΐξουσι. 147.
BRUNCK.

1076. Ὅπῃ χρὴ ζῶν ἐφίστω] Angl. *Let what will break*
forth.

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronomi-
nis vicem sustinet, pro ὅστις, quod quidem in femininо ge-
nere vitâsse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad

Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infrà v. 1466. τοῦ μὲ μάταιον, id est τύννον. BRUNCK. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διάρσιον.] gl. ὕπαιθρον. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἴης ἐγὼ μάλ'—] En plenum anxietatis intervallum ἀναπάφυσιν præcedens, quæ jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui uti semper in Œdipi favorem pronior rei adhuc incognitæ exitum felicem comprecatur. BURTON. ἀναπαύεται οἱ κατὰ τὸν χρὸν χρονίσαντός τι περὶ τῦ Οἰδίποδος, ὅτι διοτίμου γάμος συ[χάκις] ἀπὸ τοῦ τῶν ἀρείων Νυμφῶν. *Schol.* κατὰ γνάμην ἴδρις. ἔμπειρος· κατὰ τὸν γνάμον, ὁ ἐστι συνετός. *Idem.*

1088. Οὐ τὸν Ολυμπον,] Οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπορος ἐκ ὢν, ὁ Κιθαιρὼν, κατὰ τὸν αὔριον παννύχιον ἡμέραν, ὄψει πάνυ λαμπρὰν, τῦ μὲ ἐκ αὔξειν, ὄψει τιμᾶν σε, ἡμᾶς ὑμνοῦντα, ἢ ἀοιδίμοντα τῦ Οἰδίποδος, ἢ τροφὸν, ἢ μητέρα, ἢ τιμᾶσθαι πας' ἡμῶν, ὡς ἐπιτήδεια φέροντα τοῖς ἡμῶ βασιλεῦσιν. *Schol.* Οὐκ ὢν ἐκ τὸν αὔριον ἀνέμενον· τῦ ἡμᾶς αὐξεῖν σε, ὡς τροφὸν ἢ μητέρα τῦ Οἰδίποδος. Alter *Schol.* *Non te, Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar,* [ut rectè Brunckius. Nam παννύχιος est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σέλας, *fulgor, lumen, jubar.* Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] *nos extollere te tanquam popularem, et alterum, et parentem Oedipi; teque à nobis nostris choreis celebrari, utpotè qui regibus nostris gratum feceris.* ἀπαρχὰν. "Diversæ formæ" inquit Brunckius, "sunt ἄπαρος et ἀπάρ-"χων, ut ὅμαρος et ὁμαρὸν, aliaque multa." ἐπαρχὰν φέρειν τινι, est *morem gerere, gratum facere, alicui.* Vide Hom. Iliad. α, 572.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturæ locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum τῶν ῥυσιπόλων constituit Œdipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. BURTON.

1110. —ἐρεσσιδάτα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ἐρεσιδάτου.

148. 1102. —θυγάτης] non semper relativè *filiam* significat; sed quandoque, ut hîc, absolutè *puellam.* Sic ἄλοχος suprà 183. absolutè *mulieres.* [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰς, i. e. τύτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè præcessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperàm in glossis τῷ Πᾶνι. BRUNCK. Constructio est: ἆρα τίς θυγάτης προσπιλασθῆναι τῦ [suppl. ἔρχεται. Vide Eur. Med. 101, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πιλάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se Dativum.] Πανὸς ἐρεσσιδάτα, ἢ Λοξῦ [ἴτυλος] γε σε, τῷ γὰς κ.τ.λ.

1104.

1104. —ὁ Κυλλάνης ἀνάφαντ.] Ὁ Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiæ, ubi natus esse dicitur Mercurius. BURTON.

1111. Πρίσθυ.] vulgò πρίσθεις.—Chorum quum adloquuntur tragicæ personæ, numero singulari haud minùs sæpè utuntur quam plurali, ut suprà 658. 687. infrà 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minùs perspexisset, πρίσθεις intulit. BRUNCK. Μὴ συναλλάξαντά τι τυτίσι μη συνίυχόθλα, μὴ κοινωνήσαθλα, μὴ ἐς ἀμοιβὰν τῆ ὁμιλίαν ἐλθόθλα. Διαπάμενος δὲ ὁ Οἰδίπυς τὸν πρισθύτην ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, τοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τῆ γήρως, τῆ των ἀγοίλων εἰκοτῶς· τὸν δ' ἐπιτίμων τῆ ἀκριδῆ γνῶσιν τῆ Χορῆ ἀνατιθησι. *Schol.*

1112. —ὦ τι γὰς μακρῆ γήρες ξυναδα.] Præpositio ὦ hîc, ut sæpè aliàs, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῆ μακρῆ γήρα ξυναδει, τῆ ξύμμυστρος ἐστιν ἀνδρὶ τῆδε, nempè τῆ Κρεοντίᾳ ἀδελφῆ. Scribi etiam potuisset, nec fortè deteriùs, τῆδε τἀνδρὶ, sublatâ distinctione post ξυνάδει. BRUNCK.

1113. —τῆδε τ' ἀνδρὶ ξύμμυστρος.] Lege σύμμυστρος. Vide Porsonum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud *The British Critic*, *Dec.* 1797. sic correctum do: "Quum versus Iambicus in "fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ἅτις μὴ κλύων] "pes penultimus rarissimè Spondeus est."—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ατλας ὁ τάτοις χαλκόποσιν ἐρεισὸν. J. TATE. Vide ad init. notarum in Œd. Tyr.

1120. Η τόνδε φράζεις;] Angl. *Dost thou mean this man?*

1121. —φάσκ' βλέπων—] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.* ANONYMUS.

1130. —ἢ ξυναλλάξας τί πω;] *Aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est præcedentis interrogationis: ἆρ' οἶδα τῶτον τὸν ἄνδρα τῆδε πω μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τι πω; *Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid*, &c. Perperàm in impressis ἦ. BRUNCK.

1133. —ἀσῶν' ἀναμνήσω νιν—] non τὰ ἀστατὰ— sed ἀσῶντα ab ἀσὸς, *ignarus.—faciam*, &c. *ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. Επλησίαζον—] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: [vulgo ἐπλησίαζον.] οἶδεν ἐπεινα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζον ἐμοι— Versus præcedens totus est διὰ μέσου, seu in parenthesi: supplendum vel σὺν, vel ἐπισατῶν· nominativi sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ'— BRUNCK. 149.

1136-7. —τρεῖς ὅλας—ἡμέρας χρόνας·] i.e. *Per tres menses*, Junium, Julium, et Augustum. ἐς ἀρκτοῦρον, *usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. 2. § 47.) undecim diebus ante æquinoctium Autumni exoritur: h. e. ut ille alibi (lib. 18. §. 74.) seipsum explicat, *pridiè Idûs Septembris.* BURTON.

1144. —τῶνδε τἀνδρὸς—] *hunc virum.* Hoc ſenſu ἀνὴρ apud Homerum frequens. BRUNCK.

1145. —ὦ τέκν',] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Attici familiaris. MŒris in Diction. Attic. Ω τέκνον, Ἀττικῶς· ὦ τοῦ, Ἕλληνες: BURTON. H. Steph. in Theſ. Voc. ἔτης, *Socius*, exhibet ἔτας ut Doricus Vocativus pro ἑτᾶ. t. 1. c. 1282. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. Οὐκ ἐς ἔπειτα;] *an in poſterum, dum vivimus; Schol.* ἢ τοιοῦτος ἴσθι; ἴσθι Atticè pro vulg. ἴσθ' et οἰκτίσεις ἴσθ pro οἰκτίσῃς.

1158. Ἀλλ' ἐς τοῦ ἥξει,] Angl. *But at any rate thou ſhalt come to this, μὴ λόγων γε τῶνδεκα. if thou doſt not tell the truth.* Nam, ut obſervavit Bruncknus, τὸ ἔνδικον eſt *juſtum*, id eſt *verum*. Heſych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. —ἐς τηνδὲ ἰκνῇ.] Angl. *dar recourſe to delays, to procraſtination.* ἰκνέῖσθαι, idem quod ἔρχεσθαι, ſumitur hic, ut ſæpè, in ſenſu intranſitivo. Vide Vol. I. ad p. 188. n. 5.

1163. —ἐξῆκεν δέ τε.] τε pro τινα, Atticè: et regitur ab ἀνὴρ ſubintellecto.

150. 1167. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familiâ Laii.* BRUNCK.

1168. Ἦ δοῦλος, ἢ ξένωσις—] *Nam ſervus, aut quis erat ex illius genere?* *Idem.*

1169. —ἐγὼ τοῦτ' ἐμοὶ τὸ δεινὸ λέγων.] Angl. *I am reduced to this ſad ſituation of ſpeaking.* —*λέγων' ἐκεῖσε. and I to that of hearing.*] Vel, ſecundùm T. Young, *I am on the point of (ſpeaking) what is dreadful to ſpeak.* —*And to me (it may be dreadful) to hear.* gl. ἐγὼ ὃν τοῦτ' αὐτὸς ἐμοὶ τὸ δεινὸ ἀκούειν. Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 140.

1174. Ὡς πρὸς τί χρείας;] gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ.

1178. —ὡς ἄλλου χρόνου—] Conſtructio eſt: ὡς ἄλλον [αὖτον] ἀκούσειν [τὸν παῖδα ſcil. ὡς.] ἄλλην χρόνου ἴσθι αὐτὸν ὄν. "ὡς "hîc non valet ὡς, quandoquidem ab Atticis ea poteſtate "non adhibetur, niſi rei animatæ junctum." BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 3.

1181. —ἴσθι δύστηνος γοῦν.] Nota Syntaxis Græca. *Scio te infelicem eſſe.*

1184. —ξὺν οἷς τ'—] ſ. ἐ. τὰ πάθεσιν ὁμιλεῖν τοῦτον τοῦτ' οἷς ἐ χρὴν μ' ὁμιλεῖν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro ſingulari, ut ſæpiſſimè fit apud Poëtas: Œdipúmque de matre ſuâ loquentem uſurpare genus maſculinum, ut in ejuſmodi phraſibus, ubi ſermo generalior eſt, interdùm etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alceſt. v. 384. et quæ ibi annotavit Barneſius.

1186. Ἰὼ γενεαὶ—] Choricum hoc canticum in duos ſtrophas et totidem antiſtrophas, undenùm ſingulas verſuum, dividit

vidit Hesthius: quod si absque ullâ interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eò minùs à codicum fide discedere volui, quò minùs intelligo, quid nostra interfit monostrophicane an antistrophica hæc sint. BRUNCK.

1191. Ἡ τοσοῦτον—] Constructio plena videtur esse: ἢ τοσοῦτον ὄντα νῦν δυσαίνετον νόμιζεται, Angl. *just as much as that he may seem happy*, ἢ δόξαντ' εὐτυχεῖν, *and that, having seemed so, he may then fall*. ἀπωλόμην, τοιοῦτ', ἢ ἀπολωλὼς. *Schol.*

1195. Οἰδιπόδα,] Vocativ. Dor. ab Οἰδιπόδης, -ου, Imæ, quod sæpiùs legitur Οἰδίπους, -οδος, gtiæ, vel Οἰδίπους, -υ, 2dæ.

1196. Ὅστις πάλαι ἐπιζηλωτὸς τοῖσδ',] ἐπιζηλωτὸς εὐτυχήσας. 151.
ἐφάνην, ἔξαρτος ὑφ' ἧς κατὰ πόλιν εὐτυχῶν μαναρίστατ'. *Schol.*

1198. Ὦ Ζεῦ,—] φεῦ διὰ μέσου γενεαλόγους, τὸν ἀξιόλογον ἔχοντα βίον. *Schol.* ἄγνοι τὸν Βρίσηα ἀκόν δὲ, ὅτι ὁ Σφίγξ ἄχθος πεφόνευτο τῇ πατρίδι πέρας, οὗτος κενὸς, οἷος ἀγνοῶ, φησὶν ἀντεξέτασιν, ἔνυχος λίσσος. *Scholia Trichinii.*

1204. Τοῦτο δ' ἄλλον τίς ἀθλιώτερος;] Angl. *but now who is to be heard of more wretched* than thou?

1205. Τίς ὁ πόνος,—] τὸ ἀθλιώτερος suprà ad singula sententiæ membra adhibendum revocatur. BURTON.

1208. —λιμὸν αἰτῶ] Perperàm vulgò αἰτῶ. Gloſſa supplet ὁ, ut sit ὁ αἰτῶ. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus* [ὅτι μόνος ἦν καὶ γυνὴ ἡ τοιαύτη τῷ λόγῳ λιμήν. *Schol.*] *sufficeret ut in eum sponsus ingrederetur, qui filius erat et pater.*

1210. —αἱ συγγενῶν—βλάστας] *paterni fulci*, quæ possunt reddi *paternum fœtum*. ἃς τοκεῦσι— ſuppl. χρὴν, *tamdiù*.

1214. Δαιμόνιζε τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι] *damnati inauſpicatas pridem nuptias genitoris ſimul et geniti*. BRUNCK. δαιμόνιζε, gl. κατακαιόζε. Cæterùm ἄγαμος hîc eſt κακόγαμος.

1218. Οἰκτρόμυδα κ.τ.λ.] *te enim vehementer deploro magnis ejulatibus*. ἰαχαῖσι— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen eſt adjectivum ἰαχωτὸς ab ἰαχὴ derivatum. In uno codice regio chartaceo ἀχαῖσι. In reliquis ἰαχαῖσι cum gl. φωναῖς. BRUNCK. ὡς περίαλλα, περιάλλως, ὑπερβολικῶς. *Schol.*

1223. Ὦ τῆς—] In ſcenam intrat ἔξοδος ſive nuntius extraordinarius, ea palàm nativarus, quæ in ſcenâ ipſâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocaſtæ* exitium ſuſpendio vitam finientis, et *Oedipi*, manu ſibi injectâ, oculos effodientis. BURTON.

1225. —ἰσχνῶς—] γυναῖκα ἀθρόαν ἰδὼν, ἐπιστρέψας, ἐπιστροφὴν ἔχων. *Schol.*

1228. Νίψαι καθαρμῷ—] ἀποκλύσας διὰ καθάρσεως. *Schol.* Sic ferè decus illud Anglicæ Gul. Shakeſpeare:—*Will all great Neptune's Ocean waſh this blood Clean from my hand? No.*— MACBETH, *Act* ii.

1231.

152. 1231. —αἰ ᾽γ φανῶ' αἰάζουσα.] Nempè *Jocaſtæ* ſuſpendium et *Oedipi* exſecratio. BURTON. Pro αἰάζουσα legendum cenſet doctiſſimus Hemſterhuſius αἰνίζουσα ad Callimach. Fr. CXX.

1232. Λέγω μὲν—] Conſtructio eſt: ἃ [i. e. τὰ κακὰ ἃ] πρόσθεν ἤδεμεν ἐδὲ μὲν λέγω τὸ μὴ ἃ ἔπειτα βλαστήσετα. *nihil quidem deeſt malis quæ antea noveramus quo minùs ſint luctuoſiſſima.*

1234. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν—] *Ut pauciſſimis et ego dicam, et vos intelligatis.* ἐκεῖνόν τι τῷ μαθεῖν. gl. ἵνα τὸ ἐκεῖνόν ἐμὲ δηλώσῃ, τῷ εἰς τὸ μαθεῖν ἡμᾶς. BRUNCK.

1237. —τῶν δὲ περιχθόνων—] Angl. *but the moſt grievous circumſtances of this direful ſcene are wanting; ἃ γὰρ οὔτις ἦλθε ἃ πάρα. for no one had an opportunity of beholding them.* πάρα pro πάρεσι. Nam non ſolùm Tragici, ſed Hiſtorici, præſens tempus ſæpè uſurpant de præterito verba facientes.

1239. Ὁμῶς δ', ἔσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔτι,—] Angl. *Nevertheleſs, as far as my memory ſerves,—* [ἔτι pro ἔσεσι.] κλύοις, *thou ſhalt hear*— Attic. pro communi κλύῃς.

1241. —ἐγγὺ χεμάδια—] ἐγγὺς αὐλῆς τῆ λίθῳ. *Schol.*

1243. —ἀμφιδεξίους ἀκμάς'] *Unguibus utrinque dextris*, id eſt, eâdem vi exſertis ac ſi utraque manus dextra eſſet. HEATH. Exponit tamen Scholiaſtes ſimpliciter ἀμφιδεξίους, per ἀμφοῖν χεροῖν.

1244. —ἐπιῤῥάξας' ἔνα,] ἐπιῤῥάσσω eſt *cum fragore obdo.* Sic Hom. Iliad. ω. 454. et 456.

1246. Μνήμην παλαιῶν—] *antiquorum congreſſuum memoriam repetens, undè is ortus à quo periiſſet ipſe,* BRUNCK. δὲ λέγει τὴν τίκτουσαν [ἣν] δύστηνον παιδώσεσθαι τοῖς οἷσιν αὐτῇ. *reliquiſſet autem ipſam quæ pepererat, ad infelicem procreationem liberorum ſuo ipſius filio —Laïi* ſcil. *filio;* quod Græca dant ſine ambiguitate; ſed pluraliter, ut ſæpè fit, ubi ſententia numerum ſingularem requirit.

1250. Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίπουν. In quibuſdam codicibus et libris impreſſis legitur ἄνδρας, quod eodèm redit.

1252. —ἐσύπασεν—] *irrupit.*

1256. Γυναῖκά—] gl. δηλονότι ἑαυτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Poſſis etiam extrinſecùs arceſſere verbum ex analogiâ: ἑαυτῶν ἡμᾶς ποιῶν οἱ ἔλεγε, τῷ δεσπόσαι ἔσω πίπτειν— BRUNCK.

1261. Πύλαις διπλαῖς ὑπόλαιε—] *geminas fores inſultat calcibus, fundiúſque evellit cava claſtra, atque in cubiculum irruit.* BRUNCK. κλῆθρα, aliter κλῆθρα.

1263. Οὗ δὴ περισσὸν—] Conf. omninò Æneid. xii, 595, ſqq. ubi Poëta, ſummo cum judicio, mortem Amatæ, rebus leviter perſtrictis quæ aliquid offenſionis lectoribus parere poſſent, depingit. J. TATE.

153. 1264. —ἰάχεις ἐμπεπλεγμένον.] δεδεμένον, ἐμπεπλεγμένον κρεμά-

δεσθαι.

θρεπτ' ἰάχει, διὰ τῦ ε, ὅταν τῦ ρεπτέου, πεφυλάχθαι δ' ἔ κρημνᾶ τις τι. 153.
Schol. tortilibus ſuſpendiis implicitam.

1266. —ἐπεὶ ἦ γ' ἐ—] Vulgata lectio eſt: ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμων, διὰ δ' ἦν τοιοῦτ' ἐρᾷς,— Mutatio Brunckiana ingenioſa eſt, ſed non neceſſaria. Quod autem ad particulam δὲ poſt διὰ attinet, quæ viro doctiſſimo hîc omninò ſupervacanea videtur; ea ſæpè apud Homerum eodem modo in ſententiis ejuſmodi poſita invenitur: Sic Iliad. α, 194. —ἦλθε δ' Ἀθήνη ἠϊθέη· *tunc autem venit Pallas cælitus.* Atque ita in hoc loco: τὰ δὲ [πρόσωπα] ἐνθάδ' ἦν δεινὰ ἰδεῖν, *tunc autem quæ ex hoc tempore fiebant horribilia erant viſu.*

1268. Ἀνασπάσας—] Conſtructio eſt: γὰρ ἀνασπάσας ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτῆς χρυσηλάτους πτέρυγας αἷσι ἔχετίζετο [τὰ ἱμάτια ſcil.] *Namque avulſis ab ipſius veſtimentis aureis fibulis, quibus ornata erant;—ἄρας—iis ſublatis, ferüt nervos oculorum ſuorum.* De πτέρυξι, quæ et πτέρυγες dicebantur; [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porſon.] ita Dacierius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais uſage qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir ſur cela Herodote liv. 5.

1271. —Οὐ' ἴστε'] ἀλλὰ τῦ ὅτι. *Schol.* ὡς οὔποτέ τιν οὖσι ἴσεσθαι, *nunquam viſuri forent eum qualis paſſus eſſet;* i. e. *nunquam viſuri forent qualis ipſe paſſus eſſet;* [genus eſt locutionis ſcriptoribus Græcis perquam familiaris, nec Latinis inuſitatum.] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ἐψοῖντ' [ἐκόντας] ὓς μὴ χρὴ ὧδε [ἐπίστασθαι] *ſed in poſterum viſuri forent in tenebris* [i. e. *non omninò viſuri forent*] *eos quos non oporteret videre* [liberos ſuos ſcil.] οὐδ' ὃ γνωσόμενοι ὓς ἔχρῃζον γνῶναι· *nec agnituri forent quos cuperet agnoſcere.*

1275. —ἐφορμῶν] ἀνιμώζων. *Schol.*

1278. —ἀλλ' ὑμῶ μέλας] Vulgata lectio eſt: ἀλλ' ὑμῶ μέλας Ὀμβρος χαλάζης αἵματος ἐτίγγετο· ſenſu, ut opinatur Brunckius, nullo aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri propoſuit idem vir doctiſſimus, vel per verbum compoſitum ἀνατίγγετο pro ſimplice; vel inſerendo voculam γ' [non τ' uti in uno MS. malè] ante verbum ſimplex. Quorum tamen prius ille prætulit; et præterea pro χαλάζης dedit χαλάζῃς, dativ. ſcil. plur. pro χαλάζαις, quod quidem in quibuſdam membranis invenit vir ſolertiſſimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὑμῶ χαλάζαις αἵματος ἀνατίγγετο. "Diverſa ſunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex "oculis manans, et χαλάζαι αἵματος. *grandines ſanguinis,* "i. e. *crebræ grandinis guttæ:* opponuntur hæ τοῖς μυδῶ- "σαις φόνῳ τοιγοῦν, quæ minus quid ſignificant: *Nec lentam*

"*labi*

" *tabi faciem omittebant, ſed largiſſimo lacrimarum imbri miſtæ* " *ſanguinis grandines decidebant.* Vemſtum eſt hoc ſchema " quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 608. " Hæc ille: Sed non, ut videtur, cum ſolitâ ſuâ felicitate. Atque diſplicere hanc interpretationem tum quibuſdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigienſi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio; multòque magis textûs mutationem et explicationem quas olim propoſuerat Gilbertus Wakefield, *ὁ μανιώδης*, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in priore hujus vol. edit. citaveram. Cæterùm omnium interpretum in hoc loco vexatiſſimo expediendo feliciſſimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. " Sine tantis ambagibus, " inquit ille, " legi poteſt cum " codice, —*αὔσαντος τ' ἐπίσσυτο*, quod is facilè intelliget cui " oculi humores diſtillantes videre contigit: grandinis enim " cum ſanguine miſtæ ſatis exactè ſpecimen ſarunt. "

1280. —*δοῦν*—] Atticum pro *δοῖν*. Adhiberi autem ſolùm in caſu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Numeſii. BURTON. *ὄμματα*—*manâ. averta ſunt mala.* BRUNCK.

154. 1295. —*ἀλλ' ἢ συγῶσ' ἀναπλάσω.*] gl. *ἢ νὺξ μοναύλια ἀναύσω.*

1299. —*ἴσ' ἐγὼ προσόψομαι τάδε.*] Reſolvenda phraſis ad hunc modum: *πρὸς ὅσα ἐγὼ ἴδη ἥκουσα.* Heſych. *προσόψει, προσαφίξει.* BRUNCK.

1301. —*μαίνεται*] Dorica *μάονται μάνυσι* adhibent Tragici pro *μάζον μάγιστος*. Sic noſter Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. *τὰ μάκιστ' ἰσῶν κακῶν*, &c. BRUNCK. *πρὸς σῆ κ. τ. λ.* Subauditur *ἐπίσσυται*, vel tale aliquid.

1310. —*πίτνουσι φοιβάδες*;] *Vox mihi quoniam evolat in auras ſublata?* BRUNCK. In aliis *ἀναπίτνουσι*, repugnante metro.

1311. *ἰὼ δαῖμον, ἰὼ ἴφθιμον*;] *O fortuna, quonam evaſiſti?* BRUNCK.

1313. *ἰὼ σκότου πόρος ἀμὸς ἀκήρατος*,] *O tenebrarum mearum nubem deteſtabilem; ἀκυμάντου ἄρπασε*, [*ἀκραιφνὲς ἄρπασε*. *Sabol.*] *quæ me involvit infandum, ἀδάμαστόν τε καὶ δυσόρατον, indomabilem et interminatum!*

155. 1326. —*τόν γε νῦν πάθος ἴσως.*] Ab *ἶσος, ſimilis, idem*, venit adverbium *ἰσῶς, ſimiliter, pariter, æquè*: Sic, Il. *α*, 196. *Ἀμφω ἰσῶς θυμῷ φιλέοντα*— *utrumque ex æquo pariter amans*— Scribitur et *ἴσως*, et vulgò redditur per conj. adverſativam, *tamen, attamen*, &c. Nam cum ex duobus modis in quibus res aliqua evenire poteſt, alter illi eventui plus quam alter, vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato poſteriore eventûs modo, affirmatur rem, de qua ſermo eſt, eventuram eſſe, vel jam eveniſſe, *pariter* ac in priore; inde fit ut *ἴσως* rectè reddi poſſit, *tamen, attamen*, &c. Sic, Nubila tempeſtas eſt, *tamen* illic *geniet*. —*ἴσως ἐκεῖνος ἐκπέσοιτο*, ille veniet

pariter

pariter ac ſi eſſet ſerena. Quod linguâ vernaculâ dici poteſt, The weather is cloudy, but he 'll come ALL THE SAME, [as if it were clear] —he 'll come *notwithſtanding*—*for all that* he'll come—he'll come *nevertheleſs*—*in ſpite of that*, &c. Vide Hoogeveen de particulis, voce ὅμως. JAC. TATE.

1332. —νιν] Dor. idem quod μιν, pro. αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ. Uſurpatur etiam interdum pluraliter ut hîc: nam hîc ad ὄλεθρος refertur.

1336. Ην ταῦθ'] idem quod ταῦτα ἐστι. Nam ἦν paſſim videre eſt pro ἐστι. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. *Tempus erat*—pro *tempus eſt*. Vide Vigerum de Idiotiſm. Edit. i. Zeunii, p. 210.

1347. Δόλιαν τὰ πᾶ—] Subauditur ὁδὸν. Vide infrà ad Eur. Med. v. 96. 156.

1349. —ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] *quicunque me liberavit ſervo vinculo quod in paſcuis pedes meos ligavit.* πέδας eſt gen. Dor.

1364. —τι περισσότερον—κακῶν κακὸν,] Angl. *any one evil more inveterate than another*,—

1373. —οὐ μοι—] Conſtructio eſt: οὐ δυοῖν ἔργ' ἐστὶν ἐρ- 157.
γασμένα μοι πρέσσον' αἰσχύνης· quorum ſenſum ita rectè dedit minor Scholiaſtes: πρὸς ὃς ἀμφοτέρως ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα πρέσσοντα αἰσχύνης, ἤγουν μέζονος κακοῦ ἀξία ἢ αἰσχύνης, συμφορᾶς.

1374. —αἰσχύνης εἰργασμένα.] Notandum per vocem αἰσχύνη, non hîc intelligendum *pœnam lege ſancitam*, ſed *ſupplicium* quod noxius *de ſeipſo* ſumit, ceu quod Jocaſta fecerat, animum intolerabili miſeriâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alceſt. v. 229, ſqq. Bach. v. 246.—Acutè Scholiaſtes: —αἰσχύνης ἐπικρατούσης· ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι ἐκεῖ ἐν θανάτῳ· διὰ τοῦτο ἂν ἀπολογοῦνται ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἅπερ ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —Βλαστὼν' ὅπως ἴδηται,] εἰς φῶς φανέντα, ἵνα ὀφθῇ. *Schol.*

1379. —τῶν ὁ παθλίμων ἐγὼ] Ordo eſt: τῶν ἐγὼ ὁ παθλίμων ὡς ἀνὴρ τεθνᾶσι ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρημ' ἰμαυτὸν quæ Brunckius ſic reddidit: *quibus miſerrimus ego, ſolus virorum qui Thebis verſantur, meipſum pulcherrimè privavi*,—

1389. —τὸ γὰρ] γὰρ τὸ τὴν φρενῖτιν δ' οἰκεῖν— Schema verborum Græcis Scriptoribus uſitatiſſimum.

1394. —ἦ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματ',—] *et paterna, ut dicta es, antiqua domus, οἷον κάλλος ἆρα ἐξεθρέψατο με ὕπαλον κακῶν. qualem pulchritudinis ſpeciem me enutriſtis abditè tegentem mala!*

1400. Αἱ τύμβου—] τύμβου αἷμα πατρὸς, ἐστὶ τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.

1401. —ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,—] *num mei adhuc meminiſtis, quale facinus apud vos patraverim?* i. e. *num adhuc memini-*

ſis quale facimus ego apud vos patrocinium. Quæ eſt forma locutionis Græcis ſcriptoribus uſitatiſſima. [Vide ſuprà ad ver. 1271.] ὑμῖν, gl. παρ' ὑμῶν.

158. 1403. —ἃ γάμοι] Vide Longin. de Sublim. § xxiii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ανεσται] 2. plur. aor. 2. ι in ο mutato pro ἄνοστε. BRUNCK. Nam ἦμι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut benè nôrunt tirones.

1416. Αλλ' ὃν ἱκαστῶς—] Ordo eſt: ἀλλ' ὧδε Κρέων πάρεστιν ἐς δέον [ὡς] τὰ πρόσφορα, καὶ τὰ βελτίονα [περὶ] ὧν ἱκαστὸς· *ſed ipſe Creon adeſt opportunum ad agendum et conſultandum de iis quæ petis.* ἐς δέον, ὡς τὸ ἀρμόζον τῷ χρείᾳ τυτίστω ὡς καιρὸν, ἀναίρως. *Schol.*

1420. Τίς μοι—] τίς πίστις ἔνδικος φανεῖται μοι— ſcil. παρ' ἐκείνου; Angl. *what credit can I reaſonably expect to have with him?*

1427. —ὕτω δοκίμαι,—] Angl. *when you thus expoſe—*

1430. Ταῖς ἐν γάμοις—] Ordo eſt: γαὶρ ἦχον εὐσεβῆς τοῖς μέλλουσι ἐν γάμοις μέλιτος ἐρᾶν τ' ἀκίνων τὰ ἤγγυῆ καλά.

1434. —πρὸς σῆ γαρ,] *è re tuâ, non meâ. Dicam quæ tua magis quam mea interſit fieri.* BRUNCK.

159. 1438. —εὖ τῶν' ἴσθ' ἄν,] Vocula ἄν emphaſis gratiâ repetitur, ſubaudito, ex præcedente, ἴσθι μου.

1442. —ὅμως δ' ἴν' ἔτ' ἔτ' ἄμεινον χρείας,] *attamen ut præſens eſt rerum ſtatus.* BRUNCK. ἔτ' ἄμεινον, per ſyncopen pro ἔτι ἄμεινον.

1445. Καὶ γαρ σὺ τὸν—] Subauditur μάλιστα, *maximè: etenim præſens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.*

1449. Εμοῦ ϛ μάτην—] Ordo eſt: ϛ μάτην' ἐξιατέον τῶν παρόντων ἄτυ τυχῶν ἐμοῦ εἰκαιτῦ ζῶντος· ἐξιατέον ſcil. ſumitur impersonaliter.

1451. —ὅθα κλήζεται—] *ubi bis Cithæron meus celebratur.*

1453. —ζῶντι] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendosè ζῶντες. BRUNCK. ἐνθάδε ζῶντι κάμοι τάφον. *proprium ſepulchrum mihi viventi conſtituendum curârunt, ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων οἱ ἀπωλλύοντο με, ut moriar ab illis qui me perdebant,* i. e. *qui necem meam moliebantur.* Nam ea eſt vis temporis imperf.

1456. —ὁ γαρ ἄν ποτε—] Θάνατον γαρ, ἤγουν οἱ ὄλεσσαν γαρ, ὁ μάντις ἂν ἐφυλάχθη ἐπὶ σοὶ τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. *Schol.* Mihi hîc videtur poëta ad rumorem aliquam alludere de morte Œdipi modo extraordinario eventurâ, poſt ipſius ſeceſſum in Furiarum nemus; quam quidem rem Sophocles argumentum poſtea ſelegit poſtremi illius, ſed non admiratione indigniſſimi, ſuorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hîc repræſentatur Œdipus tanquam omninò gnarus futuri ſui fati; conſequens tantùm, quod ſibi videbatur veriſimile

ſimile ex rebus maximè portentoſis anteactæ vitæ, deducit; —nimirùm quoniam non vixerat, ita nec moriturum eſſe, quemadmodum cæteri mortales. Senſus totius loci à v. 1452. ita poteſt exprimi, Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron;—my father and mother deſigned it to be my living tomb.*—Yes. *Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that diſſolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not, one thing is certain, that neither diſeaſe nor any common cauſe will deſtroy me; for ſurely I ſhould never have then been ſnatched from ſuch imminent death, had I not been reſerved for ſome ſignal diſaſter at laſt.* JAC. TATE.

1458. —ὅπηπερ ἐν',] Lege ὅπηπερ, ut Porſonus monuit. Sic ἰμαιδὸν, quod eſt ἰὸν πάλιν. JAC. TATE. *quocunque ibit.* Angl. *whitherſoever it will.* Vide ſuprà ad v. 431.

1463. Αἴν' ὁ ποθ' ὁ 'μὸ—] Ordo eſt: αἴν' ὁ ἐμὸ τράπεζα βορᾶς ὤν ποτ' ἐτύθη χωρὶς ἄλλο τῶδ' ἀνδρὸς, [i. e. ἐμοῦ. Vide ſuprà ad v. 534.] *quibus menſa mea nunquam appoſita fuit ſeorſum à me,*——

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι·] Sic benè ſcriptum in cod. Reg. chart. Gloſſa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἵν. Vide ſuprà ad 1082. BRUNCK. Sed et ταῖν pro αἵν hîc legendum felici conjecturâ jampridem propoſuiſſe doctiſſimum Burgeſſium invenio. Cæterùm μέλεσθαι regitur ab ἔχει vel tali aliquo ſubaudito; ſive eſt, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperativo.

1472. Οὐ δὴ κλύω που,] πιθόμενος τῶν θυγατέρων παρουσῶν. τοῦν μοι φίλοιν δακρυβρεῖς, ἀλλὰ τᾶ, τὼν ἐμὼν θυγατέρων· δίομαι γὰρ αὐτὼν δακρυβρεούσαιν, ἀφορμὰς ἔχειν· ἔστι γὰρ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μετὰ τὸν θεὸν, τῷ τὸν χόρτον. Ita Scholiaſtes. Poteſt hîc autem ſubintelligi τίνων. Sed vide infrà ad Eur. Med. v. 858. 160.

1475. Λέγω τι;] Angl. *am I in the right? you are.*

1477. —ἦ σ' οὐχὶ πάλαι.] Sic ſcriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio eſt, ἧς οὐχὶ, quam probam cenſet Burgeſſius, ſubintellecto non διὰ, ut Heathius, ſed ἔξ. In quibuſdam ſcribitur ἣν οὐχὶ.

1478. —τῶνδε τῆς ὁδοῦ—] καὶ οὐ ἴσασι ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔκπυστος ἁπλοῦς τὰς πέρας. *Schol.*

1479. —φυγέσας τύχοι.] idem ferè quod φυγέσας. Vide ſuprà ad v. 699.

1482. Αἰ τῷ φυτευτῷ—] αἱ χῆρις τῷ πατρὸς, τῷ φύσαντι· ὑμᾶς, ὅτας ὁρᾷς, ἄγων τυφλόπλους, περίπτυσαι τὰ περίτριτα λαμπρὰ ἄρματα· περίπτυσαι, ἱκέτευε, αἴτιος γίνεσθε. *Schol.*

1490. —κατάλαμπάνει] *deſletæ*— ἀλλὰ τῆς θεωρίας, *vice ſpectaculi*— i. e. Vos ciebitis lachrymas populi ſedentis in theatro vice tragœdiæ quam ſcena exhibuerit;—quo modo intellexe-

160. runt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter: ἆρ' οὐκ ἐκπλήξεται πρὸς τὸν οἶκον κατλαμπόμενος ἀντὶ τῆς ἐκεῖ θυμηδίας τέρψεως; i. e. *nunquid non reverſurus ibis domum lachrymis obortas pro voluptate ſpectaculi?* Rectè, ut opinor; nam κλαίω eſt non ſolùm *fleo*, ſed *lachrymas moveo, facio ut quis float.* Sic Plato in Phæd. ſub. fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. t. et Viger. de Idiotiſm. p. 191. edit. 1. Zeunii.

1493. Τίς ἔστος ἴσται; τίς παρεμβήσεται, τέκνα,] Hic et ſequentes duo verſiculi omnium, quos continet hoc drama nobiliſſimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Peſſimè," inquit Brunckius, "vertit Johnſonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet* "*liberos?* τέκνα vocativus eſt, et παρεμβήσεται neutraliter adhi- "bitum, ut ferè ſolet ἐπεμβήσεται, ſubaudito κινδύνου." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ,—*" ἐπεμβήσεται quidem eſt *ſurſum vel in ſublime facere*; et cum κίνδυνον conſtructum, ut ſæpè fit, tunc ſonat *periculum temerariè adire.* [Vide H. Steph. Theſ. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus eſt etiam in explicatione phraſium ἐπεμβήσεται κίνδυνον, et ἐπεμβήσεται μάχην.] Poteſt et παρεμβήσεται κίνδυνον idem ſignificare ac ἐπεμβήσεται κίνδυνον, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non malè proceſſiſſe videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum ſenſum invenerit in duobus quæ proximè ſequuntur verſibus, quæ in omnibus impreſſis, et codd. ſic ſe habent, τοιαῦτ' ἐπείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν δ' ἐμοῦ δηλήματα; de ſuo ſubſtituit,— ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν κ. τ. λ. atque ita reddidit,— *tot et tanta ſuſcipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus veſtris vobiſque ſimul exitialia?* "Poëtæ," inquit, "manum "reſtituiſſe mihi videor, et ſenſum adſecutus fuiſſe: ἃ τοῖς "ἐμοῖς ἐστὶν, nempè πράξουσι, vel ἥκουσι: γονεῦσι σφῷν δ' ἐμοῦ "δηλήματα, pro γονεῦσιν ἐμοῦ σφῶν. Dativus pro genitivo, quod "frequens eſt." Sed hîc, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81.] nimis videtur audax vir egregius. Senſum non aſpernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuiſſe ope Scholiaſtæ, cujus verba hæc ſunt: τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ἐπείδη, ἃ γονεῦσιν ἡμῶν, ἐξ ὑμῶν ἡμῖν ἔσται δηλήματα, ὄντων βλαβερὰ, ἀτιμίας; Ordo igitur ſit: τίς ἔσται; τις, τέκνα, λαμβάνων [ὑμᾶς] παρεμβήσεται τοιαῦτ' ἐπείδη ἃ [ἢν] δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι [Schol. explicat γονεῦσιν ὑμῶν, *veſtris parentibus.* Sed ἐμοῖς γονεῦσι ſatis rectè ſe habet: nam per ἐπείδη Œdipus ſeipſum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocaſtæ.] ἐξ ἔσται [δηλήματα] σφῷν ὁμοῦ; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will overlook ſuch infamy* [or, *a connection with ſuch an infamous perſon*] *as proved the ruin of my parents, and will alſo prove yours?*

1501.

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φλαῆναι—ὑμᾶς χρὴν,] *Sed profectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit.* 161
χέρσους παρθένους. *Schol.*

1505. —μή σφε περιΐδῃς] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgens.] περιΐδειν est *spernere, negligere*, quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes παρίδῃς, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. BRUNCK. Affirmat tamen Porsonus "Tragicos nunquam in Senarios, "Trochaicos, aut, putat, Anapæstos legitimos περὶ admittere "ante vocalem." Et in hac suâ doctrinâ stabiliendâ, [ad Eur. Med. 284. (296.)] addit paulò post: "Hinc etiam "refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Œd. Tyr. 1505. μή "σφε περιΐδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod περιιδεῖν tam sæpè "occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non "licere. Nisi statuere mavis παρίδῃς genuinæ vocis esse in"terpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' ἴδῃς." Vide infrà ad Eur. Med. v. 286.

1512. —τῶν' ἐγχώδι μοι,] i. e. τὸν ἐμοὶ. *Hoc mecum vovete, ut, ubicunque opportunum erit, transigatis ævum*, &c.

1517. Οἷσθ' ἐφ' οἷς ἥξω;] *Nostin' quibus conditionibus ibo?* Præs. verbi ἥκω, *eo*, sæpè sumitur sensu fut. Vide suprà ad v. 431. Sic Alcest. v. 582. [ut observavit J. Tate,] Ἐπὶ τοῖσδε, *on these terms*, πιθοὺς χαρὰς ἐξ ἐμῆς δίχα. *vid.* Mus. Crit. fy 12.

1519. —ἴχθισ' ἥκω·] idem quod ἴχθιστος εἰμι. —τοιγαροῦν τύχοι τύχοις; *quarè vòti forsan compos fies.* τύχοι, Att. pro communi τύχῃ. Vide suprà ad v. 1239. et Porsonum in Præf. ad Eur. Hec.

1520. Φῂς τάδ' ἴσ;] Angl. *but sayst thou so? yàρ* ἀ φιλῶ, subauditur μαλίστα. *Yes: for I am not accustomed*, &c.

1523. Καὶ γὰρ ἀπράτους,—] i. e. ἃ ἀπράτους— *Nam quæ obtinuisti antehac te per vitam non comitabantur.* Planè tamen persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. Præf. ad Eur. Hec.

1526. Ὅστις ὁ ζῆλος—] Ὅστις, κράτιστον ἂν δηλονότι, ἂν ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν ἢ τυχίαις θαρρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ. *Schol.*

1528. Ὡς θνητὸν ὄντ',—] ἐπισκοπεῖσθαι δεῖν, &c. est is, puto, *qui expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem.* Locum ita verto, *Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam*, &c. BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante ὀλίζειν subauditur δεῖ σὲ, vel δεῖν σὲ, vel tale aliquid. Cæterùm inter alios, quì hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii, 135.

——— *Ultima semper*
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTÆ IN EURIPIDEM.

163. * EX EURIPIDE.] Euripides, Mneſarchi et Clitûs Athenienſium filius, celeberrimus poëta Tragicus, natus eſt Olymp. LXXV. 1. ante Chr. Nat. 480. in inſulâ Salamine, eo ipſe die quo Athenienſes inclytam victoriam navalem Salaminiam de Perſis reportârunt, non longè ab Euripi oſtio; undè et Euripides nomen ſuum adeptus fuiſſe dicitur. Non ſolùm pater, ſed et mater ejus, illuſtri erat familiâ Athenienſi; uti teſtatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Ariſtophanem quidem [Theſmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur: ſed hoc more comico effutitum, nullo reſpectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ aſſuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Muſicæ, picturæque ſtudio excolendum mature curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in philoſophiâ Anaxagoram audivit. Anno autem ætatis decimo octavo ad Tragœdias docendas animum applicuit; atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine ſæpiùs reportaverit. Studium tamen philoſophiæ minimè negligebat: undè Tragœdiæ ejus morum præceptis excellentiſſimi generis abundant; et ipſe *Philoſophus Scenicus*, ſive Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος paſſim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, ſummum illum philoſophum et optimum virum, arctiſſima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non niſi puriſſimæ philoſophiæ fuiſſe amatorem. Ὁ δὲ Σωκράτης, inquit Ælianus, σπάνιος μὲν ἐπιφοίτα τοῖς διατρείοις· ἔφοιτα δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγῳδίας ποιητὴς, ἡγαπίζετο καινοῖς Τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πραξιλλῆ ὁ ἀγωνιζομένῳ τῷ Εὐριπίδῃ, τῷ ἐκεῖ κατηγῶ· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ, δοκοῦσι διά τι τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴν. [Var. Hiſt. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Æſchyli vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhùc ſuperſunt; ex quibus merita Euripidis faciliùs æſtimârunt eruditi. Vituperat in eo Ariſtoteles malam aliquot fabularum œconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem eſſe τραγικώτατον. Ὁ Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poëtic. p. 44. edit. Tyrwhitt.] De Tragœdiâ loquens Quinctilianus, "Sed longè," inquit, "clariùs illuſtraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides, "quorum in diſpari dicendi viâ, uter ſit poëta melior, inter "plurimos quæritur. Idque ego ſanè, quoniam ad præſen-

"tem

" tem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud " quidem nemo non fateatur neceſſe eſt, iis, qui ſe ad agen- " dum comparent, utiliorem longè Euripidem fore. Namque " is et in Sermone (quod ipſum reprehendunt, quibus gravi- " tas et cothurnus et ſonus Sophoclis videtur eſſe ſublimior) " magis accedit oratorio generi; et ſententiis denſus, et in " iis, quæ à ſapientibus tradita ſunt, pænè ipſis par; et in " dicendo et reſpondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in foro " diſerti, comparandus. In affectibus verò cùm omnibus mi- " rus, tùm in iis, qui miſeratione conſtant, facile præcipuus." [Inſt. Orat. Lib. x. c. i.] " Cum Sophocle igitur" (verbis nunc utor doctiſſimi Harleſii) " Tragœdiam Græcorum per- " fecit Euripides; atque illi duumviri id, quod Æſchylus " prudenter auſpicatus erat, feliciter ſapientérque ad perfe- " ctionem perduxerunt. " [In ſuâ edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 238.] Propter odium in fæminas, quod Euripides in tragœdiis, et præſertim in ſuo Hippolyto, expreſſit, dictus fuit à veteribus Μισογύνης. Sed affirmat Sophocles, apud Athenæum, [Lib. xiii. p. 557.] Euripidem non niſi in ſcenâ ita adverſus muliebre genus affectum fuiſſe: quod et oſtendit Barneſius, in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alterámque deinceps uxorem habuiſſe fertur; ſed utraſque nuptias infelices expertus eſt. Ariſtophanem alioſque poëtas comicos obtrectatores habuit infeſtiſſimos. Maledicta tamen, quibus iſti eum proſequebantur, nullam fidem apud æquos rerum æſtimatores meruerunt. Tandem, circiter ſeptuaginta annos natus, in Macedoniam conceſſit ad regem Archelaüm, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera anteà acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuoſâ morte periit, canibus regis infelici quodam caſu diſcerptus; ſeptuageſimo ferè quinto ætatis anno, Olymp. XCIII, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaüs Euripidis interitum ſummo mœrore proſequebatur, atque oſſa ejus, repetentibus Athenienſium legatis, ut in patrio ſolo tumularentur, Athenas mittere nolebat: ſed in Macedoniâ ei magnificè parentandum, ſepulchrúmque nobiliſſimum extruendum curavit. Cives verò ſui, quum cineres ejus obtinere non poſſent, magnificum cœnotaphium ei condiderunt; quod Pauſaniæ tempore adhuc durabat, atque hoc diſtichon exhibebat:

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπίχεται.

[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 265.]

Refert idem Pauſanias ſtatuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis poſitas fuiſſe. [In Atticis cap. 21.] Vitam Euripidis

163. tavit Porſonus, propemodum complectuntur duæ regulæ, quas ille cum Cenſoribus, quos vocant *Monthly Reviewers* communicaverat, [*M. Rev. Sept.* 1801. *p.* 111.] et quas ſuprà quoque indicavimus. [p. 105.] Hæ autem nunquam viſæ videntur à Porſono; cujus hæc ſunt accuratiſſima verba: [Suppl. p. xxx.]—" Hanc regulam plerumque in ſenariis obſervabant Tragici, ut, ſi voce, quæ Creticum pedem efficeret, terminaretur verſus, eamque vocem hypermonoſyllabon præcederet, quintus pes iambus vel tribrachys eſſe deberet. Non potuerunt igitur talem verſum Tragici ſcribere, qualis eſt Κρίνεσθε χῆρα τὴ πρέσβυν πάμπαλιν, aut Ατλας ὁ χαλκέοισι νώτοις ἔρεισιν, aut Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπου σαφρόνων, certè noluere, ſi modo vel diverſâ orthographiâ vel aliâ verborum poſiturâ vitare poſſent *In ſcenam miſſos cum magno pondere verſus.*" Horum verſuum primum [Eur. Hec. 347:] emendat ope MSS. Tertium [Æſch. Sppl. 206.] ad canonem revocat conjecturâ feliciſſimâ —ἐκ μετωπουσαφρόνων, [p. xxxvi.] Secundum non moratur. Eum autem correctum dedit Jac. Tate, [*Month. Rev.* ubi ſuprà.] ſuámque emendationem obviam etiam tirunculo modeſtè pronunciat.

De eodem canone loquens pergit vir eruditiſſimus: [p. xxxiii.]" Alia ſunt, quæ huic regulæ non verè officiant, tantum ex perverſâ orthographiæ ratione officere videantur. In hanc claſſem referenda puto exempla, ubi ἰδοὺ inter quartum pedem et quintum dividatur." Tunc ſequitur, cum tribus aliis, iſte verſus, Eur. Phœn. 759. (775.) Αμφότερον· ἀπολεσθὲν γὰρ ἰδοὺ θάτερον· quem citaverat tanquam exceptionem Jac. Tate, [*Month. Rev.* ubi ſuprà] et quem malè ſcriptum in ſuâ editione tacitè fatetur Porſonus, atque ſic corrigi debere —γὰρ ἰδοὺ ἓν θάτερον. Minutiſſima quidem diſtinctio hæc, ſed forſan vera.

De verſibus qui exceptiones continere videntur adhuc loquens ita ulteriùs vir doctiſſimus:

" Hec. 729. (723.) Ἡμεῖς μὲν ἓν ἴσμεν, ἰδοὶ ψαίσομεν.
" Androm. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ ψεύσεται.
" Iph. A. 531. Κἄμ' ὡς ὑπέστη θῦμα, κἄστα ψεύδομαι.

" Et hos tres verſus, cum eodem morbi genere, ſi tamen morbus eſt, laborent, juniorum ſagacitati committam."

" Hîc (inquit Jacob. Tate) caſu quodam felici accidit, ut morbus ipſe remedium ſuppeditet. Si pes, qui hic Creticum præcedit, Trochæus eſt, καλῶς ἔχει. Si non eſt Trochæus ſed Spondeus, uti revera eſt, quid quæſo efficit ut ſit Spondeus? Pronunciatio certè brevis vocalis in fine τῇ ἰδοὶ, ἀλλὰ, κατὰ, tangentis, ut ita dicam, duplicem conſonantem ψ vel πσ, à qua vox ſequens incipit. Hoc in

" fine

" fine verſus verè efficit quod non immeritò vocari poſſit 163.
" terminatio *quinque-ſyllabica*, — *ὑδατ-σαίνομεν, ἀλλαπ-σίνυ-*
" *ται, καταπ-σίνδομαι·* cujuſmodi terminatio in ſingulis voci-
" bus haud infrequens eſt: Phœniſſ. 28. —*ἱππόβουκόλοι.*
" —32. *ἐξαιδεύμενος.* —65. *ἀνοσιωτάτας.* —53. *συγκοιμωμένη.* "

IV. *Sequentia non conveniunt; convenire tantum videntur.*
" Notum eſt, " inquit Porſonus, [Suppl. p. xlii.] " è Tro-
" chaico tetrametro catalectico ſenarium fieri, ſi ab initio de-
" trahis Creticum, (⏑ – ⏑ –) vel Pæonem primum, (– ⏑ ⏑ ⏑)
" ſive quartum; (⏑ ⏑ ⏑ –)

Θᾶσσον ἴμε' | Ἐχεῖν προσαίρεις, ἰκέμην δι' ἄστεος.

" Sed in hoc trochaico ſenario (liceat ita loqui) duo obſer-
" vanda ſunt; nuſquam anapæſtum, ne in primo quidem lo-
" co, admitti; deindè neceſſariò ſemper requiri cæſuram pen-
" themimerim. Una tantummodo ab hac regulâ exceptio
" apud tragicos extat. Nam verſus Iph. A. 1395. 1401.
" apertè mendoſi ſunt; Æſchyli locum Perſ. 164. ſanum
" eſſe ſibi perſuaſiſſe Daweſium p. 20. " (quem ſecutus eſt
Jac. Tate) " vehementer miror. Lege,

" *Ταῦτά μοι μίαμον' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν δικλῆ.*

" Non ſolum enim in Trochaici Tragici cæſurâ non diſſecari
" poteſt verbum compoſitum, quale *ἄφραστος*, ſed ne articulus
" quidem, nec præpoſitio quartum pedem terminare. "

Quod hîc obſervavit Porſonus primo aſpectu idem ferè videtur cum eo, quod de Metris Iambico et Trochaico agens affirmavit Jac. Tate, his verbis:—" Namque omninò eædem ſunt
" hæ metri portiones. " Et " Summa eſt præterea ei cum
" regulis carminis Trochaici Tetrametri affinitas. " [Vide ſuprà nott. p. 104.] In rem autem diligentiùs incumbenti has obſervationes inter ſe diſſimiles eſſe liquebit. Uterque quidem inter quaſdam Trochaici Tetrametri et Iambici Trimetri portiones ſimilitudinem obſervavit; ſed nec prorſus eandem, neque eodem modo ſpectatam, neque eodem conſilio indicatam: Porſonus enim eam, quam ipſe obſervaverat, ideo ſpectâſſe atque indicâſſe videtur, ut carmen Trochaicum ad Iambici normam quodammodo exigeret; Tatius autem ſive ſimilitudinem ſeu affinitatem, quam ipſe notaverat, eo conſilio monſtratam voluit, ut indè appareret quàm multò ſimplicior atque luculentior futura eſſet Tragicorum res metrica, ſi carmen Iambicum ad Trochaici numeros, quibus illud facilè gubernari poſſe credidit, redigeretur; uti ſequens ſchema clariùs oſtendet:

Tetrameter,

163.

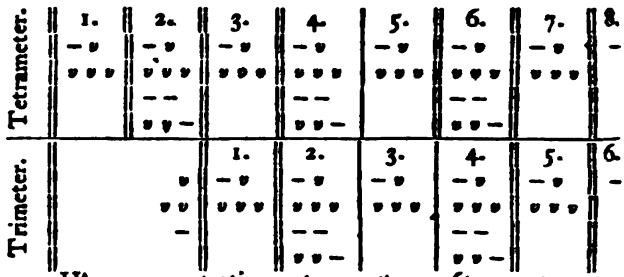

Hic congruunt 3tius, 4tus, 5tus, 6tus, 7tus, et –
——— cum 1mo, 2do, 3tio, 4to, 5to, et –

Atque, cum unicâ exceptione, ortâ ex pauſâ ἑφθημιμέρει in Trimetro, convenientia hæc omnibus numeris abſoluta eſt.

Quum in Trimetro pauſa eſt proximè poſt ἑφθημιμέρη, et nulla eſt proximè poſt τριθημιμέρη, tum, 1. Dactylus proprii nominis non poteſt admitti in loco tertio Trimetri, quem licet recipere in quintum Tetrametri; et 2. Licet dactylum proprii nominis admittere in loco ſecundo Trimetri, qui in quartum Tetrametri recipi nequit: e. g. Iph. Taur. v. 825.

Ex||τύπτει' || Ἰπποδά||μειαν | Οἰνόμα||ον ἔλασ||σον.

Aliud etiam hîc quoque obſervari debet, Tribrachyn ſcilicet vel in quinto Trimetri ſuprà deſcripti, vel in ſeptimo Tetrametri, ſive cum Spondeo ſive cum Anapæſto proximè præcedente conjunctum, nunquam inveniri: quod quamvis ſatis intelligi poſſit ex eo quod dictum eſt ſuprà, [nott. p. 102.] nempè, Dactylum in quintâ ſede Iambici Trimetri vulgò appellati locum habere non poſſe; nihilominus idem, mutatis tamen nominibus, tutius viſum eſt hîc loci iterum monere.

V. *In Syſtematis Anapæſticis aliud corrigitur, aliud egregiè confirmatur.* " Dactylum et Spondeum, " inquit Porſonus, [Suppl. p. xlvi.] " creberrimè pro anapæſto adhi- " bent; ſed rariſſimè proceleuſmaticum; *rariſſimè etiam de-* " *ctylo anapæſtum ſubjiciunt.* " Hujus obſervationis pars ultima corrigit vocem *indifferenter* ſuprà uſurpatam; [p. 106.] quæ quidem falſa vix dici poteſt, ſed tantum temerè nimis prolata. Addit Porſonus paulò poſt; " Metra ſive dipodiæ " tum maximè numeroſos verſus efficiunt, cum in integros " deſinunt, præterquam in verſu catalectico, qui tum maxi- " mè auribus placebit, cum hexametri dactylici finem conſti- " tuet. " Quæ quidem mira eſt conſenſio cum eo Tatii canone qui eſt apud *The Monthly Rev. Sept.* 1801. p. 111. et tantùm non iiſdem verbis quæ ibidem adhibentur, nimirùm,

vbca

when it is conſtructed ſimilarly to the concluding Hepthemimer of an heroic verſe. Ita pergit Porſonus: " Nonnunquam " verò et is dactylum admittit in primo loco, ut, Οὐκ ἀπέ- " μυσον τὸ γυναικῶν. " 163.

" Hæc poſtrema obſervatio, " inquit Jac. Tate, in literis quas ſuprà memoravi, " mihi non nihil favet; Dactylum " enim excludere videtur è ſede ſecundâ Paræmiaci; unde " aliorum æquè ac mea refert ut corrigant unicam exceptio- " nem adhuc obſervatam, quæ contra canonem meum facere " poſſit, et quæ cedere noluerit iſti *vocularum tranſpoſitioni* " quam laudat Porſonus tanquam tutiſſimam corrigendi ratio- " nem. Locus occurrit apud Iph. Aul. vv. 121-2-3.

Αὖλιν ἀκλίσιν·
Εἰς τὰς ἄλλας ἕδρας γὰρ δὴ
Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.

" Quem locum, Marklando partim indicante, ita ſcriptum " vellem:

Αὖλιν ἀκλίσιν· εἰς ἄλλας γὰρ
Δαίσομεν ἕδρας
Παιδὸς τῆς ὑμεναίους.

" Omittit τὰς Cod. A. inquit Marklandus; pro δὴ Reiſkius " τῆς. Idem Marklandus Baſin Anapæſticam in propriam " ſedem reſtitui debere primus monuit. "

Sed hæc hactenus. Plura volentes adeant ipſum Supplementum Porſonianum; nec non Euripidis Hecubam, Godofredi Hermanni ad eam et ad R. Porſoni Notas Animadverſiones. *Lipſiæ*, 1800. Huic quidem editori doctrinæ et ingenii acuminis laudem facilè concedendam puto; ſed utrum dignum ſe oſtenderit qui in arenam cum Porſono deſcendat aliis judicandum relinquo. Utcunque hoc ſit, non dubitandum quin animadverſiones ejus diſputationem Porſoni de metris multò citiùs expectatione elicuerint. Sed *aſperum tactu leonem* paulò acriùs laceſſivit. Quod dolendum: nam in amoliendis Hermanni criminibus uſus eſt Porſonus ſive tacito contemptu ſeu apertis verbis, quæ, quantumvis ingenti eruditione ſtipata, atque à critico ſuperioris ordinis profecta, multis videbuntur nimis acerba, nec ejuſmodi ut ullo unquam tempore aliquid dignitatis reipublicæ literariæ afferre poſſint. Quicunque talibus cupediis ſeipſum beatum velit, is adeat Porſon. ad Eur. Med. v. 675. ad Hec. nov. edit. v. 1172. [Conferat Hermanni præf. in Hec. p. xxi.] Porſon. Addenda ad Hec. nov. edit. v. 1169. p. 85. Idem verò de hujuſmodi ſaporis dapibus celeberrimum Heynium differentem conſulere poteſt, in præfatione nuperrimæ edit. Virgilii, p. vi.

* ΜΗΔΕΙΑ.]

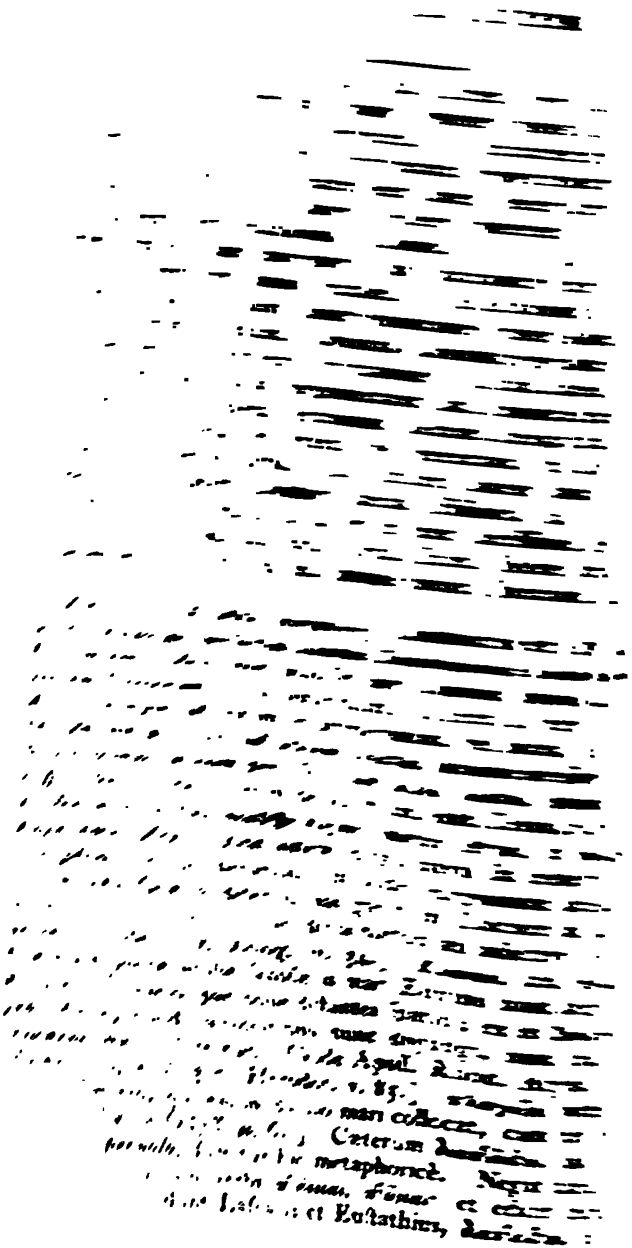

aor. 2. mediæ. Attici, ut ille arbitratur, in præſ. adhibent 165.
ομαι, πίτναμαι· nunquam verò ἵσταμαι, in præſ. ſed ἵστημι, imperf. et ἵστημι, in aor. 2. undè in inf. στάδθαι. Hanc cafionem arripuit vir doctiſſimus uſum accentuum juventuti dioſæ commendandi.

3—6. Μήθ' ἰν πάπυσιν—] Ordo eſt: πίτυς ἢ τροφόεσσα ἐν πάσσι Πηλίου μή ποτε πεσοῦν, *et pinus ſecta in ſaltibus Pelii nunquam cecidiſſet*, μήθ' ἑρετμώσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων, *neque remis* el *remigando*] *exercuiſſet manus virorum præſtantiſſimorum*, am ἐρετμόω eſt *remis inſtruo*, vel *remigando exerceo*; (ſive Porſonus, *remigare cogere*, *remigio applicare*: ἐρετμώσας, *remigare*.) atque ita videtur vocem intellexiſſe Scholiaſtes, τὸ κοινῶ ἢ τὸ ἄφελε μὴ ἐρετμῶσαι ὁ Αργὼ (potius ὁ πίτυς) τὰς ἐν ἀρίστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, *neque manus remigáſſent*.] οὗ μετῆλθον τὸ πάγχρυσον δέρας Πελίᾳ, Angl. *bo went in queſt of the golden fleece for Pelias*. Vide ſuprà Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

8, 9. —πύργους—] Supple εἰς. Θυμὸν, ſupple κατὰ.

11, 12. —ἀνδάνουσα μὲν φύγῃ—] Sic conſtrue: [ἐν] φυγῇ μὲν ἀνδάνουσα [πολίταις εἰς] χθόνα δὲν πολιτῶν ἀφίκετο, [Vide ſuprà p. 13. ad v. 35.] *in exilio quidem placens civibus quorum in terram pervenerat*: vel ut optimè interpretatus eſt poëtarum ſui æculi facilè princeps Georgius noſtras Buchananus: —*gentis uſus exul incolit Solum, favorem demereri ſedula*. Hujuſmodi autem conſtructionis exempla ſæpè occurrunt apud Græcos criptores. [Vide Vol. I. ad p. 86. n. 4. Vide etiam Il. ζ, 396. et S. Clarke ad locum.] Monendus eſt autem lector ut ponat comma poſt φυγῇ, non item poſt πολιτῶν. Porſonus edidit πολίταις. Cæterùm pro φυγῇ legendum φυσεῖ, [*indole, naturâ, moribus*;] conjicit doctiſſimus Frid. Jacobs in Animadverſionibus in Euripidis Tragœdias, quas ad me nuper è Germaniâ miſit vir humaniſſimus, mihique amiciſſimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omneſque adeò politiores Literas, Vimariæ ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem veniſſe invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amſt. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si neceſſe eſſet textum mutare, "facilius eſſet hîc φυῇ quam φυσεῖ, ut apud Pindarum; σοφὸς "ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· ſimili enim mendâ in quibuſdam Heſychii "editionibus, pro φυὴ, φυγὴ legitur: dubitari poteſt an ſatis "tragicum ſit φυὴ· H. St. autem in voce Euripidem citat." T. YOUNG.

13. Αὐτί τι—] Proponit Jac. Tate —αὐτὶ δὴ ut ritè reſpondeat ad ἀνδάνουσα μὲν ſuprà.

19. —ὃς αἰνυμᾷ χθονός.] *qui princeps eſt* hujus *terræ*. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —ἀναπλεῖ ἢ δεξιὰς,] Lego cum doctiſſimo Jortino,

ἀναπαλῶ ἣ δεξιᾶς Πίστιν μαγίστην, ut δεξιᾶς ſit genitiv. ſing. quem regit Πίστιν μαγίστην. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.* Quod et Porſonus probavit et edidit.

24. Κεῖται δ' ἄστιγ@.] Pulcherrima ſanè deſcriptio! atque ad commovendos affectus aptiſſima.

168. 26. —ᾔδετ' ἀδικαμένη.] Egregius Græciſmus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii uſurpatur quandò ſermo, ut hîc, manet in eadem perſonâ: *animadvertit ſe injuriâ affectam.* [Vide infrà v. 36. 38. 500. et 553.] Quum autem tranſitus fit ab unâ perſonâ ad alteram, participium cum alterâ hac perſonâ ponitur in accuſativo: Sic ᾔδετ' αὐτὸν ἀδικαμένον, *animadvertit illum injuriâ affectum.* Vide Vigerum de Idiotiſm. p. 330. edit. Zeunii.

33. —ὡς σφι νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Sic Angl. *who now has diſgraced her.* Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 577. p. 134.

41. —Σιγᾷ δόμος ἐσω'—] Hunc verſum, qui repetitur infrà, v. 384. hic loci ſupervacaneum eſſe cenſet Muſgravius; atque è ſuâ editione ejecit Porſonus.

44, 45. —ἤ του φάσις—] Ordo eſt: τις συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ ἤ του εἴσεται κλεινόν, *aliquis, ſuſcepto cum illâ odio, nequaquam præclaram victoriam reportabit.* Olim credidi poëtam, per ἤτοι—κλεινόν εἴσεται, intellexiſſe *non quidem ferè ſe pulchrum victorem*, ſeu *nequaquam præclarus victor evadet:* ſed ſtatim ſentiebam Linguæ Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, neceſſariò poſtulare κλεινόν. Barneſius, quamvis hîc vulgarem lectionem probavit, et reddi poſſe credidit κλεινὸν *victoriam inſignem*, oſtendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] κλεινὸν εἰδέναι notam eſſe locutionem pro *victoriam quamvis reportare*, ſubintellectâ voce μολεῖν aut ἐοιδὴν. Muretus igitur hîc legendum propoſuit ἄστιγα· quod obſervo Porſonum edidiſſe et ingeniosè tuitum eſſe.

54, 55. Χρηστοῖσι δούλοις—] Sic conſtrue: τὰ [πράγματα] δυστυχοῦντι κακῶς πιστοῖσιν ἐς συμφορὰ χρηστοῖσι δούλοις, ᾗ αὐθάδεσιν φρενῶν· *res adverſæ dominorum calamitati ſunt ſervis fidelibus, et tangunt* ipſorum *mentes.* ἅπτω, *necto;* ἅπτομαι, in voce med. *necto meipſum cum aliquo*, i. e. *tango:* ἀνθάπτομαι, *vicissim tango;* et habet poſt ſe gen. per notam ſyntaxin.

57. —μ' ὑπῆλθε—] μ' pro μοι· nam concordat cum μολὼν infrà: ὑπερχόμαι vulgò habet poſt ſe accuſat. interdùm dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujuſmodi conſtructio occurrit —Ἄλλος τί μ' ἔλθοις τῆς παλαισχώρου κόρης Εἰσῆλθε, συγγένειαν ὑπαυχῶν.—an μ' poni poſſit pro μοι· quare proponit ὑπουμένου. Et ſi verus eſt canon Daweſianus, [Vide Miſc. Crit. edit. Burgeſs. p. 266, 473.] "Poë-" "tis ſcil. Atticis non licere ullam diphthongum elidere," μ', i. e. μὲ hîc neceſſariò poſtularet μολεῖν, quo modo et Porſonus

Porſonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemon Athenæi vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porſono Medeam, criticum illum eximium μολὼν ἔσαι prælaturum. "Nam cum," inquiebat idem J. Tate, "dativus nominis præcedit, ſequi poteſt "accuſat. adjectivi aut participii, uti infrà, v. 819. et 891. "et 1254—57. at non vice verſâ." Quod quidem verum eſt tum apud Græcos, tum apud Latinos ſcriptores. Cæterùm—μεμίμηται, ut ait Scholiaſtes, τὰς ἐν μεγάλαις δυσχρίαις ἐκταζομένας· ἤτοι γὰρ σιωπᾶν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, ἢ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, ἐρημῶ. ἢ ἁλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄδηλοις, θηγάνειαι.

60. Ζηλῶ σ'] μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Ἄλλως· θαυμάζω σε, πῶς ἐκ ἔγνωκας. *Schol.* Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 150. 167.

65. —πρὸς γενείου] Mos erat antiquiſſimis temporibus ut ſupplices quibus ſupplicabant eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. θ, 371. κ, 454.] undè hîc, ut videtur, nutrix pædagogum per barbam obſecrat.

68. Πεσσοὺς] Rectè interpretatur Scholiaſtes de loco ubi aleatores convenire ſolebant. MUSGRAVE. [Vide Geſneri Theſ. Ling. Rom. Voce *Calculus.*] πεσσοὶ non eſt nomen loci, ubi talis luditur, ſed ſunt columellæ ſaxeæ, quibus area fontis et ſuggeſtus ejus, qui procul dubio fuit ſaxeus, cingebatur. REISKE.

73. —τοῦδε.] Hîc ſanè τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton. PORSON.

85. Τίς δ' οἶχι θνητῶν;] ſupple γινώσκει τόδε; *Quiſnam mortalium hoc non novit?* ---ἄρ' οὐ γινώσκεις τόδε, *jamdudùm tu noſti*--- &c. Lectio vulgata eſt: Τίς δ' οἶχι θνητῶν ἄρ' οὐ γινώσκει τόδε,--- quam præfert Jac. Tate; et hoc modo exponit Angl. You find this out now, it ſeems. *But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himſelf better than his neighbour. (ſome* it is true in many caſes *juſtly* enough, *others* baſely *for their own intereſt*, violating every tie of duty and honour) *ſince even Jaſon* our maſter *can find in his heart, for the ſake of marrying* with a princeſs, *to abandon theſe his* poor innocent *children*—to the bleak mercy of the world.

87. Οἱ μὲν δικαίως, &c.] Janus Gulielmius legendum putabat διὰ κλεὸς. *gloriæ cauſâ.* [Veriſim. i. c. 16.] Mihi verſus intercidiſſe videtur. Quare manum abſtineo. MUSGRAVE. Idem tamen, ut obſervavit auctor doctiſſimus Bib. Crit. Amſt. [Vol. ii p. 44.] acutam et ſpecioſam propoſuit correctionem, in Supplem. Tom. iii. p. 341. Οὐ μὲν δικαίως οἵδε Κύπριδος χάριν, *Atqui pudici matrimonii nullam Medeæ*

gratiam refert Jaſon, ſi quidem ſuſceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur. Brunckius autem hunc verſum ſpurium eſſe judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma poſt χάριν in v. 87. Senſum rectè vidit vir Magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeóne morem ſeculi ignoras, ſibi Ut quiſque cupiat eſſe meliùs quam alteri, Pars jure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iſte ſobolem poſſibabet lecto pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Græc. p. 190. Cæterùm de hoc verſu 87. ita Porſonus: " Mihi videtur ſententiam prioris verſus quo- " dammodo mollire Euripides. "

90. Σὺ δ' ὡς] Brunck. Σὺ δ' ὡς— e Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil eſt in præcedente verſu ad quod τὸ referri poteſt; δὲ verò refertur ad μὲν ſubauditum, ut ſæpè fit; quaſi eſſet Ὑμῶς μὲν—Σὺ δὲ— Jac. Tate. Atque ita Porſonus edidit. —ἐφιέσας ἔχει. idem quod ἐφιέναι. Vide ſuprà ad v. 33.

168. 96. —Δώριος ἴχνη,] Doricè pro δώριος, " Doricas formas " in impreſſis receptas non agnoſcunt membranæ in his Ana- " pæſtis. " Brunck. In Anapæſtis neque nunquam neque ſemper Doricâ dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. conſentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Doriſmum habet, Doriſmum repoſui. Porson, ad Hec. v. 103. μελάθρων τι [ἔνεστι vel διὰ] τόνων. —Medea ſcilicet exauditur, ſcenam nondùm ingreſſa; quod ad animos audientium commovendos exquiſitè eſt excogitatum. Carminis genus ſimul mutatur ex Iambico in Anapæſticum; quod terrorem auget.

102—105. —ἀλλὰ φυλάσσεσθ'—] *Sed cavete à ſævo impetu et horribili naturâ animi contumacis.*

106. Δῆλον δ' ἐξ—] Ne violet legem metri Anapæſtici, quæ requirit ut unuſquiſque pes, aut ſaltem unaquæque Syzygia, deſinat in vocem, debet hic verſus ita conſtitui; ut rectè Jac. Tate; [Vide ſuprà ad p. 107.]

Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξ αἰρέμενον—

Vel, ut Porſonus: —ἐξαιρέμενον—

per figuram, quam Rhetores vocant ἀναστροφήν· ſecundum quam conſtituit et verſum 1117, [in ſuâ edit. 1105.] —Σώματά θ' ὕβριν ἀσεβῆλθε τίνων, propter numeros ſedem præpoſitionis mutans, et ἀναστροφὴν faciens.

115. Σὺν πατρὶ—] Hunc verſum ita ſcribendum proponit Jac. Tate, ut ſtructura ejus eadem ſit ac ultimæ ἰφθιμένης in verſu hexametro heroico:

Καὶ σὺν πατρὶ, πᾶς δόμος ἴφθιμος.

Vide ſuprà p. 106. et pp. 166-7.

120—122. Δεινὰ τυράννων λήμματα—] Pulchrè emendavit vulgarem hujus ſententiæ interpretationem vir ornatiſſimus Sam.

Sam. Clarke; [ad Il. α, 82.] *Terribiles ſunt regum animi; quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari ſoliti, difficulter iras deponunt.* Nimirùm ἄρχω in voce act. Lat. ſonat *princeps ſum;* ἀρχόμαι autem in voce paſſ. *ſubditus ſum.* [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] Ὀλίγα, *rarò, paucà, multùm,* uſurpantur adverbialiter.

123—129. Τὸ γὰρ εὐβιότου ζῆν ἐπ' ἴσοισι] Porſonus cum Brunckio dedit τὸ δ' ἀρ' εὐβιότου ζῆν— [et pro ἴσοισι exhibuit ἴσοισιν— Vide ſuprà ad p. 86. v. 147.] Sic autem conſtrue et interpretare: τὸ δ' ἀρ' εὐβιότου ζῆν ἐπ' ἴσοισιν ἀρεῖσσον· Angl. *And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable: ἔπη ὕν ἐμοιγε— may I then for my part be permitted— ὡς μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς τ'* [vel cum Reiſkio, Brunckio et Porſono, ὀχυρῶς γ'] *καταγηράσκειν, to grow old, if not in magnificence, at leaſt in ſecurity.* Quod nimirùm eſt aureæ mediocritatis. γὰρ, πρῶτα μὲν, ἐπὶ τῇ τύχῃ τῶν μετρίων ναίει, &c. Angl. *For in the firſt place, the very mention of the name of a moderate condition has a ſuperior charm; and the experience of it is by far the beſt ſtate for mortals:* τὸ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδὲν καιρὸν, &c. *immoderata autem nullo tempore efficacia ſunt mortalibus.* ἀπίδοιεν δ' μείζους ἄτας οἶκοις, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ, *afferunt autem* [τὸ ὑπερβάλλοντα ſcil.] *majores calamitates familiis, quando deus iraſcitur.* [Aor. in hoc ſenſu tironibus notus.] Doctiſſimus Frid. Jacobs, pro φέρους proponit ἴσχους, ut ſenſus ſit: *gravior inſtat magnis et elatis rebus à fortunâ pernicies.* Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadverſs. in Eur. Tragœd. p. 23.] Cf. Horat. Lib. iii. Od. x.

139. Ἐπεὶ μὴ φίλ' ἅ κἀκραύλισε.] *Quia minimè amica ſunt quæ facta ſunt.* MUSGRAVE. Brunckius, Beckius et Porſonus malunt, ἐπεὶ μὴ φίλια κἀκραύλισε, quod eodem redit. Vulgaris lectio eſt: ἐπεὶ μὴ φίλα κἀκραυσε, *quoniam res infeſtæ ſunt immiſtæ.* Senſus eſt: *Mihi nequaquam arridet dolores domûs, præſertim flagitiis inquinati.* κἀκραυσε per Sync. pro κατέκραυσε, à κεράννυμι, *miſceo.*

140, 141. Οὐκ ἐσοὶ δόμοι·—] Optimè ad numeros, non prorſus ex conjecturâ, hos duos verſus reſtituit acutiſſimus Porſonus, ſic:

Οὐκ ἐσοὶ δόμοι· φρεῦδα γὰρ ἤδη
Τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων.

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porſoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius anſam arripiens ex repetitione τῷ γὰρ intra tantillum ſpatium, (ſcil. γὰρ ἤδη, et, in verſu ſequente, γὰρ ἔχει) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus ſe habere quod agat, atque otio frui profitens, (quod de me utinam 169.

utinam ex animo et ego poſſem prædicare!) longè, ſed admodum eruditè, digreditur, ut oſtendat quàm non paucis Poëtarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc uſque diem inter Scholiaſtæ verba latuerint.

145. Αἰ, αἰ.] Vox Medeæ ſcenam nondùm ingreſſæ adhùc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè eſt accommodatum.

147. Θανάτῳ καταλυσαίμαν] *morte diſſolvar*— Conf. Shakeſperium, *Hamlet*, *Act* I. *Scen.* iii.

170. 152. Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάτου—] ἔρω ἀπλάτου κοίτας pro ἀπλάτου ἔρω κοίτας. atque ſic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami deſiderium—?* In textu repone ἔρος. Pro ἀπλάτου, dedit Porſonus ἀπλάτου, et pro Τίς, τί.

154. Σπεύσω—] τὸ—σπεύσω θανάτῳ τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπεύξῃ, ἢ ἐμποδὼν σοι θάνατον. *Schol.*

158. —μὴ χαράσσου—] *ne iraſcere*, μὴ ὀργίζου. Heſychius, κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodot. vii. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verùm vix æquum erat à Medeâ, ut ne omninò iraſceretur, exigere. Legendum igitur: Δαναὸς τοδὶ μὴ χαράσσου, *ne nimis vehementer ab hoc iraſcaris*. τοδὶ pro τοὐδὲ metri cauſâ. Sic τανῦν Supplic. 156. τῳδὶ Her. F. 667. MUSGRAVE. Legendum putat Brunckius: Κέντρα λάκτι μὴ χαράσσου. Cujus proximè ad mentem corrigit Porſonus, κέντρ' ὧδον μὴ χαράσσου.

159. —συνδικάσου.] Fut. 1. à συνδικάζω penult. corripit: ſed eſt hic Dor. pro συνδικήσου, à συνδικέω, *patrocinor*.

161. Ὀδυρομένα σὺν ὑμέναις.] Pro quibus Porſonus edidit, δυρομένα σὺν ὑμέναις. Vide ad Hec. edit. nov. 735. Euſtath. ad Il. β. p. 218, 19—165, 20. ὑμέναιος ὁ καὶ τὸ ᾆδεσθαι δύρεσθαι. Deinde ὑμέναν Brunckius.

171. Θέμιν ὐπαλαίαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non ſinit*—Firmat hanc interpretationem ἐμπέδου Θέμιν, quod mox legitur, v. 212. MUSGRAVE.

173. —ἴν τινι μιχᾷ] Λέληπται κακῷ· ἀλλὰ δηλόνοτι μέγα κατεπραξαμένη κακὸν, παύσεται τῆς ὀργῆς. *Schol.*

171. 185. —πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἄνω·] κακόν duplicem accuſat. habet poſt ſe.

191. Καί τοι τοκάδος δίψασα—] Λέληπται τὸ ἴσχουσα· καί τοι φασὶν ἡ δύσποινα δεινὸν ὀρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ πλησιάζειν. ἴσχουσα λαμπρὰς τίκτουσίας τὸ βλάβερμα, ἢ ὅμως ἅτως ἰσχύσας αὐτῆς θυμῷ, εἰς ἐμὲ χάριν ἐστιλιτεύσομαι. *Schol.*

194—207. —Σκαιὸς ὁ λέγων—] Elegans locus, quem ſic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

A

Nil me peccet judice, ſiquis
Proavos multum ſapuiſſe neget,
Placuit thalamos quibus et feſtas
Ornare dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures:
At muliſidis nemo Camænis
Docuit Stygios ſiſtere luctus,
Undè et mortes et funeſti
Caſus totas vertêre domos.
Atqui potiùs debuit iſtis
Muſæ mederi nam quid cænâ
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per ſe ſit grata ſatis
Dulcis mortalibus eſca?

Quæ et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; ſed Grotium in hâc parte præfert Barneſius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnſon. Vide *Johnſon's Works, publiſhed by Murphy*, Vol. i. p. 161. ubi eſt etiam parodia Anglica horum verſuum, haud pari ſucceſſu facta. Conf. *Anecdotes of diſtinguiſhed Perſons*, Vol. iv. p. 182.

207. Λιγυρὰ δ' ἄχεα—] Ἀεὶ τὰ λιγυρᾶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχεα φησὶν, ἡ μιγυρὰ Μήδεια βοᾷ. *Schol.*

212. Τὰν Ζηνὸς ἐρκίαν θήκαν,] τὰν ſcil. Θυγάτερα Ζηνὸς— *Themidem, filiam Jovis, cuſtodem jurisjurandi* [Vide ſuprà ad v. 171.] 172.

213. Ἃ νιν ἔκαον] *quæ ipſam ire fecit*— Meminerint juniores Doricum ἔκαον pro ἔκουν habere penultimam longam. α ſcil. in Dorico η ſemper longum.

215. —ἄλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flacc. vii. 175. *Indè diem noctemque volant.* πόντια κλεῖθ'. Sic Theodorides, Anthолog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. 2. p. 44.] Κληῖδες πόντια τε, καὶ ἰσχατιαὶ Σαλαμιῖνες. κλεὶς utroque loco *portam* vel *clauſtrum* ſignificat, planè, ut apud Dionyſ. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Boſphoro Thracio, quod clauſtrum erat Euxini. Hac enim Medea, à Colchis Theſſaliam venit. ἀπίρατον interpretari licet, *qui claudi non poteſt.* περᾶν enim *claudere*, *obſerare*, ſonat Oreſt. v. 1584. MUSGRAVE. Ingenioſa eſt et forſan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale ad difficile tranſitu Boſphori clauſtrum.* Cæterum Porſonus hos tres verſus ita diſpertivit:

Δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντια κλεῖθ' ἀπίρατον.

218. Κορινθίαι γυναῖκες,] Tandem in ſcenam progreditur Medea; cujus tota hæc oratio eſt pulcherrima, et poëtam ſapit ſuperioris ordinis. Prope exordium tamen quædam difficilia occurrunt; erant nempè à poëtâ exquiſitiùs elaborandа, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem ſe oſtenderet gravem et ſententioſam. *Corinthiæ*, inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "ſequentis loci difficillimi

"conemur

172. " conemur interpretationem, notandum eſt, locutionem ἁμαδ-
" τυν ἄτο poſſe uſurpari ſive de iis, qui aliquo miniſterio pu-
" blico peregrè funguntur, ſeu de iis qui domi in ſtudiis ſe
" abdiderunt. De hiſce poſterioribus non poteſt hîc intelli-
" gi, quia hi poſtea indicantur per τῶν δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς.
" Nil igitur ſignificare poteſt niſi exercituum et claſſium
" præfectos, aut qui legationes publicas agunt apud exteras
" gentes. Vocem quoque δυσμὰς credo poſſe ſumi de per-
" ſonis publicis; ſed ab iis omninò diverſis, qui domi manent
" è conſpectu civium remoti; et eos denotari qui in forum
" prodeunt, atque in conſiliis et concionibus coram populo
" rempublicam tractant. Eorum utrique generi οἱ δ' ἀφ'
" ἡσύχου ποδὸς opponuntur; illis ſcilicet, quia nullo publico
" munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia
" quamvis in civitate degant, nunquam in publicum pro-
" deunt, neque rempublicam omninò gerunt. Conſtrue igi-
" tur hoc modo et interpretare: οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν
" —τοὺς μὲν ἁμαρτὸν ἄπο, τοὺς δ' ἐν δυσμαῖς, σφᾶς τε γεγῶτας· τοὺς
" δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς τῶν δύστηλον τοὺς βαθύρριζας ἐλισσομένους. [Sine
" ſcrupulo reſolvi οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς—ἐλισσομένους, quæ per ſe
" eſt integra ſententia, in τοὺς δ'—ἐλισσομένους· quia, ut notum,
" exempla hujuſmodi ἀνακολουθίας apud Græcos ſcriptores, et
" apud ſcriptores in omni linguâ, præſertim in ſententiis
" longiuſculis, ſæpenumerò occurrunt.] *Nam bene novi*
" *multos quidem mortalium ex eo quod perſonas publicas,*
" *ſive domi ſeu foris, geſſerint, dignitatem et honorem ſibi*
" *metipſis peperiſſe; eos autem, qui viam clam, privatiſque*
" *ſtudiis deditam, tranſegerint, inque publicum minus prodie-*
" *rint, ſibi comparâſſe infamiam ſocordiæque crimen:* ſed
" iniquiſſimè; *namque aliquem damnare, ingenio ejus atque*
" *indole parùm perſpectis, ſumma certè eſt injuria.*" Hujus loci, quem valdè difficilem et intricatum agnoſcit etiam Porſonus, alii alias interpretationes excogitârunt: ſed omnium rectiſſimè ſenſum Poëtæ cepiſſe, ut ſupra, videtur J. Tate; qui porrò obſervavit " Euripidem propriam perſonam, potiùs quam
" Medeæ hîc loci ſuſtinuiſſe; atque, ut alibi interdum, obli-
" tum fuiſſe proprietatis temporum, hominum et locorum,
" dum eos perſtringere ſtudet, qui minùs rectè ſentiebant de
" ſtudiis philoſophiæ et poëſeos, quibus ipſe fuerit addictus.
" Vide infrà vv. 297. 306. vide et Hec. 257. Iph. A. 339.
" 345. et multa alia id genus loca ethici noſtri Poëtæ, τῶ
" ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλοσόφῳ." [Vide plura in Biblioth. Crit. Amſt. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctiſſimus protulit verſionem Ennii, quæ laudatur à Cicerone, Ep. ad Div. vii. 6. adjunxitque interpretationem H. Grotii.] Cæterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem

1 v. Classical Journal Vol. 9. 128

quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc epiſcopum Vigornienſem; itèm ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodùm diſſerit de ipſo hujus Tragœdiæ Choro.

223. Δίκη γὰρ ἐν—] Quæ ſic conſtrue: γὰρ δίκη ἐν ὄσσοις ἐν ὀφθαλμοῖς [τινὸς] βροτῶν ὅστις, κ.τ.λ. *Juſtitia enim non inest oculis* alicui *mortalium cuicunque*, &c.

224. ---ἐκμαθεῖν—] Euſtath. ad Il. γ. p. 415, 12---314, 48. ἐκμάθῃ. Utraque lectio proba. Sæpe enim πρὶν cum ſubjunctivo jungunt Tragici, omiſſo ἂν, quod in ſermone familiari ſemper requiritur. PORSON.

230. ---οἴχομαι δὴ] Angl. *And I am loſt going.*

232. ---φανήσεται καλὸς] Legendum puto γενήσεται καλῶς. Res enim ejuſmodi eſt, de quâ ad teſtimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γενήσεσθαι καλῶς, Reiſkio γένηται καλῶς. MUSGRAVE. ---γενήσεσθαι καλὰ edidit Bruncknius. Simpliciſſimam Muſgravii emendationem recepit Porſonus. Vulgarem benè habere putat Jac. Tate; *Ille enim, in quo omnia feliciter experiri, cognoſcere, ſentire*, &c. *mihi licebat.* Ita infrà v. 737. et 884. Ovid. *—qui nobis omnia ſolus erat.* Med. ad Jaſ. v. 162.

236. ---χρημάτων ὑπερβολῇ---] χρημάτων λόγοι τῶν εἰς τὴν φερνήν· τοῦτο δέ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λόγους· οἱ δὲ ἥρωες οὐχ ἵππους ἐπώνουν τὰς γαμετὰς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναλίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι· καὶ Ὅμηρος· [Iliad. λ. 244.] Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δώκεν, ἔπειτα δὲ χίλια---. ἐστὶ δὲ ἀνεκφοιτησίας· οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναλίον παρεῖχον. *Schol.*

238. ---κακῷ γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιον κακόν.] Vulgata lectio eſt: 173.
κακῷ γὰρ τοῦδ' ἐπ' ἄλγιον κακὸν, Κύπρ, κ. τ. λ. Γὰρ refertur ad aliquid ſubauditum: Quare autem hoc dico? NAM *adhuc gravius malum* eſt *hoc malo*, &c. Vide infrà ad v. 256. Porſonus recepit vulgatam.

241. ---ἀθ' οἷόν τ'---] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

250. Η πρὸς φίλων τιν'---] Prædixerat Jac. Tate Porſonum ita hunc verſum editurum:

Η πρὸς φίλων τιν', ὦ τρέσασ πρὸς ἥλικα.

ne, puto, α pro brevi præcederet mutam ſequente liquidâ in initio proximæ vocis---ἥλικα τρομεῖς. Nam—" ubi, " inquit Porſonus, [ad Oreſt. 64.] " verbum in brevem vocalem de- " finit, eamque duæ conſonantes excipiunt, quæ brevem ma- " nere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri " poſſe, in quibus ſyllaba iſta producatur. " Vide ſuprà ad p. 86. v. 147. Verùm Porſonus hîc aliter vitavit proprii ſui canonis violationem, pro ἥλικα, ἥλικας ſcribens; et ſcriptionem ſuam ita ingeniosè tuetur:—" Euripides, quo judice, " unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμιλίων (Oreſt. 796.) amico

" æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, *ad æ-*
" *qualium cœtum*, ut Phœniſſ. 1761. πρὸς ἥλικας φάσγηθ' ὅπως." Cæterùm pro φίλων Brunckius è duobus MSS. φίλαν, atque ita Porſonus.

252. Λέγουσι δ' ἡμᾶς—] Notus Græciſmus: ad verbum, *Dicunt autem nos quod periculorum immunem vitam agamus*, &c. Meliùs Latinè; *dicunt nos agere*, &c.

256. Ἀλλ' ἃ γὰρ—] i. e. Ἀλλὰ διά τι ὕστω λαλῶ; γὰρ ἃ κ.τ.λ. pro αὐτὸς, ſcribe cum Daweſio et Porſono, αὗτος nam eſt ὁ αὐτὸς.

261. Οὐ μητέρ',—] Ordo videtur eſſe: ἃν ἔχουσα μητέρα κ.τ.λ. μεθορμίσασθαι [ἀπὸ] τῆσδε σ. *non habens matrem*, &c. *qui portum mihi præbeant ex hâc calamitate.*

266. —ἥν τ' ἐγήματο,] Quum γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de feminâ vulgò dicatur, conjicit Porſonus, ut ſarcaſmo utatur Medea, legendum ἥτις τ' (quod facilè in ἥν τ' tranſire poſſet) i. e. ἥ τ' ἐγήματο, *et* illam *cui ille nupſit*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meæ*. Sed hoc Muſâ Tragicâ minùs dignum videtur. Non negat tamen Porſonus benè etiam legi poſſe, ἥ τ' ἐγήματο, ut mox 292. τὸν δόλιον, ᾧ γήμασθε, ᾗ γαμεῖσθον· ut ſit, *et illam quæ nupſit ei*. Quod autem ad γαμεῖσθαι attinet, quod de ſe uſurpat Medea, infrà 610. id mihi videtur ab illâ dictum dum animo reputaret infandum facinus quod in eam patraverat Jaſon; et proprietatem ſermonis oblita, eum indignabunda interrogat: Τί δρᾶσα; μὴν γαμεῖσα,— *Quid faciens? Num alteri feminæ nubens*—cum dixiſſe debuit—*Num alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxiſti?

267. Σιγᾶν—] *ut taceas*: hoc eſt ſcil. quod à te conſequi cupio. Alloquitur Chorum in ſing. num. quod ſolenne apud poëtas Tragicos.

274. 271. Δρᾶσον ταῦθ' ὑβρίσας γὰρ—] Vide Hurd ad Hor. Art. Poët. ubi ſuprà.

279. κἀγὼ ἄπειμι—πάλιν,] *neque revertar*— De ἄπειμι in ſenſu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

282. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ πάλαι,] *Nam profectò inimici expediunt omnes funes.* ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐκπεμπομένων ἢ καλόντων πρὸς τὸ πνεῦμα τὰς ἀρτήμονας. *Schol.* ἐξιᾶσι pro ἐξιᾶσι, ab ἐξίημι, *emitto*, Atticè. BARNES. πάλαι, accuſ. à nom. πάλως, *rudens*, gen. πάλω, Dat. πάλῳ, more Attico. In uſu eſt etiam πάλος, ου, ὁ. [Vide Odyſſ. ε, 260.] utrumque ſignificat *funis nauticus*—præſertim *quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur*. Idem proverbium occurrit apud Ariſtoph. Equ. 756. Edit. Brunckii. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ πάλων ἐξιέναι σωυτῦ, *nunc funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Dammius explicat, [in ſuo lex. voce πάλος,] *jam omnis conatus eſt tentandus.*

283.

283. Κὐκ ἔστιν--ἔκβασις.] *Non eſt littus in quod effugiam.* Comparat ſe alicui in pelago verſanti, inque hoſtis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

286. Δίδυμά σε--μὴ δράσης—] Vide ſuprà ad v. 252. ---περιαμπίσχειν Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, exceptâ Laſc. quæ παραμπίσχειν habet. παραμπίχειν A. Flor. παραμπίσχειν B. D. E. περιμπίχειν Lib. P. παραμπίχειν rectè Beckius poſt Brunckium. Vulgatum, ſed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris eſſe liquidæ ante mutam, quod eſt mutæ ante liquidam. Nec mendoſum eſſe credit Wyttenbachius p. 55. anapæſtum fortaſsè in quartam ſedem admitti poſſe judicans. Sed demus, anapæſtos non vi ejiciendos eſſe, ſi omnes conſentiant MSS., eos certè ubi plures tollunt, fruſtra retinere coneris. Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapæſtos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, ſive in eadem, ſive in diverſis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel ſubſtantivum hujuſmodi compoſitionis intrare ſinunt; rarò admodum adjectivum vel adverbium. PORSON. Tum ingeniosè, ut ſolet, huic doctrinæ quæ officere videantur tollere pergit vir egregius; quem vide.

290. Λυπῇ--ἱκετεύω.] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.

294. —πρός σ' ἀπίχθεσθαι,] Rectè reſpuit Jac. Tate, πρός σ' pro πρὸς σοῦ, quod violaret canonem Daweſianum de eliſione diphthongi. Vide ſuprà ad p. 166. v. 57. Idem dubitat de conſtructione πρός σε in hoc loco; quæ tamen videtur ſatis rectè habere. Silet Porſonus vulgatum recipiens.

299. —ὅστις] Subauditur ἐκεῖνόν ἄνδρα ut antecedens. Vide ſuprà ad v. 223.

300. Παιδὰς—διδάσκεσθαι—] *Liberos edocendos curare*— Nam ita interdùm ſignificat vox media.

301. —ἄλλης, ἧς ἴχνεσιν, ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctiſſimus Bib. Crit. Amſt. [Vol. ii. p. 56.] αἰτίας, ut ſenſus ſit: *Nam præter aliam, in quam incurrunt, reprehenſionem, invidiam ſibi contrahunt.* "Poſſes," inquit Porſonus, "legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin "hoc diſplicet, ſumendum eſt ἄλλης πλεονασικῶς, quod in locis "quibuſdam apud Noſtrum videor legiſſe."

303. Σκαιοῖσι μὲν—] δέξῃς σκαιοῖσι πτῶσίν σ' ἀχρεῖον κ. τ. λ. 175.
videberis ſtultis nequam eſſe, &c. De voce ἀχρεῖος et ſimilibus, vide virum acutiſſimum Sam. Clarke, ad Iliad. β, 269. πτῶσίν σ', *naturâ eſſe*. Sic πτῶσις, v. 289.

324. Ῥέων φυλάσσειν,] φυλάσσειν eſt *obſervare*, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Daweſium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miſcell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditiſſimum

Th. Burgeſs ad locum. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quæ obſervata ſunt benè hic illuſtrantur à Scholiaſte: φυλάσσειν, inquit ille, ἀπὸ τοῦ φυλαχθῆναι ὑπ' ἄλλου· ἐνεργητικὸν ἀπὸ παθητικοῦ· τοῦτο γὰρ ἴδιος ἐστὶ τοῖς Ἀττικοῖς. Angli, in quibuſdam vocibus, utuntur ex æquo activâ et paſſivâ formâ: *eaſy to watch*, or, *to be watched*. φυλασσόμενος, in voc. med. eſt *caveo*, uti etiam tironibus notum.

325. —μὴ λόγους λέγε.] Pro λόγε, Valckenarius ad Phœn. p. 181. proponit πλέα. Sed nihil opus.

326. Ὡς ταῦτ' ἄρεσε.] *Quoniam ſtat ſententia.* ἄρω, aptè, in perf. med. ἦρμαι, Atticè ἄρσμαι. Porſonus, cum Ald. &c. ἄρεσται, quod ſecundum producit. Vide quæ idem vir egregius de hoc Doriſmo dixit, ad Oreſt. 26. 1323. Conf. Valckenar. ad Eur. Hippol. 1090.

328. Μὴ πρὸς σὶ γονέων,—] *Per genus quæſo, perque deſponſam recens.* BUCHANAN. σὶ regitur à λιτόμενος, ſubaudito. "Hîc et Phœniſſ. 866. Μὴ πρὸς σὶ γόνων,"—PORSON. Quare? Vide enim Phœn. 937. et infrà Med. 502. 715. J. TATE.

329. —Λόγους ἀναλοῖς·] *verba conſumis.* ἀναλοῖς, contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgò ἀναλίσκω.

330. —λιτάς;] *Litas?* i. e. *preces.* προσωποποιεῖα. Reſpicit Homeri locum Iliad. ι, 498. Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι, &c. BARNES.

331. Φιλῶ γὰρ—] Supple μάλιστα,—ad quod refertur γὰρ—

333. Πλὴν γὰρ τέκνων,—] Senſus eſt: "Non equidem ita-"ror te patriæ recordari, *nam præter liberos* patria mea *eſt* "*mihi ſaltèm longè chariſſima.*" Fortiùs autem Cicero: [De Off. Lib. i. 17.] "Cari ſunt parentes, cari liberi, "propinqui, familiares; ſed omnes omnium caritates patria "una complexa eſt; pro quâ quis bonus dubitet mortem "oppetere, ſi ei ſit profuturus?" Cæterùm pro πολὺ, Brunckius et Porſonus è tribus MSS. πόλις.

335. Ὅπως ἂν εἶμι—] ἔστω—φησὶ· μὴ κατασκόπει τὰς ἔριδας· εἴθ' ὅτι γὰρ ἀγαθόν τι ποιῶν, εἴθ' ὅτι δὶ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο. *Schol.*

176. 338. Πονῶμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων ἀιχμώμεθα.] Hunc verſum nullâ operâ explices. Lego: πόνος μὲν· ἡμῖν δ' ὁ πόνος ἀιχμώμεθα; *Moleſtia quidem eſt; at nos nonne in moleſtiis verſamur?* πόνος ſubaudito ἔστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86. MUSGRAVE. Atqui lectio vulgata non debuit ſollicitari. Rectè Buchananus: *Curæ premunt me, nec ego curis novis.* Senſus eſt: "Tu jubes me liberare te curis meo exilio; ſed ego oppri-"mor curis, non tu: nec opus eſt mihi aliis, quas ſcil. exili-"um ſecum afferet." Χρήσιμος interdùm ſignificat *indigeo*: ſic, Odyſſ. ω, 13. —οὔτε τιν' ἄλλην ἀνὴρ γυναικὸς, *reditûs indigentem atque uxoris.* item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum,

tandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc ſenſu conſtrui cum genitivo. Porſonus dedit et laudat quam vocat certiſſimam Muſgravii conjecturam; non, opinor, cum ſolito ſuo ſubacto judicio.

339. ἀθύρτῳ—] ἀθύρτῳ certè ab ἄθω. JAC. TATE. Porſonus ἀθύρτου, ſecundum orthographiam, quam in hujuſmodi ſecundis perſonis conſtanter ſervavit. Sic infrà, 543. ἀπαλλάσσου. 355. τύχῃς. 358. θάνῃς. &c. Vide Præf. ad Hec.

342. Φιλεῖμεθ'] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro φιλούμεθα. Vide infrà v. 345. et 350.

352. —ἴφυ—] *eſt*. Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

353. Αἰδήμων δὲ, πολλὰ δὴ διώλεσα.] *Quin ſæpè damno mihi meus pudor fuit.* BUCHANAN.

354. —ἐγὼ μὲν ἐξαμαρτάνειν,] *equidem video me errare.* Vide ſuprà ad v. 290.

359. —ἐφ' ἡμέραν—] Porſonus ἔθ' ἡμέραν.

362. —τῶν σῶν ἀχέων.] Supple δικὴ. Vide ſuprà ad v. 96.

366. —κλύδωνα—κακῶν—] Sic incomparabilis Shakeſpe- 177.
rius: *a ſea of troubles.*

368. —Κακῶς πέπραγέναι παλαχῇ·] Cf. *Thomſon's Tancred and Sigiſmunda*, Act iii. Sc. 3.

369. Ἀλλ' ὅτι ταῦτη ταῦτα,] Rectè Muſgravius: *Sed non ſic hæc* abibunt. i. e. ταῦτα πράξωσιν ὡς ἀπολοῦνται ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ. Conf. Valckenaer. ad Eur. Hip. 41.

376. —ἐξὸν αὐτῷ—] *cùm ipſe poſſet.* ἐξὸν, particip. ab ἔξεστι, *licet*, abſolutè ſumitur. Sic παρὸν, infrà, v. 453.

384. Σιγῇ δόμους—] Vide ſuprà v. 41. Valckenarius ad Phœn. p. 433. et hunc et verſum 41 delet.

387. —γήλων.] Accuſat. à γήλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γήλωτος.

388. —τὴν τιθήνην.] i. e. κατὰ τὴν τιθήνην ὁδὸν.

389. Σοφαὶ—] Meminerint tirones Daweſiani canonis: Si mulier de ſe loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet maſculinum; ſi maſculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. PORSON, ad Hec. 515. Quod hìc oblitus eſt ipſe vir accuratiſſimus, ſinens σοφαὶ pro σοφοὶ manere in ſuâ edit. ut obſervavit Jac. Tate. Sed vide infrà ad v. 858.

391. Καὶ δὴ τεθνᾶσι·] *et jam mortui ſunt*, τεθνᾶσι per ſync. pro τεθνήκασι.

394. Οἷα ἴσα·] Quàm mirè elucet per totam hanc oratio- 178.
nem ferox quædam ſublimitas, quæ optimè convenit cum perſonâ Medeæ.

403. Χαίρων—] *impunè*. Vide Toupii Notas ad Longi-
num, p. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc ſignificatio-

nem

nem tuetur multis exemplis, ex quibus eſt hicce locus Euripidis.

406. —*φόνῳ—βωλεύσατε*] Vide ſuprà ad v. 354. Cæterùm Medea, per pulcherrimam apoſtrophen, ſeipſam alloquitur.

410. *Τοῖς Σισυφείοις*·] i. e. Creonti et illius familiæ; is enim erat filius prædonis Siſyphi: per contemptum autem vocat eos *Siſyphios*. BARNES.

412. *Ἐπίστασαι δ'*·] *Perita es ipſa. σοφίσμασιν, ita naturâ comparatæ ſumus ut*, &c.

415. *Ἀνω ποταμῶν ἱερῶν—*] *παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκ βαθέως γινομένων. κίχρηλαι καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης.* HESYCHIUS. *ἐπίτηδες—δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. Schol.* Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

416. *Χωροῦσι—*] *Χωροῦσιν πυγαί*, ut concordet cum antiſtrophe, 427. *Λαῖφος ἀοιδᾶν.* et v. 421. *Στρίψωσι* pro *Στρέψωσι*, ut reſpondeat ad 432. *—ταχύ' ἂν—* JAC. TATE. Porſonus, cum Heathio, in ſecundo antiſtrophes primæ, dedit *λαῖφος ἀοιδᾶν*. Idem è duobus verſibus in Strophe primâ, ſcil. ſeptimo et octavo, fecit unum; nec non in Antiſtrophe primâ. Atque tertium in Strophe ſecundâ incipere fecit à *δεδίκασμαι*, eundemque in Antiſtrophe ſecundâ à *μίσει* pro *μισεῖ*. Cujus in v. primo, pro *ἐδέξατ' αἰδὼς* dedit *ἐδέξατ' ἦν αἰδὼς*.

418. *—Θεῶν Δ' ἐπίσχε πίστις ἄρκος.*] *Nec pacta fides Diis ſat certa eſt.* BUCHANAN. Porſonus *ἄρκος*, ut antea, v. 326.

420. *Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν—*] Hæc ita conſtrui poſſunt: *δὲ φᾶμαι τρέψουσι τὰν ἐμὰν βιοτὰν ἔχειν εὔκλειαν· fama autem convertit meam vitam* [i. e. *vitam muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam. φᾶμαι* plur. pro ſing. num. ut ſæpè apud poëtas.

179. 426. *Μοῦσαι δὲ—*] Ordo eſt: *Μοῦσαι ᾗ ὑμνοῦσαι* [Dor. pro *ὑμνοῦσαι*] *τὰν ἐμὰν ἀπιστοσύναν, λαῖφος παλαιγενῶν ἀοιδᾶν* [Dor. pro *ἀοιδῶν*.] *Muſæ autem quæ ſolebant celebrare meam* [i. e. *mulierum*] *perfidiam, deſinent priſcorum carminum.* [Sic Hor. *Deſine querelarum.*] Conjicit Muſgravius poëtam hic alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi *παλαιγένης*, licet non Medeæ.

429. *Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ—*] *γὰρ* refertur ad id quod ſubauditur: Nobis mulieribus non datum eſt memoriæ prodere perfidiam hominis, *nam—* Cætera benè explicantur à Scholiaſte: *ὁ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσιν ἀοιδὸν ἐδημίουργησατο Ἀπόλλων, ὃ δύνασαι ἴσμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες πεποιήματα γεγραφεν· ἴσως τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀβλεπωμεῖδεν τοὺς ἄνδρας, τὸ ᾗ ἑαυτῶν φύσει ἐπήνεν, κατὰ τὸν τῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λεοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀλισκόμενον ἐν γεγραφῇ, εἶπεν, ᾗ ἡμεῖς ἂν ἐδείμεν γεγραφεν, ἢ πλάσσειν, ὡς πάλαιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ λεόντων ἀλίσκεσθαι ὑπὸ λεόντων.* Cæterùm *ἀλίσκεσθ' ἂν* eſt *ἀλίσκεσθαι ἂν*, prim. perſ. ut monuit

monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibuſdam editt. malè ſcribitur ἀνλαχήσαν.

438. —διδύμους ὀρίσασα πόντου πίτρους·] ὀρίσασα, ἀντὶ τοῦ διαστήλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἤτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. *Schol.* [Vide ſuprà ad v. 1, 2.] Ex hoc verſu collato cum Æſchyli Supplic. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando ſignificare quod περᾶν. MUSGRAVE.

441. —τὰς ἀνάνδρου κοίτας ἀλίσασα λέκτρων—] Tales pleonaſmi apud tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noſter Troad. 609. dixit θρόνων ἐδωλοί. Sic κοίτας λέκτρων Med. 436. (441.) λέκτρων κοίτας Alc. 946. PORSON, ad Hec. 302. Angl. *having loſt thy bed*, or *the enjoyments of thy bed, now widowed.*

444. Βίοκτι δ' ἔρκων χάρις,] *Periit reverentia jurisjurandi.* BUCHANAN.

447. Σοὶ δ' ἔστι πατρὸς δόμος,] *Tibi autem non eſt paterna domus, miſera, μεθορμίσασθαι παρὰ μόχθων τῶνδε λεκτρων, in quam ceu portum fugias è curis hujus thalami, ἄλλα κρείσσων βασίλεια ἑστία δόμους, alia potentior regina præeſt* huic *domui.* ἄλλα, Dor. pro ἄλλη, uti Heathius notavit. Porſonus ἕστα pro ἕδη et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρὰ· et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, præter accentus et diſtinctiones; totum vero locum ita legendum puto; Σοὶ δ' ἔστι πατρὸς δόμος, Δύστηνε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σὺν τί λέκτρων Αλλα βασίλεια---πάρα Laſc. μεθορμίσασθαι genitivum regit ut ſuprà 260. (262.) Alc, 809." Feliciſſima quidem emendatio!

451. Οὐ νῦν κατεῖδον—] Notus Græciſmus, quaſi dicas Latinè; *Non nunc primùm animadverti aſperam iram quàm intractabile malum ſit;* pro eo quod eſt: *non nunc primùm animadverti quàm ſit intractabile malum aſpera ira.* Vide ſuprà ad v. 252.

453. Σοὶ γὰρ παρὸν—] *Tibi enim cum liceret,*— Vide ſuprà ad v. 376. 180.

456. Καὶμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα,] ἴσι ſcil. *Et mea quidem nihil refert,* [καὶ'] ἃ μὴ ποτὲ πείσῃ λέγειν' ὡς, κ. τ. λ. quod ad ea attinet *quæ nunquam dicere deſinis*, &c. ἃ δ' ἐς τυράννους ἴσι σοι λελεγμένα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur: *dicta ſunt tibi*, i. e. *dicta ſunt à te.* πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιωμένη Φυγῇ, *omne id lucrum eſſe putes te exilio tantùm puniri.* Hic uſus participii poſt verbum, ubi Latini infinitivo utuntur, notus eſt Helleniſmus. Sed notandum, participium poſt verbum poni tantùm in caſu nominativo, ut hîc, quum ſermo in eadem perſonâ manet; quum autem fit tranſitus à perſonâ ad perſonam, caſus participii mutatur; ſic, ἡγοῦ αὐτὸν ζημιωμένον, *putes eum puniri.* [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ

That bad'ſt thou ſprung
In deſarts, where no men abide,
Thou muſt have uncommended died.

Conf. *Gray's* Elegy:
Full many a flow'r is born to bluſh unſeen— Idem.

547. Εἴη δ' ἥσυχος—] Conf. Tyrtæum, Coll. Gr. Min. et Theocritum, infrà Idyll. viii. 53.

183. 553. —δείξω—σοφὸς γεγώς,] *monſtrabo me prudentem fuiſſe.* [Vide ſuprà ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdùm imitantur. Sic Virg. Æneid. ii. 377. *Senſit medios delapſus in boſtes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heyne; "*ſenſit delapſus*, ἤσθετ' ἰὼν πεσών, ut notum, ad formam Græcam, *intellexit ſe in boſtem incidiſſe.*"

555. —ἀλλ' ἴχ' ἥσυχος.] Vide ſuprà ad v. 33. 90.

560. —ἰχθραίνων λίχες,] ἰχθραίνων vulgo, ſed ἰχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui [ad Oreſt. 292.] Tragicos ſemper ἰχθαίρω, nunquam ἰχθραίνω. PORSON.

569. Εἰς ταυτὸ θεῖναι·] *unum genus facerem.* ταυτὸ eſt τὸ αὐτό.

570. —σοί τι γὰρ παιδῶν τί δεῖ;] Interrogatio hoc modo affirmativè poſita idem eſt ac indirecta negatio. Reddas igitur hoc modo: *neque tibi quicquam amplius opus eſt liberis: et ad meam utilitatem conducet vel maximè futurorum liberorum operâ eos, qui jam ſunt, adjuvare.* JAC. TATE. Vel ut Buchananus, laudante Heathio: *liberis ſanè tibi Haud opus eſt aliis; mihi verò utile eſt, Conſulere natis per futura pignora.*

571. —λύει—] Heſychius: λύει, λυπεῖ τὴν λυπητελῆ. Phavorinus: λύει, ἀντὶ τῆ λυπητελῆ. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ejuſdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE.

578. —χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς] Hujuſmodi ſententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videntur, nec immeritò, in cauſâ eſſe quare Euripides dictus eſſet veteribus Μισογύνης.

582. —παρὰ γνώμην] *præter voluntatem.* Angl. *with reluctance.*

184. 585. Ἐμοὶ γὰρ,—ὀφλισκάνει.] *Mihi enim quiſquis injuſtus cum ſit, eſt tamen ſapiens in dicendo, dignus eſt in quem ſæviatur.* De verbo ὀφλισκάνειν, adi Viger. de Idiotiſmis, Cap. v. Sect. x. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. ſuprà ad v. 509. p. 129.

597. Πρὸς γῆρας—] Cur πρὸς γῆρας; Credo quia ætate provecti non amore, ſed ambitione, duci ſolent. MUSGRAVE.

612. Ἀρὰς—ἀραμένη,] *imprecationes—imprecans.* [Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. i. ad p. 31. n. 11.] κἀγὼ [ἴσως] τυγχάνω ἴσα ἀραῖα σοῖς δόμοις, *et ego diris devoveor tuis ædibus.*

630.

630. —σὺν θεῷ δ' ἐρήσεται,] *cum deo autem dicetur.* ἐρήσεται, 185.
ſub formâ med. paſſivè ſignificat: quod et aliis verbis uſu venit; uti notavit doctiſſimus Kuſterus, de vero uſu Verbb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. I. ad p. 99. n. 1. et Porſonum ad Med. 335. (339.)

632. Ἔρωτες,—] Medeæ violentia anſam Choro præbet hujus cantilenæ pulcherrimæ. Strophe prima ſic Latinè redditur à celeberrimo Hugone Grotio: *Quicunque modum non ſervat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At ſi veniat moderata Venus, nulla eſt æquè pulchra deorum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita ſtringere tela, Deſiderii tincta veneno.* ἐπ' ἐμοί, eſt *propter me, mei cauſâ.* [Sic infrà, ἐτέροις ἐπὶ λέκτροις.] χρυσέων τόξων, ſupple ἀπὸ, *ab aureo tuo arcu.*

634-5. Οὐδ' ἀρετὰν κ.τ.λ.] E duobus verſiculis feci unum hexametrum hîc, [Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, οἱ δ' ἄλις ἔλθοι—] et infrà 643. [Μηδέποτ' ἀμφιλογὺς ἐριδας, ἀκορέσσατά τε νείκη,—] Objici quidem poteſt non rectè in tertio loco tertii verſus Strophici poſitum eſſe dactylum, cum ſpondeus ſit in tertiâ Antiſtrophici ſede. Sed hanc legem ſibi natam negant Tragici, præſertim in vulgatis verſuum generibus; vide Androm. 135. 141. Deinde ἐν interpoſito, ingratus duarum ſyllabarum concurſus vitatur ἀν ἀν. Quam facilè ſyllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. PORSON.

640. —ἄφυκτον αἰῶνα.] οἰῶν eſt diſſyllabon, ut ſemper apud Atticos. Vide egregiam Pierſoni notam ad Mærin. p. 272. *Idem.*

643—649. Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους—] Ordo eſt: μηδὲ βάλοιμι [ἐμαυτὸν] πρὸς ἀμφιλόγους ἐριδας τε ἀκορέσσατα νείκη, ἐκπλάξασα θυμὸν ἐφ' ἑτέροις λέκτροις, κ. τ. λ. *ne accedam ad ambiguas iras et inſatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum: O potens Venus, quæ pacata conjugia veneraris, fagax ad judicandum de lectis mulierum.* Pro Προσβάλοιμι, &c. Porſonus, è quibuſdam MSS. dedit,

Πρὸς τοῦδε βάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πλολίμους δ' ἐνὰς σθένζων',
Οξύφρων κρίνοι, κ.τ.λ.

"Aptius," ait, "forſan metra congruerent, ſi legeremus, ἀλλ' "ἀπολίμους ἐνὰς." 186.

652. —ἀμηχανίας] Supple ἔνεκα, *ob conſilii inopiam.*

659. —ὧν ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φρασάσθαι.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearſay.*

662. Ῥᾴδιος—] ῥᾴδιον Porſonus ex conjecturâ Muſgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαιμι membranæ.

665. —καθαρὰν ἀνοίξαιμι κλῃδα φρενῶν·] Conf. *The Progreſs of Poeſy*, ſublimem Oden poëtæ celeberrimi Thomæ

aut quomodo *prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam?* πῶς ϛ—προσβαλοῦσα ὄμμασι τέκνοις—σχήσεις ἀδακρυν μοῖραν; *Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem lacrymarum expertem?* Quæ sequuntur ἰλλειπλινὰ videntur et abrupta, uti decuit personam graviter commotam: φόνου δ' ἀνάγκη, [supple ἐπιχειρεῖν] παῖδων τιτηνῶν ἱκετῶν, [ἀ δυνάστη] ἐν τλάμοσι θυμῷ τύχῃ χέρα φονεύσει i. e. ἐν φόνῳ. *Cædem* aggredi *non poteris; liberis supplicibus cadentibus*,—non poteris *audaci animo tingere manum cæde.* Pro Σχήσεις; φόνου Porsonus dedit Σχήσεις φόνῳ; quod certè multò melius.

872. Οὐκ ἄν γ' ἀμάξοις τοῦδ' ἐτ',—] *non ampliùs hâc re saltem fruſtraberis.* Porsonus edidit, Οὔ τ' ἂν ἀμάξοις τοῦδ γ', scil. τ' pro τοι, non ut possit elidi diphthongus in τοι, sed per crasin vocalem in ἄν longam efficit.

875 —τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν Εἰκὸς γ',—] Pro εἰκὸς γ', Bruncknius dedit εἰκός σ',—

876. —ὑπουργήσασι—] *præſtita sunt*—Hoc verbum, vulgò deponens, sumitur hîc sensu passivo.

882. Γήμας τύραννον,] *ducens puellam regiam.* τύραννος, *i. e.*

885. —οἰδα δ' χθόνα Φθίνγοῦσας ἡμᾶς,] Angl. *I am sensible that we fled from the* Thessalian *land*,— Ita Barnesius et Musgravius. Malè, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 858. et 389.] Vertas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 939.

887. —ἠθόμην—ἔχουσα] Vide suprà ad v. 26.

894. —οἷον ἰσμὲν, οὐκ ἐμῷ κακὸν—] Sic Virg. Æn. iv. 569. *Varium et mutabile semper fœmina.* 194.

909. Χρόνῳ—] *tandem, post longum tempus*—

911, 912. Κἄμοι κατ' ὄσσων—] Constructio est: Καὶ χλερὸν δάκρυ καθωρμήθη [ἀπ'] ὄσσων μου, *Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi*, Καὶ μὴ προδοῦσα, *Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!*

914. —ὀργὰς ποιεῖσθαι—] *iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] πόσει γε παρὰ μικρολῶντι ἀλλοίας γάμους, *in maritum saltèm qui alienas nuptias comparat.*

916. —μισθὸς ἥκει—] Tempus est quod vocant præs. pers. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

917. —ἀλλὰ τῷ χρόνῳ.] *Sed serò.*

927. Αὐτὴ] Αὐτὴ Reiskius; quod recepit Porsonus. 195.

933. Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἄπι δακρύοις ἱφυ.] *Mulier verò est naturâ aliquid molle, et ad lacrymas proclive.* Musgrave. Vide suprà ad v. 894. et ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

938. —μνήσθ' ὁμοῖ—] edd. MSS. X. II. 835. Sed μεμνῆσθαι pro var. lect. A. rectè. Hac formâ hujus verbi, ab Homero

Homero etiam adhibitâ Il. χ. 390. ſemper utuntur Tragici, illâ nunquam. Idem dici poteſt de κλυθόμαι et κικλήσκομαι. Sed βλυθόμαι et βιόλλόμαι promiſcuè uſurpant. PORSON.

939—942.] Conſtructio eſt: Ἐκὸς δοκεῖ τύραννοις γῆς, ἀποστέλλειν ὅμιλ, ἢ ταῦτ [ſcil. τὸ ἀποστέλλειν ταύτης τῆς γῆς] ἰσῖ λῷστ μοι, ὅπῳ γινώσκω καλῶς, ἢ τὸ μὴ τείνειν ἰκετεύειν σοι τε τοῖς τε κειράνοις χθονὸς [ἰσῖ λῷστ.] κ.τ.λ. JAC. TATE.

952. —ἃ καλλιστεύεται—] h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄλβων κατὰ πολὺ καλλιστά ἐσῖι. VALCKENAER.

965. —δῶμα βασίλειον πίπλων;] Proponit Jac. Tate βασιλικὸν, tum quia credit hoc magis Atticum, [Vide v. 18. et 552.] tum quod dubitat an βασίλειον ſtare poſſit in iſto Senarii loco. Ad Porſonum provocat, Hec. 81. —" πατρώῳ. Sic " edidi, licet omnia exemplaria πατρῴῳ habeant. Cum enim " Attici πάτρῳος et πατρῷος promiſcuè uſurpent, cur ad li- " centiam poëticam, nulla neceſſitate cogente, provocemus?" et ad Valckenarium, Hippol. 307. Μὰ τὸν ἄπονον ἱππείαν, κ.τ.λ. " Hanc formam ex Cod. Paris. repoſui pro ἱππείαν æquè " bonâ, ſed in hac ſede Senarii vitioſa, quia non ſolet à Tra- " gicis in ullâ voce, quod meminerim, corripi diphthongus ει. " Hac de re dictum eſt aliquoties in Eur. Phœn. ubi mentio " quoque fit ἱππίᾳ θεῷ v. 1701." (1721.) ubi ita Porſonus: " δώμασ' ἱππείαν Ald. meliùs diſtinxit Valckenarius. ἱππίᾳ " MSS. quod hoc ſolo nomine rectius eſt, quod iambum pro " ſpondeo præbeat. " Non igitur dubitat Jac. Tate quin Porſonus, hîc editurus eſſet βασιλικὸν. Certè βασίλειος et βασιλικὸς promiſcuè utuntur Tragici. Sed manet βασίλειον, ſilente Porſono. Quanquam enim ille malit iambum quam ſpondeum in quinto ſenarii loco, non velle videtur ſpondeum exindè omninò exulare: et forſan βασίλειος ſæpius eodem modo poſitum occurrit quàm quod debeat mutari. Sic, Helen. 143. 1542. —βασιλείους δόμους. et Bacch. 746. —βασιλείους κόμας, ubi dactylus et tribrachys præcedunt ſpondeum in quintâ ſede.

986-7. Θάσσι,—] Porſonus edidit, Θάσσι τὸν Αἴδα κόσμον αὐτὰ γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

989. Χρυσιόπυλον—] Hic verſus non omninò cum ſtrophico congruit. Scio quàm periculoſum ſit nova verba confingere, ſed analogiæ conveniret χρυσιόπλευρον. PORSON.

991. —ἵππους] *rete.* Hom. Od. χ. 469, &c. MUSGRAVE. 197.

993. Προσλήψεται—] Porſonus dedit:

Προσλήψεται δύσαιν', ἄ-
ταν δ' ἐκ ὑπεκδραμεῖται.

" ὑπεκφύξεται edd. MSS. quod, " inquit, " metrum apertè " vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non ſemel occurrit apud

affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem ætatem pervenerunt, et bi frugi facti ſunt: ἐι δὲ ἀτῷ δαίμων κομίσει —θάνατος φερῶν πρόφαιν σώματα τέκνων ἐς ἅιδου. *Si autem bicce dæmon occurrat, Mors* ſcilicet; *et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.* Πῶς ἂν λύσι [i. e. λυσιτελῶ, uti ſuprà, v. 571.] δοὺς, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκβαλλειν θυγατέρ' τόδ' ἔτι ἀναφορᾶτον λύπην ὄντων παίδων; Ubi notandum πρὸς cum dat. ſignificare Angl. *in addition to.*

1117. Σώματά τ' κ. τ. λ.] Σώματά δ' ἦσαν ἐκτὸς τέκνων. Propter numeros ſedem præpoſitionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis eſt ſuprà 105. (106.) PORSON.

1126. Καρδοκῶ τοιοῦτόν οἱ προβήσεσθαι,] Anxiè *expecto ab illâ parte quò evaſura ſint.* δέδοχα, præſ. perf. Angl. *I ſee.*

1128. —κτύπημα τ' ἐρεθισμένον· Δάκνουσι δ'—] Mutavi diſtinctionem, et pro Δάκνουσι δ' dedi δάκνουσιν,— PORSON.

1132. Λιτῶν'—] Quid ſibi velit λιτῶν non video. Forſan *αἰτῶν petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN. Stare poteſt λιτῶν' *nec omiſſâ navi nec curru:* ait enim omnigenis vehiculis opus fore. T. YOUNG.

202. 1139. —τυράννων ἑστίας ἡσεμένη,] *quæ cum injuriâ afficiendos curaveris lares regios.* ἡσεμένη, perf. part. paſſ. in ſenſu med. ut ſæpè fit apud Scriptores Græcos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. ἀνακεκαμισμένοι ἦσαν ἐς ἐρύματα, *ea* [τὰ ἐπιτήδεια ſcil.] *in munitiones ſubvehenda curârunt.* Ibidem lib. vi. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. ἤδη ἑστηκότα αὐτὸν καὶ ἐστικέναι ὂν ἔχειν ἀκινάκην ἠρέσκετο. Angl. *and they find him now ſtanding and having drawn his ſcimitar which he uſed to wear.* Vide Kuſter de Verbb. mediis. i. 56.

1143. Λέξω δὲ πῶς—] Scribendum è codice Flor. Λέξω δ' ὅπως. VALCKENAER; ut notavit Jac. Tate; quod recepit Porſonus.

1149. —νεῖκος ἑστῆσθαι τὸ πρίν.] *diremiſſe priorem veſtram diſcordiam.* σπένδω, *libo*, σπένδεσθαι, in voce med. *libare inter ſe.* quod facere ſolebant fœdus mutuò inituri; indè ſignificabat id quod eſt Latinè, *fœdus inire, icere, vel ferire;* item *paciſci, amicitiam inter ſe contrahere*, &c. νεῖκος σπένδεσθαι eſt *litem* vel *diſcordiam dirimere*, quaſi mutuò libando. Perf. autem paſſ. hîc ſumitur in ſenſu med. uti ſuprà. Mox pro κύνει lege κυνῆ.

1152. Στύγιος—] Supple ἀὴρ.

1154. —τέκνων σῶν—ξυνόρους,] *tuorum liberorum gemina ſoboles.* Suprà v. 1145. dicuntur τέκνων δίπτυχος γονή. Et eadem phraſis extat Phœniſſ. v. 1092. Σύνορος autem *par quodvis* ſonat. BARNES.

1164. —ἰκνῶ χάριν.] Supple ἐς· in *meam gratiam.* Exempla occurrunt paſſim.

1166.

1166. Αλλ' ἦνε' ἀνδρὶ πάσῃ·] *Sed aſſenſa eſt viro in omnibus:* ἡ περὶ πατέρα ἡ παῖδας οἵᾳ ἀπέστω [κατὰ] μαχρὰν [ὁδὸν] —Syntaxis nota tironibus.

1173. —παλλεύκῳ ποδὶ,] *Pedem album* dixit Eur. de pede albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teſte Polluc. 7. 22. Arnald. Animadverſ. p. 20. edit. Lipſ. 1788. " Somniâſſe videtur Arnaldus; nam ut cætera " taceam, Pollux non mulieribus ſed meretricibus albos cal- " ceos tribuit. " T. YOUNG. 203.

1178. —καὶ μόλις φθάνω—] μὴ στεῶν χαμαί, Angl. *and with difficulty prevents herſelf from falling on the floor,* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] ἐμπεσοῦσα θρόνοις, *by falling into a ſeat.*

1181. —Παντὸς ἐργάς,] Hinc Παντὰ δέματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἤ τινος θεῶν, hoc eſt, ἤ τινος ἄλλου θεῶν. ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS.

1183. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Eſt hoc loco tmeſis pro ἀποστρέψασά τι κ. τ. ε. *Et pupillas oculorum retorquentem.* HEATH.

1185. Εἶτ' ἀνῄμωλιον—] Angl. *Then ſhe* [γραῒς ſcil.] *uttered a dreadful lamentation reſponſive to her former ſhriek.*

1186. —ἰὼὼς δ' ἣ μὲν—ἡ δὲ—] *Statim autem alia quidem —alia verò—*

1189. —δρομήμασι.] Scribe cum Porſono δρομήμασιν.

1190. Ἤδη δ' ἀνίλκων—] Ordo eſt: Ἤδη ὁ ταχὺς βαδιστὴς—[νόσῳ ſcil.] ἀνίλκων κῶλον ἔκπλεθρον ἀνθίκλητο τερμόνων δρόμου. *Jam verò velox curſor*—morbus ſcil.—*tollens pedem immenſis paſſibus metam curſûs attingebat.* Difficultatem, quæ hîc cruci dedit Muſgravium, non malè, ut mihi videtur, expediverat Scholiaſtes: Ἤδη ὁ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτῷ κῶλον ἀνίλκων, τῶν τερμόνων τῆ δρόμου ἀνθίκλητο· ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος, τυπήσιν ἀδὴ ἡ ταχεῖα νόσος ὀξὺ καὶ ὑπερμέτρου ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτὴς ἀνθίκλητο· ὁ ὁ νῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθίκλητο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος ταχέως ἀφίκται εἰς τὸν καμπτῆρα. —πλέθρου δὲ ἐστι μέτρου γῆς· ἔκπλεθρου δὲ, μέγα πλῆθος, καὶ ὑπερβαῖνου πλέθρου μέτρου.

1192. Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus eſt ut cum Barn. legatur ὄμματα. Æquè enim dicitur μύειν ὀφθαλμὸς ac ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύειν. Hom. Iliad. ω, 637. HEATH. *Illa autem ex mutâ, et clauſo oculo.* Angl. *after being for ſome time ſilent, with her eyes cloſed.*

1196. —ἴω—] Ab obſoleto ἴω, pro quo ἴημι, *mitto*, eſt in uſu in imperf. ἴουν, ἴους, ἴου· contract. ἶουν, ἶους, ἶου· uti in τίθημι, et aliis ejuſmodi.

1201. —ἀλλ' ἀρηρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiter tenebat redimiculum.* Porſonus dedit ἀρηρότως, ut ſuprà v. 419. 750.

1205.

204. 1205. Πλὴν τῷ τυφλῷ—] Senſus eſt: Pater ipſe vix potuiſſet dignoſcere ſuam filiam, adeo ſcil. transformata erat.

1210. Γναθμοις ἀδηλοῖς φαρμάκων—] Ita varii MSS. et edit. Laſc.: quæ Reiſkius fic reddidit: *mandibulis*, h. e. dentibus, *inviſibilibus*, ſ. corroſione oculis non obſervandâ, *venenorum deliquebant*. Edit. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, i. e. ἀπὸ ἀφθίτου γναθμῶν, ἀδήλοις φάρμακοις, Angl. *flowed from her jaws by this inviſible poiſon*.

1216. Κύνει,] ſcribe κυνεῖ, ut ſuprà 1150.

1218. —γήροϊλα τύμβου] Alias unico verbo vocant τυμβογήροϊλα. BARNES. τύμβους ἢ καλῶνι τὰς γήροϊλας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τῷ θανάτῳ ἢ τῷ τάφῳ. *Schol. Quis me hunc ſenem capularem te orbat?*

1230. —πεδονὸν δακρύοισι—] Angl. *a fit ſubject for tears*. Difficilem vocat Porſonus et impeditam ſententiam.

1231. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα. vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀπὸ τοῦ σοῦ.—*Sit autem corpus tuum longè à meo ſermone*. i. e. *Tu autem ſtatim diſcedas procul à me. Extemplò capeſſe fugam*. Finitâ narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorſus fuerat eò regreditur. Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, κ. τ. λ. Γνώσῃ γὰρ— Et nihil opus eſt ut ego tibi locum ad perfugiendum monſtrem; *nam tu ipſe*, &c.

205. 1236. μεγίστην μωρίαν ἐφλυσπάσεις·] Angl. —*are guilty of the greateſt folly*. Vide ſuprà ad v. 585.

1237. Θνητῶν γὰρ ὐδεὶς—] Locus communis: Sic Iph. A. 161—169. Œd. Tyr. 1528—30. JAC. TATE.

1238. Ὀλβοῦσι δ' ἐκῤῥυήσῃσι,] *Opibus verò affluentibus*,— Notandum ἐκῤῥυήσιος part. aor. 2. paſſ. in ſenſu med. [et in verbis intranſitivis vox act. et med. ſæpè uſurpantur ſine diſcrimine,] à verbo obſoleto ῥύω, pro quo ῥέω, *fluo*. Aor. 2. forma paſſ. à ῥυῆναι, ſæpè occurrit: Sic Herodot. viii. 138. στεναὶς ἐῤῥύη· συῤῥυῆναι occurrit in pluſq. act. Xen. Anab. p. 262. edit. Hutch. 4to. ἐς τοῦτο πάντες συνεῤῥυήκεσαν,—*confluxerant*. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 8. et ad p. 7. n. 10.

1248. —φονεῦσαι—] *interficiendos*— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.

1249. Παῖδας σφ' ἀπάσας—] Hoc loco malè repetitos hos verſus putat Valck. ad Phœn. p. 433. non ſuprà. Vide ver. 1070. et de οἵτινες, in maſc. genere, vide ad v. 858.

1251. Τί μέλλομεν—μὴ πράσσειν—] *quid cunctamur facere?* μὴ abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1255. —μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων] ὅς φίλαι' [ἔστι σοι] i. e. μηδ' ἀναμνησθῇς ὅς φίλτατα τὰ τέκνα ἔστι σοι. [Græciſmus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are*

to thee the deareſt of all things, ὃς ἔτικλες, *ſince thou didſt bring them forth.*

1260. —ἰὼ γᾶ τι] Muſgravio hanc Strophen et Antiſtrophen, partim ex MSS. partim conjecturâ, ita conſtituendas viſum eſt, ut ſibi invicem convenirent.

1266. —ἴολαστιν—] Daweſius canonem paulò temerius, ut ſolet, ſtatuit, nullam ſyllabam à poëtâ ſcenico corripi poſſe, in qua concurrant conſonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æſchylo, Sophocle, Ariſtophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) ſi tamen ſanus eſt, Choricæ licentiæ concedendum ἴολαστιν. PORSON. —ἴολαστιν—τίκτω ſcil. Aliter tamen cenſet Heathius, et putat Medeam ipſam, non liberos, hîc intelligi; ſed, ut videtur, rationibus nimis argutis. 206.

1270. —ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων,] *furiam à malis dæmonibus* agitatam. Medeam ſcil. Angl. *this frantic fury!*

1273. —ἀναπᾶν—] Dor. genit. Vide ſuprà ad v. 2.

1276. Δειλαία, τί—] Pro vulgari δειλαία τί; lego, ſublatâ interrogationis notâ, δειλαίου τι. *Miſerum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam ſenſum hæc emendatio. MUSGRAVE. Metri nihil intereſt, producitur enim illud α. T. YOUNG.

1279. Καλυπτὰ γὰρ—] Ordo eſt: γὰρ ὁμογνῆ μιάσματα καλυπτὰ [ἐστι] αὐτοφύλοισι βρότοις ἐπὶ γαῖαν. *Nam piacula pro cæde cognatorum ſunt difficilia interfectoribus in terrâ.* ξύνοιδα ἀχὴ θεόθεν ἐπὶ πιτνοῦσα δόμοις. *Benè ſcio dolores cælitùs cadere in eorum domus.* Porſonus edidit:

Καλυπτὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογνῆ μιάσματ'·
Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφύλοισι ξύνοι-
δα θεόθεν πιτνοῦσ' ἐπὶ δόμους ἀχή.

1282. —Οἴμοι τί δράσω;] Pueri audiuntur exclamantes extra ſcenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1286. Παρίλθω δόμους;—] Mallem ſine interrogatione: *accedam in ædes. Let me go,* &c.

1290. —ὡς ἀχ' ἥδε πέτρος,] *quàm es ſaxum:* ἥδε, vel ἧς, idem hîc quod εἰς. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi *erat* occurrit pro *eſt.*

1291. —ἅτις—] *quæ prolem, quam peperiſti, parricidali modo occides.* Nam ἄρσεν τέκνων eſt *proles.*

1294. Γυναῖκα—] Porſonus effecit verſum qualis eſt 1285. ſic, Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλοῦν τέκνοις.

1295. Ἰὼ μανίαι—] Variè narratur Inûs hiſtoria. Sed hoc loco Poëta eam ſequi videtur quæ eſt apud Apollodorum Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. iv. 207.

1297.

1297. —φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ,] *cæde liberorum impiâ*, i. e. *dum liberos impiè trucidabat, tenuans pedem ad ingressus æquos, pedem supra marinum littus extendens*— Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa littus ultra, in æquor decidens.*

1308. —αἰθέρος βάθος.] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progress of Poesy*: —*the azure deep of air.*

1313. Κείνην μὲν,—] *Illam quidem quos læsit puniens.* ἔδρασεν, ſupple κακῶς· ἔρξουσιν pro ῥέξουσιν, à ῥέζω, *facio.* δρᾶν, vel ῥέζω τινα κακῶς, *lædo* vel *punio aliquem.*

1315. Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,] i. e. μή οἱ προσήκοντες γένει, [τῇ νύμφῃ ſcil.] δράσωσί τι [αὐτὸς—παῖδας nempè] —μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκων Atticè.—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 6.] ἐκδικάσοντες ἀνόσιον μητρῷον φόνον, *vindicantes impiam cædem à matre eorum patratam.*

208. 1332. Τοιόνδ' ὄχημα—] Hæc referenda ad fabulam, quæ Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Æetæ datis, per aërem avectam aufugiſſe narrat. BARNES. ἐπεὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχημάτι δρακοντόπους ἄρμασι, ἐν βαστάζουσα τοὺς παῖδας. *Schol.*

1348. —ἀνδρὶ τῷδε,] *huic viro.* Seipſum intelligit. Vide ſuprà ad Œd. Tyr. 534. p. 129.

1354. Σκύλλης—] Vide ſuprà ad p. 65. v. 85.

209. 1358. —πάρα,—] Hîc pro πάρεσι.

1362. Μακρὰν ἂν—] Br. et Porſ. Μακρὰ γ' ἂν.

1365. Σὺ δ' ἐκ ἴμελλες—δώξειν—] Angl. *Thou wast not to lead*— Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. v. Sect. iii. Reg. 7.

1373. —λύει δ' ἄλγος.] λύει pro λυσιτελεῖ. Vide ſuprà ad v. 571. " Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque " ego repugno. Poteſt tamen etiam ſignificare, MINUIT, " LEVAT meum *dolorem, ſi tu non irrides.*" PORSON, qui mox edidit μὴ 'γγελᾷς.

1377. —νεοδμῆτες γάμοι.] παδμῆτες Ald. παδμητοι Laſc. Utrumque rectum, ſed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici ſine diſcrimine, ἀμβλακεῖν, ἀμβλακὴς, γοργωπὸν, γοργωπὸς, φλογωπὸν, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος, ἄζυξ, ἄζυγος, νεόζυξ, νεόζυγος, (quin et νεόζυγες) εὔκρας, εὔκρατος, et ſimilia. PORSON.

1382. Οἰδ' ἐσίν, οἰμοι,—] *Capiti imminebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN. Diſplicet interjectio (οἴμοι) Jacobo Tate, qui putat minùs hîc convenire Jaſoni, inter tot execrationes in Medeam congeſtas, ſeipſum deplorare. Quapropter pro οἴμοι legendum proponit οἶμαι, ut ſenſus ſit: *Iſti* liberi, ut *puto*, *ingruent capiti tuo* ſicut *dæmones infeſti.*

1390. —Ἀχαιὰς δεῦρ'] Ἥξουσι τιμωροὶ ἐφεστῶσι πατρὶ Κρεοντίδαι· Ἀχαιὰς

Ἀχαιΐα ϗ ἄρμαι παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι· τίλα ϗ λέγει τὸ μυσίαρον, ϗ τὰς τελετάς. *Schol.*

1395. ---ἄμμι---] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. 210.

1398. Ἀργῦς πάρα σὺν λοιψάνῳ---] Ἱστορῆται Ἰάσων τίλαι τοιάδε χρήσασθαι· κομιζόμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀργὼ κατασκοπῶν ὑπὸ πολλῶ χρόνῳ, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς πρῴρας ἔκρυψε· Ἀργῦς λοιψάνῳ λέγει, ἀντὶ τῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργῦς. *Schol.* λοιψάνῳ Ἀργῦς. Angl. *with a remnant* or *fragment of the Argo.*

1403. ---ξεναπάτας;] Dor. gen. pro ξεναπάτυ, à nominat. ξεναπάτης, *hoſpitum deceptor.*

1407. Οὔπω θρηνῆς· μίν καὶ γᾶρας.] Proponit Brunckius Οὔπω θρήνει· γᾶρός σι μίνει. "Vulgatum θρηνῆς," inquit, "minùs commodum ſenſum præbet, et clauſula μίν ϗ γᾶρας "metro adverſatur." Nimirum ας brevis eſt et τὴν συνάφειαν violat. [Vide ſuprà p. 107.] Sed Οὔπω θρήνει non eſt Græcè loqui; ὐ negat, μὴ vetat et prohibet. Eſt quidem ubi hæ particulæ negativæ ſine diſcrimine videntur uſurpari; ſed id non poteſt eſſe hujus loci, et purus ſermo poſtulâſſet ut Brunckii conjectura eſſet Μή πω θρήνει· γᾶρός σι μίνει. Sed tanta mutatio nimis audax eſt. Nihil impedire videtur quo minùs maneat Οὔπω θρηνῆς· metrum verò, non ſenſus, γᾶρός σι μίνει, vel aliquid aliud feliciùs excogitatum requirit. JAC. TATE. γᾶρας edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, ſed parœmiacus malè adhiberetur, ubi perſonæ ſingulos verſus alternis loquuntur. Brunckius primò edidit, ὔπω θρήνει, qui ſolœciſmus eſt; deinde γᾶρός σι μίνει, quaſi iſte hiatus tolerari poſſet. Addidi literam. [μίνει ϗ γάρασ'. *mane et ſeneſce.*] Subauditur talis ſententia, ϗ τότε θρηνήσεις. PORSON.

1409. ---ἴλας;] Dor. pro ἴλῃς, ab inuſitato ἵλημι, *interficio.*

1410. ---φιλίᾳ χείλεσι τέρματος---προσπίλνασθαι.] i. e. ut Porſonus, ὅσον προσπίλνασθαι, vel ut Jac. Tate, ἐς τὸ π. Angl. *I long for that dear mouth, to kiſs and embrace.* Mirum eſt hanc conſtructionem torſiſſe atque eluſiſſe Brunckium.

1419. ---πάρα] ut ſuprà ver. 1358. 211.

1424. ὄφελον---] *quos utinam Nunquam ego genuiſſem, abs te ut cæſos Cernere cogerer*--- BUCHANAN. Vide ſup. ad v. 1.

1426. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς---] Hac ſententiâ, ſatis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quæ eſt itidem concluſio Helenæ, Baccharum, Andromaches, et Alceſtidis; uti obſervavit Barneſius. Vide etiam Iph. A. 1610. 11.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA ex POETIS BUCOLICIS.

I. Notæ in Theocritum.

215. * Ex Theocrito.] Theocritus, filius Praxagoræ ac Philinæ, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus eſt, ut vulgò putatur, Syracuſis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemæi Philadelphi Ægypti regis, qui regnare occepit circa Olymp. CXXIV. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuiſſe cujuſdam Simichi aut Simichidæ; vel ipſum potiùs Simichidam, quia ſimus erat, interdùm dictum fuiſſe. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harleſ. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuiſſe, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis veriſimile eſt: Sed Syracuſanum eſſe confirmatur Epigrammate notiſſimo, Idyliis ejus plerumque præfixo, quod alii Theocrito ipſi, alii Artemidoro Grammatico aſcribunt:

Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δ᾽ ὁ Θεόκριτος, ὃς τάδ᾽ ἔγραψα,
Εἰκ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἁμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρᾳο, πεπαλαιστῆς τι Φιλίνας·
Μοῦσαν δ᾽ οὐκ ἄλλων ἄ ποτ᾽ ἐφιλανόμαν.

Alius eſt [Theocritus] *Chius: ego autem Theocritus, qui hæc ſcripſi, Unus ex plebe ſum Syracuſanâ, Filius Praxagoræ et inclytæ Philinæ: Muſam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriæ prodita ſunt. Præceptores Philetam Coum Elegorum, et Aſclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuiſſe fertur. Κατ᾽ ἐξοχὴν ὁ Βυκολικὸς veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium præſtantiſſimus habitus eſt. Non tamen ſemper Bucolicus eſt: nam ex triginta quæ reliquit Idylliis decem tantùm ruſtici ſive paſtoritii generis habentur. Cætera ſunt varii argumenti; ſed omnia poëtam indicant ſuperioris ordinis. Superſunt quoque quædam elegantiſſima Epigrammata quæ auctorem habent Theocritum. Scripſit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio XII: quod tamen doctiſſimus Daniel Heinſius à Theocrito abjudicat. De Doriſmo autem Theocriteo

Theocriteo uberiùs differuit Harleſius in commentatione edi- 215.
tioni ſuæ præfixâ. Præter Theocritum, apud Græcos quoque ſcripſêre quædam paſtoralia carmina venuſta et feſtiva Bion et Moſchus, quæ ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatorem nactus eſt Theocritus elegantiſſimum Virgilium in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diverſis ſolent diſceptare. Sed de hac re omnium rectiſſimè judicium tuliſſe videntur duo cultiſſimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico diſſerens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturæ in Theocrito invenit. " Virgilio, " inquit Heynius, " elegantiæ laudem, dignitatis et doctrinæ " nemo invidebit; ſed ſimplicitate et naturali aliquâ venuſtate " rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, " quàm ars naturæ, quam vincere quidem illa operosè in ſingu- " lari aliquâ re poteſt, ſed in ſummâ rei iners et vana habenda " eſt. " Et paulo poſt: " Hoc unum monebo, niſi memi- " neris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativæ ele- " gantiæ, eſſe, non mirari non poteris, cum videas, etiam " præſtantiſſimos ex hoc genere poëtas recentiorum tempo- " rum Virgilium maluiſſe ſequi quàm Theocritum. Artis " ſcilicet ſemper facilior imitatio; naturalem venuſtatem dif- " ficillimè aſſequare. " [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. præfix.] Sic autem elegantem ſuam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: " Ut dicam paucis quod ſen- " tio. Similis eſt Theocritus amplo cuidam Paſcuo, per ſe " ſatis fæcundo, herbis plurimis frugiferis floribuſque pul- " chris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvido: ſimilis Vir- " gilius Horto diſtincto nitentibus areolis: ubi larga florum " copia, ſed qui ſtudiosè diſpoſiti, curáque meliore nutriti " atque exculti diligenter, olim huc à paſcuo illo majori " transferebantur. " [De poëſi Bucol. Græc. edit. ſuæ Theocriti prefix. ubi vide plura.] Cæterùm de poëſi Bucolicâ multi ſcripſere. Eſt hoc quidem argumentum inter criticos ſatis tritum. Qui in eo verſari cupit, præter has ingenioſas Wartoni et Heynii diſſertationes, adire poteſt Rapin de Carm. Paſtoral. *Diſſert. ſur l'Eclogue par Fraguier; Memoires de l'Acad. des Inſcrip. Tom. II. p.* 132. *Pope's Diſcourſe on Paſtoral Poetry. The Rambler*, No. 36 *and* 37; auctore Sam. Johnſon. Poſtea autem hicce vir celeberrimus ſe iniquiſſimum oſtendit in hoc genus poëſeos in libro ſuo jucundiſſimo, *The lives of the Engliſh poets*, ad fin. Vitæ *Joan. Gay;* et alibi paſſim. De ipſo Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, ſqq. edit. Harles.

THEOCRITI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

215. 1. Theocriti Eidyllia: una cum Heſiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Iſocratis 18. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Edit. princeps, quæ eſt rariſſima.]

2. ——— Eclogæ xxx.—Sententiæ ſeptem Sapientum.—Theognidis ſententiæ.—Aureа Carmina Pythagoræ, &c. Curâ et ſtudio Aldi Manucii Romani; *Venet.* 1495. *in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calliergo, *Romæ*, 1515. *in* 8vo. [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim deſcribitur à Reiſkio in præf. ſuæ edit. p. xii, ſqq.]

4. ——— Idyllia, &c. inter principes Poëtas Græcos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano; *Paris*, 1566, *in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejuſdem Epigrammata: Simmiæ Rhodii Ovum, &c.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. *in* 12mo.

6. ——— Moſchi, Bionis, Simmii quæ extant: cum Græcis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et ſtudio Danielis Heinſii. Accedunt Joſ. Scaligeri, Is. Caſauboni, &c. Notæ et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano.* 1604. *in* 4to. [Utilis quidem editio. Notandum eſt priorem Dan. Heinſii, 1603. erroribus ſcatere; ideoque ſuppreſſam fuiſſe.]

7. ——— Reliquiæ utroque Sermone, cum Scholiis et commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indiceſque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiſke. *Viennæ et Lipſiæ*, 1765. 2 *Voll. in* 4to. [Multa fecit acutiſſimus Reiſkius in hâc edit. ſed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracuſii, quæ ſuperſunt, cum Scholiis Græcis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notæ perpetuæ. Epiſtola Joannis Toupii de Syracuſiis, ejuſdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 *Voll. in* 4to *maj.* [Edit. omnium ſplendidiſſima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici eſſe contigit ut clariſſimum editorem, nunc defunctum, noverim ejuſque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat ſummæ modeſtiæ; ſed inter amicos lepidus, facetus, jucundus: ſive in ſoluto ſeu adſtricto ſermone ſcriptor elegantiſſimus: in venuſtatibus Siculi aliorumque poëtarum ſentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario anteferendus, quantum viris hiſce doctiſſimis in inveſtigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus poſthabendus.]

9.

9. Theocriti decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetſtenio reddita, in uſum Auditorum cum notis edidit, ejuſdemque Adoniazuſas uberioribus adnotationibus inſtruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773. *in* 8*vo*. [Adnotationes hæ in Adoniazuſas amplam meſſem profundæ eruditionis, etiam poſt curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impenſas, continent.] 215.

10. ——— Reliquiæ Græcè et Latinè; ex recenſione et cum animadverſionibus Theophili Chriſtophori Harles. *Lipſiæ*, 1780, *in* 8*vo*. [Utiliſſima ſanè editio: ſed dolendum eſt ſequentem Valckenarii editionem non niſi ſeriùs in manus veniſſe Harleſio; hujus enim textus, ut conſtitutus fuit ab editore eſt, ſine dubio, omnium præſtantiſſimus.]

11. ——— Bionis, et Moſchi Carmina Bucolica. Græcè et Latinè. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Heſſo, nonnulla à G. E. Higtio ſubjecit, Græca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variiſque lectionibus inſtruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781. *in* 8*vo*. [Editio eſt hæc merè critica; et in genuinis lectionibus conſtituendis ferè ſolùm verſata. At in hoc genere vix aliud invenies præſtantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet præfixam editioni Harleſii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. edit. Harleſ. ubi ſuprà.

† Εἰδύλλιον α'.] *Idyllium I.* Ἰσέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τῆ Εἴδος, ἡ θεωρία· ἢν Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Αλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστι ἐποιῶν ἐστι λόγος. ὑποκορεστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. *Schol. Eclogæ* quidem nomen, ut *Idyllii*, haud dubiè Grammaticis debetur HEYNE. Inſignes Veneres, omnéſque ferè quas Muſa præ ſe fert Bucolica, complectitur hoc Idyllium. Varietate præcipuè, nec ſolummodò paſtoralium imaginum ſuavitate, ſed et affectuum veritate, commendari videtur. WARTON. In pangendis verſiculis caviſſe videtur Theocritus, ut pes quartus eſſet dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus conſtructionis ſunt omnes Idyllii primi, exceptis viginti et ſeptem. Omnes etiam ſecundi, præter novem. Ex hac circumſtantiâ concludit Heinſius, illa carmina eſſe mera Bucolica: cum longè alius ſit carminum curſus in Ptolemæo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hac de re ita etiam ſtatuit Valckenarius, in eruditâ epiſtolâ ad M. Röuerum. " Verſum dactylicum dicere debere Bucolicum, ſi " duobus pedibus poſtremis reciſis, remaneret tetrameter, " qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque " adeò Alcmanicus. " Porro laudatur Bucolicum carmen, certè

certè numeroſius erit, ſi primo loco ſit dactylus, et pedem abſolvat. *Idem*, in Diſſ. de Poeſ. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἀδύ τι τὸ—] Ordo eſt: Αἰπόλα, ἃ τήνα ἁ πίτυς, ἁ μελίσδεται ποτὶ ταῖς παγαῖσι, [ἴσ᾽] τι ἄδυ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα, &c. *O paſtor caprarie, et iſta pinus, quæ modulatur juxta fontes, eſt jucundum quid quod ad ſuſurrum:*— vel, *habet quendam jucundum ſuſurrum: et tu quoque ſuaviter fiſtulâ canis.* In Idylliis Theocriti diligenter obſervent tirones dialectum Doricam: Sic, ἀδὺς, &c. pro communi ἡδύς· ἁ pro ἡ· Nam Dores ſæpiſſimè mutant η in α. Τῆνος, τῆνα, τᾶνα, pro ἐκεῖνος, ἐκεῖνα, ἐκεῖνο. *ille*, &c. ποτὶ, pro πρὸς. παγαῖσι, pro πηγαῖς, à παγὰ, ᾶς, ἁ, pro πηγὴ, πηγῆς, ἡ, *fons*. μελίσδεται, pro μελίζεται, 3. ſing. præſ. ind. med. verbi μελίζω, Dor. μελίσδω. Solenne eſt Doribus ponere σδ pro ζ. τὺ eſt pro comm. σὺ [indè Lat. *tu*.] item pro σὶ in accuſ. ſed hoc rarò. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. ſing. præſ. ind. act. Dor. terminationem eſſe -ες pro εις. in præſ. quoque infin. ι eliditur, ſic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infrà ad ver. 13.

216. 4. Αἶγα τῆνος ἴλᾳ—] i. e. αἶγα, vel, ſequente vocali, αἶγ', [quod poëticè pro εἰς ἂν] ἐκεῖνος ἵλῃ, &c. ἐς τὶ καταῤῥῶ Ἀχιμαρέω. Angl. *the kid devolves to thee.* "ἐς τὶ, ab Apollonio "Dyſcolo lectum: ἐς τὺ, uſitatius Theocrito, prætulit "Brunck." VALCKENAER. Mox, ἴσᾳ, *donec*, et κ', quoniam κε ſive κεν à poëtis pro ἂν uſurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —ἁ τὸ καταχὴς] Ordo eſt: ἁ τὸ τῆνο [nam τῆν' pro τῆνο quod Dor. pro ἐκεῖνο] καταχὴς [Dor. pro καταχὶς] ὕδωρ καταλέβεται ἰψόθεν ἀπὸ τᾶς [τῆς] πίτρας. "Senſus eſt: Carmen "tuum, ô paſtor, dulcius eſt, quam aqua illa, quæ cum ſoni- "tu per ſaxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiaſtes Græcus: ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἰψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταῤῥέεται μετὰ ἤχου. Undè Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale ſopor feſſis*, &c. Ecl. v. 45. et —*Nec quæ Saxoſas inter decurrunt flumina valles*. Ecl. v. 84.

9. —οἴδα—] οἶς, οἴδος, idem apud Theocr. ac οἷς, οἷος, ἡ, *ovis*. Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Αἶγα ταχίταν—] ταχίτας, α, ὁ, Dor. pro com. ταχίτης, ου, ὁ. epithetum agni apud Theocritum,—ἄρνα τὺ ταχίταν λαψῇ γίρας· *Agnum tu ſaginatum*, [vel, *pinguem*] *accipies dono.* Græcus Interpres ita ſcribit: ταχίται δὲ ἄρνες, ὡς ἔστι γαλακτοβοσκούμενοι, οἱ νεμὰς τῶν μητέρων χωριζόμενοι, ἰδίᾳ βόσκεσι, καὶ ὑπὸ ἰδίᾳ σηκῷ πλείουσι· ταχίται *agni vocantur quos lactis adhuc indigentes à matribus ſeparant paſtores, ſeparatim paſcunt et in proprio ſtabulo claudunt.* ÆMYL. PORTI *Lex.* Dor.

12.

12. Λῆς, *περὶ τᾶν νυμφᾶν,*] *Vis per Nymphas— περὶ,* Dor. pro communi *περὸς,* cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. ÆMYL. PORTUS. *λάω, λῶ, volo,* λάεις, contractè λᾶς, pro quo λῆς, uti in *ζάω, vivo, δυψάω, sitio,* &c. Cæterùm *τᾶν νυμφᾶν* est Dor. gen. plur. —*τᾷδε καθίξας, hîc assidens. τῇδε,* Poët. Ion. et Dor. pro com. *ἐνταῦθα. hic. καθίξας,* Dor. pro *καθίσας,* à *καθίζω, sedere facio;* in voce med. *sedeo;* sed ita interdùm redditur vox act. sub-intellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7. 216.

13. Ὡς *τὸ κάτανθες τῦτο γιώλοφον,*] *ὡς* intelligendum est *εἰς* aut *περὸς,* non solùm ubi animatis sed etiam inanimatis rebus *ὡς* additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. et Klotz ad Tyrtæum pag. 81. HARLES. *Γιώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ἁμαλῷ πίδῳ ὑπερανισηκὼς ὄχθος, ὃς ἢ κολωνὸς καλεῖται. Schol.* Ὡς τὸ, &c. Angl. *near this sloping bank;* ἔτι *μυρῖκαι,* supple *εἰσὶ, where the tamarisks are.* ἄτι, Dor. pro ἧτι, *ubi.* i. e. *ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἧτι*— Conf. Virg. Eclog. iv. init. *Συρίσδειν,* vide suprà v. 1.

15. —*τὸ μεσαμβρινὸν,*] Dor. pro *τὸ μεσημβρινὸν* vel *μεσημέριον.* hîc scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac *κατὰ τὸν μεσημβρινὸν χρόνον.* ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —*τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες·*] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *præs. perf.* [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκομες, pro δεδοίκοσεν, 2. plur. præs. verbi δεδοίκω, quod formatur à perf. m. δεδοίκα; [ut πεφύκω, à φύω, πεφύκα, à φείσομαι, à perfectis scil. activis: et πεφεύδω, κεκλήγω, ὀρώρω, à perf. mediis verborum φρεύζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. "Cæterùm, meridiei quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum "tunc temporis capere deos arbitrabantur." Hæc autem et quæ proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: *Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὅτι ὡς γὰρ πικρός ἐστιν. ἀπὸ τὸ βαρὺς καὶ ὀργίλον· πάνυ ἀπὸ τῆς ὥρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ βίᾳ αὐτῦ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τυτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.* Veteres nimirum sedem iræ in naribus collocârunt. *ἐπὶ* [Dor. pro *ἐσι*] *γε πικρὸς,* Angl. *he is peevish,* or *choleric.*

21. —*τῶ τι Πριάπῳ*] Dor. gen. pro *τῦ τι Πριάπυ,* i. e. *statuæ Priapi, καὶ τᾶν κρηνιάδων,* Dor. pro *τῶν κρηνιάδων, et* statuis *dearum fontium,* hoc est *Naiadum. κατυαυλίον, è regione, ἄπιε, ubi,* &c.

23. —*αἰ δέ κ' ἀέσῃς,*] *ἰὼν ἢ ἀέσῃς ὅσπερ ἥσας ποτὶ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθιν, σεμίσι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἴγά τι σοι δώσω δίδυμα τιτραῦσαι, ἅτις μάχῃ τρίτυ ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἔχυσα ἰφθυς.*

217. critus ſe poculi cælaturam deſcribere. Atqui, pace tantorum virorum, æquè abſurdum foret credere vel poëtam oblitum eſſe ſe cælaturam tantùm deſcribere, vel voluiſſe ſculptorem arte ſuâ poſſe eandem exhibere figuram nunc hùc nunc illùc volutantem oculos, vel poſitionem ſuam mutantem. Nam hoc omninò ſuperare artem tàm ſculptoris quàm pictoris benè notum eſt. Sed ars poëtæ hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit ſubſidio ſculptori; et Theocritus inducit caprarium ſuum pleniùs deſcribentem id quod ſculptor non niſi ſingulis figurarum poſitionibus repræſentare potuit. Quod quidem omni tempore iis uſu venire ſolet, qui picturæ vel cælaturæ argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. paſſim.

36. Ἀλλ' ἴσα—] Sic ſcribendum cum Heinſio, pro Ἄλλοτε, Brunckius oſtendit. VALCKENAER. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἑαυτὸν βλέπει ἄνδρα γελάσας· ἄλλοτε δ' πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἅγαν τρέπτον. *Schol.* ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλλοδιόντες] κυλλοδιάω, et κυλλοδιόω, *habeo cavitates ſub oculis tumentes*: ἀπὸ τοῦ κοῖλον, aut ἀπὸ κυλλοῦ, *cavitas illa ſub inferioribus oculorum palpebris*. DAWES. *Lex. Homer.* [κυλλοδιόων, contractè κυλλοδιῶν, et, reduplicato dimidio τῶ ω, quod eſt ο, κυλλοδιόων, quæ mutatio ſolennis quoque Homero. Vide ſuprà ad Od. α, 25. p. 4.] ἰσόνια καὶ μύστακα μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι γὰρ κοπιῶσι· μοχθίζω, πονητικόν· μοχθῶ, κοπιῶ. *Schol.* ἰσόνια, ſcil. adverbialiter ſumitur.

41. —κάμνοντι τὸ καρῖνον ὀδὲ ἰσχύς.] Sic Virg. *Illum indignanti ſimilem, ſimilemque minanti, Aſpiceres.*— Æneid. viii, 649. T. WARTON.

42. —γυῖον—ὅσον ὄφ—] pro κατὰ τόσον ὄφ, ὅσον γυῖον ἐστί, h. e. *omnibus membrorum viribus*. HARLES.

43. —Ὦδι—] Idem quod ὥστε,—ἵνες οἱ ὀδόντι [Dor. pro ὀδόντες] πάλλον κατ' αὐχένα, ἢ περ ἴσῆι πολιῆι. *Adeò tenue ipſa tument undique in collo, quamvis cano.*

45. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν,] i. e κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον ἐστιν ὀλίγον, *ad tantam diſtantiam quanta eſt parva, exindè*, h. e. *non procul ab*, &c.

47. —ἰφ' αἱμασιῆος—] Angl. *near an hedge*—

48. —ἃ μὲν ἀν' ἄρχας Φυτεῆ,] i. e. ἡ μὲν φυτεᾶ ἀν' ἄρχας, Angl. *the one is in the attitude of going up and down the rows of vines*, τινασσόμενα τὸν τρύγιμον. [τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν, ἐντυθέαν. *Schol.*] *injuring the ripe grapes*. Conf. Cantic. Salamonis, ii. 15.

51. —περὶ ἢ ἀκρόνιτον ἐπὶ ξηρῶν καλίξῃ.] ἀκρόνιτον hîc ſignificat τὸν μηδενὸς ἴσχοντα, et derivatur à κρατέω, ut rectè interpretatur H. Stephanus [Theſ. Tom. II. cap. 136. b.] BRUNCK. τὸ ξηρὸν eſt, ſecundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.

c. 1142.] *locus ficcus*, ſeu *loca ficca*. Erneſtius autem, [ad Callim. i. 253.] ξηρὸν *cibi vacuitatem* exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita conſtrue et interpretare: φησὶν ὁ ἀνὴρ τὸ παιδίον, *ait ſe puerum non relicturum*, πρὶν πρὶν ἢ καθίξῃ [αὐτὸν] ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτοισιν, *priuſquam ipſum ſedere fecerit ad loca ficca*, [i. e. *cibo vacua*,] *nihil poſſidentem*. Locutio, ſine dubio, proverbialis, pro eo quod eſt, *donec ipſum jentaculo* vel *prandio ſpoliaverit*. Vulgò quidem redditur ἀκράτισον, *fine jentaculo*: Verùm, præterquam quod ἀκράτισος in hoc ſenſu [ab ἄκρατος, *merus*, ſcil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in verſu hîc ſtare nequeat; analogia linguæ, ut ſenſus ſit *fine jentaculo*, ἀνακράτιστος poſtulat. [Conf. Toupium in Epiſt. de Syracuſiis, ad v. 147. ubi vir acutiſſimus quædam rectè vidit, quædam non.] Quod autem ad ἀνάριστον, *impranſum*, attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa eſt. [Vide Sam. Clarke, ad Il. ϰ, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctiſſimus Wartonus, legendo —πρὶν ἢ 'νάριστον· quod non improbat magnus Valckenarius. Verùm utrovis modo interpretatus fueris ſenſus eodem redibit. 217.

52. —ἀνθερίκεσσι] Ἀνθερὶξ eſt caulis aſphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, teſtibus Scholiaſt. Theocr. et Nicandr. nec non Dioſcor. Aſphodelus verò, qui hîc intelligitur, is eſſe videtur, quem *Aſphodelum ramoſum* Linnæus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθερίκεσσι locuſtipulas ſuas conſtruxerint veterum Græcorum pueri, nos jam latet. SCHREBER. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad ſummam uſque ſpicam exporrecto ſumit.—Homerus [Iliad. υ, 743.] accipit pro ſpicarum ſummitatibus. Conf. Virg. Æneid. vii, 809. Æ. PORTUS. Scholiaſtes in Theocritum ſignificationem vocum ἀνθερὶξ et ἀνθέρικος minùs accuratè expoſuiſſe videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu τῆς ἀσφοδίλου ſumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per poſteriorem diſertè caulem intelligit: Ἀσφοδίλος ἡ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. Hæ voces re verâ uſurpatæ videntur ad denotandum ſine diſcrimine non ſolùm caulem, ſed alias quoque partes, et totam interdùm ſtirpem. Theophraſtus et Hippocrates per ἀνθέρικον caulem tantùm volunt, iiſque Plinius adſtipulatur. Veterum Ἀσφόδιλος vel -ον, eſt *Aſphodelus ramoſus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's ſpear*. Latinis erat *haſta regia*, quia ſceptro ſimilis eſt floreſcens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus conſtat ex plurimis oblongis maſſis carnoſis; et non diſſimilis eſt raphanorum craſſorum et curtorum faſciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficubus ad mode-

217. randam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractúque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè ἀνθερίκια θηρίζειν idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturâ utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. Ακρὶς, undè ἀκρηδοθήρα, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. RUTHERFORD.

55. Πάντα δ' ἀμφὶ δίπας,—] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus acantho*. Ecl. iii, 45. Per ἀμφὶ δίπας, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastæ.—Ὑγρὸς est *flexibilis*. WARTON. Vide infrà ad Pind. Pyth. I. 16. Ακανθος est *Acanthus mollis* Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's-breech*: cujus folia sæpè sculpturâ imitabantur; et præcipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD.

56. Αἰολικόν τι θάυμα·] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantum artis admirandæ prodigium, *ut Thyrsidis illud mentem stupefaceret*, fuit Calydonius sive Æolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub h. v. ibique Alberti. —τὸ (Dor. pro σὸ) θύμον (τὸν σὸν διάνοιαν explicat Scholiastes,) more Homeri aliorumque poëtarum dixit Theocritus. HARLES. θάυμα, Dor. pro θῶμα.

57. Τᾶ---] Dor. pro τῇ, quod idem est hîc ac τότε, et subauditur ἀΐλι, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. ---τυρόεσσα μίγαν λευκοῖο γάλακτος·] τυρόεις est adjectivum, et supplendum ἄρδος· τυρόεις γάλακτος igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta*. v. Valcken. HARLES. τυρόεντα, ἀντὶ τῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. *Schol.* quæ verior videtur, quia simplicior, interpretatio.

59. Οὐδ' ἐτι πω ποτὶ χείλος ἐμὸν θίγεν,—] i. e. Οὐδέπω ἐπ. προσθίγειν ἐμὸν χείλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis labra admovi, sed condita servo*. Ecl. iii, 43. Hanc lectionem alteri, Οὐδέ τι πω, prætulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. πω Dor. pro πω.

60. ---τᾷ κέν τυ·—] τᾷ κῇ τὸ præferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τᾷ κέν τυ μάλα τερπνὸν ἀρεσσαίμαν· *quo tibi dono lubentissimus gratificer*. In hunc sensum verbo ἀρεσσασθαι aliquoties utitur Homerus. VALCKEN.

61. Αἰκέν μοι τὺ,—] Ordo est: εἰ τὺ, φίλος, κε [quod est ἀείσῃς μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Ἐφίμερον ὕμνον, *carmen pastoribus*

ribus amabile, ſive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante Reiſkio, vertit, *hymnum amatorium, deſiderativum*. HARLES. Τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον emendat D. Heinſius, i. e. carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Siciliâ, primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primùm cantatum fuit. Quæ lectio Heinſiana valdè arridet doctiſſimo Valckenario.

62. Κὤ τοι τὶ φθονίω---] Caſaubono placuit: Κὤτοι τὶ φθονίοις· *tu ne mihi invideas hoc carmen, quod à te peto recitari.* Genuinum videtur quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κὤτι τὺ κιρτομίω· *nec ſane hæc dico tui irridendi cauſa.* VALCKENAER. —πόταγ' ὦ 'γαθέ· i. e. πρόσαγε ὦ ἀγαθέ· *age ô bone, vel huc accede ô bone vir.* Æ. PORTUS.

63. —εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα] ad *Plutonem qui oblivionem induxit.* ἐκλελάθω, eſt novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi λαθέω formatum; uti à κέκλαγα, κεκλαγὼς; à πέπλαγα, πεπλαγὼς, à πεφρέδα, πεφρεδὼς· et ſimilia. Vide ſuprà ad ver. 16.

64. Ἀρχίτε βουκολικᾶς,—] Hinc Virgil. *Incipe Mœnalios*, &c. Ecl. viii. paſſim.

65. —ἄδ' ἁ φωνά,] i. e. ἥδε ἐστὶν ἡ φώνη, &c. 218.

66. Πᾷ ποκ' ἆς' ἆθ',—] i. e. Πῇ ποτε ἦτε, ὅτε Δάφνις ἐτήκετο; *Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabeſceret?* "Utrum "ἦθ' an ἦᾰθ' ſcribatur nihil intereſt. Nam ἦᾰθ' non eſt pro "Æolico ἦσθα, *eras*, ſed pro ἦσθε, *eratis*, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. *Quæ nemora*, &c. Ecl. x, 9, ſqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye Nymphs*, &c. item Pop. Paſt. et Dom. Lyttelton Monod. Fuit autem Daphnis in vetuſtis carminibus paſtoritiis celeberrimus; et herois loco inter paſtores habitus; uti notavit doctiſſimus Heynius [Virg. Ecl. v. Argument. quod vide.] "Addixerat ſe Daphnis" [verba ſunt Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Græc. Vol. iii. p. 67.] "Nymphæ Echenäidi, cui juraverat ſe nunquam in "alterius fœminæ amplexus iturum. Irritum juramentum "fecit regiæ cujuſdam puellæ fraus, quæ, quum paſtorem "deperiret, vino eum obrutum libidini ſuæ morigerum ha-"buit. Comperto furto Echenäis in furorem acta amorem "odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphæ fi-"dem non ſponte violaverat, ab ejus amore non deſtitit, cu-"jus vi tandem contabuit et periit. Hæc eſt cantici ſum-"ma quod canit Thyrſis." Eandem ferè hiſtoriam dedit Wartonus ex Æliano: atque ex ejus notitiâ pendet ſequentis cantilenæ intelligentia. Qui de Daphnide plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. viii, 68. Diodor. iv, 84. Ælian. Var. Hiſt. x, 18. et Dorvillii Sicula, p. 27. Vol. i.

67. Ἁ κατὰ Πανιῶ καλὰ τίμπια,---] Conſtrue: ἦ [ἦτι] κατὰ

καλὰ

221. " *When any perſon ſuppoſes himſelf* HIGHLY INJURED, *it is* " *not uncommon for him to repair to ſome church dedicated to* " *a celebrated ſaint, as Llan Flian in Angleſea, and Clynog* " *in Caernarvonſhire, and there, as it is termed,* TO OFFER " HIS ENEMY. *He kneels down on his bare knees in the* " *church, and offering a piece of money to the ſaint, utters* " *the moſt virulent imprecations, calling down curſes and* " *misfortunes upon the offender and his family for genera-* " *tions to come.*" Bingley's Tour round N. Wales.

4. Ὅς μοι δυδεκαταῖος ἀφ' ὃ τάλας ὐδικεῦ ἥκει.] δυδεκαταῖος, eleganter hîc, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δυδεκα ἡμέραι εἰσι. HARLES. Sed hæc idem valent ac ſi diceres in ſolutâ oratione, οἳ ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἄπεισι· τοσαῦτοι γάρ εἰσιν, ἀφ' ὃ πρός με ὐδὲ ποτ' ἦκει. Æ. PORTUS. Cæterùm —λας in τάλας hîc brevis eſt, at Doricè; uti oſtendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epiſtolis Diſſertatione, p. 136, ſqq. ubi de Anapæſtis diſputans Boylæum ad incitas redegit.

6. —ἦ μά οἱ ἄλλας. &c.] Ordo eſt: ὁ τὸ Ἔρως ἔχων τεχνὰς φρένας οἱ, ἅτις Ἀφροδίτα, ἐχύτο ἄλλᾳ [ὁδῷ.] h. e. *Amor et Venus halcentes levem* ejus *animum abibant alio.* Pro ἔχων. D. Heinſius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.

8. Βασιῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βάσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐν θυίαν καταθύσομαι.] *ipſum magicis ſacris incantabo.* Virg. *Conjugis &c.* Ecl. viii, 66. Vide ſuprà ad v. 3.

11. —τὶν γὰρ ποτασύσομαι ἄσυχα.] Dor. pro σοὶ γὰρ προσασύσομαι ἥσυχα, *tibi enim carmina mea canam quietè.* Cæterùm Lunam vel Hecaten præeſſe rebus magicis bene notum eſt.

12. —σκύλακες τρομέοντι.—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujuſque aſpectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum ſepulchra, nigrumque ſanguinem, ſive tabum. Ita mirè veneficiis ſuis horrorem poëta noſter conciliat. WARTON. Ejuſmodi horrorem feliciter aſſequutus eſt quoque noſtras Allanus Ramſay in Dramate ſuo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conſcripto; *Here Mauſy lives, a witch that ſor ſma' price*, &c. Act II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakeſperianas, in dramate *Macbeth*, paſſim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376, 378. et Il. κ. 293, 496.] τρομέοντι Dor. pro τρομέουσι. ἰρὰ, *ſepulchra.*

14. Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι,] δασπλής, -ῆτος, ὁ· et δασπλήτις, -ιδος, ἡ, *graviter et vehementer appropinquans et percutiens.* Eſt à πλήσσω, præpoſitâ particulâ intenſivâ δα, inſerto σ ob euphoniam. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. Ἰυγξ.] Propriè eſt avicula quæ *torquilla* vocatur, Angl. *wry-*

wry-neck. Hoc nomine quoque dicitur omne id in quo eſt aliquid ἰλκυστικὸν, [uti obſervavit Salmaſius ad Solinum p. 662. ubi vide plura;] vel quod animum ad deſiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficæ eâ aviculâ uſæ ſunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harleſius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhombo* ſeu *trocho*, quem veneficæ verſare ſolent ad amaſios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viſcera, rotulæ adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Erneſt. ad Xenoph. Memor. iii. 11. § 17.] Virgilius, in ſuâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum mea carmina, ducite Daphnin*. Ecl. viii, 68.

18. Ἀλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται.] τὸ τάκεται, ἐπὶ κηρῷ ἢ χιόνι, ἢ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων· ἐντεῦθεν ἢ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, ἢ φθείρεται. *Schol.* Ab hoc verſu, qui exordium eſt et inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας) uſque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur ſimulationes. Prima conſtat ex ſale, quod ſpargitur; ſecunda ex lauro, quæ uritur; tertia è cerâ quæ liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res ſimiles ſunt ἅλες, δάφνη, κηρὸς, ῥόμβος· qui aſſimilatur, Delphis. D. Heinsius. Sparſum ſalem, five molam, cujus etiam mentio fit infrà, v. 21. non omiſit Virgilius: *Sparge molam*. Ecl. viii, 83. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut poſtea videbimus. Warton. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quin age*, benè tuetur Caſaub. habet enim vim hortandi, ut ſuprà v. 10. Vide Lamb. Bos Obſerv. Miſcell. c. 19. qui reddit *quare*. Harles. 222.

19. —τᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Subaud. κατὰ. *Quo avolâſti* quod ad *mentem*? i. e. *Quo mens tibi avolavit*? ἐκπεπότασαι eſt perf. paſſ. ab ἐκποτάομαι, -ᾶμαι.

20. Ἦ ῥά γε τοι—] *An verò, ſcelerata, tibi quoque ludibrio ſum*? τοι pro σοὶ Dor. τίτυμαι. [perf. paſſ. à τυγχάνω, τυχήμαι,] ſæpè redditur ſimpliciter *ſum*: eſt ſcil. præſ. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσσ', ἄμμα κῆ—] Elegans eſt conjectura D. Heinſii, qui legit: Πάσσ' ἄλα, κἢ λ. vulgatam præfero. Valckenaer.

23. Δελφὶς ἰμ' ἀνίασιν—] Virg.—*Fragilis incende bitumine lauros*, &c. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μάγα καππυρίσσασα.] *et ſicut illa ardens valdè crepat*, [χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro κἢ ὡς αὐτὴ λακεῖ· καππυρίσσασα, pro κατακαππυρίσσασα, ex κατὰ et πυρίζω, *ardeo*.

25. Κἐξαπίνης ἄφθη,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἤφθη. *Et ſubitò conflagravit*, κἄδδι ὑποδὺν ἄδομεν αὐτᾶς, i. e. κἢ ὑδὶ σ. ἄδομεν αὐτῆς.

28. —ἀμαθύνοι.] ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι· ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. *Schol.*

221. " *When any perſon ſuppoſes himſelf* HIGHLY INJURED, *it is* " *not uncommon for him to repair to ſome church dedicated to* " *a celebrated ſaint, as Llan Elian in Angleſea, and Clynog* " *in Caernarvonſhire, and there, as it is termed,* TO OFFER " HIS ENEMY. *He kneels down on his bare knees in the* " *church, and offering a piece of money to the ſaint, utters* " *the moſt virulent imprecations, calling down curſes and* " *misfortunes upon the offender and his family for genera-* " *tions to come.*" Bingley's Tour round N. Wales.

4. Ὅς μοι δωδεκατᾶῖος ἀφ' ὃ τάλας ἰδίκησ' ἥκει.] δωδεκατᾶῖος, eleganter hîc, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσι. HARLES. Sed hæc idem valent ac ſi diceres in ſolutâ oratione, ὃς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμεῦ ἄπεστι· τοσαῦτας γάρ εἰσιν, ἀφ' ὗ πρός με ἀδίκ πεθ' ἥκει. Æ. PORTUS. Cæterùm —λας in τάλας hîc brevis eſt, at Doricè; uti oſtendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epiſtolis Diſſertatione, p. 136, ſqq. ubi de Anapæſtis diſputans Boylæum ad incitas redegit.

6. —ἦ μά οἱ ἄλλας. &c.] Ordo eſt: ὁ τι Ἔρως ἔχων ταχινὰς φρένας οἰ, ἅτι Ἀφροδίτα. ᾤχετο ἄλλᾳ [ὁδῷ.] h. e. *Amor et Venus habentes levem* ejus *animum abibant alio.* Pro ἔχων. D. Heinſius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenaer. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.

8. Βασσῦμαι ποτί—] Dor. pro βάσσομαι πρὸς—

10. —τὸν ἐν θυίαν καταβύσσομαι.] *ipſum magicis ſacris incantabo.* Virg. *Conjugis &c.* Ecl. viii, 66. Vide ſuprà ad v. 3.

11. —τὸν γὰρ κατασείσομαι ἄσυχα.] Dor. pro σοὶ γὰρ προσαίσομαι ἥσυχα, *tibi enim carmina mea canam quietè.* Cæterùm Lunam vel Hecaten præeſſe rebus magicis bene notum eſt.

12. —σκύλακες τρομέοισι.—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujuſque aſpectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum ſepulchra, nigrumque ſanguinem, ſive tabum. Ita mirè veneficiis ſuis horrorem poëta noſter conciliat. WARTON. Ejuſmodi horrorem feliciter aſſequutus eſt quoque noſtras Allanus Ramſay in Dramate ſuo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conſcripto; *Here Mauſy lives, a witch that for ſma' price*, &c. Act II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakeſperianas, in dramate *Macbeth*, paſſim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376, 378. et Il. κ. 293, 496.] τρομέοισι Dor. pro τρομέουσι. ἠϊόι, *ſepulchra.*

14. Χαιρ' Ἑκάτα δασπλῆτι,] δασπλής, -ῆτος, ὁ· et δασπλήτις, -ῆτος, ἡ, *graviter et vehementer appropinquans et percutiens.* Eſt à πλήσσω, præpoſitâ particulâ intenſivâ δα, inſerto σ ob euphoniam. DAMM. *Salve Hecate! terrorem incutiens.*

17. Ἰυγξ.] Propriè eſt avicula quæ *torquilla* vocatur, Angl. *wry-*

wry-neck. Hoc nomine quoque dicitur omne id in quo eſt aliquid ἰλυγμῶδες, [uti obſervavit Salmaſius ad Solinum p. 662. ubi vide plura;] vel quod animum ad deſiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficæ eâ aviculâ uſæ ſunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harleſius, ponitur, ut hoc loco, pro *rhombo* ſeu *trochbo*, quem veneficæ verſare ſolent ad amaſios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viſcera, rotulæ adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Erneſt. ad Xenoph. Memor. iii. 11. § 17.] Virgilius, in ſuâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum mea carmina, ducite Daphnin.* Ecl. viii, 68.

18. Ἀλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται.] τὸ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ 222.
χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων· ἐντεῦθεν ἢ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται. *Schol.* Ab hoc verſu, qui exordium eſt et inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας) uſque ad illum, ver. 33. quatuor proponuntur ſimulationes. Prima conſtat ex ſale, quod ſpargitur; ſecunda ex lauro, quæ uritur; tertia è cerâ quæ liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res ſimiles ſunt ἅλες, δάφνη, κηρὸς, ῥόμβος· qui aſſimilatur, Delphis. D. Heinsius. Sparſum ſalem, ſive molam, cujus etiam mentio fit infrà, v. 21. non omiſit Virgilius: *Sparge molam.* Ecl. viii, 83. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut poſtea videbimus. Warton. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quin age*, benè tuetur Caſaub. habet enim vim hortandi, ut ſuprà v. 10. Vide Lamb. Bos Obſerv. Miſcell. c. 19. qui reddit *quare.* Harles.

19. —πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Subaud. κατὰ. *Quo avolâſti* quod ad *mentem?* i. e. *Quo mens tibi avolavit?* ἐκπεπότασαι eſt perf. paſſ. ab ἐκποτάομαι, -ᾶμαι.

20. Ἦ ῥά γε τοι—] *An verò, ſcelerata, tibi quoque ludibrio ſum?* τοι pro σοὶ Dor. τέτυγμαι. [perf. paſſ. à τυγχάνω, τυγχάνομαι,] ſæpè redditur ſimpliciter *ſum:* eſt ſcil. præſ. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσσ', ἄμμε καὶ—] Elegans eſt conjectura D. Heinſii, qui legit: Πάσσ' ἄλα, καὶ λ. vulgatam præfero. Valckenaer.

23. Δινεῖται μ' ἀνίασιν—] Virg.—*Fragilis incende bitumine lauros,* &c. Ecl. viii, 82.

24. —χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσσασα.] *et ſicut illa ardens valdè crepat,* [χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro καὶ ὡς αὐτὴ λακεῖ· καππυρίσσασα, pro κατακαυρίσσασα, ex κατὰ et πυρίζω, *ardeo.*

25. Κἠξαπίνης ἄφθη,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἤφθη. *Et ſubitò conflagravit,* κἄδδι σπολὰν ἄδομεν αὐτᾶς, i. e. καὶ ἐδὶ σ. ἄδωμεν αὐτῆς.

28. —ἀμαθύνοι.] ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι· ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. *Schol.*

28.

222. 28. —σὺν δαίμονι,] *bono cum deo, auxiliante deo;* quæ obvia ſignificatio, nec cum Heinſio ſollicitanda. Virg. *Limus ut hic dureſcit*, &c. ibid. 80.

30. —ῥομβῷ·] Vide ſuprà ad v. 18.

31. —πρὸ᾽ ἀμετέρησι θύρῃσιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέρας θύρας.

33. —τὺ δ᾽ Ἀρίμας—] Senſus videtur eſſe: *Tu autem, ô Diana*, vel *Luna*, [Nam, ut rectè Schol. Ἀρίμας ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ· ᾗ μὲν κατάγεις τὸν ἀδάμαντα ἐν ᾅδῃ, *et eum apud inferos, qui inſuperabilis eſt* [Plutonem ſcil.] *flectes;* ᾗ δέ τι πῃ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλὲς, *et ſiquid aliud ibi durum eſt.* Vel, *et ſiquis præterea alius ibi ſit durus et ſeverus.* Nam, uti notavit Harletius, ἀσφαλὴς eſt σκληρὸς, *durus*, tum ἄλλο h. l. neutrum adjectivi deſignat homines. Cæterùm, ἀδάμας, Heſychio non ſolum eſt ὁ λίθος, Latinè quoque *adamas*; ſed ἀϊδρείμων, *improbus, malignus, illachrymabilis;* ἀκάθεκτος, *contumax;* ἀδαμάστους, *impavidos;* ἰσχνὸς, *validus:* ex α priv. et δάμαω, *domo.* Rectiùs, inquit Valckenarius, illud ᾗ' omitteretur: *Plutonem* deſignavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.

36. Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι·] *Diana Trivia* adeſt. Ita ſcilicet dicta eſt Diana, quod triviis præeſſet, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius perſonam pertinent, quod Luna ſ. Phœbe in cælo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate eſt, ſ. Proſerpina. GESNER. ἰχεῖν h. l. ſignificat ictu, percuſſu, conquaſſatione ad tinniendum impellere. Sub deæ verò adventum, univerſim præſentibus diis, aut ſummis poëtis carmina decantantibus, ex ſententiâ veterum, mare et ventus ſilere, loca à Valckenario adſcripta abundè teſtantur. HARLES. Cæterùm canes Hecatam ululantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii: —*viſæque canes ululare per umbram, Adventante deâ.* Æneid. vi, 257. ad quem locum vide præſtantiſſimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52.

38. —σιγᾷ μὲν ποσὶ, σιγῶσι—] Conf. ſuaviſſimam atque notiſſimam deſcriptionem: *Nox erat*, &c. Æneid. iv, 522. et quæ ibi annotavit Heynius. [Vide ſuprà ad Apoll. Rhod. v. 744. ad p. 100.] σιγῶσι, Dor. pro σιγῶσι.

41. —ἦμεν.] pro εἶναι. Dorum eſt ἦμεναι, vel ἦμμεναι· undè ἦμεν, ἤμμεν, et ἦμεν.

43. Ἐς τρὶς ἀποστίνδω—] Virg. —*numero deus impare gaudet*, &c. Ecl. viii, 75, ſqq.

48. Ἱππομανὲς] Vox Ἱππομανὲς plantam denotans non invenitur apud ullum veterem ſcriptorem Botanicum vel Medicum, niſi in uno loco Theophraſti [Lib. ix. c. 15.] ubi, ſi ſana lectio eſt, quod tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam vel præparationem plantæ *Tithymalli*, Angl. *Spurge*. Si Theocritus reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium eſt, ſpecies ejus nunc non

poteſt

poteſt indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut videtur, inducti à Scholiaſte, per ἱππομανὶς hîc intellexerunt *daturam ſtramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus ſemper alio nomine inſignitur; neque ei unquam tribuitur portentoſa illa vis quæ ἱππομανὶς hîc ineſſe dicitur; alioquin non prætercunda fuiſſet Plinio, qui rebus hujuſmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD. Ἱππομανὶς vulgò eſt caruncula, fronti (et linguæ) pulli recens editi innaſci, et ab equâ innixâ ſtatim devorari credita. Vide Heynium ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —τῶδ' ἐπὶ πᾶσαι—μαίνονται— *guſtandæ illius inſano ardore perciti feruntur.* ἐς τόδε δῶμα πτῆναι, *in has ædes venire.* HARLES. Pro πτῆναι ſcribendum cenſet Valck. πτᾶναι.

54. Ὦ γὰ νῦν τίλλοισα—] i. e. ὁ ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω 223.
ἐν ἀλφῷ πυρί.

58. Σαῦραν] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —λαβοῦσα τὺ τὰ θρίνα ταῦθ',—] *tu capiens hæc venena* vel *medicamenta*, [θρῖνον, υ, τὸ, *flos, pigmentum.* Theocriti Schol. annotat θρίνα Theſſalos vocare τὰ ποικιλμένα ζῶα, *animalia variegata*: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, *floridas veſtes*: Ætolos, φάρμακα, *medicamenta, venena*, &c. H. STEPHANUS, [*Theſ.*] ὑπόμαξον καθυπέρθιρον τᾶς φλιᾶς ἐκείνω, *illinc ſupra limen ejus*: ἃς [Dor. pro ἧς.] i. e. ἀφ' ἧς ἔτι κὴ νῦν δίδημαι ἐκ θυμῶ, *ex quo limine nunc adhuc toto animo affixa pendeo.*

62. Καὶ λέγ' ἐπιφθίσδοισα·] *Et dic inſpuens.* ἐπιφθίσδοισα, Dor. pro ἐπιφθίζουσα, *inſpuens*; vel, ut quidam reddant, *inſuſſurrans*: vel, ut Schol. κενόχως ἐπᾴδουσα.

64. —μόνη ἰοῦσα] pro μόνη οὖσα. Dimiſſa verò eſt Theſtylis, et Simætha ſecum de origine amoris ſui inſtituit ſermonem. HARLES.

66. Ηὗδ' ἀ τῶ Ὑρκάλεω—] h. e. Ἀναξὼ καταφόρος ἡ [θυγάτηρ] τῦ Ὑρκάλω ἦλθε ἥμιν, ἐπ' ἔλεος Ἀρίμιδος. Vel, ut Schol. ἦλθεν ἡ τῦ Ὑρκάλω θύγατηρ Ἀναξὼ καταφορῦσα τῇ Ἀρίμιδι, κὴ πομπὴν ἀγομένη τῇ Θεῷ. Ubi vide plura.

67. —τᾷ δή ποκα—] *Cui*, [Dianæ ſcil. nam τᾷ eſt Dor. pro τῇ, quod pro ᾗ] *aliquando quidem*, [ποκα Dor. pro ποτε] πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύσαντι [pro ἐπόμπευον] *multæ aliæ feræ cum pompâ incedebant*, πτερισαθὲν, *in orbem*, ἐν δὲ [αὐτοῖς] λεαινα, *et in illis læna.*

69. Φράζεο—] vel φράσσεο, quod magis Dorum eſt: φράζεσο, eliſo σ, φράζεο et contractè φράζυ. *Dic amorem meum undè venerit*, &c. "Interpres," inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] "ſic vertit, ſed meliùs meo judicio feciſſet, ſi in-"terpretatus fuiſſet, *Adverte undè amor meus venerit.* Sic "enim ubique φράζεο accipitur apud Chreſmologos pro *ad-*"*verte*, *curam adhibe* atque aliquandò *cave.* Tum Poëtæ

"ſæpè

" ſæpè hortantur Muſas dicere, quæ dicturi ſunt, nunquam " vero Lunam, quæ non præeſt poeſi. Rogat igitur Thea- " tha lunam, quæ præeſt magicæ arti, ut advertat dum ei " narrat quomodo amor ſuus cœperit, ut ei medeatur. " [Vide ſuprà, p. 97. ad 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem: " Longè frigidior " eſt, " inquit, " ne dicam quod minùs magicus, Palmerii " ſenſus. "

70. —ἀ Θιυχαρίλα Θρέσσα τροφὸς ἀ μακαρῖτις] *Theucharila nutrix Threſſa, beatæ memoriæ.* Ita ſcil. loqui ſolebant de defunctis. Conf. D'Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —θασσάξει.] ἀ θάομαι, quod apud Theocritum idem eſt ac θιώμαι. *ſpecto.* Vide ſuprà, Idyll. i. v. 149.

74. Καὐφισπαμένα τὰν ξυσίδα, &c.] *Et indutâ xyſtide.* &c. ξυσὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. *Schol.* Juvenalis: *Ut ſpectet ludos conducit Ogulnia veſtem.* Sat. vi.

76. —τὰ Λυκωφ.] τὰ ſcil. δόματα. Nugantur qui plur. numerum hîc indicare domum amplam putant. In ejuſmodi locutionibus poëtæ numero plurali et ſingulari ſine diſcrimine utuntur; ut benè notum.

78. —ἰλιχρύσοιο] Vide ſuprà ad Idyll. i. v. 29.

80. —λιπούσι] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum Τοῖς δ' ſuprà. In quibuſdam libris legitur λιποῦσιν. Cæterùm, ut benè obſervavit doctiſſimus D'Orvillius, [ad Charit. p. 17.] à veteribus primi amantium congreſſus ſæpè ſingebantur in ſolemnioribus deorum feſtis.

82. Χ' ὡς ἴδον,---] i. e. κὴ ὡς ἴδον, *atque ut vidi.* ὡς ἐμάνη, *ita* ſtatim *inſanii,* ὡς θυμὸς μοῦ δειλαίας περιάφθη, *ita animus mihi miſeræ affectus eſt.* Virg. *Ut vidi, ut perii,* &c. Ecl. viii, 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum ſtatim amore exarſi. ὡς—ὡς pro ὡς—ὥτως ſeu ὡς· *ut—ita.*

84. ---ἐφράσαμην---] *animum adverti*— Vide ſuprà ad v. 69.

224. 88. —θάψῳ] Θάψος, χλωρὸς, ξάνθος· Θάψος γὰρ ἐστι ξύλον τι ὁ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι κὴ Σαπφώ· τοῦτο δὲ τὰ ἑρια βάπτουσι, κὴ ποιοῦσι μηλινα, κὴ τὰς τριχας ξανθίζουσι· ἐστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. *Schol.* Θάψος, lignum vel radix pallido-flavi coloris, olim uſurpata ad dandum huic quoque colorem lanæ vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotâſſe radicem *Glycirrhizæ glabræ* vel *echinatæ* Linn. Angl. *the root of the common or prickly headed Liquorice.* Sed multæ aliæ ſtirpes æquè convenient cum omnibus quæ de eâ tradiderunt veteres. RUTHERFORD. Cf. Voſſ. ad Sapphûs fragm. p. 249.

89, 90. —αὐτὰ δὲ λειπὰ, &c.] Ordo eſt: αὐτὰ δὲ λειπὰ ἐν ἦν ὀστία κὴ δέρμα. Angl. *and all that was left of me was ſkin and*

and bone; or, *and nothing was left of me but ſkin and bone.* τῷ ἰς [οἶκον] τίνος ἂν ἐπέφευγα; *and to whoſe houſe did I not go?*

90. Ἀλλ' ἴς ὐδὲν ἐλαφρὸν, &c.] ἴς Dor. pro ἦν, uti ſuprà. Angl. *but there was no remedy.* ὁ δ' χρόνος ἤνυτο φύγων, *tempus autem citò fugit*, aut *fugaciter præteriit.* Genus locutionis haud infrequens apud Græcos ſcriptores.

94. Χ' ὕτω τᾷ δάλᾳ—] i. e. Καὶ ὕτω τῇ δάλᾳ, &c.

100. Κἠπὶ κά νιν, &c.] Sic conſtrue: Καὶ ἐπὶ κα μάθοις νιν ὄνλα μόνον, πῦον ὤνυχα, τᾷ ἅπτ, &c.

106. —ἐκ δ' μετώπω, &c.] *Ex fronte verò meâ ſudor ſtillabat, ſimilis auſtrali rori.* κοχύσιπα verbum poëticum: ποτίμυσιν ἄρσαις, pro ποτίμυις ἔρσαις.

109. Κνυζᾶνλαι—] κνυζάομαι, ᾶμαι, *gannio.* Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu. κνυζᾶνλαι φωνῦνλα, &c. *ganniunt* [Angl. *whimper*] *clamantes dilectam ad matrem filii.* ÆMYL. PORTUS. φωνῦνλα, Dor. pro φωνῦλα.

110. —δαγῦδι—] Δαγὺς eſt vocabulum rariſſimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cerâ, gypſo, vel ære factæ. Atticis κόραι vocantur. HARLES. Angl. *dolls.* ἀλλ' ἰκάγην [κατὰ] καλὸν χρόα πάνλοθεν ἶσα δαγῦδι, *but my whole body was all over ſtiff like a doll, like a figure of wax.*

114. Ἦ ῥά μα, &c.] Ordo eſt: Σιμαίθα, ἦ ῥα καλέσασα μὲ ἐς τάδε τὸ σὸν τέγος [πρὶν] ἦ με παρᾶναι, ἔφθασας [ἰμὲ] τέρον ὅσον ἐγὼ θὴν ποτι πρώην ἔφθασα τὸν χαρίνλα Φιλῖνον τρέχων, *Simætha, enimverò, quum me ante vocâſti in has ædes tuas quàm ego adeſſem* mea ſpontè, *tantùm me prævertiſti quantum ego nuper aliquandò prævertì venuſtum Philinum curſu.*

118. Ἦλθον γὰρ κἀγὼν—] i. e. γὰρ ἐγὼ κα [quod eſt ἂν] ἦλθον, &c. *Veniſſem enim ego*, &c.

119. Ἢ τρίτος ἢ τέτραρος ἐὼν φίλος—] i. e. ἂν φίλος ἢ τρίτος 225
ἢ τέτραρος, ad verbum, *exiſtens amicus vel tertius vel quartus.* i. e. *cum duobus vel tribus amicis*, σὺν ἅμα νυκλὸς, i. e. νυκλὸς σὺν ἅμα ἦσιν, *ſimul ac adveſperâſſet.* Per μᾶλα Διωνύσου, Wartonus intelligit non aliquod Mali peculiare; ſed mala in genere, quæ, cum cæteris arboreis fructibus, inveniſſe Bacchus traditur. Μᾶλα Διωνύσου ſunt, judice amiciſſimo meo Doct. Rutherford, fructus *mali cydoniæ*, Angl. *the Quince*; quæ à Baccho inventa eſt.

121. --λεύκαν---] *populum albam, Herculis ramum ſacrum*, πάνλοθεν, &c. *undique purpureis vittis obvolutam.*

124. —ταῦ' ἴς φίλα·] *hoc gratum fuiſſet.* ἴς pro ἦν, et ſubauditur κε vel ἂν, ut in ejuſmodi locutionibus, ubi præcedit hæc vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quando exprimitur unà cum poſteriore; uti in verſu ſequente: Εὗδον δὲ κὐ μόνον κε ἐφίλασα, &c. Porrò ſubauditur

auditur eadem particula ſemèl atque iterùm, imò ter, in duobus verſibus ſequentibus: nec opus eſt mutando καὶ πυλίσσος in κὰν πυλ. uti propoſuit Harleſius. Cæterùm mos iſte quo amatores amicarum poſtes frangere, vel feneſtras quatere ſolebant, invaluiſſe videtur etiam apud Romanos: Sic Hor. —*quatiunt feneſtras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i, 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

126. —τοῦς—] idem quod τοῦ, eſt ex edit. Flor.

133. Αὔτως ἡμίφλεκτον·] *hoc modo ſemiuſtum.* —Λιπαρεῖ— Ἀφαίστῳ— *Liparæo Vulcano.* Vulcanus ſæpè ſumitur pro ipſo igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, inſulâ inter Siciliam et Italiam, principe ſeptem illarum, quæ vulgò dicuntur *Æoliæ*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniæ*, uti notavit Harleſius.

144. —μέσφα—] Poëticum adverbium, pro communi μέχρι, vel μέχρις, *uſque ad.* μέσφα τοι ἰχθὶς, *uſque ad beri*, i. e. *uſque ad poſternum diem.* Æ. PORTUS. Scribunt Grammatici μέσφά τοι· libri impreſſi ferè ſemper habent μέσφα τοι, nempè ubi ſyllaba prior poſitione longa eſt. T. YOUNG. ἰχθὶς h. l. *nuper.* HARLES.

145. —ἀλλ' ἤνθέ μοι ἅ τε Φιλίσσας, &c.] *Sed venit ad me mater Philiſtæ meæ tibicinæ, ἅ τε* [μάτηρ] Μελιξοῦς, *eademque mater Melixûs.* Doctiſſimus Valckenarius legendum conjicit, —ἄγε Μελιξοῦς— et putans φιλίσσας non eſſe nomen proprium ſed adjectivum, ſic vertit: *venit ad me mater cariſſimæ meæ tibicinæ, meæ*, inquam, *Melixûs.*

147. —ἵκοιτο] Ἥλιον ſcil.

156. —ἄλπαν.] *ampullam olearium*, quâ utebantur in palæſtrâ.

158. Ἦ ῥ' ἦν ἄλλό τι τερπνὸν ἔχεις,] *nonne manifeſtum eſt, eum alias delicias habere?*

226. 164. —ὅππῃς ὕπιθεν.] eſt, *ut promiſi*: ſin admiſeris vulgarem verſionem, *ſicut ſuſcepi*, legendum eſſe videtur Valcken. ὅππῃς ὑπίσω, *cui me ſubjeci.* ἅμαξα, h. l. *currus.* HARLES.

ΑΙΠΟΛΟΣ, &c.] *Caprarius*, ſive *Amaryllis*, ſeu *Comiſſator. Idyllium III.*

Ver. 1. Κωμάσδω—] τὸ κωμάζειν λέγονται ἐπὶ τῶν κατὰ πυθὰ εἰς τὰς ἑορτὰς ἀπιόντων.—Ἀπίεχόμαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἀποπειρασόμενος αὐτῆς δι' ᾠδῆς τῷ λόγῳ τῶν ἐπὶ τοῦτο συνιόντων. *Schol.* Κωμάσδω hoc loco ſignificat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans.* Iſthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inſcribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad Κῶμος attinet, ſignificat ſenſu mag-

magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum feſtivitatis*; ſæpiſſimè *Feſtivitatem* ſonat. WARTON. —καὶ δὲ μοι αἶγες— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis eſt via, paſce capellas*, &c. Ecl. ix, 23. Cf. *Shenſtone's Paſtoral Ballad*, init. *Ye Shepherds ſo chearful and gay*, &c.

3. —τὸ καλὸν—] Idem quod καλῶς. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.] τὸ καλὸν τιφιλημένη, Angl. *much loved.*

4. —ἢ τὸν ἀνέρχαν, &c.] et caveto *à Gnacone Libyco iſto integro* vel *teſticulato hirco, μὴ κορίνῃ σε, ne cornu te petat.*

6. Ω χαρίεντ' Ἀμαρυλλί,] *Comi* principium, qui aliquoties poſtea interrumpitur à Caprario, hîc eſt. HEINSIUS. 227.

8. —ἦμεν,] et ἦμες, Dor. pro ἦνεν.

9. —ἀπάγχεσθαι, &c.] Virg. *mori me denique coges.* Ecl. ii, 7.

10. Ηνίδε] Dor. adverb. pro comm. ἰδὲ, *ecce.* Æ. PORTUS.

12. —αἴθε γενοίμαν Α βομβεῦντα μέλ.] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —ᾗ τὴν πτέριν— [Πτέρις, propriè *Polypodium filix mas* Linn. Angl. *male fern.* RUTHERFORD.] *and the fern, ᾗ σὺ πυκάζῃ, with which thou are thickly covered.*

15. Νῦν ἴσον τὸν Ἔρωτα·] Virg. *Nunc ſcio, quid ſit Amor*; &c. Ecl. viii, 43. ad quæ ita Heynius:—*ſcio*, ferò ſcil. Ex Theocr. hæc Idyll. iii, 15, ſq. ſed multò is modeſtiùs et ex imperiti paſtoris perſonâ decentius. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. viii. et Moſchi i. Virg. Æneid. iv, 365, &c.

21. Τὸν τίφανα, &c.] Ordo eſt: ποιήεις με αὐτίκα κατατῖλαι τὸν τίφανον εἰς λεπίδ.

23. —καλύκεσσι—] Κισσοῖο καλύκας, *flores hederæ nondum aperti.* Σέλινον, *planta* dubia, videtur eſſe *apium graveolens* Linn. *Celeri* Ital. et noſtrum, quod hoc ipſo nomine Græci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. Σέλινον, vulgò *apium petroſelinum*, Angl. *common Parſley*; mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage.* RUTHERFORD.

24. —τί πάθω;] *quid agam?* eſt formula eorum, quos invitus natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit neceſſitas. Vide Valckenaer, ad Eur. Phæniſſ. 902.

25. —βαίτας] *pellem*, h. e. amictum paſtorum. HARLES.

26. Ὥρης τὰς Θύννους σκοπιάζεται—] Thynnorum piſcatores olim in altas rupes, mari imminentes, ſoliti ſpeculas collocare, ut indè Thynnos obſervarent: ſicut auctor eſt Strabo, qui Θυννοσκοπᾶς vocat. CASAUBON. Hanc etiam fuiſſe rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. iii, 637. —Ab eodem quoque diſcimus, crebram copioſamque fuiſſe apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii ſpeculâ de montis in undas Deferar.*— Ecl. viii, 59.

27. Κἤνα μὴ ποθάνω,] i. e. Καὶ ἐὰν καὶ μὴ ἀποθάνω. Angl. *and though I ſhould not ſucceed in dying*, τὸ γὰρ ἰδού γε μὴν

227. τίτυλλαι, *yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldſt no doubt be delighted.* Notandum, in hujuſmodi locutionibus non opus eſſe ut particula κε vel ἂν, quæ verbum prius comitatur, cum poſteriore repetatur. τίτυλλαι, præſ. perf. Angl. *I am, τίτυλλαι, be, ſhe,* or *it—is.* [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.] ἀδὺ, ος, Dor. pro ἡδὺ, quod hîc pro ἡδεῖα.

29. —ποτιμαξάμενον πλατάγημα,] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Pariſino, repertum, pro vulgatis ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiſke et Brunck recepi. VALCKENAER. Sententia eſt: *crepuit folium illud ad digitos alliſum.* Sæpè media et paſſiva inter ſe ſignificationes alternant: προσμαξάμενον idem eſt, atque προσμαχθὲν aut προσμαχθὲν. REISKE. Forma quidem media et paſſiva eadem ſunt in præſ. & imperf. et nemo eſt Græcè vel mediocriter doctus, qui non novit aoriſtos paſſivos, et interdùm perf. paſſivum, ſumi ſenſu medio, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quædam protuliſſet, in quibus aor. 1. med. ſumatur in ſenſu paſſivo. Nam ſi hoc unquam fit, rariſſimè equidem crediderim. Quare vel legendum ποτιμαξάμενον vel vulgaris reponenda: ſcil. —ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα. Quæ Scholiaſtes ſic exponit: πλατάγημα ἢ τὸ πλαταγόμενον. ποτιμάξατο ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτῆ τυλίμενον ψύφον. Cæterùm μάσσω, [unde ποτιμάσσω, vel προσμάσσω] propriè ſignificat, *tangendo adlino* vel *adfrico*, inde *tergo*. "Amantes verò "ex folio papaveris et anemones, pollici et digito indici manus ſiniſtræ impoſito et adverſâ manu percuſſo, conjiciebant an ab amaſiis amarentur. Si enim clarum ſonum edidit, amari ſe putabant; ſin ſecus, contra judicârunt: uti Suidas ſub voce πλαταγὼν memorat. In humero etiam cubitove et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. Polluc. ix, ſect. 122. et 127. et Potteri Archæol. lib. ii. cap. 18. p. 352." HARLES. *Telephilon* hîc abſque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognoſticanda erotica utebantur veteres.—Secundum Scholiaſten planta quædam magica, ut videtur leguminoſa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREBER.

31. —κοσκινόμαντις.] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. *Schol.* Vide Potteri Archæol. B. ii. chap. 18. Vol. i. 352.

32. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα—] ποιολογεῖν eſt ſimpliciter *ſpicas excipere, legere et componere:* ἡ παρακολουθῶν, quod eſt vox Dorica, eſt *quæ meſſores ſequitur*, uti Scholiaſt. Valcken. et Toup benè explicant. HARLES. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, Dor. pro ἡ πρόην ποιολογοῦσα.—ὕπτε' ἐγὼ μὲν Τεῖ ὅλῳ ἴσκειμαι, *quoniam tibi totus incumbo.* τεῖ Dor. pro σοί.

35. —ἁ Μίμωνος Ἐριθακὶς—] Subauditur θυγάτηρ. *Erithacis* eſt nom. propr. ἡ μελανόχρως. Angl. *the brown, the ſwarthy.*

ſwarthy. Magnus Hemſterhuſius legendum conjicit, μελανόφρυς, *cui nigra ſunt ſupercilia*. Vide v. 18. Conf. Virg. Ecl. ii. 43.

37. Ἀλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen*. Potter. Archæol. Vol. i. p. 338.

40. Ἱππομένης—] Hippomenes ope malorum à Venere ac- 228.
ceptorum Atalantam vicit curſu, et duxit. V. Schol. et Hygin. fab. 185. ibique Muncker. HARLES.

42. Ὡς ἴδιν,—] Vide ad Idyll. ii, 82.

43. Τὰν ἀγέλαν—] Scil. Iphicili. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* eſt mons Theſſaliæ. Mater Alpheſibœæ fuit *Pero*, tantâ venuſtate, ut pater Neleus eam illi ſoli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) cuſtodiâ eriperet. Melampus, ut Bias, frater, illam acciperet, periculo ſe expoſuit: et à paſtoribus Iphicli captus, in vincula conjectus eſt: è quibus arte ſuâ vaticinandi liberatus, bovibus acceptis et Neleo traditis, Perum Bianti paravit. Conf. Propert. ii, 2. 15. ſqq. HARLES.

49. Ζαλωτὸς—] Endymioni, famoſo illi Lunæ amatori, æternum ſomnum immiſit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—ἄτρεπτος ὕπνος eſt durus, h. e. *gravis* ſomnus.—Ad Jaſionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutonem. Cereris autem myſteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem*.

53. Κειτεῦμαι—] et κειτεῦμαι, Dor. pro κείσομαι. Κειτεῦμαι ἢ πτεσὼν, *protentus jacebo*. —ἴδονται, *comedent*. fut. eſt ἴδομαι, ἴδῃ, ἴδηται, &c. pro ἰδέομαι, ἰδῇ, ἰδέηται, &c. ut πίομαι, et φάγομαι· ἴδονται, pro ἴδωσι, quod in vulgaribus eſt editionibus, rarò, ſi unquam, alibi occurrit.

---

* ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium* 229.
VIII. Dominatur in hoc Idyllio ſuavitas illa, quæ bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebræ ſubmiſcentur notæ; quibus in hoc Siculo noſtro verſando, tantoperè delectari ſolemus. WARTON.

Ver. 2. —ὡς φαῖλι,] Pro ὡς φαῖλι, quod eſt, ὡς φασι, legendum conjicit Pierſonus Διόφαῖλι· quaſi poëta Idyllium inſcripſiſſet Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. Ἀμφω—] Ita Virg. *Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo, Et cantare pares et reſpondere parati*. Ecl. vii, 4. —ἦτην πυῤῥοτρίχω, *erant rufo capillo*, ἄμφω ἀιδῶω, *ambo impuberes; ἄμφω δὲδ. συρίσδειν* [Dor. pro συρίζειν,] ἀμφ. ἀᾶδειν. [Dor. pro ἀᾴδειν,] *ambo ſiſtulam inflandi, ambo cantandi periti*.

5. Πρᾶτος

35. —ἐκ ψυχᾶς—] Vernaculè.—*to their heart's content*—μηδὲν ἔλασσον ἔχοι, *let him fare as well.*

231. 49. —ὦ Σάθος, ὕλας Μυρίον,] Supple ἐστὶ· *Ubi altitudo ſylvæ eſt immenſa.* ᾧ Dor. pro ᾗ, *ubi.* Conſtructio eſt: Ω τέκνον, ἄντρῳ τῶν λευκῶν αἰγῶν, ὦ σμικὰ ἕρφος, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ᾗ βάθος ὕλας ἐστὶ μυρίον.

51. Ἐν τάνῳ γάρ τῆνος.] i. e. γὰρ ἐκεῖνος ἐστὶν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· ἰθ' ὦ κόλα, *Abi, cornibus mutilate,*—alloquitur ſcil. unum è hircis. [Sed pro ὦ κόλα, legendum conjecit Hugo Grotius ὦ πόλα, pro ὦ αἴπολα. Reiſkius autem habet Κόλα pro nomine ſervi.] ἢ λίγα Μίλων' pro Μίλωνι. Cæterùm quum hæc quæ de Milone dicta ſunt minùs conveniant perſonæ Menalcæ, viri doctiſſimi Reiſkius et Brunckius verſs. 49—52, Daphnidi, verſs. verò 53—56, Menalcæ tribuendos eſſe cenſent; atque ita eos in ſuâ editione conſtituit Brunckius.

53. Μή μοι γᾶν Πίλοπος—] *Non mihi terram Pelopis* [i. e. Peloponneſum] *non mihi aurea talenta contingat habere,* &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctiſſimus Pierſonus legendum conjicit Κρούσεια τάλαντα, Reiſkius autem χρυσεᾶ Ἀτάλαντος, ſcil. μῆλα, *aurea poma Atalantæ.* [Vide Idyll. iii, 41.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porſonum ad Eur. Med. 542.

55. ἀγκὰς ἔχων τυ,] *ulnis amplectens te.* Σύντροφα μᾶλα, *greges ovium ſimul paſcentium.*

57. Δίνδρεσι μὲν χειμὼν—] Virg. *Triſte lupus,* &c. Eclog. iii, 8.

60. —ἠράσθην] *amavi.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

232. 66. Οὐ χρὴ παιμᾶσθαι—] Homer. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Iliad. β, 24.

68. ἔστι καμᾶσθ', &c.] *non defeſſi eritis, nondum abſtinueritis, cum ea* [herba ſcil.] *iterùm erit renata.* T. YOUNG. ὄκκα et ὄκκα, Dor. pro ὅτε, et ἄδει pro ᾄδει.

69. Σιτίλα] eſt vocabulum quo paſtores greges ad feſtinandum incitant. HARLES.

70. —ὄρνις ἔχωντι.] i. e. οἱ ἄρνες ἔχουσι.

71. —ἀντιάσαντ' ἀείδειν·] ἀντᾴδειν de præludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —σύνοφρυς κόρα] *junctis ſupercilliis puella.* Junctа ſupercilia inter præcipuas vultûs formoſi veneres ponebant Antiqui. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. n. 6.] Conſtructio autem hujus loci hæc eſt: Καὶ κόρα σύνοφρυς, ἰχθὶς ἐκ τᾶ ἄντρω ἰδοῦσα μι παρελάσοντα [vel παρελάσαντα] τὰς ἐμὰς ἀλκάς, ἔφασκε [μι] εἶναι καλὸν, καλόν. Οὐ μὰ ἀπεκρίθην οὐδὲ τὸν πικρὸν λόγον αὐτᾷ. Et ſenſus eſt, interprete Wartono: *Puella me, dum præterirem, protervè compellanti, vel mihi illudenti, nihil retorſi; ne quidem acerbum aliquid reſpondi.* Quod, eodem

eodem judicet, miram ſimplicitatem ruſticitatemque redolet. Præſertim ſi ſpectes quæ ſequuntur. Cæterùm quod ad quantitatem in penultimâ vocis κακὸν attinet, vide acutiſſimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β, 43.

76. Ἁδὺ ἀ φωνὰ—] Vide Miltoni *Paradiſ. Amiſs.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn*, &c. Lib. iv, 641.

79. Τᾷ δρυὶ—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus*, &c. Ecl. v. 32.

84. Λάζευ—] i. e. λάζευ τὰς σύριγγας, et non, ut Valckenarius aliique volunt, τᾶς σύριγγος, nam earum duæ erant, Menalcæ ſcil. et ipſius, ei victori accipiendæ.

88. Ὡς—ὕτω,—] inter ſe permutavit interpres. Sed obtinent etiam hoc loco iſta verba conſuetam ſuam vim, ὡς *quemadmodum*, ὑτως *ſic*. Pari modo ver. 90. ὡς, cum accentu, eſt *ſic*: et ver. 91. ὡς, ſine accentu, *quemadmodum*. WARTON.

91. —γαμυθῶσ'] Verſus legendum poſtulat γαμυθῶσ'· quomodo et nonnulli dederunt.

93. —ἄκρητος—] Vel Dor. ἄκρατος, *qui eſt in primâ pubertate*, vel *qui primam pubem habet*. v. Warton. Secundum Soſitheum apud Scholiaſten fuit Nympha Thalia, quam valdè adoleſcens et jam quaſi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hîc intelligendus eſt idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim ſæpè eſt nomen merè paſtorale.

---

* ΚΥΚΛΩΨ.—] CYCLOPS, *Idyllium XI.* Cum idiotiſmi elegantia, et ſimplicitas, quâ uſus eſt noſter, mirifica ſit in omnibus poëmatiis, in quibus hactenus verſati ſumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non eſt. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipſâ inſulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium judicium. Et profectò miror idem non ſenſiſſe Vavaſſorem [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hîc, quaſi prologi vice protulit Wartonus, ſuprà p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3. hæc eſt inſcriptio Κυκλωψ Και Γαλατεια. Περος Νικιαν ιατρον ὁ Θεοκριτος διαλεγεται. Mileſius erat ille Medicus. 233.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποτῆλον—] Per ἴσχεσον, intelligendum eſt *unguentum*; et per ἰπίπασον, *pulvis* vel *pulvillus inſperſilis*, ut vocant: quaſi dicas Angl. *moiſt or dry dreſſings*. RUTHERFORD. Ordo autem eſt: Νικία, ὐδὲν ἄλλο φέρμακον πυθόιτο πρὸς τὸν ἔρωτα. (δοκεῖ μοι) ὔτ' ἴσχεσον ὔτ' ἰπίπασον, ἢ αἰ Πιερίδες.

10. Ἤρατο δ' ὅ τι ῥόδοις,] Senſus eſt: *Cyclops ille non exprimebat amorem ſuum, quemadmodum vulgò ſolent amatorculi, miſſitando ad ſuam puellam roſas, mala, cincinnos, atque alia hujuſcemodi, lepida quidem munuſcula. Non hæc erat ejus elegantiæ. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat*

homini vaſto atque inculto. Omnia furiis agebat noſter amator. Etiam in amore ejus quædam fuit immanitas. WARTON.

12. —αὐτομάτα ἐπιῤῥεῖ] *ipſæ*, i. e. *ſuâ ſponte, redibant.*— Sic Virg. *Huc ipſi potum venient per prata Juvenci.* Eclog. vii, 11. et *Ipſæ lacte domum referent diſtenta capellæ Ubera.* Ecl. iv, 21. Vide Vol. I. ad p. 204. n. 2.

14. Αὐτῷ ἐπ' αἰγιαλῷ—] eſt *in ſolo littore.* Virg. *Te* SOLO IN LITTORE, *ſecum, Te venientè die, te decedente* CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifeſtò reſpexit Maro. TOUP. Sed vulgatum αὐτῷ Doricum utique eſt, pro αὐτῇ, *ibi.* KOEN, ad Gregor. de dial. p. 161. Et præterea in ſenſu, quo locum intellexit Toupius, αὐτῷ fem. gen. poſſulâſſet αὐτᾶς, ut rectè obſervavit Brunckius.

15. —ἐπτακέρων ἴλαῳ] Sic Virg. —*et tacitum vivit ſub pectore vulnus,* Æneid. iv, 67.

19. Ω λευκὰ Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. item Ovid. Metam. xiii, 789, ſq.

234. 21. —φαεννότερον ἅμφακος ὠμᾶς.] *Splendidior uvâ immaturâ.* Heſych. φαεννὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν. Verùm uva nondum matura ſplendere non ineptè dici poteſt.

22. —αὖθ' ὕτως—] eſt pro αὐτὸ ὕτως, quod alii enuntiare ſolent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipſum, quod aio: prorſùs ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. I. § xxvii.] affirmat αὖθ' [quod hîc pro αὖθι ante vocal. aſpirat.] idem ſignificare quod αὖθις, ut Eur. Oreſt. v. 1400. et ὕτως reddit *idcirco—ob hanc cauſam*—nempè *quod ſis acerbior* uvâ immaturâ: potiùs, ut opinor, *quod ſis vitulo laſcivior.* Idem, in verſu ſequente, pro —ἰοῦσα, ἴσα, legit ἰὼν' ἴκκα, ut duo verſus ſibi mutuò reſpondeant. φοιτάς, eſt *ito, ventito*, et de iis ſæpè dicitur qui Scholas frequentabant, uti obſervavit Wartonus.

23. Οἴχῃ δ' αὖθις ἰοῦσα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ἡράδην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio eſt Ἡράδην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ· —τεῦ ſcil. pro σεῦ· τεῦς eſt in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in noſtris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —ἰμᾶς σὺν μαζῷ,] Conjicit Auratus ἰᾷ σὺν μ. quod probârunt Brunck et Valckenaer.

28. Παύεσθαι—] Ordo eſt: δ' ἐνιδὼν σε [ἐκ δύναμαι] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] ἐδύτι πω νῦν δύναμαι παύεσθαι. *Et cum vidi te, etiam poſthac ex illo* [tempore non poteram,] *neque adhuc nunc poſſum—quieſcere.* Scholiaſtes hoc modo: Οὐ δύναμαι παύεσθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, ἕως μετὰ τοῦτο, ὅτι μίχρι τοῦ νῦν.

31. Θῦνιά μοι λάστια, &c.] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —δύσερον—

32. —ϑάντιον—] ϑάντιον Brunck. cum MSS. rectiùs. T. YOUNG.

34. Αλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν—] *Sed ipse talis quamvis ſim,—* αὐτὸς Dor. pro ὁ αὐτός. Conf. Virg. Ecl. ii, 19, ſq. et clariſſimum Heynium ad locum.

39. —ἅμα—] Scribe rectiùs ἁμᾶ. T. YOUNG.

40. —ἔνδεκα νηδὺς Πέσσας ἀμνοφόρους,] *undecim cervas, omnes fœtas.* Sed νηδὺς eſt *hinnulus:* et ἀμνοφόρος, ὁ, ἡ, eſt propriè *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρους, *maculis quibuſdam, tanquam torquibus ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiaſtes autem, μάννος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λευκόμιον μαντάριον, Angl. *a collar.* Reiſkius legendum conjicit μαννοφόρους, *quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam μάνη Dor. μάννα, eſt *luna.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Αλλ' ἀφίκευ, &c.] i. e. Αλλ' ἀφίκευ σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 38, ſqq.

43. —ἐρεχθῆν.] Pro ἐρεχθῆν ſcriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τᾶδε] Subauditur ἄλλᾳ.

50. Αἰ δέ τοι—] Senſus eſt; "Etſi tibi videar hirſutus et "ſqualliduſ, attamen abundo multis vitæ commoditatibus: "Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus eſt ignis." Eodem modo, paulò ſuprà, v. 33. ſeq. corporis ſui deformitati copias ſuas et divitias opponit. WARTON. Cf. Hom. Od. ι, 219, 223, 233, 287. ν, 123. et Virg. Æn. v, 680.

52. Καιόμενος—] Poſſit hic alludere Cyclops, ad oculi ſui combuſtionem, ab Ulyſſe faciendam: quam prædixerat ei Telephus; quamque memorat ipſe, Idyll. vi, 22. Ut ſenſus ſit: "A te, Galatea, pati poſſem illud quod mihi in fatis eſt; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio, imò animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis ſui, videtur hanc tranſitionem facere. WARTON. Senſus eſt: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratiſſimus à te combureretur.* Conf. Odyſſ. ι, 501, ſqq. HARLES. Cæterùm ordo eſt: ἐγὼ ἀνεχοίμην καιόμενος ὑπὸ σεῦ τῷ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, τῷ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, ὃ ἐδὺ [ἐστὶ] γλυκερώτερον μοι. Angl. *And* I love thee ſo much that *I could ſuffer to have not only my ſoul burnt by thee, but even this ſingle eye of mine, which to me is the deareſt of all things.* —ὑπὸ τεῦ— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hîc, et v. 55. fuit receptum à Valckenario.

54. Ὤμοι, ἐν' ἐν ἔτικτεν, &c.] *Hei mihi, quod mater non* 235
peperit me habentem branchias, ὡς καλύδριον ἐπὶ σοὶ, ut deſcenderem ad te,— Ante καλύδριον, ſubintelligitur particula ἂν. item ante ἔφερον, in verſu ſequente. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. Conf. Virg. Ecl. ii, 45.

59. Ὡς' ἐν, &c.] Senſus eſt: "Vellem afferre tibi lilia et "papavera, ſimul, uno eodémque tempore: Hoc autem mi- "nùs poſſem, quoniam illa in æſtate, illa hyeme naſcuntur "et creſcunt." In quibus mira eſt et jucunda ſimplicitas. WARTON.

61. Αἴμά τις, &c.] Senſus eſt: "Natare diſcam, ſiquis "hoſpes huc fortè adveniens, *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyſſ. ι, 125, ſqq.

66. —τάμνων δεμνᾶσιν ὑπνον.] Angl. *putting in the ſharp runnet.*

68. Οὐδὲν πᾷ—] Ordo eſt: εἶπεν ὐδὲν πᾷ ποθ' ὅλως φίλον σοὶ ὑπὲρ μυ. *Neque ullâ viâ, ullo modo prorſùs unquam aliquid dixit,* &c. πᾷ Dor. pro πῇ, retinet h. l. accentum, quanquam non eſt interrogativum, ſed encliticum, v. Hooger. de particulis Græcis, p. 1056, ſqq. HARLES.

72. Ω Κύκλωψ,—] Vide ſuprà ad Idyll. ii, 19. Virg. *Ah Corydon! &c.* Ecl. ii, 69. et 71, ſqq.

73. —θαλλὸν ἀμήσας] Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τηθαλὲς καὶ χλοερὸν ἢ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. *Schol.* ad Idyll. iv, 45. Quicquid *herbarum*, vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Græci. TOUP. ἀμήσας non tam *metens* verterem, quam potiùs *colligens*, (quæ eſt prima illius verbi ſignificatio,) aut *ſecans, decerpens.* v. Dorville ad Chariton. p. 366, ſq. HARLES.

75. —σαργιτίδας] Subintellige *vaccam*, aut *ovem*: eſt proverbium paſtorale: Ama, quæ tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. Εὑρήσεις—] Virg. *Invenies alium, ſi te hic faſtidit, Alexim.* Ecl. ii, 73.

78. Κιχλίδοντι—] Dor. pro κιχλίζουσι, *ſuaviter rident.* Vide Caſaub. Lectt. Theocr. cap. xiii.

79. —ἐν τᾷ γᾷ, &c.] Δηλονότι ἐγὼ φαίνομαι εἶναι τις ἐν τῇ γῇ. "Aliquis ſum in Siciliâ. Puellæ me non prorſùs ne- "gligunt; ſed multæ adſunt de nocte, cachinnantes, et me- "cum colludere cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐξοίσεσθαι τὸν ἔρωτα, Μουσίζων·] *cantillando fallebat amorem ſuum.* Poſt ἢ ſupple ἐν, et ante ἴδωμεν ſubaudi τις. HARLES. Redde potiùs: *quam ſi* remedia *auro coëmiſſet.* T. YOUNG.

---

236. ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] i. e. SYRACUSIÆ, *ſive* ADONIDIS FESTUM *celebrantes. Idyllium XV.* Eſt hoc Idyllium mihi quidem, pro ſenſu meo, ita ſuave et feſtivum, ut in Theocriteis pauca videantur eſſe cum eo ad ſuavitatem et feſtivitatem comparanda. Lectorem poëta manu quaſi præſentem in rem ducit; et digito, quæ geruntur, ſingula quæque demonſtrat: et garrulitatem, levitatem, ineptias, ſuperbiam,

ſuperbiam, malignitatem, importunitatem mulierculaſum, vivis coloribus depingit. REISKE. Carmen longè ſuaviſſimum, et quo nihil feſtivius, aut quod vernilitatem ſapiat magis. Eſt autem ſcriptum in honorem Ptolemæi Philadelphi, et ſororis ſuæ Arſinoæ, *Quæ nunc ſorore dulcior.* Nam Ptolemæus, quod Alexandrinis jucundum ſcilicet et ſolenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, ſororem ſuam αὐτοδέλφην. TOUP. Scena verò Alexandriæ ſigenda eſt: Syracoſiæ hîc colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronæ,—quæ in Ægyptum, Alexandriam, commigrârant, et hîc habitantes maritos quæque ſuos, liberos et ſervos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiſcopo Alexandrino [in Comment. in Ieſ. cap. 18. opp. tom. ii. p. 275.] latiùs deſcriptis, [v. Valck. p. 192, ſq.] mos fuit, exornare ſemidei ſignum, atque illud ſequentis forſan diei ſummo mane, comitantibus primariis matronis, iiſque piis, præ ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. i. HARLES.

Ver. 1. Ενδοῖ Πραξινόα;] Supple ἰσί;—Γοργοῖ, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργω· qui et hîc induxit ipſam Praxinoam ſtatim loquentem, pro Eunoâ ancillâ, quam [vide v. 27, 54, 67.] ut κωφὸν eſſet πρόσωπον fecit, inſtar Theſtylidis in Pharmaceutriâ, Eutychidos et Phrygiæ in hoc carmine. [v. 42, 67.] Idem putat et iſta v. 3. Εχει κάλλιστα, in edd. Eunoæ abſurdè dari. —ὡς χρόνῳ— alii dant χρόνου, ut fit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες, *quàm diu expectata poſt longum tandem tempus veniſti!* ἐνδοῖ· *quinimo domi ſum.* Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνου; ἐνδοῖ, fores aperienti ancillæ non diſconvenire; ſed ancillam à januâ expectantem alloquutæ mox ex domunculâ (Ιλιὸν ἐκ εἴκησιν, vocat v. 9) reſpondiſſe ei videtur Praxinoë.—Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni, Θαῦμ', ὅτι τὴ νῦν ἦνθον· tum ſequentia iterùm Praxinoæ: ἔρη δίφρον, Εὐνοα, αὐτᾷ· quod non improbat Valckenarius.

2. ἔρη δίφρον—αὐτᾷ·] SEE *for a chair, Eunoa.* Quod amicitiæ et obſervantiæ ſignum. Εμβαλε καὶ ποτίκραμνον. *And get a* CUSHION *too.* Quod mollitiei et elegantiæ muliebris eſt. TOUP.

4. —ἀδαμάτω—] Hoc pro vulgari ἀδαμάτῳ, vel Dor. ἀδαμάτῳ, dedit Valck. et Brunck, è codd. Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· Angl. *What a ſtout heart have I!*

6. —πολλᾶ μὲν ὄχλω,] Gen. Dor. ſupple ὄντος.

7. —ἄτρυτος·] *via eſt moleſta, quæ euntem defatigat, atque longa.* Hoc verò voc. malè tentatum, h. l. ſervandum eſſe, ait Valck.—Quia voc. ἀπαρτίαν incognitum eſt et barbarum, 237.

Valcken.

237. vulgatiſſimè uſurpatum eſſe. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. YOUNG. Senſus ſic Angl. poteſt exprimi: *That very father, of whom I was ſpeaking, when lately (for I mention only what happened lately,) he went to a ſhop to buy ſoda and paint*, inſtead of theſe *brought me ſalt—the huge booby!* Reiſkius conſtituit hunc locum paulò aliter; de quo Valckenarius, " Hinc verſum orſus, Reiſkius verbum ἴσα, " aptiſſimum adjiciebat: hoc admiſſo; et ἀγοραάσδων, vel ἀγο- " ραζων, in ἀγοραξᾶν mutato, aptè ad hæc reſpondebit in v. " ſeq. Κἤνθε φερων, ἅλας ἄμμιν· *vadebat nitrum et fucum ex* " *inſtitoris pergulâ emturus; et domum venit adportans no-* " *bis ſalem.*—Hæc nuper ut Theocritea vulgare auſus eſt " Brunckius. "

18. Χἀμὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἡμὸς—ταὐτά γ' ἔχει— Sic ſcribendum cum Reiſkio et Toupio. VALCKEN. *Ita quoque ſe habet Dioclides. My huſband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθέρᾳ ἀργυρίῳ, [Dor. gen.] *pecuniæ pernicies.* —φθέρᾳ graviter pro φθορεύς, *qui rem perdit*, pecuniâ neſcit rectè uti, ex ſententiâ ſtolidæ mulieris, quæ ornatum muliebrem in dici pompam maluerat. HARLES.

19. Ἐπὶ δραχμᾶν,] Si voces ſeparatim eſſent ſcribendæ, δραχμαῖν requireretur. In codd. et edd. primis legere licet, ἐπὶ δραχμᾶν, vel ἐπιδραάχμως; poſtremum à Bentleio probatum [vide *Diſſ. upon Phalaris*, p. 444. edit. 1mæ] et Weſſelingio, recepit in ſuam edit. Reiſkius: ἐπὶ δραχμᾶν legebat Toupius: ego ſcribendum arbitror ἐπιδραάχμω, quod ſit ab ἐπιδραχμον. VALCKENAER. Sic conſtrue et interpretator Angl. ἰχθὶς ἔλαθ' ἁμὶν πόκω; [ἀνθ'] ἐπὶ δραχμᾶν; κυνέας,— It was but *yeſterday he purchaſed five fleeces for ſeven drachms, dog's hair*, [*vellera non ovina*, ſed ſi diis placet— *canina*, ut rectè Toupius.] —ἀποτιλματα γραῖν πηρᾶν, *the pluckings of old maimed ewes.* [Editt. primæ, " inquit Valck. " et codd. collatorum plerique præbent—γραιᾶν ἀπο- " τίλματα πηρᾶν· πηρᾶν admiſi, repertum in duobus ſaltem " Theocriti codd. ſervatum etiam in Scholiis MSS. in Her- " mogenem, ubi hæc laudantur Theocritea.—Vocem γραῖς " rectè Schol. interpretatur πρεσβύτων γυναικείων. Vellera ita- " que ſignificantur *ovibus vetulis mutiliſque vi avulſa*, atque " adeo *lacerata*. " [p. 316. ubi vide multa plura.] ἄπο- ῥύτον, *mere traſh*, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, *toil and trouble.* Cæterum putat Valck. κυνέας, in ſenſu Laconico, poſſe reddi *quiſquilias*, quales canibus projiciebant, ſive, vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abſtergerent, quæque uſum adeò τῶν κυνέων præſtarent. Sed de his, aliiſque huc pertinentibus, vide notas Warto ni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τὠμπίχορον,] ἀμπίχορον, *peplus* aut *palla*, mantile; πτερωτὰς,

περισατεῖς, veſtis interior, aut Dorium muliebre veſtimentum, ad pectus fibulis aſtrictum. HARLES. λαζεῦ· Scripſerat ut opinor, λάσδευ. VALCK. 237.

22. Βᾶμις—] *Eamus ad* aulam *divitis regis*, &c. [Θασέμεναι, &c. Obſervent diſcipuli voces Doricas.] Nempè manè iſtius diei ædibus quæque ſuis exierant, atque ante medium diem elapſum redeunt domum; vide v. 7—10, 43, 147. et Valck. p. 190. HARLES.

24. —Ες ἀλϐία—] Rectius eſt quam ἀλϐίᾳ, vel ἐναλϐίᾳ Toupii. VALCK. Subauditur οἶκῳ.

25. Ὢν εἶδες, χ' ὃν οἶπας, ἰδοῖσα τὺ τᾷ μὴ ἰδόϊσι.] Αἶλι τῦ ἓξ ὧν οἶπις, τᾷ ἓξ ὧν ἰδιάσω, ἐκ τύτων διηγήσαιο ἂν τᾷ μὴ θεασαμίνᾳ. *Schol.* Hic locus mirè vexat interpretes. Forſan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidiſſe pompam fingamus, interpretandum erit, at *narra*, διηγάσαιο, cum Scholiaſte ſupplendum; Gorgone quæ feſtinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidiſſes pompam, ea, quæ "vidiſti, et quæ te vidiſſe dixiſti, mihi" (τᾷ univerſaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hîc recenſere omnes interpretum hariolationes, præſertim quum non multum profint ad ſenſum proferendum. Weſſenburgius ſic corrigendum cenſet; Ὢν ἴδες, ὡς οἶπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ.

26. Ἔρπιν—] apud antiquiſſimos ſcriptores, dein apud Dores, ſignificat *ire*, *abire*. Sic quoque v. 136. intelligendus eſt. HARLES. Quod ſequitur adagium, ſi ſeorſùm ſpectetur, ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά, in iſtum certè ſenſum adhiberi potuit, quo cepit Eraſmus in Adag. *Ignavis ſemper feriæ ſunt*; quo hîc ſenſu ponatur à Gorgone Theocriteâ non ſatis liquet.—Reiſkius ſententiam illinc effecit ſatis probabilem: "Nos—nunc non ſumus otioſæ, ſed vel maximè nego-"tioſæ: quare iſtas ſermonum epulas alii tempori magis va-"civo reſervemus." VALCKENAER.

27. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα,—] Angl. *Eunoe, liſt the water,* αἰνόθευπις— [Koehler vertit: *perditè delicata*: in cod. Par. explicatur κινδοξε ἐπὶ κακοῖς. Valckenarius conjicit (quod αἰνοδευπις unus codex Vatican. habet.) αἰνόθευπις, *nimio vinè uſu debilitata* vel *fracta*. αἰνόθευπις edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—ſaucy jade! and ſet it down in the middle again.*— [Hera ſcil. imperat miſeræ ancillæ, ut feſtinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculæ ipſius properantia, omneſque adeo ejus geſtus ita ad vivum depinguntur, ut nihil poſſit ſuprà.] αἰ γαλέαι μαλακᾶς χρήσδοσι καθίδην, proverbium eſt, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctiſſimus Toupius ſic optimè reddit: *The cat likes fiſh, but*

is afraid to wet her feet. " Quod falſum," inquit, " et ad " Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio " atque inertiæ deditam. Nam *feles* molles et ignavæ. " [Epiſt. ad Wartonum, p. 33. ubi vide plura.] γαλίαι ſunt et *muſtelæ*. " Rapaces muſtelæ, ut et feles, celeriter correptis " muribus, vel quacunque tandem prædâ raptâ, exſaturatæ, " diu ſegnes et otioſæ, quàm molliter ament cubare, domeſ- " tica quemvis docet his in oris, ubi muſtelæ ſunt raræ, nec " ſanè aluntur, in felibus experientia: ſegnem, et tamen " etiam rapacem, ancillam ſuam amicæ voluit expictam: ut " amant inter ſe ſimul garrientes mulierculæ, amabant ætate " certè Theocriti, ſibimet ipſæ ſtulto quidem, humano ta- " men, ignoſcentes amore, ancillæ quæque ſuæ vitia rete- " gere. Hic proverbii Syracuſani, hoc uno in loco lecti " ſenſus mihi eſſe videtur. " VALCKENAER.

238. 29. Κιτῦ δὰ—] Hæc ad perſonam loquentis mirè accommodata. Angl. *Pritbee beſtir thyſelf, bring the water quickly: I want water firſt. How awkwardly ſhe brings the water!* &c.

32. —ἐπεῖα θεὸς ἤθελεν, τοιαῦτα πίνομεν.] Ad verbum: *lota ſum tantum quantum videbatur diis.* Angl. *I am waſhed as well as it pleaſed the gods I ſhould be:—I am waſhed as well as the adverſe gods thought fit.* Proverbium eſſe videtur, cujus vis genuina nunc deperdita eſt.

35. —πόσσου κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;] *quanti deſcendit tibi à jugo telæ?* Angl. *how much did it coſt you from the loom?*

36. —πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶν ἢ δύο.] *It coſt me more than two minæ of pure ſilver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and conſequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY's *Diſſert. upon Phal.* p. 443.] τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν ποτίθημι· τὰν ψυχὰν τοῖς ἔργοις προθεῖναι, eſt *Animam ſuam in opere ponere;* ſive, *ita ſe cruciare et fatigare, ut vitam ſuam periclitetur.* Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telæ detexendæ, ut pænè animam meam in opere poſuerim. It coſt me more than two minæ, and my life almoſt into the bargain.* TOUP; apud quem vide plura, ποτίθημα, Dor. pro προσίθημα.

38. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.] *Sed laborem nunc compenſat voluptas animi, quo frueris tam eleganter ornata.* VALCK. Πᾶ ποκ' ἔλειπις— ſunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—Ναὶ· καλὸν εἶπας.

39. —θολίαν—] τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, *Schol. moſt paraſol.* LONGEPIERRE. *une caleche.* BRUNCK.

40. —μορμὼ, δάκνει ἵππος.] Angl. *bugbear!—horſe bites!* Quàm convenienter ad perſonam! Quod genus locutionis olim, ut videtur, invaluit, ut hodiè invaleſcit. Quæ ſequun-

tur

tur ſunt facilia, nec longo neque operoſo commentario egent.

41. Δάκρυα ἴσον' ἰθίλοις·] Lege cum Porſono, ad Med. 1218, (1230.) Δάκρυ' ἴσονα θίλοις· nam δακρύω ſecundum producit: non item δάκρυα, *lacrymæ*.

44. Ω θυί,—] Nova incipit quaſi ſcena, et poëta ad ipſum tranſit ſpectaculum, ante regis aulam: exeunt mulieres, conſpectáque infinitâ multitudine hominum, quos concurſare dicunt inſtar formicarum numero modóque carentium, exclamant: *Quanta turba eſt! quomodò et quandò hoc malum ſuperare poterimus, quomodo tranſibimus?*—Χρὴ h. l. ſignificat *licet*. HARLES.

49. —ἐξ ἀκάτας κεκραμένοι ἄνδρες ἴκαισδον,] *homines* fraudulenti, *ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora ſumta à ferro aliiſque metallis, quæ crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam κρητῆν et συγκρητῶν dicebatur.—Elegantèr hîc, ὑφήμους, παίσδειν ponitur pro *furari*: Græci ſic inter ſe furunculi pro κλέπτειν dicebant παίζειν, ut in vitâ quotidianâ ſic in ſcenâ. VALCK. Toupius autem conjungit ἐξ ἀκάτας ἴκαισδον, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —κακὰ παίγνια,] *mali ſcurræ*, πάϊλις ἐρεοί. Pro voce vitioſâ Scaligero venerunt in mentem ἐρμῖδαί· Caſaubono, ἀρεῶνες· Toupio ἀεργοί· Wartono, ἀρεῖοι· mihi olim ἴλεοι. Muſgravio, ἀζῆοι· Verſum ſic corrigendum ſuſpicatur Eldikius: Ἀλλάλους ἐμαλοί, κακὰ παίγνια παῖσδον ἀρίστοι. VALCKENAER; cui tamen, præ cæteris, arridet illud Toupii; πάϊλις ἀεργοί· *a parcel of idle raſcals*.

53. —ἴδ' ὡς ἄζηι· κυνοβαρὲς—] Vulgò junguntur ἄζηι, κυνοβαρὲς, Εὐνόα, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quàm ferox et intractabilis ſit*, n. rufus ille equus. Meliùs verò Reiſke, Valcken. et Brunck. poſt ἄζηι ponunt punctum, et κυνοβαρὲς [*impudent, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] conſtruunt cum Εὐνόα, ita ut domina Eunoen, quæ paullò inconſideratiùs equo ferocienti nimis propinqua adſtabat, impudentis nomine inſigniret, et ſuis ad Gorgonem media quædam interjiceret. HARLES.

55. Ωνάθην] Verum puto quod Hemſterhuſius adſcripſit, Ωνάμην· ſive potiùs, Ωνήμην. Pro ἴνδον, ſcripſi ἰνδοῖ. VALCK.

57. Τοὶ δ' ἴσαν ἐς χαράν.] Non *proceſſerunt in campum*; ſed 239.
in ſuum quiſque locum receſſerunt. *Idem*.

62. Καλλίστα—] eſt dualis: *ô vos puellarum pulcherrimæ*. HARLES.

64. Πάϊλα—] Hunc verſum cum Brunckio tribui Praxinoæ. VALCK.

68. —ἀκρὶξ ἴχειν,] *firmiter adhæreto nobis*.

69. —τὸ ϑερίσιον—] Veſtis æſtatis tempore ſumta.—κοτῶ Διος, i. e. πρὸς τῦ Διὸς.

70. —ἄττι γένοιο,—] Angl. *God bleſs you man! take care of my cloak.* Οὐκ ἐπ' ἐμὶν— *it does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9.

73. Ωθεῦντ' ἄλληλα ὕες.] i. e. Ωθοῦνται, &c. Angl. *They ſhove one another like* as many *hogs.*

240. 74. Καὶς ὥρας, &c.] *Et hunc annum et plures fortunatus ſis, qui noſtrum curam geris!* Hanc formulam benè precandi, eique contrariam uberiùs illuſtrârunt Caſaubonus et Valck. HARLES.

75. —χρυσῶ—ἀνδρός·] Subaudi ἔργον· quod idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐν ᾧ πολλῆς ἔργον ἀνδρὸς χρυσῦ· *qua in re partes agis viri probi atque miſericordis.* REISKE.

76. Φλίσσεται]. Pro Θλίσσεται reſtitut. ex cod. Vatic. et Euſtathio. VALCK.

77. —ὁ τὰν νυὸν ἅπ' ἀσυκλάζας] Ὡς παροιμίας ὕσης, ἀσυκλάσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἐμὴν ἔχει, φησὶ, διὰ τῆ ὁ Γοργὼ ὕτως ἐφθέγξατο. *Schol.*

78, 79. —πόσσαν' ἔδη·] Vide ſuprà ad Idyll. i. v. 62. ποικίλα, *picta et arte textoriâ diſtincta.* HARLES. —ϑεῶν περονάματα φαεσίμων. Reiſkius corrigebat ingeniosè: ϑεῶν περὶ νήματα (περινήματα eſt in cod. MS.) φαεσίμων. Legendum puto, —ϑεάων νήματα φαεσίμων. Ruhnkenio in mentem venêre ϑεᾶν γε πονήματα. Waſſenbergio, ϑεᾶ γε π. *ipſius deæ Palladis.* VALCK.

80, 81. —Ἀθαναίᾳ·] Minervam, quæ horum operum ſtudium iſtis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —ἐρίφοις, *lanifica.*—Ποῖοι ζωογράφοι, &c. *quales pictores adcuratas iſtas pinxêre picturas,* ſive *opera picta?* Conf. Anacr. Od. XXVIII. HARLES.

82. Ὡς ἕτυμ' ἐτάκησι,] *Quàm vera ſunt!* [ἐτάκησι Dor. pro ἐτάκασι, quod idem eſt hîc ac εἰσί.] κὴ ὡς ἕτυμ' ἐδονοῦσι, *et quàm verè movent ſe!* ἐδονοῦσι pro ἐδονῶσι, et ſubauditur ἑαυτά.

83. —Σοφόν τι χρῆμα'—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. —κνάνοντα κοντιλλόμενα—] Angl. *prating inceſſantly like turtles.* ἰκνουμενοῦσι πλατυτιόδεσσα [pro ἰκνουμενοῦσι, quod ab ἰκνουμών vulgò formant, *odiosè ſtrido.* Mutandum vult Valck. in ἰκνυεδοῦσι, pro ἰκνυζόσι, ab ἰκνίζω, *rado,* indè *fœdo, corrumpo.*] "Senſus eſt: *ore ſuo patulo garrientes omnia defor-*" *mant et corrumpunt,* quoniam ore Dorico Sicularum mu-" lierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *re-*" *debant.*" HARLES. Valck. addit in 2dâ edit. fortè quis præferat ἰκνουσοῦσι. Angl. *they grate the ears, ſpeaking every thing ſo broad!*

89. Μᾶ,]

89. Μᾶ,] Vocabulum increpantis, indignantiſque eſt. HARL. Μᾶ tentari non debuerat.—Septem verſus ſeqq. Praxinoæ tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. Παπάμενος] Angl. *When thou haſt got us into thy poſſeſſion*— or, *when thou art our maſter.* ἀ πάομαι, *poſſideo.*

91. Κορίνθιαι—] Κορινθίαν γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς φῇ ὁ Βιλλιοφῶν. *Schol.* λαλεῦμες, Dor. pro comm. λαλοῦμεν.

93. Δωρίσδιν—] τὴν—Πιλοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις. *Schol.*

94. —Μελιτώδης,] quaſi *mellita.* Sic dicta erat Proſerpina; teſtibus Schol. et Porphyrio. Μὴ φυῇ—ὃς ἁμῶν κἀμοῦ κρείσσων ἐσῇ πλὰν ἑνός. *Non oriatur qui nobis imperet, uno excepto.* [per *hunc unum*, maritum intelligit.] Angl. *I ſhould never wiſh to ſee more than one Lord and Maſter.* Quæ ſequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctiſſimus Toupius punctum ponit poſt ἄῃ· et ſequentem verſum ſic legit: Πλὰν ἑνὸς ἂν ἄλλῳ, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς. "De veſte ſuâ," inquit, "ne "quid detrimenti capiat ſcilicet, ſollicita eſt, ut ſuprà, "Praxinoa. Quare ad hominem ſe convertit et dicit: *Unum* "*tantùm metuo ne* pulverem *in me abſtergas.* Quod verum "videtur. Idem κόνιν, κόνιαν, et κονιορτόν. Huc egregiè facit "Lucas x. ii. Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ "τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ΥΜΙΝ. Quod planè "geminum germanum eſt." Undè Harleſius—"Forſan "μοι," inquit, "quod ſæpiùs fit, παρέλκει, et locus, voc. "κονίαν recepto, *ne pulverem ejicias, excutias*, ita intelligen-"dus eſt: *non curo*, ſcil. te; *noli pulverem ejicere*, i. e. "operam fruſtaneam impendere, et imperare, quæ non in "tuâ, ſed in mei mariti ſim manu ac poteſtate." Vulgata interpretatio eſt: μή μοι κονιὰν, &c. *ne mihi alapam impingas.* —Sed nolo ulteriùs proſequi quæ commentati ſunt ad hunc locum diverſi interpretes; ne mihi reverâ uſu veniat, quod ſibi venire poſſe ſuſpicatur, poſt doctam ſuam enarrationem, Valckenarius, ut Lector ſcilicet incertior hinc abeat, quam venerit.

98. Ἄτις τᾷ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρέσατο·] *Quæ in canendo* 241.
Sperchide, quod carmen lugubre eſt, primas tulit.—Sperchis eſt nomen *ialemi*, ſive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis*, qui ſe Perſæ pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. TOUP. Vide plura apud Valckenarium.

99. —διαθρύπτεται—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quâdam petulanti, vel præludiis vocis ad canendum ſe componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quaſi laſcivit. HARLES.

100. —Γολγώς—] repoſuit Valck. Dor. accuſat. plur. à nominat. Γολγοί. Vulgat. eſt Γολγόν. Golgi autem et Idalium

241. lium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut obſervavit Harleſius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri ſacer. Eryx mons Siciliæ; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens. χρυσῇ παίδευσ', auro ludens, aurea, ſplendida. παιδευσα* Dor. pro *παίζουσα.*

103. *μαλακαίπολος Ὧρα,*] *μαλακὸς δὲ ἔχων πόδας ὅτι τὰς ὥρας ἐπὶ τὸ ἧττον μαλακόν. Schol.* Potiùs quia earum progreſſus levis eſt et quaſi mollis.

107. —*Βερενίκαν,*] *τὴν τῆ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δ τῆ Φιλαδέλφῳ κ Αρσινόης. Schol.*

109. *Τιν*] comm. pro Dor. *τοί.*

110. *Ἃ Βερενίκεια θυγάτηρ,*] Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 267. ad p. 121.

113. —*ἀπαλοὶ κᾶποι,*] Adonidis *κᾶποι*, five horti, apud veteres celeberrimi erant. De iis vide Toupium ad hunc locum, in Epiſt. ad Wartonum; Meurſium in Græciâ Fer. in v. *Ἀδώνια*, Wyttenbach. in Plutarch. de ſer. Num. vind. p. 79. et Potter Archæol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. *Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, συρὸς κ κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶν ἀγγείοις, κ τὰς φυτυθείσας κήπους Ἀδώνιδος προσαγορεύειν.*

117. —*τά τ' ἐν ὑσρῳ ἐλαίῳ,*] Præter fructus nimirùm aderant cujuſcunque generis placentæ, Adonidis imagini adpoſitæ, à piſtricibus dulcinariis ſic artificioſè effictæ, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—*ἕρπετα* Dor. dicuntur quævis animantia, quæ pedibus incedunt.—*τᾶδε, hæc*, ad Adonidis imaginem. HARLES.

124. *Αἰσὰ—*] *Ὡς ποικιλμένον ἀσσῶν ἐλεφαίνεα, κ βαθυζώνων τὸν Γανυμήδη. Schol.*

125. *Πορφύρεοι,* &c.] Toupius conſtruit *ἄνω*, cum *μαλακοστόρεοι.* "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte *ψιλοὶ*, ex aliâ *villoſi.* hinc *ἄνω μαλακὸς ſupernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctiſſimi Valckenarii hujus loci interpunctio et conſtructio:

> *Πορφυρέοις ἔ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρῳ ὕπνῳ*
> *Ἃ Μίλητ@ ἰρὰ χὼ τὰν Σαμίαν καταβόασαν)*
> *Ἐρρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.*
> *Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ἁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις.*

Supra purpureis tapetibus (quos molliores ſomno Mileſius dixerit et Samius,) ſtratus eſt lectus; alius Adonidi formoſo: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roſeus occupat Adonis. Obſervandum tamen ſupervacaneam eſſe reduplicationem τῆ ῥ ante ῥοδοπάχυς. Nam "Sermonis Attici prorium eſt omninò omnibus verbis à ῥ prout hodiè ſcribun"tur incipientibus duplicis conſonantis vim perpetuam con"ferre:" uti obſervavit Daweſius Miſc. Crit. p. 160. edit. Burgeſs.

Burgeſs. ubi vide plura. Vide etiam ſuprà ad Œd. Tyr. v. 847. p. 141. Cæterùm Dor. dici poteſt in accuſ. plur. μαλακοτίρως vel μαλακοτίρῳς, pro μαλακοτίρους.

130. —ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά,] i. e. [τὰ μέρη] περὶ χείλεα 242.
ἔτι [ἐστὶ] πυῤῥά· loca *circa labra* ejus *adhuc ſunt flava*, vel *flava lanugo adhuc cingit labra*. Valckenarius legendum proponit: ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴυλος· quod eodem ferè recidit.

133. —πνεματ' ἐπ' ἄϊόνι πλύσλα·] *fluctus qui ſe in littus evomunt*. T. YOUNG.

141. —Δευκαλίωνας,] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipſum ſolum hâc voce poſſe ſignificari, doctiſſimè oſtendit Valckenarius.

143. Ἵλαθι νῦν,—] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in poſterum propitius*. VALCK.

145. —τὸ χρῆμα σοφάτερον.—] *Res hæc eſt elegantior*, quàm ut ſcil. verbis à me poſſit exprimi. ἀ θήλεια—γλυκυφωνῆ. Tantundem iſta, ni fallòr, ſignificant, ac ſi mulier dixiſſet Attica: τὴν θήλειαν ἴγωγε τῆς ἐπιτέρπης μακαρίζω. κ' πάνυγε δὴ ζηλῶ τᾶς γλυκυφωνίας. *Argiam equidem iſtam fortunatam judico, quæ tam ſit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulciſſimum collaudo*. *Id*.

147. Ὥρα τόμως οἴκοι.] *Tempus tamen eſt domum redeundi*. ἀνάρις· Διοκλείδας· *nihil guſtavit*, vel *adhuc jejunus eſt Dioclidas*. Toupius reddit: *My huſband has had no meat for the day*. Vide Toupium ad locum; et cf. ſuprà ad Idyll. i. v. 51. ad p. 217.

148. Χοινὶς ἄξος ἄναν·] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἄναν, ex duobus codd. ἄξος idem quod ἄξυς· *et vir meus totus quantus merum eſt acetum*. [Sic Lucret. *tota merum ſal*. uti notatum invenio manu amici mei doctiſſimi T. Burgeſs, in margine ſui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum miſit vir humaniſſimus.] κωνῆι δὲ μηδὲ κοτίσθης, Dor. pro κωνῆι δὲ μὴ ἐρεθίσθης. *Sed eſuriens vel imprimis evitandus*.

☞ Quicunque pleniſſimam, operoſiſſimam et eruditione refertiſſimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctiſſimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazuſas Theocriti: quæ comitantur *Theocriti decem Idyllia*, &c. Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epiſtolam Joannis Toupii de Syracuſiis, quæ extat in edit. ſplendidiſſimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to.

---

* ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.] *Idyllium XVIII*. Inſcribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenæ*, id eſt, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum

Menelai

Menelai et Helenæ ſponſæ hoc carmen canere finguntur. Primùm autem jocis nuptialibus ludunt: deindè ſponſo gratulantur, quod ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus, et jam Jovis gener factus ſit. Poſtea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, ſicut fieri ſolet, bene precantur ſponſo et ſponſæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere ſolebant veſpere; cum ſponſa in thalamum duceretur: quod κατακλιτικὸν vocabant: alterum mane ſub aurorâ canebatur; idque διεγερτικὸν, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ.] *Spartæ quidem olim,*—ἄρα, h. l. haud ſuperfluum eſſe videtur, ſed habere officium ſuperioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τῶ, μὲν δή, vel μὲν δὴ, et reſpondeat δὲ v. 7. Conf. Hoogeveen de part. Græcis, p. 136. HARLES. ποκ' eſt Dor. pro ποτ'.

2. —θάλλοισα κόραις ὑακίνθου—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitæ choreas inſtituerunt. v. Paſchal. Coronis libr. iii, cap. 10. HARLES.

3. —νεοζεύκτῳ—] *picti nuper thalami. Idem.*

4. —μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,] Locutio quæ idem ſonat ac *egregiæ Lacænæ*. Vide Hoogeveen ad Vigerum, c. iii. § xiii. n. 2. Λακαινᾶν Dor. pro Λακαινῶν.

5. Ἄνικα, &c.] Dor. pro ἡνίκα [θυγάτηρα] Τυνδάρεω κατακλείσατο τὴν ἀγαπητὴν—

243. 7. —ἰσχεατόωσαι] Pro ἰσχεατόωσαι, *pulſantes* terram, ποσὶ περιπλόκοις, *pedibus numeroſis*. πλόκος, [undè περιπλόκοις] eſt *attollo pedes cum decore et pulſo terram numerosè*, vel *tolutim incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom. Od. ζ, 318. Vulgata lectio hîc eſt, περιπλέκτοις, de quo Reiſkius, "Pedes," inquit, "tum "ſunt inter ſe περίπλεκτοι, *circumplicati*, vel *perplexi*, cum "magna hominum multitudo ſaltans in numeros pedes eoſ"dem pariter tollitque ponitque, et eodem momento ſupplo"dit. Pedes enim tunc inter ſe ita implicantur, ut fila inter "texendum, modo horſùm, modo prorſùm agitantur."

9. Οὕτω δὴ πρωΐζα κατίδρωθες,] *An igitur tam maturè cubitum iviſti?* Gall. *es tu donc allé coucher ſi tôt?* Æ. PORTUS. πρωΐζα eſt, *prematurè, ante tempus*, &c.

12. Εὖδον μὲν χρίζοισα—] Formas Doricas, Εὕδον μὲν χρίδοισα, reſtituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem eſt: ἐχρῆν σὲ χρίζοισα εὕδον καθ' ἥσυχον [εὕδειν] αὐτήν. Angl. *If thou badſt a deſire to ſleep betimes, thou ſhouldſt have ſlept* [*by thyſelf*] *alone*. Brunckius reſcripſit: Εὕδον μὲν χρίδοισα, καθ' ἥσυχον εὕδον ἐχρῆν συ,—audacter nimis.

14. —βαθὺν ἄρτεον·] βαθὺς ἄρτος eſt *profundum dilucului*, quum

quum videlicet nondum illuxit: Gall. *la plus petite pointe du jour.* Conf. Plat. Crit. ſub. init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἴνας ita Reiſkius —" ἴνας," inquit, " Ald. et Flor. " quod revocavi: cæteræ ἴναν v. Heſych. v. ἴνας et ἴνας, *die* " *tertio poſt:* ſubauditur ἐπὶ. Sententia eſt: Si quidem et " die tertio poſt, uſque ad extremam auroram, et totis po- " ſtea annis continuis tua erat futura." τεὰ νυὸς, *tua ſponſa,* τεὰς, ὰ, ὸν, Dor. pro σὸς, σὰ, σὸν. " Simplicior," inquit T. Young, " videtur interpretatio, *et veſperi et manè*, ſcil. ἴναν " *die ſeneſcente;* nam ἴνα apud Ariſtophanem manifeſtè eſt " *vetus.*" 243.

16. —ἀγαθός τις—] Angl. *Some worthy perſon ſneezed good luck to thee when ſetting out for Sparta, that thou mighteſt make out this match for thyſelf, where there were other rival princes.*

22. —ἧς δρόμος αὐτὸς] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὐτὸς—*quibus idem curſus eſt, poſtquam noſmet unxerimus ad fluenta Eurotæ, more virorum.* " Hic memoratus puellarum Lacænarum " δρόμῳ propriâ quadam appellatione deſignabatur à Lace- " dæmoniis. Heſych. Ἐνδρώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. " Sed quid iſta ſibi vox velit latet." VALCKENAER. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13.

26, 27. Αὼς ἀϊλίθοισα—] Brunckius Heinſium et Toupium ſequutus, verſum 27 verſui 26 præfixit. At in conſtituendis corrigendiſque duobus his verſibus recentiores interpretes valdè diſſentiunt. Reiſke pro καλὸν, quod eſt in omnibus libris, τὸν repoſuit.—Mihi quidem placet Koehleri emenda- tio: Πόντια νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χρυσῷ ἀϊδίῳ Αὼς ἀϊλίλοισα καλὸν τοι ἴφαιν πρόσωπον, Ὧδε νῦ ἁ χρυσία, &c. *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens aurora pulchrum tibi oſtendit vultum: ſic et aurea Helena elucebat inter nos.* HARL.

29. Πάρεα μεγάλα—] Ordo eſt: ἅτε μεγάλα κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος πάρεα ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ· ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἰσι κόσ- μῳ] ἄρματι· Ὧδε, &c.

32. Οὔτί τις ἐν ταλάρῳ, &c.] *Neque ulla in quaſillo conglo- merat talia opera,* [πανίσθηται, Dor. pro πανίζηται.] Οὔτε συμ- πλέξασα περὶ δι πυκνότερον ἄτριον ἰνὶ δαιδαλέᾳ ἰσῷ ἵπαμα ἐκ μακρῶν καλεόντων, *neque, quum texuit radio elegantius textum in exqui- ſito jugo, ſcindit de longis pedibus textoriis.* Καλεόντων eſt ex codd. pro vulgari καλεόντων.

39, 40. Ἁμὶς δ' ἐς δρόμον—]. Variæ proſtant conjecturæ legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον· mihi placet ἐς δρόσον. VALCKEN. Forſan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον ſervari et locus ita exponi poteſt: *Citò abibimus ad flores colligendos.* Ἴεμεν eſt *ire* —ἦρι denotat *manè, tempore matutino.* HARL. Ἐρψῦμες, Dor. pro ἔρχομεν· δερψούμεθα, pro δερχόμεθα.

244. 41. Πολλὰ τῦς, Ἐλίνα,] Sic erat ex codd. reſtituendum, pro vulgatis, Πολλὰ τιν, ὦ Ἐλίνα. VALCK. Vide ſuprà ad Idyll. xi, 25. p. 234.

43. —λῶτα χαμαὶ—] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 78. n. 3.

47. —γεράψεται] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo poſt fut.* Sed forſan nihil aliud eſt quam reduplicatio fut. 1. med. pro γεράψεται: et occurrit hoc temp. ſæpiſſimè in ſenſu paſſ. ut benè notum. [Vide ſuprà ad Eur. Med. ver. 630. p. 185.] "Απτόμαι, cuſtoditum in Ed. Flor. à Toupio af-"firmatum, omninò reſtituendum erat pro Αὑσομαι." VALCK. Verbum, Αὑσομαι, quod nemo vidit, eſt purum putum gloſſema, quod ex margine libri, ut fieri ſolet, in textum irrepſerat. —Heſych. Ἄπτεται, ἀναγινώσκει. Suidas, Ἀναπτόμενος, ἴσως τῷ ἀναγινώσκων, &c. TOUP.

56. Νυμφᾶα—] Dor. pro νύμφα. Cæteræ voces Doricæ, quæ hîc occurrunt, faciles ſunt.

56. —ἰκέτι κα πρᾶτος ἀοιδὸς, &c.] *Ubi primus gallus è cubili ſuo* [Angl. *his rooſt*] *inſonuerit*, &c.

58. Ἰμὰν, ὦ Ὑμέναιε,] tentari non debent.—*Hymen, o Hymenæe* in Catulli carmine lx ſæpè recurrunt. VALCK.

---

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.] *Favorum fur. Idyllium XIX.* Notiſſimum eſt, inter Anacreontica reperiri carmen ejuſdem argumenti. Carm. 40. An illud ſcripſerit Anacreon, an hoc Theocritus, æquè dubitari poteſt: Recenſetur à Stobæo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo verſus Stobæus exhibet, qui tamen Bionis eſſe videntur. VALCKENAER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86.

---

245. * ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.] *Bubulcus. Idyll. XX.* Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximiè pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitatâ formâ perculſus ad eam acceſſit, et ruſticè cum eâ ludere, eamque oſculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumeliâ quâ affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbiâ urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. —*Anon.*

Ver. 5. Μὴ τύ γά μιν κίνεις—] Pro Μὴ τύ γε μιν κίνεις, emendavit Toupius: quia verbum κίνημι primam ſemper corripit. Vide Hom. Od. β, 15.

7. Ὦ

7. Ὡς τευφιερὸν λαλέεις,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: Ὡς τευφιερὸν γελάεις.—hoc illi non veniſſet in mentem niſi legiſſet v. 6. ὑπνοῖα λαλεῖς, cui ſuppoſuit in ſuâ ed. Brunck ὑπνοῖα φιλεῖς. VALCK. Ironicè, ſicut illa Milonis Idyll. x, 38. WARTON.

9. Χάλεά τοι νοσέοντι,] *Labra tibi ſunt* velut *ægroto*. "Potius νοσέοντι pro νοσοῦσι ſumendum." T. YOUNG. —ἐοῖ non ſolum pro ἐσὶ, ſed etiam pro ἦσι.

12, 13. —συντρὶς ἄδον Χάλεσι μυχθίσδουσα,] Hæc, diſtinctione ſublatâ, ſic jungenda videbantur ad mentem Hemſterhuſii. In edd. legebatur μυθίζουσα· in illâ Wintertoni, μυθίσδουσα· μυχθίζουσα emendârunt T. Hemſt. Toupius et Reiſkius: ejus loco ſcripſi μυχθίσδουσα. VALCKENAER. *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridens, muſſitans ſurdo murmure*. HARLES. —τρὶς ὡς ἂν ἔπλυες πόλιον, ut facere ſolebant ſuperſtitioſi μαινόμενον τι ἰδόντες ἢ ἐπίληπτον, teſte Theophr. Char. 16.

14. —καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν,] *et quodammodo faſtidioſè ac ſuperbè me irriſit*. σεσαρὸς, Dor. pro σεσηρὸς eſt perf. part. med. à σαίρω, *verro, orno*.—à quibuſdam redditur *aperto ore hiare*.

23. —σύριγγι] Vide ſuprà ad Idyll. iii, 23. p. 227.

28. —σύριγγι] Vide ſuprà ad Idyll. viii, 18. αὐλὸς, *tibia*: 246
δόναξ, *arundo*: πλαγίαυλος, "*fiſtula obliqua*, tibiæ genus, quæ "fiebat ex loto, et Apollinis inventum, teſte Bione, iii, 7." HARLES. Fabricabantur tibiæ, ſecundum Pollucem, ex arundine, ære, loto, buxo, cornu, oſſe cervi, lauro. Veriſimile eſt diverſæ magnitudinis ac formæ fuiſſe eas quæ è ligno, quæque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλὸς et δόναξ· πλαγίαυλος collum ad latus flexum habebat, cujuſmodi ſubindè in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, poſtea plura; horum ſitus diverſus diverſitatem inſtrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλῶσσαι, ſeu *lingulæ*, arundinaceæ, longitudinis manûs latæ, fiſſurâ ſæpius inſtructæ, ſecundum Theophraſti deſcriptionem, quam Plinius peſſimè corrupit: uſu facilè exolebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομείῳ ſervabantur. Hinc, et aliundè, ſatis patet tibias, ſaltem vulgares, neutri hodierno *flauto* ſimiles fuiſſe; propius autem ad ea inſtrumenta acceſſiſſe, quæ *hoboë* et *clarinetto* appellantur; quod celeberrimum Burneium latuiſſe videtur. Longitudo earum et infra pedalem et ſupra bipedalem fuiſſe videtur, itaque intervallorum ſeriem ſatis amplam præbere poterat. T. YOUNG.

31. —ἀ δ' ἀσυκὰ ἐκ ἐφίλασεν,] Dubitant critici, ſitne ſingularis an pluralis τὰ δ' ἀσυκὰ, ut ſubaudiatur πέρασια, &c. Steph. vult χέλια. WARTON.

246. 39. *Λάτμιον ἀνάπτες*] Conjunxit Hemſterhuſius malè diſtracta in edd. *ἂν νάπῳ*. [*ἀνάπτῳ*, i. e. *ἀνὰ νάπῳ*.] —*ἐς ἴσα*— Placet mihi quidem Heinſii correctio legentis, *ἐς ἄμα παῖδι πάθινδε*. VALCK.

40. —*τὸν βουκόλον*] Bubulcus hîc memoratus fuit *Atys*, de quo ſuperſtitio diverſas ſparſit fabulas. HARLES.

41. —*ἐπλάσ[χθης;*] Vide ſuprà ad Od. *α*, 2. *ἔρις*, pro vulgari *αὐτὸς*, eſt lect. Vaticani codicis.—tanquam *ales*.

44. *Μηκέτι μηδὲ σὺ*, &c.] In his verſibus alluſio eſt ad Veneris et Adonidis amores, et *μήτι κατ' ἄρυ* intelligendum de Adonidis feſto. *Non itaque Venus, dulcem tuum Amaſium oſculére ampliùs, nec in urbe, nec in montibus, ſolaque dormias, ſiquidem indecorus eſt bubulci amor*. Hac ironiâ faſtidioſam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

---

* ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV*. Hoc Idyllium totum eſt *διηγηματικόν*. Primùm enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantùm natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait, Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, et rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, fine præciſo, habemus: ſicut et ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Est verò imprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, et jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. *Anon.*

Ver. 1. —*Μιδιᾶτις*] Midea ſeu Perſepolis urbs erat è cujus ruinis poſtea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pauſaniam. T. YOUNG.

7. *Εὔδειτ' ἰμὰ βρέφεα*—] Votum matris ſuaviſſimum numeroſis valdè mellitiſque verſiculis exprimitur. Eadem ferè næniolæ formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionyſ. Hal. edit. Upton. p. 261. WARTON. Vide infrà p. 259.

247. 11. —*ἄρτιος*] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. *Ἄμος θ'*, i. e. *ἡμῶν—τῆμος, quando—tunc*.

17. —*ἔπ-*

17. —ἐξαλυσθίσῃς] Ex edit. Flor. Reiſke et Brunck è Roman. prætulerunt ἐξαλυσθίσῃ.

32. Αψ ὃ πάλιν διάλυσε,] *Mox verò rursùs* ſpiras *ſolverunt, ἐπεὶ μογίοιν ἀκάνθας, cum defatigati eſſent ſpinas* dorſi.

35. Ανσαι'—Ανσα,] Dor. pro comm. ἀνάστηθι, *ſurge.*

38. Οὔ τοίνυν—] Conf. Odyſſ. τ, 37. νυκτὸς ἀμῳ, *nocte intempeſtâ*— Vide ſuprà ad Idyll. xi, 40.

42. Δαιδάλεον δ' ὤρεμνον μετὰ ξίφος,] Angl. *He immediately went in queſt of his exquiſitely made ſword,*— [Vide ſuprà ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὄφρ' οἱ i. e. ὁ μὲν αὐτῷ. Pro ὄφρ' οἱ ſcribi mavult Br. ὁ ῥ' οἱ. VALCK. Vide ſuprà ad p. 241. v. 125.

44. Ητοι ὅγ' ἀρισσάτο—] *Profectò hic exporrectâ manu pate-* 248.
bat recens contextum lorum. ἀρισσάω, ab ἀρίγω, *porrigo.*

45. —μεγα λώτινον ἔργον.] *magnum è loto opus.* Λωτὸς, undè λώτινος, eſt *Celtis* Plin. *Celtis auſtralis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle-tree.* Lignum ejus firmum eſt, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere ſolebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD.

49. —ἀνακόψαν' ὀχῆας·] Vide Anacreont. Carm. iii, v. 7.

56. Ἑρπετὰ δεικανάασκεν,] *Serpentes oſtendebat,* vel *porrigebat.* [δεικανάασκε, more Ion. pro ἐδεικάνα, 3. ſing. imperf. ind. verbi δεικανάω, idem quod δεικνύμι, *oſtendo.*] "Præclara ima-"go," inquit Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas "mortuas patri blandè porrigentis, et cum riſu puerili pro-"jicientis ad ejus pedes. Quæ quidem et terrorem, et leni-"ores illos affectus, unà excitat."

65. —χρίας κατίλλεξ—] Τίρας, quod eſt in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρίῳ genuinum videtur, et adſcriptum inſtar Scholii τίρας. VALCK.

68. —ᾧ ὡς ἂν ἴσιν—] Ordo eſt: καὶ Μάντι Εὐηρείδᾳ, διδάσκω σε μάλα φρονίοντα ὡς ἂν ἴσιν ἀνθρώπους ἀλύξαι ὅ,τι μοῖρα κατιπτύσῃ [διὰ] κλωστῆρος, *atque, Vates Eueride, ego doceo te admodùm ſapientem,* [i. e. tametſi admodùm ſis ſapiens] *non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filum* ſuum. "Apud Theocritum" [verba ſunt Dammii, Lex. voce Τειρεσίας] "Id. 24. 70. dicitur Tireſias, μάντις Εὐηρείδης, quaſi "pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς ὁ Εὐήρης, ους."

73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος,] *Per meum dulce lumen,* &c. Tireſias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro ſe lavantem adſpexit, oculis privatus eſt. v. Callim. H. in Lav. Pall. 91, ſqq.—Aliam tamen cæcitatis rationem attulit Ovid. iii. Met. 323. adde Hygin. fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. HARLES.

74. Πολλαὶ Αχαιϊάδες—] *Multæ Achaiades molle ſtamen circa genua manu verſabunt,*— Sermo hic videtur eſſe de nendo colu et fuſo. Appoſitè Ovid. *Teretem verſabat pollice fuſum.*

II. NOTÆ IN BIONEM.

251. * E BIONE.] Bionis præcipuum Idyllium eſt *Epitaphium Adonidis*; è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll. ii. et vi. unà cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidiſſimâ fabulâ pulchrè deſcribitur.

3. Εἰς χθόνα νυσσάζουσα·] *In terram caput demittentem*, quod de iis dicitur qui pudore vel mœſtitiâ afficiuntur. νυσσάζω, eſt *nuto*, item *caput demitto*. Vide Iliad. ε, 153.

7. —πλαγίαυλον] *tibiam obliquam*, —αὐλὸν, *tibiam rectam*, —χέλυν, *teſtudinem*, —κίθαριν, *citharam*. Vide ſuprà ad p. 246. v. 28.

13. —ἐδιδάχθην] *doctus ſum, didici*. Cæterùm voces Doricæ quæ hic occurrunt nequent difficiles eſſe diſcipulis, qui non ſunt omninò tirones.

252. * Εἰδύλλιον δ'.] *Idyll. IV.* Muſæ favent amatoribus.

7. —ὅτι μῦθος οὗτος ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής] *quod hoc verbum verum ſit omnibus*, i. e. *hoc verbum verum eſſe omnibus*. De ἔπλετο vide ſuprà ad Od. α, 225. p. 10.

9. Βαμβαίνει μευ γλῶσσα,] Angl. *my tongue falters*. "βαμβαίνω, eſt," inquit Dammius, "verbum fictum ex ſono "eorum qui loqui conantur cum valdè algent et cum tre- "more maxillarum loquuntur. *Conor loqui ſed impedior* "*tremore*." [Vide Il. κ, 375.] Vulgaris lectio eſt Καμβαίνει, quam vitioſam cenſet celeberrimus Valckenarius. Pro φῶδε, in verſu ultimo, idem vir præſtantiſſimus prætuliſſet αὖδε, quod dat edit. Urſini, ſi Codices exhibuiſſent.

† ιϛ'.] Hos verſus, inter Moſchi carminum reliquias abſque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus *Geſn.* p. 338. *Grotii* p. 246. VALCK. Continent hymnum ad Heſperum.

1. Ἔσπερε,] Infima eſt quinque errantium, terræque proxima, ſtella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur ſolem: quum ſubſequitur autem, Heſperus. CICERO, de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. Il. χ, 317. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι, &c. et Æn. viii, 590. χρύσεον φάος τῆς ἱερῆς Ἀφροδίτης, *aureum lumen blandæ Veneris*,—Ἀφροδίτη, lem quæ Ἀφροδίτη, utraque ſcil. ab ἀφρὸς, *ſpuma*; ſed hæc de neris genere abſurda fabula temporibus Homeri ignota.

ἱερὴ

ἱερὸν ἄγαλμα νυκτ. v. *ſacrum decus cæruleæ noctis.* —περὶ πεσμένα κῶμον ἄγοντι, Vide ſuprà, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243.

6. —ὡς ἐπὶ φόρῳ ἔρχομαι,] *non ad furandum eo.* Imitatus eſt anonymus Anglus, quem et Græcè et Latinè expreſſit vir ſummi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poëſ. Aſiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quæ Græcè compoſuit ea nec elegantiâ carent neq; ubique erroribus libera ſunt. Cf. Philodemi, epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. YOUNG.

8. —καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.] *pulchrum autem eſt amatori mutuum amorem ſentire,—viciſſim experiri amorem.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

‡ ιζ'.] Ad Venerem querimonia.

1. Ἄμπερι Κυπρογένεια] Inſula Cyprus, ut benè notum, Veneri ſacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κύπρις, Κυπρία, et hîc Κυπρογένεια. Venus autem repræſentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quaſi ex æquoreâ ſpumâ generata; hîc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Gic. de Nat. Deor. iii, 23. ἄμπερι, Dor. pro ἄμπεσι.

3. Τυτθὸν ἴφαν,] *ſummiſſâ voce dixi,*— domitus ſcil. ab amore. τυτθὸς, propriè eſt *infans lactens*, à τιτθὸς, *mamma*: inde *parvus*, &c. Conf. Iliad. ω, 170; ubi τυτθὸν φθεγξαμένη, eſt *ſummiſſâ voce loquens.* —ἦ τί νυ αὐτὰ, &c. *et quid tandem ipſâ adeò* infenſa es *ut Amorem tantum malum omnibus peperereris?*—Pro vulgato τίπτε Scaliger poſuit τί νυ αὐτὰ.

III. NOTÆ IN MOSCHUM.

* EMoscho.] *Amorem fugitivum*, atque partem aliquam *Epitaphii Bionis*, jam dedimus in Coll. Gr. Min. quæ præſtantiſſimus Valckenarius pronuntiavit *pervenuſta* poëmata. Viſum eſt hîc adjungere quædam ex Moſchi minoribus Idylliis. 253.

* Εἰδύλλιον ά.] *Idyll. V.* Terra mari præfertur.

1. —ἄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,] —*ventus leniter ferit*, ἠθίζομαι κατὰ, &c. —ποτάγει [i. e. προσάγει] πολὺ πλέον ἅμμι [Æol. pro ἡμᾶς, quod hîc pro ἐμὲ] γαλάνη, *attrahit me multò magis tranquillitas.* H. Steph. in ſuis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει ἢ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἄλαν. Undè Valckenarius: " Προσάγειν, quo ſenſu hîc eſſet capiendum, Græcè non ad- " hibetur: mihi ποθέει genuinum, et ſic iſta ſcripſiſſe videtur " Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἠθίζομαι, (ἐδ' ἔτι μοι γᾶ ἔᾶν φίλα,)

" φίλα,) πολὺ δὲ πολὺ πλέον ἄδε γαλάων· *deſiderat verò illa* " (nempè ἀ φρὴν ἀ δηλὰ) *multò magis mitem undarum tran-* " *quillitatem.* " προσάγω tamen eſt *adduco*; et προσάγω hic non malè reddi poſſit, *adducit, attrahit.*---Hæc autem ita pulchrè interpretatus eſt numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius:

Cum placido pelagus mulcet levis aura ſuſurro,
Pectus avet tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, ſed in mites votis feror omnibus undas.

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ,] *agitatum ſpumat,*—κυρτὸς, *curvus, gibbus, convexus*; Homerus habet κύματα κυρτὰ— Iliad. ν, 799. conf. δ, 442, ſqq. item Virg. Geor. iii, 237, μαιόμαι, *furo*; undè perf. med. μεμάα, in ſubj. μεμάω, &c.

7. —τάχα δάσκιος ὕλαδε ὕλη,] *ſtatim placet opaca ſylva,*—de ὕλαδε vide ſuprà ad Apoll. Rhod. iii, 1085. p. 106.

8. —ἀ πίτυς ἅδε.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215.

254. * Εἰδύλλιον ϛ'.] *Idyll. VI.* Procax amor.

1. Ἤρα Πὰν Ἀχῶ; τᾶς γήτονος,] *Pan amabat Echo vicinam,* —ἐράω, cum genitivo. Ἀχῶς Dor. pro Ἠχῶς, &c.—Σατύρῳ Σατύρῳ, Dor. pro Σατύρῃ Σατύρῳ. Angl. *a friſking ſatyr.*

4. —ἔρως δ' ἀμοιβαδὶς ἀμοιβάν·] *amor autem flagrabat viciſſim,* i. e. ordine, non reciprocatione.

6. —πάσχε δ' ἄποινα.] In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ ποιῶν·— Dat quidem illud ſenſum commodum, ſed eundem præbet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα, *juſtam pœnam patiebatur.* ἄποινα æquè ac ἀμοιβὰν vox eſt μίσθ. VALCK.

† Εἰδύλλιον ζ'.] *Idyll. VII.* Cupidinis potentia.

1. Ἀλφειὸς,] Nota eſt fabula de Arethuſâ fonte Siciliæ, ejuſque cum Alpheo flumine Elidis, intercurſu. Vide Æn. iii, 694. *Alpheum fama eſt*, &c. et Ecl. x, 1. annotante ſummo Heynio. conf. Ovid. Met. v. 8, 10. μετὰ Πίσαν ἐκεῖ ποτὰ πόλιν ἰδοῦσ, *relictâ Piſâ, quum per mare præfectus eſſet,*—ἄγων ποτιφόρον ὕδως, *ducens oleaſtrum ferentem aquam,*—κόνιν ἱερὰν, *pulverem ſacrum*, ad *pulverem* nempè *Olympium* alludit.

5. —κύ μίσγονται, &c.] Conf. Il. β', 753.

7. Κῶρος δεινότατος,] *Puer* illè *maleficus*, &c.

8. —κολυμβᾷς·] Mavult Heſkinus κολυμβᾷς, utpote Δωριάσαντος· malo quidem augurio: nam κολυμβᾷς non omninò Doricum.

*** Perductis jam ad finem hiſce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingratam ingenuæ Juventuti facturos exiſtimavimus, ſi Meleagri Gadareni venuſtiſſimum *Idyllium in Ver* hîc apponeremus, deſumtum è Brunckii Analectis Vet. Poët. Græc. tom. *i*. p. 31.

E.

Εἰς τὸ Εαρ. Εἰδύλλιον.

Χείματος ἠπειρῶθ' ἁπαλοῖς ἐχομένοις,
Πορφυρέῃ μείδησι φερεσβίος ἄρεος ὥρῃ,
Γαῖα· τὰ κυανέῃ χλοερὴν ἐστέψατο ποίῃ,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἀπαλὴν πίσυνοι μαξιφύτῳ δρόσῳ Ἥβῃ
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοις ῥόδοις.
Καίρει κὴ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἰρῆσι ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη τὰ πλώουσιν ἐπ' ἰυρὰ πύματα ναῦται
Πνοιῇ ἀπημαύρῳ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες.
Ἤδη δ' ἰσάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ
Ἀνθεῦσι βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσῷ.
Ἔργα τὰ τιχνήεντα βοηγετέουσι μελίσσαις
Καλὰ μέλη, κὴ σίμβλῳ ἐφήμενοι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο πεφύρτα κάλυκα κηρῷ.
Πάντη δ' ἐρετίων γενὴ λιγύφωνον ἀείδει·
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χιλιάδες ἀμφὶ μέλαθρα.
Κύπρῳ ἐπ' ὄχθαισιν ποταμῷ, κὴ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ τὰ φυτῶν χαίρουσι κάρπαι, κὴ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεύς, κὴ τέρπεται εὔκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσῳ δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεηνὰ, κὴ ᾠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς ὐ χρὴ κὴ ἀοιδὸν ἐν ἅπασι καλὸν ἀεῖσαι;

NOTÆ IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 1. Πορφυρέῃ—] *Cum se purpureo vere remittit humus.* Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 458. JACOBS.

4. —ἐκόμησε—] à κομάω; est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισε. Vide Hor. Carm. i, 7. 1.

10. Πνοιῇ ἀπημαύρῳ] *aurâ leni*— Nam ἀπημαύρῳ, quod vulgò redditur *illæsus*, *incolumis*; significat etiam, ut hîc, *innoxius*, indè *mitis*, *lenis*. Angl. *gentle*.

11. Ἤδη δ' ἰσάζουσι—] Ordo est: ἤδη δ' ἐρεψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίχα ἄνθεῦσι βοτρυόεντος κισσῷ, ἰσάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ· *et jam* Bacchantes *tecti crines flore bacciferæ hederæ*, *clamant uvifero Baccho.* ἔργα τὰ καλὰ τιχνήεντα μέλη βοηγετέουσι μελίσσαις. [De voce βυγενὴς, vel βοηγενὴς, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βυγενὴς, ὅτι βοείων ὀστῶν γενναῖται.] —κὴ σίμβλῳ ἐφήμενοι, *et alveari insidentes*, ἐργάζονται λευκὰ πεφύρτα κάλυκα πολυτρήτοιο

καρῦ· elaborant puras recenter-fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ, i. e. *ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem.* Conf. GEORG. Lib. iv, 149, ſqq.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] *Quod ſi ramorum comæ gaudent*, i. e. *ſi frondent lætæ ſylvæ, καὶ γαῖα θάλλει, et floret terra*, &c. —*καὶ μέλισσαι ἄδινοι, et exercentur apes*, &c. Appoſitè Virg. Ecl. iii, 56. —*nunc omnis ager*, &c.

*** Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul. Jones, Poëſ. Aſiat. Comm. p. 411. " Tanquam " venerandæ antiquitatis pretioſiſſimum monimentum, à ſe " recens detectum, eruditorum admiratione venditavit Jo. " Baptiſta Zenobetti, ſub titulo: *Ver Idyllium Meleagri è " Cod. Vat. Mſc. editum et illuſtratum.* Romæ 1759. 4. " Errorem editoris detexit Vir. D. in *Journal de Trevoux* " 1760. *Mars.* p. 763. Idem carmen ſeparatim exhibuit, " prolixo commentario inſtructum, *Meinecke* Goettingæ " 1788. 8. Habet hoc Idyllium, quo ſe commendet; vix " tamen dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulave- " runt." JACOBS.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA LYRICA.

I. Notæ in Odas.

* ODÆ.] Carmen omne cantioni deſtinatum, ſive aſſâ voce ſive fidibus conjunctis canendum, Græci ᾠδὴν appellant.—Eſt Ode poëmatis ſpecies omnium maximè ſuavis, venuſta, elegans, varia, ſublimis; quorum ſingula ferè in ordine, ſenſibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac diſpoſitione poſita eſt prima ac maxima quidem Odæ venuſtas; quæ cum facillimè ſentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel præcipuum, quod viâ et præceptis certâque partium deſcriptione minimè continetur. Eſt enim læta, ſoluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effrænis: ſed et hîc etiam, ſempérque alias, niſi per totum regnet quædam facilitas, quæ negligentiæ cujuſdam minimè affectatæ ſpeciem habet, naturam non artem præ ſe ferens; quæque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquiſito, et in ipſam plerumque rem protinus incurrente; in ſerie rerum per jucundam varietatem ſubtiliter et artificiosè, ſed quaſi ſponte, deducta; in clauſulâ fine ullo acumine leni quodam lapſu in loco forſan minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito cadente: niſi ſit totius habitus quidam ſuus et forma peculiaris, in rebus ipſis, in ordine et dictione, non in metri genere poſita, quæ hanc præcipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma cætera forſan probabile, minimè autem erit elegans Ode. Lowth; de Sacrâ Poëſ. Heb. Præl. xxv. 257.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quædam reliquiæ.* ["Vellem profectò non intercidiſſent tot et "tam divina Sapphûs carmina. Quæ ſuperſunt (ut ipſius "poëtriæ utar verbis) ſunt *auro ipſo magis aurea.* [Χρυσᾶ "χρυσότερα. Sapph. apud Demetr. Phal.] Et notabile eſt "Demetrium, Hermogenem, Dionyſium Halicarnaſſeum, et "reliquos artis oratoriæ magiſtros, illam perpetuò citare, "cùm de *venuſto* genere dicendi loquantur." Gul. Jones, Poëſ. Aſiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima poëtria Lyrica,

257. Lyrica, nata erat Mitylenis, quæ urbs fuit in Leſbo inſuiâ clariſſimâ, ab Æolibus habitatâ, non longè ab Helleſponto. Quo anno in lucem edita fuerit incertum eſt. Alcæi fuit æqualis; et veriſimillimum eſt natalem ejus incidiſſe circiter Olymp. XXXVI, vel XXXVII. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphûs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymum, matris Clidem ſeu Cloidem fuiſſe dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti æſtimata erat poëſis ejus à Veteribus, ut *Muſa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quæ tamen de nefandis ejus amoribus memoriæ prodita ſunt, iſta quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera ſint vel omninò ficta et falſa, non eſt hujus loci diſquirere. Satis ſit de eo, quod vix negari poteſt, inſano ſcilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Leſbius quidam juvenis admodum formoſus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quæ neque inter pulchras neque inter deformes ſui ſexûs numerari poſſet, non amore mutuo ille reſpondebat, ut, ejus vitandæ cauſa, in Siciliam ſe contulerit. Illùc eum ſequuta eſt infelix Sappho; cujus rei memoriam aſſervavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxonienſ. p. 166. et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, ſed fruſtra, tentabat ut Phaonem ſuum ad ſe pelliceret. Eſt prope ſinum Ambracium in Epiro mons, ſeu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religioſiſſimè colebatur. Inde deſperabundi amatores deſilire ſolebant, ſe hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens miſera Sappho, è Leucate in mare ſe præcipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitæ et amoris invenit. In illâ Ovidii epiſtolâ celeberrimâ, quæ inſcribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putârunt poëtam Romanum imitatum eſſe quoddam lepidiſſimum Sapphûs ipſius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem proſequuta eſt. Credit doctiſſima Dacieria *Odem ad Venerem* ſcriptam eſſe poſtquam Phaon in Siciliam profectus eſſet. Ex Sapphûs carminibus nihil nunc reſtat niſi hæc Ode, quam nobis ſervavit Dionyſius Halicarnaſſenſis; et carmen illud alterum, quod videre eſt, ſed imperfectum, in Longini de Sublimitate commentario, § x. cum quibuſdam aliis fragmentis, hinc indè à doctis viris collectis, atque ſæpiſſimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harleſ. 1791. Iidem videant Hor. L. ii. Od. 13, 24, ſqq. L. iv. Od. 9, 10, ſqq. et quæ ibi annotavit doctiſſimus Jani.

EDITIONES

EDITIONES SAPPHÛS. 257.

Extat Ασμα εἰς Αφροδίτην in omnibus editt. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. et Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 173, sqq. Cum cæteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, *Antv.* 1568. 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon. editt. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vett. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphûs, Poëtriæ Lesbiæ, Fragmenta et Elogia, cum virorum doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris publici. Qui Vitam Sapphûs et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733. *in* 4to.

*** Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quæ prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Ποικιλόθρον',] i. e. ἰχοῦσα ποικίλους θρόνους, *habens varios thronos*; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur ποικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem*; nam θρόνα, secundum Hesychium est ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα· et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, præsertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυΐδε] *huc*. Æolica sunt τνὶ et τυΐδε. Hesych: τνὶ, ὧδε. Κρῆτες. Idem: κατιρῶτα, κὴ ἄλλοτι, Æolicum est pro κὴ ἱτίρωτι. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τνὶ et κατιρῶτα.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς, &c.] Hæc Æolica sunt. Ordo est:— ἄϊουσα τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἴκλυες πόλυ, λιπῶσα ϝὸ χρύσιον δόμον πατρὸς ὑποζεύξασα ἄρμα ἦλθες, κάλοι ϝε ὠκεῖς στροῦθοι δινῦλις [pro δινήεις] πύκνα πτέρα ἦγον σε ἀπ' ἰρανῦ πτρὶ μιλαίνης γᾶς, ἀλλ' ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσω αἰθέρος· " Passim," inquit Is. Vossius, " γαῖα " μέλαινα, estque perpetuum epitheton."

11. —ἰρανῦ, αἰθέρος·] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infrà η ψ, quod solenne est. BRUNCK.

14. —ἀθάνατε προσώπῳ,] Æol. Gen. et subauditur διὰ. 258.
Sin ι subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σῦν subintelligi potest.

15. Ηρε',] pro ἤρεο, et hoc Ion. pro ἤρου, *interrogabas*. HARLES. Ordo est: Ηρεο ὅττι γ' ἦν τὸ [i. e. ὁ] πάσχοθα, κὴ [δι'] ὅττι δὴ κάλημι σε, κὴ ὅττι μάλιστα ἰδίλω γινέσθαι [περὶ] ἐμεῦ μαινόλα θύμῳ, *Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam præcipuè vellem fieri de furenti meo animo*, [Eustath. ad Hom. Il. α. 125.

Τοῦ

258. Τοῦ δὲ καλήμενα ποητικῶ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστὶν, ἢ κάλημι. Obſervandæ autem voces Æolicæ, ὅττι, pro ὅτι, quod pro ὅτι, et ἰμᾶ μαινόλα θύμω, pro ἰμᾶι μαινόλᾳ θύμῳ.] τίνα δ' αὖτι σαγήνοσαν φιλότατα πέθημι· *quem autem irretientem amorem allicere coner.* Senſus hic admodùm eſt obſcurus, et vera lectio omninò incerta. πέθημι, videtur eſſe Æol. pro πέθω, uti ſuprà κάλημι pro καλέω· σαγήνοσαν pro σαγηνεύσαν, à σαγηνεύω, *irretio:* eſt enim à σαγήνη, *ſagena, verriculum.* Amor autem dicitur metaphoricè *irretire homines.* φιλότατα, Æol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tantârunt, ſed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

20. —νῆριζε;] Vulgata lectio eſt, ἀδικῆ; quæ ideo reſpuenda meritò videtur Brunckio quod penultima, quæ brevis eſt, hîc neceſſariò producenda ſit. Verùm νῆριζε, quam ille putat certiſſimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικῆ ſyllabam δι, propter an-"cipitem τῆ ι naturam, habet productam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus; facilior autem eſſet mutatio ἀλιύει; *quis te vitat?* vel τίς σοι ἀεικὴς; *quis tibi durus?* ἀεικὴς, ὁ μὴ εἴκων, Etymol.; vel denique τίς σοι ἀίτας; *quemnam deperis?* quæ vox Theſſalica Alcmani Theocritóque uſitata eſt. T. YOUNG. Inepta admodum eſt Porti obſervatio; neque media in ἀδικῆ ullâ unquam licentiâ produci poteſt. Tales nugæ mentionem non merentur, niſi exſibilandi gratiâ.

——— τίς σ' ἄ
Σαπφοῖ, ἀδικῆ;

verſum nullo modo efficere poſſunt; atque Brunckii emendatio non ſolum nimis audax, ſed ſupervacua eſt. Τίς ἀδικῆ σε; formula eſt loquendi in locis hujuſmodi non infrequens: ſic, Iph. A. 382. Τίς ἀδικῆ σε; τῦ κέχρησαι; *Quis te injuriâ affecit? qua re indiges?* Scribendum eſt igitur, leviſſimâ tranſpoſitione ac voculæ non neceſſariæ omiſſione;

——— τίς Σαπ-
φοῖ, ἀδικεῖ σε;

atque hanc lectionem eò confidentiùs propono, quod apud *The Monthly Review*, [*Jan.* 1798. Vol. xxv.] ſequentem canonem ſine controverſiâ à doctiſſimo Cenſore ſtabilitum video: "In carminis Sapphici ſtructurâ, vox ita dividi poteſt, "ut prior ejus pars maneat ad finem verſûs tertii, et poſte-"rior tranſeat ad initium quarti, quem Adonium vocant. "Quæ quidem diviſio nunquam apud veteres poëtas in fine "verſûs primi, nec ſecundi, nec quarti invenitur." J. TATE.

24. Η ὅ κεν ἐθέλοις.] Jo. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. legit ἢ ἐκὶ ἐθέλοις, nec aliter Iſaacus Voſſius in commentar. ad Catullum, quæ ſcriptura mendoſa mihi videtur.

tur. Particula potentialis ſalvo ſenſu abeſſe vix poteſt. Lego 258.
ἤ ἔ κεν θέλῃσθα, *aut voluerit.* BRUNCK. Potiùs: etiam *ſi tu voluerit.* Nam ἤ Æol. pro ἐι, *ſi.* Angl. *even if thou ſhouldſt not chooſe it.* In ſequentibus, obſervent diſcipuli voces Æolicas: χαλέπω pro χαλεπῶν, &c.

☞ Cui debemus hujus carminis conſervationem idem magnus criticus Dionyſius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, ſqq. edit. Reiſk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas; nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre eſt in editione Wolfianâ. Imitatus eſt Latinè celeberrimus Gul. Jones, Append. Poëſ. Aſiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota eſt ejus verſio poëtica, quæ auctorem habet Ambroſium Philips; quamque vir elegantiſſimi ingenii Joſ. Addiſonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. III. No. 223. Ubi vide quoque quædam de Sappho. Conf. *Akenſide's Ode on Lyric Poetry.*

Ver. 1. Φαίνεταί μοι κῆνος, &c.] Notandæ voces Æolicæ: κῆνος, pro ἐκεῖνος· ἔμμεν, ἐναι, ἶσόθεος, πλατείᾳ, ἀδὺ φωνεῦσα, pro εἶναι, ἐναι, quod eſt ὁ ἀνὴρ, ἴσόθεος, πλατεῖον, ἡδὺ φωνοῦσα.

5. Καὶ γέλαις ἱμερόεν·] γελαῖς infinit. eſt formæ Æolicæ. Vide Gregorium p. 294. § liii. Duo infinitivi φωνᾶσαι, pro φωνοῦσαι, et γελαῖς pro γελᾶν, ab uno verbo pendent ὑπανύει. Catullus: *Qui ſedens adverſus identidem te ſpectat, et audit dulce ridentem.* BRUNCK. τό μοι μὰν καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόαισεν.] quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τὰν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόαισεν uſitatiſſimum in rebus hujuſmodi.—Rectè etiam ſcripſimus, μὰ φωνᾶς οὐδὲν ἐν' ἴκει. MSS. ferè omnes ἄικει, quod Æolicè dicitur pro ἵκει. Sed ἄικει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin ſcripſerit Sappho ἴκει· quod ſecundum morem atque conſuetudinem Æolum eſt, qui leni ſpiritu gaudent. TOUP. βρυχέως. Æolicè pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, *citò.* BRUNCK. Melius φωνάεσσ' ὑπακούει· ἦ γλάσσᾳ ἔαγε, nam γελαῖς in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa conſtructio. T. YOUNG.

9. ταμέως δὲ γλῶσσα ἔαγε,] Tmeſis eſt: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Malè et prorſùs ἀφύκτως legitur in quibuſdam editionibus γλῶσσ' ἐάγη. In hoc adriſto media corripitur, quæ in præterito ἔαγα longa eſt. BRUNCK. —*lingua* mea *debilitata eſt*, αὐτίκα δὲ λεπτὸν πῦρ ὑπεδδεδρόμακεν χρῶ, *et ſtatim ſubtilis ignis ſubiit cutem.* —ὑπεδδεδρόμακεν, Æol. pro ὑπεδεδρόμηκεν, quod formari videtur ab obſoleto verbo δρομέω, et hoc à δεδρόμα, perf. med. à δρέμω, pro quo in uſu τρέχω.

11. Οππάτεσσιν] Æol. pro ἐμπάτεσσιν, quod poëticè pro

ἔμμεναι. ἔχημι, pro ἰχέω: ut in Odario præcedenti, κάλαμι et πόθημι. ——βαμβαίνειν δ' ἀκοαί μοι·] Sic legendum, metro et ſententiâ flagitante. Catullus: *Sonitu ſuapte tintinant aures.* BRUNCK.

259. 13. Καδδ', &c.] i. e. κατὰ δὲ κατὰ disjungitur à χέοισι, per tmeſin.

15. —τιθνάκην,] Æol. pro τεθνάναι, vel τεθνάνας, et ὀλίγω 'πιδεύης, pro ὀλίγου ἐπιδεύσας, *et quum parùm abſum quin moriar*, φαίνομαι ἔμ' αὐτᾷ, *videor examinis.*

17. Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—] *Sed omne audendum, quoniam pauperem*—deſunt cætera.

☞ Hoc exquiſitiſſimum odarion Wolfius in ſuâ editione oneravit annotationum farragine tam immenſâ, ut lectori faſtidium pariat. " In his reliquiis, " inquit Toupius vir acutiſſimus, " quos magis magiſque corruperunt viri docti " et indocti, nihil certi definiri poteſt. " Pulchra eſt hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Leſbiam: *Ille mi par eſſe deo videtur*, &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui prés de toi*, &c. nec non Anglicana Ambroſii Philips: *Bleſt as the immortal gods is he*, &c. quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre eſt, in libro notiſſimo, *The Spectator*, No. 229. Vide etiam Longinum, de Sublimitate, ubi ſervatum eſt hoc fragmentum, [Sect. x.] Οὐ διαφεύξει, κ.τ.λ. et quæ viri docti, præſertim Pearcius Toupiuſque, ibi annotârunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poëſ. Aſiat. Comm. p. 258, ſqq.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ—] *Simonidis Cei Fragmentum.* Simonides Ceius, ſive ex inſulâ Ceâ, Philoſophus et Poëta, natus Ol. LV, 2. ante Chr. N. 557. [Vide *Bentley on Phal.* p. 45, ſqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices conſonantes ψ, ζ, Græcorum Literis addidiſſe; artemque memoriæ primus protuliſſe fertur. [De quo vide Cicero. de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Spartæ cum Pauſaniâ verſatus eſt: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracuſis mortuus eſt et ſepultus. Vide Xen. Hiero. cf. *Spectator*, No. 209. 531. Hoc autem fragmentum ſervavit Dionyſ. Halic. de Structurâ orat. p. 258. edit. Jac. Upton; cujus paucula habet Athenæus, p. 396. E. Vide Brunck, Lect. ad Analect. p. 17. Danaë Acriſii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtæ, in auri imbrem converſo compreſſa, [Vide Ovid. Met. iv, 610. et Hor. L. iii, Od. 16.] ex illo concubitu Perſeum peperit. Hanc cum ejus infante Acriſius in arcam [λάρνακα] incluſam truci pelago commiſerat. In hoc fragmento venuſtiſſimo

Danaë,

Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium ſuum ad infan- 259.
tem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἴφιτυν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus verſibus, qui deſiderantur; non ad λίμνα. BRUNCK. λίμνα τι κυμβόεσσα ἴφιτυν [in vulgatis eſt ἴφιτυν.] δείματι, *et mare commotum* eam [Danaën ſcil.] *timore perturbaverat.*

6. —σὺ δ' ἀνηθὲς,] *tu autem ſuaviter dormis*, ἀνηθὲς propriè eſt, *florem carpo: undè optimo ſomno fruì.* Vide ſuprà ad Theocr. Idyll. ii. prope init. Cæterùm δ' ἀνηθὲς eſt ex felicissimâ conjecturâ Caſauboni pro δ' αὖτε ἰὸς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] Νυκτιλαμπὴς eſt cognomen Dianæ vel Lunæ. [Horat. Lib. iv. Od. 6. *Noctiluca.*] "Vel poteſt "νυκτιλαμπὴς idem valere ac ἀλλαμπὴς." T. YOUNG. Subintelligit hîc Uptonus ἰν. et poteſt reddi—Quanquam *ſub lunâ*, vel *imminente Lunâ*, *in atrâ* tamen *caligine*, quippe in areâ incluſus.

9. —σὺ δ' ἀνηλίαν, &c.] *Tu porrò ſiccam ſupra tuam longam cæſariem affilientem undam nil curas,*—

13. —περίκαλλον κάλλει.] *infans pulchro vultu:—ô pulchrum caput! beautiful babe!*

14. Εἰ δέ τοι—] Angl. *But if this calamity were a calamity to thee, thou alſo wouldſt have applied thy little ear to my words;* but as it is, *ſleep on my child, I exhort thee; let the ſea too ſleep,*—

18. Ματαιόβουλα, &c.] *Irritum autem factum ſit hoc conſilium, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs ſit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

☞ Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latinè vir eruditiſſimus Joan. Jortin; pulchriúſque imitatus eſt vir ſummè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiſcopus Eboracenſis; uti diſertè oſtendit amicus meus ſpectatus, Alex. Fraſer Tytler, de Woodhouſelee, in hac Acad. Hiſt. Civ. olim Prof. digniſſimus; nunc in ſupremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opuſculo, à ſe nuper iterùm edito, cui titulus, *Eſſay on the Principles of Tranſlation*, p. 152, ſqq. Cæterùm hoc carmen aliter conſtituit Hermannus, de Metris p. 452.

---

* ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchy- 260.
lides è Iulide civitate Ceus,—Pindari æmulus, à quo hinc inde perſtringitur in ſuis ad Hieronem Odis, ſiquidem apud illum in gratiâ fuiſſe Bacchylidis Muſa dicitur.—Uſus eſt dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, lice non eſſent

260. Δαμῆς φίνα.—Fab. Bib. Gr. T. ii. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. Conf. *Bentley's Diſſ. on Phal.* p. 40.

Ver. 2. —μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄκτας,] Angl. *the ſhewers of the ſweet-voiced bards*, μελιγλώσσων— Dor. pro μελιγλώσσων.

6. Ἐν δὲ σιδαρέοισιν—] Angl. *In the buckles which bind the iron ſhields the webs of the black ſpiders exiſt.*

8. —χαλκέην] Tibullus: I. i. 4. *Martia cui ſonuere claſſica pulſa fugant.* ubi Heynius Bacchylidis verſus ſic conſtituit:

Χαλκέην δ' ἐκέτι σαλπίγγων ἐόντων ἔνι
συρίγγων μελίφθογγον ὕπνος ἐκὼ βλεφά-
ρων, ἀμφὶ δὲ θάλπει κίμβ.

Conf. Hor. Epod. ii. 5. JACOBS. ἀμφὶ i. e. ἀμφίπεσεν.

12. Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.] Angl. *And the hymns of the youth reſound.* Vide ſuprà ad Ged. Tyr. v. 187. Cæterùm juvat hic apponere horum verſuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio; quæ ſic ſe habet:

PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa miniſtrat opes,
Blandoſque luſus carminum.

Tunc lætus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Cæſaſque conſumit boves.

Gratus palæſtræ tunc juventutem labor,
Sertaque junctis mero
Et tibiæ exercet ſonus:

Tunc inter ipſa fibularum vincula,
In clypeique ſinu
Araneæ texunt opus:

Hic haſta, et illic enſium mucro jacet;
Cordis amica quies
Nullo fugatur claſſico:

Sed altus hæret et ſui juris ſopor:
Carminibus reſonat
Vicinia, et feſtâ dape.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ—] *E Carminibus Anacreontis quædam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr. Min. cum Auctoris brevi notitiâ, quam vide. Conf. *Akenſide's Ode on Lyric Poetry*;—*I ſee Anacreon ſmile*

ſmile and ſing,—Away, deceitful cares, away, And let me liſten to his lay: &c.

‡ ις'. Εἰς ποτήριον, &c.] XVII. *In poculum argenteum.* Poculum ſibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, cælatori exponit.

2. Ἥφαιστ,] Ἥφαιστε, *Vulcanus* hîc ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. τερείνων ποίησον μοι, arte tuâ cælandi.

14. —Μαινάδας τρυγόσας·] Heſych. Μαινάδες· αἱ βάκχαι. 261.
Τρυγᾶν eſt *uvas decerpere.*

16. —Χρυσίους] *aureos*— Vide ſuprà ad p. 58. Odyſſ. ζ, 232. Nempè ex argenteo poculo aureæ prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium. xix, 9. utinam reliqua paris eſſent elegantiæ. T. YOUNG. πατηταὶ ſunt *torculatores*, ſive calcatores uvarum, qui et λατοπάται vocantur. BORN.

* ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.] XIX. *In neceſſitatem bibendi.*

3. —ἀναίρεις,] ἄναυρος eſt propriè *torrens*, i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.

5. —σελήνη.] Luna ſcil. mutuatur ſuum lumen à Sole.

† λ'. Εἰς Ἔρωτα.] XX. Lepidiſſima deſcriptio Cupidinis à Muſis, quas lacceſſiverat, vincti.

5. Ζητῶ λύσασθαι τὸν Ἔρωτα, φέρων λύτρα.] *Quærit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

7. Αὐλείων δεδέμεθα.] Angl. *be is inured to ſervitude.*

‡ λα'. Εἰς ἑαυτόν.] XXII. Potando et bacchando delectatur.

1. Ἄφες με τοῖς θεοῖσι] pro ἄφες με, τοῖς θεοῖς σου, reſtituit vir doctus in Miſcell. Obſerv. T. x. p. 422. BRUNCK.

2. —ἑνὶ] *uno hauſto*, nec reſpirante, nec labiis admotis, à πίνω, *labia comprimere.* BORN.

5. —λευκάνδρου,] Credo λευκάνδρου, itidem ut ἀργίνδα, tam 262.
celeritatem quam *candorem* pedum ſignificare poſſe, et reſpexiſſe poëtam ad Oreſtis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Græciam pervagatus eſt. BRUNCK. λευκάνας, *albos pedes habens*, deindè *pulcher.* BORN.

* λβ'. Εἰς Ἐρώτων ἐπίθεσιν.] XXXIV. Tabulam pictam aſpicit poëta, et alloquitur puerum.

2. Ζεύς τις—] Quaſi dicas Angl. *a Jupiter.* Cæterùm fabula Jovis et Europæ ſatis nota.

8. —ἀγέλης] hîc primam malè producit. Horum quædam non puto genuina Anacreontis. T. YOUNG.

* λγ'.

263. * λϛ'. Εἰς τὸ ἀπειρίνους ζῆν.] XXXVI. *Remissè vivendum esse,* 1—4. —νόμους—] *νόμοι, leges* sunt hoc loco *scientia juris,* jurisprudentia. *ἀνάσσειν* dicitur omne quod cogit. *ῥητόρων ἀνάσσειν* sunt ergo omnia *argumenta, quibus oratores cogunt auditores ad adsensum,* vel *etiam præcepta artis dicendi,* hoc est, eloquentia, *τί δ' ἐμοὶ,* subaudi *ὄφελος quo mihi,* &c. *quid lucri mihi afferent,* &c. *λόγοις* videtur esse *quæstiones et disputationes philosophorum.* Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzæ versibus politicis numerandum est. T. YOUNG.

10. Δὸς ὕδωρ.] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquæ, quod dicebantur κεκραμένον τρία πρὸς δύο. cf. Schol. ad Arist. Equit, 1184. et Suidas in voce τρία κεκραμένον. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία est *vinum præstans. Idem.* Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, νῦν δὲ τὸν μακαρίτην, *Jacobum Burnett de Monboddo,* ipsum usurpantem, eundémque audire cæteris commendantem, quandò essent ipsius —φίλων Ἀνδρῶν ἀμφὶ δαιτὰ Τρίπτυχον.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Lyricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Bœotiæ, Olymp. LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum vel, ut alii volunt, Scopelinum, Matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater, quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Laso Hermionensi instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc nomine ab Alexandro Amyntæ filio, rege Macedoniæ, inter eos quos propter Musicæ peritiam princeps iste carissimos habuit, magno cum honore exceptus fuerit. Præceptorem quoque habuit Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat. Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Corinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem victorias magnâ ex parte Corinna eximiæ suæ pulchritudini debuisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Athenienſibus pugnâ Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo, —τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. [Lib. ix. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quinquaginta tantùm et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad annum

annum ſexageſimum ſextum, vel octogeſimum, vel etiam 263.
nonageſimum perveniſſe credunt. Eum, et in vivis et poſt mortem, magno honore proſequebantur non ſolùm cives ſui, verùm etiam exteri. Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Prætidem, ſtadii ab urbe intervallo poſitum fuit, ut narrat Pauſanias. Alexander ille Magnus, quum Thebas funditùs everteret, ſolam Pindari domum ſtare, ejuſque familiæ et penatibus parci, juſſit. Apud veteres carmina ejus ſummam admirationem excitâſſe videntur. Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam diſcipulis ſatis notum, ex illâ Ode pulcherrimâ quæ incipit: *Pindarum quiſquis ſtudet æmulari*, &c. [Lib. iv. 2.] "*Novem*," inquit Quinctilianus "Græcorum Lyricorum Pindarus princeps, ſpiritu, magni-"ficentiâ, ſententiis, figuris: beatiſſimus rerum verborum-"que copiâ et velut quodam eloquentiæ flumine, propter "quæ Horatius nemini credit eum imitabilem." [Inſt. Orat. Lib. x. 1. 61.] Scripſit varia, eaque omnia dialecto præcipuè Doricâ: Sed hujus poëtæ *μεγαλοφυΐαν*, ut eum vocat Athenæus, [xiii. p. 564.] præter fragmenta quædam, extant tantùm carmina integra 45 epinicia Lyrica, quæ Strophis, Antiſtrophis et Epodis conſtant, ſcripta in Ὀλυμπιονίκας 14; Πυθιονίκας 12; Νεμεονίκας 11; et Ἰσθμιονίκας 8: quæ certè multa indicia exhibent ſublimis ingenii atque mentis divinioris; nec non oris magna ſonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quæ Pindari habemus ſatis mereantur tantas laudationes, quantis eum proſequuti ſunt Horatius, Quinctilianus, aliique. Sed ſcripſerat quoque Dithyrambos, Pæanas, Encomia, &c. veteribus benè nota, atque ad laudes auctoris ſui multum fine dubio conferentia; nunc autem deperdita et neotericis nunquam viſa. In argumentis Odarum Pindari quæ ſuperſunt magna eſt, nec vitanda, ſimilitudo: quæ res poëtam varietatem quærere coëgit ex digreſſionibus, quibus carmina quibuſdam nimis abundare videntur. Sed de digreſſionibus Pindaricis conſulendus eſt doct. Rob. Lowth, de Sacrâ Poëſi Hebræorum. [Prælect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliiſque Græcorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. ii. c. 15. p. 57, ſqq. Vol. ii. Edit. Harleſii.

PINDARI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Quicunque videre cupit plenam hujus Poëtæ editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primæ Heynianæ mox nominandæ, p. 105, ſqq. et Præf. ſecundæ, p. 36, ſqq. Idem conſulat Fabr. Bib. Gr. ubi ſuprà.]

1. Πινδάρου

263. 1. Πινδάρου Ολύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια.—*ſubjecto Callimacho, Dionyſio de ſitu orbis et Lycophronis Alexandra.* (omnia Græce) *Venetiis in Ædib. Aldi et Andreæ Aſulani ſoceri*, menſe *Januario* 1513. 8. *fol.* 373. [Quæ eſt editio princeps.]

2. Πινδάρου Ολύμπια—μετὰ ἑτέρων παλαιᾶς πάνυ ἐκδόσεως καὶ σχολίων ἐρμείων.—Operâ et induſtriâ Zachariæ Calliergi Cretenſis.—*Romæ*, 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum eſſe fundum, argumentis innumeris conſtare vidimus. HEYNE.]

3. *Pindari Olympia—cæterorum octo lyricorum carmina Alcæi, Sapphus, Steſichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Græcè et Latinè. Pindari interpretatio nova eſt eaque ad verbum.* Excudebat Henric. Stephanus (Pariſiis) anno 1560. octonis minoris formæ, ſeu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt ſex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ *hoc eſt* PINDARI LYRICORUM PRINCIPIS plus quam ſexcentis in locis emaculati, &c.—*Opera Eraſmi Schmidii Deliuiani Græc. et Math. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facilè principem.]

5. ——— *Jo. Benedictus, M. D. et in Salmurienſi Acad. R. Linguæ Gr. Prof. Salmurii*, 1620. 4*to*.

6. *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Iſthmia.* Una cum Latinâ omnium Verſione Carmine Lyrico per *Nicolaum Sudorium.* (le Sueur) *Oxonii*, 1697. fol. [Hæc eſt ſplendidiſſima editio Oxonienſis quam curârunt *Rich. Weſt* et *Rob. Welſted*. "Modeſtiam," inquit Heynius, "et æqui-"tatem virorum doctorum facilè probes; etiamſi doctrinæ "ſubtilitatem, criticum acumen, et ſubactum in admittendis "vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æſtimandis "deſideres ingenium.—Repetitus eſt contextus poëtæ ex "hâc editione, primum edit. Glaſg. 1744, cum interpretat. "Lat. et Græcè 1754. 24. tribus voll. nitidiſſimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.]

7. PINDARI CARMINA *cum Lectionis varietate: curavit* CHRISTIAN GOTTLOB. HEYNE. *Gottingæ*, 1773. 8vo et 4*to*. [Adjecta eſt interpret. Latina Koppii, curante Heynio. Editio quidem præſtantiſſima; ad quam ADDITAMENTA ſua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, *Ibidem* 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri miſit auctor amiciſſimus, quod maximi facio.]

8. PINDARI CARMINA SELECTA.—Cum ſcholiis ſelectis ſuiſque notis in uſum Academiarum et Scholarum edidit

Fredericus

Fredericus Gedike.—Berolini, 1786, 12*mo*. [Utiliſſima quidem editio, cum notis doctis ſimul et elegantibus.] 263

9. PINDARI CARMINA, *cum Lectionis varietate et Adnotationibus: iterum curavit* CHR. GOTTL. HEYNE. III *Voll. Gottingæ*. 1798. 8*vo*. Adjecta eſt huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quam, et ad Oxonienſium Pindari Editorum deſideratæ ἀκροάσεις ſpecimen, in R. Dawes. Miſc. Crit. p. 33—68. [edit. Burgeſs. p. 37.] illum qui de hac re penitiùs diſquirere velit relegamus.

*** Quatuor præcipui et maximè ſolennes Græciæ ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Iſthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, poſtea Jovis: Iſthmii Palæmonis initio, poſtea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, ſeu quarto quoque anno elapſo: poſteriores duo trieterici, ſeu tertio quoque anno præterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleaſtro: Pythici lauro: Nemei apio: Iſthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis cæteriſque ludis, nimis longum foret hîc differere. Vide Schmidii Prolegomena, ad ſuam Pindari editionem: *Weſt's Diſſertation on the Olympic Games*, interpretationi ſuæ Anglicæ quarundam ex Odis Pindari præfixam: item Fabr. Bib. Gr. loco ſuprà citato; ubi plures de hâc re ſcriptores indicatos invenies.

‡ Εἶδος α'.] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poëmata omnia, Εἶδη, i. e. *Species* ſeu *formas* poëmatum: cujus Diminutivo uſus Theocritus, ſua ἀσυμάτια εἰδύλλια inſcripſit. Solebant autem hujuſmodi Lyricorum εἴδη præcipuè in ternas partes ſeu terna μέλη diſpeſci, videlicet in Στροφὰς, Ἀντιστροφὰς, et Ἐπῳδάς. Et Στροφὴν quidem appellant primum μέλος, ſeu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad ſiniſtra ſe circa aras vertebant. Ἀντιστροφὴν verò, ſecundum μέλος, ſeu ſecundam partem, quam canentes, à ſiniſtris ad dextra ſe circa aras movebant. Ipſa verò cantio ᾠδὴ et ἀντῳδὴ dicebantur. Τὴν Ἐπῳδὸν denique appellabant tertium μέλος, ſeu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio conſiſtebant. SCHMIDIUS; p. 46. ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. YOUNG.

‖ ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κίλητι.] i. e. HIERONI SYRACUSANO *equo celete victori*. κέλης, ητος, ὁ, *equus ad currendum cum ſeſſore ſuo adhiberi ſolitus*. Angl. *a race-horſe*: Subauditur hîc ἱππάσιμος. Erat autem Hiero rex ſeu tyrannus Syracuſanorum in Siciliâ, filius Dinomenis, et non confun-

263. dendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracuſis, ſed ducentis fere annis recentior. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti cenſet celeberrimus Heynius; nam Syracuſanus certè adſcribi non potuit ante Olymp. LXXIV, 1. qua Gelon frater Syracuſas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria hæc Olympiaca reportata eſſe. Eam porrò non curulem fuiſſe, ut volunt nonnulli, ex ipſo carmine ſatis manifeſtum eſt. Nam non niſi unius equi unquam mentio fit. Præter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracuſarum ſucceſſit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thraſybulum. Refert Ælianus [Var. Hiſt. iv, 15. ix, 1.] eum initio fuiſſe ἀμουσότατον, poſtea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriæ prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturæ ipſius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infrà ad Pyth. i. v. 167.

ARGUMENTUM.

Hæc ode in laudem Hieronis eſt conſcripta. Poëta celebrat illius juſtitiam, ſapientiam; præterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina inſtituebantur. Ab eo loco, nempè *Peloponneſo*, occaſionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, undè ad Hieronem regreſſus, felicitatem, quæ ſequitur Olympionicas, deſcribit. Poſtremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conſervet. GEDIKE.

Ver. 1—4. Ἄριστον μὲν ὕδωρ.] Ὁ τῆς τῶ προοιμίου ὅλος τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λαμπρᾶς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμότερος τῶν ἄλλων. *Schol.* Exordii theſis eſt: *Ludi Olympici reliquis omnibus præſtant.* Hanc triplici comparatione illuſtrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut ſol ſtellis reliquis præſtant. Sed comparationem ut poëta lyricus expreſſit, omiſſis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam ἄριστον vocat, nempè inter elementa.—Hauſit hoc poëta ex antiquiſſimis coſmogoniis, imprimis autem ex philoſophiâ Thaletis. GEDIKE. Conſtrue: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ὅτι πῦρ αἰθόμενον [διαπρέπει ὧν] νύκτι. *et aurum fulget eximiè inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte.* ἔξοχα conſtruitur cum genit. et ἔξοχα hic ſumitur adverbialiter.

5—17. Εἰ δ' ἄεθλα γαρύει ἔλδεαι,—] Γαρύειν—φωνεῖν, καταλέγειν, ὑμνεῖν· ἐπιμιξίας δὲ, τὸ γαρύειν, τῷ ι ἐκλείψαι. *Schol.* ἐλδεαι,

ἴλδομαι, *cupio*, ἴλδεται, elifo ε ἴλδεται, et poſt contractè ἴλδη· φίλος ἦτορ, *ô meum cor, mi anime;* nam φίλος, ut bene notum, ſæpiſſimè redditur ut pronomen poſſeſſivum. ἰερὰας δι' αἰθέρος, *ſerenum per ætherem*, vacuum ſcil. omnibus ſtellis, nubibus aut nebulis. —ἀγῶνα φέρτερον Ολυμπίας, i. e. ἀγῶνα φέρτερον τῷ ἀγῶνι Ολύμπιας· quæ ſpecies eſt locutionis ſolennis apud Græcos ſcriptores orationis tam ſolutæ quam adſtrictæ. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quæ ſequuntur ita poſſunt conſtrui et reddi: Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίεσσι σοφῶν, [αὐτὸς vel ὥστε αὐτὸς] κιλαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκόμενος ἐς ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν Ἱέρωνος. *Undè* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur—contexitur ab ingeniis poëtarum*, [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. κοσμεῖται καὶ περιλαμβάνεται, πλέκεται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ῥιφάνων.—ἀμφιβάλλεται μητίεσσι, ut ποιοῦνταί μοι, *factum eſt à me*, et ſimilia. σόφοι ſunt hîc *poëtæ*, ut alibi apud Pindarum.] *ut cantent filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis:* pro ἱκόμενος, quod concordat cum αὐτὸς ſubaudito ante κιλαδεῖν, quidam legunt ἱκομένοις, ut referatur ad αἰβάσομεν· et reliqua in medio poſita ſint: ſed hoc, ut mihi videtur, minùs concinnè.

18—21. Θεμιστῆον] τὸ δίκαιον· ἀμφίκειται δὲ, τὸ περίκειται· οἱονεὶ 264.
Θεμιστόνιον.—Δρεπὸν] ἀπανθιζομένος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον· οἱονεὶ, ἀφ' ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. *Schol.*

22. —Αγλαΐζεται δὲ ἡ Μουσικὰς ἐν αὐτῷ,] Intelligunt nonnulli, ipſum Hieronem Muſices peritum laudari. Rectiùs ita: *ornatur muſices flore*, i. e. celebrari ſolet cantibus. GEDIKE. De αὐτῷ, vide ſuprà ad Theocr. Idyll. ii, 2.

24—26. Οἷα παίζομεν, &c.] Solebant in conviviis lyram circumferre et hoſpitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. eſt poëtarum in conviviis conſeſſus. Plures enim præter Pindarum in aulâ habere ſolebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Æſchylum. GEDIKE. Vide ſuprà ad p. 260.

26—31. —Δωριὰν] ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἤρμοσαι τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα· ἁρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος· Δώριον δὲ μέλος σεμνότατόν ἐστι. παρακάλυ δὲ, ὅτι ἐπὶ παρακάλων ἐκεῖτο καὶ κιθάρα.—Πίσας] τόπῳ ἐν Ηλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενον· ἔνιοι δὲ ὑπονοῦχθαι τὴν Πίσαν ἡ τὴν Ηλιν, ἐκ ἐρθῶς δὲ· διέτηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χώρια τριάκοντα. —Φερενίκᾳ] ὄνομα τῇ νικησάσῃ ἵππῳ. Ανακλέφασα, ὦ Πάδαρε, τὴν Φερενίκην, ἡ ὕμνει τὸν Φερένικον, ἵππον τῷ Ἱέρωνι, ἡ τὴν Πίσαν, ἐπ' ἄρα σοὶ ἡ τόπων χάρις τὸν τῶν πόδων. *Schol.* χάρις apud noſtrum ſæpiſſimè eſt *gloria*. Piſa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. Ολυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη. GEDIKE.

32—34. —πὰς Αλφιῷ] ἐν Ηλιδι· ὁ γὰρ Αλφιὸς ἐν Αρκαδίᾳ

τὰς πηγὰς ἴχει, ἢ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος παρῄει τὴν τῶν Ηλε. —σίτο] ἔθρεμμα πρὸς τὸν δεῖπνον. —Ἀείσητος] τὸ παχὺ καὶ πρόβατον τῶ ἵππω δηλοῖ· ὕστις ἔθρεπτον ὡς μὴ δῶδεκα καθ' ἡμέραν ἢ μάστιγι. —Κρόνου] ἦγεν τῇ νίκῃ. *Schol.* σίτο, fine augmento pro σιτοῦτο.

36. —λάμπει δὲ σὺ] αὐτῷ ὕστι τῷ ἵππῳ ὃ τῷ Ἰέρωνι, ὁ καὶ βέλτιον. *Schol.* [Immò *Hieroni* ſine omni dubitatione.] ἀσαφεία τῶ Πίνδαρος· τυτέστιν ὁ τῇ Πελοπονήσῳ. *Schol.*

265. 38. —τῶ μεγαλώνυμε] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc in ejus hiſtoriam: ubi primùm breviter fabuloſa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo ſe dicturum promittit, ſicut et ſtatim laudes Pelopis ſubjicit. τῶ Ionicè et Poëticè pro ὅ. Articulus præpoſitivus pro ſubjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4.

40—42. Ἐπεί νιν καλαῖῶ] Fabula ſic habet: Tantalus diis adeò charus initio fuit, ut ad menſam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad ſuam domum Pelopem filium mactatum et coctum appoſuit. Quum vero reliqui omnes dii funeſtas epulas averſarentur, ſola Ceres ab inquiſitione filiæ reverſa, avida et ignara humerum comedit. Dii vero fruſtra omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comeſto humero eburneum ſubſtituerunt. SCHMIDT. κεκαδμένον, Æol. pro κεκαρμένον, à καίω, *orno*. φαιδίμον δῶμον, ſupple κατὰ.

43—47. Η θαύματα πολλὰ] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula exclamat: *Multa ſanè miracula* (olim facta ſunt.) ἢ μῦθοι, διδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶσι (pro ἐξαπατῶσι) βροτῶν φρένας, πού τι ἢ ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λογον. *Sed fabulæ—decipiunt hominum mentes*, eáſque commovent *magis interdum quàm ipſa veritas*.—Hoc deindè Pelopis hiſtoriâ comprobat. GEDIKE.

48—52. Χαρὶς δ'.—] ἡ δὲ χάρις τῶς ποιητικῶς γραφῶς ἢ τὸ κατὰ τὸν μῦθον ψυχαγωγίας, ἥτις ἢ τοῖς ἀνθρώποις ἄπιστον ἐδὲν τὸ πράγματα παρασκευάζει, τὸν παρ' ἑαυτῶς τρόπον ἢ χάριν ἐπιφέρεται, πολλάκις ἢ τὸ ἄπιστον πιστὸν νομιζθῆναι παρεσκεύασεν. *Schol.* ἐμήσατο ἢ ἄπιστον πιστὸν, *efficit etiam quod incredibile* eſt *credibile*. De aor. in hoc ſenſu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. μηδόμαι, unde ἐμήσατο, *excogito, efficio, prudenter propono*. Pro ἔμμεναι τὸ, Gedikius propoſuit ἔμμεναί τι— quod probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] *minor enim ſic eſt culpa* (fingere.) KOPPIUS. Senſus eſt: Si quis bona et honeſta de diis locutus eſt; *minor* erroris *culpa eſt*, ſi fortè in iis, quæ dixit, erraverit. GEDIKE. μείων αἰτία uſu loquendi Pindarico ἀλγος et hoc pro ἀδικία, *ita in nullam reprehenſionem incurrit*. Ita P. i, 159. et P. xi, 45. HEYNE. ἔστι δὲ εἰκὼς ἀνθρώπῳ, ἐνθρώπε

πτεί

περὶ θεῶν λόγων, ἢ μὴ βλασφημοῦντας λόγους αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ἢ γαστριμάργους. *Schol.*

58—68. Υἱὲ Ταντάλου—] Sequentia sic jungenda: *φθέγξομαι τὸν ἀγλαοτρίαινον ἀρπάσαι σε, ἐν ἵπποις τε μεταβῆναι.* HEYNE. *Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclytum* deum, *domitum meentem amore, quando pater tuus, vicissim præbens cœnam diis,* eos *vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipylum, tunc rapuisse te, aureoque curru transtuliisse supremam ad domum multùm venerandi Jovis.* —ὑπομάστιον] διαπάστιον, ἐπεὶ ἀνίδρωτος ἦν ὃν ὑπὸ θεῶν ἁγαθῶν ἵππαθεν. —ἔρανον] ὄγων τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν. — Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. —Α[λαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον. *Schol.*

71. —ταῦτ' ἐπὶ χρεὼς.] *idem ad ministerium*— pocillatoris 266.
scil.

77—81. Ὕδατος ὅστι τε, &c.] τε Dor. pro σέ. Ordo est: *ὅστι ἐτάμου σὲ μαχαίρᾳ κατὰ μέλη ἀμφ' ἀκμὰν ὕδατος ζέοντι πυρί,* [i. e. *ἐν ὕδατι ἀκμαίῳ ζέοντι. Schol.*] *quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquæ fervantem igne,* i. e. *quod dissecuerunt te,* &c. *postquam elixus fueris aquâ vehementer fervente ad ignem.* τε διεδάσαντο δύντα κρεῶν σε ἀμφὶ τραπέζαις, ἢ ἐφόνησαν, *atque distribuerunt frusta carnium tuarum circa mensas et comederunt.* " Vulgò ἀμφιδύντα sine sensu. " Illud jam Athenæus [l. 14.] habet de *secundis mensis* in- " telligens, præterea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex " Schol. δύντα—τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut legisse " videatur δαντὰ τὰ κρεῶν. à δύειν. Pauw emendat ἀμφιδύντα " τὰ κρεῶν, quod explicat *lebeti immersa.* Equidem, cum " Heymo τραπέζαις ἀμφὶ jungo, et δύντα κρεῶν de *extremis* " *partibus,* quum humerus tantùm consumtus fuerit. " GEDIKE.

82—85. ἄπορος] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, ἄγνωμον μανιώδους. —γαστρίμαργον] ἀκρατῆ τῆς γαστρός. —Α φίσεται] μανεὶς καὶ πορρω γένεται τοῦ ταυτὰ περὶ θεῶν λέγειν. —Λαιψόδους] οἱ ταχύγονοι τῶν ἀνθρώπων φυσικῶς ἐν ἀκίδεσι εἰσίν· ἀκίδεσσι δὲ ἐοικυῖα ἡ βλαδή· —καλαγέρους] Δωρικὰ ἀντὶ τοῦ καλοὺς· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ Υ λαμβάνεται διὰ μόνου τοῦ Ω. *Schol.*

86, 87, Ολύμπια σκοποί] Οἱ ὄφεροι τῷ ἀρετῷ, τυτύσιν οἱ θεοί. —κατατρύψαι] ἀντὶ τοῦ, διατρῖψαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ.

89—94. —κέρᾳ] τῇ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ· διὰ τοῦ κέρᾳ, φησὶ, προσέλαβε τὸν ἄτην, ἀδυνατίσας κατασχεῖν τὴν εὐθυμονίαν. —ὑπέρεσλον] ὑπερβολικὸν ἢ ἀμήχανον. —Τὸν οἱ π.] τὸν ἄτην φησὶν ὑπερκάμασιν αὐτῷ· ἄτην ἢ εἶπε τὸν λίθον. —Πατὴρ] ὁ Ζεύς. —Τὸν —μενοινῶν] ὄγδοα λέβητα ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπώσασθαι ἢ μὴ δυνάμενον, εὐφροσύνης ἀλάτας· ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ὄντι, προσδοκῶν ἀεὶ γὰρ κεφαλὴν αὐτῷ βληθήσεσθαι. Περὶ ᾗ τῆς τῷ Ταντάλῳ παλαιόσεως

ὕστερον

Nunc τὸ κλέος Πέλοπος ἄδοχμα τηλόθεν, *lucet è longinquo, longè coruſcat, in* δρόμοις τῶν O. *inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x, 29. ἀγῶνα ἔξαίρετον ἐν ἀρχαίῳ τάφρῳ πὰρ Πέλοπος βίᾳ Ἡρακλέης ἐθέσπετο. conf. Pauſan. V, 13. &c. HEYNE. Egregia ac certiſſima interpretatio! ubi vide plura.

269. 154—156. —ἵνα] *ubi.* &c. —ἀκμαὶ τ' ἰσχύος θρασύπονοι, *et vigores roboris indefeſſi.*

159—165. —τὸ δ' ἀεὶ παρέμμορον ὠλὰν,] *Atque hæc conſtanter permanens felicitas,* [ὠλὰν Dor. pro ὠλὴν, *bonum.*] ἔχεται ὕπατον π. β. *venit ſumma* i. e. *ſumma eſt quæ contingat ulli mortali.* Εμὲ, &c. *Me autem oportet illum* [Hieronem ſcil.] *coronare equeſtri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equeſtrem reportaverit coronari] *Æolico carmine.* Sic Horat. —*Æolium carmen ad Italos deduxiſſe modos,* Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctiſſimus Jani: *Æolium carmen,* h. poëſin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noſter, Leſbii, Æolicâque dialecto uſi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item ii. 13. 24. Sic etiam T. Gray poëta verè ſublimis; in ipſo init. primæ Odes ſuæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake,* &c. ubi vide notam ipſius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Maſon, et ipſe eximius poëta.

165—170. —πίσσοιμι δ'] Ordo eſt: πίσσοιμι δ' ἀμιδαλοτρίπου κλυταῖσι πλυχαῖς ὕμνων μή τινα ἄλλον ἔχον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφότερα, [μᾶλλον] ἴδρειν τε παλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. *Mihi autem perſuadeo me celebraturum inclytis hymnorum ſtrophis nullum alium hoſpitem eorum qui nunc ſunt,* quod ad horum *utrumque* attinet, nimirùm *aut peritiorem rerum honeſtarum, aut præſtantiorem potentiâ.* Non hîc ſibi reſpondere putat Heynius τὶ et ἢ. Interdùm tamen ivenimus pro ἢ—ἢ, ἢ—ἢ—*aut—aut:* Undè colligimus eodem modo uſurpare licere τι—ἢ. Idem vir celeberrimus ante ἴδρειν ſubintelligit μᾶλλον.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος, &c.] Conſtructionem inſolitam eſſe putat Heynius —μήδεται ταῖς μερίμναις· nam μεδέσθαί τι vulgò dicitur, ut ſæpè apud Homerum. Proponit igitur: Θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν ταῖς μερίμναις, μήδεται [αὐτῶν.]

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,] ſcil. σὶ ὁ Θεὸς i. e. ſi tibi favere pergit deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. κεν ἱλάσσομαι κλείξειν [σὶ] σὺν Θεῷ ἄρμασι, [δ' ὃ σὺ δηλόσεις νικήσας. *Schol.*] ὑρῶν ὅτι γλυκυτέρας ὁδὸν λόγων, ἐπίκαιρον, *ſperem me celebraturum* te *cum quadrigâ celeri* [multò enim nobilior et illuſtrior erat victoria curulis quam equeſtris. GEDIKE.] *nactum viam adhuc jucundiorem verborum adjuvantem* me.

Alii

Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρότωνος, ἀκροστίχιον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρότωνα λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. *Schol.*

179, 180. —ἐμοὶ μὲν ὦν—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat.* Loquitur de *vi poëticâ*, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] *Supremum autem fastigiatur regibus.* 270

182—188. μενέτω, &c.] μενέτω περίβλεπτος ἡ ζήτησις τῆς ὕστερον εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον, βασιλεὺς γενόμενος. —Εἰς σε] ὁ νῦν· ἕως ἂν σὺ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει τῆς εὐδαιμονίας διεξῇς, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς ποιηταῖς διαλέγεσθαι, τοῖς ἱκανοῖς προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὸν σοφὸν ἐν τοῖς Ἕλλησιν. *Schol.* Noviſſimis verbis non ſatis confido. 184, ſqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοιοῦτον dici poſſe, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri. τοῦτον χρόνον, ſubſtituunt ſcholia ὃν ζῶμεν. At ex ſententiarum nexu hoc non conficitur; eſſet potiùs *ad tempus illud, quo victoriam curulem conſequuturus es.* Hoc tamen parùm placere poteſt. Expectes πάλαι χρόνον· τοσοῦδε grammaticè non poteſt eſſe niſi vel τοιούτου, vel pro τοσοῦτον; *eouſque ad illud uſque tempus.* HEYNE. *Noli ſpectare ulterius. Utinam et tu talis in ſublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verſer, conſpicuus canendi arte inter Græcos ubique.* KOPPE. Conf. Horat. Lib. i. Od i. in fine.

---

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἅρματι.] *Olymp. II.* THERONI AGRIGENTINO *curru victori.* Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ, ἅρματι νικήσαντι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα· ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀπόγονος ἀπὸ Οἰδίποδος· ἐκδίδοται δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπειδὴ αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσαγορευθὲν ταμίσιον· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τῷ Πολυζήλῳ τῷ ἀδελφῷ Ἱέρωνι· ἔσχεν θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος· ἦν δὲ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. *Schol.*

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus, à victoriâ quam quadrijugo curru in Olympiis eſt adeptus; item à juſtitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine: quorum fortunam occaſione ſumptâ attingit. Tum digreſſiones ad Semelen, Junonem, Peleum, Achillem, alioſque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos deſignat. Tandem concludit Odam ſui carminis et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon.* 1697. *fol.*

Vers. 1. Ἀκλεῶ θέμισγες ὕμνῳ.] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀπόστολοι. πρῶτον γὰρ τὰ ῥήματα συνέβαλλον· εἶθ' ὕστερον πρὸς αὐτὰ ἡ λύρα ἁρμόζεται. *Schol.* Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potiùs ad Musam, hoc est, ὑπόμνων ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. hæc imitatus, ad Clio accommodavit; *Quem virum, aut heroa, lyrâ vel acri Tibiâ sumes celebrare Clio, Quem deum?* &c. ubi, inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum*; contra quam Pindarus, θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα. SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ἀκρίβαντα πολίταν.] πρὸς Λύγκου πολεμίους, τοὺς Ἡλείους τύραννον, ἢ ὑπάτους, ἐπὶ τῆς λαμπαγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαμπάδων προσαγαγὼν ἔλιπε τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

271. 15. Καμείλης—] οἱ πρόγονοι τῶν Θήρωνος πρώτου μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν· κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα. *Idem.*

23—25. Ἕδος Ὀλύμπου νίκαν,] διακοσίων τὸ ἕδαφος τοῦ ἁρματος, ὅπερ τὸν ἡνίοχον· ἢ τὸν κορυφὸν τῶν ἄλλων· τυπτίσι ἢ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ διδόμενα, ἢ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ὅπερ τὸν Ἀλφειόν. *Schol.* Alpheus enim præ ceteris fluminibus Jovi curæ cordíque esse credebatur. Vide Faus. V. 13. GEDIKE.

29—33. Τῶν ἦ πεπρασμένων, &c.] Hæsi in prioribus, quod justè et *injustè* facta de Theronis majoribus (nam de his agit. cf. c. 15.) prædicat. Verùm video interpungendum esse aliter et ἐν δίκᾳ ἢ παρὰ δίκαν referendum ad ſqq. *Ex præteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas: à χρέους ἃ δύνατο ἐν δίκῃ ἢ παρὰ δίκαν θέμεν ἀπρακτόν τι τῶν πρὸ ἔργων.* HEYNE.

39. Ἕπεται ἦ λόγος—] ὅτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ὅτοι ἁρμόζει ἢ τοῖς τῆ Κάδμῳ πάρεις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι (Ἰνὼ, Σεμέλη, Λύτοιὴ, Ἀγαυὴ), πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐπαύσαντο. διὸ ἦ τῶν Κάδμῳ θυγατέρων τὸ παραδεῖγμα φέρει, ἵνα ὁ Θήρων, ἄνδρ' ὐθαιῶ, εἰς λαῶν ἀνάγῃ τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quæ meliori antea fortunâ usæ, quasi *in solio felicitatis* collocatæ erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad præsentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. GEDIKE.

272. 44—50. Ζεὺς μὲν, &c.] Primum exemplum Semeles, filiæ Cadmi, quæ fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. 3. SCHMIDT. παῖς ὁ πυροφόρος] ὁ Διόνυσος. *Schol.*

51. Λίγυσὶ—] i. e. Λίγυσι— Secundum exemplum Inûs, alterius filiæ Cadmi, quæ furore correpta in mare se præcipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheæ nomen habet. Vide Homer. Odyss. ε. et Ovid. Met. lib. 4. SCHMIDT.

55—61. Ἦτοι, &c.] Sic construe: Ἦτοι πᾶσαις θνατὰ βρο-

τῶν

τῶν ἕ τι κέκριται, *Certè terminus mortis* [i. e. mo'] *mortalium non omninò cognitus eſt.* ὐδὲ [κέκριται] ἐπότε τελευτήσομεν ἡσύχιμον ἡμέραν, πεδ' ἡλίου, σὺν ἀσφαλεῖ ἀνα'ῳ, *neque cognitum eſt quando finiemus diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono.* παῖδα ϗ ἡλίυ— inquit Scholiaſtes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων.

63, 64. Εὐθυμιᾶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμιῶν. Δέλει ϗ ἀσπεῖν, ὅτι ὐχ οἷον τέ ἐςιν ἀνθρώπυς ὅλως ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντας ϗ ἀτέκτοις ἐπιτυγχάνειν, ἀνάγκη. *Schol.*

65. Οὕτω ϗ, &c.] *Atque ſic Parca quæ tuetur paternam eorum lætam fortunam, cum divinâ opulentiâ conjunctam,* eos *ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore.* Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγει, ut ſit temporis præt. imperf. —μόιμος υἱὸς. *fatalis filius*— Œdipus ſcil. Vide Soph. Œd. Tyran.

74. ἀδελφοκτονίᾳ] Ἐτεοκλῆς γὰρ ϗ Πολυνείκης ἀλλήλυς ἀπέκλεν. *Schol.* 273.

78. Νίοις ἐν ἄθλοις] non accipiàm niſi de *certaminibus juvenum*, nam oppon. μάχαι πολίων· Locus omninò Epigonos reſpicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἐπλὰ fuere.—Vide Eurip. Med. 48. HEYNE.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε ρ.] ἀφ' ὗ γένος τῷ Θερσάνδρᾳ ἔχυσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα· τὸ ϗ γένος Λαΐυ ϗ Οἰδίπυδος ὁ Θήρων ἦτω κατάγει. Λαΐυ Οἰδίπυς· τύτυ, Πολυνείκης· ὗ Θερσάνδρος· ὗ Τισαμενός· ὗ, Αἰτεσίων· ὗ, Θήρας· ὗ Σάμος· ὗτος ἔσχεν υἱὰς δύο, Τηλέμαχον ϗ Κλυτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἤμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ ϗ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ. ὅθεν συλλίξας δύναμιν ἔρχεται ἐπὶ Σικελίαν, ϗ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ ὗ Χαλκιοπίς· ὗ Αἰσυνίδαμος· ὗ Θήρων. *Schol.*

87—93. Ὀλυμπίᾳ—] ἀντὶ τῦ, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν· ἔσχε ϗ ϗ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ. —Ὁμόπλοον] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειαν φησὶν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱππετροφήσαντων αὐτῶν ϗ ἀγωνιζομένων ϗ ὁμοῦ νικησάντων τεθρίππῳ. —Ἄνθια] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων —Δυωδεκαθρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιῆχτο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. *Schol* Ordo eſt: [ἐν] Πυθῶνι ϗ τ' Ἰσθμοῖ κοιναὶ χάριτες ἄγαγον [i. e. ἦγον] ἐς ἀδελφὸν ὁμόπλοον ἄνθια τεθρίππων δυωδεκαθρόμων. Cæterùm ὁμόπλοον ἐς ἀδελφὸν, *conſortem in fratrem* dicitur quia, ut rectè obſervat Schmidius, victorias has, Pythicam et Iſthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communem, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ ϗ τυχὸν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *ſummâ voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Olymp. i, 157. 8. 9. et univerſè Olymp. v, 34, ſq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *à ſollicitudine et ærumnâ liberari*, pro *frui gaudio*: ut ſolet poëta à contrariis rem de-

ſignare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφρονοῦντα. HEYNE. Ὁ πλοῦτος μὲν δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς, *opulentia virtutibus ornata*, φέρει καιρὸν τῶν τι καὶ τῶν, *ſuppeditat occaſionem nunc his nunc illis*, ὑπέχων βαθεῖαν μέριμναν ἀίσσοντα, vulgò interpretantur: *ſuſtinentes profundam curam indagatricem* et venatricem, artium bonarum ſcil. nam hanc curam probè ſuffulcit et ornat ὁ πλοῦτος.—Atque ita Schol. συμπλὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὰ ἀγορεύειν [leg. ἀίσσειν] τὰ καλά. Et addit: τῶν τι καὶ τῶν] ἀορίστως εἶπε τῶν πολλῶν. —ἀίσσοντα] τυτθὸν ἀίσσοντα τῶν καλῶν. Hujus loci agnoſcit difficultatem Heynius. "Poteſt," inquit ille, "pro ſuo quiſque ſenſu varia afferre: quod verò "rem in liquido conſtituat, nondum vidi."

274. 102—106. ὁ δὲ μὴ ἔχων τις, εἰδὼς τὸ μέλλον, &c.] Hæc referenda ſunt ad notionem non minùs obviam in poëtâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ*, plerumque *comitatur* ἔνοιαν, quam h. l. deſignat voce ἀπάλαμνος φρένας· *quicunque*. (ὅστις pro ὅσις) *dives eſt virtute inſtructus, qua ad res præclaras gerendas uti poſſit, intelligit ſibi abſtinendum eſſe ab injuriâ, quia poſt mortem, κατὰ γᾶς, in Ἅιδου, pœnæ injuſtos manent*; [ἴτιον pro τίνει. (Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.) τὸ ϝ pro τὰ γὰρ.] HEYNE. q. d. Si quis πλοῦτον habet, eúmque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati ſtudet: quandoquidem ex ſcriptis eruditorum quaſi in futurum proſpicit, et novit impiorum ſcelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui ſunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in ſacrâ ſcripturâ veriùs et rectiùs ſcimus. SCHMIDT. τῷ "ἀπάλαμνα φρένες" συνεκλίνει τὸ ἐνθάδε, ὅτι τῶν ἐνθάδε ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα τῇ ἰδίᾳ τιμωρίᾳ τῇ παιδὸς ἐκεῖ διδόασιν. —ἀπάλαμνοι] ἀδιόρθωτοι, οἱ ἀπαιδαγώγητοι. *Schol.*

106. —τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ—] *Namque delicta in hoc Jovis imperio*— i. e. *in hac vitâ*: nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi cæli et terræ imperium Poëtæ attribuunt. SCHMIDT.

117—119. —πεφὰ μὲν τιμίοις θεῶν] non cum Schol. intelligo *de Plutone et Proſerpinâ*, ut ſit pro τιμίοις θεοῖς, ſed potiùs de *amicis deorum*, *Æaco*, *Minoë*, *Rhadamantho*. GEDIKE. εὐφρόναις] τυτθοῖς τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις. *Schol.*

121. —τοὶ δ'—] ἦσαν οἱ τῆς ἱππίας μαρίδος, οἱ πᾶσαι θάλασσαι, καὶ ἀπαιδαγώγητοι ἔχοντες γνώμας, πόνον ἀκχιόνα, τυτθὸν ὠφελοῦσι. *Schol.* ἀκχιόνα, Dor. pro ἀκχέοντα, inſerto ν ob metrum.

123—127. Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, &c.] Inſulæ beatorum ſitæ ſunt *in oceano* [hinc v. 129. ἁμέραν δὶς αὔξουσι,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingeneſi tribuſque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quaſi in *beroum* numerum ſunt recepti.—Scio equidem, à plurimis veterum ſcriptorum *inſulas beatorum* non diſtingui ſolere ab *Elyſio*.

Sed

Sed Pindarus omninò h. l. distinguit, illaſque altiorem felicitatis poſt mortem gradum, pluribus demùm in Orco purgationibus commerendum, continere inuit.—Legatur imprimis vir ſummus Heyne in doctiſſimis Excurſionibus ad Virg. Æn. vi. —ἔτυλλον, *perfecerunt*, Heſych. τίλλεται, *ἀνίσταται*· et τίλλον, *ἐτέλουν*. GEDIKE. ὅσοι ᾗ ἐκαθίζησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχωσίων ὡς ἐκάτερα τὰ μέρη, ὅς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον, ὡς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δικαίως γένοιτο, ἢ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, ὅτε ἐπάλαισαν εἰς ἣν ἔπεμψεν ὁ Ζεύς· ὁ ἐστὶν, οἱ τὰς μακάρων νήσους, ἵνα Κρόνῳ ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις πλοῦτον ὕσαις τῷ ἀκτὶ αὐτῶ, καὶ πλέθουσι ἢ ἐθέλει ἀνθρώποι τίμησαι· ἢ τὰ ἐν αἰνιγμοῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς εἴλοον· τὰ μὲν, ὕλα ἐκ τῆς γῆς· τὰ ᾗ ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν ἐν τῇ χθονὶ· τὰ ᾗ, ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀπαφρίσεως τρεφόμενα, οἷονει ῥόδα, ὑάκινθοι, ἐπ' ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται· ἐξ ὧν ἀνθίων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν, ὅρμους πλέκουσι ἢ στεφάνους· ὑπάρχουσι ᾗ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως· τὴν ᾗ τῆς μετεμψυχώσεως· γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο· ἣν νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθᾶ. *Schol.* Κρόνου τύρσιν, *ad Saturni arcem*, ſeu *regiam*. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur ſupremus inſularum beatorum [non Elyſii] Præſes. GEDIKE.

130. —ἄνθεμα ᾗ] Sane ἄνθεμα poſſint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; meliùs tamen 275.
δ' apponas poſt δενδρέων, ut ſit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαΐας δενδρέων δ', ὕδωρ δ' ἄλλα φύζαν· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χερσοῦ ſeu γῆς, τὰ ᾗ ἀπὸ δενδρέων, τὰ ᾗ ἐξ ὕδατος. HEYNE.

149—154. —Πολλά μοι ὑπ' ἀσφῶν, &c.] Longâ digreſſione uſus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius ſua carmina commendat, ut intelligat ille, ſe non à vulgari poëtâ laudari. Comparat carmina ſua cum ſagittis, quæ allegoria ſatis frequens eſt apud noſtrum. —ὑπ' ἀσφῶνος. Eodem ſenſu apud Theocr. 17, 30. ὑπωλένιος φαρέτρα. GEDIKE. —φωνᾶῦλα [contractè pro φωνάεντα, quod Dor. pro φωνήεντα—] συνετοῖσι· οἷς ᾗ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων χατίζει, *ſonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent*. Quibus verbis deſignandas voluit duas ſuas odas nobiliſſimas Pindaricas, poëta præſtantiſſimus Thomas Gray.

154—159. —σαφὲς—φυᾷ] ἀλλὶ τῷ φύσει, τυτθὸν ἀπὸ φύσεως· 276.
οἱ μάθοντες ᾗ, ἀλλὶ τῷ οἱ ἀπὸ μαθήσεως ᾗ ἐδότες ἢ ἐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα διαφέρει τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ πόμπιες, λάβρως γεγάασιν.— *Schol.* —Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. *Pindar compares himſelf to the eagle, and his enemies to the ravens that croak and clamour in vain below, while it purſues its flight, regardleſs of their noiſe.* GRAY; ad oden ſuam, [v. 115.] quæ inſcribitur: *The Progreſs of Poëſy*. Obſervandum γεγάασιν eſſe dualis numeri et κόραξις pluralis; quod rectè quod

ad

ad ſenſum habet, ſi cum ſcholiaſte intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem*. " Malo, " inquit Heynius, " cum " Daweſio ſtatc Miſc. crit. p. 52. [Edit. Burgeſs.] in reſti- " tuendo γ ρ.ιαν et loca in quibus dualis de pluribus dictus " occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: " Etſi contra ſentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α, 569. " Lennep. ad Greg. Cor. p. 97. " [Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55. et Burgeſs ad hunc Daweſ. locum. Vide ſuprà p. 24. ad Od. 9. 35.] " Erit ſic: *μαθοῦσι* ϛ'. (*qui* " *non ing nio evulti. ſed mero ſtudio et uſu progreſſi ad artem* " *lyricam*) ἐπὶ λάθρᾳ γαρύσαν [τὸν] παγλωσσίᾳ ως κέρκας " [ſcil. λαθ.οι ἐσὶ γαρυσὸν] ἄκρατα πρὸς ὄρνιχα θεσὸν Διός. "

161. Τίπα βάλωσιν] τυτίς. ἐξευτελίζουσι. —*μαλθακᾶς*] τῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τῦ λόγυ· τὸ γὰρ ἀπὸ τοξικῆς *βαλεῖν*, ὡς φησι, δυσφόρους ἐσὶ κατὰ τῦ *βαλλομένυ*. *Schol.*

164. —ἐπί τοι, &c.] Ordo eſt: τοι τανύσας [Dor. pro τανύσας] ἐπ' Ἀκραγαντίνοις αἰδέσσομαι ὑμνῆσαι λόγον ἁλαθῆ πάρ, *Sanè, in Agrigentinum intendens, proferam ſyrandum* [*veraci mente*, &c. —ἄνδρα πρακτῆρα μᾶλλον εὐεργέτην φίλοις ἀφθονεσιρόν τι [κατὰ] χῶρα Θήρωνος. Poſſint et φίλοις πρακτῆρα conjungi.

173. —Ἀλλ' αἰνον ἴσα κορυς &c.] Κάτυς ἡ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦταν ἀνὴρ, ὅστις πολλὰ ὑπ' αὐτῦ εὐεργετηθεὶς, ὡς ἐκεῖνον ἐξαμύνῃ αὐτῦ τὴν τυραννίδα, φθονεῖσθαι τολμῶν ἤρατο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ, συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τῦ Ἱμεραίυ, ἐνίκησεν. —αἶνον] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τῦ Θήρωνος. Κορυς δὲ, ὕβρις· αἰτιᾶται δὲ ἡ τῦ γένυς τῦ πρὸς Ἱμεραίυς ἔχθρα. —λαθαγήσαι] θορυβῆσαι λόγῳ. —κρυθεὶ] κρυφθεὶς. *Schol* ἴσα pro ἐπίσα. *Gloriam ejus invahit furor ſorum hominum inſolentia injuſtè ſe opponens eumque impugnans, cupiens obſtrepere et egregia Theronis facinora pravis fuctis* [e. g. calumniis] *obſcurare* atque obterere. In τὸ λαθαγήσαι vitium latere videtur. GEDIKE.

178. —ἐπὶ ψάμμος, &c] ὥσπερ ἡ ψάμμος ἐκ ὧν ἀριθμῷ περιληπθεῖη, ὕτως ἀμετρήτος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. *Schol.*

---

277. * ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] *Pindari Pythia.* Πύθια μὲν ὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῦ τόπυ· τῷ γὰρ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθώ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τὰς ἀφικνυμένους ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πυθῶνα ὑπ' αὐτῆ· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον, Νάκη· εἶτα Πετρήσσα· εἶτα Κρίσα· εἶτα Πυθώ. *Schol.*

† ΙΕΡΩΝΙ—] *Pyth. I.* HIERONI ÆTNÆO SYRACUSANO *curru victori.* Γίγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι· ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακλίσας, ὁμωνύμως τῷ παραπεμπθέντι ὄρει Αἴτνῃ πραγγίσιν, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τὰς ἀγῶνας νικήσ, ἀνηγόρευε. —Ἅρμασι] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν ὀκτωκαιδεκάτην ἵππῳ Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς πάλιν· τὴν δὲ ὀκτωκαιδεκάτην ἐνάτην, ἅρμασι, ἐφ' ἧς ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τετάχθαι. *Idem.*

ARGU-

ARGUMENTUM. 277.

Proxima hujus carminis occaſio et cauſa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade XXIX. i. e. Olymp. LXXVI. 3.) reportata. Regreditur tamen poeta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non mul ò antè, quæ in carmine ad Hieronis laudem compoſito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. LXXVI. 1. ut ex Didoro Sic. apparet l. xi. c. 49.) priſcos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneſo præcipuè conſcriptam, Ætnam vocaverat, monti, cui ſubjacebat, cognominem. Hinc urbs iſta Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Ætnæum ſe proclamari juberet. Quare non alienum erat, hiſtoriam recentis coloniæ adeò à conditore dilectæ carmini huic inſerere. Porrò, vixdum deductâ coloniâ *, Ætnæorum ignium eruptio evenit, quæ, quamquam urbi tunc non ut poſtea (Ol. LXXXVIII. 3. vid. Thucydid. lib. iii. ad fin. et 631 A. U. C. vid. Oroſ. lib. v. 13.) pernicioſa fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem iſtam naturæ vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deoſque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in poſterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. LXXVI. (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, prælio navali vicerat Hetruſcos, Cumæis, quos illi oppreſſerant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat prætermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. LXXV. 1. conf. Diod. xi. 20, ſqq.) Gelo, qui tum præerat Syracuſis, cum fratre et ſucceſſore Hierone, de Carthaginienſibus reportârat.

Hæc ſi teneantur, non obſcurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyræ Apollinis (præſidis ludorum Pythicorum,) ejuſque vim exemplo comprobat Muſarum, Jovis, aquilæ ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate ſed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic tranſit ad conſummatiſſimam Ætnæ ardentis terrorum imaginem

* Eo ipſo nimirum anno, quo colonis erat deducta, vel uno tantum anno poſt. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Ætnæ commemorat ad finem tertii anni Olympiadis LXXXVIII. factam, ſimulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquageſimo factæ, i. e. Olympiadis LXXVI. vel primo anno, quo ipſo Ætnam coloniam Hiero conſtituerat, vel ſaltem altero, ſi de anno quinquageſimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

277. imaginem (cum quâ conferenda imprimis Virgilii deſcriptio Æn. iii. 571, ſqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hauſiſſe cenſent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porrò argumentum præter multos alios tractavit Æſchylus, qui, quum in Prometheo ver. 351, ſqq. Ætnæ vim deſcribit, ad eandem eruptionem, præſertim ver. 367, reſpexiſſe videtur, quam hoc carmine Pindarus ſpectavit.) Jam facilis tranſitus erat ad urbem Ætnam, et ab hac ad conditorem coloniæ, Hieronem, ejuſque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ ſatis aptè cohærent laudes, quæ ceteris illius rebus geſtis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat glorioſâ, quam ingreſſus ſit, viâ; vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in poſterum Ætnam, Hieronis coloniam, ipſumque Hieronem curâ ſuâ amplecti ejuſque gloriam augere velint. GEDIKE.

Ver. 1—3. Χρυσία, &c.] Longum foret doctorum virorum in hac ſententiâ ordinandâ enumerare diſcrepantias; verus ordo videtur eſſe: Χρυσία φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοστεφάνων Μουσῶν σύνδικον κλέος! *O aurea cithara, Apollinis et Muſarum violaceos crines habentium adjutrix poſſeſſio!* quod ornatè dictum putat Heynius pro ſimplici: φόρμιγξ σύνδικε Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. *O Lyre, aſſociate of Apollo and the Muſes!*

4—7. Τᾶς ἀκύει μὲν βάσις, &c.] ἵστησι ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. *Schol.* τᾶς, Dor. pro τῆς, quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφιβόλου, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ ἔσται, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνουσ ἀρχη. *Schol.* Prior interpretatio ſic ſe habet Angl. —*whom the ſtep, uſhering in the feſtive joy, obeys.* poſterior, quæ forſan vera, ſic: *whom the ſtep obeys, O thou Sovereign of the feſtive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performeſt the preludes of the choir-leading hymns.* Φερέμμων, quod pro προοιμίων, uti rectè obſervavit Gedikius, pro toto hymno ſumitur. ἀνδολάς, pro ἀναδολάς. Hæc autem optimè illuſtrant ſequentia præſtantiſſimi poëtæ Lyrici Anglicani; *Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay.* Gray's Progreſs of Poeſy. I. 3. ὁ δὲ τᾶς· ἧς (σῦ, ὦ κιθάρα) κατακύει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κρῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ ἔσα· πειθοῖτο δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἐγκειμένων τῶν χορῶν, τὰς προσαναφωνήσεις καὶ κρύσεις, διαπιτυρίσῃ κατασεισναζῃς. *Schol.*

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεσίτυπος ἀενάου πυρός] Poëticè pro ἀέναον πῦρ τὸ αἰχμητὸν κεραυνοῦ. Senſus eſt: Jupiter ipſe cantu Muſarum delinitus in dulcem quaſi ſoporem ſolvitur,

ita

ita ut fulmen excidat manibus et extinguatur. *αἰχματὰς πε-* 277.
ρευνὸς eſt *fulmen cuſpidatum.* GEDIKE.

9—14. Ἀετὸν πυρίς.] *τὸ ἄφυκτον πυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τῦ κεραυνῦ τάττει, ἀντὶ τῦ ἀσβέστου· σκάπτῳ Διρκαίας, τῷ σκήπτρῳ.* —Διὸς αἰετὸς] *πάνυ γὰρ διετύπωσαν, ὅτι δὲ ὁ αἰετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ καταπεπλάκασιν ταῖς Μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον καταγόντα, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ παλαττομένους καὶ ζυγοκατοίμενος.* —v. 14. *κατίχνυας, φησὶν, ὦ χιλίαρχε, ἀπαλλὰν καὶ ᾠδὺ κλᾶθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σῦ, ὦ χιλίαρχε, ὁ αἰετὸς αἰωρῆται τὸν τόπον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. Schol.*

10. —*ἀνὰ σκάπτῳ*—] Nihil hoc loco expreſſius cogitari poteſt ad vim Muſices declarandam. Aquila, Jovis ſceptro inſidens, obdormiſcit alis utrinque pendentibus, et nutat in ſceptro.—Aquila Jovis plerumque Jovis pedibus aſtans aut propter eum volans fingitur. Aquilam ſceptro inſidentem ſumſit forſan poëta ex aliquo ſimulacro Jovis. Sed magis verisimile eſt, Phidiam in ſimulacro Jovis Olympii fingendo præter notum illum Homeri locum (Il. *α*, 528, ſqq.) reſpexiſſe quoque hunc noſtrum locum. Finxit enim aquilam ſceptro Jovis inſidentem. [Vide Pauſan. L. v. c. 11.] *ὁ δὲ Ἔρως ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐγὼ ὁ αὐτός.* GEDIKE. *χαλάξας*, pro *χαλάσας*, quod Dor. pro *χαλάσας*, à *χαλάω*, *laxo*, *remitto*.

13—16. —*κιλαινῶπιν*—*νηφίλαν*—] De *ſomno* loquitur, quem eum *atrâ nebulâ* comparat. Κιλαινῶπις fem. à maſc. *κιλαινῶπης*, quod non ſolùm eſt *nigris oculis præditus*, ſed etiam *niger aſpectu*, ut h. l. GEDIKE. [*κατίχνυας*, *offundis*. De aor. in hoc ſenſu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] *ἀγκύλῳ κρατὶ* intelligunt vulgò de *roſtro adunco*, ſed meliùs de aquilæ dormientis *inflexo et nutante capite*. *ἅδυ κλαῖτρον βλεφάρων*. Vulgare eſt: oculi *clauduntur* ſomno, pro quo lyricâ audaciâ ipſe ſomnus dicitur *dulce palpebrarum clauſtrum*. Eſt autem *κλαῖτρον* Doricè dictum pro *κλεῖτρον*, et hoc pro *κλείθρον* aut *κλήθρον*, à *κλάω*, pro quo Doricè *κλάω*. GEDIKE.

16—18. —*ὁ δὲ κινήσων*, &c.] *κινήσων*—*ὑγρῶν*, *καθύδων*, *κοιμᾶσθαι*. HESYCHIUS. *ὑγρὸν νῶτον*. [Vide ſuprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per ſe et origine ſuâ *τὸ ὑγρὸν* nihil aliud aut fuit aut eſſe poteſt quam *humidum*, *liquidum*. Acceſſêre indè notiones, ut fit, ab adjunctis: ut ſit *molle*, hinc ut fit *flexile*, *mobile*, ferè quod Latinorum *lubricum*. Etiam h. l. *νῶτον ὑγρὸν*, per ſe, et vi vocis, nihil aliud eſſe poteſt, quam *flexile*, *inflexum*. Nam quod *intumuit* addunt viri docti tacitè ex alterâ voce *αἰωρεῖ*. HEYNE. *ἐπικῦρι*] *ταῖς βολαῖς· λέγει δὲ τοῖς μέλεσιν· γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ᾠδῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπτιάσαι. Schol.* Ὁ δὲ κινήσων, &c.

Ætnæ ſcil.] ἐκ μυχῶν πυγαὶ ἀξύτατοι ἀπλάτου πηγὰς ἐρεύγονται, *cujus ex cavernis* vel *crateribus fontes puriſſimi ingentis ignis eructantur.* ἄπλατος, Dor. pro ἄπλαστος, *cui appropinquare impunè nemo poteſt*: ex α priv. et πελάω, vel πλάω, *appropinquo.*

42—46. —ποταμοὶ, &c.] *fluviique interdiu profundunt fluxum fumi candentem; ſed in tenebris rubicunda flamma volvens ſaxa in profundum defert maris æquor cum fragore.* Sic Strabo: νύκτας μὲν δὴ τὴ φύσιν φαίνεσθαι λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ τὴ ἀχλύι κατέχεσθαι. Lib. vi. p. 420. B. (274.) De Ætnâ interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras ſcilicet ſub conſpectum venientes, eructante, res nota eſt. HEYNE. Conf. Virg. Æn. iii. 571, ſqq. et quæ protulit idem vir optimus in Exc. xv. Cæterùm hunc locum Pindari planè reſpexit Longinus, περὶ Ὕψ. Sect. xxxv. ſub fin. quod mirum eſt Pearcium ignorâſſe.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο—] Gedikius jungit Ἀφαίστου πρηνὲς. [Angl. *torrents of fire*] approbante Heynio. κεῖνο ἑρπετὸν Angl. *that reptile*— Typhoëum intelligit.

279. 49—55. τέρας, &c.] θαυμαστὸν μὲν ἰδοῦσι, θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῖς πυνθάνεσθαι καὶ ἱστορεῖσθαι ἀκούουσι. *Schol.* πυνθάνεσθαι regitur ab ἐν ſubintellectâ. Senſus eſt, interprete Gedikio, non ſolum qui ipſi adfuerunt haſque regiones luſtrârunt, ſtupent, ſed illi etiam, qui ex perigrinantium narrationibus Ætnæ terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celeber. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit. —ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυδένδροις. Ζητητέον δὲ πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδίσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ἃν φασιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον δὲ ὅτι ὑπέκειντο μὲν αὐτῷ τὸ ἴδιαφυὲς ὑπὸ τὸν νῶτον. Ἐπέκειντο δὲ τῷ τόπῳ ἡ Αἴτνη ὥσπερ διαμὸς ἢ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verba poëtæ poſſunt optimè atque ſimpliciſſimè hoc modo reddi: Οἷον [ἑρπετὸν ſcil. vel τέρας] ἐνδέδεται μελαμφύλλοις; [vel δέδεται ἐν μελαμφύλλοις— nam notum eſt ἐν ſæpiſſimè conſtrui cum dat. modi vel inſtrumenti] κορυφαῖς καὶ πόδι Αἴτνης· Angl. *what a tremendous monſter is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Ætna:* i. e. *by the whole of Mount Ætna from top to bottom: by the whole weight of Mount Ætna.*) Χαμάσυρτον] ἐπιξύσον, ἐπινέυσον· τὸ μὲν πεπλασμένον νῶτον κεῖσθαι ἐπιξύσον, ἡ ὑπακουμένη τῇ ὀδόντος τρῶσις τραυμή. *Schol.*

56—60. Εἶη, Ζεῦ, τὸν οἷα ἀνδάνει,] Vide ſuprà ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τῦ Τυφῶνος λόγον ἐκέτησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβου διατιθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νῦς, εἶη σοι, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρίσκειν, ὅσης τῦτο τὸ ὄρος περικεῖσθαι, τὴν Αἴτνην, ἢ ὅτι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόκειται· ἢτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος· τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς

Αἴτνης

Αἴτνας ὁ Ζεύς. —Τῇ μὲν ἐκατονμέδων] τόντο δὲ τῇ ὄρει τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἥδοξος οἰκιστὴς Ἱέρων ὠνόμασεν, ἀναπηδήσας κατὰ τὰ Πύθια. *Schol.* Ὄρος, ὑπεράγκαιον γαίας μέσσον. Fertilitas Siciliæ ubivis decantata: [vid. ad Ol. i. 19.] Mons Ætna dicitur *frons* Siciliæ, quatenus longè eminet et procul conſpicitur. [Vide *Brydone's Tour*, Vol. i. p. 247.] Οἰκιστὴς *coloniæ deductor*. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. 13. vide Thucyd. vi, 3. Hiero tantùm expulſis priſtinis incolis novam illuc coloniam duxerat. GEDIKE.

61—64. —ἀείσαις νιν, &c.] Angl. *proclaimed it, while he announced Hiero illuſtrious victor in the chariot race.*

64—67. Ναυσιφορήτοις, &c.] Senſus eſt: ut gaudent navigantes, ſi ſtatim ab initio curſûs ſecundo vento feruntur eoque ad ſpem felicis reditûs excitantur, ita quoque Ætna [urbs] recens condita hac primâ certaminum ſolemnium gloriâ, qua cum ornavit Hiero, ad ſpem plurium victoriarum erigitur. GEDIKE. Si ἀρχομένοις legitur, conſtructio eſt: πρώτα χάρις ἐς πλόον, πομπαῖον ἔρον ἰλθεῖν ἀρχομένοις [πλόῳ.] Sin ἐρχομένοις, conſtructio poſtulat ἐρχομένοις ἐς πλόον. uti obſervavit Heynius. Cæterùm ἰσοτὰ, ſupple ἐστὶ, plur. idem eſt ac ἰσικός ἐστι.—Ἐοικὸς γὰρ τὸ πρέπον φυσὶ, τὸν ἐξ ἀρχᾶς ἀγαθὸν ἀρξάμενον, τῦτον τὸ τέλος ἐνδεῖξαι τιθέμενον· ὕτως ἂν τὸ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνειν, τὸ δυνατὸν ὑπαγαγόντων. *Schol.*

69—73. —Ὁ δὲ λόγος—φέρει δέκειν—] *Ratio autem fert opinionem*— i. e. *et meritò quis opinari poteſt, hanc* urbem, *propter hos eventus, in poſterum fore inclytam coronis et equis* [i. e. *coronatis equis*] *et dulciſonis* victorum *conviviis celebrem.*

74. Λίπαι, &c.] Apollini Ætnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταῦτα i. e. vota, paulò antè propoſita. Hæc, ipſamque urbem ut Apollo menti quaſi infigat, precatur. Referenda enim ἴσταδεον non minùs quam ταῦτα ad τὸν τιθέμεν. GEDIKE.

79—72. Ἐκ θεῶν γὰρ, &c.] ἐκ θεῶν γάρ φησι ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ διεξίασι· κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι τὸ ἄγαν ἰσχύοντες, τὸ δυνατοὶ κατὰ τὸ λόγιον γίνεσθε. *Schol.* ἐκ θεῶν—ἔφυν, [pro ἔφυσαν] *à diis proveniunt.* De ἔφυν in præf. ſenſu vid. ſuprà ad Œd. Tyr. 9. p. 113. 280

82—86. —Ἀνδρα δ' ἐγὼ, &c.] Hinc novum ſententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo eſt: ἐγὼ δὲ, μεμνημένον αἰῶνα ἐκεῖνον ἄνδρα, ἵλπομαι, δονέων παλάμᾳ ἀκόντια χαλκοπάρῃον, μὴ βαλὼν ἄκρον τι ἴξω ἀγῶνος, *Ego autem, cupiens laudare illum virum, ſpero me, vibrantem manu jaculum ferreacuſpide, non id præter ſcopum jacturum,* ἐκρίψας [Dor. pro ἐκρίψας]

281. τῷ, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολυσάμενον τὸν Φιλοστέφανον ἀφανίσαι, τοῖ δὲ Μαχάνα ἀφιλόνικα τῇ ἴλικι τὰς δωσεπτίσας σάρκας, καὶ ἐκπλύναντα εἶνῳ τὸ τραῦμα, ἰσιτάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εὑλόφοι παρὰ Χειρωνῶ, καὶ ὕτως ὑγιαθῆναι τὸν ἥρωα· ὕτως ἦν καὶ τῷ Ἱέρωνι ὁ Διὸς ὑγείας αἴτιος γένοιτο, ἐς τὸν ἱσόμενον χρόνον, ἂν ἐκδεμῶ, εὐχόμενον παρεχόμενος. *Schol.* Sed vide ſuprà ad v. 91.

112—121. Μοῖσα, ἐμὶ πὰρ Δινομένει] *Muſa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem victoriæ quadrijugo curru* ab Hierone partæ. πατρῷα δὲ πατρὸς ἐσὶ χάρμα ἐκ ἀλλότριον, *victoria enim patris* eſt *gaudium non alienum* à filio. [Refert Scholiaſtes, ex Philiſto et Timæo, Dinomenem filium fuiſſe Hieronis è Nicoclis Syracuſani filiâ ſuſceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis conſobrinâ, nulli erant ei liberi) undè etiam nomen filii idem erat ac avi: Dinomenes enim erat pater Hieronis.] *Age*, nunc cane laudes Hieronis; *deinceps gratum excogitemus hymnum* ipſi Dinomeni *Ætnæ regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit.* [ἀναστίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνα μετονομάσας, διωκεῖν Δινομένει τῷ υἱῷ ἔδωκεν, ἐν νόμοις τοῖς Δωριέος τάξεως. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπὶ τραπηγὸν αὐτὸς καταίστησιν αὐτὸν, ἐλευθέρως ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους, ἐν τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις ἢ νόμοις χερμένους. *Schol.*] Conceſſerat ſine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur, ἐν νόμοις Ὑλλίδος τάξεως i. e. *ad normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicæ ſunt in genere Peloponneſiacæ, et in ſpecie Spartanæ, ſiquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponneſum quartâ demum ætate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θίλοντι δὲ, &c.] Ordo eſt: ἔκγονοι δὲ Παμφύλας ἐμὶ μὲν Ἡρακλειδᾶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτῳ Θίλοντι αἰὲν μίμναν Δωρίας ἐν τριπόδεσσιν Αἰγιμιῷ. *Poſteri autem Pamphylæ, atque etiam Heraclidarum, qui* olim *habitabant in oris ſub Taygeto, cupiunt ſemper manere Dorienſes in legibus Ægimii.* Nam, ut rectè obſervavit Gedikius, Παμφύλας καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ſunt h. l. recentes Ætnæ incolæ, ex Peloponneſo deducti. Dorienſium nepotes, (verba ſunt ejuſdem viri doctiſſimi) quamdiu in ipſâ Peloponneſo à majoribus expugnatâ habitabant, Dorienſes manere, mirum non erat. Sed tranſgreſſos in Siciliam quoque, Dorienſes tamen manere et antiquis legibus uti voluiſſe, id quidem omninò memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclas* commemorando videtur poëta regionem, undè Ætnæ coloni venerint, accuratiùs denotare. Δωρίας pro Δωριάς. Notandum, non ſolum eos Ætnæ incolas, qui ex Peloponneſo migraverant, Dores fuiſſe, ſed Syracuſanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conſcripta erat; ſiquidem

quidem et Syracuſæ olim à Peloponneſiacis, hinc à Doribus erant extructæ. *Ægimius*, Dorienſium rex et legiſlator, Herculis æqualis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus poſtea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponneſum expugnaturos comitabantur. Apollod. 2, 8. Cæterùm, uti Heynius notavit, ναιόντες non eſt *habitantes*, ſed *qui olim habitárunt*, οἱ ναιάμενοι· per enallagen temporis, ut ille: ſed potiùs imperf. participii, cujus forma eadem eſt ac præſentis: ſaltem ita grammatici.

125. —ἔσχον—] *Tenuerant*— vi pluſquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneſo venerant, majores hoc ſpectat. HEYNE. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην· ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν. *Schol. Tenuerant vero Amyclas beati, à Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum haſtæ gloria floruit.* Πινδόθεν] λέγει ὅτι οἱ Δωριεῖς διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρος. —Τυνδαριδᾶν γείτονες] ἴδιον σύνηθες ἐπεῖν· ἀλλὰ φητέον, ὅτι ἰσορροῦσί τινες τὰς Διοσκούρους μετοικῆσαι εἰς Ἄργος· γείτονες δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. *Schol.*

130—136. Ζεῦ, τέλει, &c.] Locus impeditus, in quo ex- 282.
pediendo nec olim feliciter verſatus ſum, nec nunc mihi ſatisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non eſt emendare, nec interpretari. HEYNE: Additament. Verba ſic forſan conſtrui poſſent: Ζεῦ δὲ τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰὲν διακρίνειν τοιαύτην αἶσαν ἀγοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδωρ Ἀμένα [Dor. pro Ἀμένᾳ, à nominat. Ἀμένας.] *At O Jupiter, perfice ut* recta et *vera ratio hominum ſemper dijudicet* et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur] ut quivis ſanæ mentis agnoſcat *in civibus et regibus eandem beatam ſortem apud Amenam* Ætnæ fluvium. [Quæ Heynius ita olim reddidit:—*hanc conditionem (fortunam) ſemper præſta civibus et principibus, ſeu regibus, ut juſtitiam colant.* Et addit: ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota ſunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiaſtes: ὦ Ζεῦ, τέλεια διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένα ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεύσει τις ἢ δημόταις παράσχῃ, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο ἢ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν εὐδαιμονίᾳ εἰσίν.] Σὺν τιν [τὶν Dor. pro σοὶ, *tibi*: τοι particula.] ἡγητὴρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτιθέμενος υἱῷ, τράποι τι [αὐτὸν] τε δῆμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαν. *Te quidem juvente, ſenex rex Hiero filio* ſuo Dinomeni *præcipiens*, [ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ ἡγῶν βασιλεὺς Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐπιτιθέμενος.] *Schol.*] *ipſumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem.* Hærent præcipuè viri docti ad Υἱῷ τ' ἐπιτιθέμενος δᾶμόν τε. Sed ſi ſubauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore voculâ τι et ex δᾶμον in accuſa-

281. tivo, tunc non malè procedere videtur ſententia. Vel cum Pawio lege ἰδὼν, et conſtructio ſit: ἀνὴρ ἡγεμὼν ἐπιτελλόμενος τρέπει υἱὸν τὸ δαμόν τι ἐφ' ἡσυχίαν σύμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ "præfeciſſe, ut ipſe olim à fratre Gelone Gelæ, Thraſydæus "à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ præfecti "fuerant; filium adeo in poteſtate retinere ſibique certâ ra- "tione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia eſt "cauſa cur υἱὸν abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος." 137—141. Λίσσομαι, &c.] Ordo eſt: Κρονίων, νεῦσον, λίσσομαι, ὄφρα ὁ Φοῖνιξ, ὁ τε ἀλαλητὸς Τυρσανῶν ἔχῃ [ἑαυτὸν] ἥμενος κατ' οἶκον, ἰδὼν τὴν ὕβριν ναυτίσονον πρὸ Κύμας. *Saturnie, adnue, precor, ut Phœnicius Tyrrhenorumque ſtrepitus contineat ſe tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas.* Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. *Videbas olim Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.* Aliter Heynius, "Cur ἰδὼν," inquit, "ad Jovem nollem referre, erat, quod "mihi videbatur hoc otioſum eſſe; at hoſtes à novâ expedi- "tione deterreri poterant recordatione cladis prioris acce- "ptæ. ὁ Φοῖνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς mihi dictus videbatur "pro *copiis navalibus et terreſtribus Carthaginienſium et* "*Etruſcorum*; ex *viderant* cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in poſterum Hieronis imperium tutum ſit à *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginienſibus* (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatiſſimus. Malè enim confuderunt Hieronis res geſtas, et Gelonis præclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res geſtas. GEDIKE.

142—147. Οἷα Συρακοσίων, &c.] Suſpicabatur Heynius copulam excidiſſe —Οἷα Συρακοσίων τ' ἀρχᾷ δαμασθέντες πάθον ἀκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὕς σφιν, &c. ut ſequentia penderent à ſuperioribus: ὄφρα ὁ ἀλάλητος ἰδὼν ὕβριν, οἷά τι πάθον ἀλαλάτος v. 139. pro exercitu poni nihil habere poſſe, exiſtimat idem vir ſummus, quod mirationem faciat: eſt enim perpetuum hoc poëtarum, ut θέρυσον, κυδοιμὸν, et ſimilia,—pro pugnâ et pro acie pugnantium memorent. Conſtrue igitur hoc modo: —οἷά τι ἐπάθον δαμασθέντες ἀρχᾷ Συρακοσίων, *et qualia paſſi ſunt victi à* Gelone *duce Syracuſanorum*, ὃς ἐβάλετο ἁλικίαν σφιν ἀπ' ἀκυπόρων ναῶν, ἐξέλκων Ἑλλάδα βαρείας δουλείας. *qui dejecit juventutem ipſorum in mare à velocibus navibus, Græciam extrahens è gravi ſervitute.*

147—154. —Αἰείσμαι, &c.] Hæc ſic explicavit in alterâ ſuâ edit. Heynius: *Athenienſium laudem* (ſi Athenienſium laus mihi celebranda eſt) *præfero* (αἰείσμαι, præ omnibus aliis laudo) *decus* (χάριν) *ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum* autem, (ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Plataas;*

Platææ: at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendæ.—μισθὸν dixit pro præmio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 39, &c. τιλίσαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τιλίσαι ἄν τις, ut statim v. 157. ἐν φθίγξαι, vel ut seipsum alloquatur, ut sæpè facit. Hactenùs ille. [Vel est τιλίσαις pro τιλίσας, (vide συνλαυσαις infrà v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes; neque nimis refragatur temporis Aoristi usus. T. YOUNG.] τὰν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν intellige *pugnam Platæensem.* Platææ enim prope montem Cithæronem sitæ erant. Μήδοισι sunt *Persæ*, ut antea Φοίνικες, *Carthaginienses.* ταῖσι [scil. μάχαις.] Nam χάρις suprà pro μάχη. GEDIKE. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταῖσιν. HEYNE.

157—161. Καιρὸν ἐν, &c.] Sententiarum ordo sic decur- 283.
rere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri: molestas quidem auditu invidis; enimvero summâ brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv, 439, sqq. ix, 133, sqq. qui locus prorsùs cum hoc convenit. HEYNE. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibique sufficere ait, quod præcipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει, &c. *Ingrata enim satietas* (i. e. laus nimis diffusa et singula quævis copiosè enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quasi properantes) *animos* (auditorum et lectorum.) GEDIKE. Καιρὸν ἐν φθίγξαι] οἱ μὲν φασὶ τὴν κατὰ πρόθεσιν λέγειν· ἐν ᾗ, κατὰ καιρὸν ἐν φθίγξαι.—ὁ δὲ νῦς· ἐν τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συλλαβὼν καὶ συμπλέξας, ἐκ ἀκολυθήσει, μέμψις ἕξει φθόνου· ὁ γὰρ αἰσχρὸς κόρος, ἤγουν, αἰώνιος ἢ δηνεκὴς, ἢ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀκοὰς, ἀντὶ τῶ διανοίας. *Schol.* Εἰ φθίγξαι [κατὰ] καιρὸν, συνλαύσαις [Dor. pro συνλαύσας] πλέονα πολλῶν ἐν βραχεῖ, *Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone, minor reprehensio hominum sequitur*, γὰρ κόρος, &c. uti suprà. ἀκοὰς, contractè pro ἀκάδιας, ab ἄκαδις, ιος, ἡ, *mens, cognitio*, &c.

162, 163. Ἀρῶν δ' ἀκοὰ, &c.] *Civium autem gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem, sed magis etiam* id fieri solet *in meritis* et laudibus *peregrinorum*, ficut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelæ natus. GEDIKE.

165—168. νόμα δικαίῳ, &c.] —τὸν νῦν τιταμένον σοι δῆμον δικαίῳ ἡ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ· τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τῦ κυβέρνα. —Ἀψυδεῖ ᾗ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ σῶμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη· πρὸς ἄκμονα ᾗ ἀψυδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν· ὁ ἐστι, φιλαλήθης ἴσθι· ἤτοι, ἀληθεύε· ἴσως ᾗ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πισθέρᾳ

ὁ Ἱέρων. *Schol.* χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδῆ ἄκμονα εἰκ, 2d verbum, *forma linguam in incude veraci*; quod poëticè dictum pro *veritati ſtude; veritatis amantiſſimus eſto.* Angl. *from thy tongne on the anvil of truth.*

169—171. Εἰ τι κῆ, &c.] —Παραθίσσει, quod et Gedik. V. C. ſenſit, videtur adhuc ad eandem metaphoram ſpectare, à ſcintillis petitum quæ cudendo ferro emicant. Poteſt autem eſſe vel εἴ τι φλυαρὸν παραθίσσει πρὸς σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραθίσσει τι, tranſitivè, —μέγα φέρεται, πρὸς σέθεν, *quia à te profectum illud eſt* Deſciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi, 67. HEYNE. Φασὶ δ᾽ μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν σύντελῆ τυ[χάντ]ᾳ· εἰ κῆ τι ἦν σύντελὲς ἁμάρτης, κῆ τοῦτο μεγιστον ἴσαι. *Schol*

171. —πολλῶν ταμίας ἐστί·] Sic Eurip. Med. ſub finem: Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ.

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέρους πιστοί.] *multi teſtes ſunt utriſque rebus* [benè maléque geſtis] *fide digni.* KOPPIUS.

173—175. Εὐπειθὴς, &c.] εὐγνὼς δὲ, φησι, τρόπῳ πειρώμενον, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἰδιωμάτων ἀκοὴν, μὴ ἀποκάμῃς πρὸς τὰς δαπάνας. *Schol.* ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρόπῳ, σκόπῳ. SUIDAS. Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 337.

176—183. Ἐξίει &c.] ὥσπερ ὁ κυβερνήτης ἄριστος, ὃς πρὸς πνεῦμα τὸ ἴσιον. *Schol.* Μὴ δολεροῖς εὐτραπέλοις κερδέσι. Senſus eſt: *Cave decipiaris aulicorum urbanâ et blandâ aſtutiâ.* Κερδέα enim h. l. non ſunt lucra, ſed *aſtutia*, &c.—quo ſenſu ea vox ſæpiſſimè apud Homerum occurrit. GEDIKE. Conciuit Diod. xi, 67. *Qui ſucceſſerat* Geloni, *Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem ſequutus eſt.* Ἦν γὰρ φιλάρχυρος βίαιος, κῆ καθόλῳ τῆς ἁπλότητος κῆ καλοκαγαθίας τοῦ ἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. HEYNE. Ὀπιθοσῴστου εὔγχημα, &c. *Famæ gloria homines ſequens poſt mortem*, in ſcriptis *tum hiſtoricorum tum poëtarum ſola defunctorum virorum veram vitæ rationem indicat.* λόγιος eſt *hiſtoricus.* Vide Heſychium in voce.

284. 187—190. Ἐχθρὰ—φατὶς·] Angl. *An odious character attaches itſelf univerſally to the cruel Phalaris.* [De Phalaridis tauro æneo ſatis notum.] Οὐδὲ μὴν φέρεις] ἀδὲ αὐτὸν φησὶ τὸν Φάλαριν αἱ ἐπαινεθεῖσαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις κῆ δεικτικὸν εἰς κοινωνίαν ἡδονὰν δέχονται.—Τοῖς τῶν παίδων ὕμνοις· τυτίζει, ἐδιδάσκει τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παιδὸς ὑμνοῦσι. *Schol.*

---

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ ἀς τὴν ῥώμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc ſervavit Stobæus tit. *De Fortitudine*, ῥώμην pro ἀνδρίᾳ, accipiens, quomodo accipi debet omninò, ſi Erinna Leſbia Oden hanc fecit. Finis deſideratur. Scriptura co-

dicis

dicis in penult. verſu eſt ὅπως ἀνῆσα, quod mutatum fuit fortè, ne ſenſus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari poſſet, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia ſatis benè referri poſſunt. BRUNCK. ERINNA Leſbia, æqualis, ut aiunt, Sapphûs, innupta deceſſit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibr. Gr. Lib. ii. c. 15. ubi vide plura.

Ver. 2. —δαΐφρων ἄνασσα,] *regina belli perita; ἃ ναίεις* Ὀλυμπον σεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἄθραυστον, *quæ incolis Olympum magnificum in terrâ ſemper ſtabilem.*

6. Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀῤῥηκτῶ] eſt *imperium ſummum et perpetuum.* BORN. βασιλῆον, Æol. pro βασιλεῖον. et ἀῤῥηκτῶ pro ἀῤῥήκτῳ.

7. Οφρα, &c.] Ordo eſt: ὄφρα ἴχυσα κοιράνιον κράτος ἡγεμονίης, *ut excellenti robore prædita gubernes*

9. —ζεύγλᾳ] Æol. et Dor pro ζεύγλῃ· λιπάδνα ſunt *lora lata*, quibus equi collum religatur ad jugum. Σᾷ δ' ὑπὸ, &c. Senſus eſt: *virtute animóque omnia terrâ marique dominantur et coërcentur.* BORN.

15. Σοὶ μόνᾳ—] *Tibi ſoli ventum proſperum imperii non* 285.
mutat. Παῦλα δὲ, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, ſic optimè dedit ſequentia:

Ipſa, quæ gaudet dare cuncta peſsùm
Reſque transformans hominum Vetuſtas,
Implet æternùm tua ſola ventis,
Regna ſecundis.
Namque præ cunctis ſobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres ſpicis magis, ipſa quam ſis
Prole virorum.

---

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mortuum Adonidem.* Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adſcripſerunt in 2do cod. vat. Sed non eſſe Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipſa carminis indoles, haud obſcurè demonſtrant. WARTON. De Veneris amaſio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morſus ſcil. junioribus etiam diſcipulis ſatis notum. Neque eſt quod huic poëmatio immoremur. Eſt merus, ut Galli vocant, *jeu d'eſprit.*

Ver. 7. —ποτανοὶ] Dor. pro ποτηνοὶ, ut *volucres.*

32. Καί μιν κατεσιναζε.] *Et mihi admodum nocebat.* Valck. 285.
in

in priore ſuâ edit. dedit —φιλᾶσαι, Καί μου ἔστιν κραδίᾳ τι *meus dens* eum *lædit*. Sed hanc vulgatam lect. poſtea prætulit.

46. Ἔκλαιε τὸν ἔρωτας.] Stephanus obſervat primûm, à quodam duo poſtremos verſus, in quodam vetere cod. non repertos fuiſſe: deindè legere mavult ἔκλαιε· *Suorum amorum miſerias deplorabat*: aut ſi ἔκλαιε vera eſſet lectio, ἔρωτας interpretatur τὰς ἐρωτικὰς ἐδοίλας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ἐρωτίλας, [*amatorios dentes*] probat. Hæc lectio mihi quidem unicè placet; at tunc πῦρ de arâ Veneri in luco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat, intelligo: quaſi apes dentes tanquam ſacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projeciſſet, quo ſuum expiaret delictum. HARLES.

---

287. * α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.] Quis fuerit Baſilius iſte, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit omninò latet. BORN.

3. Ὄναρ—] i. e. κατ' ὄναρ, *in ſomnio*, λόγων προσεῖπεν, *dicens alloquutus eſt* me.

5. Περιπλάκην—] Sine augm. aor. 2. paſſ. in med. ſenſu, ut ſæpè fit; à verbo περιπλέκω. *oſculatus amplexus ſum eum*. i. e. *eum amplexus oſculatus ſum*.

11. Ὁ δ'—] Ἔρως ſcil. ξύλον τίφος καρίνῳ [Ἀνακρέοντι] δίδωσι μοι.

14. Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ—] *Ejuſdem. Ad Pictorem.*

1. Ἀγε, ζωγράφων—] Bacchius malè pro anapæſto. T. YOUNG.

2. Λυρικῆς—] Ordo eſt: ἄκουε ἑτεροκλίνους ἐναύλους λυρικῆς Μούσης τε φιλοπαίγμονος Βάκχου. *audi alternatim flantes tibias Lyricæ Muſæ* et *Bacchi jocos amantis*.

5. —πόλεις—Ἱλαρὰς, &c.] *urbes*— i. e. *incolas urbium hilares et ridentes*.

7. Ὁ δὲ κηρὸς—] Nam veteres tabulæ fiebant ex cerâ, quæ cum coloribus inurebantur; quæ pingendi ratio dicebatur encauſtica. [cf. Plin. H. N. xxxv. 11.] νόμοι hoc loco ſunt *modi muſici*, carminis modulationes, vel *cantilenæ*. Νόμοι φιλτάτων ſunt ergo *cantilenæ amantium*, *carmina amatoria et nuptialia*. BORN. Eſt hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ—] Lepidiſſimum hoc odarium, in quo oſtenditur Amorem Bacchi comitem aſſiduum eſſe, vulgò adſcribitur Juliano præfecto Ægypti ſub Imp. Juſtino; cujus alia carmina videre eſt in Brunckii Analect. iii. p. 493.

3. Καὶ

3. Καὶ τῶν πλευρῶν κατασχὼν] Angl. *And having caught him by the wings*, &c.

6. Καὶ νῦν ἔστω—] *Et nunc intra pectus meum alis ſuis me titillat.*

II. NOTÆ IN SCOLIA.

* ΔΙΑΦΟΡΩΝ—] *Diverſorum Poëtarum Cantica ſive Scolia.* De hujuſmodi Scoliis, [Angl. CATCHES. *Bent. Diſſ. on Phal.* p. 374.] quæ in conviviis cantare ſolebant Græci veteres, vide Athenæum, Lib. xv, p. 695. Frid. Jacobs Animadverſiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ. Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Diſſert. ii. p. 237. ſqq. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219. 289.

† PITTACI MITYLENÆI. I. 3. Πιστὸν γὰρ ἀδὴν—] Paulo impeditior ſententia corruptelæ ſuſpicionem movet. Gilb. Wakefield in Sylv. crit. Tom. v. p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ ἀδὴν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ διχόμυθον ἴχνος κραδίη νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, linguâ effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. p. 49.

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir ſanctiſſimus, legum lator ſapientiſſimus, poëta optimus: qui ſi quid in reip. adminiſtratione ardui objiceretur, ad poëticam facultatem ſemper confugiebat. LOWTH; ubi ſuprà. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735, ſqq. edit. Harles. 290.

Ver. 1. Πιφυλαγμένος—] Hoc Scolion ſervavit Diogenes Laertius in Solonis vitâ. BRUNCK.

3. —φαιδρῷ—] Ad ſenſum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. προσίσται μὲν ἡδὺ—προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκρως, μισεῖ δὲ ἡ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κινθυνία ἐν φρενὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα ἡ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ ἡ κομικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ ἡ πόνους γέμουσαν τραγῳδίαν. Pro ἴσχος in v. 2. ἴχθος Caſaubono placebat. JACOBS.

5. —μιλαίνας—] *mentem nigram et improbam.* Illuſtrat Gataker. ad M. Antinon. iv, p. 115, ſq. *Idem.*

† CALLISTRATI, I. Ἐν μύρτου κλαδὶ—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari ſolitum eſſet:

894. π.τ.λ. ubi χήρωσε με αὐλὴ eſt *privavit me ſole.* Nonne igitur hic legendum? χηρώσατ' αὐγῆς, *deprived himſelf of the light of the ſun.* et, ni fallor, αὐγὴ potius quam αὐγαὶ uſurpatur. Hom. Il. ε. 371, αὐγὴ ἠελίου. T. YOUNG. Uſurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β. 456. δ. 480. ν. 609. &c. quæ ſatis confirmant ingenioſam viri amiciſſimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit αὐγῆς, ſed retinuit χήρωσε, et ſane poteſt ſubaud. pron. recipr.

19. —αἴξωσι—] αἴξω pro *celebrare* apud Pindarum frequenter obvium. JACOBS.

21. Διὸς ξενίου σέβας αἴξοντες.] *Jovis hoſpitalis veneration augentes,* cujus cultum nimirùm violaverat iſte Memnon.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. Notæ in Hymnos.

* HYMNI.] Erat apud Græcos hoc poëmatis genus à primâ uſque eorum poëſeos origine uſu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res geſtæ, aliaque ad eorum hiſtoriam pertinentia: ita factum videmus in iis quæ etiamnum ſuperſunt in hoc genere Græcorum monumentis, in elegantiſſimis Hymnis Callimachi, iiſque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgilium, accuratiſſimum vetuſtatis imitatorem, egregiè expreſſit geminus ille chorus Saliorum, [Æn. viii. 285.] 297.

——— qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.——
Lowth, de Sacrâ Poëſ. Heb. Præl. xxix.

† KΛEANΘOYΣ—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Græcorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulæ, eæque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, præter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inſcriptum, hoc eſt, Deo Creatori, ſive, ut ipſe loqui amat, Æternæ Rationi rerum Naturæ Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum ſanè antiquæ ſapientiæ monumentum, ſenſibus magnificis, ſolidis, veriſque refertum: quæ enim habet Philoſophus de ſummâ Dei potentiâ, de ſupremæ Legis et totius Naturæ harmoniâ, de hominum impiorum cæciſque animæ perturbationibus obnoxiorum ſtultitiâ atque inſaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipſum perpetuis laudibus dignè poſſimus celebrare; hæc omnia tam ſane miniméque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum ſpiritum aliquatenùs videantur accedere. Lowth, de Sacr. Poëſ. Heb. Præl. xxix. Erat autem Cleanthes ex Aſſo urbe Lyciæ; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Athenienſi ſucceſſor, et

297. et Chryſippi magiſter. Vitam finivit inediâ, annos octoginta natus. Vita ejus ſcripta fuit à Diogene Laertio. Multa ſcripſit, quæ, excepto hoc hymno ſublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita ſunt. Illum primus, è MSto Farneſiano Eclogarum Stobæi, edidit Græcè Fulvius Urſinus, adjectum *Carminibus* IX *illuſtrium Feminarum*, &c. *Antverp.* 1568. 8*vo*. Extat quoque in Henr. Stephani *Poëſi philoſophicâ. anno* 1573, 8*vo*, in *Cudworth's Intellectual Syſtem, in fol.* ejuſque doctiſſimi Operis Verſione Lat. Moſhemii: in Brunckii Analect. L. p. 225. in ejuſdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. adjunctis Verſionibus, Lat. Jac. Duporti, [quam antea ediderat Cudworthus] Gall. Bouganvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus eſt elegantiſſimis numeris Angl. Gilb. Weſt; ediditque unà cum *Odes of Pindar*, &c. *in* 4*to*. et 8*vo*. Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550, ſqq. edit. Harles. item in *The Monthly Review*, *Jan.* 1798. Vol. xx. ubi Cenſor doctiſſimus varias editiones, et varias lectiones diſtinctè enumeravit.

Ver. 1. —πολυώνυμε—] Jovem Stoici adorabant ſub variis nominibus, uti nos docet Diog. Laert. Lib. iv. § 147. Vide Menagium ad locum.

2. —φύσιος ἀρχηγὲ.] Nihil eſt præſtantius Deo. Ab eo igitur neceſſe eſt mundum regi, Nulli igitur eſt Naturæ obediens, aut ſubjectus Deus. Omnem ergo regit ipſe Naturam. CICERO, de Nat. D. lib. iii. c. 30. πάντα μετὰ— Ille ipſe omnium conditor ac rector ſcripſit quidem Fata, ſed ſequitur. *Semper* paret, *ſemel* juſſit. SENECA, Quæſt. Nat. præf cf. eundem de Provid. c. 5. et de Benef. lib. iv. c. 23. Vide etiam Lipſii Phyſiol. Stoicor. lib. i. diſſ. 12.

4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν,] Conf. Act. Apoſt. xvii, 28. ἡμεῖς μιμήμα, &c. Angl. *We, who alone of all mortal Beings which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expreſſion.* Pro ἡμεῖς, quod dedit Br. in aliis eſt ἔχω, quod in verſu hic ſtare nequit. Steph. ἔχω.

9—13. Τοῖον ἔχεις, &c.] Angl. *Such a miniſter in thy ſteady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunderbolt prove: For by its ſhock all Nature ſtands aghaſt; thus thou guidſt the common principle of reaſon which pervades all, mingling with the luminaries great and ſmall.*

14. —διὰ παντὸς—] Deſunt quædam hîc; et ſenſus eſt imperfectus.

298. 19. Ὧδε γὰρ ἓν, &c.] Angl. *For thou haſt ſo connected every thing good and evil into one complete ſyſtem, that one eternal common principle of Reaſon exiſts in all: from which* however *all wicked men are endeavouring to eſcape,—*

28.

28. —σώματος ἡδέα ἔργα,] Angl. *ſenſual pleaſures.* Inter hunc et verſum ſequentem interpoſita invenio in Fulvii Urſini edit. hæc verba —ἐκ' ἄλλοτι δ' ἄλλα φίλοντες,— Dolendum eſt ſenſum hîc quoque mutilum videri. 298.

30. Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε,—] *But O Jupiter, diſpenſer of every gift,* &c. Quæ ſequuntur omninò ſunt admiranda.

37. —ἢ κοινὸν, &c.] Angl. *than properly to celebrate the univerſal Law forever.*

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenæi Hymnus* IN JOVEM. Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyæ notiſſimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, ſed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. CXXXIII. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammaticis Jaſii diſcipulis fuit; et literas publicè docuit in Eleuſine Alexandriæ vico. Poſtea accitus eſt in Muſeum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regiis ſumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemæo Philadelpho ejuſque ſucceſſori Euergetæ carus. Inter diſcipulos ſuos habuit Apollonium Rhodium, [de quo ſuprà ad p. 81.] è diſcipulo tandem inimicum factum, quemque famoſo carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa ſcripſit Callimachus ſermone tum ſoluto tum aſtricto; ſed pleraque breviora opuſcula; quia dicere ſolebat, [ut narrat Athenæus, init. lib. iii.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantùm pervenerunt VI Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibuſdam habetur nimis ſeverum: [Amor. Lib. i. 15. v. 13. 14.]

Battiades ſemper toto cantabitur orbe:
Quamvis ingenio non valet; arte valet.

Nam et fautores ſuos habet Callimachus; quos inter numeranda eſt doctiſſima femina Dacieria, ejuſque pater Tauaquillus Faber; à quo methodus ipſius ſcribendi ſuavis et polita judicatur, ſæpiúſque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque feliciſſima imitatio, numeris Anglicis ſuaviſſimis expreſſa, à poëtâ doctiſſimo, atque enthuſiaſmo verè Græcanico afflato. Vide *Akenſide's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho deſideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harleſii Vol. iii. p. 814, ſqq.

298. CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. *Florentina*, Editio princeps ſex hymnorum prodiit, ſtudio Laſcaris, literis majuſculis, Græcè, ſine indicio loci et anni. Conſtat tamen *Florentiæ* excuſam, ante ann. 1500. *in 4to.*

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani poëtas principes heroici carminis. *Paris.* 1566. *in fol.*

3. *Stephaniana* poſterior; cum Schol. Gr. &c. *Genevæ.* 1577. *in 4to.*

4. *Pariſina*; cum notis Annæ Tanaquilli Fabri filiæ, &c. 1675. *in 4to.*

5. *Ultrajectina*; ex recenſione Theodori Grævii, cum notis Rich. Bentleii, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 *Voll. in 8vo.*

6. *Glaſguenſis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. *in 4to.*

7. *Lugdunenſis*; cum variorum notis, et commentario Ezech. Spanhemii. Curavit Jo. Aug. Erneſti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 *Voll. in 8vo.*

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. *in 8vo.*

9. *Lipſienſis*; repetitio textûs Erneſtiani, ſine notis, cum indice, curâ Chriſt. Frid. Loëſneri; 1774. *in 8vo.*

10. In Brunckii Analectis Veterum Poëtarum Græcorum, *Argentor.* 1772. *in 8vo.* p. 423—475.

11. *Bodoniana*; cum verſ. Paguini, literis majuſculis, in aliis exemplaribus literis minuſculis. *Parmæ*, 1792. *in fol. et in 4to.* [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi ſupr.]

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ ὖιι, &c.] Ordo eſt: τί ἄλλο ναι ὖιι [Poët. pro ὖῆι] λαΐϊον ἀείδειν παρὰ σταυλήϊσιν Ζηνὸς, ἢ Διὸν αὐτὸν, &c. Πηλαγόνων [à nominat. πηλαγὼν, ονος,] reſtituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογόνων, vir ſummus R. Bentleius. Cæterùm Πηλαγόνες, παρὰ τὸ ἐκ Πηλῆ γενέσθαι, ſunt *gigantes*. [Conf. Hor. lib. iii. Od. 7.] —*Iunonis ἐρεμνὸν ἰηνὶ; jura dantem cœlicolis?*

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρῆτα· Δίκτη γὰρ ὄρος Κρητός. ΛΥΚΑΙΟΝ —Αρκάδα· Λυκαῖος Αρκαδίας ὄρος. *Schol.*

5. —*ἐπεὶ γένος ἀμφίρριστον.*] *quoniam de loco generis controverſum eſt.* Nam γένος eſt hîc, *locus natalium* vel *patria*.

6. Ἰδαίοισιν—] Ἰδη ὄρος Κρήτης ἡ Τροίας· τῶν δ' τὸ Κρήτης φησί. *Schol.*

299. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται.] Conf. Pauli Epiſt. ad Tit. i. 12. Citat hæc Paulus è Poëtâ Cretenſi Epimenide.

10. —*Παῤῥαϛίῃ*] Ορος Αρκαδίας, τὸ Παῤῥάσιον τῆ Λυκάονος. *Schol.* Εν δὲ τω— verte: *In Parrhaſio verò te Rhea peperit, quæ*

quâ parte mons iſte *maximè denſus* [denſiſſimus] *eſt virgultis.* 299.
Cæterùm Arcadia ipſa interdum dicitur Parrhaſia.

12—14. —οὐδέ τι μὴν, &c.] Ordo eſt: οὐδὲ μήν τι ἑρπετὸν κισχεμένου Εἰλειθυίης, οὐδὲ γυνὴ ἐκμείσγεται· *neque profectò aliqua fera indigens Lucinâ*, [i. e. ullum pregnans animal,] *neque mulier adit.* Pro ἐκμείσγεται vulgaris lectio eſt ἐκνίσσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nunquam alibi legiſſe memmerat; ideoque alterum illud prætulit ex editt. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non ſolùm νίσσομαι, ſed et μετανίσσομαι. [Vide Iliad μ, 119. π, 779. et alibi: item ποτινίσσομαι, quod eſt πρόσσιμι. [Il. ι, 381.] Vide νίσσετο infrà v. 25. De κισχεμένου vide ſuprà ad Odyſſ. α, 13. De ἑρπετὰ appoſitè Didymus: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ἕρπεις· καταχρηστικῶς δ' οὖν πᾶσὰ θηρία. Atque Th. Grævius, ex patris obſervatione, "Callimachi eſt," inquit, "ſententia, nullum "aliud in illo loco, ubi natus eſt Jupiter, animal, nullam "mulierem peperiſſe. Ἕρπειν apud Dores, ut ſæpiſſimè apud "Theocritum, eſt *ire, incedere*, ut non mirum ἑρπετὰ dici "animalia non modò quæ ſerpunt, ſed incedunt." ἀλλὰ Ἀπιδανῆς καλέουσι ἢ ἀγύγιον λεχοῦς Ῥέης. *Sed Apidanes* [i. e. veteres *Arcades*, ſic dicti à quodam Apide qui in Peloponneſo olim regnaverat] *vocant eum antiquum Rheæ parientis lectum.* Ωγύγιος hîc ſignificat *antiquus*, ab Ogyge ſcil. rege antiquiſſimo. λεχὼ, *puerpera*; undè λεχώιος, *ad puerperium pertinens.*

15. —μεγάλων ἀπεθήκατο κολπῶν,] i. e. ἐθήκατο ἀπὸ μεγάλων κόλπων. *depoſuit ex magno utero.* περιφραστικῶς pro ἔτικτε.

17. Λύματα—] Καθάρματα· τὸ δ' χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολάσαιτο. *Schol.* Conf. Il. α, 312. Ordo eſt: ὑὸ δ' ἂν κε χυτλώσαιτο λύματα τόκοιο, λούσαι δ' τιὸν χρῶτα· λούω, [idem quod λάω] f. λούσω, in 3. ſing. aor. 1. opt. λούσαι, et redupl. σ, λούσασαι.

21—24. —τημόσδε] Conjunctio poëtica, *tunc*; ὅτε Ῥέη ἐλύσατο μίτρην, *quandò Rhea ſolvit zonam*, quod apud veteres bis fieri ſolebat; "ſemel," ut obſervavit Meurſius, "virgini "in primo cum marito concubitu; iterùm mulieri ſub primi "partûs tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ἧ ὑϊερὸς Ἰάων ἦειρεν πολλὰς σαρνίδας ἰφύπερθε, *ſanè aquoſus Iaon efferebat multas quercus deſuper*, i. e. locus, ubi poſtea fluebat Iaon, multas produxit quercus, —πολλὰ δ' κινήσατο ἴδαλοῦσι ἐλυὺς ἄνω Καρνίωνος περ ὑΐλος διερῆ, *et multæ feræ conſtruxerunt luſtra ſupra Carnionem quamvis* nunc *flumen*: νίσσετο δ' ἀνὴρ—*ibatque vir aliquis*, &c.

26. —πολύσιόν τε Μετώπην] *Scrupoſámque Metopen*— Vitioſam, putat πολύσσιον vulgarem ſcripturam Bruncknius, quæ ex eo originem habet, quod librarii ſæpiſſimè σ longam per ϛ ſcribebant.

33. —Νίδῃ] Ὥσπερ νύμφης Ὠκεανίτιδος, Θρεψαμένης τὸν Δία. *Schol.*

34. Κυθμὸν ἐς Κρητῆσιν.] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κυθμὸν ἔσω Κρ.

35. Πρεσβυτάτῃ Νυμφίων, &c.] Nedæ *maximè venerandæ Nymphārum*,— [Hesych. Πρεσβυτάτη. ὑψηλοτάτη.] *quæ ipsi* [Rheæ scil.] *obstetricatæ sunt*. Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαιτο hîc reddi debere *nutriebant*.

38. —τὸ μὲν ποθὶ] Vocem ποθὶ non pro ποτὶ accipio, id est, *olim*, sed pro πυ, quam παραπλεχματικὴν esse notum est. STEPHANUS. ποθὶ, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πυ positum esset. Plus quam παραπλεχματικὸν est. Suspicor, legendum τὸ μὲν μάλα πυλὺ— adjectivum πολὺς ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet μάλα. BRUNCK.

300. 40. —Νηρῆϊ] Νηρεὺς, -ῆος, Ion. -ῆος, Deus maris, hic pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiæ autem Nereides. Quæ sequuntur sic construe cum H. Steph. Υἱωνοὶ δὲ Λυκαονίης ἄρτιον πίνουσι μιν—παλαιότατον ὕδωρ. *Nepotes autem Lycaoniæ ursæ potant illum fluvium—aquam antiquissimam.* Cæterùm de Lycaoniâ ursâ ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστῦς, Λυκάονος ϑ θυγατρὸς· ἣ ὑπὸ Διὸς μεταβληθεῖσα εἰς Ἄρκτον, γενέται ὁ Ἀρκὰς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

44. Τυτάκι] Τὸ τυμπανῦτα. *Schol.* ὀμφαλὸς ἀπέτμησέ τοι, *omphalus* [i. e. *umbilicus* seu *funis umbilicalis*] *tibi decidit*.

46—48. —Κυβεβάσιλον ἕταιραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliæ dicuntur arborum nymphæ, quæ utique in sylvestribus degunt locis, non secùs ac ipsi Corybantes. ROBORTELLUS. Προσεπηχήνατο, εἰς τὰς πύχας ἴλαθον.—Ἀδελφεὰ, ἀδελφὴ Κυρήτων —Λίκνον δὲ, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαιὸν κατακοίμιζον τὰ βρέφη, πλῦτον ϑ καρπὸν οἰωνιζόμενοι· λίκνον δὲ, τὸ καθαρτικὸν, ἢ τὸ κυνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τίθασιν. *Schol.* σὺ δ' ἐφέπεσο πίονα μᾶζον, &c. *tu autem suxisti pingue uber*— Φάω, f. Φάσω. *præbeo et porrigo aliquid fruendum*; undè in voce med. *fugo*.

49. —Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Διὰ θρέψασα. λέγεται ϑ ἀπὸ μὲν τῆς ἑνὸς κέρατος ἀμῦρσαι ῥεῦμα, ἀπὸ ϑ τῆς ἄλλης πηγάς. *Schol.* [Cf. Ovid. Fast. Lib. V, 115.] ἐπῶρας δὲ, &c.

50. —ἐξαπίνης] Τυτίσιν, ἐξαίφνης ὑγίεντο ἡ Ἰδαία πλαία μελίτης. *Schol.* Cæterùm his verbis τά τι κλέουσι Πάνακρα offendit, undè apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, à summâ altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. STEPHANUS.

52. Οὖλαι] Adverbialiter hîc sumitur. Videtur autem esse ab ὀλοὸς, *perniciosus*: unde reddi potest *vehementer, strenuè*. —Κύρητες ἀρχήσαντο πρύλιν περί σε. *Curetes saltârunt pyrrhicham circa te*. "Πρύλις," inquit Meursius, "Cypriorum linguâ "saltatio armata dicebatur, quæ alias πυρρίχη.—Sanè πρυλὶν "Hesychius quoque πυρρίχην interpretatur. Pyrricha verò "saltatio

" ſaltatio apud veteres nobiliſſima erat, memineruntque ejus 300.
" auctores plurimi. " Vide Coll. Gr. Min. ad p. 94. n. 4.

55. —*ἤξεν*,] Idem quod *ἤξε*, imperf. ab *ἀέξομαι*, *creſco*, in act. voce *ἀίξω*, idem quod *αὐξάνω*, *augeo*. —*ἴτραφις* autem hîc ſumi videtur in ſenſu intranſitivo, Angl. *didſt thrive*. Putant tamen viri eruditiſſimi vocem eſſe activam pro paſſivâ poſitam, *ἴτραφις* ſcil. pro *ἴτραφης*, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ε, 55. *ἰτραφέτην ὑπὸ μητρὶ*, et Od. γ, 28. *τραφέμεν*, idem ſcil. ac *τραφῆν*. Eſt vero *ἰτραφέτην ὑπὸ μητρὶ*, Angl. *thrive under their mother*; ubi ſermo eſt de pare leonum; et aor. in ſenſu maximè indeterminato reddi poſtulat per tempus præſ. ut notum: et præterea, ſi *ἰτραφέτην* eſſet pro *ἰτραφήτην*, præp. *ὑπὸ*, ni multùm fallor, genitivum adſciſceret. In loco etiam citato Odyſſeæ —*γυιόθαι τε τραφέμεν τε* poſſunt reddi *natumque eſſe atque creviſſe*. Opinatur doctiſſimus meus amicus Th. Burgeſs, probabile eſſe iſtum activæ formæ uſum vetuſtiſſimis temporibus creberrimum fuiſſe. [Append. ad Daweſii Miſcell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quæ idem vir egregius tradidit infrà [p. 493. ſqq.] de verborum ſenſu neutro, deque pronomine reciproco ſubaudito, lectu ſunt digniſſima; quibus, ſi vis, quæ et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —*ἀνήβησας*,] *Ἀεξίδαι* ad *infantem* refero, *τείρειν* ad *puerum*, *ἀνήβᾶν* ad eum *qui ad pubertatem contendit*; et ſequentia *puberis facti* ſunt ſigna. Optimè *ἀν-ήβησας*, *pubertatem aſſecutus es*, *puber es factus*: nec abundare videtur *ἀνὰ*, ſed eam vim habere, quæ ſignificatur noſtro, *grown* UP. BURGESS.

57. —*ἐφράσσαο πάϊλα τίλεια*·] *excogitaſti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitaſti omnia tanquam adultus*, vel ut Erneſtius, *virilem animum habuiſti*. *Φραζόμαι* in voc. med. eſt *excogito*, *delibero*. aor. 1. med. *ἐφρασάμην*, *ἐφράσατο*, eliſo *σ* *ἐφράσαο*, redupl. *σ* more poët. *ἐφράσσαο*, poſt contractè *ἐφράσω*.

59. —*ἐκιδαίσιον*] Vis verbi *Ἐκιδαίσιος* omnes fefellit. Eſt autem *οἶκος ἐκιδαίσιος*, *domus ad epulandum accommodata*, *ſive ad vitam beatè et bilariter tranſigendam*. Quod dii ſcil. faciunt. TOUP, Emendatt. in Suid. p. iv. ubi vide plura.

60. *Δηναιοὶ*] *Priſci*, &c. Vide Il. ε, 407.

61. *Φάντο πάλον*, &c.] Ordo eſt: *ἐφάντο πάλον διανεῖμαι δόματα Κρονίδαο τείχη*, *dixerunt ſortem diviſiſſe ſedes Saturnidæ trifariam*.

64, 65. —*τὰ δ'*, &c.] Sic conſtrue: *τὰ δὲ δάχυσι τόσσον ὅσσον* [*ἐγὶ*] *πλέονες*, *illa autem differunt tantum quantum eſt plurimum*, i. e. *maximè*. Vide ſuprà ad p. 217. v. 45. *Ψυδοίμην*, &c. cum Erneſtio ſic interpretare. Si mentiri vellem,

tamen *mentirer quæ probabilia eſſent auribus:* hæc autem nullam veriſimilitudinis ſpeciem habent.

66. —ἰσσῖνα] Ἐστιν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· τὸν ᾗ ὁ τῶν ἀνδρῶν. *Schol*

70. Εἴλεο δ' αἰζηῶν ὁ τι φέριστον·] *Delegis autem quodcunque præſtantiſſimum eſt juvenum,* i. e. *præſtantiſſimos juvenum.* Sic Iliad. β. 66c. —ἄρσα πολλὰ διαπρέψαν αἰζηῶν. Ad quæ Euſtath. Τὸ ᾗ διαπρέψαν αἰζηῶν, τουτον ἐστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. Et obſervavit doctiſſima Dacieria, Heſiodum hominem quadragenarium αἰζηοὺς vocare, L. ii, 59.

72. Ἀλλὰ τὰ μὲν, &c.] *Sed hæc quidem diis minoribus permiſiſti alia aliis curanda,*— ἀλίζων, Æol. compar. ab ἀλιγ⊙. ἐπιπαρέηκας, ſic pro vulgato αὐτὶ παρέηκας dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178.

301. 75. —τι δ' ὁ κρατέοντες ὑπ' ἰσχύν;] Sic ſolent aulici adulari reges.

76, 77. Αὐτίκα] *Exempli gratiâ.* [Vide Erneſtium ad Xenoph. Mem. iv, 7. 1.] —ἰκαλῆας ᾗ Χιτῶνας Ἀρτεμιδῶ, *venatores autem Chitones Dianæ.* Diana dicta Χιτώνη, ἀπὸ τῆ δήμε Ἀτλικῆς ejus nominis, ubi ſtatua lignea ei poſita erat.

80—84. —τῷ ἢ σφι τὴν ἐριπλεα λάξει.] *Quare et illis tuam adjudicas ſortem: ipſe autem ſedes in ſummis urbibus inſpector* —τι [τῶν] οἳ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σκολιῆς δίκαις, τε [τῶν οἳ ἰθύνουσι λαὸν] ἴμπαλιν, *et eorum qui regunt populum iniquis judiciis et qui contra:* [ἐπόψιος hic activè ſumitur, *inſpector;* apud Hom. verò paſſivè, *qui conſpicitur.*] ὄλβοις ᾗ ἐπιφρασαι ἐν σφίσιν, &c. *et illis largiris divitias et opes affatim;* ubi notandus aor. in ſenſu maximè indeterminato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

85, 86. —ἴσκει ᾗ, &c.] Licet autem *hoc conjicere in noſtro rege;*— [Ptolemæo ſcil. illo Philadelpho] *is enim longè alios prætergreſſus eſt.*

87. —τά κεν ἦρι νοήσῃ.] *quæcunque manè excogitaverit:* [Ita legendus hic locus, pro τά κεν ἠοῖ, &c. quæ verſum perſundant; ut dudùm viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quæ autem ſequuntur ſic conſtrue: ἑσπέριος [τελεῖ] τὰ μέγιστα [τά κεν νοήσῃ ἦρι] ᾗ [τελεῖ] τὰ μείονα αὖτε νοήσῃ. *Veſperi perficit maxima, quæ cogitaverit* manè, *perficit autem minora, ſtatim ac ea excogitaverit.* Οἱ ᾗ [τελέουσι] τὰ μὲν πλεῶσι, τὰ ᾗ ἐχ ἑτ. *Ii autem* perficiunt *alia quidem anno, alio autem non uno anno:* ἀπὸ τῶν ᾗ αὐτὸς πάμπαν ἐκόλυσας ἄνην, *ab aliis ipſe omninò adimis affectionem,* ἐπέκλασας ᾗ μενοινὴν, *et eorum frangis animi impetum.* ἐπέκλασσας ſcribi debuit cum duplice σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128.

93. Οὐ γάρ', ἠμὶ ἔγωγε·] Pravâ interpunctione laborat hic verſus.

verſus. ' Scr. Οὐ γάπτ', ὐκ ἔϛαι, τίς κεν Διὸς ἐϛμαϲ' ἀέϑϖν· τίς poſitum eſt poſt pro ὡς, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipſius Epigr. XXX. editionis Erneſti. BRUNCK. Vide quoque doctiſſimum Burgeſs, ad Dawes Miſc. Crit. p. 393. ſqq.

95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτης, &c.] Similis ſententia ſæpè occurrit apud veteres.

---

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ, &c.] IN LAVACRUM PALLADIS. Ex vivi 302.
ἡμέρᾳ ἀρϊσμάτη ἦϑος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τᾶς Ἀθανᾶς, ϗ τὸ Διομήδης, ϗ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολύειν. *Schol.* Hoc poëmatium Doricè ſcriptum eſt, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque perpetuò Ægyptum aut Cyrenen incoluit, nam et in Siciliâ vixit. DACIERIA.

Ver. 2, 3. —τᾶν ἵππων, &c.] *equos ſacros jam hinnientes audivi, τᾶν φρυασσομένων*, &c. Dor. pro τῶν φρυασσομένων, &c. ϗ ἁ Διὸς ϑύτνια ἔρπει, *et dea benè ornata incedit.* De ἔρπω vide ſuprà ad Theocr. Idyll. xviii, 40. p. 244.

4. Σᾶδές νιν,] Ὀρμᾶτι. *Schol.* σᾶδες pro σαίδες, à σάω, *ſervo, in fugam verto.* νιν, ſine accentu circumflexo, idem quod δή.

5. —μεγάλως ἀπιόψατο πάχνις,] *amplos lavit lacertos.* μεγάλως Dor. pro μεγάλως. Obſervent diſcentes aor. med. in ſenſu maximè indeterminato. Παχῆς, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

6. —ἰπποῦσαν] Dor. pro ἱππόων.

7, 8. Οὐδ' ὅπα δή, &c.] *Ne tum quidem* [lavit lacertos ſcil.] *cum cruore fœdata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus.* [λύθρῳ πεπαλαγμένα Homerica ſunt, Il. ζ, 268.] Vide Hor. L. iii. 4. 53, ſqq. et ibi doctiſſimum Janium.

10—12. —παγαῖς ἴκλυσιν, &c.] *undis abluit Oceani ſudorem et guttas*, i. e. ſudorem ſtillantem: [ἴκλυσιν à κλύζω, *abluo.* Ωκεανῶ genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρῶτα.] ἰφοιβάσσιν ϗ πώλια παγύλια ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοφάγων ϛομάτων. Angl. *and waſhes away all the clotted foam from their bit-champing mouths.* ἰφοιβάσσιν, Dor. pro ἰφαίβησιν, à φοιβάω.

17. —κάτοπλον·] Neſcio undè petita ſit hæc lectio, quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omnibus κάτοσλον, quod procul dubio reponendum. BRUNCK. —ἄμμα τὸ τήνας, i. e. τὸ ὅμμα ἐκεῖνης.

18—20. Οὐδ' ὅκα, &c.] *Nec quandò in Idâ Phryx judicavit litem,*— [ἰδᾷ pro ἰδᾶι, eſt ex conjecturâ R. Bentleii. Judicium Paridis etiam pueris notum.] μεγάλα θεὸς ἴλαϑι νιν

ὡς

ἐς ὀρειχάλκου, ἢ ἐς διαφαινομένην δίνην Σιμοῦντος, *magnæ deæ inſpexit vel orichalcum, vel pellucidum vorticem Simoëntis.* Orichalcum æris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum eſt. Æn. xii. 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. ii, 25.] Apud Græcos et Romanos antiquiſſimos laudatiſſima erat ſpeculorum materies.

23—26. Ἀ δὲ,—] *Ipſa autem, διαῤῥήξασα δὶς ἑξήκοντα διαύλους, οἷα τοι Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες πατρὸς Εὐρώτα, λαμπόντων λιτὰ χρίσματα, ἔλαιον τᾶς ἰδίας φυταλιᾶς, ἐτρίψατο ἰσπερέριον, emenſa bis ſexaginta diaulos,* [διαύλος *duplex ſtadium*, eundo ſcil. et redeundo. DACIERIA.] *ſicut ad Eurotam Lacedæmonii ſidera,* [οἱ Διόσκουροι ſcil. quos vocat Hor. *lucida ſidera*] *aſſumtis puris unguentis nati in proprio horto,* [i. e. aſſumto puro oleo, &c. Olea nempè Palladi ſacra.] *infricat ſcitè.* Conf. Iliad. ξ, 170, ſqq.

27, 28. —τὸ δ' ἔρευθος ἀνθέρικος,] *rubor autem ei recurrit,* [ἐκείνη ἐχούσῃ τοιαύτην] χροιὰν οἵαν ἢ ῥόδου πρῶϊν, ἢ κόκκος σίδου ἔχει, *habenti talem colorem qualem aut roſa matutina, aut granum mali punici habet.*

303. 29. —ἄρσεν—ἔλαιον,] *maſculum oleum*, ita hîc appellatum, quo fricantur et ſimul validiores redduntur athletæ. SPANH.

34. —Ἀκισορίδαι.] Ἀκισορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει. *Schol.*

35—39. Ω Ἀθάνα,] i. e. Ω Ἀθήνα,—φέρεται δὲ καὶ ἡ Διομήδους ἀσπὶς, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis ſimulacro mos fuiſſe ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum ſeu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, ſtato ac ſolenni die deferretur: uti notavit doctiſſimus Spanhemius. —τὸν Ion. et Poët. pro σὸν. —τὸν ἱρὸν ἄγαλμα— Vide Heynii Excurſ. ix. ad Æn. Lib. ii.

41, 42. —ἀποῤῥώγασιν—ἐν πέτραις] Ἐν πέτραις ἐβρυχήσατο. *Schol.* Παλλάτι δὶς— à recondito nempè ibi Minervæ ſimulacro, ſeu *Palladio* id nomen in poſterum hic Argolidos ſcopulus nactus. SPANHEIM.

45. —μὴ βάπτεται·] Intellige κάλαθος ἐς Ἶναχον. ERNESTI.

47, 48. —Φυσαδίαν—Ἀμυμώνην—] *duo rivos*, quarum poſteriorem poëta vocat, τὴν Δαναΐδα, *filiam Danai.*

50. —φορβαίην—ἐξ ὀρέων,] *è montibus pabulo lætis, paſcuis abundantibus.* DACIERIA.

52. Φρέαρα,] *Cavè,*— Vide ſuprà ad Theocr. Idyll. ii, 69. p. 223.

54. Τὸ Ἄργος ἰσοψήφιστον] i. e. Τὸ Ἄργος ἰσοψήφιστον.

304. 69. Καὶ κε—εἶναι, &c.] *quamvis eſſet dilecta ſodalis Minervæ.* εἶναι pro ἦεν.

70. —λυσαμένα—λᾶϊν·] λυσαμένα dualis eſt numeri, quia conſtruitur cum λᾶϊν.—Legendum eſt λᾶε, nam in ſuperiori verſu eſt λυσαμένη πτερύγας, niſi λυσαμένα ſit in duali; nam tunc

λᾶϊν

λῶῖλο retinendum, quod pro ἐλάοῖλο, λάοῖλο, λῶῖλο. DACIERIA. Ἵππου ἐπὶ κρήνης, i. e. ἐφ' Ἱπποκρήνῃ, in *Hippocrene*— Poſt hunc verſum, inquit Brunckius, inſertum legitur vulgò diſtichum manifeſtò ſpurium.

72. —μεσαμβρίᾳ—] Vulgò μεσαμβρινὰ· ſed corripitur ι in μεσαμβρινὰ. Vide Theocr. i. 15. Contra apud eundem vii, 21. legitur Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὸ μεσημέριον ποδὰς ἵλαξες; Diſtichon autem, quod omiſit Brunckius, ineptum quidem eſt; tamen in hoc poëmate repetitio ejuſmodi ſæpè occurrit. T. YOUNG.

76. —τὰ μὴ θήμις ἴδς.] ἴς pro ἴν Dor. Vulgò τὰ μὴ θήμιδες.

89. —δάμνας ὀλίσσας, &c.] *pro damis amiſſis et paucis capreis lumina pueri habes.*

91—94. Πάχεσιν—] Sic conſtrue: μάτηρ μὲν περιλαβοῦσα φίλον παῖδα ἀμφοτέρῃσι πάχεσιν ἔσχε οἶτον γεραῖ᾽ ἀηδονίδων, *mater quidem amplexa ſuum filium utriſque brachiis, habuit infelix fatum flebilium luſciniarum;* " hoc eſt, " ut obſervavit Th. Grævius, " lugubri conqueſtione filium deplorans ad inſtar " luſciniæ. Cantus enim luſciniæ apud veteres proverbio " locum dedit, quo utuntur de maximè triſtibus. " Pro Πάχεσιν ἀμφοτέρῃσι, lectio vulgato eſt Ἃ μὲν ἐπ' ἀμφοτέρῃσι, quam doctiſſimus Valckenaer corrigendam propoſuit; et ἔσχε pro ἄγε eſt Brunckii ex loco Homerico, Iliad. ι, 559.

98—100. —Κρόνιοι δ' ὧδε λίγουσι νόμοι·] *Sed Saturniæ leges* 305.
ita declarant: [λιγοῦσι Dor. pro λίγυσι.] —μισθῷ τῶτον ἰδεῖν μεγάλῳ, Angl. *that the fight coſts him dear.*

106. Πέσσα δ' Ἀρισταῖος,] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου ὃστις ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουμένην. *Schol.* Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmëis dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄναλτα, &c.] *Sed ipſi dominum antè ſuum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Græci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. δειπνασιῦῖλι Dor. pro δειπνήσουσι, ut χυσιῦῖλαι paulò ſuprà pro χυσοῦλαι, et infrà λαξῆται pro λάξεται, *colliget;* vulgò δέξεται, *accipiet.*

118. —μεγᾶῖλι] Dor. pro μεγᾶσι.

121. —ὃς αἴσιος,] *quicunque fauſtus eſt,* [ales ſcil.] οἵ τε πέτοῦλαι ἤλιθα, *et quicunque volant temerè.* ἤλιθα Schol. μάτην.

124. —Λακεδαιμόνιος.] Vide ſuprà ad Soph. Œdip. Tyr.

129. —Ἀγησίλᾳ.] Eadem ſignificatione quâ Ἀγησίλαος, di- 306.
citur etiam Ἀγησίλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. STEPHANUS. μεγάλῳ Ἀγησίλᾳ, *magno populorum ductori,* Diti ſcil.

131. —πατρῴϊα πάντα φέρεσθαι.] *ut communia omnia cum patre haberet.* Vide Iliad. α, 526.

133. —μάτης δ' ὕτις ἔτιμῖλι θυάν.] undè et ἀμάτης dicta eſt. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

135.

135. ψεύδεα·—θνητῆς.] Lacuna eſt in hoc diſtichо. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεα, cætera è conjecturâ ſupplevit Brunckius.

138. —σύν τ' ὀλολυγμοῖς.] *cumque vociferationibus.* κάδω, Dor. pro κήδω, à κηδόμαι, *curo.*

141. —τὴ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] *et Danaorum fortunam omnem conſerva.* σάω per apocop. pro σάωζε.

*** Hanc elegantem Callimachi hymnum verſibus Glyconiis Latinè adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno ætatis decimo ſeptimo, priuſquam Politiani Miſcellanea legerat, qui verſibus elegiacis eundem quoque Latinè reddiderat. Vide Poëſ. Aſiat. Comm. App. p. 532.

II. NOTÆ IN SENTENTIAS.

307. * SENTENTIÆ.] Hæ γνῶμαι, ſive *Sententiæ*, deſumtæ ſunt ex Poëtis Græcis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitæ præcepta utiliſſima traduntur, formâ orationis brevi ac ſimplici, nec tamen invenuſtâ. Harum reliquiarum, tametſi ſæpiùs typis deſcriptæ ſint, quum Brunckius vir doctiſſimus editionem accuratam et venuſtam nullam viderat, veteris ſapientiæ, Græcæque elegantiæ ſtudioſis gratum ſe facturum quid putavit, ſi eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. *in* 12*mo.*] ſequendam præ cæteris duximus.

† MIMNEPMOY—] Mimnermus è Colophone, Ioniæ oppido, Solonis æqualis, clarus erat poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. De eo parùm conſtat; et nihil ejus, niſi pauca fragmenta, reſtat.

I. 1. Τίς δ' βίος, &c.] Horum verſuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii ſic incipit: *Vita quid eſt, quid dulce, niſi juvet aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum reſpexit Hor. *Si, Mimnermus uti cenſet*, &c. Lib. i. Epiſt. vii, 65. Venuſtam hujus fragmenti verſionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294.

II. 1. Ἡμεῖς,] Sic conſtrue: Ἡμεῖς ἴσμεν τοῖς [φύλλοις] οἷα τε φύλλα πολυάνθεμος ὥρη ἔρος φύει, ὅτ' ἄψ— In vulgatis et in Br. Analect. eſt αἶψ, i. e. αἶψα, *ſtatim, ſubitò.* ἄψ, quod Br. dedit in Poët. Gnom. eſt *rurſùs.*

II. —οἶκος Τευχῶται,] *domus*, i. e. *res domeſtica exhauritur*. τευχέω eſt *atteco*, *abſumo*, *exhaurio*. 308.

III. 1. Αὐτὰρ ἐμοὶ,—] Hujus fragmenti tres primi verſus deſunt in Stobæo. Eos è Theognide ſupplevi. BRUNCK.

IV. 1. Αἲ γὰρ—] Diſtichon hoc legitur apud Diog. Laert. in Solonis vitâ. *Idem.* Αἲ γὰρ, *Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. Δασοὶ—] Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomicis p. 70. quod ſic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius:

Omnes viri ſolemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.

---

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. Ἴσον τοι πλουτοῦσιν,] Hos verſus, qui in Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis eſſe conſtat, Plutarchi teſtimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. BRUNCK. *Ex æquo ſanè divites ſunt, ὅτῳ πολὺς ἀργυρὸς ἐστι*, &c. is ſcil. *cuicunque*, &c. *τῷ δ' μόνα ταῦτα*, &c. *et* is *cui hæc ſola adſunt*— *ταῦτα ἅπαντα γαμεῖ τις τῷ πλουτοῦντι τοῦτον, παῖδάς τ' ἐξὸν γυναῖκα, lautus* ſcil. *victus et veſtitus; liberi quoque et uxor: idque quum horum tempus venerit, et ſimul pubertas fuerit congrua.* 309.

5. —ὅταν δὲ γε—] Hæc ita vertit Hugo Grotius: *Nam quum maturuit ætas, et vita in medio florida curriculo eſt, has ſolas homo ſentit opes.*

II. Hos Solonis verſus ſervavit Philo Judæus, T. i. p. 25. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. BRUNCK.

1. —ἕρκος ὀδόντων φύσας, &c.] ἕρκος ὀδόντων, non hic videtur eſſe *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, ſed *ipſi dentes*. Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his firſt ſeven years.*

5. Τῇ τριτάτῃ—] Supple ἑβδομάδι, Angl. *the third ſeven years*. [ἑβδομὰς eſt *numerus ſeptenarius*.] γίνειον λαχνοῦται ἐπὶ γυίοις αὐξομένοις, χροιῆς ἀμειβομένης ἄνθος. Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing ſtrong, his ſkin changing its florid down* (for a manlier clothing.)

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἑβδομάδι, ἔχων [ἥβην] ἄνδρα, &c.

11. Τῇ δ' ἕκτῃ—] Angl. *And in the ſixth period of ſeven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of man is adapted to*

every thing, ἀλλὰ βίλτιον ἔστι ἀμοῖς, &c. *but does not incline, in the ſame manner* as formerly *to do trifling things.*

13. Ἐπὶ δὲ—] Ordo eſt: ὃ ἐπὶ τι ἄλλο ἔοικεμάλιστ' [ἐστὶ] μὴν ἄρτος [κατὰ] τὸν τῆ γλῶσσαν, &c.

15. —μαλακώτερα δ' αὐτοῦ—] Supple τὰ ἔργα— Angl. *but* his feats *with reſpect to great activity*, are *feebler* both *in body and in underſtanding.*— ſecundum lectionem Brunckianam, quæ eſt σώματι τῇ σοφίᾳ· ſed hujus vulgata ſcriptura—σῶμά τι τῇ σοφίᾳ—ita reddi debet: *but both his body and underſtanding are feebler with reſpect to any great exertion.*

310. 18. Οὐκ ἂν ἄωρος εἴη,—] *Quum non ſit immaturus, ſortem mortis obeat.* Vel potiùs: *Non eſſet ei immaturum mortis ſortem obire.*

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laert. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: ſed apud neutrum integrum. BRUNCK; cujus in Analect. ſic inſcribitur: Ἐξ ἀνεγνως τῶν περὶ τῆς τῶ Ποπλικόλα συμπόσεως.

IV. Πρὶν,—] Vide ſuprà p. 308. IV. Quatuor primos verſus exhibet Diog. Laert. Ultimum diſtichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolæ. BRUNCK. Et ſic redditur à celeberrimo H. Grotio:

Ne mihi ſit letbum planctu ſine: ſed mea triſtes
Funera amicorum condecorent lachrymæ.

V. 1. Πολλοὶ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inſeritur, p. 77. Brunckius pro γὰρ edidit μὲν. Sed γὰρ forſan rectiùs, et merum eſſe fragmentum indicat. Pro ἐστι, in fin. v. 3. idem Br. ſcribendum propoſuit αἰεί.

2. διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον] Sic Hor. *Cur valle permutem Sabinâ Divitias operoſiores?* Lib. iii. Od. i, 47.

---

311. *ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—I.] Vulgò inſcribitur: Εἰς τῶν θνητῶν βίον.

1. Οὐδὲν—] Primus hujus carminis verſus omiſſus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ. BRUNCK. Elegiæ videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS.

2. Χῖος—ἀνὴρ.] Homerus ſcil. Vide Theocr. Idyll. vii, 47. et ſuprà ad p. 3. Verſus hîc laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 146. Vide etiam ſuprà, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, ſqq.

7. —ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa deſignat non habitura exitum. JACOBS.

14. —τῶν ἀγαθῶν—] Supple τινα, et redde: *Perfer ea, genio quæ juvant indulgens.* T. YOUNG. Hæc apud animum tuum reputans, uſque ad vitæ terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inſcribitur: Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

5. —ἐλλιπεστέρα—] Sic codex bene. Solœcum eſt ἐλλιπεσέρου. BRUNCK.

6. —παπιστοθέη—] ἐπιστοθέη, *fiducia*, vox eſt, qua lexica augeri poſſunt. *Idem.*

7. Απρεπέλον ἐρμαίνοΐλας.] *temerè cogitantes.*

11. Φθάνει—] Ordo eſt: ἄζηλον ὃ γῆρας φθάνει λαβὸν τὸν μὲν πρὶν, &c.

17. Θνήσκειν,—] Hunc verſum rectè legi vix credibile eſt. 312
T. YOUNG.

18. Οἱ δ' αἰσχύνῃ ἑαυτὸν—] Ad verbum: *aptant ſuſpendium ſibi*, i. e. *mortem ſibi conſciſcunt laqueo*,— κατάρχεται, *et ſponte ſuâ*—

20. Οὕτω καλὸν ἄπ' ἐόν.] ἄπ' pro ἀπεστί.

23. —ἐρῶμεν,] Optativ. eſt. Perperam ἐρῶμεν fine ι ſubſcripto, et αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. Benè in cod. ſcriptum αἰκιζοίμεθα. ἔχοντες neutraliter hîc adhibitum pro ἔσθες. BRUNCK.

III. 1. Γυναικὸς ἐόν—] Dixerat, ſi memini, Heſiodus:

Οὐδὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λαίζητ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς ὅ γε χεῖρον ἄλλο.

Ita rectè memoriter citavit T. Young. Vide Oper. et Dies, v. 702.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoræ Aurea Dicta.* Pythagoras, ex inſulâ Samo oriundus, philoſophus erat antiquiſſimus ac celeberrimus. Sed de tempore quo potiſſimùm vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diverſas ſententias non eſt hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Diſſertation upon the Epiſtles of Phalaris*, p. 49, ſqq. item *Jackſon's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, ſqq. &c. Vulgaris opinio eſt eum vixiſſe inter Olymp. LIII, 1. et LXXI, 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque inſtituti noſtri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoreâ hîc diſquirere. [Studioſa Juventus adeat librum utiliſſimum, *A Summary of Geography and Hiſtory, both Antient and Modern; by Alexander Adam, LL.D.* p. 12, ſqq.] Quod autem ad

hæcce *Aurea Carmina* attinet, quæ ſub nomine Pythagoræ circumferuntur, quoniam ipſe nihil à ſe ſcriptum reliquerit, ea vel uni alicui ex ejus diſcipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hiſce verſiculis exprimere potuiſſet; vel cuivis alii vetuſti ævi attribuenda ſunt. Utcunque fit, propter excellentiam, appellationem *aureorum* haud immeritò conſecuta videntur. Cæterùm eorum tantus eſt ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operæ pretium foret eas hîc recenſere. Pleniſſima ſunt—Jo. Adam Schier, *Lipſiæ*, 1750. *in* 8*vo*. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum præf. Ch. G. Heyne, *Lipſiæ*, 1777. *in* 8*vo*.

Ver. 1. —νόμῳ ὡς διάκεινται,] *ut lege conſtitutum eſt.*

7. Μηδ'—] *Et non— ἔφη δεῖν, quod poteris, ἐγχώρει, oderis*— &c. Ignoſcendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina eſt neceſſitati, h. e. neque enim ſemper potes: nam ſæpè facultas impeditur neceſſitate. MARCILIUS.

313. 16. Χρήματα δ'—] *Pecunia verò interdùm acquiri ſolet, interdùm amitti.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere poſſe diſce.*

18. Ἣν ἂν μοῖραν ἔλῃς,] *Quam ſortem obtinueris, eam ſis æquo animo.*

28. Δηλῇ,—] Πρὸς δηλῆ ἀνδρὸς, Eſt *ſtolidi hominis*,— convenit *ſtolido homini*,—

44. —ἐπιπλήσσεο·] *te reprehende.*

314. 47. Ναὶ μὰ—] *Juro per eum qui animæ noſtræ tradidit.* h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus diſcipuli, *quaternarium*, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moſhem. ad Cudworthi Syſtema Intellectuale p. 451. Quaternarium quidam putant, eſſe ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa, è quibus omnia profluunt: denarium eſſe naturæ totius Univerſitatem, &c. HARLES. Vide Porſon. ad Eur. Med. v. 629. p. 50.

51. —ἕως ἕκαστα διέχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenùs quidque progreditur* ab imperfectis naturis ad ſtirpes: à ſtirpibus ad pecudes et deinceps ad homines, heroes, et ſuperos: *quatenùs quidque* coercetur, h. e. retrò contráque ſuperatur à cœleſtibus heroum genus, et ſic deorſùm uſque ad ſtirpes imperfectáque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. xv. Fab. 3. *Idem.*

52. —ἡ θέμις ἐστὶ,] *quatenùs fas eſt. Idem.*

57. —ὡς ἓξ κύλινδροι—] *inſtar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur.* De hac animorum migratione multi multa ſcripſêre. Vide Schier. ad h. l. *Idem.* Hic autem de

de migratione non agitur; tantùm de inſtabilitate animi. T. YOUNG.

59. —ἴρις—] Sermo eſt de contentione rationis et appetitûs. λίληθε βλάπτουσα, *clam, latenter nocet. Idem.* Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1.

61. —ἢ πολλῶν κε—] Salmaſius ita reddit: *revera multis malis hominum mentes liberares, ſi omnibus monſtrares, quali quiſque genio,* i. e. *animo utitur.*

64. —ἱερὰ—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον ſive deus, ἕκαστα, h. e. τὰ δεόντα, *omnia quæ neceſſaria ſunt* ad animi ſui notitiam.

66. Ἐξακίσας,] *Remedio adhibito—*

67. Ἀλλ' ἴρεγε βρωτῶν,—] *Sed abſtine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi ſolutione dijudicans.* Totum hoc alludit ad placita Pythagoræa. Vide Bruckeri Hiſt. Philoſophiæ.

69. —γνώμην—ἀρίστην.] *rationem optimam—*

---

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ—] Theognidis poëſis quæ ſupereſt, non eſt continuum opus, ſed ex fragmentis conſtat è variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quæ adhuc reſtant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quæ ſunt apud Stobæum, Latinis verſibus reddita ſunt ab Hugone Grotio. 315.

Ver. 1. —ἰσοδίων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in ſequioribus editt. ἰσοδίως. BRUNCK. Η πλουτῶν, i. e. μᾶλλον ἢ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobæum, edit. Geſneri p. 499. vulgari βάσασθαι meritò prætulit Brunckius.

13. Αὐτὸς, &c.] Ordo eſt: Αὐτός τοι ἔνδοξος ἄγγελος εἰς ὅλους ταύτην κακόδοξον, ἐὼν ἔσθλην καλέσαντες, ποιήμασιν χρήμασι, ἐκὲν κρατερὴν ἀνάγκην, ἢ τι θεῶν νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἰθῦναι μιν.

21. Οἱ κακοὶ, &c.] *Mali non omninò mali ex utero nati ſunt,* &c. egregiam ſententiam exhibent hi quatuor veſiculi.

35. Ἀσπάλαθοι—] Vide ſuprà ad Theocr. Idyll. xxiv, 87. p. 249. 316.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Athenienſis, poëta veteris Comœdiæ. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 410. edit. Harles.

† —ANTI-

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediæ Comœdiæ Poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibidem*, p. 414.

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenæus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi ſuprà, p. 442. item *Bent. on Phal.* p. 110.

317. 8. Ἕβδομος ὁ κώμων·—] *Sextus nequitiæ: fugillarum ſeptimus: Octavus revocatoris: nonus bilis eſt: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infuſus vaſculo Suos potatores facilè evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀναπλήτους. Sed quum ebrii ſæpè non uni tantùm injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀναπλητέους malui. BRUNCK.

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Ciliciæ oppido natus, teſte Strabone; ſed Suidas eum Syracuſanum facit. Novæ erat Comœdiæ poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi ſuprà, p. 476, ſqq.

318. * —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Athenienſis, novæ Comœdiæ poëta longè omnium celeberrimus; cujus quædam tantùm fragmenta ad nos pervênere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, ſqq. edit. Harles.

319. * —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc poëtâ Comico parùm conſtat. Erat alter ejuſdem nominis, Ariſtotelis diſcipulus. Vide Fabricium ubi ſuprà, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίθιος, ſervatum eſt ab Athenæo, p. 613.

2. —πιεῖν] Alii punctum ponunt poſt πιεῖν, et forſan rectiùs. T. YOUNG.

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculæ hæ *Sententiæ ſingulis verſibus contentæ*, deſumtæ ſunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur ineſſe difficultatis, quod diſcipulus, qui non eſt prorſùs tiro, proprio Marte non poterit expedire.

III. NOTÆ IN EPIGRAMMATA.

* EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Græca, quorum in unum faſciculum collectio ANTHOLOGIÆ nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Conſtantinus Cephalas, denique Maximus Planudes. 321.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in inſula Co mortem obiiſſe fertur. Ex diverſis totius Antiquitatis ſex et quadraginta ſcriptoribus Epigrammatum decerpſit flores, et inde volumen confecit, quod nomine Στεφάνου, ſeu *Coronæ*, inſignivit. Huic Coronæ addidit quædam ipſius cultiſſima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc ſecutus eſt, Theſſalonicenſis fuit; eumque Auguſti temporibus vixiſſe veriſimile eſt. Is, quum novam contexuiſſet Anthologiam ex poëtis, qui poſt Meleagrum floruerunt, librum quoque ſuum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipſe poëta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius poſt Philippum annis, ſub finem ſcilicet ſeculi VI, regnante Juſtiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poëtarum carmina et ſua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, ſi cum illis prioribus conferantur, ſed ad ſeculi iſtius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum ſuffectis, neglectæ jacuiſſe videntur veteres illæ Coronæ; nec earum exempla ampliùs deſcribebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitùs perirent, niſi circiter medium ſeculum X, ortus fuiſſet vir quidam doctus Conſtantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiæ collectione, et nonnullis aliundè deſumtis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ ſolum literati homines, quinque ferè ſeculis, uſi ſunt.

Denique, ineunte ſeculo XIV, viſum eſt Maximo Planudi monacho Conſtantinopolitano, Cephalæ collectionem inſtaurare, eamque, Agathiæ exemplo, in ſeptem libros denuò diſtribuere, multis carminibus omiſſis, obſcœnioribus ejectis vel interpolatis: neque, tamen eo conſilio ut nihil niſi pura in collectionem ſuam admitteret, ſed, quatenùs conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quædam dedicatoria ſummæ elegantiæ et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obſcæna repudiaret, non pauca ejuſdem vel pejoris farinæ è ſcriptoribus recentioris

321. recentioris ævi recepit. Hæc omnia in capita per communes locos digeſſit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Reſpublica Literaria.

Veteres illæ Meleagri, Philippi et Agathiæ jam penitùs intercideranr memoriâ: eadémque Cæphalæ collectioni futura fuiſſet fortuna, niſi unum ejus exemplum aſſervâſſet Bibliotheca Palatina, quæ erat Heidelbergæ. In hunc Theſaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, ſorte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecæ codices perluſtraret, incidit celeberrimus Claudius Salmaſius. Quid verbis? eum deſcripſit juvenis eruditiſſimus; conſilium ejus edendi cepit; poſtea abjecit; quò verò pervenerit iſtud exemplar Salmaſianum non ampliùs conſtat. Cum amicis tamen quædam ex eo excerpta communicaverat Salmaſius; immò totum quibuſdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta ſunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipſo Palatino codice, qui Romam poſteà ablatus, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ aſſervatur. Atque hæc eſt illa adhuc non vulgata ſeu inedita Anthologia, cujus quædam epigrammata hinc indè inter animadverſiones doctorum hominum lucem aſpexerunt. Quod autem conſilium Salmaſius abjecerat, id poſteà inter alios reſumſit vir eruditiſſimus Jac. Phil. D'Orville; ſed mors ieterveniens labores ejus nondùm confectos abrupit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poetarum Græcorum*, editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctiſſimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus eſt; et omnia novâ ſerie, obſervato tempore quo, ſe judice, quiſque Scriptor vixerit, ordinavit: opus ſanè egregium, per quod vir ſagaciſſimus viam munivit ad famam, quam poſtea, aliis hujuſcemodi operibus, ſed imprimis ſuo Sophocle, meritò adeptus eſt. Dolent tamen eruditi quædam adhuc impedire quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiæ omnibus numeris abſolutæ aſpirare poſſit. Nam codicem Palatinum nec ipſe Brunckius inſpexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; deſunt idonei indices, qui ſunt pars iſtiuſmodi operis omninò neceſſaria *; atque editor eruditiſſimus ſuarum

* Cum hæc ſcriberem nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græca*—ex recenſione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. *Lipſiæ*, 1794-5. *in* 8vo. Quinque priora voluminia, quæ continent textum et indices, jam edita ſunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadverſionum in Epigrammata, ſecundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lipſ. 1798.] jam poſſideo. Neſcio an auctor doctiſſimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

ſuarum annotationum nimis fuit parcus. Laudandus quidem 321.
eſt, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam reſpuerit; nec ei vitio vertendum quòd nunquam tam felici eſſe contigerit ut manuſcriptam Hugonis Grotii interpretationem, niſi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in ſoluto ſcribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Muſas quoque, non invitâ Minervâ, ſubindè colere ſolebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, atque Dictorum poëtarum ex Stobæo teſtantur. Inter Anthologiæ quoque ſtudioſos idem vir magnus meritò cenſendus eſt; quippe qui non ſolùm ſelecta quædam epigrammata, ſed etiam totam collectionem Planudeam verſibus Latinis adumbraverit. Hæc Grotii interpretatio, quanquam ab ipſo viro celeberrimo ad prelum ſubeundum parata eſſet, nondum lucem aſpexerat, nec Brunckio unquam viſa fuit. Ipſam autem poſſederat D'Orvillius; cujus poſt mortem ad hæredes ejus in Angliam tranſiit; à quibus doctiſſimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit ut totam ſuâ manu deſcriberet. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Boſch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto conſilium ſuum de edendâ *Anthologiâ Græcâ, ab Hugone Grotio Latinis verſibus redditâ*, per totam Europam vulgavit. Et prodiere jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretioſi tria Voll. *Ultraj.* 1795-7-8. *in 4to.* Hæc breviter de Anthologiarum hiſtoriâ. Qui plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 28. *Boivin le Cadet Remarques ſur Anthologie*, &c. *Memoires de l' Academie des Inſcripp.* &c. Tom. ii. p. 347. Brunckii Præf. ad ſua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. i. part. 2. et Hieron. de Boſch. Deſcript. edendæ Anthol. Græcæ. Adeat autem præcipuè Præfationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadverſiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, &c. *Lipſiæ*, 1798. *in 8vo.*

EDITIONES ANTHOLOGIÆ.

1. Prima Jani Laſcaris, literis Græcis capitalibus. *Florentiæ*, 1497. *in 4to.*

2. Ex recenſione Scipionis Carteromachi. *Venetiis, apud Aldum.* 1503. *in 8vo.* [Scil. Aldina prima.]

3. Florentina, *apud heredes Phil. Juntæ*, 1509. *in 8vo.*

4. Aldina ſecunda. *Venetiis*, 1521. *in 12mo.*

5. Pariſienſis, *apud Jodocum Badium.* 1531. *in 8vo.*

6. Cum notis Joannis Brodæi Turonenſis. *Baſil.* 1594. *in fol.*

321. 7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetiis, apud Aldi liberos*, 1550. *in* 8*vo.*

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. —— 1566. *in fol.* [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodæi, et Vincentii Obſopæi in lib. i, ii, iii, & iv. *Francofurti, apud Andreæ Wechcli heredes*, &c. 1600. *in fol.* [Editio præſtantiſſima, cujus mihi facta eſt copia ex inſtructiſſimâ Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum verſione proſariâ Eilhardi Lubini. Extat in corpore Poëtarum Græcorum, &c. part. ii. p. 494. *Coloniæ Allobrogum*, 1614. *in fol.*

11. Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck, 3 Voll. *Argentor.* 1772—1676. *in* 8*vo.* [In quibuſdam exemplaribus titulus præ ſe fert— *Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondùm autem videtur hoc quartum Vol. lucem aſpexiſſe.]

12. Anthologia Græca, ſive Poëtarum Græcorum Luſus. Ex recenſione Brunckii. Indices et commentarium adjecit Friedericus Jacobs. *Lipſiæ*, 1794-5. *in* 8*vo.* [Priora quinque Voll. quæ continent textum et indices jam prodiêre: atque aliqua pars quoque Commentarii.]

13. Anthologia Græca, cum Verſione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Boſch. 3 Voll. *Ultrajecti*, 1795-7-8. *in* 4*to.*

*** Sæpè edita ſunt Selecta Epigrammata Græca. Sed nimis foret longum ejuſmodi Editiones recenſere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi ſuprà.] Quæ autem hic exhibentur decerpta ſunt ex Brunckii Analectis à *Thomâ Young*, viro planè egregio, et qui Juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinenſem cooptaretur. * Quum is nuper in hac Academiâ ſtudiis operam daret †, omnibus, qui conſuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et inſignem Literarum Græcarum peritiam maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otióque minus abundans, eum rogavi ut ex immenſâ Brunckii collectione ea ſeligeret Epigrammata, quæ ad propoſitum hujus poëtici noſtri Delectûs maximè conferrent. Neque meo deſiderio (quæ fuit

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Poſt autem peregrè profectus, M. D. creatus eſt ab inclytâ Acad. Georgiâ Auguſtâ, quæ Gottingæ eſt, anno 1796. Domum regreſſus, Cantabrigiæ per aliquod tempus ſtudiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico munere Phyſices, ſive Philoſophiæ Naturalis, Profeſſoris in Regio Inſtituto Britannico Londini fungitur.

fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in 321.
poëtis Græcis apprimè verſatus. Quæ hîc recepimus, eorum pleraque ille humaniſſimè indicavit; quin et propriâ manu nitidiſſimè deſcripſit, mihique tradidit *Corollam* variis floſculis pulcherrimis à ſe contextam; quam ſi vidiſſet illuſtriſſimus Comes de Cheſterfield, non ita pridem defunctus, Græca Epigrammata univerſa ſine diſcrimine notho ſuo filio contemnenda non propinâſſet. [Vide *Cheſterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Maſon's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adſperſa, quæ placuêre duobus optimis mihique familiariſſimis viris, ingenii et doctrinæ laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinæ Practicæ, in hac Academiâ Profeſſoribus.

ERINNES—1. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem nomen eſt Βαυκὶς, Βαυκίδος, et Βαυκὰ, Βαυκᾶς. REISKE. ὑμὶν· ſcil. τύμβους. T. YOUNG. In hoc ſepulchrali epigrammate monumentum ipſum loquitur: hoc autem ſymbolis erat ornatum, quibus ſepultæ mulieris mors ipſas conſecutæ nuptias ſignificabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δέ τοι καλὰ μὲν ποθορᾶϊ— *pulchra hæc mea ornamenta inſpicienti tibi crudeliſſimum Bauconis, ſeu Baucidis, nuntiant caſum.* BRUNCK. ποθορᾶϊ Dor. pro προσορᾶϊ.

3. τὰ—καλὰ—ἀſγαλέοιſι] Notandum hîc neutrum plurale cum verbo ejuſdem numeri. T. YOUNG. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. v. 5. et ADDENDA ad Eur. Med. v. 1149. edit. 2dæ. Porſon.] Ceterùm ἀſγαλέοιſι eſt Dor. pro ἀſγάλμασι.

5. Ὡς τὰν παῖδ'—] Ordo eſt: ὡς κηδεστὰς ἔφλεγε ἰὰ πυρκαϊᾶς τὰν παῖδα τᾶδε [πίτνᾳ] ὑφ' ἅς πείκης ὁ Ὑμέναιος ἤγετο [αὐτὰν] δόμους· "κηδεστὰς, (ſic perſpicuè codex) hîc eſt *maritus*. "Etymol. M. κηδεσταὶ λέγονται ὅ τε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, καὶ "αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK.

7. —μολπαῖαν ἀοιδὰν] Codex, teſte Brunckio, habet μολπαῖαν. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere μολπαῖαν ἀοιδὰν, *jucundum carmen.* Pro μολπαῖαν Reiſkius, ex conjecturâ, repoſuit χαρίσσαν. "Reddi poteſt "Angl. *Thou, O Hymen, haſt changed the melodious nuptial "hymn into the mourvful notes of the funeral dirge.*" T. YOUNG.

8. —μιθημόσαο.] *mutaſti.* Aor. 1. M. μιθημόσαμην, μιθημόσασο, eliſo σ, μιθημόσαο, ut hîc: et poſtea, μιθημόσω, ut in Grammaticis. Vide in Iliad. α, 401. ὑπελύσαο· et in locis aliis innumeris. Cæterùm conjicit Reiſkius aliquid in fine epigrammatis deeſſe, quia particulæ μὲν in verſu penultimo non reſpondet δὲ ſequens: niſi malit quis μὲν pro μὶν legere.

322. SIMONIDIS—I.] Extat hæc epigraphe apud Thucydidem, [Hiſt. Lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum ſcil. natu Piſiſtratidarum, Æantidæ, Hippocli Lampſacenorum tyranni filio, Archedicen ſuam filiam, quod Lampſacenos apud regem Darium auctoritate multùm pollere ſciret, nuptum dediſſe: ac Archedices monumentum Lampſaci exſtitiſſe, cum hâc inſcriptione. Ordo eſt: ἦδε κόνις κείνυθι Ἀρχεδίκην [τὴν Θυγατέρα] Ἱππίου ἀνδρὸς ἀριστοκρατοτάτων ἐφ' ἑωυτῆ ἐν Ἑλλάδι,— [τῶν ἐφ' ἑωυτῆ, Angl. *bis contemporaries.*] ἤ τι ὄνεα— *et quamquam illa eſſet patris*, &c.

3. —τυράννων.] *qui reges erant*— Sigei ſcilicet: non enim potiti ſunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegeſiſtratus, Hippiæ filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. v. Palmerii Exercitation. p. 53. HUDSON.

4. —ἤρξε τῶν] i. e. κατὰ τῶν. Cæterùm hoc epigramma Simonidi adſcribit Ariſtot. Rhet. lib. i. c. 19.

II. 1. Πραξιτέλης—] Extat hoc epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. φίλεε ἢ βάλλε, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos verſus ait a Praxitele baſi Cupidinis inſculptos fuiſſe, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor ſit cenſendus. Illius tamen potiùs fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter præſtantiſſima ſua opera ipſe cenſebat artifex, vide Pauſan. i, 20. p. 46.—*Ver.* 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repræſentavit ita, ut ejus ſpeciem ad exemplum, ſuo animo impreſſum, adumbraret. Hanc ſententiam expreſſit Julian. Ep. xii. Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κυθαιρωνίου μοι Χαλκάσας, Φρύνη δῶρα γέρας φιλίας. Phryne ipſi viciſſim pro Amore amorem rependit.—Ipſe deus loquitur.—Amor deſiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενίζοντας. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. JACOBS. Hoc epigramma ſic vertit Hugo Grotius:

Quàm benè Praxiteles finxit, quem ſenſit, Amorem?
De corde exemplar ſumſerat ipſe ſuo.
Meque mei pretium Phrynæ dedit: indè ſagittis
Nil opus eſt: videor ſi modo, ſat ferio.

SIMMIÆ—1. Ἡέρι—] *Senſim*, ἠερίζω, *repas*, &c. Alloquitur ſcil. poëta hederam. Elegantiſſimum epigramma, "et "potiùs (ut obſervavit Vincentius Obſopæus) ad lyram ca- "nendum, quàm vertendum; propterea quod ei verſo idem

"accidit

" accidit quod aulæis et tapetibus, qui ſi vertuntur, fiunt de- 322.
" formiores : eſt enim ſummus et inimitabilis lepor in eo. "

3. —ἤ τι φιλοῤῥωξ ἄμικτιλος,] ῥὼξ. ωγος, ἡ, eſt *fiſſura*. Sed, ſecundum H. Stephanum, idem quoque ſignificat quod ῥὰξ, *acinus :* hinc φιλοῤῥωξ, *amans acinorum ;* " itidem (inquit idem Steph.) vitis epithetum in epigr. de Soph. " Sed veram ſignificationem iſtius epitheti non explicavit. Forſan nihil aliud eſt quam *acinis vel uvis abundans*. [atque vocem ita quoque intellexiſſe Jacobſium invenio. " Vitis, " inquit " φιλοῤῥωξ, *acinis plena*. ῥὼξ de acino ùvæ uſurpare non du- " bitarunt veteres, quanquam invitis Grammaticis. "] ὑγρὰ πίερις κλήματα χευαίμαν, κ.τ.λ. *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinæ prudentis quam ille mellitus coluit, unâ cum Muſis et Gratiis.* ἔνικεν εὐμαθίης πινυτόφρονος. [Angl. *on account of the exquiſite ſkill.*] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem quâ Sophocles in compoſitione fabularum ſuarum cæteros poëtas Tragicos ſuperaverit.

*** Vide *Elegant Extracts in Verſe*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. ii. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a ſhade
Around the tomb where Sophocles is laid :
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With bluſhing roſes and the cluſt'ring vine :
Thus will thy laſting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he ſung :
Whoſe ſoul, exalted like a god of wit,
Among the Muſes and the Graces writ.

PLATONIS—I, 1. Ἡ σοφὴ—] Conſtructio eſt : [Ἐγω] ἡ Λαὶς γηλάσασα σοφὴν ὑὸν Ἑλλάδος, ἡ ἴσχυσα ἰσμὸν νίων ἐρασῶν ἐὲ πρεσβύρεις, [ἀνέθηκα] τὸ κάτοπτρον τῇ Παφίῃ· ἐπεὶ τοίη [οἵη νῦν εἰμὶ] ἐκ εἴδεϊ ὁρᾶσθαι· [τοίη] δὶ οἵη ἢν πάρος ἐ δύναμαι [ὁρᾶσθαι.] De Laide vide propriorum Nominum Lexica. " Imitatus eſt hoc " Matt. Prior : *Venus take my votive glaſs ;* &c." T. YOUNG.

III, 1. Ναυηγῦ τάφος εἰμί·] Hoc ita reddidit celeberrimus 323.
Sam. Johnſon :

Naufragus hîc jaceo ; contra, jacet ecce colonus !
Idem orcus terræ, ſic, pelagoque ſubeſt.

Elegans diſtichon, cui comparandus præclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non ſola mortalibus*, &c. JACOBS.

MNASALCÆ—

323. MNASALCÆ—1. Ἀὖ ἐγὼ ἀ—] Parodia alius epigrammatis in Ajacis ſepulchrum. T. YOUNG. En epigramma, ad quod alludit vir doctiſſimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adſcribitur Ariſtoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Euſtath. in Hom. p. 285. edit. Rom.

Ἀὖ ἐγὼ ἀ τλαμων Αρειτὰ παρὰ τῶδι κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολαμένα· ὡς παρ' Αχαιῶν
Ἀ δολιοφρων Απάτα κρίσσον ἐμεῦ κέκριται.

Argumentum ſcilicet ſumitur à certamine inter Ajacem et Ulyſſem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Οδυσσεὺς reportaverat præmium. Cæterùm ἡ Απάτα κέκριται κρίσσον, et ἡ Τιμὴ κέκριται κρείσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triſte lupus ſtabulis.* Ecl. iii, 80. et *Varium et mutabile ſemper Femina.* Æn. iv, 569.

ANYTES—1. Μάνης ὕστος—] In ſervi tumulum. Nomen Μάνης ſervis proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnſon:

Qui jacet hîc. ſervus vixit, nunc, lumine caſſus,
Dario magno non minus ille poteſt.

LEONIDÆ TARENT.—I, 1. Μὴ σύ γ'—] Loquitur Pan vel Mercurius. ἐπ' οἰονόμοις— *in illo loco ubi paſcunt oves,* —ἰλυῶ χαραδραίης, *luti ex torrente,*—ὄρμον, ſubaudi ὕδως. BRODÆUS. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. YOUNG.

II, 1. Ἰξαλῶ—] Ordo eſt: Ἰξαλῶ ὑπάγων πόσις αἰγὸς, *Salax barbatus maritus capræ*— Secundum Brunckium ad Simmiæ Rhodii I. Ἴξαλος αἶξ eſt *Ibex*, ſeu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. *a wild goat*, maſc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded huſband of the ſhe goat.*

324. 3. —κείρει,] Sic Ovidius: [Faſt. Lib. i, 358.]

Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

III, 1. Ὀλκάδα—] Sic conſtrue: πῦρ ἀνίφλεξε μὲ ὀλκάδα μετρήσασαι τόσην ἄλα [ἀνιφλ. μὲ] ἐν χθονὶ τῇ κεραμείῃ πύκας εἰς ἐμὲ

ἐμοὶ ἦν πίλαγος δέσασιν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ σὺ ρεῦ τὴν [χθονὰ scil.] γεν- 324.
ναίαν ἐμὲ ἀπιστείην θαλάσσης. Quæ ſic vertit H. Grotius:

Menſa diu pelagus pereo face navis, in illâ,
Quæ mihi materiam tonſa creavit, humo.
At qui reddiderant me terris æquora: vincis
Sic mea tu genetrix æquora perfidiâ.

THEOCRITI—1. Ἃ δείλαια τὺ—] *Ah miſer tu Thyrſi! quid prodeſt ſi contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo?* [διγλήνους ὄππας, *geminas pupillas habentes oculos.* Æmyl. Porti Lex. Dor. ubi vide plura.] Plorat nimirum Thyrſis capellam ſuam à lupo abreptam.

3. Οἴχιται—] Οἴχομαι frequens verbum eſt de mortuis. HARLES.

4. Τραχὺς—] Angl. *for the fierce wolf hath graſped it in his claws.* αἱ δὲ κύνες κλαγγηδὸν· *the dogs are barking.*

6. Οσίων ὐδὲ τίφρα—] *ne cinis quidem oſſium.* Reiſkii conjecturam Brunck in textum recepit. HARLES. Vulgaris lectio eſt —ὁσίων, ὐδὲ— Obſervet diſcipulus ſequentes voces Doricas: τὺ pro σὺ· κατατακξῆς pro κατατηξῆς· ἀ pro ἡ· κλαγγηδὸν, pro κλάζουσι· ἀνίκα pro ἡνίκα· τίνας pro ἐκείνης· οἰχομένας pro οἰχομένης.

CALLIMACHI—II, 1. « Σύνλομος ἦν ὁ ξεῖνος,] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obſcuro homine brevis ſtaturæ; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita loqui fingitur: " *Theris Ariſtei filius* " *Cres ſub me* jacet. " Reſpondet viator:—" Etiam hoc " *longum*—in hominem ſcil. de quo ſcire nil mea refert. " Cui autem diſplicet hæc explanatio, is meliorem inveniat, ſi poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recenſione Erneſti, Vol. i. p. 286. Pro δολιχὸν reſtituit Brunckius ex MS. δολιχὸς, quod rectum putat, et ad σίχῳ referri. Noſter T. Young illum mavult; cui facile aſſentior. Idem δύστηνις φρονίδι ſic ad me ſcripſit: " Non " puto σύνλομῳ de brevi ſtaturâ dici poſſe: potiùs vult, ſer- " monem ejus conciſum fuiſſe; potiúſque δολιχὸν hæc innuere " videtur, nomen ejus ſolum laudi ſufficere: non quod negem " alteram interpretationem veram eſſe poſſe; hoc amici, illud " inimici. " Quod autem ad literulas α ς attinet, " harum uſum, " inquit H. Stephanus, [poſt titulum ſuæ edit. Anthologiæ, Anno 1566.] " non excogitavi, ſed potiùs " amiſſum revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquiſ-

" limis

" ſimis codicibus Græcis, adhibitas iis locis qui dialogi for-
" mam haberent, inveni; α interrogationem, ς reſponſionem
" indicante. "

III, 1. Εἶπας Ἥλιε—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt: quem ait, cum ei nihil accidiſſet adverſi, è muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro. CICERO; Tuſcul. lib. i. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Erneſt. Vol. i. p. 293. et Daviſium ad loc. cit. Ciceron.

---

325. DIOSCORIDÆ—1. Τὸν Πιτάνας—] Subauditur ἐις. Pitana urbs erat Laconica, ad ripas Eurotæ. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc Thraſybulo, ejuſque patre Tynnicho, nihil amplius apparet niſi eos fuiſſe Lacedæmonios. Cætera ſunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiſke.

TYMNÆ—I, 1. Τὸν παραδάντα—] In Plutarchi Lacænarum apophthegmaſin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum conſtat ex primo diſticho, alterum ex duobus poſtremis. Putat Brunckius manifeſtum eſſe Plutarchum memoriâ lapſum, et tria illa diſticha ad idem epigramma pertinere, idque uno diſticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus ſuis totum conſtituit, uti nos dedimus: neſcio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quæ in Lacænis magis admiratione quam imitatione digna erat. Τὸν παραδάντα νόμους, *cum leges violâſſet*,— audiviſſet enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium ſuum Damatrium, ad ſe reverſum, timidum fuiſſe.

3. Θηλὺν—] Angl. *and having preſented her ſharp ſword —having held her ſword in a poſture of offence.*

5. Ἐρρὲ κακὸν—] *I peſſùm, mala proles, per tenebras, ὅ ubi,* διὰ μισὸς, &c. *cujus odio affectus iratuſque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur.* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem ignaviæ arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem κραδίην ἐλάφοιο. Iliad. α, 225.

7. Ἀχρεῖον σκυλάκευμα,] *improbe catule!* Obſervandum autem ἀχρεῖος apud *Græcos*, (quum de *homine malo* dicitur,) non utique eum exhibere qui ſimpliciter ſit *non utilis*, ſed qui ſit *maxime nequam.* Sic apud Eur. Med. v. 296. (301.) ἀργία. ſignificat, non *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) ſed quic- *maximè* eſt *detrimentoſum.* CLARKE, ad Il. β. 269. ubi ra. κακὰ μοῖρα, Angl. *abandoned member of ſociety.*

II,

II, 1. Μή σοι τῦτο—] In mulierem Ægyptiam, quam fatum in Cretâ oppreſſit, ubi ſepulta fuit. Ελευθέρνη, urbs Cretæ. Ineptè antea legebatur v. 3. ἀλλά σ' ἐλευθερίης ὤδ' ἔχει τάφος. v. 1. codices omnes quos vidi, Florentina et Aldina prima ἐπικαίριον ἔχω, unde feci ἐπικήριον. Vide Heſych. in κηραίνει. BRUNCK. τῦτο μὴ ἔχω λέγειν ἐπικήριον σοι, Angl. *let not this too much afflict thee,—*

ANTIPATRI—I, 1. Ἐπτὰ πόλεις—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: item ſuprà in notit. Homer. ad p. 3. 326.

II, 3. Ημῦσεται δ' ἀμφοτέρων.] *amiſit autem utramque.* ἤμυσεται, non à verbo fictо ἀμύσσω, (ut vulgò putant,) ſed aor. 2. pro ἥμαρτε, ab ἁμαρτάνω, *à ſcopo aberro*, item *perdo.* Sæpè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. χ, 279. π, 336. et alibi. ἀμνὸν λύκῳ, i. e. λύκῳ ἔπλετο ἀμνὸς, κ. τ. λ. πενίης ἄλετο βιοτόλιον, *periit armentum paupertatis*, i. e. *pauperis.*

5. Πυρσοῦται—] Ordo eſt: ὁ δὲ γε οἰκτρὸς λυγώσας ἅμμα κατ' αὐχένος ἱμάντι πυρσοῦται, Angl. *and the miſerable man having made a nooſe at his neck with the thong of his wallet*, or *with his belt*, κατθανὲ πὰρ' ἀμυκτῷ καλύβῃ, *died in his hut, where no lowings were heard.*

III, 1. Ὁ πρὶν ἐγὼ—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum ſpeculatus, ictus à dipſade periit. *Qui prius*, inquit, *ego Alcimenes et ſturnum* (ψῆρ, ψῆρος) *et rapacem arcebam*, abigebam *à ſemine, altivolantem Biſtoniam*, id eſt Thraciam, *gruem* (Eſt enim Biſtonia urbs Thraciæ) *corii* ſeu *lori*, χειμαντῆρος, *ſuſtinentis ſaxum, tortilia membra* [κῶλα, *brachia, habenas.* BRODÆUS.] *tendens, volucrum arcebam procùl nubem*, id eſt multitudinem. καί τις ἑτέτυφε διψὰς ἴχιδνα παρὰ σφυρὰ ἰνύσσα ἐκ γενύων τὸν πικρὸν χόλον σαρκὶ χέρσου μι ἠλίῳ, *cum quæpiam lethifera dipſas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meæ carni, privavit me ſole.* OBSOPOEUS.

THEODORIDÆ—1. Ναυηγῷ τάφῳ ὑμί·] Hoc ita Latinum fecit celeber. Sam. Johnſon:

Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis,
Tutum aliis æquor, me pereunte, fuit.

327. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.] *Meleagri* poëmata, quæ Brunckius operis initio tradidit, hùc in ordinem temporis reduximus: in cæteris ejus ordinem ſecuti ſumus, qui non multum à temporum ratione abeſt. T. YOUNG.

I, 1. Εὔφοῖος πῆς—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, ſed tunc temporis peregrè profectus ad Helleſpontum, naves alloquitur, quæ velis ferebantur ex Euxino per Helleſpontum, ſecundum oram Aſiæ inferioris, uſque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quæ ad oram Cariæ degebat, ex adverſo Coûs inſulæ, ibi Meleagrum ſuum Helleſponto redeuntem anxiè expectabat. Nam, ut rectè obſervavit T. Young, " potuit Meleager prope Helleſpontum " eſſe, undè navibus præter Coa ituris ſecundus eſſet Boreas: " quod autem pedes iturus eſſet intelligi poteſt vel figurâ " poëticâ ob amoris violentiam, vel ut non ab Helleſponto " navigaret, ſed majorem viæ partem pedes iret. "—Immò totam viam, ſi Phanii domicilium non in inſulâ Co eſſet, ſed in continente ex adverſo. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus eſt ut, cum doctiſſimo Brunckio, indignabundi reſpuamus πεζοπόρος, quo pro πεζοπόρος repoſito, nihil, illo judice, juvatur ſenſus. " Qui enim, " interrogat ille, " è Tyro, aut altèro quovis continentis loco, in inſulam " pedeſtri itinere pervenire poterat? " Quæ jam diximus continent reſponſionem. Quin et ipſe Brunckius addit: " Profectò non è Tyro mandata hæc dedit; nam è Syriâ " vela in Helleſpontum facientibus ſecundus ventus non eſt " Boreas, quo flante illis in portu ſubſiſtendum eſt. " Quidni igitur mandata hæc dare potuiſſet ad Helleſpontum? Εὔφοῖοι νῆες πελαγίτιδες, *Veloces naves per mare tranſeuntes*, [εὔφοῖος et πελαγῖτις rarò occurrunt, eorum autem origo ſatis obvia eſt.] πόρος Ἑλλης eſt *Helleſpontus*. —ἦν σύ γ' ἴδηαι ἐπ' ἠόνων κατὰ Κῶαν νῆσον Φανίου δεκαμήνου ἐς χαροπὸν φύλακα, *ſicubi videretis in littoribus è regione Coæ inſulæ Phanion aſpicientem cæruleum mare*. Eandem hujus loci expoſitionem in mentem veniſſe Manſoni, apud Jacobs [Animadverſ. p. 95.] obſervo. " Manſo, " inquit hic, " ut difficultatem, " à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio *in* " *littoribus inſulæ Coo oppoſitis*, h. e. in littoribus Cariæ, " fortaſſe Harlicarnaſſi ſedente: "—quamquam aliter ipſe arbitratur; et in ſequentibus nihil vidit niſi hyperbolicam deſiderii ſignificationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhæreo, ſuffragante nunc Manſone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [*Jenæ*, 1789. *in* 8vo.] nondum vidi.

7. Εἰ

7. Εἰ γὰρ τῦτ' ἐιπειτ'] *ſi diceretis*—vult autem *ſi dicatis.* 327.
nonne ἂν ἐιπητ'; Vide Dawes Miſc. Critica. T. YOUNG.

*** Placet autem hic adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditiſſimi Bernardi Monetæ, quam non anteà vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad ſua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poëtæ ſententia optimè redditur, niſi in v. 3. ubi Phanion, quæ in continente eſſe debetur, ponitur in inſulâ.

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Helleſpontiacum finditis ære ſalum,
Si mea ſe vobis in Coo Phanion offert
Litore, venturas proſpicit undè rates,
Hæc illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
Expectas? peditem dux tibi fiſtet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe ſecundus
Flabit, et ad portum lintea veſtra feret.

II, 1. Δάκρυά σοι—] Eſt hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâſſe videtur; (uxorem ejus putat Obſopœus; filiam Valckenar. ad Phœn. p. 33. amaſiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem eſt. Ἡλιοδώρα δωρεῦμαι δάκρυά σοι τάφῳ ὑπὸ χθονὸς, κ.τ.λ. *Heliodora, dono lacrymas tibi infrà per terram,* &c. —νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφρονίνας, *fluentum amoris, monimentum amicitiæ.* [vulgò ſcribitur μνᾶμα in utroque loco.] —αἰόλῃ ſumitur adverbialiter.—ἐν φθιμένοις, *in mortuis.* —πῦ [ἐστι] τὸ ποθεινὸν θάλος ἡμέι; *ubi eſt amabile meum germen?* —κόνις ἔφυρε ἀνθεμαῖον ἄνθος, *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* ἀλλά σε γαῖρμαι, κ.τ.λ. *At, O mater Terra! quæ cuncta alis, te ſupplex oro leniter amplectare tuo gremio hanc omninò flebilem.*

III, 1. Οὐ γάμον,—] In Cleariften, quæ primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eoſdem tibicines ac tædas et faces ad lectum conjugalem et ſepulchrum. *Non nuptias, ſed orcum ſponſalem Clearifte accepit, virginitatis vincula cum ſolveret. Nuper enim veſpertinæ tibiæ* [de voce λαγὼς vide ſuprà ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] *præ foribus nymphæ ſonabant, et thalamorum* (pro thalami) *plaudebant poſtes. Matutinus autem ululatus vociferabatur,* ἐν Ἅιδου, *quin etiam* (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) *Hymenæus ſedatus ſilentio in lugubrem cantilenam mutatus eſt. Eædem autem piceæ,* i. e. *tædæ* vel *faces lucem prætendebant,* (δαδοχεῖν eſt *præluceré,* vel *facem* ſive *funale præferre*) *juxta thalamum, et mortuæ ad inferos oſtendebant viam.* OBSOPOEUS; mutatis mutandis. Cæterùm ejuſdem ferè generis eſt iſtud

Shakeſperii: *—the funeral baked meats Did coldly furniſh forth the marriage tables.* Hamlet, Act. i.

---

328. ARCHIÆ—1. Θρῄϊκας—] Narrat Herodotus morem eſſe apud Trauſos, Thraciæ populum, ut ſimulac natus eſſet infans, propinqui eum circumſedentes ploratione proſequerentur, propter mala quæ vitam ingreſſus paſſurus eſſet, humanas omnes calamitates recenſentes: hominem autem defunctum luſu atque lætitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus eſſet felicitate. Lib. v. 4.

4. Ἀπροϊδὴς—Μοῖρα] *improviſa mors,* λάτρις Κηρῶν ἐμερδὲ, *miniſtra Fatorum, abſtulit.* Hoc autem epigr. ſic reddidit Hugo Grotius:

Thracum facta probo, qui tunc ſua pignora lugent,
Cum primùm cernunt de genetrice diem.
Contra felices celebrant, è limine vitæ
Quos improviſo turbine Parca rapit.
Innumeris nam vita malis fons eſt et origo:
At mors innumeris eſt medicina malis.

ANTIPATRI THESSALON.—1. Ἰσχετι χεῖρα—] Pulcherrimum eſt epigr. Antipatri, quod ad iſta mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare ſolebant, haud multo laboris impenſo. TAYLOR's *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmaſius, [ad Script. Hiſt. Aug. T. i. p. 857.] ſtatuitque eam Antipatro, carminis auctori, Theſſalonicenſi puta, hoc eſt Ciceroni æqualem. REISKE. *Cohibete manum molæ, ô piſtrinariæ,—*Δηὼ γὰρ— *Ceres enim commiſit labores manuum Nymphis,*—&c. ὁ δ', *is autem* [axis ſcil.] *radiis ſuis tortilibus contorquet cava pondera quatuor lapidum molarium.*

ALPHEI—1. Χαμαιρόιοις—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quæ procreârunt eſſe innatam, quam philoſophi τοκικὴν φυσικὴν appellant, Alpheus docet exemplo gallinæ, quæ hyberno tempore nive prorſùs obruta, tamdiu pullos ſuos alis texit et fovit, donec frigore eſt exanimata. —κατατακεῖσα, *dealbata.* τιθὴς ὄρνις, *manſueta avis*, i. e. *gallina.* ὑπναίους, *ſoporiferos.* μόρον— *donec ipſam cœleſte frigus peremit. Siquidem permanſit aëris reluctatrix cœleſtium nubium*, id eſt, *è cœleſtibus nubibus provenientis.* ORSOPOEUS. Nam pro Αἰθέρος ἐκ' αἰνῶν, vulgò legitur Αἰθέρος ἐκνεφίων.

5. Πρίκτα—]

5. Πρόκνη—] Ἡ μὲν τὸν Ἴτυν σφάξασα τὸν παῖδα, ἐργιζομένη τῷ πατρὶ· ἡ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ Ἰάσονα γάμον. *Schol.* Increpat Procnen et Medeam, quæ omni naturali affectu et benevolentiâ exutæ, ſuos filios crudeliter occiderunt. OBSOP.

APOLLONIDÆ—1. Ἰχθυοθηρατῆρα] Meneſtratus piſcator captam Phycidem cum dentis occidere vellet, uti piſcatorum mos eſt, exiliens piſcis, gutturique illapſus hominem ſuffocavit. HUETIUS. Hoc epigramma ideò potiſſimum elegi, quòd duo ultimi verſiculi narratiunculam miram continent de quodam piſcatore, qui à piſciculo, quem morſu interficere conabatur, ſuffocatus eſt; quódque alias ejuſmodi hiſtorias recentiores, firmâ ſatis auctoritate comprobatas, inveneram. Caſûs hujuſce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, præter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Muſæo Anatomico in Academiâ Edinburgenſi, ubi Solea aſſervatur, quæ hujuſmodi mortem intulit. T. YOUNG. Ordo eſt: ἄγρα ἁλιομένη ἐκ ἰκτερίης τριχὸς δόναξ ὅλοσε ἰχθυοθηρατῆρα Μενέστρατον, *Præda, [i. e. piſcis quem capiebat] dum trahebatur ſetâ equinâ calami, perdidit piſcatorem Meneſtratum,* ὅτ' ἐρυθρὴ φυκὶς πλάτας ἀμφιχανοῦσα φάτνον εἶδας ὀξέιαν πάγην ἴδρεξι. *cum rubra phycis erratica hiatu complectens lethalem eſcam, acutum laqueum, coborruit.* ἁλομένη δ' ὑπ' ὀδοῦσι κατέβαλεν, *et, dum dentibus ejus captabatur, ipſum interfecit,* [ἁλομένη, quod poni videtur pro ἁλουομένη. Brunckius ſolus edidit; cæteri quos viderim libri ἁλυμένη vel ἀχνυμένη exhibent, ſed nullo idoneo ſenſu.] δυσαμένη λαιμῷ ἅλματι, *quum ſaltu violenti ſubiiſſet,* [Angl. *having entered, with a ſudden ſpring or jerk,*] ἐντὸς ὀλισθηρὸν φαρύγγων, *intra lubricum guttur.* Cæterùm de hoc piſce ita Plinius: "Mutat colorem *Phycis*, reliquo tempore candida, vere "varia. Eadem piſcium Sola nidificat ex algâ, atque in "nido parit." Ad quem locum ita obſervavit annotator Pariſienſis: "Piſcis eſt *percis* ſimillimus: unde et à vendi- "toribus perperam *Perche* nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685.

329.

*** Extat aliud epigramma ſimilis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hîc apponendum curavimus: una cum explicatione Vincentii Obſopœi, qui et addidit exemplum caſûs haud diſſimilis, qui ſuis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιστώτου ἰπαλῆος πολυμυτὴς
Ἀνδρὸς, ἧ κίχλης ἧ σπάρου ἰχθυόλυνις,
Καὶ λάβρου πέρκης δολιάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
Σήραγγας, πέτρας τ' ἰμώδυνος νέμεται,

Ἀίξας

329. Αἶσις ἰκ πρώτης ποτ' ἰωλίδα πτερόεσσαν
Δακνάζων, ὀλαὴν ἕλκε ἀλὸς ἀρέμενος,
Ἐφθιτ'· ὀλισθρὴ γὰρ ὑπ' ἰχθὺς αἶξασα
Ωχετ' ἐπὶ σπιλὰν παλλαμένη φάρυγα.
Χὠ μὲν μαρίνδων ἠδ' δύναχθ· ἁλίσιφον τε
Εἶγὺς ἀπὸ πρώτου ἕλκε κυλινδόμενος,
Νήματ' ἀναπλώσας ἐπιμοίρια· τῷ δὲ θανόντι
Γρίπωνες γρίπιὸς τῦτον ἔχωσι τάφον.

In Parmidem piſcatorem, qui iulide piſce arundine extracto, et mordicùs apprehenſo, ac lubricitate in guttur illapſo præfocatus eſt. *Parmis* (inquit) *Callignoti* filius, *littoralis, ſummus piſcator*, κίχλης, i. e. *turdi piſcis*, ἠδ' σκάρου, *et ſcari*, [quem ex omnibus piſcibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem eſſe teſtatur. Plura ſuper hoc piſce vide in annotationibus Franciſci Maffarii Veneti.] —ἠδ λάβρου πίρκης, *et impetuoſæ percæ*, διλαιέπωγος, *eſcam rapientis, et quæcunque cava antra petraſque ſubmerſas depaſcunt, capturâ ex primâ, quando iulidem ſaxatilem mordicùs apprehendens, exitioſam è mari ſuſtuliſſet, periit. Lubrica enim quum è manu erupiſſet, intravit in anguſtum guttur, vibrando*, ſcil. ſe. *Et ille quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expiravit* (ἀπὸ ἕλκε πρώτου) *dum volveretur*, vel *volutatus, fila quum compleviſſet fatalia: illo autem mortuo piſcatore, piſcator hoc aggeſſit ſepulchrum.* Non diſſimili fato conſumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam ſacrificus piſcandi et natandi peritiſſimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepiſſet, orique inſeruiſſet, ut ad ſodales enataret, perca in gulam illapſa, miſerum ſacrificulum in manibus ſodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEUS. Κίχλη eſt *labrus turdus* Linnæi; σκάρος *labrus ſcarus*; πίρκη *perca marina*; ἴουλις *labrus iulis*. T. YOUNG.

CRINAGORI—I, 1. Εἴαρος—] Crinagoras hîc roſas inducit blandè alloquentes formoſam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces ſuos rumpere, foliiſque ſuis pulcherrimæ mulieris tempora ornare, quàm verum expectare ſolem.

3. Σοὶ ἐπιμειδιάσαῖσα,] Conſtructio eſt: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδιάσαῖσα τῇδε γενθλίῃ ἠοῖ ἀσύτατη νυμφιδίων λιχίων. *libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ.*

II, 1. Οθρυάδην.] Præponitur hoc epigrammate fortitudo cujuſdam Itali Othryadæ Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicoſis;

bellicoſis; quod in Germaniâ ereptam ſignifero aquilam, iterùm hoſtibus extorſerit, adverſario interfecto. OBSOPOEUS. *μάλα Ὀθρυάδην, κ. τ. λ. Vocato, ſi vis, Othryadem Spartæ magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res geſtas bellicas.* Omnia nimirùm exſuperat fortitudo Arrii.

5. *Αἰετὸν—] ὡς ἴδε αἰετὸν φίλα τρατῷ— ut vidit aquilam ſui exercitûs*, &c. *—αὖτις ἀνῆρεν— rurſùs exſiluit è mortuis in bello interemptis; et quum interfeciſſet illum qui eam ferebat, ſuis recuperavit ducibus, ſolus invictam conſequutus mortem.* Cæterùm de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. et Suidam in voce. De Cynegiro, Juſtin. Lib. ii. et Herodot. Lib. vi. uti indicavit Obſopœus.

III, 1. *Αἶγά με—*] Verba ſunt capræ, quæ Cæſari lac præbuit, in hoc imitata capram Amalthæam Jovis alumnam. OBSOPOEUS. Sic autem conſtrue: *Καίσαρ γευσάμενός με τὴν εὔθηλον αἶγα πολυγαλακτοτάτην πασῶν ὅσαι ἔθρεψαν ἀρόλγυες ἰκάνουσιν, κ.τ.λ. Quum Cæſar me guſtâſſet capram mammoſam, omnium lacte abundantiſſimam quarumcunque ubera mulctrale evacuavit; poſtquam dulcem ſicut mel pinguedinem* lactis *intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forſan et ego ad aſtra ſtatim veniam; cui enim uber meum præbui, ille minor ne tantillum quidem eſt Ægiocho Jove.*

*** Imitatus eſt clariſſimus Sam. Johnſon, de caprâ Joſephum Banks (qui in hiſtoriam naturalem ejuſque ſtudioſos inſignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. YOUNG. En verſiculos, ad quos alludit amicus noſter ingenioſus, ex operum Johnſoni editione quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] deſumptos:

VERSUS, collari capri Domini BANKS inſcribendi.

Perpetui ambitâ bis terrâ præmia lactis
Hæc habet altrici capra ſecunda Jovis.

LOLLII BASSI—1. *Μήτι με—*] Laudes mediocritatis, ubi ſententiæ occurrunt ferè eædem atque in Ode illâ notiſſimâ Horatii, quæ inſcribitur, Ad Licinium. *Rectius vives*, &c. 330.

4. *Καὶ μάλα—] et maximè menſuram quæ ſufficit ego amplector.* De Aor. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6.

6. *Εἴτι τινὶς—*] Totum epigramma eſt exquiſitum; ſed huic ultimo verſiculo ineſt aliquid, quod animum mirè permulcet.

GÆTULICI—1. *Παῖδα πατὴς—] πατὴς Αλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγχθέντα κ.τ.λ. Pater Alcon filium conſpicatus conſtrictum*, &c.

5. *—περὶ*

5. —καὶ δηοῖ] ἔδνα φαίης κ.τ.λ *poſſis phœnetrum et hanc nutricem, monumentum et bonæ fortunæ, et in* [illegible] *peritiæ.*

ANTIPHILI—I, 1. Η πάρος.] Vulgò inſcribitur hoc epigr. Εἰς Διογένη. celeberrimum ſcil. philoſophum, cujus [illegible] ſatis nota.

2. Μάζα] πτιλοῖσα ὕδατι, *maza ſubacta aquâ.* Erat μᾶζα, farina ex hordeo imprimis toſto, ſubacta humore aliquo, aquâ ſcil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquâ, ad detestandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Bruncknus φυραθῆσα quàm πτιλοῖσα.

3. —σοφῷ κυνὶ—] *ſapienti cani*, i. e. Diogeni philoſopho cynico, μητρὶ ἄρκια βίοιο, *quod ſatis eſt vitæ.* κἢν [i. e. κ' ἐν] τέτοις— *ſed etiam in his*, &c. Τί γὰρ σὺ μάτην, ὄρχαμε, ἐχθοφορεῦς; *Quid, teſta, mihi opus erat te onus ſupervacaneum portare?*

II, 1. Α καλὰ,] ἃ adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle induſtriam et dexteritatem. OBSOPOEUS.

2. Ἀπλαῖσι] Codices omnes et editiones antiquæ αἱ πλαῖσι χερῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi. ἄπλαιοι χερῶν, *manibus hominum non fictæ, ſed quas ſibi ipſæ conſtruunt apes, cellæ.* BRUNCK.

331. 5. —τόθι—] *ubi apis ſuavem fontem diſtillat*— ἀψιλὰς ἐξ ὀλιγῆ σκήπους, *abundè è parvo umbraculo.* [σκήπους, Dor. pro σκηπτὸς, ἀ σκῆπτος.] χαίρετ'— *gaudete ſanctæ, et in floribus paſcimini volucres nectaris ætherei confectrices.*

LEONIDÆ ALEXANDRINI—1. Μάτλις] Vituperat Leonides aſtrologos, tanquam vanos et falſa prædicentes, quorum obſtetrix fuerit inſipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perſpectam non habeant. ἀπαίης. *vanæ.* μαιώτατο, *obſtetricata eſt* OBSOPOEUS. ἀκλέϊαν, *dedecus et infamiam veſtram.* BRODÆUS.

---

332. ARISTONIS—1. Ἀμπελὶς—] In hoc epigrammate deſcribitur quædam vetula vinoſa baculo innixa, quæ quum clam appropinquâſſet ad lacum muſti, poculum ingens ſecum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum ſe inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta eſt. Ἀμπελὶς, nomen proprium, ἡ φιλάκρητος, *meri amans*, ἔδη ἐρεθομένη τὸ σφαλιζὸν

σφαλερὴν γήρας ἴσχι, κ.τ.λ. *jam labascentem suam senectam sustentans baculo vitæ duce,* ἦλθε λαθρηδὸν ἐπὶ πολλοῖς πῶμα λαγῦ Βάκχοιο, *ivit clam ad recens expressum laticem lacûs Bacchi,* [Angl. *went secretly to the newly prest liquor in a wine vat,*] πλησαμένη κυλωπτὴν κύλικα· *impletum immensam calicem.* Brunckius edidit—ἀπὸ λαγῦ—Πῶμα πιῶν κύπλῳ πλησαμένα κύλικα· et sic ad locum annotavit: "Depravatum est secundum "distichon, quod, etiamsi scripseris ἐπὶ λαγὸν, et πλησαμένη. non "undequaque emendatum erit. Scriptum in cod. πῶμα κύ- "κλῳ πιῶν. In his ulcus est:"—quod T. Young feliciſſimè sanavit, reponendo κυκλωπτὴν, [Angl. *huge, fit for a Cyclops.*] quod in lectionem codicis, κύπλῳ πιῶν, cujus nullus est sensus, facilè mutari posse putavit. κυ autem hîc brevis est. Vide Theocr. xi, 7. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Cæterùm πῶμα, quod vulgo *operculum* sonat, idem est interdum ac πῶμα, *potus, liquor, latex:* uti ostendit H. Steph. sub voce πώμα· quod et ex analogiâ verum: nam πίνω, *bibo,* in perf. pass. est πέπωμαι vel πέπομαι. 332.

5. Πρὶν δ' ἀφύσαι—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctæ mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus,* i. e. *vicinum vineæ.*

ARGENTARII—II, 1. Ἠράσθης πλουτῶν—] *Amore captus fuisti dives, Sosicrates.* Ubi notandum ἐρᾶσθαι in v. pass. ab ἐράω, *amo,* significare (non *amor* sed) *amore teneor.* [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad 37. n. 1.] Sic autem hæc Latinè fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore
Es liber, præsens ô Medicina fames.
Quæ te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum,
Qui genus? undè domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.

ÆMILIANI—1. Ἕλκει τάλαν, &c.] De matre, quæ ferro jugulata, infantem filium ad sugendum invitat. *Trahe, ô misselle, à matre, quam non ampliùs mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuæ. Jam enim gladiis deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire* vel *curare didicit.* OBSOPOEUS. Sequens Webbii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprà citato: *Essay on the Principles of Translation,* p. 156. edit. 2dæ.

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the laſt drop her fainting boſom gives!
She dies:—her tenderneſs ſurvives her breath,
And her fond love is provident in death.

---

333. APOLLINARII—1. Αι μὲν ἀπίθα—] Hic ſignificat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ἴδι κακῶς με λέγων. OBSOPOEUS. —ἰδὲν ἀδικεῖς με· Duriſſima cæſura,—quid ſubſtituam neſcio. T. YOUNG. H. Grotius ſic vertit:

Si de me abſenti loqueris malè, nil nocet: at ſi
Præſentem laudas, te malè ſcito loqui.

ONESTÆ—1. Αμβαίνων Ἑλικῶνα—] Commendationem laboris et ſedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor ſapientiæ, dulciſſimum fructum hominibus non inſtrenuis retribuat. Verſiculi juvenibus diligenter diſcendi, quos ſic tranſtulimus:

Feſſus es aſcendens Helicona, ſed indè repletus
Dulcia Pegaſei pocula fontis habes.
Eſt ſophiæ via dura: ſed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. OBS.

Sic Heſiodus; Oper. et D. 287, ſqq.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλιγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγὺς ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τραχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.

LUCIANI—II, 1. Παῖδά με—] Puer loquitur, vetans ne quis ipſius mortem defleat, propterea quod tametſi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnoſæ vitæ guſtaverit. Eſt epigramma multæ elegantiæ. OBSOPOEUS.

---

334. LUCILII—I, 1. Παὶ φιλοσκύλυγι.] In Marcum venatorem, qui, nullâ prædâ captâ, ipſos canes Pani et Nymphis ſuſpenſos dedicavit. φιλοσκύλυγι, *amatori cavernarum.* ἀγριφοιτάοι, *frequentantibus montes.* συοφόνιοι, *quibus apri interfecti ſunt. Idem.*

II,

II, 1. Ῥῖ[χος ἔχων—] *Tale quum roſtrum habes*, &c. Angl. *With ſuch a ſnout as that, do not thou go*, &c.

3. —ὁς Νάρκισσος,] De Narciſſo vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidiſſimum quidem epigr. Narciſſus ſe in fonte conſpicatus mortuus eſt: tu quoque, ſi idem facis, morieris, ſed ob cauſam toto cœlo differentem.

IV, 1. —ὁ ἰλιτικὸς—] *Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter eſt, hodiè effertur.* Contumelia acerba in malos Medicos.

CEREALII—1. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetorculum, verba inuſitata, obſcura et obſoleta affectantem, dicens hanc non veram eſſe rationem declamandi; ſed oportere mentem verbis ſubjicere, et phraſin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παράσημα, non *inſignia* hoc loco *verba* intelligenda ſunt, ſed *monſtroſa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano ſermone abhorrentia. OBSOPOEUS. 335.

2. —μιλιτᾷν] Hujuſmodi infinitivos fine ι ſubſcripto ſcribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor. [p. 227. Edit. Paris. 1754.] quia χρυσῶν, non χρυσοῖν. Sed libri omnes impreſſi contra hoc faciunt. T. YOUNG. εὐζήλως μιλιτᾷν, eſt *felici aliorum imitatione declamare*. κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζε, κιλάρυζε, verba ſunt Homerica; et ponuntur hîc, ut loquuntur Grammatici, materialiter. OBSOPOEUS. Hoc epigr. ſic imitatus eſt H. Grotius:

Itala protuleris ſi quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque diſertus eris:
Nec Maro continuò fiet qui dicat aquaï,
Et cujum, quianam, forſit, *et* indigetes.
Mentem præcipuè poſcit ſibi pagina; verba
Talia, quæ poſſint abſque labore capi.

NICARCHI—1. Εἰς Ῥόδον—] De quodam quærente ex vate Olympico, num feliciter ſit in Rhodum navigaturus. Reſponſio ſatis evidens eſt; et continet falſam vituperationem aſtrologorum.

PALLADÆ—II, 1. Ὁ Ζεὺς—] Hoc ita reddidit H. Grotius: 336.

Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma eſt
Femina, at o ſi non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa poteſt citò; femina nunquam,
Undique inardeſcens, undique ſemet alens.

III, 1. Πᾶσαν Ὁμηρ—] Ita hoc vertit H. Grotius:

Femineum genus omne nocens. Ita cenſet Homerus:
Grande malum mœcha eſt, grande pudica malum,
Multas eſſe neces Helene dat adultera: verùm
Caſta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immenſum carmen verſatur in unâ,
Unaque Odyſſeæ femina materia eſt.

337. VI, 1. Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expreſſit Sam. Johnſon:

Vita omnis ſcena eſt luduſque; aut ludere diſce
Seria ſeponens, aut mala dura pati.

VII, 1. Ἐλπίδες] Expreſſum videtur ex anonymo. Br. 673. T. YOUNG. Diſtichon anonymi ſic ſe habet:

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Quod quidam ſic Latinè reddidit:

Inveni portum; Spes et Fortuna valete:
Nil mihi vobiſcum; ludite nunc alios.

---

338. AGATHIÆ—I, 1. Σπεύδων ἐς φιλίας—] Simulato quodam diſceſſu, dicit cognôſſe ſe amari ab amicâ ſuâ, his verbis. *Properans num amaret me perdiſcere pulchra oculis Ereuſios, tentabam cor illius figmento aſtuto.* OBSOPOEUS. *Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Manet autem, pulchra puella,* [ἀξιπ— Salmaſius repoſuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λίξω· et in verſu præcedenti τινά που χθόνα, pro τιν', ἔφην, χθόνα. BRUNCK. ἄξιπους, per Syſtolen pro ἄξιπους, eſt epitheton pulchritudinis, quaſi dicas, *integer pedibus.* Sic Odyſſ. Θ, 310. καλός τε καὶ ἄξιπος, *pulcher et ſanus pedibus.* Sermo eſt de Marte, in oppoſito ad claudum Vulcanum, et minùs formoſum.] *noſtri recordationem habens amoris.* Vel, ut T. Young, *Mane integra, noſtrique amoris memor.*

6. —καὶ ὑπαλύσας βόστρυν ἔρυξε κόμης,] ἔρυξε, licentiâ pro ἔρρυξε. T. YOUNG. *et benè compoſitæ cincinnum diſcerpſit comæ.*

7. —ἐγὼ δὲ—] *ego autem.* τις ὡς βραδύπειθὴς, *ut qui ægrè perſuaſus fuerim.* [Sic Theocr. i. 85. —δύσερός τις—καὶ ἀμύχανος ἐσσί.] ἄμμασι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me manſurum. Felix quod ad amorem ſum: γὰρ ἔδωκα ἐς μεγάλην χάριν τοῦτο τὸ πάλαι ἱμειρόμενον ἐνίσσαι.* [Brunckius ante πάλαι ſubaudit μᾶλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accompliſh.*

II,

II, 1. Σοὶ. μάκρας—] *Tibi, beate capripes, in locum editum* 338.
prope littus, hircum hunc aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis,* marinæ ſcil. et terreſtris. ἀγίτα, Dor. pro ἡγίτα, ab ἡγέτης, *dux.*

2. Τὸν τράγον,—] Hæc ex certiſſimâ emendatione viri longè omnium doctiſſimi R. Perſon repoſui. MS. τὸν τράγον ὦ δὶς σᾶς ἀγατ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ διστᾶς ἄνθετο θηροσύνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— nempè *in littore ſuſpendit.* T. YOUNG.

3. —καστορίδων—] καστορίδες ſunt *canes Spartani, canes Amyclæi;* nam Amyclæ urbs Laconica in qua educati Caſtor et Pollux. ἴδε eſt vox Homerica; 3. ſing. aor. 2. inferto ν, pro ἴδε, Æol. et mutato ſpiritu pro ἴδε, à verbo ἄδω, unde ἀνδάνω, *placeo.* [Vide Iliad. ξ. 340. ϱ. 640. et Odyſſ. π, 28.] ἐν ῥοθίοις, *in undis.* καλαμευτὴς κάμνων, *piſcator laborans.* πεισμα μογιερῶν σαγηνοβόλων, *funis eorum qui cum ærumnâ jaciunt ſagenam.*

7. Ἄνθετο ἦ Κλεόνικ⊙,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum ſcil. ſupradictum; [ἄνθετο ſine augm. pro ἄνεθετο· et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi poteſt *dedicandum curo.*] ἔπει ἦ ἦνυτ πόντιον ἄϑρεν, *quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores ſæpè ſectabatur.*

PAULI SILENTIARII—I, 1. Οὔτι ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius: [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere vittâ capillo? Et tenues Coâ veſte movere ſinus? Aut quid Orontea crines profundere myrrha?* &c. T. YOUNG. Et pulcherrimè Thomſonus: [Autumn, v. 204.] —*Lovelineſs Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the moſt.* Quod putat T. Young è Plauto expreſſum: *Pulchra mulier nuda, erit quàm purpurata pulcrior.* Moſt. Act. i. Sc. iii, 131.

2. —λιθοβόλητον,] λιθοβόλητοι κεφαλαὶ ſunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pretioſis, ſeu gemmis, ornata.* Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. —ὐδὶ—] Ordo eſt: ὐδὶ χρυσὸς κομίζει ἀγλαΐην σῆς ἀπιλήτου τριχὸς.

5. —ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, eſt etiam, 339.
ut hìc, nomen gemmæ coloris hyacinthini. Ἰνδὴ ὑάκινθ⊙, *Indica gemma:* de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6.

6. —τιῶν] Pro σῶν· λογάδες, *oculi.* Vide Suidam et Heſychium hac voce. BRUNCK.

8. —κεστὸς ἵμερ Παφίην.] *Ceſtus eſt Veneris.* Vel *ſunt Ceſtus Veneris.* i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent poteſtatem quam Ceſtus Veneris; vel revera ſunt quæ Homerus

... appellat. [Vide Iliad. Σ. 214.] De ... (Ed. Tyr. v. 9. p. 113.

... πᾶσι—] *Omnibus hic ego opprimor: ... desolescer, in quibus blanda quædam spes degi.* ... epigramma reddidit H. Grotius:

Nec ... dulce ... nec ... decore
... reticuit ...
... hac est tu ... at ...
... flava comæ.
... radios hyacinthus, ab Indis
... est oculis sed minor ille tuis.
... eburneam ... et roscida labra,
Hæc Venere ... cestum, si vocas, jure vocas.
Omnibus ... ;
Confilii ... sine tibi ... undique ...

II, 1. ... —] Hoc est ... elegantem ... unquam hæc ... pulchris ... ; Anthol. ... interpretatur H. Grotius.

... ait, ... sed in ... tu ...
Nec ... flos ... ;
... :
Tam subitò victor, tam ... eris
... in vita pariter ... , dolori
... qui novit lætitiæque modum.

III, 1. Καλὰ τὰ παρθένια—] Ita hoc reddidit H. Grotius:

... bonos: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
... uxorem facia tibi: sic dabis orbi
... hominem, purus turpis adulterii.

Atque ita Sam. Johnson:

Pulchra est virginitas intacta; at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

IV, 1. ... μοι.] τί ἐστι τοῦτο; an ut intelligatur—... T. Young. Certè, vel tale aliquid. Sic ... hic ... vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè ad... cinerum custodibus " obscurorum hominum. ... p. 324.